#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J. MAAS

GÖKYÜZÜ ve NEFES HANESİ

DEX

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato Serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Varisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızışığı Sarayı
Gümüş Alevler Sarayı

Hilal Şehir Serisi
Toprak ve Kan Hanesi

HİLAL ŞEHİR 2
GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Orijinal adı: *Crescent City -2- House Of Sky And Breath*
© 2022, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Seyhan Dönmez
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8021-67-7
Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Kapak resmi ve vinyet: Carlos Quevedo
Harita: Virginia Allyn
Grafik uygulama: Hülya Aktaş
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

GÖKYÜZÜ ve NEFES HANESİ

SARAH J. MAAS

Çevirmen: Seyhan Dönmez

DEX

Gözü pek bir temsilci ve gerçek bir dost olan
Robin Rue'ya

LUNATH ION
HİLAL ŞEHİR
MELEKLER KAPI
MERKEZ İŞ BÖLGESİ
ET PAZARI
TÜCCARLAR KAPISI
BATI YOLU
ISTROS NEHRİ

Kuzey Yolu
Şehir Duvarı
Ölümlü Kapı
Asphodel Çayırları
Ana Cadde
Beyaz Kuzgun
Okçu Caddesi
Gül Kapısı
Doğu Yolu
Comitivm
Ward Bulvarı
Kâhin Parkı
Luna'nın Tapınağı
Ruhn'ın Evi
Beş Gül
Merkez Bulvarı
Güz Kralı'nın Villası
Eski Meydan
Lethe
Munin ve Hugin
Bryce'in Apartmanı
Kalp Kapısı
Küçük Ay Bulvarı
Kurtların İni
Griffin Antikaları
Bryce'in Eski Evi
Küçük Ay
Atış Poligonu
Nehir Kapısı
Kara Rıhtım
Kemikli Kapılar
Ölüm Kapısı
Kemik Mahallesi
Şehir Duvarı
Güney Yolu

MIDGARD'IN
DÖRT HANESİ

Sonsuz Şehir'deki İmparatorluk Senatosu tarafından
33 V.E.'de kararlaştırıldığı gibidir

TOPRAK VE KAN HANESİ

Şekil değiştirenler, insanlar, cadılar, sıradan hayvanlar ve Cthona'nın seslendiği ve bazıları Luna tarafından seçilen diğerleri

GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Malakim (melekler), Feyler, elementaller, periler* ve Solas tarafından kutsananlar, bazıları Luna tarafından tercih edilir

NİCE SUYUN HANESİ

Nehir ruhları, mer, su canavarları, nemfler, kelpiler, nøkkler ve Ogenalar tarafından izlenen diğerleri

ALEV VE GÖLGE HANESİ

Daemonaki, Azriller, tayflar, vampirler, draki, ejderhalar, ruh çağıranlar ve Urd'un kendisinin bile göremediği birçok kötü ve isimsiz şey

**Periler, Düşüş'e katılımlarının bir sonucu olarak Hanelerinden atıldılar ve çoğu bunu kabul etmeyi reddetse de artık İkinci Derece olarak kabul ediliyorlar.*

Önsöz

Sofie iki haftadır Kavalla ölüm kampındaydı ve hâlâ hayattaydı.

İki hafta geçmişti ve muhafızlar –hepsi de dehşet kurduydu– hâlâ onu fark etmemişti. Her şey plana uygun gitmişti. Sığır arabasında geçirdiği günlerde üstüne sinen kötü koku sayesinde kanının kokusunun onu ele vermesinden kurtulmuştu. Diğerleriyle birlikte kampın tuğla binalarının arasından geçirilirken de bu koku gizlemişti onu. Bu yeni cehennem, savaş devam ederse Asterilerin kurmayı planladığı kampın ancak küçük bir modeliydi.

İki haftada bu koku her zerresine sinmiş, kurtların keskin burunlarını bile atlatmıştı. Bu sabah kahvaltı kuyruğunda bir muhafızın yarım metre ötesinde durduğu halde muhafız dönüp onu koklamamıştı.

Küçük bir zafer. Son günlerde mutluluk veren tek zaferi.

İsyancıların Ophion'daki üslerinin yarısı düşmüştü. Yakında başkaları da düşecekti. Ama şimdi onun için yalnızca iki yer vardı: burası ve bu akşam gideceği Servast limanı. Oraya tek başına, yürüyerek de olsa, kolayca gidebilirdi. İnsan ve Vanir kimlikleri arasında geçiş yapabilmenin ender görülen avantajlarından biriydi bu; elbette Dalış yapmış eşine az rastlanır bir insan olmanın da.

Bu, teknik olarak onu Vanir yapıyordu. Ona uzun bir ömür ve ailesinin sahip olmadığı ve olamayacağı avantajlar kazandırıyordu. Ailesi cesaretlendirmiş olmasaydı belki de Dalış yapmazdı, kazanacağı şifa yeteneği sayesinde türünü öldürmek için tasarlanmış bir dünyada fazladan korumaya sahip olacaktı. Bunu gözden ırak arka sokaklarda, yasadışı bir Dalış merkezinde yapmıştı; pis bakışlı bir satir Bağlantı görevini yerine getirmiş, ritüelin bedeli olarak

ilk ışık bu satire verilmişti. Sofie o zamandan beri yıllarca insanlığını bir pelerin gibi giyip çıkarmayı öğrenmişti. Vanir'lerin bütün özelliklerine sahip olduğu halde hiçbir zaman bir Vanir olmamıştı. Ne kalben ne de ruhen.

Ama bu gece... bu gece Sofie canavarı birazcık serbest bırakmakta sakınca görmüyordu.

Arkasında, dikenli tellerin önünde çamura çömelmiş bir düzine küçük form yüzünden bu kolay bir yolculuk olmayacaktı.

On üç yaşındaki erkek kardeşi beş oğlan, altı da kız çocuğu toplamıştı; şimdi de sürüsünü bekleyen bir çoban gibi başlarında nöbet tutuyordu. Emile çocukların hepsini şu anda on metre ilerideki barakada gözcülük yapan nazik bir güneş rahibinin yardımıyla ranzalardan toplamıştı.

Çocuklar soluk tenli ve zayıftı. Gözleri fazla kocaman, fazla ümitsizlik doluydu.

Sofie hikâyelerini öğrenme gereği duymuyordu. Muhtemelen onunkiyle aynıydı: İsyancı insan ana babaları ya yakalanmış ya da satılmıştı. Sofie'nin hikâyesi ikincisiydi.

Sofie dehşet kurtlarına yakalanmaktan tamamen şans eseri kurtulmuştu, en azından şimdiye dek. Üç yıl önce üniversitenin kütüphanesinde arkadaşlarıyla birlikte geç saatlere kadar ders çalıştığı bir gece eve geldiğinde kırık camları ve parçalanmış ön kapıyı görmüş, yaşadıkları banliyö evinin dış cephesine sprey boyayla yazılan yazıyı fark edince –*İSYANCI PİSLİKLER*– koşarak kaçmıştı. Ön kapıda nöbet tutan dehşet kurdu muhafızının onu görmemiş olmasını sadece Urd'a borçlu olabilirdi.

Sonradan annesi ve babasının öldüğünü teyit etmeyi başarmıştı. Geyik ve dehşet kurdu sorguculardan oluşan bir elit birlik onları korkunç işkencelerle öldürmüştü. Sofie'nin aylarca uğraşarak Ophion kanalıyla elde ettiği rapor da büyükanne ve büyükbabasının kuzeydeki Bracchus kampına gönderildiğini, diğer yaşlılarla birlikte kurşuna dizilip cesetlerinin toplu mezara atıldığını ortaya çıkarmıştı.

Kardeşine gelince... Sofie şimdiye kadar Emile'e ne olduğuna dair hiçbir şey öğrenememişti. Yıllardır Emile ve ailesine dair bil-

gi kırıntıları karşılığında Ophion isyancılarıyla çalışıyordu. Bu bilgilerin karşılığında yaptıklarını aklına dahi getirmek istemiyordu. Casusluk, Ophion'ın istediği bilgileri elde etmek için öldürdüğü insanlar... hepsi ağır bir pelerin gibi ruhuna çöküyordu.

Ama sonunda Ophion için yeterince iş yaptığından Emile'in her şeye rağmen hayatta kaldığını ve buraya gönderildiğini haber vermişlerdi. Nihayet kardeşinin nerede olduğunu öğrenmişti. Buraya gelmek için Komutanlık'tan izin almayı başarmak, aşması gereken bir diğer labirent olmuştu.

Sonunda Pippa'nın desteğine başvurması gerekmişti. Komutanlık sadık ve azimli askeri, elit Şafak biriminin lideri Pippa'yı dinlerdi. Hele ki şimdi Ophion bu kadar çok kayıp vermişken. Diğer taraftan Sofie bir yarı-insan olarak kıymetinin farkındaydı ama damarlarındaki Vanir kanı yüzünden ona hiçbir zaman tam olarak güvenmezlerdi. O yüzden arada bir Pippa'ya işi düşerdi. Tıpkı Şafak birliği görevlerinde Pippa'nın da ona işi düştüğü gibi.

Pippa'nın yardım etmesinin nedeni dostluk değildi. Sofie, Ophion isyancı şebekesinde dostluk diye bir şey olmadığından adı gibi emindi. Ama Pippa fırsatçıydı ve bu operasyon yolunda giderse ne kazanacağını, Sofie zaferle dönerse Komutanlık'ta kapıların ona daha da açılacağını biliyordu.

Komutanlık planı onayladıktan bir hafta sonra ve ailesi evlerinden alındıktan üç yıl sonra Sofie Kavalla'ya girdi.

Sofie kamptan bir kilometre kadar uzakta karşısına dehşet kurtlarından oluşan yerel bir devriye çıkana kadar bekledi. Devriyeler Sofie'nin paltosunun içine yerleştirdiği sahte isyancı evraklarını hemen buldular. Sofie'nin Asterilere karşı sürdürülen bu savaşın son parçası olabilecek bilgiyi de yanında taşıdığından ama bu bilginin kafasının içine gizlenmiş olduğundan haberleri bile yoktu.

Savaşı sona erdirebilecek darbe.

Ophion bunu Sofie Kavalla'ya gitmeden önce öğrendiğinde artık çok geçti, Sofie nihayet yıllardır hazırlandığı görevi başarıyla yerine getirmişti. Tutuklanmadan önce Pippa ve Ophion'a o istihbaratı ele geçirdiğini haber vermişti. Artık onu ve Emile'i geri getirme konusunda verdikleri sözden dönemezlerdi. Bunun bede-

linin ağır olacağını biliyordu, bilgiyi gizlice elde etmişti ve şimdi de teminat olarak kullanıyordu.

Ama bu sonraki işti.

Dehşet kurtları Sofie'yi iki gün sorguladı. Sonra da Sofie'nin insan türünden aptal bir kız olduğuna, belgeleri de onu kullanan sevgilisinin verdiğine kanaat getirdiler ve onu da diğerleriyle birlikte sığır arabasına attılar.

Yan dal olarak tiyatroyu seçmesinin bu kadar işine yarayacağı hiç aklına gelmezdi. Biri tırnaklarını sökerken performansını eleştiren en sevdiği profesörün sesini duyacağı da. Bir zamanlar sahnede sergilediği içtenlikle itirafta bulunuyormuş gibi numara yapacağı da.

Acaba Komutanlık bu oyunculuk yeteneğini onlara karşı da kullandığını biliyor muydu?

Bu da onu alakadar etmiyordu. En azından yarına kadar. Bu akşam önemli olan tek şey şimdi meyvelerini vermeye başlayan korkusuz plandı. İhanete uğramamışsa, Komutanlık gerçeğin farkına varmamışsa bir tekne onları Pangera'dan götürmek için yirmi mil açıkta bekleyecekti. Sofie etrafındaki çocuklara bakıp üç yolcu olacağını bildirdiği için teknede hepsine yetecek kadar yer olması için dua etti.

Kavalla'daki ilk bir buçuk haftasını kardeşini bir an olsun görebilmeyi, büyük kampın neresinde olduğuna dair bir ipucu bulabilmeyi umarak geçirmişti. Sonra, birkaç gün önce, onu yemek kuyruğunda görmüştü. Yaşadığı şoku, sevinci ve acıyı gizlemek için tökezlemiş gibi yapmıştı.

Kardeşi çok uzamıştı. Babaları kadar uzundu. Zayıf ve çelimsizdi, hiç de on üç yaşında sağlıklı bir oğlan gibi durmuyordu, yine de yüzü... bu Sofie'nin birlikte büyüdüğü yüzdü. Ama ufukta beliren erkekliğin ilk işaretlerini göstermeye başlamıştı.

Bu akşam Sofie kardeşinin kaldığı yatakhaneye girme fırsatını bulmuştu. Üç yıla ve katlandıkları onca acıya rağmen kardeşi de onu anında tanımıştı. Emile diğerlerini de getirmek için yalvarmasaydı Sofie onu hemen alıp götürecekti.

Şimdi arkasında çömelmiş on iki çocuk vardı.

Yakında alarmlar çalmaya başlayacaktı. Sofie burada her şey için farklı sirenler olduğunu öğrenmişti. Uyanmalarını, yemek vaktini, denetimleri haber vermek için.

Çöken sis bir kuşun dokunaklı ötüşüyle dalgalandı. *Tehlike geçti.*

Sofie güneş rahibine ve hizmet ettiği tanrıya sessizce teşekkür ederek paramparça olmuş elini elektrikli tellere doğru kaldırdı. Tellerin gücü çatırtılarla içinden geçerken tırnakları sökülmüş parmak uçlarına da kamçı izlerine de bakmadı, hatta ellerinin ne kadar uyuşuk ve kaskatı olduğunu bile hissetmedi.

Güç yüzeyde dolanıp, içine doldu ve Sofie'ye *dönüştü*. İstediği gibi kullanması için onun oldu.

Tek bir düşünceyle tellerin gücünü yeniden dışarı yöneltti, metali kavrayan parmak uçlarından kıvılcımlar çıktı. Metal elinin altında önce turuncuya, sonra kırmızıya döndü.

Sofie avucuyla telleri kesmeye başladı, teni o kadar kızgındı ki metal ve tel ikiye bölündü. Emile bağırmamaları için diğerlerine bir şeyler fısıldıyordu ama Sofie oğlanlardan birinin, *"Cadı"* diye mırıldandığını duydu.

Sıradan insanlar Vanir yeteneklerine sahip olanlardan, bu kadar muazzam bir gücü elinde bulunduran dişilerden korkardı. Sofie çocuğa bedeninden geçenin cadı gücü olmadığını söylemedi. Bu eşine çok daha az rastlanır bir şeydi.

Tellerin geri kalanını da kesip arasından geçebileceği kadar aralarken eli soğuk toprağa değdi. Çocuklar tellere doğru yaklaştı ama Sofie durmalarını işaret edip tellerin ötesindeki açıklığı gözden geçirdi. Kampı eğreltiotlarından ve yüksek çam ağaçlarından ayıran yolda kimsecikler yoktu.

Ama tehlike arkadan gelecekti. Sofie kampın köşelerine yerleştirilmiş gözetleme kulelerine doğru döndü, kulelerde keskin nişancı tüfeklerini yola çevirmiş nöbet tutan muhafızlar vardı.

Sofie derin bir nefes aldı, bedeni tellerden çektiği güçle bir kez daha titredi. Kampın karşısındaki projektörler kıvılcımlar saçarak patlayınca muhafızlar bağırarak oraya döndü.

Sofie telleri birbirinden biraz daha ayırırken kolları geriliyor, metal avuçlarına batıyordu; çocuklara dönüp hırıldadı *koşun, koşun, koşun...*

Dolunaya yaklaşmış olan ayın ışığında yırtık pırtık ve leke içindeki açık gri üniformaları fazla parlak kaçan küçük gölgeler tellerden fırlayıp çamurlu yolu geçerek sık eğreltiotlarının arasından dik koyağa daldılar. Dışarı en son Emile çıktı, uzamış boyu ve zayıf bedeni Sofie'de hâlâ şok etkisi yaratıyordu; hükmedebileceği güçler kadar acımasız bir şok.

Sofie bunu düşünmek istemiyordu. Emile'in peşinden koştu; açlıktan, ölesiye çalışmaktan, kampın insanı tüketen sefaletinden bitkin haldeydi. Çamurun içinde çıplak ayaklarını taşlar kesiyordu ama eğreltiotlarının arasından bakan solgun yüzleri görünce acısını pek duymaz oldu. *"Çabuk, çabuk, çabuk"* diye fısıldadı.

Kamyonet ancak belli bir süre bekleyecekti.

Kızlardan biri az ilerideki bayıra koşmak için ayağa kalkarken dengesini kaybetti ama Sofie kızı incecik kolundan tutup kaldırdı; koşarlarken eğreltiotları bacaklarına sürtünüyor, kökler ayaklarına dolanıyordu. Daha hızlı koşmak zorundaydılar. *Daha hızlı...*

Bir siren çalmaya başladı.

Sofie bu sireni daha önce hiç duymamıştı. Ama tiz çığlığından ne demek olduğunu anladı: *Firar.*

Sofie ve çocuklar tepeyi aştıktan sonra düşe kalka eğreltiotlarıyla kaplı koyağa inerken ağaçların arasından el fenerlerinin ışıkları vuruyordu. Demek dehşet kurtları insansı formdaydılar. Bu iyiydi çünkü insan formundayken karanlıkta çok iyi göremezlerdi. Bir taraftan da kötüydü çünkü silahlı oldukları anlamına geliyordu.

Sofie'nin soluğu kesilir gibi oldu ama odaklanıp gücünü hızla geriye doğru gönderdi. El fenerlerinin ışığı sönüverdi. İlk ışık bile gücü karşısında dayanamazdı. Bağırtılar duyuldu, acımasız erkek sesleri.

Sofie koşarak grubun başına geçti, Emile de kimse kaybolmasın diye en arkada kaldı. Yaşadığı dehşete rağmen Sofie'nin göğsü gururla kabardı.

Yakalanırlarsa kampa sağ dönmeyeceklerini biliyordu.

Sofie koyağın dik yamacını koşarak çıkarken bacakları yanıyordu. Zayıflıktan diz kapakları dışarı fırlamış bacakları bedenlerini

zar zor taşıyormuş gibi görünen çocukların ne kadar zorlandığını düşünmek bile istemiyordu. Tepeye vardıklarında dehşet kurtları insansı gırtlaklarından insan sesine hiç de benzemeyen bir uluma tutturdular. Av çağrısıydı bu.

Sofie çocukları daha hızlı koşturmaya başladı. Sis, eğreltiotları, ağaçlar ve taşlar...

Oğlanlardan biri düşünce Sofie onu kucağına aldı, tüm dikkatini iç gömleğinin önünü kavrayan fazla narin ellere vermişti.

Çabuk, çabuk, çabuk...

Sonra yol göründü, kamyonet de. Ajan Gümüşyay onları bekliyordu.

Sofie onun gerçek adını bilmiyordu. Söylemesini istememişti, yine de ne –kim– olduğu hakkında bir fikri vardı. Ama o Sofie için her zaman Gümüş'tü. Ve beklemişti.

Oysa beklemeyeceğini söylemişti. Görevinin başında olmazsa Ophion'ın onu öldüreceğini söylemişti. *Pippa* onu öldürürdü. Ya da Şafak birliği askerlerinden birine yaptırırdı bu işi.

Ama Sofie'yle gelmiş, Sofie dün akşam yirmi dört saat sonra burada olmasını haber vermek için ilk ışık dalgasını –Vanirler ölüm kampında dolaşırken göndermeye cesaret edebildiği tek işaretiyollayana kadar iki hafta saklanmıştı.

Sofie Gümüşyay'a güçlerini kullanmamasını söylemişti. Bu işlerini çok daha güvenli ve kolay hale getirirdi ama o zaman Gümüşyay'ın kaçış için yeterince gücü kalmazdı. Ve Sofie'nin şu anda Gümüşyay'ın tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Ay ışığında Gümüş'ün yüzü çaldığı imparatorluk üniformasının üzerinde solgun görünüyordu, saçları kasıntı subaylarınki gibi arkaya taranmıştı. Yüzünü buruşturarak Emile'e, sonra da diğer on bir çocuğa baktı, alelade beyaz kamyonete kaç kişinin sığacağını hesaplamaya çalıştığı açıktı.

"Hepsi" dedi Sofie kamyonete atılırken, sesi gergin çıkıyordu. "Hepsi, Gümüş."

Gümüş anlamıştı. Zaten Sofie'yi her zaman anlamıştı.

Büyük bir zarafetle arabadan atlayıp arka kapıları açtı. Sofie bir dakika sonra kamyonetin ön tarafına, sıcaklığı yırtık pırtık giysiler

içindeki bedenine yayılan Gümüş'ün yanına sıkışmıştı. Gümüş gaz pedalını köklerken Sofie'nin nefesi tıkanır gibi oldu. Gümüş orada olduğuna, başardığına kendini inandırmak ister gibi başparmağıyla durmadan Sofie'nin omzunu okşuyordu.

Çocuklardan hiçbiri konuşmuyordu. Hiçbiri ağlamıyordu.

Kamyonet gecenin içine dalarken Sofie başarıp başaramayacaklarını merak ediyordu.

Servast limanına varmaları otuz dakika sürdü.

Sofie Gümüş'e yaslandı; Gümüş engebeli, virajlı yolda arabayı hızla sürmesine rağmen çocukların arabanın arkasına zulaladığı yiyecekleri bulmalarına yardım etti. Sadece üç kişilik yiyecek olmasına karşın çocuklar kısıtlı yiyeceği yetirmeyi biliyordu. Gümüş Sofie'nin de yemesi için ısrar etti. Kampta geçirdiği iki hafta Sofie'yi neredeyse enkaz haline getirmişti. Sofie bu çocukların aylarca nasıl dayandıklarını anlayamıyordu. Yıllarca. Kardeşi buna *üç yıldır* dayanıyordu.

Keskin bir virajı alırlarken Gümüş sessizce, "Geyik yakınlarda" dedi. "Bu sabah aldığım rapora göre Alcene'deymiş." Alcene buradan iki saat bile sürmeyen küçük bir şehirdi, imparatorluk birliklerine cephane ve erzak taşınan kuzey-güney hattındaki demiryolu ağı olan Omurga boyunca uzanan en önemli depolardan biriydi. "Casuslarımız bu tarafa geldiğini söyledi."

Sofie'nin midesi kasıldı, yine de Gümüş'ün onun için getirdiği kıyafetleri ve ayakkabıları giymeye devam etti. "Dua et de kıyıya ondan önce varalım."

Gümüş güçlükle yutkundu. Sofie cesaretini toplayıp sordu: "Ya Pippa?"

Gümüş'ün çenesinde bir kas seğirdi. O ve Pippa yıllardır Komutanlık'ın gizli kademelerinde bir mevki elde etmeye çalışıyordu. Gümüş birkaç defasında Pippa'dan *çılgın bir fanatik* diye bahsetmişti, genellikle de Şafak birliği kimsenin sağ kalmadığı vahşice saldırılara öncülük ettiği zamanlarda. Ama Sofie Pippa'nın davaya bağlılığını anlıyordu, ne de olsa Sofie tamamen insan olarak büyümüştü. İnsanlara nasıl davranıldığını tam olarak öğrenmişti. Herhalde Pippa da hayatı boyunca Vanir'lerden aynı muameleyi görmüştü.

Gümüş'ün bazı şeyleri, bazı deneyimleri anlayabilmesi mümkün değildi.

"Henüz haber yok" dedi Gümüş. "Söz verdiği yerde olsa iyi eder." Her kelimesinden güvensizlik okunuyordu.

Yola devam ederlerken Sofie başka bir şey söylemedi. Onun için yaptıklarına rağmen, onun için taşıdığı anlama, bedenleri ve ruhları birbirine karışarak birlikte geçirdikleri sessiz saatlere rağmen elde ettiği istihbaratın detaylarını Gümüş'e anlatamazdı. Kimseye anlatamazdı, Komutanlık verdiği sözleri tutana kadar yapamazdı bunu.

Asteriler muhtemelen Sofie'nin neyi keşfettiğinin farkına varmışlardı. Kimseye bir şey söylememesi için Geyik'i peşine taktıklarına şüphe yoktu.

Ama şu anda asıl tehlike kokularını takip ederek Servast'a doğru aldıkları her kilometrede biraz daha yaklaşan dehşet kurtlarıydı. Durmadan dikiz aynasını kontrol ettiğine göre Gümüş de bunun farkındaydı.

İkisi birlikte birkaç şekil değiştiren kurdu alt edebilirlerdi, bunu daha önce de yapmışlardı. Ama Kavalla'dan firar edenlerin peşine birkaç taneden fazla kurt takacaklardı elbette. Karşılarına çıkarlarsa hayatta kalamayacakları kadar fazla.

Sofie bu ihtimale hazırlıklıydı. Kavalla'ya girmeden önce kristalini Komutanlık'a teslim etmişti. En önemli casuslarıyla bağlantı kurmalarını sağlayan o yegâne iletişim hattını. Küçük kuvars parçasını güvende tutacaklarını biliyordu. Tıpkı Gümüş'ün Emile'i güvende tutacağı gibi. Bunun için Sofie'ye söz vermişti.

Kamyonetten indiklerinde Servast limanını saran sis, Haldren Denizi'nin soğuk, karanlık suları üzerine yayılmıştı. Sis liman şehrinin eski taş evlerine doğru sokulurken parke taşlı sokaklarda lambaların ilk ışığı titreşiyordu. Kepenkleri indirilmiş pencerelerden hiç ışık sızmıyor, koyu gölgelerin ve sisin içinde ne tek bir araba ne de yaya görünüyordu.

Sanki Servast sokakları onlar gelmeden boşaltılmıştı. Sanki Servast sakinleri –çoğu balıkçılıkla geçinen yoksul halk Nice Suyun Hanesi'yle ittifak halindeki insanlardan ve Vanir'lerden oluşuyor-

du– bu sise meydan okunamayacağına dair bir içgüdüyle evlerine kapanmıştı. Bu gece olmazdı.

Dehşet kurtları sinsice devriye gezerken olmazdı.

Gümüş önden gitti. Saçları taktığı şapkanın kenarlarından dışarı taşmıştı, sağını solunu kontrol ederek ilerlerken silahı her an davranabileceği şekilde belinde asılıydı. Sofie onun kendi gücüyle rahatça adam öldürebildiğini görmüştü ama bazen işi silahla halletmek daha kolay oluyordu.

Eski sokaklardan, boş pazar yerlerinden sessizce geçerlerken Emile Sofie'nin yanından ayrılmıyordu. Sofie kapalı kepenklerin arkasından gözlerin onu izlediğini hissedebiliyordu. Ama kimse yardımcı olmak için kapısını açmadı.

Sofie umursamadı. Tekne ona söylenen yerde beklediği sürece her şeyin canı cehennemeydi.

Neyse ki *Bodegraven* üç blok ötede, uzun ahşap bir iskelenin ucunda bekliyor, gümüş rengi harfler siyah gövdesinde parıldıyordu. Küçük buharlının lombarlarından birkaç ilk ışığın parıltısı görünse de güverte sessizdi. Emile bir an karşısında Luna'yı görmüş gibi soluksuz kaldı.

Sofie diğer Ophion tekneleri destek için limanın ötesinde bekliyor olsun diye dua ediyordu, tıpkı Komutanlık'ın kamptan getireceği değerli varlığa karşılık söz verdiği gibi. Değerli varlığın kardeşi olması umurlarında değildi. Tek önemsedikleri Sofie'nin kardeşinin yapabilecekleri hakkında onlara söyledikleriydi.

Sofie sokakları, iskeleleri, gökyüzünü gözden geçirdi.

Damarlarındaki güç kalbiyle aynı tempoda gümbürdüyordu. Bir kontra-nabız. Kemiklerini titreten bir davul, bir ölüm çanı. Bir uyarı.

Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Sofie ileri atılacak oldu ama Gümüş koca eliyle onu omzundan kavradı.

"Buradalar" dedi o Kuzeyli aksanıyla. Keskin duyuları sayesinde kurtları Sofie'den daha iyi algılayabiliyordu.

Sofie gözlerini eğimli çatılarda, parke taşlarda, siste gezdirdi. "Ne kadar yakınımızdalar?"

Gümüş'ün yakışıklı yüzü dehşet doluydu. "Her yerdeler. Lanet olasıcalar her yerdeler."

Kurtuluşlarıyla aralarında yalnızca üç blok vardı. Bir blok öteden taşlarda yankılanan bağırtılar duyuldu. "Oradalar! Oradalar!"

Karar vermek için saniyeler vardı. Saniyeler... Emile durdu, koyu renk gözleri korkuyla parıldıyordu.

Artık korku yoktu. Artık acı yoktu.

Sofie Gümüş'e tısladı, "*Koşun.*" Gümüş elini silahına attı ama Sofie elini aşağı itip Gümüş'ün karşısına dikildi. "Çocukları tekneye götür, sonra da hemen gidin. Ben kurtları oyalayıp sizinle orada buluşurum."

Çocuklardan bazıları iskeleye doğru koşmaya başlamıştı bile. Emile ise bekliyordu. "Koşun!" dedi Sofie Gümüş'e bir kez daha. Gümüş elini Sofie'nin yanağına koydu –yumuşacık bir okşayıştı bu– sonra çocukların arkasından koşarak motorlara güç vermesi için kaptana bağırdı. Hemen gitmezlerse hiçbiri hayatta kalamayacaktı.

Sofie hızla Emile'e döndü. "Tekneye bin."

Emile'in gözleri –annelerinin gözleri– kocaman açıldı. "Ama sen nasıl..."

"Söz veriyorum seni yeniden bulacağım Emile. Sana söylediklerimi unutma. *Git.*"

Sofie kardeşinin uzun ince bedenine sarılırken derin bir nefes alıp kampın kekre kokulu kirinden pisliğinden oluşan katmanların altından kokusunu içine çekti. Sonra Emile Sofie'nin parmak uçlarına toplanan gücün varlığını hissedip hafifçe tökezleyerek uzaklaşmaya başladı.

"*Onlara gününü göster*" dedi usulca.

Sofie gözlerini kapatıp kendini hazırladı. Gücünü topluyordu. Bulunduğu blokta ışıklar söndü. Gözlerini açtığında karanlığı gördü. Emile iskeleye varmıştı. Gümüş rampada bekliyor, yanık kalmış bir sokak lambasının altından Emile'e işaret ediyordu. Sofie Gümüş'le göz göze geldi.

Bir kez başını salladı –bunun kalbindeki her şeyi anlatmasını umut ediyordu– sonra uluyan dehşet kurtlarına doğru yöneldi.

Sofie doğruca dört arabanın farlarından yayılan altın rengi ışık huzmelerine doğru koştu, arabaların üstünde Asterilerin sembolü vardı: *SPQM* ve harfleri çevreleyen yedi yıldız. Hepsi de imparatorluk üniformalı dehşet kurtlarıyla doluydu, silahlarını camlardan dışarı çıkarmışlardı.

Sofie hemen üstü açılabilir askeri aracın ön tarafında oturan altın sarısı saçlı kadını fark etti. Kadının boynunda gümüş bir gerdanlık parlıyordu.

Geyik.

Şekil değiştiren geyik üstü açık arabada iki yanına birer keskin nişancı almıştı, tüfekler Sofie'ye doğrultulmuştu. Lidia Cervos'un saçları karanlıkta bile ışıldıyordu, güzel yüzünde sakin ve soğuk bir ifade vardı. Sofie'ye sabitlenmiş kehribar rengi gözlerinden kibir dolu bir zevk okunuyordu. Zafer.

Sofie hızla koşarak bir köşeyi döndüğü anda silahlar gök gürültüsünü andıran bir sesle patladı. Geyik'in dehşet kurtlarının hırıltıları arkasındaki sisin içinde gürlerken limandan uzağa, yerleşim yerine doğru koşmaya başladı. Tekneden ve çocuklardan uzağa. Emile'den uzağa.

Gümüş Sofie'ye ulaşmak için gücünü kullanamazdı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Karanlık boş sokaklarda koşarken Sofie'nin nefesi tıkanıyordu. Buharlının düdüğü acele etmesi için yalvarırcasına gecenin sisini böldü.

Cevap olarak arkasından korkunç ulumalar yükseldi. Yaklaşıyorlardı.

Demek bazıları kurt formuna geçmişti.

Yakından kaldırımlarda gümbürdeyen pençe sesleri geliyordu. Sofie dişlerini sıkarak başka bir ara sokağa dalıp incelediği haritalardan anladığı kadarıyla bir şansı olabilecek tek yere doğru ilerlemeye başladı. Teknenin düdüğü bir kez daha çaldı, kalkmak üzere olduklarını haber veren son bir uyarı.

Şehrin derinliklerine biraz daha sokulabilse, biraz daha derine...

Arkasından diş gıcırtıları geliyordu.

Koşmaya devam et. Sadece peşindeki Vanirlerden değil, ateş et-

mek için görüş alanlarına girmesini bekleyen keskin nişancılardan da kaçmak için. Muhakkak Sofie'nin elindeki istihbarattan haberi olan Geyik'ten de. Geyik bizzat denetlemeye geldiği için herhalde Sofie'nin böbürlenmesi gerekirdi.

İleride küçük pazar yeri göründü. Sofie pazar yerinin ortasındaki fıskiyeye doğru koşmaya başladı, gücünü fıskiyeye yönlendirerek taşları ve metali paramparça etti, sonunda su gayzer gibi fışkırarak pazar yerini sular altında bırakmaya başladı. Kurtlar Sofie'yi köşeye sıkıştırmak için çevredeki sokaklardan su içindeki meydana daldılar.

Sofie sel basmış pazar yerinin ortasında durdu.

İnsan formundaki kurtların üstünde imparatorluk üniformaları vardı. Yakalarında gümüşten yapılmış minik oklar parıldıyordu. İşi bitirilen her isyancı casus için bir ok. Sofie'nin midesi bulanmaya başladı. Dehşet kurtlarının yalnızca tek bir türü bu gümüş oklardan takardı. Geyik'in özel muhafızları. Şekil değiştirenlerin en elitleri.

Limandan boğuk bir ıslık sesi yankılandı. Bir uyarı ve vedaydı bu.

Sofie havuzun kenarına sıçrayıp yaklaşmakta olan kurtlara gülümsedi. Onu öldürmeyeceklerdi. Geyik onu sorgulamak üzere bekliyordu çünkü. Sofie'nin gerçekte ne olduğunu bilmemeleri ne kadar da kötüydü. Ne insan ne de cadıydı çünkü.

Limanda topladığı gücü serbest bıraktı.

Enerji parmak uçlarında ve kısa kahverengi saçlarının arasında çatırdayarak dolanmaya başladı. O zaman dehşet kurtlarından biri durumu anladı, gördüğü şeyle Vanirlerin çocuklarına fısıldadığı efsaneler arasında bağlantı kurmuştu.

"Bu bir fırtınakuşu!" diye kükredi kurt, Sofie tam o anda topladığı gücü meydanı basan suya boşaltıverdi. Bileklerine kadar suyun içinde olan dehşet kurtlarının üstüne.

Hiç şansları yoktu.

Elektrik taşların üzerinde kaymayı bitirdiği anda Sofie limana doğru döndü, yarı yarıya suya gömülmüş, üstlerinden dumanlar tüten cesetlere bir kez bile bakmadı. Yakalarındaki gümüş oklar ısıdan kor gibi parlıyordu.

Bir ıslık daha duyuldu. Hâlâ yetişebilirdi.

Sofie suların içinde koşarken güçlükle soluk alıyordu.

Dehşet kurdu kısmen haklı sayılırdı. Sofie bir yanıyla fırtınakuşuydu, büyük büyükannesi çok uzun zaman önce bir insanla birlikte olmuştu, idam edilmeden önce. Artık gerçekten ziyade, efsane nazarıyla bakılan yetenek Sofie'de yeniden su yüzüne çıkmıştı.

İsyancıların onu bu kadar istemesinin, onu bu kadar tehlikeli görevlere göndermesinin nedeni de buydu. Pippa'nın bu kadar çok önem vermesinin de. Sofie insan gibi kokuyor ve insan kabul ediliyordu ama damarlarında korkunç bir öldürme yeteneği dolaşıyordu. Asteriler uzun zaman önce fırtınakuşlarının çoğunu yok etmişti. Sofie büyük büyükannesinin nasıl hayatta kaldığını hiç öğrenememişti ama torunları onun soyundan geldiklerini gizli tutmuştu. Sofie bunu gizli tutmuştu.

Ta ki üç yıl önce ailesinin öldürüldüğü o güne kadar. Sofie en yakın Ophion üssünü bulup onlara tam olarak ne yapabileceğini göstermişti. Karşılığında da ne istediğini söylemişti.

Onlardan nefret ediyordu. Neredeyse Asteriler ve Asterilerin kurduğu dünya kadar hem de. Ophion üç yıl boyunca *bir görev daha* yerine getirirse Emile'i bulacağına, onu kurtarmasına yardım edeceğine dair sözler vererek Sofie'yi kullanmıştı. Pippa ve Gümüş farklı savaş yöntemleri yürütüyor olsa da davaya inanıyor olabilirlerdi ama Sofie'nin isyancılarla çalışma nedeni hep Emile olmuştu. Özgür bir dünya harika olabilirdi. Ama bu dünyayı paylaşacak bir ailesi olmadıktan sonra bunun Sofie için ne anlamı vardı ki?

Pek çok kereler bu isyancılar için şebekeden, ışıklardan ve makinelerden güç çekmiş, öldürüp durmuştu, ta ki ruhu paramparça olana kadar. Sık sık kendi başına hareket edip kardeşini tek başına bulmayı düşünüyordu ama o bir casus değildi. İletişim ağı yoktu. O yüzden kalmış ve Ophion'ı oltaya getirmek için gizlice kendi yeminini hazırlamıştı. Kavalla'ya girmeden önce ele geçirdiği bilginin önemini anlamalarını sağlamıştı.

Kendini iskeleye doğru daha hızlı, daha hızlı koşmaya zorladı. Eğer yetişemezse belki onu buharlıya ulaştıracak küçük bir tekne

bulabilirdi. Belki Gümüş'ün onu görmesine ve gücüyle ulaşmasına yetecek kadar yakına yüzebilirdi.

Yıkık dökük evleri, engebeli sokakları geçti; sis perde perde sürükleniyordu.

Sofie ve uzaklaşmakta olan buharlı arasında uzanan ahşap iskele şimdi tüm açıklığıyla görünüyordu. Sofie iskeleye doğru koşmaya başladı.

Bodegraven'ın güvertesinden onu izleyen Gümüş'ü seçebiliyordu. Ama Gümüş neden ona ulaşmak için gücünü kullanmıyordu? Birkaç metre daha yaklaşınca Gümüş'ün elini kanlar içindeki omzuna bastırmış olduğunu gördü.

Cthona onu korumuştu. Gümüş kötü yaralanmışa benzemiyordu ama onu ne tür bir mermiyle vurdukları Sofie'nin içine doğmuştu. Gorsian taşından çekirdeğe sahip bir mermi, büyüye engel olacak türden.

Gümüş'ün gücü şu anda işe yaramıyordu. Ama bir keskin nişancı Gümüş'ü teknede vurmuşsa... Sofie birden durdu.

Üstü açık araba, limanın karşısındaki binanın gölgesindeydi. Geyik yerinde hâlâ bir kraliçe gibi oturuyordu, yanındaki keskin nişancı tüfeğini Sofie'ye doğrultmuştu. Sofie ikinci nişancının nereye gittiğini bilmiyordu. Şimdi önemli olan tek nişancı oydu. O ve tüfeği.

Tüfek büyük ihtimalle ağzına kadar gorsian mermisiyle doluydu. Sofie'yi saniyeler içinde yere indireceklerdi.

Geyik'in altın sarısı gözleri karanlığın içinde kor gibi parlıyordu. Sofie iskelenin ucuna, Gümüş'ün fırlattığı, açık denize doğru yol alan *Bodegraven*'ın arkasından sürüklenen ipe olan mesafeyi kafasında tarttı.

Geyik başını meydan okurcasına yana eğdi. Kelimeler kırmızı dudaklarının arasından dökülürken öfkesini belli etmeyecek kadar sakindi. "Bir mermiden daha mı hızlısın fırtınakuşu?"

Sofie'nin laklak edecek vakti yoktu. Anayurdunun fiyortlarında esen bir rüzgâr kadar hızla ileri atıldı. Keskin nişancının tüfeğinin onu izlediğini biliyordu.

İskelenin ucu, ötesindeki karanlık liman karşısında belirdi.

Tüfek çatırdadı.

Gümüş'ün geceyi yırtan kükremesinin ardından Sofie ahşap kaplamaların üstüne yıkıldı; kıymıklar yüzünü kesiyor, çarpmanın etkisiyle bir gözü zonkluyordu. Sağ bacağına saplanan korkunç acı arkasında lime lime olmuş etler ve parçalanmış bir kemik bırakmıştı, bu öyle korkunç bir acıydı ki ciğerlerindeki çığlığı bile çalmıştı.

Gümüş'ün bağırtısı birden kesildi, ardından kaptana bağırdı. *"Hadi, hadi, hadi!"*

Sofie güvertede yüzükoyun yatarken durumun kötü olduğunun farkındaydı. Başını kaldırırken acısını bastırmaya çalıştı, burnundan kanlar akıyordu. Bir Omega botunun tekdüze bir sesle uğuldayan enerjisiyle sarsıldı, ardından limanın sularının derinliklerinden yaklaşan ışıkları gördü.

Dört imparatorluk savaş denizaltısı köpekbalıkları gibi *Bodegraven*'e yaklaşıyordu.

Pippa Spetsos isyancı gemisi *Orrae*'nin güvertesindeydi, etrafını Haldren Denizi'nin uçsuz bucaksız karanlık suları sarmıştı. Uzakta Pangera'nın kuzey sahili boyunca uzanan şehirlerin ilk ışıkları altın yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Ama Pippa tüm dikkatini Servast'taki ışıltıya vermişti. Onlara doğru gelen küçük ışığa.

Bodegraven tam vaktinde gelmişti.

Pippa bir elini göğsünü kaplayan soğuk, sert zırha, tam Şafak biriminin sembolü olan batan güneşin üstüne bastırdı. Sofie'yi görene kadar rahat bir soluk almayacaktı. Sofie'nin getirdiği ganimetleri alana kadar: oğlanı ve bilgiyi.

Sonra da Komutanlık'ın manipülasyondan hiç hoşlanmadığını Sofie'ye gösterecekti.

Ajan Gümüşyay, o kendini beğenmiş piç, sevdiği kadının peşinden gitmişti. Sofie'nin getirdiği ganimetin Gümüş için pek bir önemi olmadığını biliyordu. Aptal. Ama iş Sofie'nin Ophion için gizlice elde etmek uğruna yıllar harcadığını iddia ettiği bilgiye gelince... Gümüşyay bile bu bilgiye sahip olmak isterdi.

Yüzbaşı Richmond yanına geldi. "Rapor" diye emretti Pippa.

Richmond Pippa'ya itaatsizlik etmemesi gerektiğini tecrübelerinden biliyordu. Komutanlık'ta kimin Pippa'yı savunduğu ve Pippa için dünyayı yıkacağını öğrenmişti. Richmond yaklaşmakta olan buharlıyı izleyerek, "Telsiz bağlantısı kurduk" dedi. "Casusunuz o gemide değil."

Pippa kaskatı kesildi. "Ya kardeşi?"

"Oğlan teknede. Ayrıca Kavalla'dan on bir çocuk daha var. Sofie Renast onlara zaman kazandırmak için geride kalmış. Üzgünüm."

Üzgünüm. Pippa bu kelimeyi şimdiye dek kaç kez duyduğunu bilmiyordu.

Ama şu anda... Emile tekneye binmeyi başarmıştı. Onu kazanmak Sofie'yi kaybetmeye değer miydi?

Sofie'nin Kavalla'ya girmesine izin vererek bu riski göze almışlardı zaten: Kıymetli bir hazineyi ele geçireyim derken bir başka hazineden oluyorlardı. Ama bu Sofie gitmeden önceydi... sonra kampa girmeden hemen önce düşmanları hakkında hayati bir istihbarata ulaştığını haber vermişti. Şimdi Sofie'yi kaybederek bu çok önemli bilgiyi de...

Pippa yüzbaşıya tısladı, "Derhal..."

Bir denizci camla kapatılmış köprü kapısından dışarı fırladı, teni ay ışığında ürkütücü bir solgunluğa sahipti. Kime rapor vereceği konusunda kararsız kalarak önce yüzbaşıya, sonra Pippa'ya baktı. "*Bodegraven*'ın peşinde dört Omega var, hızla yaklaşıyorlar. Ajan Gümüşyay vuruldu... gorsian mermisi omzuna isabet etti."

Pippa'nın kanı dondu. Gümüşyay bedeninde bir gorsian mermisiyle hiçbir işe yaramazdı. "O çocukların gitmesine izin vermektense tekneyi batırırlar."

Henüz bu dünyanın dehşetlerine karşı o kadar duyarsızlaşmadığından midesi bulanıyordu. Yüzbaşı Richmond alçak sesle küfretti.

"Nişancılar hazırlansın" diye emretti Pippa. Omega'ların saldırısından sağ çıkma ihtimalleri düşük olsa da onları oyalamayı başarabilirlerdi. Yüzbaşı onaylarcasına bir şeyler homurdandı. Ama köprüden koşarak gelmiş olan denizci küçük bir çığlık atarak eliyle ufku işaret etti.

Ufukta Servast'taki tüm ışıklar sönüyordu. Karanlık dalgası içlere doğru sokuluyordu.

"Ne cehenneme..."

"Cehennem değil" diye mırıldandı Pippa karanlık yayılırken.

Sofie. Ya da... Pippa gözlerini kısarak *Bodegraven*'a baktı.

Daha iyi görebilmek için köprüye koştu. Richmond'la birlikte soluk soluğa köprüye vardığında *Bodegraven*'ın hızla üstlerine doğru geldiğini gördü, arkadan dört Omega botunun suyun altında titreşen ışıkları görülüyor, botlar hızla yaklaşıyordu.

Ama tam onda suyun altından çok güçlü beyaz bir ışık yükseldi. Uzun kollarını en yakınındaki Omega'ya doladı.

Beyaz ışık az sonra öteye sıçrayıp bir sonraki bota doğru süzüldü. Arkasında hiç denizaltı ışığı kalmamıştı. Pippa'nın önündeki radarda Omega botu kayboldu.

"Ulu tanrılar" dedi Richmond.

Onun gibi bir şey demek istedi Pippa. Bu Sofie'nin tuhaf yeteneğiydi: sadece elektrik değil, ilk ışık gücü de. Sofie her türden enerjiyi kontrol altına alıp bedenine çekebiliyordu. Bu güçlü, baş edilemez yetenek yüzünden Sofie'nin türü yüzyıllar önce Asteriler tarafından yok edilmişti... ya da öyle olduğu sanılıyordu.

Ama şimdi onlardan iki tane vardı.

Sofie kardeşinin güç bakımından onu gölgede bıraktığını söylemişti. Pippa şimdi bu gücün ikinci Omega'dan sıçrayıp –ışıklar yeniden kararırken– hızla üçüncüye doğru gittiğine tanıklık ediyordu.

Bodegraven'ın güvertesinde Emile'i göremiyordu ama muhakkak orada olmalıydı.

"Torpil olmadan bir Omega'yı ne alt edebilir?" diye mırıldandı denizcilerden biri. Işık şimdi yakınlaşmış, suyun altından üçüncü bota doğru ilerliyordu, Pippa bu mesafeden bile ışıktan çıkan ve kanadı andıran uzun, parlak beyaz filizlerin çekirdeğini görebiliyordu.

"Bir melek?" diye fısıldadı biri. Pippa bıyık altından güldü. Ophion'daki bir avuç Vanir'in içinde melek yoktu. Pippa başına buyruk davranmış olsaydı içlerinde Vanir de olmayacaktı... bunun gibiler hariç. İnsan ruhunda ve bedeninde Vanir güçleri.

Emile isyan için gerçekten büyük bir ganimetti, Komutanlık bundan çok hoşlanacaktı.

Üçüncü Omega denizaltısı da karanlığa bürünüp zifiri derinliklerde gözden kayboldu. Bu görkemli zafer karşısında Pippa'nın kanı adeta şarkı söyler gibi akmaya başladı. Geriye yalnız tek bir Omega kalmıştı.

"Hadi" diye fısıldadı Pippa. "Hadi..." Pek çok şey o bota bağlıydı. Belki savaşın dengesi de buna dahildi.

"Kalan Omega'dan iki kükürt torpidosu ateşlendi" diye bağırdı bir denizci.

Ama beyaz ışık Omega'ya çarptı, miller değerinde ilk ışık son gemiyi de döndüre döndüre suların uçurumuna gönderdi.

Sonra dışarı fırlayan bir ışık botun üstündeki turkuaz rengi dalgaları aydınlattı. Uzanan bir el.

Bir denizci boğuk ve dehşet dolu bir sesle rapor verdi. "Kükürt torpidoları radardan kayboldu. Yok oldular."

Sadece *Bodegraven*'ın ışıkları kalmıştı, karanlıklar denizindeki soluk yıldızlar gibi.

"Komutan Spetsos?" dedi Richmond.

Ama Pippa onu duymazdan geldi, kaptan köşkünün içine doğru yavaşça yürüyüp kapının hemen yanında bir kancaya asılı dürbünü aldı. Birkaç saniye sonra yeniden rüzgârlı güverteye çıkmış, dürbünü *Bodegraven*'a çevirmişti.

Emile oradaydı, büyümüştü ama kesinlikle Sofie'nin fotoğraflarındaki çocuktu, teknenin baş tarafında incecik bir figür halindeydi. Gözlerini üstünden geçtikleri sular mezarlığına dikmişti. Sonra ilerideki karaya doğru baktı. Yavaşça dizlerinin üstüne çöktü.

Pippa kendi kendine gülümseyerek dürbünü ayarlayıp karanlıklar içindeki Pangera'ya baktı.

Sofie yan yattığı yerde iskeleye vuran dalgaların şırıltısından ve ahşap lataların altındaki yüzeye damlayan kendi kanından başka hiçbir şey duymadan ölümü bekliyordu.

Kolu iskelenin ucundan aşağı sarkıyor, *Bodegraven* denizdeki o kurtarıcı ışıklara doğru uzaklaşıyordu. Pippa'ya doğru. Pippa

Bodegraven'ı sağ salim götürmek için savaş gemilerini getirmişti. Buraya muhtemelen Sofie'nin Emile'le birlikte *Bodegraven*'a binmesini garantiye almak için gelmişti ama... sonuçta gelmişti işte. Ophion gelmişti.

Gözyaşları yanaklarından ahşap latalara süzülüyordu. Her yeri ağrılar içindeydi.

Bu akşam yaptığı gibi kendini fazla zorlarsa, aşırı güç talebinde bulunursa bunun olacağını biliyordu. İlk ışık hep elektrikten daha çok acı verirdi. Bir taraftan daha fazla güç çekme isteği uyandırırken diğer taraftan içini yakıp kavururdu. İşte bu yüzden Sofie ondan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Bu yüzden Emile Komutanlık'a, Pippa'ya ve Şafak birliğine bu kadar cazip geliyordu.

Şimdi içinde hiçbir şey kalmamıştı. Tek bir güç kıvılcımı bile. Ve kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti.

İskelede bedenini sarsan ayak sesleri duydu. Acısını bastırmak için dudağını ısırdı.

Parlak siyah çizmeler burnunun birkaç santim ötesinde durdu. Sofie sağlam gözünü yukarı dikti. Geyik solgun yüzüyle ona bakıyordu.

"Yaramaz kız" dedi Geyik o hoş sesiyle. "Demek dehşet kurtlarımı elektrikle öldürüyorsun." Kehribar gözlerini Sofie'nin üstünde gezdirdi. "Ne muhteşem bir güce sahipsin. Ve Omega botlarımı alt eden kardeşin ne muhteşem bir güce sahip. Anlaşılan türüne dair tüm efsaneler doğruymuş."

Sofie hiçbir şey söylemedi.

Casus avcısı hafifçe gülümsedi. "İstihbaratı kime ilettiğini söylersen bu iskeleden çekip gider ve yaşamana izin veririm. Sevgili küçük kardeşini görmene izin veririm."

Sofie kaskatı dudaklarının arasından, "Hiç kimseye" dedi.

Geyik, "Hadi biraz gezelim Sofie Renast" demekle yetindi.

Dehşet kurtları Sofie'yi sıradan bir tekneye taşıdı. Tekne açılırken kimse konuşmuyordu. Bir saat sonra hava ağarmaya başladı. Artık gece göğünün altında karanlık bir gölge gibi durmayan kıyıdan iyice uzaklaştıklarında Geyik bir elini havaya kaldırdı. Motorlar sustu, tekne dalgaların üstünde yükselip alçalarak sallanmaya başladı.

O parlak, dize kadar uzanan çizmeler yine Sofie'nin yanına geldi. Sofie bağlanmış, gücünü etkisiz hale getirmek için bileklerine gorsian kelepçeleri takılmıştı. Bacağı acıdan uyuşmuştu.

Geyik kurtlardan birine başıyla işaret ederek Sofie'nin ayağa kaldırılmasını emretti. Sofie acıdan haykırmamak için kendini zor tuttu. Arkasında duran bir başka kurt aynalığı açarak teknenin kıç tarafındaki küçük platformu ortaya çıkardı. Sofie'nin nefesi tıkandı.

"Kardeşin imparatorluk askerlerine böyle bir ölümü reva gördüğüne göre bu da senin için hayli yerinde bir ceza olacak" dedi Geyik platformun üstüne çıkarak; çizmelerine sıçrayan suları umursamıyordu. Cebinden küçük beyaz bir taş çıkarıp görmesi için Sofie'ye doğru kaldırdı, sonra da taşı suya attı. Vanir keskinliğindeki gözleriyle karanlık derinliklere gömülen taşı izledi.

"Bu derinlikte muhtemelen deniz tabanını bulmadan boğulmuş olursun" dedi Geyik, altın rengi saçları sert yüzünün önünde uçuşuyordu. Ellerini ceplerine soktu, kurtlar Sofie'nin ayaklarının dibine çömeldiler, uçlarında kurşun bloklar bulunan zincirlerle ayaklarını bağladılar.

"Bir kez daha soruyorum" dedi Geyik başını eğerek, boynundaki gümüş gerdanlık parıldadı. "Kavalla'ya gitmeden önce ele geçirdiğin bilgiyi kiminle paylaştın?"

Sofie sökülmüş tırnaklarının acısını hissetti. Gözünün önüne o kamptaki yüzler geldi. Ardında bıraktığı insanlar. Tek amacı Emile'i bulmaktı... yine de Ophion pek çok yönden haklıydı. Küçük bir parçası Ophion için cinayet işlemekten, o insanlar için savaşmaktan zevk almıştı. Onlar için ve artık Emile için de, savaşmaya devam edebilirdi. Dişlerini sıktı. "Sana söyledim: Hiç kimseyle."

"Peki o zaman." Geyik suyu işaret etti. "O zaman işin sonunu biliyorsun."

Sofie yaver giden talihinden, Solas'ın bu son armağanından duyduğu şaşkınlığı gizlemek için ifadesiz bir yüz takındı. Anlaşılan Geyik bile kendisinin sandığı kadar zeki değildi. Hızlı ve korkunç bir ölüm teklif ediyordu ama bu Sofie'nin beklediği sonsuz işkenceyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

"Onu platforma koyun."

Bir dehşet kurdu –iri yarı, koyu renk saçlı bir erkek– dudak bükerek itiraz etti. "Biz onu konuşturmayı biliriz." Bu Geyik'in komutan yardımcısı Mordoc'tu. Neredeyse komutanı kadar korku uyandıran biriydi. Özellikle de sahip olduğu yetenekler yüzünden.

Geyik ona bakmadı bile. "Bununla vakit harcayamam. Bilgiyi kimseyle paylaşmadığını söylüyor, ben de ona inanmayı tercih ediyorum." Hafifçe gülümsedi. "Yani bilgi de onunla ölecek."

Geyik'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Kurtlar Sofie'yi platformun üstüne sürüklediler. Sofie bacağına yayılan acı dalgasından haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Buz gibi sular üstüne sıçrıyor, giysilerini sırılsıklam ederken hem yakıyor hem de uyuşturuyordu.

Sofie titremesini durduramıyordu. Havanın öpücüğünü, denizin kokusunu, gökyüzünün şafaktan önceki griliğini hatırlamaya çalışıyordu. Dakikalar sonra doğacak güneşi görmeyecekti. Güneşin doğuşunu, bir daha hiç görmeyecekti.

Yaşamanın güzelliği ve yalınlığı hep sürüp gidecek sanmıştı. Hayatın tadını daha fazla çıkarmış olmayı ne kadar da isterdi. Her bir anın tadını.

Geyik şekil değiştiren Sofie'nin yanına sokuldu. "Söylemek istediğin son bir söz var mı?"

Emile buradan götürülmüştü. Önemli olan tek şey buydu. Artık güvende olacaktı.

Sofie Geyik'e yarım ağız gülümsedi. *"Canın cehenneme."*

Mordoc'un pençeleri Sofie'yi platformdan suya itti.

Buz gibi su Sofie'de bomba etkisi yarattı, sonra ayaklarına bağlı kurşunlar onu doğruca dibe çekmeye başladı.

Geyik Haldren Denizi'nin soğuk sisinin içinde bir hayalet gibi durarak Ogenas'ın kucağına düşene dek Sofie Renast'ı izledi.

I. KISIM

UÇURUM

1

Hilal Şehir Balesi bir salı akşamına göre alışılmadık derecede kalabalıktı. Lobide içki içip çene çalarak gezinen kalabalığın görüntüsü Bryce Quinlan'a adeta zevk ve gurur veriyordu.

Bu akşam tiyatronun bu kadar kalabalık olmasının tek bir nedeni vardı. Bryce, Fey işitme duyusuyla yüzlerce sesin dört bir yandan *Juniper Andromeda* diye fısıldadığını duyduğuna yemin edebilirdi. Bu akşamki gösterinin yıldızı oydu.

Kalabalığa rağmen tiyatroya bir saygı ve sükûnet havası hâkimdi. Tıpkı bir tapınak gibi.

Bryce'ın içinde, uzun lobinin iki yanına sıralanmış tanrı heykellerinin onu izlediğine dair tuhaf bir his vardı. Belki de çırılçıplak uzandığı yerde sevgilisi Solas'ı bekleyen toprak tanrıçası Cthona heykelinin yanında duran iyi giyimli, yaşlı şekil değiştiren çift yüzünden böyle hissediyordu. Şekil değiştirenler –kokularına bakılırsa bir tür büyük kedi cinsindendiler, ayrıca saatlerine ve mücevherlerine bakılırsa zengindiler– gerçekten de açık açık Bryce'a bakıyorlardı.

Bryce onlara soğuk bir tavırla şöyle bir gülümsedi.

İlkbahardaki saldırıdan beri neredeyse her gün bu türden bir olay oluyordu. İlk birkaç sefer gerçekten sinir bozucuydu, insanlar yanına gelip hıçkırıklara boğularak minnettarlıklarını ifade etmişlerdi. Şimdi ise sadece gözlerini dikip bakıyorlardı.

Bryce onunla konuşmak isteyen, *konuşma gereği duyan* insanları kınamıyordu. Şehir –onun sayesinde– kurtulmuştu ama şehrin sakinleri...

Bryce'ın ilk ışığı Lunathion'dan fışkırana dek pek çok kişi ölmüştü. Hunt şanslıydı, son nefesini vermek üzereyken ilk ışık onu kurtarmıştı. Ne var ki beş bin kişi o kadar şanslı değildi.

Aileleri o kadar şanslı değildi.

Istros'tan Kemik Mahallesi'nin sislerine doğru sürüklenen o kadar çok karanlık tekne vardı ki siyah kuğulardan oluşan bir sürü gibi görünüyorlardı. Hunt görmesi için onu gökyüzüne taşımıştı. Nehir boyunca sıralanan iskeleler insan doluydu, acı feryatlar Hunt'la birlikte uçtukları alçak bulutlara kadar yükseliyordu.

Hunt Bryce'ı daha da sıkı tutup uçarak eve götürmüştü.

Ember Quinlan şekil değiştirenlere "Bir de fotoğraf çektirin" diye sesleniyordu, dalgalardan yükselen Ogenas'ın mermer büstünün yanında duruyordu; okyanus tanrıçasının dolgun memeleri dimdikti, tanrıça kollarını yukarı kaldırmıştı. "Sadece on altın mark. Siz de fotoğrafta olmak istiyorsanız on beş."

"Lanet olsun anne" diye mırıldandı Bryce. Ember ellerini kalçalarına dayamış duruyor, ipekli gri elbise ve paşmina'sının içinde muhteşem görünüyordu. "Lütfen yapma."

Ember zılgıtı yedikten sonra telaşla doğu merdivenlerine yönelmiş olan şekil değiştirenlere bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açmıştı ki kocası engel oldu. "Bryce haklı" dedi Randall lacivert takım elbisesiyle koşup gelerek.

Ember öfke dolu gözlerle Bryce'ın üvey babasına –Bryce'a kalırsa tek babasına– döndü ama Randall gelişigüzel bir tavırla arkalarındaki büyük frizi işaret etti. "Bu bana Athalar'ı hatırlattı."

Bryce bir kaşını yukarı kaldırdı, konunun değişmesine sevinmişti, sonra da dönüp Randall'ın gösterdiği yere baktı. Friz bir örsün başında elindeki çekici yukarı kaldırmış güçlü bir Fey erkeğini gösteriyordu; gökyüzünde çakan şimşek çekice doluyor, oradan da çekicin inmek üzere olduğu objeye akıyordu: bir kılıca.

Altında sadece şunlar yazıyordu: *Bilinmeyen heykeltıraş. Palmira, tahmini 125 V.Ç.*

Bryce cep telefonunu kaldırıp bir fotoğraf çektikten sonra *Hunt Athalar Sunball'da Benden Daha İyi* adlı kişiyle yazışmalarını açtı.

Bunu inkâr edemezdi. Geçen hafta güneşli bir öğleden sonra

maç yapmak için yerel sunball sahasına gitmişlerdi ve Hunt onu anında paspas gibi ezip geçmişti. Eve dönerlerken de Bryce'ın telefonunda adını değiştirmişti.

Başparmaklarının birkaç hareketiyle fotoğrafı *Kayıp akraban mı?* notuyla birlikte Hunt'a gönderdi.

Bryce telefonu avucuna kaydırırken annesinin onu izlediğini gördü. "Ne?"

Ama Ember eliyle frizi işaret etti. "Resimdeki kim?"

Bryce sağ alt köşedeki yazıyı okudu. "Sadece *Kılıcın Yapımı* yazıyor."

Annesi yarı yarıya solmuş gravüre baktı. "Hangi dil bu?"

Bryce rahat görünmeye gayret etti. "Eski Fey Dili."

"Ya." Ember dudaklarını büzdü, Randall yanlarından ayrılıp kalabalığa dalarak büyük Luna heykelini incelemeye gitti; Luna yayını gökyüzüne doğru kaldırmıştı, ayağının dibinde iki avcı köpeği vardı, bir erkek geyik burnuyla Luna'nın kalçasını dürtüyordu. "Hâlâ akıcı konuşabiliyor musun?"

"Evet" dedi Bryce. Sonra ekledi: "İşime yarıyor."

"Eminim öyledir." Ember siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına kıstırdı.

Bryce neredeyse görünmez tellerle yüksek tavandan sarkan bir sonraki frize geçti. "Bu İlk Savaşlar'ı gösteriyor." Üç metre genişliğindeki mermere işlenmiş rölyefi inceledi. "Bu da..." Yüzüne nötr bir ifade vermeye çalıştı.

"Neymiş bu?" Ember yaklaşıp kanatlı iblislerden oluşan bir ordunun gökyüzünden aşağıdaki düzlükte toplanmış dünyevi ordunun üstüne çullanışını gösteren resme baktı.

"İlk Savaşlar esnasında Midgard'ı fethetmeye gelen Cehennem ordularını gösteriyor" diye cümlesini bitirdi Bryce, sakin bir sesle konuşmaya gayret ediyordu. Pençeleri, sivri dişleri, deri kanatları, tüfeğinin kemiklerinde yankılanan patlayışlarını, sokaklardaki kan nehirlerini, çığlıkları... çığlıkları zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Randall frizi incelemek için yanlarına döndü, "Aslında günümüzde böyle bir parçanın daha popüler olması gerekir."

Bryce cevap vermedi. İlkbaharda olanları anne babasıyla konuşmak hoşuna gitmiyordu. Özellikle de kalabalık bir tiyatro lobisinin ortalık yerinde.

Randall başıyla yazıyı işaret etti. "Bunda ne yazıyor?"

Annesinin her hareketini dikkatle izlediğinin farkında olan Bryce eski Fey dilinde yazılmış yazıya göz atarken hiç renk vermemeye çalıştı.

Atlattığı badireleri gizlemeye çalışmıyordu. Bu konuyu annesiyle ve babasıyla birkaç kez konuşmuştu. Ama konuşma her defasında Ember'ın ağlamasıyla ya da onca masumu yüzüstü bırakan Vanirlere verip veriştirmeleriyle sona erer, kendi üzüntüsünün üstüne bir de annesiyle uğraşmak zorunda kalırdı.

Bryce konuyu hiç açmamanın daha iyi olacağına karar vermişti. Onun yerine Hunt'la konuşarak ya da haftada iki kez Madam Kyrah'nın dans derslerinde ter atarak rahatlamaya çalışıyordu. Juniper'ın hep söylediği gibi gerçek konuşma terapisine hazırlanmak için atılan minik adımlardı bunlar ama ikisi de son derece faydalı olmuştu.

Bryce sessizce yazıyı tercüme etti, "Bu daha büyük bir koleksiyonun parçası... muhtemelen bir binanın tüm cephesini saracak kadar büyük bir koleksiyonun, her levha hikâyenin farklı bir bölümünü anlatıyor. Bunda şöyle yazıyor: *Bu nedenle Cehennem'in yedi prensi Midgard'a kıskançlıkla bakıp acımasız sürülerini birleşik ordularımızın üstüne saldılar.*"

"Anlaşılan on beş bin yılda hiçbir şey değişmemiş" dedi Ember gözleri gölgelerle koyulaşarak.

Bryce çenesini tuttu. Annesine Prens Aidas'tan hiç bahsetmemişti, kardeşlerinin kötü planlarından habersiz olan prensin ona iki kez nasıl yardım ettiğinden. Annesi beşinci Cehennem Prensi'yle arkadaşlık ettiğini bilse *deliye dönmek* sözünü yeniden tanımlamak zorunda kalırlardı.

Ama Ember sonra, "*Burada* işe giremez misin?" diye sordu. Yanık tenli eliyle Hilal Şehir Balesi'nin ana girişini, sergilere ev sahipliği yapan lobiyi ve diğer birkaç katı gösterdi. "Son derece niteliklisin. Gerçekten harika olurdu."

"Açık pozisyon yok." Doğruydu. Ayrıca burada bir pozisyon sahibi olmak için prenses statüsünü kullanmak da istemiyordu. HŞB'nin sanat departmanı gibi bir yerde kendi yetenekleri sayesinde çalışmak isterdi.

Fey Arşivleri'ndeki işi... eh, o işi almasının nedeni kesinlikle ona bir Fey prensesi gözüyle bakmalarıydı. Yine de ikisi aynı şey değildi. Çünkü orada çalışmayı bu kadar çok istememişti.

"Başvuruda bulunmayı denedin mi ki?"

"Anne" dedi Bryce, sesi sertleşmişti.

"Bryce."

"Hanımlar" dedi Randall şaka yapar gibi, artan gerilimi engellemeye çalışıyordu.

Bryce Randall'a minnetle gülümsedi ama annesinin kaşlarını çattığını gördü. Göz alıcı kalabalığın üstündeki yıldız yağmuru şeklindeki avizelere bakarak iç geçirdi. "Pekâlâ anne. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ne baklası?" dedi Ember masum masum.

"İşim hakkındaki düşüncelerinden bahsediyorum." Bryce dişlerini sıktı. "Yıllardır asistan olduğum için başımın etini yedin, şimdi daha iyi bir pozisyondayım ama yine de yetmiyor, öyle mi?"

Bunu konuşmanın hiç de yeri değildi, bir sürü insan konuştuklarını duyabilecek kadar yakınlarında geziniyordu ama laf ağzından çıkmıştı bir kere.

Ember o kadar da umursamıyormuş gibi bir havaya büründü, "Mesele yetip yetmemesi değil. Mesele çalıştığın yer."

"Fey Arşivleri *ondan* bağımsız çalışıyor."

"Ya? Bense orası özel kütüphanesiymiş gibi böbürlendiğini hatırlıyorum."

Bryce gergin bir sesle cevap verdi, "Anne. Galeri kapandı. Bir işe ihtiyacım var. Dokuzdan beşe bir iş bulamadığım için kusura bakma. Ya da HŞB sanat departmanı şu anda personel alımı yapmıyorsa."

"Neden Jesiba'yla çalışmadığını anlamıyorum. O depo hâlâ elinde, orada her ne yapıyorsa illa ki yardıma ihtiyacı vardır."

Bryce gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. İlkbaharda şehrin saldırıya uğradığı gün Jesiba galeriyi ve eski Parthos Büyük

Kütüphanesi'nden kalan değerli kitapları tahliye etmişti. Jesiba'nın elindeki diğer parçaların çoğu şimdi bir depodaydı, birçoğu sandıklarda duruyordu ama büyücünün Parthos kitaplarını nereye sakladığı konusunda Bryce'ın en ufak bir fikri yoktu. Bu kitaplar Asteriler gelmeden önceki dünyadan geriye kalan birkaç şeyden biriydi. Bryce kitapların nerede olduğunu Jesiba'ya sormaya cesaret edememişti. Asterilerin kaçak kitapların varlığından haberdar olmaması bir mucizeydi. "İş için daha fazla üstelersem dilenci gibi görüneceğim."

"Bir prensese bunu yaptıramayız tabii."

Prenses olmadığını annesine kaç kez söylediğini bilmiyordu. Prenses olmak istemiyordu, Güz Kralı da prenses olmasını istemiyordu. Aşağılık herifle onu görmek için galeriye son gelişinden beri konuşmamıştı, bu da Micah'yla yüzleşmesinden hemen önceydi. Damarlarında akan gücü açığa vurmadan hemen önce.

Başını eğip göğsüne, açık mavi renkteki ince elbisesinin memelerinin altına kadar inen yaka açıklığından görünen yıldız şeklindeki ize bakmamak için çaba harcaması gerekiyordu. Neyse ki elbisenin sırtı Boru dövmesini gizleyecek kadar kapalıydı. Çillerle kaplı altın rengi teninde beyaz yıldız eski bir yara izi gibi göze batıyordu. Şehrin saldırıya uğramasının üzerinden geçen üç ayda hiç solmamıştı.

Ayrıca dün akşam geldiğinden beri annesini kaç kez yıldızına bakarken yakaladığını da bilmiyordu.

Önlerinden ellerinde şampanyalarıyla bir grup göz kamaştırıcı dişi –sedir ağacı ve yosun kokularına bakılırsa orman perisiydiler– geçti, Bryce sesini alçalttı. "Ne dememi istiyorsun? Yeniden Nidaros'a taşınıp normal biriymişim gibi rol mü yapayım?"

"Normal olmanın nesi bu kadar kötü?" Annesinin güzel yüzü hiç sönmeyen bir içsel ateşle parlıyordu, bu ateş hiç ama hiç sönmemişti. "Bence Hunt orada yaşamak isterdi."

"Hunt hâlâ 33. Lejyon için çalışıyor anne" dedi Bryce. "Tanrı aşkına, Hunt komutan yardımcısı. Ayrıca seni yatıştırmak için Nidaros'ta yaşamak istediğini söylese de ciddiye alma."

"Hunt'ı hemen nasıl da sattın" dedi Randall gözlerini yakındaki bilgilendirme levhasından ayırmadan.

Bryce daha cevap veremeden Ember atıldı, "Aranızdaki ilişkinin tuhaf olduğunu fark etmedim sanma".

Annesi beş dakikalık bir sürede konuşmak istemediği iki konuyu gündeme getirecekti elbet. "Hangi açıdan?"

"Birliktesiniz ama *birlikte* değilsiniz" dedi Ember açık açık. "Sorun ne?"

"Bu seni ilgilendirmez." Gerçekten de öyleydi. Ama telefonu onu duymuş gibi çantasında titreşti. Bryce telefonu çıkarıp ekrana baktı.

Hunt şöyle yazmıştı: *Umarım bir gün benim de öyle karın kaslarım olur.*

Bryce cevap vermeden önce frizdeki kaslı Fey erkeğine bakarak yarım ağız gülmekten kendini alamadı. *Belki de sen ondan daha kaslısındır.*

"Beni duymamış gibi yapma Bryce Adelaide Quinlan."

Telefonu yine titreşti ama Bryce Hunt'ın yazdığını okumadan annesine cevap verdi, "Lütfen konuyu kapatır mısın? Ayrıca Hunt geldiğinde de açayım deme."

Ember ağzını açmıştı ki Randall söze girdi, "Aynı fikirdeyim. Hunt geldiğinde iş ya da aşk hayatı konusunda soru sormak yok."

Annesi şüpheyle kaşlarını çattı ama Bryce, "Anne, bak... buna bir son ver, tamam mı?" dedi. "İşimi sorun ettiğim yok, Hunt'la aramızdaki ilişki de olmasını istediğimiz şekilde. Ben halimden memnunum. Lütfen bu konuyu kapatalım."

Bu bir yalandı. Yalan sayılırdı.

İşini gerçekten *seviyordu*, hem de çok. Fey Arşivleri'nin özel kanadı yüzyıllardır ihmal edilmiş sanat eserlerinden oluşan bir hazineye ev sahipliği yapıyordu, şimdi araştırma yapmak ve katalog hazırlamak gerektiğinden gelecek ilkbaharda gezici sergiye çıkarılabilirlerdi.

Bryce çalışma saatlerini kendi belirliyordu ve sadece şekil değiştiren bir baykuş olan –Fey olmayan az sayıdaki çalışandan biriydi– araştırma müdürüne karşı sorumluydu; araştırma müdürü gün batımından şafak sökene dek çalıştığı için hemen hemen hiç karşılaşmıyorlardı. Günün en kötü kısmı nöbetçilerin bön bakışları altında ana binadan geçerek geniş komplekse girmekti. Bazıla-

rı başını eğerek selam bile veriyordu. Sonra da kütüphaneciler ve müşterilerin gözünü dikip baktığı avludan geçmesi gerekiyordu.

Son zamanlarda herkes gözünü dikip ona bakıyordu ve Bryce bundan gerçekten nefret ediyordu. Ama annesine bunlardan bahsetmek istemiyordu.

"Pekâlâ. Endişeleniyorum, hepsi bu" dedi Ember.

Bryce'ın göğsünde bir şey yumuşayıverdi. "Biliyorum anne. Ayrıca..." Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. "İstersem eve dönebileceğimi bilmek beni gerçekten rahatlatıyor. Ama şimdi değil."

"Doğru" diye söze karıştı Randall imalı imalı Ember'a bakarak, sonra kolunu Ember'ın beline dolayıp onu lobinin diğer tarafındaki bir başka frize doğru götürdü.

Bryce fırsattan istifade telefonunu çıkardı, Hunt iki mesaj yollamıştı:

Baleden eve döndüğümüzde karın kaslarımı saymak ister misin?

Bryce'ın midesi kasıldı, ayak parmakları topuklu ayakkabılarının içinde kıvrılırken annesiyle babası insan koku alma duyusuna sahip olduğu için hiç olmadığı kadar minnet duydu.

Hunt şöyle eklemişti: *Bu arada beş dakikaya oradayım. Isaiah yeni bir vaka yüzünden beni oyaladı.*

Bryce bir başparmak emojisi gönderdikten sonra yanıtladı: *Mümkün olduğunca çabuk gel lütfeeeeen. Daha az önce işim hakkında sıkı sorguya çekildim. Ve senin hakkında.*

Hunt hemen cevap yazdı, Bryce bir yandan frizi inceleyen anne babasını takip ederken mesajı okudu: *Ne olmuş bana?*

"Bryce" diye seslendi annesi önünde durduğu frizi işaret ederek. "Şuna bir baksana. JJ yazıyor."

Bryce başını telefonundan kaldırıp sırıttı. "Baş belası savaşçı Jelly Jubilee." Duvarda savaşa katılmak üzere ileri atılan bir pegasus tasviri asılıydı –gerçi Bryce'ın çocukluk oyuncağı gibi tek boynuzlu bir pegasus değildi bu. Atın sırtındaki zırhlı figür kılıcını havaya kaldırmıştı, yüzünü gizleyen miğfer yüzünden kim olduğunu kestirmek mümkün değildi. Bryce bir fotoğraf çekip Hunt'a gönderdi.

İlk Savaşlar JJ, göreve hazır!

Tam Hunt'ın *Bana ne olmuş?* sorusunu yanıtlayacakken annesi seslendi, "Hunt'a söyle cilveleşmeyi kesip acele etsin."

Bryce kaşlarını çatarak annesine bakıp telefonunu çantasına koydu.

Bir Yıldız Doğan ve Güz Kralı'nın kızı olduğunu açıkladığından beri çok şey değişmişti: gözlerini dikip bakan insanlar, tanınmamak için sokağa çıkarken şapka ve güneş gözlüğü takmak, Fey Arşivleri'ndeki işi. Ama hiç değilse annesi yine eskisi gibiydi.

Bryce bunun bir teselli olup olmadığından emin değildi.

Bryce tiyatronun meleklere ayrılan kısmındaki –sahnenin solunda yer alan, zeminden bir kat yüksekteki localar– özel locaya girerken sahneyi gözlerden gizleyen altın rengi kalın perdeye bakıp sırıttı. Gösterinin başlamasına yalnızca on dakika kalmıştı. Tüm dünyanın Juniper'ın ne kadar yetenekli olduğunu görmesine on dakika.

Ember locanın ön tarafındaki kırmızı kadife kaplı koltuklardan birine kuruldu, Randall da yanındaki koltuğa oturdu. Bryce'ın annesi gülümsemiyordu. Karşı kanatta kraliyet Fey locaları yer aldığı için Bryce onu suçlayamazdı. Ayrıca mücevherler içindeki çok sayıda asilzade gözlerini Bryce'a diktiğinden Ember'ın onlara henüz hareket çekmemiş olması bir mucizeydi.

Randall altın rengi trabzanın üzerinden ön sıradaki koltuklara göz atarak ıslık çaldı. "Güzel manzara."

Bryce'ın arkasında hava elektriklenip uğuldayarak canlandı; kollarındaki tüyler diken diken oldu. Antreden bir erkek sesi duyuldu, "Kanatlara sahip olmanın avantajı: kimse arkanda oturmak istemez."

Bryce Hunt'ın varlığını algılama konusunda son derece hassaslaşmıştı, tıpkı rüzgârla taşınan şimşek kokusunu alır gibi. Hunt bir yere girer girmez bedeninde kabaran güçten onun orada olduğunu anlıyordu. Büyü gücü gibi kanı da Hunt'ın kanına tepki veriyordu.

Hunt kapının girişinde durmuş şimdiden boynundaki siyah kravatı çekiştiriyordu.

Yalnız... lanet olsun.

Hunt kaslı bedenine oturan siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle son derece etkileyici görünüyordu. Buna bir de gri kanatlar eklenince ortaya çıkan görüntü karşısında Bryce iyice kendinden geçmişti.

Hunt bilmiş bilmiş sırıtsa da başıyla Randall'a selam verdi. "Çok şık görünüyorsun dostum. Affedersiniz, geciktim." Bryce karşısındaki hakiki malakimi süzmekle meşgul olduğundan babasının ne cevap verdiğini zar zor duyabildi.

Hunt geçen ay saçlarını daha kısa kestirmişti. Draki erkeği o güzel bukleleri kesmeden önce Bryce duruma müdahale edip stilistle görüştüğü için çok kısa değildi ama omuzlarına dek inen o saçlar gitmişti. Kısa saç da Hunt'a yakışıyordu ama haftalar sonra bile onu ense hizasında saçlarla görmek şoke ediciydi, sadece önde birkaç tutam saç hâlâ sunball şapkasının deliğinden çıkacak kadar yaramazlık yapmaya devam ediyordu. Ama Hunt bu akşam onları da arkaya yatırarak geniş alnını tamamen ortaya çıkarmıştı.

Hâlâ şok etkisi yaratan bir başka şey de dövmesinin olmayışıydı. Sağ bileğindeki köle dövmesinin üzerine basılmış, özgür bir erkek olduğunu gösteren C harfinden başka meleğin katlandığı işkenceyle dolu o yıllara dair hiç iz yoktu. Tam vatandaş sayılmasa da vatandaşlığa yabancılardan daha yakındı.

İşaret ceketinin ve ceketin altındaki gömleğin manşetiyle gizlenmişti, Bryce başını kaldırıp Hunt'ın yüzüne baktı. Hunt'ın koyu renk gözlerindeki açlığı görünce ağzı kurudu. "Sen de iyi görünüyorsun" dedi Hunt göz kırparak.

Randall öksürdüyse de temsil programını karıştırmaya devam etti. Ember da yanında aynını yapıyordu.

Bryce bir elini mavi elbisesinin ön tarafında kaydırdı. "Bu eski şeyle mi?"

Hunt gülümsedi, sonra yine kravatını çekiştirmeye koyuldu.

Bryce içini çekti. "Lütfen durmaksızın şık giyinmekten ne kadar nefret ettiğinden dem vuran şu sert adamlardan biri olmadığını söyle."

Şimdi öksürme sırası Ember'daydı ama Hunt Bryce'ı gözleri ışıldayarak yanıtladı, "Öyleyse bunu sık sık yapmak zorunda kalmayışım iyi bir şey ha?"

Locanın kapısı çalınınca Bryce cevap veremedi, içeri bir satir hizmetçi girdi, elindeki tepside şampanya vardı; "Bayan Andromeda gönderdi" dedi çatal tırnaklı erkek.

Bryce sırıttı. "Vay canına." Yarın June'a göndermeyi planladığı buketin büyüklüğünü iki katına çıkarmayı aklına not etti. Satir'in uzattığı kadehi aldı ama dudaklarına götürmesine fırsat kalmadan Hunt elini nazikçe bileğine koyarak onu durdurdu. Bryce ilkbaharın ardından içki yasağı kuralını resmi olarak sonlandırmıştı ama bu dokunuşun yavaş içmesini hatırlatmakla bir ilgisi olduğunu pek sanmıyordu.

Bir kaşını kaldırıp hizmetçinin locadan çıkmasını bekledikten sonra sordu: "Kadeh kaldırmak mı istiyorsun?"

Hunt elini ceketinin iç cebine sokup küçük bir nane şekeri kutusu çıkardı. Daha doğrusu nane şekeri gibi görünen şeylerle dolu bir kutu. Ne oluyor demeye kalmadan beyaz haplardan birini Bryce'ın kadehine atıverdi.

"Bu da ne demek..."

"Sadece test ediyorum." Hunt Bryce'ın kadehini gözden geçirdi. "Eğer içinde ilaç ya da zehir varsa rengi yeşile döner."

Ember söze karışarak onayladı. "Satir içkileri Juniper'ın gönderdiğini söyledi ama belli mi olur Bryce? İçinde her şey olabilir." Annesi Hunt'a bakıp başını salladı. "İyi düşünmüşsün."

Bryce itiraz etmek istedi ama... Hunt haklıydı. "Peki şimdi bunu nasıl içeceğim? Mahvoldu."

"Hapın tadı yok" dedi Hunt, içkinin rengi açık sarı kalınca flüt kadehini Bryce'ınkine dokundurdu. "Şerefe."

"Çok klas" dedi Bryce ama yine de içti. İçkinin tadı hâlâ şampanya gibiydi, içinde erimiş haptan eser yoktu.

Altın aplikler ve tavandan sarkan yıldız yağmuru avizeler beş dakikalık uyarı süresi içinde iki kez kısıldı, Bryce ve Hunt Ember ve Randall'ın arkasında yerlerini aldılar. Bryce oturduğu yerden ön sıradaki Fury'yi zar zor seçebiliyordu.

Hunt Bryce'ın nereye baktığını görmüş gibiydi. "Bizimle oturmak istemedi mi?"

"Hayır." Bryce arkadaşının koyu renk parlak saçlarına, siyah takımına baktı. "Juniper'ın terinin her bir damlasını görmek istiyor."

"Her gece görüyor sanıyordum" dedi Hunt alaycı bir sesle, Bryce kaşlarını oynattı.

Ama Ember yüzünde içten bir gülümsemeyle arkasına döndü. "Fury ve Juniper ne âlemde? Henüz birlikte yaşamaya başlamadılar mı?"

"İki haftadır birlikte oturuyorlar." Bryce Fury'yi incelemek için boynunu uzattı, arkadaşı temsil programını okuyordu. "Gerçekten iyi gidiyorlar. Sanırım Fury bu kez abayı yaktı."

Annesi dikkatle sordu: "Peki ya sen ve Fury? İşlerin bir süredir tuhaflaştığını biliyorum."

Hunt Bryce'a bir iyilik yapıp telefonuyla meşgul olmaya başladı. Bryce dalgın dalgın temsil programının sayfalarını çeviriyordu. "Fury'yle aramızı düzeltmemiz biraz zaman aldı. Ama şu an bir sorunumuz yok."

Randall sordu, "Axtar hâlâ en iyi yaptığı şeyi mi yapıyor?"

"Evet." Bryce arkadaşının mesleği konusu burada kapandığı için sevindi. "Ama gayet mutlu. Daha da önemlisi June ve Fury birlikte çok mutlu."

"Güzel" dedi Ember hafifçe gülümseyerek. "Nasıl da güzel bir çift oldular." Ve annesi şey olduğundan... eh, annesi olduğundan, Bryce ve Hunt'ı süzerek hiç utanıp sıkılmadan, "Kendinize çeki düzen verseniz siz de güzel bir çift olursunuz" deyiverdi.

Bryce oturduğu yerde büzüldü, kıpkırmızı kesilen yüzünü gizlemek için temsil programını yukarı kaldırdı. Işıklar neden hâlâ söndürülmüyordu? Ama Hunt bunu hiç sorun etmedi, "Sabreden derviş muradına ermiş Ember."

Bryce Hunt'ın kibir ve keyif dolu ses tonu karşısında kaşlarını çattı, temsil programını kucağına çarparak, "Bu akşam June için çok önemli" dedi. "Abuk sabuk geyik muhabbetleriyle mahvetmeyelim."

Ember Bryce'ın dizine hafifçe vurduktan sonra yeniden sahneye doğru döndü.

Hunt şampanyasını kafasına dikti, içkisini yudumlarken inip kalkan geniş, güçlü boynunun görüntüsü karşısında Bryce'ın yine ağzı kurudu. "Geyik muhabbetini sevdiğini sanıyordum" dedi Hunt.

Bryce ya ağzının suyunu akıtacak ya da başını çevirecekti, o yüzden elbisesini mahvetmektense koltuklarına yerleşmekte olan kalabalığı izlemeyi tercih etti. Birkaç kişi onun locasına doğru bakıyordu.

Özellikle de tam karşıdaki Fey localarından. Babasından da Ruhn'dan da hiç iz yoktu ama birkaç soğuk yüzü tanımıştı. Tristan Flynn'in anne babası –Lord ve Leydi Hawthorne– da aralarında oturan züppe kızları Sathia'yla birlikte bunlara dahildi. Göz alıcı asilzadelerden hiçbiri Bryce'ın varlığından mutlu olmuşa benzemiyordu. Güzel.

"Bu akşam June için çok önemli, unutma" diye mırıldandı Hunt dudakları yukarı doğru kıvrılarak.

Bryce ona dik dik baktı. "Ne?"

Hunt başıyla karşıdan dudak büken asilzadeleri işaret etti. "Onları sinir etmenin bir yolunu düşündüğünü görebiliyorum."

"Hiç de değil."

Hunt eğilip fısıldarken nefesi Bryce'ın boynunu yaladı, "Düşündüğünü biliyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum". Yukarıdan ve aşağıdan birkaç fotoğraf makinesi flaşı patladı, Bryce insanların sahne perdesinin fotoğrafını çekmediklerinin farkındaydı.

Bryce geri çekilip Hunt'ın yüzünü inceledi, bu yüzü kendi yüzü kadar iyi tanıyordu. Bir an, çok kısa bir sonsuzluk anında, göz göze geldiler. Bryce yutkundu ama hareket edemedi. Gözlerini kaçıramadı.

Hunt güçbela yutkundu. Ama o da başka bir şey söylemedi.

Bu işkence üç aydır devam ediyordu. Bu aptalca anlaşma. Arkadaştılar ama fazlası vardı. Fazlası vardı ama bundan fiziksel bir fayda görmüyorlardı.

Hunt sonunda boğuk bir sesle, "Juniper için gelmekle gerçekten büyük incelik gösterdin" dedi.

Bryce saçlarını omzunun üstünden geriye savurdu. "Çok büyük bir fedakârlıkta bulunmuşum gibi konuşuyorsun."

Hunt başıyla hâlâ küçümsercesine bakan Fey asilzadelerini işaret etti. "Burada şapka ve güneş gözlüğü takamadığına göre... evet, öyle sayılır."

Bryce kabullendi, "Keşke Juniper bize sahneye en uzak yerden koltuk ayarlasaydı".

Oysa Juniper –Hunt'ın kanatlarına uygun olduğu için– onlara bu locayı ayarlamıştı. Herkesin Yıldız Doğan Prenses ve Düşmüş Melek'i görebileceği bu locayı.

Orkestra çalgıları akorda başladı, yavaşça yükselmeye başlayan keman ve flüt sesleri Bryce'ın dikkatini orkestra çukuruna çekti. Kasları hareket etmeye hazırlanır gibi istemsizce gerildi. Dans etmeye hazırlanır gibi.

Hunt tekrar Bryce'a doğru eğildi. "Çok güzel görünüyorsun" dedi mırıldanarak.

"Ah, biliyorum" dedi Bryce sırıtmamak için alt dudağını ısırırken. Işıklar kısılmaya başladığına göre artık kendini salabilirdi. "Şu karın kaslarını ne zaman sayacağım Athalar?"

Melek boğazını temizledi –bir kez, iki kez– sonra kanatlarını hışırdatarak koltuğunda kıpırdandı. Bryce kendini beğenmişçesine gülümsedi.

Hunt mırıldandı, "Daha dört ay var Quinlan."

"Ve üç gün" dedi Bryce sertçe.

Hunt'ın gözleri koyulaşan karanlığın içinde parıldadı.

"Siz ikiniz orada ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Ember. Bryce bakışlarını Hunt'ın gözlerinden ayırmadan cevap verdi: "Önemli bir şey değil."

Ama önemliydi. Mesele Hunt'la yaptığı aptalca anlaşmaydı: Doğruca yatağa dalmaktansa arzularına ket vurup Kış Gündönümü'nü bekleyeceklerdi. Yazı ve sonbaharı psikozlu bir Başmelek'le ve pusuda bekleyen iblislerle uğraşmak zorunda kalmadan birbirlerini tanıyarak geçireceklerdi.

Onlar da öyle yapmıştı. Cilveleşerek birbirlerine işkence etmeleri serbestti ama bazen, özellikle de bu akşam... Bryce böyle bir anlaşma teklif etmiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Hunt'ı antrenman dolabına çekip takım elbisesinin ne kadar hoşuna gittiğini tam olarak göstermek istiyordu.

Dört ay, üç gün ve... Bryce bileğindeki zarif saate baktı. Dört saat. Kış Gündönümü'nde saatler gece yarısını vurduğunda Bryce da-

"Yakıcı Solas aşkına Quinlan" diye homurdandı Hunt koltuğunda yeniden kıpırdanırken.

"Affedersin" diye mırıldandı Bryce; bir saat içinde ikinci kez annesi ve babası Hunt'ınki gibi bir koku alma duyusuna sahip olmadığı için minnet duydu.

Ama Hunt gülerek kolunu Bryce'ın koltuğunun sırtına attı, parmakları Bryce'ın serbest bıraktığı saçlarına dolandı. Halinden memnun görünüyordu. Yerini garantiye almıştı.

Bryce onlar kadar samimi oturan annesiyle babasına bakıp elinde olmadan gülümsedi. Annesi de Randall'a duyduğu arzuyu bir süre dizginlemişti. Eh, aralarında başlangıç mahiyetinde... bir şeyler olmuştu tabii. Bryce ötesini düşünmek istemiyordu. Ama resmen çıkmaya başlamalarının hemen hemen bir yılı bulduğunu biliyordu. Çok da iyi bir çift olmuşlardı.

O yüzden Hunt'la geçirdiği bu aylara büyük önem veriyordu. Tıpkı Madam Kyrah'nın dans dersleri gibi. Ne zor zamanlar geçirdiğini bir tek Hunt biliyordu, o gün Kapı'da bir tek Hunt vardı.

Bryce Hunt'ın çarpıcı yüz hatlarını incelerken dudakları yine yukarı kıvrıldı. Kaç gece uyumadan her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmuşlardı? Yemeği dışarıdan sipariş ederek, film, reality show ya da sunball izleyerek, video oyunları oynayarak ya da apartmanın çatısında oturup gökyüzünde kayan yıldızlar gibi hareket eden malakimleri, cadıları ve drakileri izleyerek kaç gece geçirmişlerdi?

Hunt geçmişine dair pek çok şey anlatmıştı; üzücü, korkunç ve keyifli şeyler. Bryce hepsini bilmek istemişti. Daha fazlasını öğrendikçe o da daha fazlasını paylaşmış, paylaştıkça...

Göğsündeki yıldızdan ışık yayılmaya başladı.

Bryce elini yıldızın üstüne kapattı. "Bu aptal elbiseyi giymemeliydim."

Parmakları loş tiyatroyu beyaz ışığa boğan yıldızı kapatmaya yetmiyordu, orkestra şefin gelmesini beklemek için sessizliğe gömülürken Bryce'a dönmüş olan yüzler yıldızın ışığıyla aydınlanıyordu.

Bryce karşıdaki Feylere bakmaya cesaret edemedi. Yüzlerindeki tiksinti ve küçümsemeyi görmek istemiyordu.

Ember ve Randall dönüp arkalarına baktılar; babasının yüzü endişeyle çarpılmış, Ember'ın gözleri korkudan fal taşı gibi açıl-

mıştı. Annesi de Feylerin küçümseyen bakışlarının farkındaydı. Bryce'tan yayılan bu güce verdikleri tepki yüzünden hayatı boyunca kızını onlardan sakınmıştı.

Aptalın biri aşağıdan bağırdı, *"Hey! Şu ışığı kapatın!"* Bryce'ın yüzü yanarken birkaç kişi kıkırdadı, sonra hemen sustular.

Fury yakınlarda olsa gerekti.

Bryce iki elini birden tam da parlayacak zamanı bulan yıldızın üstüne kapattı, bu gerçekten utanç vericiydi. "Işığı nasıl söndüreceğimi bilmiyorum" diye mırıldandı perdenin arkasındaki antreye kaçmak için koltuğundan kalkmaya yeltenirken.

Ama Hunt sıcak ve kuru elini Bryce'ın yara izinin üzerine kaydırdı, bu arada parmakları hafifçe memelerini sıyırmıştı. Avucu işareti kapatıp ışığı hapsedecek kadar genişti. Işık parmaklarının arasından sızarak açık kahverengi tenini pembemsi bir sarıya dönüştürse de Hunt onu zapt etmeyi başarmıştı.

"İtiraf et: sırf sana dokunmamı istediğin için böyle yaptın" diye fısıldadı, Bryce kendini tutamayıp hoppaca kıkırdamaya başladı. Yüzünü Hunt'ın omzuna gömdü, şimdi yanaklarında ve alnında takım elbisenin pürüzsüz kumaşının serinliğini hissediyordu. "Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Hunt, oysa Bryce onun bön bön bakmayı sürdüren pisliklere hançer gibi keskin bakışlarla karşılık verdiğini biliyordu. Fey asilzadeleri *rezalet* karşısında tıslıyorlardı.

"Gitsek mi?" diye sordu Ember endişeyle.

"Hayır" dedi Bryce boğuk bir sesle, elini Hunt'ın elinin üzerine koydu. "Ben iyiyim."

"Orada böyle oturamazsın" diye karşı çıktı Ember.

"Ben iyiyim anne."

Hunt elini çekmedi. "Bu bakışlara alışkınız. Değil mi Quinlan?" Ember'a bakıp sırıttı. "Bize bulaşmayı gözleri yemez." Hunt'ın gülümseyen dudakları bakanlara sadece Hunt Athalar değil, aynı zamanda Umbra Mortis de olduğunu hatırlatan bir ifadeyle kıvrılmıştı. Ölümün Gölgesi.

Bu adı boşuna almamıştı.

Ember onaylarcasına baş sallarken Randall da kafasını minnet-

le eğdi. Neyse ki o anda orkestra şefi çıkageldi de tiyatrodan bir alkış tufanı yükseldi.

Bryce derin derin iç geçirdi. Yıldızın ne zaman parlayıp ne zaman söneceği onun kontrolünde değildi. Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra rahat bir tavırla, "Dedikodu sitelerinin yarınki manşeti şöyle olacak" dedi: *"Azgın Umbra Mortis Balede Yıldız Doğan Prensesi Mıncıkladı."*

"Güzel" diye mırıldandı Hunt. "Hem 33'teki pozisyonumu da güçlendirir."

Bryce elinde olmadan gülümsedi. Hunt'ın çok sayıdaki yeteneğinden biri de buydu, bütün dünya küçümseyerek uzak dururken bile onu güldürebiliyordu.

Hunt'ın parmakları göğsünde kararınca Bryce rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler" dedi orkestra şefi sopasını havaya kaldırırken.

Hunt yavaşça, çok yavaşça, elini Bryce'ın göğsünden çekti. "Lafı bile olmaz Quinlan."

Bryce ses tonunun neden değiştiğini merak ederek yine yan yan Hunt'a baktı. Ama orkestra hareketli bir açılış müziğine başlarken perde açıldı, Bryce da arkadaşının muhteşem girişini görmek için nefesini tutarak öne doğru eğildi.

2

Ruhn'ın evinin bel vermiş merdivenlerini çıkarlarken Hunt bir kanadıyla sırtına hafifçe vurunca Bryce zevkten titrememek için kendini zor tuttu.

Küçük bir toplantı demişti Ruhn baleden çıktıktan sonra uğramalarını söylemek için aradığında. Annesi yine işi, seks hayatı ve prenses statüsü konusunda sıkıştıracağından zaten çareyi içmekte bulacağı için Hunt'la birlikte annesiyle babasını otellerine bırakıp evde üstlerini değiştirmişlerdi. Hunt bu konuda ısrar ederek homurdanmıştı, *Bu lanet takımdan kurtulmam gerek.* Ve sonra da buraya gelmişlerdi.

Eski Meydan da eğlenceye teslim olmuştu: Feyler, şekil değiştirenler ve tüm Hane'lerden insanlar içki içiyor, dans ediyor, çene çalıyordu. Bir binanın önündeki bahçe bozuntusu çimenlikte yeşil saçlı nehir perileri ve erkekli dişili faunlardan oluşan bir grup cornhole oynuyordu. Onların arkasında bir grup Fey erkeği –kaslarına ve baston yutmuş gibi durduklarına bakılırsa Destek bölümündendiler– anlaşılan çok *sürükleyici* bir oyun olan bocce oynamakla meşguldüler.

Günün kuraklığı yerini gecenin tatlı fısıltısına bırakmıştı, hava o kadar ılıktı ki Eski Meydan'daki bütün barlar, kafeler ve kulüpler –özellikle de Okçu Sokağı civarındakiler– eğlence düşkünleriyle dolup taşıyordu. Ruhn'ın evinden yükselen müzik gümbürtüsüne rağmen Bryce sokaktaki diğer evlerden, köşedeki bardan, yoldan geçen arabalardan gelen gümbür gümbür basları duyabiliyordu.

Herkes hayatta olmayı kutluyordu.

Olmaları gerektiği gibi.

Ruhn'ın evinin bira saçılmış çürük çarık merdivenlerini çıkarlarken Bryce gürültüde sesini duyurmaya çalışarak Hunt'a seslendi. "Fury ve June gelmiş bile. June oturma odasında olduklarını söyledi."

Hunt gözlerini eğlenen kalabalıktan ayırmadan başını salladı. Burada bile herkes Yıldız Doğan Prenses ve Umbra Mortis'in geldiğini fark etmişti. Kalabalık ikiye ayrılıp yol açıyor, hatta bazıları geri çekiliyordu. Bryce kaskatı kesilse de Hunt rahat bir tavırla yürümeye devam etti. Buna alışkındı, alışalı hayli zaman olmuştu. Ve artık resmi olarak Ölümün Gölgesi olmasa bile insanlar bir zamanlar yaptıklarını unutmamışlardı. Bir zamanlar kime hizmet ettiğini de.

Hunt antrenin solundaki oturma odasına doğru yürürken omuzlarındaki gösterişli kaslar da her adımda kımıldıyordu. Üstündeki siyah renkli kolsuz gömlek sayesinde kasları neredeyse müstehcen bir görüntü oluşturuyordu. Her zamanki gibi ters taktığı sunball şapkası olmasa Bryce bu görüntüye göğüs gerebilirdi.

Aslında bu şapkayı o havalı takım elbiseye tercih ederdi.

Eğlenmekte olan bir hava perisi süzülerek yanlarından geçerken Hunt'ın sonra da Bryce'ın boynuna ilk ışıktan yapılmış ışıklı çubuk kolyeleri taktı; Hunt'ın buna itiraz etmemesi Bryce'ı şaşırtmıştı. Bryce ışıklı plastik boruyu boynundan çıkarıp bileklik gibi koluna doladı. Hunt ise kendi kolyesini göğsünün üzerinde sallanmaya bıraktı, ışık göğüs ve omuz kaslarını iyice belirginleştiriyordu. Tanrılar aşkına.

Hunt oturma odasına adımını atmıştı ki arkalarındaki antreden Tristan Flynn'in sesi duyuldu. "Lanet olsun Ruhn!"

Bryce sessizce güldü, kalabalığın arasından üstünde bir meleği yutmakta olan devasa bir Fey kafası resmi olan bira-pinpon masasının bir ucundaki Fey lordunu gördü; resmi masaya Fey lordu çizmişti.

Ruhn masanın diğer ucunda duruyordu, orta parmaklarını rakiplerine doğru kaldırmıştı, dudağındaki halka antrenin loş ışığın-

da parıldıyordu. "Sökülün paraları pislikler" dedi erkek kardeşi, dudaklarının arasındaki sarma sigara konuştukça inip kalkıyordu.

Bryce elini Hunt'a uzatırken parmakları yumuşacık kanatlarını sıyırdı. Hunt kaskatı kesilerek dönüp Bryce'a baktı. Meleklerin kanatları son derece hassastı. Taşaklarından kavramış olsa aynı etkiyi yapardı.

Bryce yüzü kızararak erkek kardeşine başparmağını kaldırdı. "June ve Fury'ye hemen geleceğimi söyle" diye bağırdı gürültünün arasında. "Ruhn'a merhaba demek istiyorum." Hunt'ın cevap vermesini beklemeden yürüyüp gitti.

Flynn Bryce'ı görünce bir sevinç çığlığı koyuverdi, kafayı bulduğu belliydi. Onun için sıradan bir salı gecesiydi. Bryce Flynn'in anne babasına ve kız kardeşine bu yamulmuş halinin bir fotoğrafını göndermeyi düşündü. Belki o zaman Bryce'a öyle küçümseyerek bakamazlardı.

Flynn'in yanında duran ve biraz daha ayık görünen Declan Emmett, "Selam B" dedi.

Bryce bir zamanlar yemek odası olan salonda toplanmış kalabalığın üzerinden bağırmak istemediği için elini salladı. Salon yakın zamanda bilardo ve dart odası haline getirilmişti. Tam Valbaran Feylerinin Veliaht Prensine göre diye düşündü Bryce hafifçe gülümseyerek, sonra kardeşinin yanındaki erkeğe yanaştı. "Selam Marc."

Koyu kahverengi derisinin altı biçimli kaslarla kaplı olan iri yarı leopar şekil değiştiren Bryce'a baktı. Yakut sarısı çarpıcı gözleri ışıldadı. Declan, Marc Rosarin'le bir aydır görüşüyordu, teknoloji yatırımcısıyla Merkez İş Bölgesi'ndeki büyük mühendislik firmalarından birinin verdiği partide tanışmışlardı. "Selam Prenses."

"Ne zamandan beri Marc'ın sana prenses demesine izin verir oldun?" diye sordu Flynn.

"Ona senden daha çok ısındığımdan beri" diye cevabı yapıştırdı Bryce; bunun üzerine Marc omzuna bir şaplak indirdi, Ruhn da sırıttı. Bryce Ruhn'a döndü, *"Küçük bir toplantı* ha?"

Ruhn omuz silkince kolunu saran dövmeler kımıldadı. "Suç Flynn'de."

Flynn buna karşılık son birasını havaya kaldırıp kafasına dikti.

"Athalar nerede?" diye sordu Declan.

"Oturma odasında June ve Fury'yle birlikte" dedi Bryce.

Ruhn önünden geçmekte olan bir konuğa elini sallayarak selam verdikten sonra sordu. "Bale nasıldı?"

"Muhteşem. June harika bir performans sergiledi. Herkes ayakta alkışladı." Arkadaşı dans ederken Bryce'ın tüm bedeni buz kesmiş, Juniper performansını bitirdikten sonra ayakta alkışlanırken gözleri yaşlarla dolmuştu. Bryce şimdiye dek HŞB'nin böylesine alkışlarla yıkıldığını duymamıştı, Juniper'ın selam verirken kıpkırmızı kesilen sevinç dolu yüzünü görünce onun da bu durumun farkında olduğunu anlamıştı. Artık baş dansçılığa terfi etmesi an meselesiydi.

"Bütün şehir ona bayılıyor" dedi Marc ıslık çalarak. "Ofisimdekilerin yarısı bu akşam orada olabilmek için ruhunu satardı."

"Keşke söyleseydin" dedi Bryce. "Bizim locada birkaç boş yer vardı. Ayarlayabilirdik."

Marc minnetle gülümsedi. "Bir dahaki sefere."

Flynn bira-pinpon bardaklarını yeniden dizmeye başlarken seslendi: "Annen baban nasıl?"

"İyiler. Evden çıkmadan önce bana bir şişe süt içirip masal okudular."

Ember'la tekrar yakınlaşmış olan Ruhn bunu duyunca kıkır kıkır gülerek sordu, "Dün akşam geldiklerinden beri kaç kez sorguya çekildin?"

"Altı." Bryce antreyi ve ötedeki oturma odasını işaret etti. "İşte bu yüzden gidip arkadaşlarımla birlikte içeceğim."

"Açık bar" dedi Declan cömertçe arkasını işaret ederek.

Bryce yine elini sallayarak uzaklaştı. Hunt'ın heybetli bedeni yokken çok daha az insan dönüp bakıyordu. Ama baktıklarında... anlık sessizlikler oluşuyordu. Bryce onları görmezden gelmeye çalışıyordu, Juniper'ın her zamanki gibi güzelce topuz yapılmış kıvırcık saçlarının tepesindeki bir çift boynuzu görünce adeta rahat bir nefes aldı. Juniper oturma odasının leke içindeki kanepesinde Fury'yle el ele diz dize oturuyordu.

Hunt karşılarında durmuş kanatlarını rahat bir pozisyonda tutarak onlarla sohbet ediyordu. Bryce içeri girince başını kaldırdı, siyah gözleri birden aydınlanmıştı sanki.

Bryce bunu görmekten duyduğu sevinci bastırarak kendini Juniper'ın yanındaki minderlere bırakıp arkadaşına sokuldu. Yüzünü June'un omzuna gömdü. "Selam benim yetenekli, zeki ve güzel arkadaşım."

Juniper Bryce'a sarılarak güldü. "Senin kadar olmasam da."

"Ben Fury'yle konuşuyordum" dedi Bryce.

Juniper Bryce'ın dizine vurdu, onları izlemekte olan Fury güldü. "Şimdiden prima donna gibi davranıyorsun."

Bryce abartıyla içini çekti. "Soyunma odasının halini görünce June'un geçireceği sinir krizini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Of, ikiniz de korkunçsunuz" dedi Juniper ama o da gülüyordu. "Birincisi, yıllarca kendime ait bir soyunma odam olmayacak. *İkincisi...*"

"İşte başladık" dedi Fury, June itiraz eder gibi bir ses çıkarınca da kıkırdayıp dudaklarını faun'un şakağına sürdü.

Bu kendiliğinden gelişen sevgi gösterisi karşısında Bryce cesaretini toplayıp Hunt'a bir bakış attı, Hunt hafifçe gülümsüyordu. Bryce yerinde kıpırdanmamak, kanepede sarılıp öpüşen çiftin onlar da olabileceğini düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Hunt ise pürüzlü sesiyle, "Sana ne getireyim Quinlan?" demekle yetindi. Başıyla odanın arka tarafındaki barı işaret etti; iki barmenin başına üşüşmüş kalabalık yüzünden bar zar zor seçiliyordu.

"Viski, zencefilli bira ve misket limonu."

"Hay hay." Hunt espri olsun diye abartılı bir selam verdikten sonra kalabalığa doğru uzaklaştı.

Fury eğilip Bryce'ın yüzüne bakarak alaycı bir sesle sordu, "Sizin şu seks yok olayı nasıl gidiyor Bryce?"

Bryce kendini minderlere bıraktı. "Pislik."

June cıvıl cıvıl bir kahkaha attıktan sonra hafifçe Bryce'ın bacağına vurdu. "Siz ikiniz neden sevişmiyordunuz sahi?"

Bryce Hunt'ın hâlâ barda olduğundan emin olmak için kanepenin arkasına doğru bir göz attıktan sonra cevap verdi. "Çünkü ben geri zekâlının tekiyim ve siz iki ahmak da bunu bal gibi biliyorsunuz."

Juniper ve Fury kıs kıs güldü, Fury votkasından bir yudum al-

dı. "Ona fikrini değiştirdiğini söyle" dedi kadehi siyah deri pantolonlu dizine koyarak. Bryce onun bu sıcakta nasıl deri giyebildiğini anlamıyordu. Bu sıcakta geceleri bile sadece şort, tişört ve sandalete tahammül edebiliyordu.

"Yani Kış Gündönümü gelmeden anlaşmayı bozalım mı?" diye tısladı Bryce. "Hunt'ın dilinden kurtulamam."

"Athalar senin anlaşmayı bozmak istediğini zaten biliyor" dedi Fury ağır ağır.

"Ah kesinlikle biliyor" diye onayladı Juniper da.

Bryce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan söz etmesek olur mu?"

"O zaman konuşmanın ne zevki kalacak ki?" diye sordu Fury.

Bryce Fury'nin deri çizmelerine bir tekme attı, sandaleti sağlam metale çarpınca acıyla yüzünü buruşturdu. "Çelik burun mu? Ciddi olamazsın."

"Bu tam anlamıyla çılgın bir parti" dedi Fury sırıtarak. "Biri kız arkadaşıma asılacak olursa tekme atmam gerekebilir."

Juniper kelimeyi duyunca kıpkırmızı oldu. *Kız arkadaş.*

Bryce Hunt'ın nesi olduğunu hiç bilmiyordu. Hunt Athalar söz konusu olduğunda *kız arkadaş* lafı komik kaçıyordu. Hunt biriyle çıkmak gibi normal ve sıradan bir şey yapamazdı sanki.

Juniper Bryce'ın kolunu dürttü. "Ciddiyim. Neden sevişmek için Kış Gündönümü'nü beklemeniz gerekiyor söylesene."

Bryce omuzlarını düşürerek oturduğu yere birkaç santim daha gömüldü, ayağını çarptığı boş bira kutuları tangırdayarak sehpanın altına yuvarlandı. "Ben sadece..."

Arkasında Hunt'ın gücünün o tanıdık uğultusunu ve erkeksiliğini hissedince Bryce hemen çenesini kapadı, az sonra önünde bir dilim misket limonuyla süslenmiş plastik bardakta kehribar rengi bir içecek belirdi. "Prenses" dedi Hunt usulca, Bryce'ın ayak parmakları bir kez daha içeri doğru kıvrıldı. Hunt yakındayken bunu yapmayı huy edinmiş gibiydiler.

"Artık o kelimeyi kullanabilir miyiz?" dedi June neşeyle. "Bunun için sabırsızlanıp..."

"Kesinlikle hayır." Bryce içkisinden bir yudum aldı. Sonra öğür-

dü. "Buna ne kadar viski koydurdun Athalar?" Boğazındaki yanmayı geçirebilirmiş gibi öksürdü.

Hunt omuz silkti. "Viskiyi sevdiğini sanıyordum."

Fury sessizce gülerken Bryce ayağa kalktı. Bardağını kadeh kaldırır gibi Hunt'a, sonra da June'a doğru uzattı. "HŞB'nin müstakbel baş dansçısına."

Sonra içkiyi kafasına dikip ruhuna kadar yakmasına izin verdi.

Hunt –bir saniye olsun– kendini serbest bırakıp Bryce'a baktı. Müziğin ritmine uygun olarak hiç teklemeden ahşap zemine vurduğu sandaletli ayaklarına, neon ilk ışıkların altında parlayan uzun, kaslı bacaklarına, beyaz şortunun ortaya çıkardığı bronz tenine hayran kaldı. Bu ilkbahar olanlardan geriye hiç yara izi kalmamıştı, göğsündeki hariç; gerçi yıllar öncesinden kalan geniş yara izi hâlâ bacağı boyunca uzanıyordu.

Onun hayat dolu, güçlü, güzel Bryce'ı. Buraya yürürlerken o şortun içindeki biçimli kıçına, bel çukuruna dek inen saçlarının savruluşuna, her adımda sallanan geniş kalçalarına ağzının suyu akarak bakmamak için elinden geleni yapmıştı.

Aptal hayvanın tekiydi. Ama Bryce'ın yanındayken zaten hep aptal bir hayvana dönüşüyordu.

Balede –June'un dansına– odaklanmakta da zorluk yaşamıştı çünkü Bryce mavi elbisesinin içinde o kadar... nefisti ki. Elini Bryce'ın bacağına koyup o ince kumaşın altına kaydırmayı çok fazla düşünmediyse bunun tek nedeni Bryce'ın anne babasının birkaç metre önlerinde oturmasıydı.

Ama planda bu yoktu. İlkbaharda plana itiraz etmemişti. Bryce'a içi giderken işin içine seks girmeden önce birbirlerini daha iyi tanıma konseptine itirazda bulunmamıştı. Ama son aylarda Bryce'a duyduğu arzu daha da katlanılmaz olmuştu. Aynı evde yaşamak ikisi için de ağır ağır işkence görmek gibiydi.

Bryce'ın viskiyle aynı renk gözleri Hunt'a döndü. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açmıştı ki Hunt'ın yüzünde her ne gördüyse vazgeçti.

Micah ve Sandriel'in ölümünü izleyen o günlerin anısı Hunt'ın alevlenen şehvetini söndürüverdi.

Yavaş gidelim demişti Bryce. *Birden tüm bunların içine yuvarlanmışız gibi hissediyorum, artık her şey normale dönmeye başladığına göre seninle her şeyi doğru şekilde yapmak istiyorum. Seni gerçek hayatta tanımak istiyorum, cinayet çözme peşinde şehirde koşuştururken değil.*

Hunt razı olmuştu, başka ne yapabilirdi ki? O akşam Comitium'dan eve Quinlan'ı baştan çıkarma planıyla gelmiş olmasının bir önemi yoktu. Bryce frene basmak istediğini söylediğinde daha öpüşme faslına bile gelmemişti.

Bunun ardında daha fazlasının yattığını biliyordu. Büyük ihtimalle Bryce'ın o gün kurtarılamayan binlerce kişiden dolayı duyduğu suçlulukla ilgili olduğunu biliyordu. Bryce kendini onunla birlikte olmaya, mutlu olmaya hazır hissetmiyordu. Bunu halletmesi için zamana ihtiyacı vardı. Hunt da ona bunu verecekti. Bryce ne isterse, neye ihtiyaç duyarsa seve seve verecekti. Bileğindeki damgalı dövme sayesinde artık bunu yapma özgürlüğü vardı.

Ama bunun gibi gecelerde, Bryce o şortu giymişken... gerçekten de dayanmak çok zordu.

Bryce Juniper ve Fury'yi çene çalmaya bırakıp kanepeden kalkarak Hunt'ın yanına geldi. Fury Juniper'ın performansına dair değerlendirmeyi okumak için *Hilal Şehir Haber*'in sanat sayfasını yeniden yüklemekle meşguldü. "N'aber?" dedi Hunt, Bryce yanına otururken.

"Bu partilere katılmak gerçekten hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Bryce kalabalığı, bileğinde parıldayan parlak çubuğu göstererek. "Mideni bulandırmıyor mu?"

Hunt kanatlarını sırtına topladı. "Neden bulandırsın ki?"

"Çünkü dünyada olup biten tüm rezillikleri gördün ve pislik muamelesine maruz kaldın ama bu insanlar..." Saçını omzundan geriye attı. "Çoğunun bundan haberi bile yok. Ya da umurlarında değil."

Hunt Bryce'ın gergin yüzünü inceledi. "Rahatsız oluyorsan bu partilere neden geliyoruz?"

"Eh, bu akşam annemden kaçmak için geldik." Hunt kıkırdadı ama Bryce devam etti: "Ayrıca dehasından dolayı Juniper'ı tebrik etmek istiyorum." Kanepedeki arkadaşına bakıp gülümsedi.

"Hem buradayız çünkü Ruhn gelmemi istedi. Ama... bilmiyorum. Kendimi normal hissetmek istiyorum ama sonra suçluluk duyuyorum ve hiçbir şeyi suçluluk duyacak kadar önemsemeyen bu insanlara öfkeleniyorum; ayrıca zehir var mı diye test etmesi için viskime kattığın hapın içinde galiba bir tür ezik iksiri vardı çünkü şu anda bunları neden düşündüğümü hiç bilmiyorum."

Hunt sessizce güldü. "Ezik iksiri mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" diye parladı Bryce. "Bu gerçekten canını sıkmıyor mu?"

"Hayır." Hunt eğlenen insanları gözden geçirdi. "İnsanları hayatın tadını çıkarırken görmeyi tercih ederim. Ayrıca burada olmaları hiçbir şeyi umursamadıkları anlamına gelmez. Bildiğin gibi çoğu bu ilkbaharda ailelerini ve arkadaşlarını kaybetti. İnsanlar bazen yeniden yaşadığını hissetmek için böyle şeylere ihtiyaç duyar. Biraz gevşeyebilmek için."

Yanlış kelime. Son zamanlarda hiç de gevşememişti, yani kendi eliyle sağladığı gevşeme dışında. Bryce oyuncaklarını koyduğu sol taraftaki komodini onun duşta mastürbasyon yaptığı kadar sık açıyor muydu acaba, bunu düşünmemeye çalıştı.

Kış Gündönümü'ne dört ay kalmıştı. Sadece dört.

Bryce başını salladı, hâlâ konuştukları konuda düşündüğü belliydi. "Galiba ben sadece... Bazen kendimi bir ânın tadını çıkarırken yakalıyorum ve çok fazla keyif aldığımı düşünüp huzursuz oluyorum. Kendimi eğlenmeye fazla kaptırırsam ya da mutlu hissetmeye fazla alışırsam bir şey olacak ve her şeyi mahvedecekmiş gibi."

"O duyguyu bilirim." Hunt parmaklarının Bryce'ın saçlarının ucuna doğru kıvrılmasına engel olamıyordu. "Alışmak zaman alır."

O da hâlâ alışmaya çalışıyordu. O günün hangi dehşet verici olaylara gebe olduğunu düşünerek midesinde bir boşluk duymadan dolaşmaya alışamamıştı. Hayatının, geleceğinin kendi elinde olmasına... Asteriler isterse hepsini geri alabilirdi. Canını bağışlamışlardı çünkü o ve Bryce öldüremeyecekleri kadar göz önünde kişilerdi... Asteriler bundan sonra göze batmamalarını istemişti. Yoksa... Eh, Rigelus aylar önce Bryce'ı aradığında gayet açık konuşmuştu: Çizgiyi aşarlarsa Asterilerin Parlak Eli, Bryce ve Hunt'ın

önemsediği kim varsa öldürecekti. O yüzden göze batmamaları gerekiyordu.

Hunt böyle yapmaktan son derece mutluydu. Baleye ve partilere gidip hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan. Bryce'ın sırtında Boru dövmesi yokmuş gibi yapmaktan.

Ama her sabah 33'ün siyah zırhını giydiğinde hatırlıyordu. Isaiah Micah'nın ölümünün ardından Hunt'tan onun yerine geçmesini istemiş, o da seve seve kabul etmişti. Isaiah'nın gayriresmi komutanı olarak kalmıştı, gayriresmiydi çünkü gerçek unvanla birlikte gelen bürokrasiyle uğraşmak istemiyordu.

Gerçi şehir sakinleşmişti. Yaraları sarmaya odaklanmıştı. Hunt şikâyetçi olamazdı.

Siyah blucininin arka cebindeki telefonu titreşti, çıkarıp bakınca Isaiah'nın onu beklediğine dair bir e-postanın geldiğini gördü. Hunt e-postayı okuyunca donakaldı. Kalbi ayaklarına kadar düşüp geri çıkmıştı sanki.

"Sorun nedir?" dedi Bryce Hunt'ın omzunun üstünden bakarak.

Hunt şaşırtıcı şekilde titremeyen eliyle telefonu Bryce'a uzattı. "Micah ve Sandriel'in bölgeleri için yeni Başmelekler seçilmiş."

Bryce'ın gözleri kocaman açıldı. "Kimmiş? Ne kadar kötüler?"

Hunt eliyle Isaiah'nın e-postasını okumasını işaret etti, parlak çubuk hâlâ bileğini çevreleyen Bryce da dediğini yaptı.

Sıcak karşılayın diye yazmıştı Isaiah, Asterilerin imparatorluk sekreterinden gönderilen ve yeni pozisyonları duyuran e-postaya eklediği tek yorum buydu.

"Kötü değiller" dedi Hunt, boş bakışlarını üstünde amuda kalktığı fıçıdan bira içme gösterisi yapan bir Fey erkeğinin etrafına toplanmış olan köşedeki kalabağa dikmişti. "Sorun da bu."

Bryce kaşlarını çatarak e-postayı gözden geçirdi. "Ephraim... şu anda Jakob'la Rodinia'yı paylaşıyor. Evet, gayet uygun görünüyor. Ama Ephraim kuzey Pangera'ya gidecek. Peki diğeri... of. Celestina da kim?"

Hunt kaşlarını çattı. "Celestina gözden ırak kalmıştı. Nena'yı yönetiyor, elli kadar nüfusun yaşadığı bir yer. Komutası altında bir lejyon var. Tek bir lejyon. Triarii'si bile yok. Lejyon tam anlamıy-

la Asteriler tarafından kontrol ediliyor, Kuzey Uçurumu'nun bekçi köpekleri anlayacağın. Celestina'nın pozisyonu tamamen göstermelik."

"Öyleyse çok büyük bir terfi almış."

Hunt homurdandı. "Celestina hakkında duyduğum her şey aşırı derecede iyi."

"Duyduklarının doğru olma ihtimali yok mu?"

"Başmelekler söz konusu olduğunda mı? Hayır." Hunt kollarını göğsüne kavuşturdu.

Fury kanepeden söze karıştı: "İşine yarar mı biliyorum ama ben de onun hakkında kötü bir şey duymadım."

Juniper sordu: "Öyleyse umut vaat ediyor, değil mi?"

Hunt başını iki yana salladı. Bu herkesin içinde konuşulacak bir konu değildi ama yine de cevap verdi, "Asteriler buraya neden onu atasın ki, Celestina şimdiye kadar yalnızca küçük bir bölgeyi yönetti. Kuklaları olsa gerek."

Bryce başını yana eğdi, Hunt'ın taşaklarını geren o sert, her şeyi gören bakışlarıyla bakmaya başladı. Tanrılar aşkına, çok güzeldi. "Belki de bu iyi bir şeydir Hunt. Başımıza o kadar çok boktan şey geldi ki belki de gerçekten iyi bir şey olduğunda bir türlü inanamıyoruzdur. Belki de Celestina atandığı için şanslıyızdır."

"Ben Urd'un bize yardım eli uzattığı şeklinde yorumlamak istiyorum" dedi Juniper da.

Fury Axtar hiçbir şey söylemedi, gözlerinde parıltılarla düşüncelere dalmıştı. İçlerinde Asterilerin işlerini nasıl yürüttüğünü tam olarak bilen tek kişi herhalde oydu. Tabii Asterilerle yaptığı işlerin detaylarını hiçbir zaman açık etmemişti.

"Celestina geldiğinde Micah'nın triarii'sinden kalanlarla tanışmak istiyor. Görünüşe göre yeniden yapılanmaya gidilecek" dedi Hunt Bryce telefonunu geri uzatırken. "Her ne demekse. Yarın sabaha kadar basın duyurusu yapılmaz. O yüzden kimseye bir şey söylemeyelim." Üç dişi başını sallayarak onayladı, gerçi Hunt'ın içinde Fury sözünü tutmayacakmış gibi bir his vardı. Kime bağlı çalışıyorsa, hangi önemli müşterilere hizmet ediyorsa hepsi büyük ihtimalle şafaktan önce duyacaktı.

Bryce kızıl saçlarını sivri kulaklarının arkasına kıstırdı. "Celestina ne zaman geliyor?"

"Yarın akşam." Hunt'ın boğazı tıkandı.

Juniper ve Fury onları baş başa bırakmak ister gibi kendi aralarında sessizce konuşmaya daldı. Bryce niyetlerini anlayarak sesini alçalttı. "Sen özgür bir erkeksin Hunt. Celestina sana yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı emredemez." Bryce'ın sıcak parmakları Hunt'ın bileğine dolandı, başparmağı *SPQM* dövmesini okşuyordu. "33'e yeniden yazılmayı kendin *seçtin*. Özgür bir yurttaşın haklarına sahipsin. Celestina'dan hoşlanmıyorsan, ona hizmet etmek istemiyorsan ayrılmak için bir neden ileri sürmek zorunda değilsin. Onun iznine ihtiyacın yok."

Hunt homurdanarak katıldığını belirten bir şeyler söyledi, yine de göğsünde bir yumru vardı. "Celestina hayatı bizim için çok zorlaştırabilir."

Bryce bir elini havaya kaldırdı. Yıldız ışığı parlayarak tenine yanardöner yansımalar düşürdü. Yakındaki bir sarhoş *vaaaaaay* diye bağırdı. Bryce onu umursamadan, "Hele bir denesin" dedi. "Ben Süper Güçlü ve Özel Büyü Güçlerine Sahip Yıldız Doğan Prensesim, unuttun mu?" Hunt şaka yaptığını biliyordu ama Bryce dudaklarını sımsıkı kapadı. "Ben seni korurum."

"Nasıl unutabilirim Büyülü Güçlü ve Süper Özel... her ne dediysen işte."

Bryce sırıtarak elini indirdi. Büyü gücünü keşfetmek için haftada bir Ruhn'la buluşuyordu, damarlarında yatan ve pek çok güçten beslenen şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için. Bryce'ın büyü gücü sadece yıldız ışığı olarak açığa çıkıyordu, bu da bütünüyle bir Fey yeteneğiydi. Ne Ruhn gibi gölgelere ne de babası gibi ateşe hükmedebiliyordu. Sahip olduğu katıksız güç yıllardır Kapılar'a büyülerinden birer damlacık verenlerden geliyordu. Hepsi birleşip yıldız ışığının potansiyelini artıran bir tür yakıt oluşturuyorlardı. Ya da bunun gibi bir şey. Bryce bunu –büyü gücünün neden bir Fey yeteneği olarak ortaya çıktığını– açıklamaya çalışmıştı ama Hunt Bryce'ı güvende tuttuğu müddetçe gücün nereden geldiğini umursamıyordu.

Bryce'ı öldürmek üzere dizayn edilmiş bir dünyada büyü bir korumaydı. Güç bakımından onu birazcık bile olsa gölgede bırakan kızının oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmak isteyebilecek bir babaya karşı koruma.

Hunt hâlâ yanında duran dişinin Güz Kralı'ndan daha güçlü hale gelmesini idrak etmekte zorlanıyordu. Hunt teknik olarak Bryce'tan da babasından da daha üstün bir güce sahipti ama sırtına işlenmiş Boru'yla Bryce'ın gücünün derinliklerini gerçekte kim bilebilirdi ki? Rigelus ortalarda görünmemelerini emrettiği için Bryce'ın Boru'nun büyü gücünü nasıl etkilediğini keşfedebilmesi pek mümkün görünmüyordu ama Boru'nun ilkbaharda yaptıklarını göz önüne alındığında... Bryce'ın bunu öğrenmek isteyeceğini bile sanmıyordu.

Axtar'ı Bryce'ı izlerken yakaladı ama paralı asker hiçbir şey söylemedi.

Hunt da konuşmaya devam etti, Fury ve Juniper'ın da duymasını istediğini belli edecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Bu Celestina işi neyin nesidir bilmiyorum ama Asteriler hiçbir şeyi kaplerinin iyiliğinden yapmazlar."

"Bunun için kalplerinin olması gerekir" diye fısıldadı Juniper alışılmadık bir kinle.

Fury sesini alçalttı. "Savaş Pangera'da daha da kötü bir hal alıyor. Valbara hayati kaynaklarla dolu kilit bir bölge. Tüm raporların hakkında iyi şeyler söylediği birini atamak bana aptalca geliyor."

Juniper kaşlarını kaldırdı. Hunt bunun Asterilerin raporlarından değil, Fury'nin denizaşırı savaştan kendi isteğiyle bahsetmiş olmasından kaynaklandığını düşündü. Paralı asker savaş konusunda çok nadiren konuşurdu, eğer konuşursa. Orada neler yaptığından pek bahsetmezdi. Neler gördüğünden. Hunt böyle pek çok savaşa katıldığı için ikisini de tahmin edebiliyordu.

"Belki de gerçekten bir kukla istiyorlardır" dedi Juniper. "Göstermelik bir yönetici; böylece bütün denizaşırı Valbara birliklerine direnişle karşılaşmaksızın hükmedebilirler."

Fury bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Görünüş itibarıyla Axtar insana benziyordu ama kesinlikle Vanir'di; bununla

birlikte hangi ırktan, hangi Hane'den olduğu konusunda Hunt'ın hiçbir fikri yoktu. En olası görünen Alev ve Gölge'ydi ama ötesini tahmin edemiyordu. "Belki Micah bile o emre karşı koyardı" dedi paralı asker.

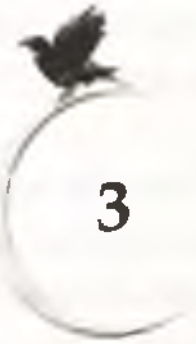
Aşağılık herifin adını duyunca Bryce'ın rengi attı. Hunt bir kanadıyla onu sarmamak için kendini zor tutuyordu. Bryce'a kendi kâbuslarından bahsetmemişti, Micah Bryce'a eziyet ederken izlemeye zorlandığından; hem de tekrar tekrar. Bryce'ın cehennemin en karanlık çukurlarından gelen iblislerden kaçmak için sokaklarda deli gibi koştuğu kâbuslardan. Bryce'ı vurmak için Eski Meydan'dan füzelerin fırlatıldığı kâbuslardan.

"Bütün gece tahminlerde bulunabiliriz" dedi Bryce kendini toplayarak. "Ama sen yarın o toplantıya gidene kadar bilemeyiz Hunt. Oraya önyargılardan uzak gitsen daha iyi."

"Yani kavga çıkarma demek istiyorsun." Hunt'ın ağzı yana doğru kıvrıldı. Fury kıs kıs güldü.

Bryce bir elini kalçasına dayadı. "Oraya gidip Korkunç Göt'ü oynama demek istiyorum. Belki Cana Yakın Göt'ü deneyebilirsin."

Juniper bunu duyunca güldü, Hunt da kıkırdadı. Bryce'a o gece ikinci kez kanadıyla vurmaktan kendini alamadı; sonra söz verdi. "Cana Yakın Göt tamamdır Quinlan."

3

Ruhn Danaan üç şeyden kesinlikle emindi:

1. O kadar çok neşekökü içmişti ki yüzünü hissetmiyordu. Bu da tam bir rezaletti çünkü şu anda yüzünde bir dişi oturuyordu.

2. Korkunç miktarda viski içmişti çünkü dişinin adını da, yatak odasına nasıl geldiklerini de, dilinin dişinin bacakları arasında ne aradığını da bilmiyordu.

3. Yaşadığı hayatı gerçekten de seviyordu. En azından... şu anda.

Ruhn parmaklarını üstünde inleyen enfes yaratığın benekli yumuşak tenine bastırarak dudağındaki halkayı o delirtici noktaya sürttü.

Evet. İşte orasıydı. Katıksız zevk inlemesi şu anda siyah blucininin altında sızlayan sikini anında harekete geçirmişti. Bira-pinpon masasında çekingence yanına sokulan tatlı faun'la sevişmeye başlamadan önce soyunmamıştı bile. Faun'un iri yeşil gözlerine, küçücük toynaklarda son bulan uzun bacaklarına ve diri memelerinin üstündeki boynunun ipeksi tenine bir kez bakmış ve gecenin nerede sonlanmasını istediğini hemen anlamıştı.

Neyse ki faun da aynı fikirdeydi. Fısıltı kadar yumuşak sesiyle tam olarak ne istediğini Ruhn'a söylemişti.

Ruhn dilini faun'un gergin klitorisine sürerken ağzındaki çayır yumuşaklığındaki tadın zevkini çıkarıyordu. Faun bacaklarını gererek geriye doğru büküldü, sonra nefes nefese inlemelerle öyle bir geldi ki Ruhn neredeyse pantolonuna boşalıyordu.

Ruhn her zevk dalgasında yüzünde gidip gelmesi için faun'un çıplak kıçını kavradı, inleyerek dilini faun'un içine kaydırdı, faun'un narin kasları dilini sımsıkı kavradı.

Kahretsin, bu çok baştan çıkarıcıydı. Faun çok ateşliydi. Ruhn uyuşturucu ve içkinin pusu içinde bile boşalmaya hazırdı. İhtiyacı olan tek şey şu dolgun dudakların tamam demesiydi, sonra birkaç saniyede faun'un içine gömülmüş olacaktı.

Az sonra mutluluktan deliye dönmüş zihninin karanlığından yanan bir ok fırlatılmış gibi hatırladı ki teknik olarak nişanlıydı. Ayrıca ana babası bu yaptığı karşısında sinirlenebilecek aptal bir Fey kızıyla değil Valbaran Cadılarının Kraliçesi'yle nişanlıydı. Tamam, sadakat yemini etmemişlerdi –lanet olsun, Zirve sırasında ve sonraki aylarda birbirleriyle doğru düzgün konuşmamışlardı bile– ama... önüne gelenle yatarak çizgiyi aşmış oluyor muydu?

Cevabı biliyordu. Aylardır bunun ağırlığını duyuyordu. Belki şu anda burada olmasının nedeni de buydu: elbette çizgiyi aşmıştı ama bu çizginin çekilmesinde onun bir söz hakkı olmamıştı. Ve evet, Hypaxia Enador'a saygı ve hayranlık duyuyordu –Hypaxia son derece güzel, cesur ve zekiydi– ama Başrahibe Luna'nın Tapınağı'nda ellerini birleştirene, o titanyum yüzük parmağına geçene dek... bu son özgürlük aylarının tadını çıkaracaktı.

En azından aylar sürer diye umuyordu. Hypaxia babasına evlilik için bir tarih vermemişti.

Faun kıpırtısız kaldı, göğsü kalkıp iniyordu, Ruhn faun'un tadını boğazının derinliklerine çekerken nişanlısına dair düşünceleri bir kenara bıraktı.

"Merhametli Cthona" dedi faun nefes nefese, Ruhn'ın yüzünden uzaklaşmak için dizlerinin üstünde doğruldu. Ruhn faun'un sıkı poposunu bırakıp yüzüne dikilmiş parlak gözlere baktı, faun'un çıkık elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayılmıştı.

Ruhn faun'a göz kırparak tadını son bir kez almak için dilini dudağında gezdirdi. Tanrılar aşkına, faun gerçekten enfesti. Faun'un gırtlağı inip kalktı, nabzı davul gibi atıyordu.

Ruhn elini faun'un çıplak bacaklarında gezdirdi, parmaklarıyla dar kalçalarını ve belini okşadı. "Şimdi seni..."

Birden yatak odasının kapısı açıldı, dişinin altına mıhlanmış olan Ruhn başını kapıda duran erkeğe çevirmekten başka bir şey yapamadı.

Anlaşılan bir dişinin Valbaran Feylerinin Veliaht Prensi'nin yüzünde ata biner gibi oturması hayli alışıldık bir görüntüydü ki Tristan Flynn en ufak bir tepki göstermedi. Sırıtmadı bile, yine de faun cıyaklayarak Ruhn'ın üstünden atlayıp yatağın arkasına saklandı.

"Aşağı gel" dedi Flynn, genelde altın-kahverengi olan teni solgundu. İçki âleminden en ufak bir iz taşımıyordu. Kahverengi gözleri bile gayet keskin bakıyordu.

"Neden?" diye sordu Ruhn, çıkmadan önce yatağın diğer tarafında aceleyle giysilerini toplamakta olan dişiyle konuşacak vakti olsun isterdi.

Ama Flynn odanın karşı köşesini işaret etti; kirli çamaşır yığınını ve yığının yanında lekeli duvara dayanmış olan Yıldız Kılıcı'nı. "Onu da getir."

Neyse ki antreye inen merdivenlerin başına geldiğinde Ruhn'ın ereksiyonundan eser kalmamıştı. Ev hâlâ müzik sesiyle sarsılıyor, herkes hâlâ içki içip sevişiyor, kafayı dumanlıyor ve böyle partilerde genelde ne bok yiyorlarsa onu yapıyordu.

Herhangi bir tehlike işareti yoktu, sadece...

İşte. Ensesinde bir karıncalanma vardı. Omurgasının baş kısmına serin bir rüzgâr çarpmış gibiydi.

"Dec'in yeni güvenlik sistemi bir anormallik algıladı" dedi Flynn aşağıda eğlenen kalabalığı gözden geçirerek. Tamamen Destek moduna geçmişti. "Tüm sensörlerin devre dışı kalmasına neden oluyor. Bir tür aura... Dec evin etrafında dönüp duran bir fırtınaya benzediğini söyledi."

"Harika" dedi Ruhn, Yıldız Kılıcı'nın kabzası soğuk soğuk sırtına değiyordu. "Taşak geçmek için büyü numaraları yapmaya kalkan bir sarhoş olmasın?"

Flynn dikkatle kalabalığı inceliyordu. "Dec öyle olduğunu sanmıyor. Evin etrafında dönüşünün bölgeyi gözetliyormuş gibi bir his uyandırdığını söyledi."

Dostları ve ev arkadaşları Declan eve ve civar sokaklara yer-

leştirilecek bir sistem kurmak için aylarını harcamıştı, daha önce sahip oldukları teknoloji tarafından fark edilmeyecek kadar hızlı olan kristallos iblisi türünden şeyleri algılaması için.

"Öyleyse gözetlenmek nasıl bir duyguymuş onu da görelim" dedi Ruhn, gölgeleri sağa sola yalpalarken keşke kafayı bu kadar bulmasaydım diye düşündü. Flynn kıs kıs güldü.

Merdivenlere doğru yürürken neşekökünün etkisiyle Ruhn bile bir kahkaha attı. Ama antrenin iki tarafındaki odaları kontrol ettiğinde neşesi sönüverdi. Bryce hangi cehennemdeydi? Onu son gördüğünde Fury, Juniper ve Athalar'la birlikte oturma odasındaydı ama merdivenlerin tepesinden onu göremiyordu.

Ruhn yerlere atılmış boş bira kutularının, plastik bardakların ve zebra desenli bir sütyenin arasından birkaç basamak inmişti ki açık duran ön kapı kararıverdi.

Daha doğrusu kapı kanatlarının arasındaki alan karardı. Tam o iblisler Kapılar'dan hızla geçtiğinde olduğu gibi.

Ruhn az evvel kapının yerini almış olan Cehennem geçidine bakakaldı.

Sonra sırtına gelişigüzel takılmış kılıca uzandı, beynindeki sisi dağıtmaya çalışarak gölgeleri diğer eline topladı. Kahkahalar, şarkılar, konuşmalar kesildi, ilk ışıklar sönecek gibi titreşmeye başladı. Müzik biri fişi prizden çekmiş gibi susuverdi.

Sonra oturma odasına giden kemerli koridorda Bryce ve Athalar göründü; kız kardeşinin kafasında şimdi Athalar'ın şapkası vardı, melek elindeki silahı bacağının yan tarafına bastırmıştı. Ruhn verdiği partilere sadece Athalar'ın silah getirmesine izin verirdi. Ve şu anda ortalarda görünmeyen Axtar'ın.

Ruhn kılıcını çekerek basamakların kalanını bir sıçrayışta inip zarifçe kız kardeşinin diğer tarafına konmayı başardı. Flynn ve Dec de yanına geldi. Ruhn'ın gölgeleri sol kolunun etrafında yılan gibi dönüp duruyordu.

Bryce'tan hafif bir ışık yükseliyordu... Hayır, bu kolundaki ışık çubuğuydu.

Kapıdaki karanlıktan bir figür çıktı. Doğruca cehennemden çıkıyordu. O anda Ruhn üç şeyi daha anladı.

1. Gördüğü şey Cehennem'e açılan bir geçit değildi. Girdaplar çizerek dönen gölgelerdi. Tanıdık, fısıldayan gölgeler.

2. Parıldayan şey sadece Bryce'ın kolundaki ışık çubuğu değildi. Bryce'ın tişörtünün altındaki yıldız biçimli yara izi yanardöner bir ışık saçıyordu.

3. Altın sarısı saçlı tanıdık bir Fey erkeği o gölgelerin içinden çıkıp antreye girerken Ruhn anladı ki gece berbat olmak üzereydi.

4

"Ah, *hadi ama*" diye tısladı Bryce memelerinin arasında parlayan yara izine. Daha doğrusu tişörtünün yakası ve sütyeninin izin verdiği ölçüde görebildiği kadarına. Yara izinin ışığı ikisinin kumaşını da aydınlatıyordu; bir gölge bulutunun içinden çıkan iriyarı Fey erkeğinin karşısında olmasaydı o anda durup yara izinin neden ve nasıl ışık saçmaya başladığı üzerine kafa yorabilirdi.

Kalabalık eğlenmeyi bırakmış, olacakları beklemeye koyulmuştu.

Hem hangi adi müziği kapatmıştı? Drama manyakları.

"Burada ne işin var?" Ruhn yavaşça yabancıya yaklaştı.

Erkeğin yanık tenli yüzü duygudan bütünüyle yoksun olmasaydı yakışıklı sayılabilirdi. Açık kahverengi gözleri ölü gibiydi. Buz gibi bakıyordu. Bryce siyah blucininin üzerine giydiği ince beyaz kazaktan ve ayağındaki postallardan adamın daha soğuk bir yerden geldiğini anladı.

Kalabalık da tehlikeyi sezmiş gibiydi; herkes geri çekiliyordu, sonunda yabancının karşısında yalnızca Hunt, Bryce, Ruhn ve Ruhn'ın arkadaşları kaldı. Bryce, Fury ve Juniper'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Fury büyük ihtimalle kız arkadaşına yönelebilecek olası bir tehlikeyi engelleyebileceği şekilde pozisyon almıştı. Güzel.

Yabancı yaklaşmaya başlayınca Bryce gardını aldı, o esnada Hunt da Bryce ve erkeğin arasına girecek şekilde konumlanmıştı. Bryce bunu görünce sırtımamak için kendini zor tuttu. Sarışın er-

kek kelimeleri yuvarlayarak bariz bir aksanla konuşmaya başlayınca içindeki sırıtma isteği yok olup gitti.

"Partiye davetliyim."

Yabancı Bryce'a dönüp sırıttı, ölü gibi cansız bir sırıtıştı bu. "Tanıştığımızı sanmıyorum." Başını Bryce'a, Bryce'ın göğsüne doğru salladı. "Ama kim olduğunu biliyorum elbette." Gözlerini Bryce'ın üstünde gezdirdi. "Beklediğimden de güzelsin. Gerçi çok da bir şey beklemiyordum."

"Burada ne halt ediyorsun Cormac?" dedi Ruhn yaklaşarak. Ama Yıldız Kılıcı'nı yeniden sırtındaki kınına soktu.

Sarışın erkek –Cormac– Bryce'ın kardeşine döndü. Şöyle bir kokladıktan sonra kıkırdadı. "Am kokuyorsun."

Bryce neredeyse öğürecekti. Ruhn öfkeyle kabarırken Cormac devam etti: "Ayrıca sana söyledim: davetliyim."

"Bu eve değil" dedi Flynn Ruhn'ın yanına gelerek, Declan da Ruhn'ın diğer tarafına geçti. Şimdi ölümcül bir ekip oluşturmuşlardı.

Cormac etrafına bakındı. "Sen buna ev mi diyorsun? Standartlarının bu kadar düştüğünü hiç bilmiyordum Lord Hawthorne."

Declan hırladı. "Siktir git Cormac." Declan'ın arkasından yaklaşan Marc dişlerini göstererek sessizce gözdağı verdi.

Bryce biliyordu ki karşılarında başka biri olsa grup icabına bakardı ama bu erkek Avallen Fey'iydi: savaş eğitimi almaya küçük yaşta başlamış güçlü ve acımasız biriydi.

Erkek Bryce'ın onu çözmeye çalıştığını anlamış gibi, "Ben senin kuzeninim Bryce" dedi.

Hunt –lanet piç– sessizce güldü.

"Benim Fey kuzenim yok" dedi Bryce sertçe. Keşke aptal yara izi parlamayı kesseydi. Keşke herkes eğlenmeye devam etseydi.

"O ışık tersini söylüyor" dedi Cormac kendinden emin bir tavırla. "Anne tarafından Ruhn'ın doğrudan kuzeni olabilirim ama baban Kral Einar da bir Fey ve soyu uzun zaman önce bizimkiyle çakıştı." Elini havaya kaldırdı, parmaklarının arasında bir an alevler oynaşıp söndü.

Bryce gözlerini kırpıştırdı. Annesi Güz Kralı'nın adını hiç söyle-

memişti, Bryce bunu ancak bilgisayar kullanabilecek kadar büyüdüğünde haberlerden öğrenmişti.

"Neden buradasın?" dedi Ruhn.

Bryce göz ucuyla Hunt'ın parmak uçlarında cızırdayan şimşeği görebiliyordu. Hunt tek vuruşta bu şerefsizi yakıp kavurabilirdi.

Ama Cormac gülümsedi. Alay eder gibi eğilerek Bryce'ı selamlarken ölü gözlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu. "Müstakbel eşimle tanışmaya geldim."

Hunt'ın zihnine kurşun gibi saplanan bu kelimeler şimşeğinin sönmesine neden oldu ama Bryce başını arkaya atıp güldü.

Başka kimse gülmüyordu.

Bryce gülmeyi bırakınca Cormac'a bakıp sırıttı. "Gerçekten çok komiksin."

"Şaka yapmıyorum" dedi Cormac yüzü kararararak. "Karar verildi."

"Kim tarafından?" dedi Hunt sertçe.

Avallen erkeği, Hunt'ı bariz bir küçümsemeyle şöyle bir süzdü. Sorguya çekilmeye alışkın değildi demek. Şımarık dingil. "Bryce'ın babası Güz Kralı ve Avallen Fey'lerinin Yüce Kralı babam tarafından." Demek bu dangalak Veliaht Prens oluyordu.

"Bildiğim kadarıyla satılık değilim" dedi Bryce sakin bir sesle.

Hunt kollarını göğsünde birleştirerek Bryce'ın yanında kastan bir duvar halini aldı. Cormac Bryce'a doğru bir adım daha atacak olursa karşısında kimi bulacağını bilsin istiyordu. Şimşek filizlerini omuzları ve kanatları boyunca cızırdattı.

"Sen bekâr bir Fey dişisisin" dedi Cormac hiç istifini bozmadan. "Bu da bir başkasına verilinceye dek erkek akrabalarına ait olduğun anlamına geliyor. Karar verilmiştir."

Oturma odasının kemerli girişinden zarif, karanlık bir figür çıktı. Axtar. Elinde bir silah vardı ama silahı bacağının yanında tutuyordu. Juniper ortada yoktu, faun herhalde Fury'nin saklanmasını tembihlediği yerde kalmıştı.

Cormac paralı askere baktı, yüzündeki küçümser ifade bile yok olmuş gibiydi.

Midgard'daki bütün güç simsarları Fury Axtar'ı tanırdı. Kızdırılırsa neler yapabileceğini iyi bilirlerdi.

Ruhn kapıyı göstererek Cormac'a hırladı. "Defol evimden. Artık gölgelerini kullanarak mı gidersin yürüyerek mi bilmiyorum ama defol."

Cormac ise dik dik Ruhn'ın geniş omzunun üstünden görünen Yıldız Kılıcı'na baktı. "Söylentilere bakılırsa kılıç da müstakbel eşim için şarkı söylüyormuş."

Ruhn'ın çenesinde bir kas seğirdi. Hunt bundan ne anlaması gerektiğini bilemiyordu.

Ama Bryce ileri çıktı, yıldız hâlâ parıldıyordu. "Ben senin müstakbel eşin değilim pislik. Seninle evlenmeyeceğim, o yüzden hangi delikten çıktıysan oraya dön ve krallarına başka birini bulmalarını söyle. Onlara de ki..."

"Sende de amma çene varmış" diye mırıldandı Cormac.

Hunt erkeğin beğeni dolu sesinden hiç hoşlanmadı. Ama gücünü dizginlemeye devam etti. Cormac'a yönelecek tek bir şimşek bile savaş ilanı olarak görülebilirdi.

Feyler son derece hassas bebeklerdi. Öfke nöbetleri yüzyıllarca sürebilirdi.

Bryce Cormac'a tatlı tatlı gülümsedi: "Anladığım kadarıyla Atarlı Prens'i oynamak istiyorsun ama bir daha sakın sözümü keseyim deme."

Cormac irkildi. Bryce'ın erkeği takmayışından hoşlansa da Hunt sırıtışını gizledi.

Bryce sözlerine devam etti: "Kardeşim evinden gitmeni söyledi." Şimdi teni parıldamaya başlamıştı. "Bir de ben söylemek zorunda kalmayayım."

Hunt'ın boynundaki tüyler dikeldi. Bryce bu güçle insanları kör etmişti, hem de daha Dalış yapmadan önce. Yıldız ışığını besleyen tüm o büyü gücüyle... Ama Hunt gücün nasıl ortaya çıktığını hiç görmemişti. Şimdi bu pisliği denek olarak kullanıp görmeyi umut ediyordu.

Hunt Flynn, Declan ve Marc'a baktı, hepsi de gergin ve kavgaya hazırdı. Ama Ruhn...

Hunt Ruhn'ın gözle görünür memnuniyetinin onu neden şa-

şırttığını bilmiyordu. Kendi evinde Bryce tarafından arkalandığı için belki de erkeklik gururunun kırılacağını düşünmüştü. Oysa Ruhn'ın yüzünden gurur okunuyordu, Bryce'tan duyduğu gurur. Prens sanki bir süredir kız kardeşinin gücünü keşfetmesini bekliyordu ve şimdi kardeşi onun tarafında olduğu için gururluydu.

Avallen Prensi ellerini yukarı kaldırıp Bryce'a hafifçe gülümseyince Hunt'ın dikkati yeniden Cormac'a yöneldi. Gülümseyişi de gözleri kadar ölüydü. "Ben göreceğimi gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Ruhn. Omuzlarından dalga dalga yayılan gölgeler Bryce'tan yansıyan ışıkla tezat oluşturuyordu.

Ama Cormac'ın arkasında da gölgeler dönüp duruyordu, Ruhn'ınkilerden daha karanlık, daha vahşi gölgelerdi bunlar, üstlerine akın etmek için sabırsızlanan aygırlar gibi. "Bryce'ın bu yeteneğe sahip olduğunu teyit etmek istiyordum. Tanıtım için teşekkürler." Cormac bir ayağını o yabani gölgelerin içine attı. Başını eğerek Bryce'ı selamladı. "Altarda görüşürüz."

Erkek yok olduğu anda Bryce'ın yıldızı söndü, geriye yalnızca havada sürüklenen korlar kalmıştı.

Bryce partinin sona erdiğinin farkındaydı: insanlar ön kapıdan dışarı çıkıyor, Bryce antrede telefonuna bir şeyler yazarken sayısız göz üzerine dikiliyordu.

"Yarın sabah yedide bir tren var" dedi Bryce yanından ayrılmayan Hunt'a. Hunt sanki Avallen erkeğinin yeniden gelip onu kaçırmasından korkuyordu.

O herhangi bir Avallen erkeği değildi: Prens Cormac'tı. Bryce'ın... nişanlısı.

"Annen hayatta gitmez" dedi Hunt. "Annen bir mucize sonucu onları olması gerekenden beş saat önceki trene bindirdiğinden şüphelenmese bile Randall'dan kaçmaz."

Juniper Bryce'ın diğer tarafında durmuş telefonuna bakıyordu. "Sosyal medya kanallarında şu anda bir şey yok ama..."

"Hepsi tek bir kişiye bakar" diye cümleyi tamamladı Fury; o da Hunt kadar dikkatle evin ön tarafını gözlüyordu. "Gerçi bunun

sonuçları konusundaki düşüncelerimi yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyorum."

Tanrılar onu korusun, Fury bunu gerçekten de yapmıştı. *Eğer içinizden biri bu gece burada olanlar hakkında gönderi paylaşır, konuşur, hatta düşünürse* demişti otoriter bir sesle hayretler içindeki kalabalığa, *onu bulur ve yaptığına pişman ederim.*

Kimse bir şey söylememişti ama Bryce pek de azımsanmayacak sayıda kişinin telaşla evden çıkarken telefonlarındaki fotoğrafları sildiğini fark etmişti.

"Şüphelenmelerine ya da durumu çakmalarına meydan vermeden anneni ve babanı şehirden çıkarmak en hafif tabiriyle zor olur" dedi Hunt. Başını yana eğdi. "Onlara söylesen daha iyi değil mi?"

"Annemin deliye dönmesi riskini göze alayım, öyle mi? Düşüncesizce bir şey yapması riskini?" Ayrıca Randall Güz Kralı'nın Bryce'ın mutluluğunu ve kendi hayatı üzerindeki kontrolünü tehdit ettiği kanısına varırsa kim bilir neler yapardı. Annesinin Güz Kralı'ndan geriye bırakacağı kalıntıya Randall'ın da bir kurşun sıkacağına şüphe yoktu. "Böyle bir riski göze alamam."

"Onlar yetişkin" dedi Fury. "Mantıklı tercihler yapacaklarına güvenebilirsin."

"Annemi tanımıyor musun?" diye patladı Bryce. "Annemi düşündüğünde aklına *mantıklı* kelimesi geliyor mu? Lanet olsun, annem marul yapraklarında yatan bebek heykelleri yapıyor."

"Bak ne diyeceğim" diye söze karıştı Juniper. "Nasıl olsa öğrenecekler, o yüzden belki de senin söylemen daha iyi olur. Başka birinden duymalarına meydan vermeden."

Bryce başını iki yana salladı. "Hayır. Öğrendiklerinde çok çok uzaklarda olmak istiyorum. Ayrıca Güz Kralı'yla da aralarına birkaç yüz kilometre koymak istiyorum."

Hunt homurdanarak aynı fikirde olduğunu belirtince Bryce ona bakıp minnetle başını salladı.

Declan'ın ön kapıyı kapattığını duyunca başını melekten oraya çevirdi, Fey erkeği sırtını kapıya yaslamıştı. "Eh, kafamın güzelliğinden eser kalmadı."

Flynn elinde bir şişe viskiyle merdivenin son basamaklarına

çöktü. "Öyleyse kafayı yeniden bulsak iyi ederiz." Şişeyi kafasına diktikten sonra Ruhn'a uzattı, Ruhn parmaklığa yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu, mavi gözleri menekşe rengi ışıltılar saçıyordu. Son birkaç dakikadır hiç konuşmamıştı.

Bryce konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Cormac'tan mı, Ruhn'ın evinde sergilediği güçten mi, Avallen Prensi için parlayan yıldızdan mı... Sonunda, "Sanıyorum Sınav'daki kuzenin" dedi.

Ruhn, Dec ve Flynn ciddi bir tavırla baş salladılar. Kardeşi viski şişesinden bir yudum aldı.

"Cormac Sınav'ın esnasında seni öldürmeye ne kadar yaklaşmıştı?" diye sordu Hunt. Ruhn bu yaz ona konudan bahsetmiş olmalıydı.

"Çok" dedi Flynn, bunun üzerine Ruhn ona ters ters baktı.

Ama inkâr etmedi. "Gerçekten kötüydü." Bryce kardeşinin sözlerine devam ederken yüzüne özellikle bakmadığına yemin edebilirdi. "Cormac tüm hayatını günün birinde Yıldız Kılıcı'na sahip olacağını düşünerek geçirdi. Prensler Mağarası'na girecek ve kendini ispatlayacaktı. Tüm ilimlerde çalışmalar yaptı, bütün soyları inceledi, güç varyasyonlarını detaylarıyla araştırdı. Kılıcı ben ele geçirince işler hiç de umduğu gibi gitmedi tabii."

"Ve şimdi nişanlısı da kılıç üzerinde hak sahibi" dedi Flynn, şimdi ters ters bakma sırası Bryce'a gelmişti. Biri bu konuyu bir daha açmadan da yaşayabilirdi.

Ruhn konuşurken kendini Bryce'a bakmaya zorluyormuş gibiydi. "Bu doğru." Demek Bryce'ın ters ters baktığını görmüştü. "Kılıç benim olduğu kadar senin de."

Bryce elini havada şöyle bir salladı. "Merak etme, kılıcı hafta sonları ve tatillerde alırım."

Hunt söze karıştı: "Bu da *iki* Kış Gündönümü eder, yani... hediyeler ikiye katlanıyor."

Ruhn ve diğerleri on tane kafaları varmış gibi aval aval onlara bakıyordu ama Bryce Hunt'a bakıp sırıttı. Hunt da kendi sırıtışıyla karşılık verdi.

Bryce'ı anlıyordu... esprilerini, korkularını, kaçamak sözlerini. Hunt onu her açıdan anlıyordu.

"Bu doğru mu?" Juniper Bryce'ın koluna girerek sokuldu. "Bryce'ın isteği dışında gerçekleşen bir nişan geçerli sayılır mı?"

Bunu duyunca Hunt'ın gülümseyişi yüzünden siliniverdi. Bryce'ın da. Aklından hızla düşünceler geçiyordu, her biri bir kayan yıldız kadar hızlı ve baş döndürücüydü.

"Bana bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu söyle Ruhn." Bryce kardeşinin yanına gidip viski şişesini aldı. Ruhn'ın sırtında hafif bir ışık parıldadı... Yıldız Kılıcı. Kılıç bardağın ağzına sürülen bir parmağın çıkardığına benzer bir sesle uğuldadı.

Ruhn Bryce'ın soru dolu gözlerine baktı ama Bryce geri çekildi. Kılıcın şarkısı kesildi.

Korkma ısırmaz.

Kardeşinin sesi zihnine dolunca Bryce irkilir gibi oldu. Ruhn zihninden konuşmaya o kadar nadiren başvururdu ki Bryce çoğunlukla kardeşinin bu yeteneğini unuturdu.

O senin kılıcın. Benim değil. Ben nasıl prensessem sen de bir Yıldız Doğan Prenssin.

Ruhn gözlerinde yıldızlar parlayarak anında cevap verdi: *Parlak bir silaha sarılmasını gerektirecek kadar hassas bir gurur anlayışına sahip erkeklerden değilim. Kullanmak istiyorsan kılıç senindir.*

Bryce başını iki yana salladı. *Kılıcı sen alıp getirdin... ve bunu yaparken de Cormac'la uğraşmak zorunda kaldın. Sadece bu gerçek bile kılıcın sende kalmasını gerektirir.*

Ruhn'ın keyif ve rahatlama dolu kahkahası zihnine yayıldı. Ama Ruhn gözlerini onlara dikmiş olan gruba dönüp konuşurken yüzü hâlâ ciddiydi. "Sınıfta Fey yasalarını işlerken dersi pek dinlemedim. Üzgünüm."

"Eh, ben dinledim" dedi Marc. "Ayrıca bazı iş ortaklarıma da araştırttım. Asteri Arşivlerinde saklananlar dışında veri tabanına yüklenen bütün adli davaları ve emsal kararları inceleyebiliriz."

"Ben de araştırırım" diye ekledi Declan. Ama Dec bile hackleme yeteneğine rağmen Asterilerin gizli, eski dosyalarına sızamazdı.

"Teşekkür ederim" dedi Bryce, yine de bu umut kırıntısının içinde büyümesine izin vermedi. "Bir şey bulduğunuzda bana haber verin."

Ruhn konuşmaya başlarken Bryce onu duymazdan gelerek viski şişesini Juniper'a uzattıktan sonra yerlere atılmış bardaklara ve bira kutularına basmamaya çalışarak bel vermiş ön verandaya çıktı. Evin önündeki küçük çimenliğe yürüyüp önünde uzanan Eski Meydan'ın koşuşturmasına bakarak soluklanırken Hunt da fırtına gibi peşinden gelmişti.

"Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?" dedi Hunt kollarını göğsünde kavuşturarak. Gecenin kuru, ılık esintisi saçlarını, gri kanatlarını uçuşturuyordu.

"Çünkü bu Güz Kralı'nın oynadığı oyunun bir hamlesi" dedi Bryce. "Koşa koşa evine gidip onunla savaşmamı bekliyor. Ben de bunun ne işine yarayacağını bulmaya çalışıyorum. Son oyununun ne olduğunu çözmeye."

Ve kendi oyununun ne olabileceğini.

"Son oyunun en güçlü iki Fey soyunu birleştirmek olduğu gayet açık" diye hırladı Hunt. "Üstelik sen bir Yıldız Doğan'sın, ilk Yıldız Doğanlardan birinin yeteneklerine sahip olduğunu söylemiştin. Ayrıca Boru'ya sahipsin. Bu da seni daha fazla güç için son derece önemli bir pazarlık kozu haline getiriyor."

"Bu Güz Kralı için fazla basit kaçıyor. Onun oyunları yıllar, hatta yüzyıllar sürer. Bu nişan oyunun ilk adımı. Belki de şimdiye dek birkaç adım ilerlemişizdir." Elini açık etmeden birkaç adım öne geçmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Nişan işi böyle kalmak zorundaydı. Şimdilik.

"Bu çok saçma."

Bryce sırtını dikleştirdi. "Bu yazı gerçekten çok keyifli geçiriyordum. Anlaşılan bugün yazı ikimiz için de zehretmeye kararlı."

Hunt başını eğdi. "Adeta tanrılar tarafından planlanmış gibi. Özellikle bu işle uğraşan bir birimleri var herhalde: Bryce ve Hunt'ı Bir Günde Nasıl Mahvederiz."

Bryce kıkırdadı. "Belki de Celestina bizim için bir nimettir. Ama..." Hunt'a dönüp sordu. "Sence Güz Kralı bunu özellikle mi Celestina'nın haberini aldığın güne denk getirdi?"

"Hangi amaçla?"

"Bizi sinir etmek için. Bizi harekete geçirmek için, bilmiyo-

rum." Bryce cesaretini toplayıp devam etti: "Belki de Cormac'ın peşine düşeceğini, bunun da seni yeni Başmelek'e karşı kötü duruma düşüreceğini düşünmüştür."

Hunt kaskatı kesildi, Bryce o zaman bedenleri arasındaki uzaklığı hissetti. "Yine aynı şeyi soracağım" dedi Hunt boğuk bir sesle. "hangi amaçla?"

"Eğer yasadışı bir şey yaparsan" dedi Bryce düşünceli bir tavırla, Hunt yanına yaklaşınca kalbi deli gibi atmaya başladı, "mesela..."

"Feylerin Veliaht Prensi'ni öldürürsem mi?"

Bryce dudağını ısırdı. "Celestina nasıl bir yönetim planladığını gösterecek bir örneğe ihtiyaç duyacaktır. Güçlü bir meleği, sınırı aşan *adı çıkmış* bir meleği cezalandırmak... gücünü sergilemesi için mükemmel bir gösteri olur. Böylelikle Güz Kralı için resimden çıkmış olursun. Bir takım olduğumuzu biliyor."

"Takım" dedi Hunt yavaşça. Bryce'ın söylediği onca şey içinde bir tek buna takılmıştı sanki.

"Ne demek istediğimi biliyorsun" dedi Bryce.

"Bildiğimden pek emin değilim." Sesi şimdi daha da mı alçak çıkıyordu?

"Biz ev arkadaşıyız" dedi Bryce, onun sesi de şimdi fısıltı halindeydi.

"Ev arkadaşı."

"Nadiren Bira-Pinpon Şampiyonları?"

Hunt Bryce'ın başındaki şapkayı alıp kendi kafasına taktı, her zamanki gibi ters takmıştı. "Evet, Güz Kralı şeytani bira-pinpon ittifakımızdan gerçekten korkuyor."

Bryce ruhuna çöken karanlığı dağıtmak istercesine gülümsedi. Ama Hunt ekledi: "Avallen Feylerinin kendi emelleri peşinde olduğunu unutmamalıyız. Bu evliliğe neden razı olsunlar?"

"Bak ne diyeceğim" dedi Bryce. "Onları umursayan mı var? Babam, Avallen Feyleri... Hepsinin canı cehenneme." Sadece Hunt'la birlikteyken bunu önemsemeyebilirdi. Hunt ne olursa olsun arkasını kollardı. "En azından annemle babamı o trene bindirene kadar."

"Bana hâlâ bunun nasıl olacağına dair ikna edici bir plan sunmadın. Belki de haberlerden öğrenmişlerdir bile."

"Annem duysaydı telefonum şimdiye dek çoktan patlamış olurdu." Bryce elini saçından geçirdi. "Belki de Fury'den otellerine sızıp telefonlarını etkisiz hale getirmesini istemeliyim."

"Fury'nin bir adım ileri gidip onları bağlaması, arabanın kasasına atıp haber duyulmadan evlerine götürmesi gerektiğini düşünmekle hata mı etmiş olurum? Çünkü o otele gönderirsen büyük ihtimalle Fury'nin yapacağı budur."

Bryce güldü, kahkahası bedeninde gümüş çanlar gibi çınladı. "Tamam, Fury'yi karıştırmak yok." Hunt'ın koluna girip kaslı bedenini hissetmenin tadını çıkararak onu alçak kapıya ve kapının ardındaki kaldırıma doğru yönlendirdi. "Hadi gidip *Beach House Hookup*'ın eski bölümlerini seyredelim ve annemle babamı kandırmanın yollarını bulmaya çalışalım."

Hunt'ın bir kanadı usulcacık Bryce'ın sırtını okşadı. Dokunduğu her santim ilk ışık gibi yakıyordu. "Sıradan bir salı akşamı gibi."

Yavaş yavaş eve yürüdüler, Bryce uçarı bir edayla söylediklerine rağmen kendini bulanık bir karanlığın ve aklından kayan yıldızlar gibi geçen düşüncelerin içinde buldu. Sonsuza dek göze batmayabileceğini düşünerek aptallık etmişti. Normal ve sıkıcı bir hayat sürmek için Asterilerin emrine itaat etmeye hazırdı ama dünyanın geri kalanının ona dair başka planları vardı. Ve Hunt'a dair.

Bryce telefonunu kulağına götürüp anne babasına *Ah ne yazık ki Jesiba'nın bana yarın depoda ihtiyacı varmış, bu onunla çalışmak için ikinci bir şans olabilir, o yüzden trene erken binseniz sizin için sorun olur mu?* demek üzereydi ki Hunt'la birlikte asansörden inerlerken daire kapısının aralık olduğunu gördüler.

Annesi ve Randall çıkıp gelmişse...

Sirinks içeride havlıyordu, Bryce hemen kapıya koştu, bir başka gecenin hatırası bütün duyularını kırmızıya boyayıvermişti. Şimdi de o zamanki gibi havada bakırımsı kan kokusu vardı, koridorda, odasının eşiğinde...

Aynı şey yeniden olamazdı. Annesi ve babası da...

Hunt Bryce'ı iterek kapıya geçti; silahı elindeydi, şimşeği diğer elinin etrafında daireler çiziyordu, tüm vücudu ve yukarı kalkan kanatları saldırıya hazırlanarak gerilmişti.

Gözlerinde beliren şaşkınlık dolu bir parıltıdan sonra silahını indirdi. Bryce oturma odasının ortasında ne olduğunu gördükten sonra rahatlama ve şok duyguları içinde sendeleyerek Hunt'a yaslandı.

Evet, tanrılar kesinlikle Hunt ve Bryce'ı Nasıl Mahvederiz birimi kurmuşlardı.

Açık renk ahşap döşemeler yerde yatan Ithan Holstrom'un kanına bulanmıştı.

5

Tharion Ketos her şeyi sikip atmıştı.

Hem de tam anlamıyla. Nehir Kraliçesi öfkeden küplere binmişti.

Şimdi küçük bir balıkçı teknesiyle normalde sağlam olan midesini bulandıracak kadar fırtınalı bir suda yol almaya çalışmasının nedeni de buydu. Tekne yağmura ve kabaran dalgalara karşı bata çıka yol alırken kalın siyah kazağına ve kazağın üstündeki hücum yeleğine rağmen sert rüzgâr derisini yüzecek gibiydi.

Şu anda Istros'ta, tercihen rıhtımda gezinen dişileri gören bir kayanın üstünde uzanıyor olması gerekirdi. Sosyal medyada *O kadar seksi ki Istros'u buharlaştırmaması adeta bir mucize!* gibi başlıklarla paylaşılan açık saçık fotoğraflarını görmekten gerçekten keyif alıyordu.

Bu defaki bilhassa hoşuna gitmişti. Böyle sonlanması çok üzücüydü. Kızını ağlattığı için Nehir Kraliçesi tarafından cezalandırılmıştı.

Soğuğa alışkındı, kafasını yumurta gibi çatlatmadan mer yeteneklerinin izin verdiği kadar derinleri keşfetmişti ama Haldren Denizi'nin bu kuzey uzantısı farklıydı. Yaşam enerjisini kemiklerine dek çekip alıyor, griliği insanın ruhuna işliyordu.

Yine de yüzmek çok daha az mide bulandırıcı olurdu.

Tharion yüzünü kamçılayan yağmurdan korunmak için başını aşağı eğdi, koyu kızıl saçları kafasına yapışmıştı, boynundan aşa-

gi buz gibi sular damlıyordu. Tanrılar aşkına, eve gitmek istiyordu. Lunathion yazının kuru, bunaltıcı sıcağına dönmek istiyordu.

"Kamera görüş mesafesinde" diye seslendi kaptan. Dişi yunus şekil değiştiren güvenli kumanda bölümündeydi. Şanslı göt. "Görüntü almaya başlıyoruz."

Tharion teknenin yağmurdan kayganlaşmış küpeştesine güç bela tutunarak kumanda bölümüne ilerledi. İçerisi ancak iki kişinin sığabileceği kadardı, o yüzden içeri girmek için ikinci kaptanın –köpekbalığı bir şekil değiştirendi bu– zar zor dışarı çıkmasını bekledi. Sıcağa girince Solas tarafından öpülmüş gibi hissetti, kapıyı kapatıp dümenin yanındaki küçük ekrana bakarken içini çekti.

Deniz tabanında gelen görüntüler bulanıktı: karanlığın içinde uçuşan kar taneleri. Bir savaş gemisinde olsalardı –hatta bir yatta– kristal kadar berrak gösteren dev ekranları olurdu. Ama Pangera donanmasının radarını aşabilen bu balıkçı teknesi bulabildiklerinin en iyisiydi.

Kaptan ekranın karşısında durmuş kahverengi parmağıyla ekranın sağ üst köşesinde artmakta olan sayıyı işaret ediyordu. "Gerekli derinliğe yaklaşıyoruz."

Tharion yere sabitlenmiş döner koltuğa çöktü. Teknik olarak bu kaptanın koltuğuysa da Tharion'ın umurunda değildi. Bu sefer için para ödüyordu. Tamam, Mavi Saray'ın verdiği kredi kartıyla ödüyordu ama nereye isterse oturabilirdi.

Kaptan koyu renk kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Ne aradığını biliyor musun?" Tharion'ın emrinde çalışan birkaç casus kaptanı şiddetle tavsiye etmişti, kaptan imparatorluk savaş gemilerini gördüğü anda kaçmayacak ağzı sıkı ve cesur bir dişiydi.

Tharion ekranı inceledi. "Bir ceset."

Kaptan ıslık çaldı. "Biliyorsun ki onu bulma ihtimali pek..."

"Kurşun bloklara bağlanıp burada denize atılmış." Geyik tarafından.

"Nice Suyun Hanesi'nden değilse çoktan ölmüştür."

Hadi canım. "Onu bulmam gerekiyor, o kadar." Suyun dibinde iki hafta geçirdikten sonra geriye ne kaldıysa. Zaten kemikleri ve bedeni büyük ihtimalle basınçtan patlamış olsa gerekti.

Kraliçe zavallı kızın yazgısını nehirlerin ve denizlerin fısıldadıklarından öğrenmişti. Tharion Nehir Kraliçesi'nin Midgard'ın diğer sularına hükmeden kız kardeşlerini nasıl gözlediğini biliyordu ama bu kadar kesin bilgi verebileceğinin farkında değildi, Nehir Kraliçesi kurşun bloklarını aramasını ve nereye bakması gerektiğini söylemişti. Sofie'nin tam olarak ne tür bir Vanir olduğunu da: bir fırtınakuşu. Ogenas hepsine merhamet etsin.

Sofie'nin Vanir bedeninin sağlam kalması –ve leşçiler tarafından paramparça edilmemiş olması– ihtimali çok azdı. Kraliçe Sofie'nin ölüyken bile önem taşıdığı izlenimine kapılmış gibiydi.

Kraliçe bundan fazlasını söylemeyi reddetmişti. Sadece cesedi alıp Mavi Saray'a getirmesini söylemişti. Muhtemelen istihbarat ya da silahlar için cesedi incelemek istiyordu. Tharion bunu yapan kişi olmamak için dua ediyordu.

"Gerekli derinliğe geldik" dedi kaptan, kamera görüntüsü sabitlendi. Kamera alüvyonlu deniz tabanını göstermek için dönerken yine dönerek uçuşan beyaz parçacıklar göründü. "Nereden başlayacağımız konusunda fikrin var mı Şef?"

Şef. Bu unvan Tharion'a hâlâ saçma geliyordu, çok da acı verici. Yakın zamanda terfi almasını sağlayan vaka kız kardeşinin cinayete kurban gitmesiydi. Lesia'yı geri getireceğini bilse bu unvanı hemen geri verirdi. Kardeşinin o şen kahkahasını bir kez daha duymak için. Katilini yakalayıp öldürmek bu duyguyu yok edememişti.

"Akıntıya bakarsak buralarda dibe çökmüş olması gerekiyor" dedi Tharion, okyanusun gaddarlığından korka korka su büyüsünü dibe yolladı. Istros'un berrak ve sakin sularına hiç benzemiyordu. Tamam, Mavi Nehir'de çok sayıda canavar bulunurdu ama turkuvaz rengi sular ona şarkı söyler, onunla güler, onunla ağlardı. Bu sular ise yalnızca öfkeyle haykırıyordu.

Tharion kamera görüntüsüne baktı. "Kamerayı batıya çevir, on metre kadar da ileri al."

Kameranın tepesindeki ilk ışık huzmelerinin aydınlığında daha iri beyaz parçacıklar süzülüyordu. Micah tayf Viktoria'yı lanetleyerek işte buna mahkûm etmişti. Önceki Başmelek Viktoria'nın özü-

nü büyüyle mühürlenmiş bir kutuya tıkmış, sonra da bir bedene sahip olmadığı halde bilinci yerinde olan tayfı Melinoe Çukuru'na atmıştı.

Çukurun deniz tabanından yirmi beş kilometre daha derin olan dibi Tharion'un kaplan çizgili kollarına bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Tayfın ayakkabı kutusu büyüklüğündeki cehennem deliği basınca karşı büyüyle korunuyordu. Viktoria yemeğe ve suya ihtiyaç duymadan sonsuza dek yaşayacaktı. Kutuda tutsak olarak. Yapayalnız. Işık olmaksızın, sessizlikten başka hiçbir şey duymaksızın, kendi sesini duyma tesellisinden bile yoksun yaşayacaktı.

Ölümden de beter bir yazgı. Micah şimdi bir şehir çöplüğünde, bir poşetin içindeyken kimse tayfı alıp geri götürmeye cesaret edebilir miydi? Athalar en ufak bir isyan izi göstermemişti ve Tharion'ın son duyduğuna göre Bryce Quinlan normal bir hayat sürmeye başlamaktan gayet memnundu.

Kahretsin, bu ilkbahardan sonra herkes normale dönmek istememiş miydi zaten?

Nehir Kraliçesi normale dönmek istemiyor gibiydi. Onu bir isyancı casusundan arta kalanları bulmaya göndermişti. Çok Önemli Lanet Cesedi getirsin diye göndermişti.

Nehir Kraliçesi'nin bir isyancı casusunun cesedini aradığı gerçeği bile tek başına kraliçenin mahvına neden olabilirdi. Hepsinin mahvolmasına neden olabilirdi.

Ve ateş hattının en önünde Tharion olacaktı. Ama bu yaptığının tutarsızlığı üzerine Nehir Kraliçesi'ne kafa tutmaya cesaret edememişti: Kızını ağlattığı için onu cezalandırıyordu, iyi de bu cezalardan biri esnasında ölür ya da yaralanırsa ne olacaktı? Kızı o zaman ağlamayacak mıydı?

Kızı da annesi kadar kaprisli ve kıskançtı. Sahiplenici bir canavar olmasının nedeni de annesinin böyle öğretmiş olmasıydı.

Bunu on yıl önce kızın bekâretini bozup evlenme sözü verirken görmeyerek aptallık etmişti. Onunla nişanlanmadan önce. Nehir Kraliçesi'nin kızıyla sevgili olmadan önce. Stajyer prens olmadan önce.

Lanet olası bir kâbustu bu.

İşini on yıldır elinde tutmasına, hatta terfi etmesine bakılırsa anlaşılan Nehir Kraliçesi onu ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. Tabii kızı Tharion'ı korumak için araya girmemişse. Yalnız bunun düşüncesi bile –onunla ters düşmemesi gerektiğini bilmesi bile– ellerine ve sikine hâkim olmasına yetiyordu. Yüzgeçlerine. Her neyse.

Ayrıca ne kadar haksız ve tehlikeli de olsa verilen cezalara katlanmıştı.

"Ben bir şey göremiyorum." Kaptan gösterge panelindeki kumanda kolunu ayarladı.

"İlerlemeye devam et. İki kilometrelik bir alanı bütünüyle tara." Mecbur kalmadıkça kraliçesine eli boş dönmeyecekti.

"Saatler sürer" diye karşı çıktı kaptan kaşlarını çatarak.

Tharion koltuğa yerleşip kumanda bölmesinin girişine sığınmış olan kaptan yardımcısına baktı.

Buraya gelmekle nasıl bir şeye bulaştıklarını iyi biliyorlardı. Yılın bu zamanı bu sularda ne tür fırtınaların hüküm sürdüğünü biliyorlardı. Şekil değiştiren rüzgârdan ve yağmurdan sıkılırsa kendini dalgalara atabilirdi.

Bu sularda bir köpekbalığı bile diğer tehlikelerin yanında hafif kalırdı.

Üç buçuk saat sonra Tharion bir elini havaya kaldırdı. "Tekrar sağa dön. Hayır... hah evet. Orası. Yaklaşabilir misin?"

Uzaktan kumandalı sualtı kamerası kaynar suların çıktığı çukurların, çamurların, kayaların ve çeşit çeşit tuhaf yaratığın yanından geçmişti. Ama orada, bir grup kırmızı-beyaz deniz solucanının arasına sıkışmış... kare şeklinde büyük bir taş vardı.

Taş ancak Vanir ya da insan eliyle yapılmış olabilirdi.

"Vay canına" diye mırıldandı kaptan ekrana doğru eğilerek, ışık köşeli yüzünü aydınlatıyordu. "Bunlar kurşun blokları."

Tharion içinden gelen ürpertiyi bastırmaya çalıştı. Nehir Kraliçesi doğru söylemişti. Hem de en ince detaylarına kadar. "Blokların etrafından dolaş."

Ama... bloklardan sarkan zincirler deniz tabanındaydı ve boştular.

"Bu zincirlere her ne bağlıysa çoktan yok olmuş" dedi kaptan. "Ya yaratıklara yem olmuş ya da basınçtan patlamış."

Tharion zincirlere bakarak başını salladı. Ama gözüne bir şey takıldı.

O da anormalliği fark etti mi diye kaptana şöyle bir baktı ama kadının yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi görünmüyordu. Tharion da bir şey söylemeden kadının küçük sualtı kamerasını tekrar yüzeye çıkarmasına izin verdi, kaptan yardımcısı kamerayı sudan çekip güverteye çıkardı.

İki saat sonra –yağmurdan sırılsıklam ve çamur içinde– karaya döndüklerinde Tharion soğuktan birbirine vuran dişlerine hâkim olmaya çalışarak kraliçeyi aradı.

Nehir Kraliçesi ilk çalışta telefonu açtı. "Konuş."

Sert ama ruhani sese alışkın olan Tharion, "Kurşun blokları buldum" dedi. "Zincirler hâlâ blokların üzerindeydi."

"Ee?"

"Ceset yoktu." Hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş. Tharion yine titremeye başladı, bunun tek sebebi soğuk da değildi. "Ama prangaların kilitleri açılmıştı."

İç çekiş duruverdi. Tharion Nehir Kraliçesi'nin nehirdeki canlılar kadar çeşitlilik gösteren bu suskunluklarını okumayı iyi öğrenmişti. "Bundan emin misin?"

Tharion akıntıların ona neden bu önemli detaydan bahsetmediğini sormaktan kaçındı. Belki onlar da Nehir Kraliçesi kadar kaprisliydiler. Sakin bir sesle, "Kilitlerin hasar gördüğüne dair bir iz yoktu. En azından boktan ekrandan görebildiğim kadarıyla" dedi.

"Sence Sofie Renast kurtulmayı başardı mı?"

"Bilmiyorum." Tharion Pangera'nın kuzeyindeki özel helikopter pistine gelirken kullandığı siyah SUV'a binip radyatörü sonuna kadar açtı. Buz kesmiş bedenini ısıtmak muhtemelen bir saatlik dönüş yolculuğunun tamamını alacaktı. "Ama Sofie'nin deniz tabanına bile varmadığına adım gibi eminim."

Tharion arabayı engebeli yolda çamurların içinden sürerken silecekler hafifçe vızıldıyordu.

"Öyleyse ya biri bizden önce geldi... ya da Sofie yaşıyor" dedi

kraliçe. "Suyun bunu bana fısıldamaması tuhaf. Susturulmuş gibi." Tharion bu konuşmanın nereye gittiğini sezer gibi oldu. "Bul onu" diye emretti Nehir Kraliçesi. "Sarayım üzerine bahse girerim kardeşini arıyordur. Onu Kavalla'dan kurtarmak için çok uğraştı. Sular kardeşinin de onun kadar yetenekli olduğunu fısıldadı. Kardeşini bulursak onu da bulmuş oluruz. Ya da tam tersi. Sadece oğlanı bile bulsak... gerçekten çok işimize yarayacak."

Tharion neden ikisinden birini istediğini sormaya cesaret edemedi. İsyancıyı istemesinin nedenlerini anlayabilirdi ama oğlan... Emile Renast ablasıyla aynı yeteneklere sahipti o kadar. Güçlü de olsa nihayetinde bir çocuktu. Daha Dalış bile yapmamıştı. Ve Tharion'ın bildiği kadarıyla kraliçe çocuk asker kullanma tabiatında değildi. Yine de "Aramaya hemen başlayacağım" demekle yetindi.

6

Bryce lavabonun altındaki dolabı karıştırıyordu. Dolaptan çıkardığı saç bakım ürünleri, eski makyaj paletleri, bozuk saç kurutma makineleri yere saçılmıştı. Neredeydi bu lanet olası?

İşte. Beyaz ilk yardım setini çekip çıkardı, Sirinks yanında dört dönüyordu. Altın sarısı tüylü kimera seti sanki kendisi bulmuştu. Arsız köpecik.

Bryce ayağa fırlarken ilk yardım setinin kapağını açtı, antiseptik merhemleri, sargı bezlerini, ağrı kesici iksirleri karıştırdı. Kaşlarını çatarak Sirinks'e baktı. "Bunlar bozulmuyordu, değil mi?"

Sirinks burnunu kırıştırarak *Bilmem ki!* der gibi soludu.

Bryce Sirinks'in çenesinin altını kaşıyıp oturma odasına döndü, Hunt sehpaya yatırdıkları Ithan'ın yanına diz çökmüştü. Ithan'ın yüzü... Yakıcı Solas aşkına.

Eh, Ithan kendindeydi. Ve konuşuyordu. Bryce az önce Hunt'la baygın bedeni nereye koyacaklarına dair yaptıkları tartışmayı duymamış olsun diye dua etti. Hunt Ithan'ı kanepeye yatırmak istemiş, Bryce ise kendini tutamayarak beyaz minderlerin mahvolacağını haykırmıştı. Onlar da Ithan'ı sehpaya yatırmışlardı.

Hunt ve Ithan Bryce'ın duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldaşıyorlardı, Bryce içeri girince sustular. Ortada görünür bir iz olmamasına rağmen Bryce'a şimşeği Hunt'ın etrafında çatırdıyormuş gibi gelmişti. Belki de Hunt'ın varlığı yine duyuları üzerinde tu-

haf etkilere neden oluyordu. Bryce ilk yardım setini havaya kaldırdı. "Buldum."

Ithan homurdandı. "Göründüğü kadar... kötü değil."

"Bunu söylerken ağzından yine kan gelmeye başladı" dedi Bryce, ilk yardım kitini Ithan'ın yanındaki masaya koyup steril bezleri aramaya başladı. Ithan'ı ilkbahardaki saldırıdan bu yana görmemişti. O zamandan beri de konuşmamıştı.

Bryce elini bir zamanlar çok iyi tanıdığı yakışıklı, çekici hatlarla hiç ilgisi olmayan yara bere içindeki şişmiş yüze doğru salladı. "Bu... enkazın neresinden başlayacağımı bile bilmiyorum." Sadece yüzünü kastetmiyordu.

"Al benden de o kadar" diye söylendi Ithan, Bryce alnındaki kesiğe hafifçe bastırınca tısladı. Kafasını geri çekti. "Kendi kendine iyileşir. Zaten küçük bir kesik."

"Pençe yarasına benziyor" dedi Hunt kollarını göğsünde kavuşturarak. Sirinks kanepeye hoplayıp üç kez kendi etrafında döndükten sonra kıvrılıp yattı.

Ithan bir şey söylemedi. Bryce elini yeniden yaraya uzatınca yüzünü acıyla buruşturarak kafasını daha da geriye çekti.

"Neden buradasın Ithan?" Hunt'ın sesi hırıltılı çıkıyordu.

Ithan'ın biri yarı yarıya şişmiş kahverengi gözleri Bryce'a döndü. Bu gözler hiddetle parlıyordu. "Buraya getirmelerini ben söylemedim. Perry... sürümün Omega'sı... öyle istedi."

Bryce kahverengi saçlı dişiyi hayal meyal hatırlıyordu. Perry... Ravenscroft. Amelie'nin kız kardeşi. "Bunu sana *o* mu yaptı?"

Ithan hırıltılı bir sesle güler gibi oldu, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Herhalde kaburgaları...

Bryce Ithan'ın kan içindeki gri tişörtünü kaldırınca ortaya mide bulandırıcı bir görüntü çıktı, Ithan'ın karın kasları lime lime olmuştu ve... "Lanet olsun Ithan."

Ithan tişörtü yeniden yara içindeki karnının üstüne çekti. "Önemli bir şey değil."

"Kaburgalar kırılmış gibi görünüyor" dedi Hunt alaycı bir sesle.

"Kaburgalar kesinlikle kırık Athalar" dedi Bryce çömeldiği yerden hafifçe doğrularak. "Tutuşuna bakılırsa kolu da kırık."

"Kafatası kırığı iyileşmiş" dedi Hunt en sevdiği Vanir polisiye dizilerinin birindeymişler gibi soğuk bir sesle. Ithan'ın gözleri yeniden parıldadı.

"Düşmanlık ve yüksek dozda erkeklik gururu seziyorum" dedi Bryce.

"Biraz da inatçılık katarsak klasik bir aptallık vakasıyla karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirim" diye cevap verdi Hunt.

"Sizin neyiniz var böyle?" diye sordu Ithan.

Bryce Hunt'a bakıp gülümsedi, nişan meselesine, babasına ve Asterilere dair tüm düşünceler meleğin keyifle ışıldayan gözlerinde yok olup gitti. Ama yeniden Ithan'a bakınca gülümsemeyi kesti.

"Söz veriyorum yaralarını mümkün olduğunca çabuk temizleyeceğim, sonra gidebilirsin."

"Acele etme. Zaten gidecek bir yerim yok."

Hunt donakaldı. "Amelie seni kovdu mu?"

"Sabine kovdu" diye homurdandı Ithan. "Bunu... Sabine, Amelie ve diğerleri yaptı."

"Neden?" diye sordu Bryce zar zor.

Ithan da gözlerini Bryce'a dikti. "Sence neden olabilir?" Bryce başını iki yana salladı, içine bir tiksinti yayılıyordu. "Sabine'in işleri nasıl yürüttüğünü bilirsin" dedi Ithan. "Birkaç hafta önce muhabirin biri beni bir barda ilkbahardaki saldırı hakkında sıkıştırdı, ben de... olanları anlattım. Sana nasıl yardım ettiğimden bahsettim. Haber bu sabah yayımlandı. Sabine de bundan pek hoşlanmadı."

"Ya?" Hunt bir kaşını yukarı kaldırdı.

Ithan'ın yaralı gırtlağı inip kalktı. "Ayrıca seni Sabine'in iğrenç sözlerine karşı savunmuş da olabilirim" dedi Bryce'a.

Bryce telefonunu çıkarıp haberi bulmamak için kendini zor tutuyordu. Haberdeki hiçbir şey daha iyi hissetmesini sağlayamazdı. O yüzden, "Sabine bir Şehir Başkanı" dedi. "Vaktini gerçekten böyle şeylerle mi harcamak istiyor?"

"Kurtlar diğer kurtlar hakkında kötü konuşmaz."

"Ama sen konuştun" dedi Hunt.

"Sabine de öyle" dedi Ithan üzgün bir sesle, sonra bitkince

Bryce'a döndü. "Lider sana kurt diyor. Bu da benim için yeterli. Ben, of... Sabine'in söyledikleri hoşuma gitmedi. Ama sanırım haber de Sabine'in hoşuna gitmedi. O yüzden de sepetlendim."

Bryce uzun uzun iç geçirdi.

"Neden seni buraya getirdiler?" diye sordu Hunt.

Ithan acıyla yüzünü buruşturdu. "Perry bir zamanlar dost olduğumuzu hatırladı." Kalkmaya çalıştı ama başaramadı. "Bana birkaç dakika verin, hemen gidiyorum."

"Burada kalıyorsun" dedi Bryce. Aslında geçirdiği geceden sonra en son istediği şeydi bu. Özellikle de annesini arayıp şehirden çıkmaya ikna etmesi gerektiği için. Tanrılar aşkına, Ember Ithan'ın burada olduğunu öğrenirse şehri asla terk etmezdi. Ithan'ı oğlu gibi severdi. Bryce bu düşünceyi kafasından attı. "Sabine seni öldürmediği için şanslısın."

"İnan isterdi" dedi Ithan acı acı. "Ama bunun yol açacağı yasal sıkıntılara değmezdim."

Bryce yutkundu. Connor'ın erkek kardeşi bir zamanlar onun en yakın dostuydu, Danika'dan sonra. Sonra da Fury ve June gelirdi. Tanrılar aşkına, Ithan'la yıllarca o kadar çok mesajlaşmışlardı ki. Birbirlerine sayısız şakalar yapmışlardı. Bryce kaç kez Ithan'ın sunball maçlarında tribünde zıplayarak avazı çıktığı kadar tezahürat yapmıştı?

Karşısında duran erkek bir yabancıydı.

"Gitmem gerek" dedi Ithan boğuk bir sesle. O da ortak geçmişlerini hatırlamıştı sanki. Bryce'ın yüzünden okumuştu.

"Otur oturduğun yerde" dedi Hunt. "Yürüyecek halde değilsin."

"Peki" dedi Ithan. "Bir geceliğine."

Demek gerçekten çaresiz durumdaydı.

Bryce sıkışan göğsünü rahatlatmaya çalışarak telefonunu çıkardı. "Güzel." Saate baktı. Neredeyse gece yarısıydı. Annesi ve babası büyük ihtimalle yatmak üzereydi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

Ithan arkasındaki sehpada kanlar içinde uzanırken Hunt sırf bir şeyle oyalanmak için bir fincan kafeinsiz kahve yaptı. Anne babasıyla konuşan Bryce'ın sesi koridordan bölük pörçük geliyordu.

Bir dahaki sefere uzun bir hafta sonu planı yaparız. Belki Hunt'la birlikte size geliriz. Bence Hunt da sonunda Nidaros'u görmekten mutlu olacaktır.

Hunt'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Demek onu ailesinin evine götürecekti ha? Külliyen yalan söylüyor olsa da önemi yoktu.

Kahve makinesi durduktan bir saniye sonra Bryce, "Peki" dedi. "Saat altıda otelde görüşürüz. Evet. Sabah erkenden. Tamam. Seni seviyorum. Hoşçakalın."

Hunt buharlar çıkan kahvesine üflerken Bryce tekrar içeri girdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Hunt.

"Birkaç saat sonra kalkmam gerektiği gerçeğini bir yana bırakırsak evet." Bryce telefonunu mutfak tezgâhına bıraktı. "Biletler değiştirildi." Gözleri kapalı yatmakta olan Ithan'a baktı. Ama Hunt kurdun onları dinlediğinden emindi.

"Pekâlâ" dedi Bryce. "Yatma vakti."

"Ben kanepede idare ederim" dedi Ithan çatlak bir sesle.

Hunt kabul etmeye hazırdı ama "Hayır olmaz" dedi Bryce. "Sen benim odamda kalıyorsun. Beyaz kanepemi kana bulamanı istemiyorum."

Hunt boğuk bir sesle, "Ben kanepede yatarım" dedi. "Holstrom, sen benim odamda yatabilirsin."

"Hayır" diye karşı çıktı Bryce. "Sorun yok. Yatağım büyük."

"Yani kanepede yatıp yatağı Holstrom'a mı vereceksin?"

"Sırt ağrılarıma rağmen mi?" Hunt neden bahsettiğini sormaya fırsat bulamadan, "Yorgunum" dedi Bryce. "Tartışmak istemiyorum. Konu kapanmıştır."

Ithan bir gözünü araladı. Hunt öfkeyle hırlamamak için kendini zor tutuyordu.

On beş dakika sonra Hunt kendi yatağında yatmış dişlerini gıcırdatarak tavana bakıyordu, yanında sadece horlayarak uyuyan Sirinks vardı.

Öyle olsundu bakalım. Ithan Holstrom Bryce'la aynı yatakta yatsındı bakalım.

Öyle. Olsundu. Bakalım.

Benim yatağım diye bağırıyordu kanı. Aylardır yakınına sokul-

mamış olsa da. Onun yatağı, onun Bryce'ı, şortu ve meme uçlarını saklamaya yetmeyen rengi solmuş mor renkte eski tişörtüyle uykulu uykulu banyodan çıkan Bryce'ı. Neyse ki Holstrom'un gözleri fazla şişti de Hunt bakıp bakmadığını fark edememişti. Gerçi bir önemi de yoktu. Bryce'a güveniyordu. Bryce'ın tam olarak ne –ve kimi– istediğini biliyordu.

Ama... Holstrom'un saldırı esnasında ya da aptal bir haberde Bryce'ı savunmasının bir önemi yoktu. Ondan önceki iki yıl boyunca Bryce'a iğrenç davranmıştı. Amelie'nin kontrolden çıkıp Connor'ın ölümü yüzünden Bryce'a işkence etmesine izin vermişti.

Peki tamam, güven bir yana belki de biraz gergindi. Eşek sudan gelinceye kadar dayak yemediği zamanlarda Holstrom yakışıklıydı. Bir zamanlar HŞÜ'nün yıldız sunball oyuncularından biriydi. Hunt Comitium'da, Destek Bölümü'nün dinlenme odasında maçlardan birkaçını izlediğini, Holstrom'un hızına ve çevikliğine hayret ettiğini hatırlıyordu. Holstrom iki yıldır sunball oynamıyordu ama hâlâ kaslıydı.

Aptal, kıskanç budala. Lanet olsun, Holstrom'un orada olması o Cormac pisliğinin Quinlan'la evleneceğini iddia etmesinden daha çok sinirini bozuyordu.

Kendinden biraz nefret ederek komodinin üzerinde duran telefonunu alıp *Ithan Holstrom Sabine Fendry Bryce Quinlan* yazdı.

Haber hemen ekranda beliriverdi.

Hunt habere göz gezdirdi. Sabine'in dediklerini okurken düzenli nefes alıp vermeye odaklandı. Gökyüzüne fırlayıp Görünür Lider'i parça parça etmemek için.

"Bryce Quinlan saldırı esnasında işine gelecek şekilde doğru yerde bulunan şımarık bir parti kızından başka bir şey değildir. Masum insanları benim kurtlarım kurtardı. Bryce Quinlan ise şöhret peşinde koşan bir zavallıdır."

Hunt dişlerini o kadar sıktı ki çenesi acıdı. Haberin sonuna doğru Holstrom'un açıklamasını buldu.

"Kurtların Asphodel Çayırları'na gitmesinin tek nedeni Bryce'tır. Bryce yardım istedi ve biz destek sağlayana kadar da direndi. Bu şehri o kurtardı. Benim kanaatime göre kendisi bir kahramandır. Aksini iddia edenlere kulak asmayın. Özellikle de saldırı esnasında şehirde bile olmayan insanların iddialarına."

Eh, Hunt öfkelendiği için Sabine'i suçlayamazdı. Gerçek acıydı.

Hunt içini çekerek telefonu yeniden komodinin üzerine bırakacaktı ki Isaiah'dan bir mesaj geldi. *Ne diyorsun???*

Isaiah'nın Celestina'nın göreve atanması hakkında ne düşündüğünü sorduğunu biliyordu. *Bir şey söylemek için çok erken* diye yazdı Hunt. *Umuda kapılmak için de.*

Isaiah hemen yanıt verdi. *Yarın akşam beşte burada olacak. Kibar davranmaya çalış Hunt. O Micah değil.*

Hunt bir başparmak emojisi gönderdi. Ama uykuya dalması uzun zaman aldı.

Bryce yanındaki erkeğin hırıltılı soluklarını dinlerken gözlerini tavana dikmişti.

Annesi ve babası yalanlarına inanmıştı, hem de bütünüyle. Elbette bu da dört saat sonra kalkacağı anlamına geliyordu ama buna değerdi. Henüz nişanlanmasıyla ilgili bir haber sızmamıştı. Bryce'ın elinden anne babasının treni şehirden çıkmadan haber duyulmasın diye dua etmekten başka bir şey gelmezdi.

Ithan yavaşça kıpırdanırken örtüler sessizliğin içinde hışırdadı. Burada olması çok tuhaftı, kokusu burnuna doluyordu. Connor'ın kokusuna o kadar benziyordu ki...

"Kanepede uyuyabilirdim" dedi Ithan karanlığın içinde.

"Athalar'ın seni bir yastıkla boğmayacağını garanti edemem."

Ithan sessizce güldü. "Demek kin tutuyor, ha?"

"Tahmin bile edemezsin."

Odaya yeniden ağır bir sessizlik çöktü. Bryce Ithan'ın gözünün önünde olmasını istemişti. Bu kadar basitti. Daire korumalı olsa da olmasa da Ithan'ı savunmasız bırakmayacaktı, Sabine ve Amelie başlarının yasalarla derde gireceği konusunda fikirlerini değiştirebilirlerdi. Zaten bir Holstrom kaybetmişti.

"Danika bana kilitleri göstermişti" dedi Ithan. "Şeyden hemen önce... her şeyden. Bana burayı göstermişti... sürprize katılmamı istediği için. İçeri de öyle girdim."

Bryce'ın boğazı tıkandı. "Ya."

"Danika'nın Dalış'ta sana yardım ettiği doğru mu?"

Sesi Kapılar'dan şehrin her kesimine yayınlandığından Danika Fendyr'ın Bryce'ın Dalış'ıyla ilgisi olduğu herkesçe biliniyordu ama türlü türlü söylenti vardı.

"Evet" dedi Bryce. "Danika, ah... O benim Bağlantı'mdı."

"Bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum."

"Ben de."

Ithan'ın soluğu hafifledi. "Ithan, ben..." dedi Bryce, "Arayış esnasında Danika'yı gördüğümde bana diğerlerinin –Connor, Nathalie ve bütün Şeytan Sürüsü'nün– orada benimle birlikte olabilmesi için Azrilleri oyalayarak ona zaman kazandırdıklarını söyledi. Onlar beni de korudular. Connor beni korudu."

Ithan uzun süre bir şey söylemedi. En son ne zaman böyle konuşmuşlardı? Sessiz sakin. Asit gibi püsküren nefret dokunduğu her şeyi yakmadan? Sonra Ithan, "Connor seni herkesten çok seviyordu" dedi.

Bryce'ın kalbi sıkıştı. "Herkesten çok *seni* seviyordu."

"Seni eşi olarak görüyordu."

Bryce karnına yumruk yemiş gibi hissederek gözlerini kapattı. "Kelimenin kurtlar için taşıdığı anlamda mı?"

"Başka ne anlamda olacak? Elbette o anlamda."

Eş kelimesinin birkaç tanımı vardı ama Bryce'ın tahminine göre Ithan için, bir şekil değiştiren için, sadece tek bir anlamı önemliydi: Urd tarafından tayin edilmiş gerçek sevgili.

Feylerde de benzer bir konsept vardı, eş evlilikten de derin bir bağa işaret ediyordu ve kişilerin kontrolünün ötesindeydi. Bryce malakimlerin kelimeyi çok daha hafif anlamda kullandıklarını biliyordu: malakimler için evliliğe yakın bir anlamı vardı ve eşleşmeler ayarlanabiliyordu. Tıpkı hayvanat bahçesinde çiftleştirilen hayvanlar gibi.

Ama Connor Bryce'ı eşi olarak gördüyse... Bryce'ın midesi yeniden bulanmaya başladı.

"Onu seviyor muydun?" diye fısıldadı Ithan.

"Sevdiğimi biliyorsun" dedi Bryce boğuk bir sesle.

"Çok fazla zaman kaybediyoruz. Belki de ölümsüzlerin laneti budur. Zamanı bir lüks, sonu gelmez bir okyanus gibi görmek." Uzun uzun iç geçirdi. "Çok fazla zaman kaybettim."

Bryce Ithan'ın neden bahsettiğini anlayamadı. "Amma şairane konuşuyorsun." Ithan hafifçe güldü. Klimanın serinlettiği odanın karanlığında, "Sunbali'ı neden bıraktın?" diye sordu Bryce.

Ithan'ın gerildiğini, yatağın kıpırdadığını hissetti. "Çünkü aptalca bir oyun" dedi Ithan bomboş bir sesle, sonra inleyerek yan döndü.

Bryce ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini kapatıp dalgın dalgın göğsündeki yara izini okşarken ona rüyasız, derin bir uyku bahşetmesi için Luna'ya dua etti.

7

"Bu saçmalık." Ruhn babasının çalışma odasında gösterişli kilimlerin üzerinde volta atarken köşedeki ayaklı saat sabahın ikisini vurdu. "Bunun tam bir saçmalık olduğunu *biliyorsun*."

Kararmış şöminenin yanındaki kırmızı deri koltuğa yayılmış olan Güz Kralı hiçbir şey demedi. Gece gündüz uğraştığı deneyler ve saçmalıklar kaynayıp fokurdayarak arka planda tekdüze bir uğultu oluşturuyordu.

"Sorun nedir kuzen? Kız kardeşine sahip çıkacağın mı tuttu?" dedi Cormac sırıtarak, mermer şömine rafına yaslanmıştı, beyaz kazağı kaslı göğsünü sımsıkı sarıyordu. Altın sarısı saçlarının tek bir teli bile dağınık durmuyordu.

Pislik.

Ruhn Cormac'ın alay dolu sözlerini duymazdan gelip babasına döndü. "Modern bir şehirde yaşıyoruz. Modern zamanlarda. Buna karşı koyacak sayısız kaynağa sahip düzinelerce avukat var, ayrıca Fey dişilerinin haklarını koruyacak emsal kararlar çıkarabilecek mahkemeler."

"Bryce evlenmek için altara kendi isteğiyle gelecek" dedi babası. "Tıpkı senin gibi."

Cormac'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Hypaxia Enador'la nişanlandığını duydum. Tebrikler." Ruhn kaşlarını çatarak Cormac'a baktı. Cormac Ruhn'ı süzerek sözlerine devam etti: "Elbette müstakbel eşinin ailesi ve soyu düşünüldüğünde aykırı kaçan bir evlilik."

Ruhn kaskatı kesildi. "Hypaxia'ya bok atacaksan dinliyorum."

Ama Cormac Güz Kralı'na döndü. "Bilmiyor mu?"

Lanet olasıca babası sıkılmış bir tavırla, "Bilmesine gerek yoktu" dedi. "Emirlerim kanundur."

Ruhn bir babasına bir Cormac'a bakıyordu. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Babası yüzü hoşnutsuzca gerilerek –Ruhn bunu kendisi öğrenmediği için hayal kırıklığına uğramış gibi– "Merhum Kraliçe Hecuba'nın farklı babalardan iki kızı vardı" dedi. "Hecuba'nın cadılar meclisinin sonradan öğrendiğine göre Hypaxia'nın babası Alev ve Gölge Hanesi'nden güçlü bir nekromensırmış. Hypaxia annesinin olduğu kadar babasının yeteneklerini de almış."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça. Hypaxia ölüleri uyandırıp onlarla konuşabiliyordu. Peki. Buna alışabilirdi. "Güzel."

Alevler babasının saçlarında, omuzlarında dans ediyordu. "Büyük kızın babası ise şekil değiştiren bir erkekmiş. Bir geyik."

"Yani?"

Cormac hafifçe güldü. "Hypaxia'nın üvey kız kardeşi Geyik diye tanınır." Ruhn ağzı açık bakakaldı. Bunu nasıl bilmezdi? "Büyücülük yetenekleri Geyik'e geçmemiş" diye devam etti Cormac. "O yüzden baba tarafına verilmiş. Taht da doğal olarak Hypaxia'ya geçmiş. Ama müstakbel eşin kraliçe olduğu için nekromansi yeteneği cadılar için bir... soruna dönüşmüş."

"Bunun konumuzla ilgisi yok" dedi babası. "Nekromensır olsa da olmasa da Ruhn onunla evlenecek, iğrenç kız kardeşinin de bir önemi yok."

"Babam Hypaxia'nın geçmişinin şüpheli olduğunu öğrendi" dedi Cormac.

"Neyse ki onunla evlenecek olan kişi baban değil" dedi Güz Kralı.

Cormac çenesini kapadı, Ruhn keyiften sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Ama babası konuşmaya devam etti: "Ruhn Hypaxia'yla evlenecek, Bryce Quinlan da seninle Prens Cormac. Tartışacak bir şey yok."

"Bryce'ın Athalar'la birlikte olduğunu unuttun mu?" dedi Ruhn.

"Aralarına girmeye çalışırsan Athalar'a neden Umbra Mortis dendiğini bir kez daha öğrenmiş olursun."

"Casuslarımın verdiği son bilgilere göre Bryce hâlâ Athalar'ın kokusunu taşımıyor. O yüzden ilişkilerini tamamına erdirmediklerini farz edebilirim."

Babasıyla bunu konuşmak iğrençti.

Cormac söze karıştı. "Bryce bir gün Avallen Kraliçesi olacak. Adi bir melek yüzünden bunu bir tarafa atarsa aptal demektir."

Ruhn sertçe yanıtladı. "Bryce'a onun size olduğundan daha çok ihtiyacınız var. O bir Yıldız Doğan."

Güz Kralı dişlerini gösterdi. "Bryce ailemizden uzak kalmak istiyorsa gücüyle bu kadar gösteriş yapmaması gerekirdi."

"Mesele bu mu?" Ateş Ruhn'ın damarlarını kavuruyordu. "Bryce *foyanı ortaya çıkardı* diye mi? Senden daha güçlü diye mi? Ne yapacaksın, Bryce'a haddini mi bildireceksin?"

"Sen hayal dünyasında yaşıyorsun" dedi Cormac tehditkâr bir sırıtışla. "Lütfedip kardeşinle evleniyorum. Halkımın çoğu bu evliliğe rezalet gözüyle bakacak."

"Sözlerine dikkat et" dedi Güz Kralı, viski rengi gözlerinde gerçek öfke kıvılcımları parıldıyordu. "Hangi insan soyundan geliyor olursa olsun Bryce Yıldız Doğan soyunun bir varisidir. Oğlumdan da fazla." Kaşlarını çatarak küçümser gibi Ruhn'a baktı. "Binlerce yıldır yıldız ışığının böylesine güçlü parladığını görmedik. Bryce'ı Avallen'e teslim etmek hafife alacağım bir konu değil."

"Bu işten çıkarın ne senin?" Mide bulantısı Ruhn'ın boğazından yukarı ilerliyordu.

Babası cevap verdi: "Kız kardeşinin benim için tek değeri var: üreme potansiyeli. Her iki kraliyet hanesi de bu evlilikten fayda sağlayacak."

Cormac ekledi. "Halklarımız arasında süregelen ittifak da."

"Neye karşı?" Herkes aklını mı kaçırmıştı?

"Kraliyet soyundaki büyü gücünün zayıflamasına karşı" dedi Cormac. "Son nesillerin gösterdiği gibi." Alevle kaplanmış elini Ruhn'a ve gölgelerine doğru salladı.

"Siktir git" diye tısladı Ruhn. "Pangera'daki savaş yüzünden

mi? İsyan yüzünden mi?" Yakınlarda Ophion'ın kuzeyde dört Omega denizaltısını imha ettiğine dair söylentiler duymuştu. Dört. Orada gerçekten manyakça işler dönüyor olmalıydı. Hatta babası ilkbaharın sonlarında Ruhn'ın nişanını duyururken buna dair imada bulunmuştu. Savaş yaklaşıyordu ve ittifaklarını güçlendirmeleri gerekiyordu.

"Feylerin gücümüzü ve doğuştan gelen haklarımızı korumasını sağlama almak için" dedi babası. Buz gibi sesi kanındaki acımasız alevlerle hep ters düşerdi. "Kız kardeşin Cormac'tan olacak çocuklarına bunu aşılayabilir."

Cormac onaylar mahiyette bir şeyler homurdandı, alevler söndü.

Ruhn bir denemede daha bulundu. "Gözünü seveyim Bryce'ı bu işe karıştırma. Kraliyet ailesinde evlendirip çocuk doğurtabileceğimiz başka kimse yok mu?"

"Bu kadar mızmız olduğunu hiç bilmezdim Ruhn" dedi Cormac.

"Beni öldürmeye kalkmandan önce mi sonra mı? Yoksa Dec'in karnına bir kılıç sapladığın zaman mı?"

Cormac'ın gözleri kızgın kömürler gibi parladı. "Sadece sizi şöyle bir yoklamak istemiştim." Yaslandığı yerden doğrulup kapalı kapıya doğru yürüdü. "Biliyorsun" dedi omzunun üstünden ağır ağır, "Yıldız Doğanlar akrabalarıyla evlenirdi. Erkekler kız kardeşleriyle, teyzeler yeğenleriyle filan. Sırf soyu saf tutmak için. Bryce'ın kiminle yatağa girdiğine bu kadar taktığına göre belki eski gelenekler siz ikiniz için canlandırılabilir."

"Defol git" diye hırladı Ruhn. Gölgeleri Avallen Prensi'nin boynuna inmeye hazır kırbaçlar halinde parmak uçlarında kıvrılıp duruyordu.

"İstediğin kadar isyan et Ruhn Danaan ama sen de benim gibi bir Veliaht Prens'sin. Yazgımız aynı. Ama hangimizin o yazgıya erişebileceğini biliyorum."

Cormac bunu söyledikten sonra çıkıp gitti.

Yazgımız aynı. Cormac ikisinin de kral olabileceğini anlatmak istemişti ama Ruhn kaderinin bundan çok daha karmaşık olduğunu biliyordu.

Kraliyet soyu seninle son bulacak Prens. Kâhin'in sesi zihninde

yankılanıyor, içini bulandırıyordu. Tahta çıktığını görecek kadar uzun yaşamayabilirdi. Kanı dondu. Yoksa Cormac darbe yapmaya falan mı kalkacaktı?

Bu düşünceyi kafasından atarak babasına döndü. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bunu sorman gerçek oğlum olmadığını gösteriyor."

Kelimeler içini dağladı. Hiçbir şey bu erkek tarafından ona yapılanlardan daha fazla acı veremezdi, yara izlerini hâlâ kollarında taşıyordu; çoğu dövmeler tarafından gizlenmişti. Ama kelimeler... evet, acı vericiydiler.

Ama Ruhn ihtiyar pisliğin bunu görmesine izin vermedi. Asla vermeyecekti. "Sanırım Cormac'ın Bryce'la evlenerek bu gerçek oğul mertebesine yerleşeceğini düşünüyorsun."

Babasının dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri Çukur kadar cansızdı. "Başından beri Cormac gibi bir oğlum olmalıydı. Sırtıma yük olandansa onu tercih ederdim."

8

"Bugün büyük gün ha?"

Hunt gözlerini kahve makinesinden ayırıp Bryce'a döndü, kafasındaki düşüncelerin uğultusunu boğmak için kahve çekirdeklerini öğütüyordu. Bryce Hunt'ın yanına gelip beyaz mermer tezgâha yaslandı, üstünde tayt ve eski bir tişört vardı.

Hunt gri kanatlarını sıkıca kapatıp Bryce'ı selamladı. "Cana Yakın Göt göreve hazır." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken sordu: "Annen ve babanla işler nasıl gitti?" Bryce o kalkmadan çok önce gitmişti.

"Mükemmel." Bryce omuzlarındaki tozları silkeliyormuş gibi yaptı. "Nişan hakkında tek bir fısıltı bile yok. Galiba Randall *bir şeyden* şüphelendi ama sorun çıkarmadı."

"Beş altın marka bahse girerim annen öğlen olmadan arayıp bağırmaya başlayacak."

Bryce'ın gülümseyişi pencereden giren sabah güneşinden daha parlaktı. "Kabul." Bryce başını eğip Hunt'ın üniformasını inceledi: 33. Lejyon'un siyah savaş üniforması. "Gece yapılan süslemeleri görmelisin, anlaşılan şehir özel karşılamaya hazırlanıyor, masraftan da kaçınmıyor. Flamalar, çiçekler, pırıl pırıl sokaklar, Eski Meydan bile tertemiz olmuş. Tek bir ayyaş kusmuğu bile yok, kokusu bile yok."

"Yeni vali ataması hayli önemli bir mevzu" dedi Hunt, Bryce'ın nereye varmak istediğini merak ediyordu.

"Evet." Bryce havadan sudan konuşur gibi sordu: "Bugün seninle gelmemi ister misin?"

Demek buydu. Teklifi duyunca Hunt'ın içine bir sıcaklık yayıldı. "Desteğe ihtiyaç yok Quinlan. Yine de teşekkür ederim."

Bryce'ın gözleri ışıldıyor, şimdi bu gözlerde tam bir Fey yırtıcısı geziniyordu. "Son iki Başmelek'e ne yaptığımızı hatırla Hunt" dedi usulca. İşte bu yeniydi, kelimelerinin altında katıksız bir güç uğulduyordu. "Celestina ters bir şey yaparsa hemen harekete geçeriz."

"Kana mı susadın Quinlan?"

Bryce gülümsemedi. "Bugün oraya bensiz gidiyor olabilirsin ama yanına gelmem bir telefonuna bakar."

Hunt'ın içi sızladı. Bryce dediğini yapardı; Solas aşkına, adi bir Başmelek'e karşı ona arka çıkardı. "Anlaşıldı" dedi boğuk bir sesle. Başıyla koridoru işaret etti. "Misafirimiz nasıl?"

"Bu sabah çok daha iyi görünüyor ama kırılan kaburgaların iyileşmesi biraz zaman alacak. Ben çıkarken hâlâ uyuyordu."

"Plan nedir?" Hunt nötr bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Dün gece berbat bir uyku uyumuş, her sese sıçrayarak uyanmıştı. Bryce ise elbette her zamanki kadar güzel görünüyordu.

"Ithan burada istediği kadar kalabilir" dedi Bryce. "Onu Sabine'e geri göndermeyeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi Ithan arkasından, Hunt bile irkilmişti.

Erkek anormal bir sessizlikle sokulmuştu. Gerçekten daha iyi görünüyordu. Altın-kahve saçlarında hâlâ kurumuş kanlar vardı ama gözlerinin şişi inmiş, geriye sadece birkaç mor çizgi kalmıştı. Alnındaki kalın yarık dışında kesiklerin çoğu iyileşmişti. Onun da iyileşmesi bir-iki günü alırdı. Ithan Hunt'ın arkasını işaret etti. "Kahve mi o?"

Hunt üç kupa kahve doldurup önce Quinlan'ınkini verdi. "Bir kupa süte bir damla kahve, tam sevdiğin gibi."

"Pislik." Bryce kupayı aldı. "Sade kahveyi nasıl içiyorsun anlamıyorum."

"Çünkü ben bir yetişkinim." Hunt ikinci kupayı Ithan'a verdi, Ithan koca elleriyle üstünde *15032 Yılı Mezuniyet Haftasından Sağ*

Çıktım ve Elime Geçen Tek Şey Bu Aptal Kupa Oldu! yazan beyaz seramik kupayı kavradı.

Ithan kupaya bakarken dudağı seğirdi. "Bu kupayı hatırlıyorum."

Hunt sessiz kalırken Bryce hafifçe güldü. "O kadar sarhoştun ki hatırlamana şaşırdım. Üstelik henüz sevimli bir birinci sınıf bebesiydin."

Ithan kıkırdadı, Hunt bir an bahsini duyduğu o yakışıklı, kendini beğenmiş erkeği görür gibi oldu. "Sen ve Danika sabahın onunda bana fıçıdan içki içme yarışması yaptırmıştınız. Nasıl ayık kalabilirdim ki?" Kurt kahvesinden bir yudum aldı. "O günden hatırladığım son şey Danika'yla ikinizin bahçenin ortasına getirdiğiniz kanepede sızıp kaldığınız."

"Neden hatırladığın son şey bu peki?" diye sordu Bryce tatlı bir sesle.

"Çünkü ben de yanınızda sızmıştım" dedi Ithan, şimdi sırıtıyordu.

Bryce gülümseyince Hunt'ın içine bir sızı saplandı. Bu gülümsemede acı, sevinç, yas ve özlem vardı... bir de umut. Ama Bryce hafifçe öksürerek saatine baktı. "Duşa girmem gerek. İşe geç kalıyorum." Sonra kalçalarını sallayarak odadan çıktı.

Sirinks Hunt'ın bacağını tırmaladı, Hunt tısladı. "Kesinlikle olmaz. Kahvaltını zaten yaptın." Üstelik Bryce da anne babasının yanına gitmeden önce beslediyse muhtemelen iki kez yapmıştı. Sirinks çelik mama kabının yanına oturup mızıldandı. Hunt onu duymazdan gelmeye çalıştı.

Ithan'ın dikkatle ona baktığını fark etti. "Ne?" dedi kibar konuşmak için çaba sarf etmeye gerek görmeden.

Ithan ise kahvesinden bir yudum daha almakla yetindi. "Yok bir şey."

Hunt koca bir yudum kahve içti. Bryce'ın odasında olduğundan emin olmak için koridora bir göz attı. Konuşurken sesi alçak bir hırıltı haline gelmişti. "İzin ver dün gece söylediğimi bir kez daha tekrarlayayım. Bryce'ın başına iş açarsan bağırsaklarını deşerim."

Ithan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ödüm koptu Athalar."

Hunt ise gülümsemedi. "Prenses olduğu için mi birden onunla iyi geçinmeye başladın? Boru ve Yıldız Doğan meselesi yüzünden mi?"

Ithan hırlayacakmış gibi burnunu kırıştırdı. "Bunların hiçbiri umurumda değil."

"Öyleyse o haberde neden Bryce'ı savundun? Sabine'in bundan hoşlanmayacağını muhakkak biliyordun. Resmen Sabine'e meydan okudun."

"Danika Bryce'a destek oldu. Abim ve Şeytan Sürüsü'nün geri kalanı ilkbaharda ona destek oldu. Onlar kin tutmadıktan sonra ben nasıl tutabilirim?"

"Yani Bryce'a iyi davranmak için ölen abinden izin mi alman gerekiyordu?"

Ithan'ın hırıltısı dolapları zangırdattı. "Bryce benim en yakın dostumdu. Danika da onun dostuydu ama benim tek dostum Bryce'tı. Sen Bryce'ı ne zamandır tanıyorsun... birkaç aydır mı? Bizimse beş *yıllık* bir dostluğumuz vardı. O yüzden benden de abimden de Bryce'tan da bizi tanıyormuşsun gibi bahsetmeyi kes. Senin bir halt bildiğin yok *Umbra Mortis*."

"Bryce'a iki yıl adice davrandığını biliyorum. Amelie Ravenscroft ona işkence ederken izlemekle yetindiğini gördüm. Büyü de gel."

Ithan dişlerini gösterdi. Hunt da aynı şekilde karşılık verdi.

Sirinks ayaklarının üstünde zıplayarak biraz daha mama vermesi için mızıldanmaya başladı.

Hunt kendini bıkkınlıkla gülmekten alamadı. "Tamam tamam" dedi kimeraya, sonra da kuru mama kutusuna uzandı.

Ithan'ın delici bakışları içine işliyordu. Hunt bu kimsenin tafrasını çekemem yüzünü televizyondaki sunball maçlarında görmüştü. "O beş yıl boyunca Connor Bryce'a âşıktı." Kurt kanepeye gidip kendini minderlerin üstüne bıraktı. "Beş yılın sonunda Bryce'ı bir randevuya ancak razı edebilmişti."

Sirinks ikinci –muhtemelen üçüncü– kahvaltısını yaparken Hunt ifadesiz bir yüz takındı. "Yani?"

Ithan sabah haberlerini açtıktan sonra ayaklarını sehpaya uzatıp ellerini başının arkasında kenetledi. "Sen daha beşinci aydasın kanka. Bol şans."

Fey Arşivleri'ne uğultulu bir faaliyet hâkimdi, uğultu o kadar yüksekti ki Bryce Bodrum Alfa katındaki küçük ofisinin kapısı kapalı olduğu halde kulaklıklarını çıkarmamaya alışmıştı.

Aslında uğultunun *yüksek* olduğu söylenemezdi, arşivler de bütün kütüphaneler gibi o alışıldık sessizliğe sahipti. Ama devasa avlu ve avluyu çevreleyen kitaplıklar gezmeye, incelemeye ya da çalışmaya gelen o kadar çok insanla doluydu ki sürekli hafif bir gürültü vardı. Ayak sesleri, avlunun tavanından dökülen şelale, çevrilen sayfaların hışırtısına eşlik eden klavye takırtıları, müşterilerin ve turistlerin arada bir kıkırdamalara ve deklanşör seslerine karışan fısıltıları.

Bütün bunlar Bryce'ın sinirini bozuyordu.

Galeride yalnız geçirdiği o günler artık yoktu. Sevdiği müziği ses sisteminden bangır bangır dinlediği günler.

Lehabah da yoktu.

Fangs and Bangs'in son bölümü hakkında sonu gelmez gevezelikler yoktu. Dışarı çıkmak için mızıldanmak yoktu. Bryce'ın acımasızlığı hakkında dramatik monologlar yoktu.

Bryce gözlerini cam masasının üzerindeki siyah bilgisayar ekranına dikti. Sirinks'i okşamak için bir ayağını ileri uzattı ama orada sadece boşluk vardı. Doğru ya, Ithan'a göz kulak olması için kimerayı evde bırakmıştı.

Acaba Sirinks Lehabah'ı hatırlıyor muydu?

Bryce saldırıdan sonraki günlerde Kara Rıhtım'a gitmiş, yelken kalabalığının arasında oniks rengi minik tekneyi aramıştı. Ama bulamamıştı.

Lehabah'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Üstüne yüz bin galon su boşaldığı an ateş perisi mum gibi sönüvermişti.

Bryce bunu defalarca düşünmüştü. Genellikle de Madam Kyrah'nın dans derslerinde soluk soluğa ter dökerken. Her defasında aynı kanıya varmıştı: Lehabah'nın ölümüne engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bryce bunu anlıyordu, mantıklı açıklamalar getirebiliyordu ama yine de... Düşünceler onunla birlikte dans ediyormuş gibi beyninde dönüp duruyordu: *Bir yolunu bulabilirdin. Yıldız Doğan ol-*

duğunu daha önceden gösterebilirdin. Micah'yı oyalarken Lehabah'ya kaçmasını söyleyebilirdin.

Bunu Hunt'la da konuşmuştu. Hunt da tüm bu seçeneklerin Bryce'ın ölümüyle sonuçlanacağını söylemişti ama... Bryce o soruyu kafasından bir türlü atamıyordu: Lele'nin hayatı neden Bryce'ınkinden daha az değerli olsundu ki? Yıldız Doğan bir prenses statüsünde olmasının hiçbir anlamı yoktu. Sonuçta Lele Bryce'tan çok daha iyi biriydi, uzun yıllar boyunca esaret çekmişti. Ateş perisi özgürlüğüne kavuşmalıydı. Hayatta kalmalı ve özgür bir hayatın tadını çıkarmalıydı.

Bryce masadaki telefonu alıp numarayı tuşladı. Jesiba üçüncü çalışta telefonu açtı. "Bir soru daha mı Quinlan? Bu hafta üçüncü oluyor."

Bryce parmaklarını hafif hafif cam masaya vurdu. "Elimde Rodinya'dan dokuz bin yıllık bir Thurr büstü var." Aslında bu neredeyse unutulmuş önemsiz bir fırtına tanrısının kara kara düşünen bir heykeliydi. Kültürlerinde ondan kalan tek şey adını verdiği devasa gezegendi. Bryce bir fotoğrafını Hunt'a göndermişti bile, altına da *Bryce Quinlan Sunar: Poz Kesen Alfagötlerin Atası.* "Bir müze ilgileniyor ama daha önceki sahibinin eserin tarihine dair dökümanlarda oynama yaptığından endişeleniyorlar. Sergilemeden önce gerçek olup olmadığından emin olmak istiyorlar. Teyit etmek için Rodinya'dan kimi arayabiliriz acaba biliyor musun?"

"Senin işini yapacaksam neden bunun için para almıyorum?"

Bryce dişlerini sıktı. "Arkadaş olduğumuz için?"

"Öyle miyiz?"

"Sen söyle."

Jesiba hafifçe güldü. Kendi klanından kaçıp Alev ve Gölge Hanesi'ne sadakat yemini etmiş olan büyücü kadın hâlâ gizli gizli Lunathion civarında dolaşıyordu ama Bryce onu aylarca görmemişti. Jesiba'nın Bryce'ı galerinin su altındaki kalıntıları içinde aranırken bulup bir daha geri gelmemesini söylediği günden beri.

Kötü niyetle söylememişti bunu. *Galeri artık temelli kapandı ve aradığın kitaplar kimsenin bulamayacağı bir yere saklandı* der gibi söylemişti.

"Sanırım Güz Kralı'nın Yıldız Doğan prensesi kızıyla arkadaş

olmaktan gurur duymam gerekiyor." Kısa bir sessizlik oldu, Bryce bunun ardından ne geleceğini anlamıştı. "Ve Avallen'in gelecekteki kraliçesiyle."

Bryce tıslayarak hemen internetten bir haber sitesi açtı. "Kimden duydun?"

"Hayvana çevirdiğim insanlardan bazıları hâlâ benim için çalışıyor biliyorsun. Sokaklarda kulaklarına çalınanları bana söylüyorlar. Özellikle de günün birinde eski hallerine dönmeyi umut eden lağım fareleri."

Bryce Jesiba'nın ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. Bir kez daha iç geçirdi. "Güz Kralı'nın *neden* birdenbire hayatımı mahvetmeye karar verdiğine dair bir fikrin yoktur sanırım."

Jesiba dilini şaklattı. "Erkekler onları korkutan dişileri daima kontrol etmeye çalışır. Bunun için de en çok evlilik ve üreme metotlarına başvururlar."

"Babamın benden korktuğunu düşünmek rahatlatıcı da olsa böyle bir şey mümkün değil."

"Neden olmasın? Aylar oldu. Yeni gücünle ve kazandığın unvanlarla hiçbir şey yapmadın. Sırtındaki Boru'yla da. Beklemekten usanmıştır. Bunu sırf ne tepki vereceğini öğrenmek için yaptıysa hiç şaşmam."

"Olabilir." Bryce bilgisayarın yanındaki kâğıt parçasına şekiller karalıyordu. Küçük bir kalp çizip içine *BQ + HA* yazdı.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu Jesiba kendini tutamamış gibi.

"Gittiği yere kadar böyle bir şey yokmuş gibi mi yapsam?"

Jesiba yine kıkırdadı. "Biliyorsun Yıldız Doğan olduğunu duyduğum zaman endişeye kapılmıştım. Seçilmiş Kişi olmanın büyüsüyle gelen pek çok düşüşe tanık oldum. Belki de kardeşinle benim bildiğimden çok daha fazla ortak yanınız var."

"Bu bir iltifat mı?"

"Evet. Ruhn Danaan gerçek kimliğinden kaçınmayı başarabilecek kadar güçlü az sayıdaki kişiden biridir." Bryce ofladı. "Öyleyse bir şey yapmayı planlamıyorsun" dedi Jesiba; Bryce'ın şimdiye dek hiç duymadığı usul bir sesle söylemişti bunu. "Yeteneğinle. Ya da Boru'yla."

"*Kesinlikle* Boru'yla değil. Ve öyle görünüyor ki Yıldız Doğan gü-

cünün değeri daha çok Fey soyuna çocuk verebilmemde yatıyor." Bryce kalemini parmaklarının arasında çevirirken sırtını dikleştirdi. "Hem insanları kör etmenin ne faydası var ki? Tamam, o da işe yarıyor ama sonuçta daha ölümcül silahlar da var." Hunt'ın şimşeği gibi.

"O gücü kullanmadan bir Başmelek öldürdün. Bence şimdi çok daha büyük işler yapabilirsin Quinlan."

Bryce duydukları karşısında donup kaldı, Jesiba dinlenebilecek bir telefon hattında çok sıradan bir şeyden bahseder gibi konuşuyordu. Jesiba'nın Tanrı Katili Tüfek'i ne yaptığını bilmiyordu. Aslına bakılırsa o tüfeği bir daha asla görmek istemiyordu.

Bryce yer altındaki küçük ofisinin yakınlarında kimsenin olmadığını bildiği halde sesini alçalttı. "Asteriler göze batmamamı emretti. Sonsuza dek."

"Onlara itaat etmek zorunda olman ne kadar sıkıcı."

Bryce tam ağzını açmıştı ki masasındaki diyafon vızıldadı. "Bayan Quinlan, kuzey kanadından bekleniyorsunuz. Doktor Patrus Delsus'tan gelen heykel hakkında düşüncenizi öğrenmek istiyor."

Bryce butona bastı. "Beş dakikaya oradayım." Sonra Jesiba'ya, "Sana bu parçanın birkaç fotoğrafını gönderiyorum" dedi. "Fikrini belirtme lütfunda bulunursan gerçekten minnettar kalırım. Bir de Rodinya'da eserin orijinal olduğunu doğrulamaya yardım edebilecek bir tanıdığın olup olmadığını bildirirsen."

"Meşgulüm."

"Ben de öyle."

"Belki de seni bir kurbağaya çevirmeliyim."

"En azından kurbağalar işyerinde aptal topuklular giymiyor" dedi Bryce, masanın altına fırlattığı beyaz stilettoları ayağına geçirirken.

Jesiba yine hınzırca güldü. "Sana benden bir tavsiye Quinlan: Klişe bir davranışta bulunup reddetmeden önce Cormac Donnall'la evlenmenin avantajlarını iyi düşün."

Bryce telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak ayağa kalktı. "Düşünmediğimi kim söyledi?"

Büyücü uzun bir sessizliğin ardından, "Akıllı kız" diyerek telefonu kapattı.

9

"Bir şey var mı?"

"Hiç... gerçi süslemeler konusunda haklıymışsın. Bu sabah neredeyse altı farklı flama ve çelenge denk geldim. Ama Vali'den ne bir haber ne de iz vardı. Aslında şimdiye dek son derece sıradan bir gündü." Hunt'ın alçak sesi öğle yemeği için personel kafeteryasından aldığı döneri atıştıran Bryce'ın kollarını görünmez eller gibi okşuyordu. Hunt ekledi: "Tabii Naomi'ye olay yeri fotoğraflarını gösterirken telefonuma gelen mermer kas fotoğrafını saymazsan."

"Hoşuna gider sanmıştım."

Hunt'ın çın çın öten kahkahası Bryce'ın içine yıldız ışığı gibi saplandı. Bugün gülmeyi becerebiliyor gibiydi, güzel. Hunt'ın yüzünü güldürebilmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Hunt hafifçe öksürdü. "Thurr da pek seksiymiş."

"Hediye mağazasında replikalarını satsın diye sergiye öneride bulunacağım. Bence yaşlı hanımlar ona bayılır." Hunt bunu duyunca o güzel kahkahasıyla bir kez daha güldü. Bryce kocaman gülümseyerek dudağını ısırdı. "Demek Celestina altı civarında geliyor ha?" Anlaşılan bir saat gecikmeli geliyordu.

"Evet." Hunt'ın sesindeki keyif siliniverdi.

Bryce bilgisayarını uyku modundan çıkardı. Şimdilik haber siteleri Lunathion'a –tüm Valbara'ya– yeni bir lider atanacağından başka bir şey yazmamıştı.

Bryce bir saati güzel Başmelek'in değişik fotoğraflarına bakıp

Hunt için ne tür bir patron olacağını düşünerek geçirdiğini itiraf etmeye hazırdı. Bir gönül ilişkisine dair en ufak bir iz bulamamıştı; gerçi Micah kimi becerdiğini pek belli etmezdi ya. Bryce'ın *endişelendiği* söylenemezdi, Celestina'nın ne kadar büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğunu gördüğü zaman birazcık *bir şey* hisseder gibi olmuştu ama... Hunt'ın her gün göreceği kişiyi zihninde canlandırması gerekiyordu.

Bryce yemek artıklarını masasının yanındaki çöp kovasına attı. "İşten sonra uğrayabilirim. Büyük karşılamada yanında olmak için."

"Sorun değil. Sana sonra anlatırım. Geç gelebilirim, o yüzden beni yemeğe bekleme."

"Ama bu pizza gecemiz."

Hunt güldü. "Önceliklerini belirlemiş olman sevindirici." Kanatları arkasında hışırdadı. "Prens Sik Kafalı'dan haber var mı?"

"Haberlerde bir şey yok, annemden de ses çıkmadı."

"Buna da şükür."

"Bana beş altın mark borçlusun."

"Hesabıma yaz Quinlan."

"Annem büyük ihtimalle ona söylemediğin için *sana* kızacak unutma."

"Acil durum çantamı topladım bile, başka diyarlara kaçmaya hazırım."

Bryce kıkırdadı. "Bence ondan kaçabilmek için Nena'ya gitmen gerekir." Hunt da gülmeye başladı. "Sanma ki annem..."

Bryce'ın göğsünde bir ışık belirdi. Yara izinden geliyordu.

"Bryce?" Hunt'ın sesi şimdi sert çıkıyordu.

"Ben, şey..." Bryce kaşlarını çatarak memelerinin arasında parlayan yıldıza baktı, elbisesinin yakası açık olduğundan yıldız görünüyordu. Yine mi? Şimdiye kadar yıldız nadiren parlardı ama dün geceden sonra...

Bryce başını kaldırdı.

"Patronum geldi. Seni sonra ararım" diye yalan attı, Hunt'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden de telefonu kapattı.

Bryce başını havaya dikip kapının eşiğinde duran Cormac Donnall'a döndü, "*Götün Teki Olmamanın Yolları*'nı arıyorsan rafta *Hoşçakal Yıkık* ve *Defol Git*'in arasında bulabilirsin."

Avallen Veliaht Prensi üstünü değiştirip iklime uygun gri bir tişört giydiğinden kollarındaki iri kaslar şimdi gözler önündeydi. Sol pazısını tuhaf bir sembolün dövmesi çevreliyor, siyah mürekkep parlak ışıkların içinde parıldıyordu.

Bryce'ın kutu gibi ofisini tipik Fey kendini beğenmişliğiyle ve elbette Fey hoşnutsuzluğuyla gözden geçirdi. "Yıldızın varlığımı algılayınca parlıyor çünkü evlilik kaderimize yazılmış. Merak ediyorsan diye söyleyeyim dedim."

Bryce bir kahkaha attı. "Kim demiş?"

"Kâhin."

"Hangisi?" Dünyada on iki sfenks vardı, hepsi de birbirinden şirretti. En kötüleri de elbette Okyanus Kraliçesi'nin Aşağı'daki sarayında oturuyordu.

"Fark eder mi?" Cormac dönüp Bryce'ın deniz kabuğu beyazı elbisesini, altın bileziklerini ve evet, dekoltesinden görünen iri memelerini süzdü. Yoksa yıldıza mı bakıyordu? Bryce öyle de olsa bir şey fark etmeyeceğini düşündü.

"Kimin defterini düreceğimi merak ettiğim için sormuştum."

Cormac'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Neden bir melezin saf kan bir dişi kadar uysal olmasını bekledim bilmem ki."

"Kendine iyilik yapmıyorsun."

"Daha uysal bir dişiyi tercih ettiğimi söylemedim."

"İğrençsin. Kâhin sana tam olarak ne söyledi?"

"Kör edilmiş gözlerini tırmalamadan önce asıl sana ne söyledi?"

Bryce Cormac'ın bunu nasıl öğrendiğini bilmek istemiyordu. Belki de Güz Kralı söylemişti, müstakbel eşi hakkında uyarmıştı belki de. "Bunlar bayatladı. Önce ben sordum."

Cormac dik dik baktı. "Avallen Kâhini kalbinin üzerinde yıldız olan bir prensesle evleneceğimi söyledi. Dediğine göre kaynaşmamız halkımıza bolluk bereket getirecekmiş."

Bryce parmaklarını cam masasına vuruyordu. "Bunlar yoruma fazla açık sözler." Bir Kâhin seksten *kaynaşma* diye bahsedecekti ha?

"Aynı kanıda değilim."

Bryce içini çekti. "Buraya neden geldiğini söyle, sonra da git lütfen. Yapacak işlerim var."

Cormac Bryce'ın masasındaki Thurr büstünü inceliyordu. "Nişanlımın nerede çalıştığını görmek istedim. Hayatına dair... fikir edinmek istedim."

"Dişilerin çalışması size yabancıymış gibi konuşuyorsun."

"Avallen'de evet." Cormac kapının pervazına yaslandı. "Halkım eski gelenekleri korumaktan yanadır. Senin de buna uyum sağlaman gerekecek."

"Teşekkürler, ben almayayım. Televizyonumu ve telefonumu seviyorum. Damızlık hayvan gibi değil de insan gibi muamele görmeyi de seviyorum."

"Geçen akşam da dediğim gibi seçme şansın yok." Cormac'ın sesi duygusuz, gözleri ifadesizdi.

Bryce kollarını göğsünde kavuşturdu, bu şekilde memelerinin ve yıldızın daha da ortaya çıktığını fark edince yeniden indirdi. "Bu nişanlılık bahsini kapatmak için... ne kadar istersin?"

Cormac güldü. "Harcayamayacağım kadar çok altınım var. Paraya o kadar önem vermem." O da kollarını kavuşturdu. "Halkına ve bu dünyaya yardım etme şansına sahipsin. Bana birkaç varis doğurduktan sonra istediğin kadar âşık edinebilirsin. Benim için de aynısı geçerli. Bu evliliğin ikimize de yük olması gerekmiyor."

"Seninle yatmak zorunda olduğum kısım dışında. Ayrıca ücra ülkende yaşamam gerekecek."

Cormac'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bence ilk kısım hayli hoşuna gidecek."

"Tam kibirli erkek lafları."

Cormac omuz silkti, Bryce'ın onunla yatmaktan zevk alacağı konusunda kendinden gayet emin olduğu açıktı. "Şimdiye dek şikâyet eden olmadı. Ayrıca evliliğimiz halkımıza faydalı olacaksa, kraliyet soyunu güçlendirecekse buna hazırım."

"Feyler benim halkım değil." Hiçbir zaman olmamışlardı, ilkbahardaki saldırı esnasında bu şehrin masum vatandaşlarına kapılarını kapatıp yardıma koşmayı reddettikten sonra da asla olamazlardı. Bryce açık duran kapıyı işaret etti. "Hoşça kal."

Cormac tiksintiyle konuştu. "Baban seni çok uzun süre başıboş bırakmış."

"Babamın adı Randall Silago. Güz Kralı ise sadece genlerini bana aktaran bir erkek. Hayatımda asla yeri olmayacak. Senin de öyle."

Cormac etrafında dönen gölgelerle kapıdan bir adım uzaklaştı. Altın sarısı saçları erimiş metal gibi parlıyordu. "Artık Yıldız Doğan olduğun gibi ölümsüzsün de. Davranışlarına çekidüzen vermenin vakti geldi."

Bryce kapıyı Cormac'ın yüzüne çarptı.

Hunt, Micah'nın eski masasında oturan güzel Başmelek'i dikkatle süzdü. Oniks kadar koyu ışıltılı teni gözlerinin açık kahverengisini ortaya çıkarıyordu, biçimli dudakları ise sürekli sabırla gülümsüyor gibiydi. Hunt'ı afallatan da işte bu gülümseme –bu sevecenlik dolu kibar gülümseme– oldu. "Oturun lütfen" dedi Celestina Hunt, Naomi ve Isaiah'ya.

Hunt bu kelimeyi duyunca tıkanır gibi oldu. *Lütfen.* Micah hiç böyle şeyler söylemezdi. Sade meşe masanın önündeki üç sandalyeye otururlarken Isaiah da Hunt kadar şaşırmış görünüyordu. Naomi ise ifadesiz bir yüz takınmıştı, siyah kanatları hışırdıyordu.

Vali'nin parlak beyaz kanatlarının arkasındaki pencerelerin önünden uçarak geçen meleklerin sayısı alışılmadık şekilde fazlaydı. Hepsi de otuz dakika önce gösterişli bir törenle Comitium'a giren dişiyi görmeye çalışıyordu.

Hunt'ın şaşkınlığı lobideki törenle başlamıştı. Dolgun vücutlu, çekici Başmelek kalabalığın önünden kasıla kasıla yürüyerek geçmek yerine hiç acele etmemiş, durup öne çıkan malakimleri selamlamış, isimlerini sormuş, *Sizinle tanıştığıma çok sevindim* ve *Birlikte çalışmak için can atıyorum* gibi şeyler söylemişti. Cthona korusun, Hunt gerçekten Celestina'nın ciddi olabileceğini düşünüyordu.

Yine de tedbiri elden bırakmadı. Yeni dairesine ve ofisine kadar eşlik etmek için Naomi ve Isaiah'yla birlikte asansörün önünde beklerlerken yanlarına geldiğinde de, içten bir sıcaklıkla elini sıktığında da, bu özel görüşme için hep birlikte masasının karşısına oturduklarında da.

Celestina rahatsız edecek kadar bariz bir şekilde hepsini süzdü. "Micah'nın triarii'sinden kalan sadece siz üçünüzsünüz."

Hiçbiri cevap vermedi. Hunt'ın ne Vik'ten bahsetmeye ne de Başmelek onu Melinoe'nin karanlık derinliklerinden çıkarsın diye yalvarmaya cesareti vardı. Onu o cehennemden kurtarsın diye. Aylar olmuştu. Büyük ihtimalle Vik artık aklını yitirmişti. O kutudaki her anı ölmek için yalvararak geçiriyordu belki de.

Vali başını yana eğince kıvır kıvır saçları hareketlendi. Açık pembe-leylak rengi cübbesi tiril tiril ve incecikti, bileklerindeki ve boynundaki gümüş mücevherler ay ışığı vurmuş gibi parlıyordu. Micah'dan egemenlik ve güç yayılırken Celestina kadınsı güç ve güzellikle ışıldıyordu. Boyu ancak Hunt'ın göğsüne geliyordu ama... öyle bir duruşu vardı ki Hunt onu dikkatle izliyordu.

"Konuşmayı pek sevmiyorsunuz herhalde." Sesinde gümüş çanları andıran bir ahenk vardı. "Sanırım selefim benden bir hayli farklı bir yönetim anlayışına sahipmiş." Celestina parmaklarıyla masaya vurmaya başladı, tırnakları açık pembeye boyanmıştı. "Şuna açıklık getirmeme müsaade edin: Sorgusuz sualsiz itaat istemiyorum. Triarii'min bana ortaklık etmesini istiyorum. Sizden bu şehri korumak ve sahip olduğu potansiyeli açığa çıkarmak için benimle çalışmanızı istiyorum."

Kısa ve hoş bir konuşmaydı. Hunt hiçbir şey söylemedi. Celestina Hunt'ın Sandriel'e ne yaptığını biliyor muydu? Bryce'ın Micah'ya ne yaptığını? Micah'nın bu toprakları koruması gerekirken ne yaptığını?

Celestina buklelerinden birini parmağına dolarken kusursuz kanatları kıpırdadı. "Anladığım kadarıyla güveninizi kazanmak için çok çalışmam gerekecek."

Hunt Celestina'nın da Micah kadar açıksözlü olmasını dilese de hiç renk vermedi. Ölü ruhlarını güzel sözlerle gizleyen sahiplerinden her zaman nefret etmişti. Bu da oyunun bir parçası olabilirdi: Celestina'ya güvenip kendilerini onun yumuşak kollarına atmaları, sonra da tuzağa düşmeleri için. Onlara eziyet etsinler diye.

Naomi sivri çenesini havaya dikti. "Sizi gücendirmek istemeyiz Majesteleri..."

"Bana Celestina de" diye sözünü kesti Başmelek. "Formalite-

lerden nefret ederim." Micah da bir defasında aynı şeyi söylemişti. Hunt da aptallık edip ona inanmıştı.

Isaiah'nın kanatları kıpırdadı, dostu da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

Alnında hâlâ hale dövmesi olan dostu. Isaiah daha iyi bir erkek, daha iyi bir liderdi... ve hâlâ bir köleydi. Micah'nın ölümünden önce aylarca Başmelek'in yakında onu azat edeceğine dair dedikodular dönmüştü. Ne var ki Micah'nın ölümüyle bu olasılık da ortadan kalkmıştı.

Naomi başını salladı, arkadaşının kapkara gözlerindeki ikircikli umudu görünce Hunt'ın kalbi sıkıştı. "Sizi gücendirmek istemeyiz... Celestina. Biz ve 33. Lejyon hizmete hazırız."

Hunt sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. *Hizmet etmek.*

"Beni ancak duygu ve düşüncelerinizi saklayarak gücendirebilirsiniz Naomi Boreas. Sizi rahatsız eden bir şey olursa bunu bilmek isterim. Rahatsızlığınız benim davranışımdan kaynaklanıyor olsa bile." Yeniden gülümsedi. "Biz ortağız. Bu tür bir ortaklığın Nena'da harikalar yarattığını gördüm. Dostum Başmelek'in tercih ettiği sistemin... tam tersi."

İşkence, ceza ve ölüm. Hunt, Sandriel uzandığı divanda ağzına attığı üzümleri yiyerek seyrederken sırtına inen ve etini kemiğe kadar yarıp dağlayan kızgın demir çubukların acısını kafasından atmaya çalıştı.

"Öyleyse biz de sizinle çalışmaktan onur duyarız" dedi Isaiah.

Vali yine o hoş tavrıyla gülümserken Hunt geçmişin kan ve çığlıklarla dolu korkunç anılarını bir yana bıraktı. "Hakkında harika şeyler duydum Isaiah Tiberian. Sen de uygun görürsen 33. Lejyon lideri olarak kalmanı istiyorum."

Isaiah teşekkür ederek başını eğdi, yüzüne ihtiyatlı bir gülümseme yayılmıştı. Hunt aval aval bakmamak için kendini zor tutuyordu. İçlerinde bunlardan hiçbirine inanmayan tek göt o muydu?

Celestina bakışlarını Hunt'a çevirdi. "Sen hiç konuşmadın Hunt Athalar. Yoksa Orion dememi mi istersin?"

"Hunt uygun." Sadece annesi ona Orion diyebilirdi. Hunt başka kimseye müsaade etmemişti.

Celestina Hunt'ı bir kez daha süzdü, tavırları bir kuğu kadar zarifti. "Anladığım kadarıyla Micah'yla pek anlaşamıyormuşsunuz." Hunt onayladığını gösterecek bir hırıltı koyvermemek için kendini zor zaptetti. Celestina içinden geçeni anlamış gibiydi. "Başka bir gün Micah'yla ilişkinizi ve sorunun ne olduğunu öğrenmek isterim. Böylece tekrar benzeri durumlar yaşamaktan kaçınabiliriz."

"Sorun Micah'nın benim... Bryce Quinlan'ımı öldürmeye kalkışmasıydı." Hunt kelimelerin ağzından çıkmasına da dilinin dolaşmasına da engel olamamıştı.

Bunu duyunca Naomi'nin kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti ama Celestina içini çekti. "Bunu duymuştum. Micah'nın davranışları yüzünden senin ve Bayan Quinlan'ın çektiklerinden dolayı çok üzgünüm."

Kelimeler Hunt'ta şok etkisi yarattı. *Çok üzgünüm.* Yaşadığı bunca yüzyıldır bir Başmelek'in bunu söylediğini hiç duymamıştı.

Celestina devam etti. "Anladığım kadarıyla kışlada kalmak yerine Bayan Quinlan'la yaşamayı tercih etmişsin."

Hunt gerilmemeye gayret ediyordu. İçinde yükselen gerilime boyun eğmeyi reddediyordu. "Evet."

"Benim için hiçbir sakıncası yok" dedi Celestina, Hunt neredeyse sandalyeden düşüyordu. Isaiah da aynı şekilde şaşkın görünüyordu. Özellikle de Başmelek Isaiah ve Naomi'ye dönüp, "İsterseniz siz de kendi evlerinizde oturabilirsiniz" dediği zaman. "Kışlada kalmak bağları güçlendirmek açısından faydalıdır ama sizin aranızdaki bağların zaten sarsılmayacak kadar sağlam olduğunu düşünüyorum. Hayatınızı istediğiniz gibi yaşamakta özgürsünüz." Celestina Isaiah'ya, hâlâ alnında taşıdığı haleye baktı. "Kölelik yanlısı biri değilim" dedi, yüzü hoşnutsuzlukla gerilmişti. "Asteriler seni bu şekilde damgalamış olsa da benim gözümde özgür bir erkeksin Isaiah. Micah'nın yarım bıraktığı işe devam edip seni azat etmeleri için Asterileri ikna etmeye çalışacağım."

Isaiah yutkundu, Hunt rahatsız olmasın diye başını çevirip pencereye –camın ötesinde ışıldayan şehre– baktı. Naomi de karşısında aynı şeyi yaptı.

Celestina ciddi olamazdı. Rol yapıyor olsa gerekti.

"Hemen kolları sıvamak istiyorum" diye konuşmasını sürdürdü Vali. "Her sabah burada toplanalım, böylece beni gelişmelerden haberdar edip o günkü planlarınızdan bahsedebilirsiniz. Size ya da 33. Leyjon'a vermem gereken görevler varsa onları da o zaman iletirim." Ellerini kucağında birleştirdi. "İblis avında yetenekli olduğunuzu, geçmişte de bununla görevlendirildiğinizi biliyorum. Tanrılar esirgesin, bu şehre herhangi bir saldırı olursa iblislere karşı çevreleme ve imha birimine liderlik etmenizi istiyorum."

Hunt başını şöyle bir sallayarak onayladı. Hayli kolaydı. Gerçi ilkbaharda kristalloslarla başa çıkmak hiç de kolay olmamıştı ya.

Celestina sözlerini, "Yarın sabahki toplantıdan önce bildirmek istediğiniz bir mesele olursa telefonum daima açık" diyerek bitirdi.

Naomi yine başını salladı. "Yarın sabah kaçta?"

"Dokuz diyelim" dedi Celestina. "Sırf meşgul görünmek için yataktan zorla çıkıp gelmemize gerek yok." Hunt gözlerini kırpıştırarak Celestina'ya baktı. "Ayrıca diğerleri de yolculuğun ardından biraz dinlensin istiyorum."

"Diğerleri mi?" dedi Isaiah.

Başmelek hafifçe kaşlarını çattı. "Triarii'nin geri kalanı. Kuzeydeki kötü hava koşulları yüzünden birkaç saat geciktiler."

Üçü de kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Hunt usulca.

Celestina Isaiah'ya dönüp, "Sana gönderilen resmi mektupta yazıyordu" dedi, Isaiah ise başını iki yana salladı.

Celestina kaşlarını daha da çattı. "Asterilerin Ulaştırma Bakanı genelde hata yapmaz. Onun adına özür dilerim. Biliyorsunuz ki Asteriler iki Başmelek kaybettikten sonra kendilerini bir çıkmazın içinde buldular. Micah'nın triarii'sinden geriye sadece sizler kaldınız ama Sandriel tam bir ekibe sahipti. Nena'da kendime ait bir triarii'm yoktu çünkü lejyonlar teknik olarak Asterilere bağlıydı ama Ephraim gelirken kendi triarii'sini getirmek istedi. Grubunun fazla büyümesine göz yummaktansa ikiye böldüler... çünkü bizim sayımız hayli azaldı."

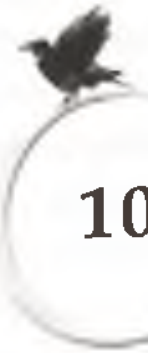
Hunt'ın başı uğuldamaya başladı. Sandriel'in triarii'si. Evrenin gerçek pislikleri.

Buraya geliyorlardı. *Bu* grubun bir parçası olmak için. *Bu* şehirde.

Kapı çalındı, Celestina, "Girin" derken Hunt hafifçe döndü.

Hunt'ın parmak uçlarında şimşekler çatırdıyordu. Kapı açıldı, Pollux Antonius ve Baxian Argos kasıla kasıla içeri girdi.

Çekiç ve Zebani.

10

Hunt ve arkadaşları içeri giren iki kişiye bakarken Vali'nin ofisine derin bir sessizlik çöktü.

Biri koyu renk saçlı ve kahverengi tenliydi; boyu uzun, vücudu hayli kaslıydı; bu Zebani'ydi. Kapkara kanatları hafifçe ışıldıyordu, tıpkı bir karganın tüyleri gibi. Ama en çok dikkat çeken çatallanarak boynundan aşağı inen korkunç yara iziydi.

Hunt bu yara izini tanıyordu, otuz yıl önce Zebani'ye o armağan etmişti. Anlaşılan ölümsüzlük bile sizi bazı güçlerden koruyamıyordu.

Baxian'ın obsidiyen gözleri Hunt'ın bakışlarıyla buluşunca ışıldadı.

Ama Naomi'yi, Isaiah'yı, sonra da Hunt'ı süzerken Pollux'un kobalt rengi gözlerinde haz dolu vahşi bir parıltı vardı. Hunt Sandriel'in triarii'sinin altın sarısı saçlı, altın tenli liderine bakarken şimşeğinin parlamasına engel olmadı. Midgard toprağına ayak basmış en acımasız, en sadist göt buydu. Bir Numaralı Orospu Çocuğu.

Pollux halinden memnun bir tavırla yavaşça sırıttı. Celestina bir şeyler söylüyordu ama Hunt'ın onu duyduğu yoktu.

Tek duyduğu Pollux'un ağır ağır, "Selam dostlar" deyişiydi; sonra sandalyesinden fırlayıp Pollux'u yere yapıştırdı.

Ithan Holstrom ıslak bezi yüzündeki son kesik izine bastırırken acıyla irkildi. Bryce'ın banyosu tam da olmasını beklediği gibiydi:

en az üç çeşit şampuan ve saç kremi, bir dizi saç bakım ürünü, fırçalar, iki farklı boy saç maşası, fişe takılı bırakılmış bir saç kurutma makinesi, yarı yarıya yanmış mumlar ve ışıltı bombası patlamış gibi mermer tezgâhın üstüne saçılmış makyaj malzemeleri.

Eski dairedeki banyosunun hemen hemen aynısıydı. Burada olmak Ithan'ın göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Buranın, *Bryce'ın* kokusunu almak göğsünü sıkıştırıyordu.

Bugün kendini oyalayacak pek bir şey bulamamış, Bryce'ın kimerasıyla –Athalar ona Sirinks adını takmıştı– kanepede oturup televizyon seyrederken sıkıntıdan patlamıştı. Yeni Başmelek'i görmek için saatlerce haber taramak içinden gelmemişti. Spor kanallarında da ilgi çekici bir şey yoktu, dallama spor yorumcularını dinlemek de istememişti.

Ithan alnındaki kesiği daha iyi görebilmek için başını eğerek aynaya baktı. Bu özel yarayı Sabine bizzat kendi pençesiyle açmıştı.

Ithan'a darbenin hedefi gözleriymiş gibi gelmişti. Elbette gözleri birkaç güne ya da haftaya iyileşirdi, bir tıp cadısına giderse daha da çabuk ama kör olmak yapılacaklar listesinin en başında yer almıyordu.

Bugün yapılacaklar listesinde başka bir şey de yoktu zaten.

Tezgâhın üzerinde duran telefonu titreşti, Ithan telefona bakınca Celestina'nın gelişiyle ilgili üç farklı haber ve foto galerisi bildirimi gördü. Sabine'le işler ters gitmiş olmasaydı büyük ihtimalle kurtların resmi karşılamasının bir parçası olarak güzel melekle tanışmaya hazırlanıyor olacaktı. Ve bağlılık yemini saçmalığına.

Ama şimdi kendi başınaydı. Sürüsü olmayan bir kurt.

Yaygın olmasa da böyle şeyler oluyordu. Yalnız kurtlar da vardı; gerçi çoğu amaçsızca dolaşır, kendi kaderlerine terk edilirlerdi. Ithan ise onlardan biri olacağını hiç düşünmemişti.

Telefonu bırakıp bezi şimdiden kalabalıklaşmış olan havluluğa astı.

Şekil değiştirmek için sertçe nefes alıp kemiklerine erimelerini, derisine dalgalanmasını emretti.

Kurt formunu aldıktan az sonra banyo o kadar da büyük değilmiş gibi gelmeye başladı.

Gerçekten de kuyruğunu sallayınca birkaç şişeyi devirip mermer zeminin üzerine saçtı. Tırnakları fayansın üstünde tıkırdıyordu. Yine de burnunu aynaya doğru kaldırıp kendine bir kez daha baktı.

Aynadan ona bakan at büyüklüğündeki kurdun gözleri çukura kaçmıştı ama kürkü alnındaki yarık hariç yara berelerin çoğunu gizliyordu.

Derin bir nefes alınca soluğu kaburgalarının arasında sıkışıp kaldı. Boş, tuhaf bir boşluğun içinde.

Sürüsü olmayan kurt. Amelie ve Sabine pataklamakla kalmamış onu hayatlarından ve İn'den de çıkarmışlardı. Ithan kafasını sağa sola sallayarak geri geri çekilirken havluluğa çarptı.

Bir Omega'dan daha kötü. Arkadaşsız, akrabasız, istenmeyen...

Titreyerek insan formuna geri döndü. Hızla soluyarak ellerini tezgâha dayayıp mide bulantısı geçene kadar bekledi. Telefonu tekrar titreşti. Bedenindeki bütün kaslar gerildi.

Perry Ravenscroft.

Mesajın görünen ilk bölümünü okumasaydı görmezden gelebilirdi.

Lütfen bana hayatta olduğunu söyle.

Ithan içini çekti. Buraya Amelie'nin kız kardeşi –Siyah Gül Sürüsü'nün Omegası– sayesinde getirilmişti. Perry ablası ve Sabine'in onu paramparça etmesi hakkında hiçbir şey söylememiş ama Ithan'ı daireye taşımıştı. Eski sürüsünden Ithan'ı kontrol etmeye tenezzül eden sadece oydu.

Sonra da eklemişti, *Sadece evet ya da hayır yaz.*

Ithan uzun süre gözlerini dikip mesaja baktı.

Kurtlar sosyal yaratıklardı. Sürüsü olmayan bir kurt... ruhen yaralanırdı. Sürüsüz olmak çoğu kurdun belini bükerdi. Ama Ithan iki yıl önce bir ruh yarasından kurtulup hayatta kalmayı başarmıştı.

Yine de yakın zamanda yeniden kurt formu almaya katlanamayacağını biliyordu.

Ithan banyoya, Bryce'ın ortada bıraktığı ıvır zıvıra bakındı. Bryce da iki yıldır sürüsüz bir kurttu. Evet, onun Fury'si ve Juniper'ı var-

dı ama bu Danika, Connor ve Şeytan Sürüsü'yle birlikte olmakla aynı şey değildi. Bunun yerini hiçbir şey tutamazdı.

Ithan *Evet* yazdıktan sonra telefonu cebine koydu. Bryce çok geçmeden evde olacaktı. Hem pizza lafı falan etmişti.

Ithan banyodan havadar odaya geçerken Sirinks kanepeden başını kaldırıp dikkatle ona baktı. Sonra aslan kuyruğunu sallayarak onaylarcasına iç geçirerek yeniden yattı.

Dairenin sessizliği Ithan'ı bunaltıyordu. Hiç yalnız yaşamamıştı. Hayatı İn'in sürekli karmaşası ve sıkışıklığında, üniversite yatakhanesinin curcunasında ya da HŞÜ sunball takımıyla kaldığı otellerde geçmişti. Bu daire ise adeta başka bir gezegen gibiydi.

İç sıkıntısını geçirebilirmiş gibi göğsünü ovuşturdu.

Bu ilkbahar Bryce yardım istediğinde Sabine'in emrine neden itaat etmediğini gayet iyi biliyordu. Bryce'ın yardım isteyen sesi dayanılır gibi değildi. Çocukların tehlikede olduğunu söylediği zaman Ithan'ın beyninde bir şey patlamıştı. Yaptığından hiç pişmanlık duymuyordu.

Peki sonuçlarına katlanabilir miydi? Dayak yemek mesele değildi, onunla her zaman başa çıkabilirdi. Ama burada olmak, yalnız, başıboş... Connor ve diğerleri öldüğünden beri böyle hissetmemişti. Sunball takımından ayrılıp aramalarına cevap vermeyi bıraktığından beri.

Şimdi ne bok yiyeceğini hiç bilmiyordu. Belki de cevap hayatını bütünüyle değiştirecek kadar önemli değildi. Belki de her şey adım atmak kadar kolay olacaktı.

Amelie gibi birinin peşinden gidersen sonun böyle olur diye gürledi Connor'ınkine çok benzeyen bir ses. *Bu sefer daha iyi seçimler yap köpekçik. İyi düşün. Ne istediğine karar ver.*

Ama şimdilik... sadece bir adım. Bunu yapabilirdi. Sadece bugünlük.

Ithan gidip kapının yanındaki kancaya asılı kayışı aldı. "Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu Sirinks'e. Hayvan yattığı yerde yuvarlanırken *Lütfen karnımı kaşı* der gibiydi.

Ithan kayışı tekrar yerine astı. "Tamamdır dostum."

"Cana Yakın Göt ha?"

Bryce Comitium'un altındaki tertemiz hücrenin parmaklıklarına yaslandı, kaşlarını çatarak çelik çerçeveli bir yatakta başı önde oturmakta olan Hunt'a baktı. Hunt Bryce'ın sesini duyunca gri kanatlarını toplayarak doğruldu. Yüzü... Bryce kaskatı kesildi. "Ne oldu Hunt?"

Mor göz, şiş dudak, şakakta ve saç çizgisinde kesikler... "Yok bir şey" diye homurdandı Hunt, yine de Ithan kadar kötü görünmüyordu. "Sana kim haber verdi?"

"Yeni patronun... olanları o anlattı. Bu arada iyi birine benziyor." Bryce yüzünü parmaklıklara bastırdı. "Henüz kıçına tekmeyi vurmadığına göre kesinlikle iyi biri."

"Beni bu hücreye attı."

"Seni buraya Isaiah attı."

"Her neyse."

"Her neyse deme bana." Tanrılar aşkına, Bryce annesi gibi konuşuyordu.

Hunt'ın sesi sertleşti. "Evde görüşürüz. Burada olmaman gerekiyor."

"Senin de aptal bir kavgaya girmemen gerekiyordu ama girdin."

Şimşek çatallanarak Hunt'ın iki kanadı boyunca parıldadı. "Eve git."

Buraya gelmesine gerçekten... kızmış mıydı? Bryce sessizce güldü. "Bugün kendini bilerek mi sabote etmeye çalışıyordun?"

Hunt hışımla ayağa fırladı, sonra hırpalanmış bedeninin bir yerlerine saplanan acıyla yüzünü buruşturdu. "Bunu niye yapayım?"

Boğuk bir erkek sesi cevap verdi: "Çünkü aptal piçin tekisin."

Bryce yüzünü buruşturdu. Pollux'u tamamen unutmuştu.

Hunt hırladı. "İğrenç sesini duymak istemiyorum."

"Alışsan iyi olur." Beyaz koridorun sonundaki asansör alanından başka bir erkek sesi gelmişti.

Bryce uzun boylu, zayıf bir meleğin doğal bir zarafetle yaklaştığını gördü. Güzel değildi; Hunt, Pollux ve Isaiah gibi bir güzelliği yoktu ama... çarpıcıydı. Etkileyici ve kararlı bir havası vardı.

Baxian Argos, Zebani. Bu lakabı almasına neden olan forma dönüşme becerisine sahip ender meleklerdendi.

Hunt da Bryce'a Zebani'den bahsetmişti. Bryce'ın bildiği kadarıyla Baxian Hunt'a ve diğerlerine işkence etmemişti ama Sandriel'in namına pek çok kötülük yapmıştı. Sandriel'in baş casus avcısı ve iz sürücüsüydü.

Baxian dişlerini göstererek vahşice gülümsedi. Hunt öfkeyle kabardı.

Bu erkekler Bryce'ın gözünü korkutamazdı.

Pollux hücresinden mırıldandı, bebeksi yüzü Hunt'ınki kadar yara bere içindeydi. "Neden biraz daha yaklaşmıyorsun Bryce Quinlan."

Hunt hırladı. "Brycle'la konuşma."

Bryce sert bir sesle cevap verdi: "Koruyucu alfagöt pozlarını bırak." Hunt'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden Pollux'un hücresine doğru yürüdü.

Pollux abartılı bir tavırla Bryce'ı kafasından stilettolarına kadar süzdü. "Senin gibilerin genelde gece vardiyasında çalıştığını sanıyordum."

Bryce kıs kıs güldü. "Yapmak istediğin başka bayat espri var mı?" Pollux sessiz kalınca konuşmaya devam etti: "Seks işçiliği Hilal Şehir'de saygın bir meslektir. Pangera'nın zamana ayak uyduramaması benim suçum değil."

Pollux kin doluydu. "Micah seni öldürüp bu işi bitirmeliydi."

Bryce ona öfkeyle parlayan gözlerle baktı, böylece Pollux Hunt'a yaptıklarını bildiğini ve ondan ne kadar tiksindiğini anlayacaktı. "Bula bula bunu mu buldun yani? Bense Çekiç'in sadist bir piç olduğunu sanıyordum."

"Ben de melez fahişelerin fazla konuşmamaları gerektiğini sanıyordum. Neyse ki çeneni kapamak için ağzına ne sokacağımı iyi biliyorum."

Bryce arsız arsız göz kırptı. "Dikkatli ol. Isırırım." Hunt öksürdü, Bryce öne doğru eğildi, şimdi Pollux kolunu uzatsa onu boğazından kavrayabilirdi. Bunu fark edince Pollux'un gözleri parladı. Bryce ise tatlı bir sesle konuşmaya devam etti: "Kimi kızdırdın da

bu şehre gönderildin bilmiyorum ama bir daha Hunt'a dokunacak olursan hayatını cehenneme çeviririm."

Pollux parmaklarını Bryce'ın boynuna doğru uzatarak ileri atıldı.

Bryce gücünü serbest bıraktı, Pollux ışığın parlaklığı karşısında bir koluyla gözlerini kapatarak geri çekilmek zorunda kaldı. Bryce'ın dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bryce birkaç adım geri çekilip yeniden Hunt'a döndü. Hunt bir kaşını yukarı kaldırdı, morarmış gözlerinde bir ışıltı belirdi. "Gerçekten etkileyici Quinlan."

"Ben de etkilemek amacıyla yapmıştım zaten."

Arkasında birinin kıs kıs güldüğünü duyunca Bryce başını çevirip baktı; Zebani hücrelerin karşısındaki duvara, büyük bir televizyonun yanına yaslanmıştı.

"Anladığım kadarıyla hiç istemesem de sizi bol bol göreceğim" dedi Bryce.

Baxian dalga geçer gibi eğilerek selam verdi. Üstünde iç içe geçmiş levhalardan oluşan siyah renkte hafif bir zırh vardı. Hunt'ın zırhının sürüngen versiyonu gibiydi. "Belki bana etrafı gezdirirsin."

"Rüyanda görürsün" diye homurdandı Hunt.

Zebani'nin siyah gözleri ışıldadı. "Nihayet biri Micah'nın kafasına bir mermi sıktığı için mutluyum" dedikten sonra dönüp asansöre bindi.

Bryce afallayarak Zebani'nin arkasından bakakaldı. Buraya sadece bunu söylemeye mi gelmişti yani? Hunt rahat bir nefes aldı. Pollux hücresinde manidar bir sessizliğe gömülmüştü.

Bryce Hunt'ın hücresinin parmaklıklarını kavradı. "Artık dövüş yok."

"Tamam dersem hemen eve gidebilir miyiz?" Hunt Sirinks'in yalvarırken yaptığı gibi dokunaklı bir ifadeyle Bryce'a baktı.

Bryce gülümsememek için kendini zor tuttu. "Bunun kararını ben veremem."

Tavandaki diyafondan güzel bir dişi sesi duyuldu. "Bu kadar yeterli. Kendisi gitmekte özgür Bayan Quinlan." Demir parmaklıklar tıslandı, kapı bir şakırtıyla açıldı.

Bryce tavana baktı. "Teşekkür ederim."

Pollux hücresinden homurdandı. "Peki ya ben? Kavgayı ben çıkarmadım." Mankafa taşaklıydı da. Hakkını teslim etmek gerekti.

Celestina sakin bir sesle cevap verdi: "Kavgayı yatıştırmak için de bir şey yapmadın."

"Bir hayvan tarafından yumruklanırken kendimi savunduğum için bağışlayın."

Bryce göz ucuyla Hunt'ın pis pis sırıttığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Vali saçmalık-istemiyorum dercesine sertleşen bir sesle, "Bunu sonra konuşacağız" dedi. Pollux cevap vermeyecek kadar zekiydi. Başmelek devam etti: "Athalar'ı kontrol altında tutun Bayan Quinlan."

Bryce televizyonun yanına asılı kameraya el salladı. Celestina cevap vermeyince Hunt'ın hücreden çıkması için geri çekildi. Hunt topallayarak Bryce'ın yanına geldi, yürümekte hayli zorlandığı için asansöre doğru yürürlerken Bryce kolunu onun beline doladı.

Pollux hücresinden alaycı bir tavırla güldü. "Siz iki melez tam birbirinizi bulmuşsunuz."

Bryce ona bir öpücük gönderdi.

11

Tharion'ın yeni bir işe ihtiyacı vardı.

Yıllardır bu pozisyonda olduğu halde nasıl olup da Nehir Kraliçesi'nin istihbarat sorumlusu olduğunu hâlâ aklı almıyordu. Okul arkadaşları muhtemelen ismini ne zaman duysalar gülüyorlardı: Tembel değilse de son derece vasat bir öğrenciydi, geçer notları da çoğunlukla öğretmenlerini büyüleyerek almıştı. Tarihe, siyasete veya yabancı dile pek ilgisi yoktu, okulda en sevdiği konu öğle yemeğiydi.

Belki de bulunduğu pozisyona bu sayede gelmişti. İnsanlar yemek yerken konuşmaya daha yatkındı. Gerçi ne zaman bir düşmana işkence yapsa sonradan bütün yediklerini çıkarıyordu. Neyse ki soğuk bira, biraz neşekökü ve birkaç el pokerin genelde ihtiyacı olanı verdiğini öğrenmişti.

Bir de araştırmanın.

Normalde elindeki projeyi araştırma işini emrindeki analiz uzmanlarından birine bırakırdı ama Nehir Kraliçesi bunu gizli tutmak istiyordu. Ofisinde bilgisayarın karşısında otururken istediği şeye ulaşmak için birkaç tuşa basması yeterli oldu: Sofie Renast'ın e-posta hesabı.

Sistemi Tharion için Declan Emmet kurmuştu: Emmet imparatorluğa ait olmayan bir e-posta hesabını birkaç dakikada hackleme becerisine sahipti. Pahalıya patlasa da sistem son derece işe yaramıştı. Tharion sistemi ilk kullanışında kız kardeşinin katilinin izini bulmayı başarmıştı.

Ruh hastası pislik kurbanlarının fotoğraflarını e-posta'yla kendine atmıştı. Tharion sonradan bu pisliğe yaptıklarına rağmen kız kardeşinin vahşice parçalanmış bedeninin görüntüsünü beyninden silip atamamıştı.

Tharion kobalt mavisi berrak sulara açılan cam duvara bakarak yutkundu. Bir susamuru hızla geçip gitti, sarı yeleği nehrin sularında parıldıyordu, küçük dişlerinin arasında mühürlü bir mesaj tüpü vardı.

Bu yaratıklar iki dünyada da yaşıyordu. Ulak susamurlarından bazıları burada, Istros'un altındaki derinliklerde yer alan Mavi Saray'da yaşıyordu; burası çevresindeki sulara hem açık hem kapalı olan küçük bir metropolisti. Diğer susamurları ise Yukarı'da, Hilal Şehir'in hayhuyunda yaşıyordu.

Tharion Yukarı'ya asla taşınamayacağını düşündü yine. Vazife icabı Nehir Kraliçesi'nin emrine hazır şekilde burada olması gerekiyordu. Çıplak ayaklarına baktıktan sonra onları masasının altındaki krem rengi halının tüylerine gömdü. Neredeyse bir gündür insan formundaydı. Yakında suya girmesi gerekiyordu, yoksa yüzgeçlerini kaybedebilirdi.

Nehrin dibindeki geniş platforma bağlanmış cam-metal karışımı binaların birinde yaşamayı seçmesi anne babasına garip gelmişti; ayrıca merler için ev vazifesi gören sualtı mağara ağında anne babasına uzak bir noktadaydı. Ama Tharion televizyonu seviyordu. En iyi ihtimalle vıcık vıcık, en kötü ihtimalle soğuk ve ıslak olmayan yiyecekler yemeyi seviyordu. Akıntıların salladığı yosundan bir hamağa sığışmayı değil, sıcak bir yatakta örtülerin ve yastıkların üzerine yayılıp uyumayı seviyordu. Karada yaşamak söz konusu olmadığına göre suyun altındaki bu bina en mantıklı seçimdi.

Bilgisayardan bir tınlama sesi gelince Tharion yeniden ekrana döndü. Ofisi Mavi Saray Araştırma Birimi'nin genel merkezini oluşturan cam kubbeli baloncuklardan birindeydi, Nehir Kraliçesi bu binaların yapımına sırf bilgisayarların ıslanmaması gerektiği için izin vermişti.

Bu basit gerçeği kraliçeye bizzat Tharion açıklamak zorunda kalmıştı.

Kraliçesi güçlü, güzel ve akıllıydı... ve tıpkı pek çok diğer yaşlı Vanir gibi modern teknolojinin nasıl işlediğinden haberi yoktu. Kızı hiç değilse daha iyi adapte olmuştu. Tharion ona bilgisayar kullanmayı öğretmekle görevlendirilmişti. Kendini burada bulmasının nedeni de buydu.

Eh, bu ofiste değil. Ama bu şehirde. Şimdiki hayatında.

Tharion, Sofie Renast'ın e-posta arşivine göz gezdirdi. Normal bir hayatın belirtileri: arkadaşlarla maçlar, televizyon ya da yaklaşan bir parti üzerine yazışmalar; okuldan gelirken markete uğramasını isteyen anne babasından e-postalar; erkek kardeşinden gelen e-postalar. Emile'den.

Tharion'ın en dikkatli taradıkları da bunlardı. Şansı yaver giderse Sofie'nin nereye gittiğine dair bir ipucu bulabilirdi.

Tharion durup dinlenmeden okumaya devam etti, bir gözü de saatteydi. Çok geçmeden suya gimesi gerekiyordu ama... okumayı sürdürdü. Sofie ve kardeşinin nereye gitmiş olabileceğine dair bir işaret, bir iz aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Sofie'nin gelen kutusundaki e-postaları okuyup bitirdi, spam klasörünü kontrol etti, son olarak da çöp kutusuna baktı. Neredeyse boş sayılırdı. Gönderilenler klasörüne tıkladı, listeyi görünce inledi. Ama yeniden okumaya başladı. Hepsini tek tek tıklayıp açarak okudu.

Telefonunun alarmı çaldı: En fazla otuz dakika sonra suya girmesi gerekiyordu. Hızlı yürürse hava cebine beş dakikada ulaşabilirdi. O zamana kadar birkaç e-posta daha okuyabilirdi. *Klik, klik, klik*. Tharion'ın telefonu yeniden öttü. On dakika kalmıştı.

Ama üç yıl önce atılmış bir e-postada durakladı. E-posta öyle basit, öyle anlamsızdı ki dikkat çekiyordu.

Konu: Ynt: Alacakaranlık Gerçeği

Konu başlığı tuhaftı. Ama e-postanın kendisi daha da tuhaftı.

Erişim sağlamaya çalışıyorum. Biraz zaman alacak.

Bu kadardı.

Tharion Sofie'nin yanıtladığı orijinal mesajı bulmak için aşağı doğru indi. Sofie'nin cevabından iki hafta önce gönderilmişti.

Kimden: BansheeFan56

Konu: Alacakaranlık Gerçeği

İçeri girebildin mi? Her şeyi bilmek istiyorum.

Tharion kafasını kaşıdı, yeni bir pencere açıp *Alacakaranlık Gerçeği*'ni aradı.

Hiçbir şey bulamadı. Bu isimde ne bir film ne kitap ne de televizyon dizisi vardı. E-postalarda gönderici adıyla arama yaptı: *BansheeFan56*.

Bir diğer yarısı silinmiş e-posta zinciri. Bu zincir BansheeFan56'nın gönderdiği bir e-postayla başlıyordu.

Konu: Thurr Projesi

İşine yarayabilir. Oku.

Sofie cevap yazmıştı: *Okudum. Bence bu riskli olur. Ayrıca Altı beni öldürür.*

Tharion'ın içinde bu "Altı"nın kim olduğunu biliyormuş gibi bir his vardı: Asteriler. Ama internette *Thurr Projesi*'ni aradığında hiçbir şey bulamadı. Sadece arkeolojik kazılardan ya da yarı tanrı kahramanı sergileyen sanat galerilerinden bahseden haber bültenleri vardı. Enteresan.

Bir e-posta daha vardı, taslaklar klasöründe.

BansheeFan56 şöyle yazmıştı: *Onu bulunca sana söylediğim yerde saklan, bitkin ruhların Lunathion'daki acılarından kurtulduğu yerde. Orası güvenlidir.*

Bir buluşma yeri mi? Tharion Sofie'nin yazmaya başladığı ama göndermediği cevabı gözden geçirdi.

Teşekkür ederim. Bunu haber vermek için hemen

Sofie mesajını tamamlamamıştı. Bu cümle sayısız şekilde son bulabilirdi. Ama Sofie'nin kimsenin onu ve kardeşini orada bulmayı akıl edemeyeceği bir yere ihtiyacı vardı. Sofie Renast gerçekten Geyik'in elinden kurtulmuşsa gizlenecek güvenli bir yer olduğu için pekâlâ buraya, tam da bu şehre gelebilirdi.

Ama şu Thurr Projesi ve Alacakaranlık Gerçeği... Tharion bu en güzel kısımları sonraya bıraktı.

Declan'ın programındaki arama satırına göndericinin adresini yazdı. Sonuç karşısına gelince irkildi.

Danika Fendyr.

Tharion ofisinden fırlayıp nehir hayatını bütünüyle gözler önüne seren cam koridorlarda koşmaya başladı: merler, susamurları, balıklar, dalıcı kuşlar, su perileri, arada bir görünen suyılanları. Suya dalmak için sadece üç dakikası vardı.

Neyse ki vardığında basınç odasının kapağı açıktı; Tharion hemen basınç odasına atlayıp yuvarlak kapıyı çarparak kapattıktan sonra kapının yanındaki butona yumruğuyla vurdu.

Kapıyı yeni kapatmıştı ki sular iç çeker gibi bir sesle odanın içine akın ederek ayaklarına çarptı. Tharion da suyla birlikte içini çekti, kendini yükselen sulara bırakıp pantolonunu çıkardı, bedenini bir karıncalanma sararken deri ve kemiklerin yerini yüzgeçler aldı, bacakları birleşip kaplan çizgilerine benzeyen dalga dalga pullarla kaplandı.

Tharion gömleğini sıyırıp attı, pullar kollarına ve göğsünün yarısına kadar yayılırken titredi. Kızıl saçlarını arkaya yatırırken tırnakları kıvrılıp pençe halini aldı.

Gerçekten çok zahmetliydi.

Tharion hava cebi kapısının üstündeki saate baktı. Artık insan formuna dönebilirdi ama beş dakika daha beklemek istedi. Sırf dönüşümün merlere rehberlik eden tuhaf büyü gücüyle gerçekleştiğinden emin olmak için. Su oluşturabilmesinin bir önemi yoktu, dönüşüm sadece vahşi büyünün akıntılarına tamamen gömülürse geçerli oluyordu.

Danika Fendyr Sofie Renast'ı tanıyordu. Danika'nın ölümünden önce altı ay, boyunca birbirlerine e-posta göndermişlerdi, e-postaların hepsi de Alacakaranlık Gerçeği ve Thurr Projesi'yle ilgiliydi; güvenli yer hakkındaki e-posta dışında.

Peki Danika Fendyr Emile'i de tanıyor muydu? Sofie'nin güvenli lokasyon bilgisini iletmek istediği kişi Emile miydi? Zorlama gibi gelebilirdi ama Nehir Kraliçesi'nin söylediklerinden anladığı kadarıyla Sofie ölmeden önce her ne yaptıysa kardeşi için yapmıştı. Saklamaya çalıştığı kişi neden kardeşi olmasındı ki, kardeşini Kavalla'dan kurtarmamış mıydı? Şimdi mesele bu şehrin bir yerlerinde onları bulmaktı. *Bitkin ruhların acılarından kurtulduğu yer.* Ne demekse.

Tharion beş dakika geçene kadar bekledi, sonra kaslı kollarından birini kaldırıp hava cebinin kapısının yanındaki butona bastı. Sular bölmeden çekildi, Tharion oturduğu yerde havada sallanmakta olan yüzgeçlerine bakakaldı.

Değişmek için gücünü topladı, ışık bedeninden aşağı ilerliyordu, yüzgeci ikiye ayrılıp bacaklarına hafif bir sızı yayılırken çıplak bedeni ortaya çıktı.

Pantolonu ıslanmıştı ama Tharion bacaklarını yeniden pantolonuna sokarken bunu pek önemsemedi. En azından ayakkabıları yoktu. Yıllardır bunun gibi kılpayı durumlar yüzünden sayısız ayakkabı kaybetmişti.

İnleyerek ayağa kalkıp kapıyı açtı. Isınmak için duvarda asılı duran mavi rüzgârlıklardan birini giydi. Rüzgârlığın sırtında sarı harflerle MSAB yazıyordu. Mavi Saray Araştırma Birimi. Birim teknik olarak Lunathion'un Destek bölümünün bir parçasıydı ama Nehir Kraliçesi yetki alanını ayrı bir birim olarak görmeyi seviyordu.

Koridordan ofisine doğru yürürken telefonunu kontrol edip gelen saha raporlarını gözden geçirdi. Bir tanesinde kaskatı kesildi. Belki de onu Ogenas koruyordu.

Bir yalıçapkını şekil değiştiren üç saat önce Nelthian Bataklıklarından rapor göndermişti. Terk edilmiş bir kayık bulunmuştu. Olağandışı bir şey yoktu ama kayığın kayıtlarında bir şey şekil değiştirenin gözüne takılmıştı. Kayık Pangera'da demirlemişti. Raporun geri kalanı Tharion'ın aceleyle ofisine koşmasına neden oldu.

Kayıkta küçük beden bir can yeleği bulunmuştu, yeleğin sırtında *Bodegraven* yazıyordu. Kayıkta kimse yoktu ama koku kalmıştı. İnsan, erkek, genç.

Sofie Renast'ın kardeşinin bindiği buharlıya ait can yeleğinin Sofie ve Danika'nın yazışmalarında saklanmak için güvenli olduğundan bahsedilen şehrin yakınındaki bir kayıkta bulunma ihtimali ne kadardı?

Emile Renast o teknede olsa gerekti. Asıl mesele şuydu: Ablasının Geyik'in elinden sağ kurtulacağını düşünmek için nedeni var mıydı? Bir buluşma noktasına doğru mu ilerliyorlardı? Danika'nın şifreli talimatının nereyi ima ettiğine dair Tharion'ın birkaç tahmi-

ni vardı... hiçbiri de hayırlı yerler değildi. Kraliçesinin Sofie ya da Emile'den ne istediğini, Sofie'yi ölü ya da diri istediği dışında, bilmiyor olabilirdi ama bu yoldan gitmekten başka çaresi yoktu.

Seçme şansını uzun zaman önce yitirdiğini düşünüyordu.

Tharion bir jete atlayıp Istros'tan kuzeye, şehirden bir saat uzaklıktaki bataklıklara doğru yola koyuldu. Nehir burada hışırdayarak sallanan kamışların arasından dolanarak kıyıyı takip ediyordu. Dönemeçlerden birinde küçük bir kayık otların üstüne çekilmiş ve devrilecekmiş gibi yan yatmıştı.

Tharion kayığı incelemek için jeti yavaşlatırken kuşlar başının üstünde dalışa geçip yeniden yükseliyor, otların arasından bakan gözler hiç kıpırdamadan onu izliyordu.

Tharion ürperdi. Nehir yaratıklarının yuvaları bu bataklıktaydı. Tharion bile otların arasındaki sulu patikalarda ilerlerken son derece dikkat etmişti. Sobekler merlere bulaşmamaları gerektiğini biliyor olabilirlerdi ama dişi bir hayvan yavrusu için saldırıya geçebilirdi.

On üç yaşında bir oğlan ne kadar yetenekli olursa olsun lezzetli bir tatlı olurdu.

Tharion su büyüsünün rehberliğinde kayığa ulaşıp güverteye atladı. Atlayışının etkisiyle boş konserve kutuları ve su şişeleri şangırdayarak birbirine çarptı. Aşağıdaki uyuma alanından battaniye ve yiyecek kokularıyla birlikte bir erkek insanın kokusu da geliyordu.

Dümenin etrafında küçük, çamurlu ayak izleri görülüyordu. Demek gerçekten de kayıkta bir çocuk vardı. Çocuk Pangera'dan buraya kadar tek başına mı gelmişti? Geride kalan çöplere bakarken Tharion'ın içi acıma ve korkuyla doldu.

Motora bakınca bol miktarda yakıt olduğunu gördü, bu da teknenin burada ilk ışık tükendiği için bırakılmadığını gösteriyordu. Demek ki burada özellikle demirlemişti. Öyleyse Sofie buluşma yeri bilgisini Emile'e iletmiş olmalıydı. Ama Emile tekneyi burada, sobek topraklarının ortasında bıraktıysa... Tharion çenesini ovuşturdu.

Yavaşça dönerek kayığın etrafındaki kamışları inceledi. Dinledi, kokladı. Kahretsin. İnsan kanı. Kırmızıya bulanmış kamışlara yaklaşırken kendini en kötüsüne hazırladı.

Hissettiği rahatlama uzun sürmedi. Koku bir yetişkine aitti ama... bu bir koldu. Sürüklenirken bedenden koparılmış olsa gerekti. Kol kasındaki yaradan sobek ısırığı olduğu anlaşılıyordu.

Tharion mide bulantısını bastırmaya çalışarak iyice yaklaştı. Yeniden kokladı.

Bu oğlanın kayıktaki kokusundan bir-iki gün daha tazeydi. Belki de burada bir insan kolu olması tamamen tesadüftü ama Tharion kolun üzerinde kalmış olan koyu gri giysi parçasını tanıyordu. Bir tarafında silah, diğer tarafında kılıç bulunan altın güneşin yarısı hâlâ kolun ucundaydı.

Ophion amblemi. Ve üstünde yer alan kırmızı renkli batan güneş... Pippa Spetsos öncülüğündeki elit Şafak bölüğü.

Tharion dikkatle ve elinden geldiğince ses çıkarmadan kamışların arasından ilerlerken bir sobek yuvasına denk gelmemek için dua ediyordu. İnsan kokuları burada daha yoğundu. Birkaç erkek ve bir dişi, hepsi de yetişkindi. Hepsi karadan geliyordu, sudan değil. Ogenas aşkına, Pippa Spetsos oğlanı almak için birliği buraya mı getirmişti? Kayığa kamışların arasından yaklaşmaya çalışmışlardı herhalde. Ve içlerinden biri bunun bedelini ağır ödemişti.

Ophion yakınlarda yaşanan büyük kayıplara rağmen buraya en iyi birliğini yollamıştı. Şafak bölüğüne Pangera'da ihtiyaçları vardı, yine de kaynaklarını bu av için harcıyorlardı. Demek ki oğlanı iyi kalpliliklerinden bulmaya çalışmıyorlardı. Emile tekneyi buraya Sofie öyle yapmasını söylediği için değil, peşinde birilerinin olduğunu anladığı için bırakmış olabilir miydi? Bu şehre kararlaştırdıkları yerde ablasıyla buluşmaktan başka isyancılardan kaçmak için de gelmiş olabilir miydi?

Tharion geldiği yoldan kayığa dönerken geçtiği yerleri bir kez daha araştırdı. Güverte altına inip battaniyeleri ve çöpleri bir kenara atarak her yeri gözden geçirdi.

İşte. Valbaran kıyılarının üzerine çeşitli işaretler konulmuş bir haritası. Bataklıklar daire içine alınmıştı. Bataklıklar... ve bir yer daha. Tharion yüzünü buruşturdu. Emile Renast buradan yayan olarak Hilal Şehir'e kaçtıysa...

Telefonunu çıkarıp adamlarından birini aradı. Bataklıklara gel-

melerini emretti. Kayığın olduğu yerden başlayıp kıyıyı takip ederek şehre doğru ilerlemelerini. Ve silah getirmelerini... sadece kamışların arasındaki hayvanlar için değil, çocuğun peşinde olabilecek isyancılar için de.

Emile'i bulacak olurlarsa... bir süre takip etmelerini emretti. Kiminle buluşacağını görmek için. Bakalım onları kime götürecekti.

Tabii çocuk bu bataklıklardan sağ çıkabilmişse.

12

Hunt bacaklarını uzatıp sırtıyla ahşap bankın arasında ezilmesinler diye kanatlarını düzeltti. Bryce yanına oturdu, eriyen fıstıklı dondurma elindeki külahın kenarlarından akıyordu, Bryce yeşil damlacıkları yalarken Hunt ona bakmamaya çalıştı.

Pollux'la kavga etmesinin cezası bu muydu? Oturup bunu izlemek miydi?

Hunt onun yerine gözlerini Bryce'ın son sürat Comitium'a gelirken kullandığı scooter'a dikti. Ama Bryce parka gelirlerken scooter'a binmemiş, Hunt'ın yanında yürürken scooter'ı yanı sıra itmişti. Hunt hafifçe öksürerek sordu: "Scooter'ına bir şey mi oldu?"

Bryce kaşlarını çattı. "Tuhaf bir ses çıkarıyordu. O yüzden tekrar binmek akıllıca gelmedi." Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bir centilmenlik yapıp onu benim için eve kadar taşır mısın?"

"*Seni* taşımayı tercih ederim ama elbette." Scooter ağır olmalıydı ama Hunt'ın taşıyamayacağı kadar değil. Hunt birden kendi dondurmasını –kahveliydi– hatırlayıp eriyen kısımları yalamaya başladı. Dilinin her hareketini izleyen Bryce'ın gözlerine dikkat etmemeye çalışıyordu. "Nasıl bir ses çıkarıyordu?"

"Boşta çalışırken boğuk bir gıcırtı sesi geliyor." Bryce flamalayla süslenmiş lamba direğine dayalı duran sevgili scooter'ına döndü. "Zavallının tamire gitmesi gerekecek."

Hunt kıkırdadı. "Çatıya çıkarıp bir göz atabilirim."

"Ne kadar romantik. Düğün davetiyeleriniz ne zaman dağıtılıyor?"

Hunt yine güldü. "Randall sana scooter'ını tamir etmeyi nasıl öğretmedi, hayret."

"Ah, öğretmeye çalıştı. Ama ben o zaman yasal olarak bir yetişkindim ve onu dinlemek zorunda değildim." Bryce yan yan Hunt'a baktı. "Cidden... nasıl tamir edeceğini biliyor musun?"

Hunt'ın keyfi kaçar gibi oldu. "Evet. Ben... makine tamirinden anlarım."

"Şimşeğin sayesinde makinelerin nasıl işlediğine dair bir yetenek falan mı kazandın?"

"Evet." Hunt bakışlarını Istros'ta gezdirdi. Nihayet batmakta olan aman vermez güneş nehri kızıllara, altın sarılarına ve turunculara boyuyordu. Yüzeyin altında küçük ışıklar parlıyor, hepsi de suların altındaki muazzam sarayı işaret ediyordu. "Sandriel bundan faydalanırdı" dedi Hunt alçak sesle. "Savaşlardan sonra bana Ophion'ın mekanik zırhlarını parçalatırdı, bu sayede nasıl çalıştıklarını öğrenip hepsini bozar ve hiçbir şeyden habersiz kullanmaları için gizlice isyancı cephesine geri gönderirdim." Bryce'ın yüzüne bakamıyordu, özellikle de itiraf eder gibi söylediklerine Bryce sessiz kaldığı zaman. "Makinelerin işleyişine dair çok şey öğrendim. Onları nasıl işlemez hale getireceğimi de öğrendim. Özellikle de kritik anlarda. Bu yüzden herhalde çok sayıda insan ölmüştür. Benim yüzümden."

Yaptıklarını kendi gözünde haklı çıkarmayı denemişti çünkü mekanik zırhlar çok korkunçtu: Dört buçuk metre boyundaydılar ve titanyumdan yapılmışlardı; içindeki insan pilotun kendi bedeni kadar kolay idare edebileceği birer kabuk gibiydiler. İki metre boyunda kılıçlarla –bazıları ilk ışıkla çalışıyordu– ve devasa silahlarla donatılmışlardı, bir kurt şekil değiştirenle boy ölçüşüp hiç hasar almadan yollarına devam edebilirlerdi. İnsan ordusunun en değerli varlığıydılar... ve bir Vanir saldırısına karşı koymanın tek yolu.

Sandriel'in zırhları parçalayıp mahvetmesini emretmesinin bununla bir ilgisi yoktu gerçi. Bunu sırf zalimliğinden, hasta ruhunu eğlendirmek için yaptırıyordu; zırhları çalıp bozduktan sonra her şeyden bihaber insanlara geri vermekten zevk alıyordu. Vanir güçlerine karşı koymaya hazırlanırken mekanik zırhlarının işe yaramaz durumda olduğunu gören insanları izlemekten keyif duyuyordu.

Bryce elini Hunt'ın dizine koydu. "Sana bunu yaptırdığı için çok üzgünüm Hunt."

"Ben de öyle" dedi Hunt ruhunu temizlemek ister gibi derin derin iç çekerek.

Bryce Hunt'ın konuyu değiştirmek istediğini sezmiş gibiydi çünkü birden, "Pollux ve Baxian'la ne halt edeceğiz peki?" diye sordu. Yüzünü buruşturarak Hunt'a bakıp onu geçmişten çekip çıkardı. "Ağızlarını burunlarını kırmak dışında tabii."

Hunt sessizce gülerken Bryce'ı hayatına kattığı için Urd'a içinden teşekkür etti. "Tek yapabileceğimiz Celestina'nın onları kontrol altında tutmasını ummak."

"Bundan pek de emin değil gibisin."

"Celestina'yla beş dakika konuşmuştum ki Pollux geldi. Bir yargıda bulunmaya fırsatım olmadı."

"Isaiah ve Naomi ondan hoşlanmışa benziyor."

"Onlarla konuştun mu?"

"Buraya gelirken. Senin için... endişeleniyorlardı."

Hunt hırladı. "Esas o iki psikopat yüzünden endişelensinler."

"Hunt."

Bryce'ın güneş ışığında altın gibi parlayan gözleri Hunt'ın soluğunu kesti. "Pollux'la geçmişte neler yaşadığını biliyorum" dedi Bryce. "Neden böyle davrandığını anlıyorum. Ama bu bir daha olmamalı."

"Biliyorum." Hunt yine dondurmasını yaladı. "Asterilerin onu buraya göndermesinin bir nedeni var. Muhtemelen beni böyle çileden çıkarmak için."

"Bize göze batmamamızı söylediler. Neden seni kışkırtmaya kalksınlar ki?"

"Belki de fikirlerini değiştirmişlerdir ve bizi tutuklamak için aleni bir nedene ihtiyaçları vardır."

"İki Başmelek öldürdük. Ölüm fermanımızı imzalamak için başka neden aramalarına gerek yok."

"Belki de vardır. Belki mahkemeye çıkarsak ceza almayabiliriz diye endişeleniyorlardır. Ayrıca halka açık bir duruşma Micah ve Sandriel'in ölümlerindeki rolümüzü itiraf etmek anlamına gelir."

"Bence herkes senin bir Başmelek öldürdüğüne kolayca inanır. Peki ya benim gibi yarı insan bir bebeciğin? Sızmasını istemedikleri şey bu işte."

"Olabilir. Ama... bunlara bir türlü inanamıyorum. Pollux ve Baxian'ın burada olmasının başımıza gelecek bir felaketin habercisi olmadığına. Celestina'nın gerçekten düzgün biri olduğuna. İki yüz yıldan uzun geçmişim bana ihtiyatlı olmamı söylüyor. Başka türlü davranmam mümkün değil." Hunt gözlerini kapattı.

Az sonra yumuşak parmaklar saçlarına dolanıp dalgın dalgın okşamaya başladı. Hunt neredeyse mırlayacaktı ama Bryce konuşurken hiç ses çıkarmadan dinledi. "Biz de gardımızı alırız. Ama bence... belki de şansımızın döndüğüne inanmaya başlamamız gerekiyor."

"Ithan Holstrom'un gelişi bunun tam tersini gösteriyor."

Bryce Hunt'ı omzuyla dürttü. "Ithan o kadar da kötü sayılmaz."

Hunt bir gözünü araladı. "Sen de ona karşı yelkenleri hemen suya indiriyorsun."

"Kin tutmaya vaktim yok"

"Artık ölümsüzsün. Bence bol bol vaktin var."

Bryce ağzını açmıştı ki parkta yumuşak bir erkek sesi yankılandı: *Kapılar on dakika sonra kapatılacaktır. Sıraya girmeyenlere erişim izni verilmeyecektir.*

Bryce kaşlarını çattı. "Kapıları bütün gün anons için kullanmasalar da yaşayabilirim."

"Biliyorsun ki bunun suçlusu sensin" dedi Hunt yarım ağız gülerek.

Bryce içini çekti ama karşı çıkmadı.

Doğruydu. Kristal Kapılar'ı Danika'yla iletişim kurmak için kullandığından beri halkın kapılara olan ilgisi artmış, tüm şehre duyuru yapmak için kapıları kullanılabilecekleri ortaya çıkmıştı. Kapılar şimdi çoğunlukla turist bölgelerinin açılış ve kapanış saatlerinden arada bir bizzat Rigelus tarafından hazırlanan imparatorluk ses kayıtlarına kadar çeşitli duyuruları yapmak için kullanılıyordu. Hunt en çok imparatorluk kayıtlarından nefret ediyordu. *Ben Asterilerin Parlak Eli Rigelus. Güzel Lunathion'da can verenlerle gurur duyuyor, savaşanlara hizmetlerinden ötürü teşekkür ediyoruz.*

Hunt ergen Fey bedenindeki bu ihtiyar varlığın monoton sesini ne zaman duysa içinden *Ve hepsini şahinler gibi izliyoruz* diye geçirirdi.

Anons sona erdi, hava yeniden Istros'un hafif şıpırtıları ve palmiye ağaçlarının fısıltılarıyla doldu.

Bryce'ın gözleri nehrin karşı yakasına çöken sise kaydı. Acı acı gülümsedi. "Sence Lehabah orada mı?"

"Umarım öyledir." Hunt yaptığı şeyden dolayı ateş perisine daima minnet duyuyordu.

"Onu özlüyorum" dedi Bryce sessizce.

Hunt bir koluyla Bryce'a sarılıp onu kendine çekti. Sıcaklığının tadını çıkarırken kendi sıcaklığını da ona sundu. "Ben de."

Bryce başını Hunt'ın omzuna yasladı. "Pollux'un bir canavar olduğunu biliyorum, onu öldürmek istemekte çok haklısın. Ama lütfen Vali'nin seni cezalandırmasına neden olacak bir şey yapma. O zaman..." Bryce'ın nefesi kesilir gibi olunca Hunt da göğsünün sıkıştığını hissetti. "Kanatlarının Micah tarafından kesildiğini izlemek... Buna bir daha katlanamam. Hunt. Celestina'nın sana verebileceği başka korkunç cezalara da."

Hunt elini Bryce'ın yumuşacık saçlarında gezdirdi. "Kontrolümü kaybetmemem gerekirdi. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Bu kez değil. Sadece... tedbirli davran."

"Tamam."

Bryce dondurmasını yemeye devam etti ama yerinden kımıldamadı. Hunt da dondurmayı Bryce'ın saçlarına damlatmamaya çalışarak aynını yaptı.

Dondurmaları bitip güneş ufukta kaybolurken ve ilk yıldızlar ortaya çıkarken Bryce yerinden doğruldu. "Eve gitmemiz gerek. Ithan ve Sirinks'in yemek yemesi lazım."

"Bence Holstrom'a onu da evcil hayvan kategorisine soktuğunu söylemeyelim."

Bryce kıkırdayarak geri çekilirken Hunt elini tutmamak için kendini zor zaptediyordu.

Tam elini tutmaya karar vermişti ki Bryce gözlerini kanatlarının arkasındaki bir şeye dikerek taş kesildi. Hunt hızla arkasına dönerken elini bacağındaki bıçağa attı.

Bir küfür savurdu. Bu dövüşebileceği bir hasım değildi. Kimse onunla dövüşemezdi.

"Hadi gidelim" diye mırıldandı Hunt, siyah tekne iskeleye yaklaşırken bir kanadıyla Bryce'ı sardı. Teknede bir Azril vardı. Büründüğü siyah örtülerin ardında erkek mi dişi mi, yaşlı mı genç mi olduğu belli değildi. Bu tür şeylerin Azriller için bir önemi yoktu.

Şehrin her yerini süsleyen zarif flamalar ve çiçeklerle tezat oluşturan küreksiz, dümensiz tekne iskeleye sürüklenirken Hunt'ın kanı buz kesti. Tekne görünmez eller tarafından beton kaldırıma bağlanmış gibi ansızın duruverdi.

Azril tekneden indi, öylesine kayar gibi hareket ediyordu ki sanki havada yürüyordu. Bryce Hunt'ın yanında titriyordu. Bütün şehir sessizliğe bürünmüştü. Böcekler bile ötmeyi bırakmıştı. Rüzgâr iskelenin kenarına sıralanmış palmiyeleri hışırdatmaz olmuştu. Lamba direklerine asılı flamalar dalgalanmayı kesmişti. Süslü çelenkler solup kararmış gibiydi.

Ama iskelenin ilerisindeki küçük parka ve ötedeki sokaklara doğru yürürken hayalet bir esinti Azril'in cüppesini ve yüzündeki örtüyü hafifçe dalgalandırıyordu. Azril Hunt ve Bryce'a bakmadı, duraksamadı da.

Azrillerin herhangi bir şey için durmalarına da gerek yoktu, ölüm için bile. Vanirler ölümsüz olsa da yaralanma ya da hastalık sonucu ölmeleri mümkündü. Asteriler bile öldürülebilirdi. Ama Azriller...

Zaten ölü olanı öldüremezdiniz. Azril ardında dalga dalga yayılan bir sessizlik bırakarak şehrin içinde gözden kayboldu.

Bryce ellerini dizlerine dayadı. "Of, of, *ooof*."

"Al benden de o kadar" diye mırıldandı Hunt. Azriller dünyadaki sonsuz adalarda yaşıyorlardı: burada Kemik Mahallesi'nde, Sonsuz Şehir'de katakomplarda, Avallen'de yaz topraklarında... Bu kutsal, uyuyan toprakların her biri vahşi bir hükümdar tarafından korunuyordu. Hunt Lunathion'un Yeraltı Kralı'yla hiç karşılaşmamıştı ve hiç karşılaşmamayı umuyordu.

Yeraltı Kralı'nın Azrilleriyle de mümkün olduğunca az alışverişi olmuştu. İnsanlar onlara yarı-ölüler diyordu. Bir zamanlar canlı olan insanlar ve Vanirlerdi bunlar; ölümle burun buruna gelmiş ve

Yeraltı Kralı'nın özel koruması ve hizmetkârı olmak için ruhlarını teklif etmişlerdi. Bedeli: yaşlanmadan ve öldürülmeleri mümkün olmadan sonsuza dek yaşamak ama bir daha asla uyuyamamak, yemek yiyememek, sevişememek. Vanirler onlara bulaşmazdı.

"Gidelim" dedi Bryce ürpertiyi üzerinden atarak. "Biraz daha dondurmaya ihtiyacım var."

Hunt kıkırdadı. "Haklısın." Tam nehirden uzaklaşacaklarken bir jetin kükreyen motoru duyuldu. Hunt deneyim ve içgüdülerine dayanarak hemen jete doğru döndü, jetin üstündeki kızıl saçlı erkeği görünce de olduğu yerde kaldı. Onlara doğru sallanan kaslı kolu görünce. Kol selamlar gibi değil, çıldırmış gibi sallanıyordu.

"Tharion?" dedi Bryce Hunt'ın nereye baktığını görünce, mer erkeği arkasında dalgalar bırakarak hızla onlara doğru geliyordu.

Tharion göz açıp kapayıncaya kadar yanlarına varmıştı, motoru kapatıp yakında bağlı duran siyah tekneden uzak durarak iskeleye yanaştı.

"Bu yaz hangi cehennemdeydin?" dedi Hunt kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ama Tharion soluk soluğa Bryce'a döndü. "Konuşmamız gerek."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Bryce dakikalar sonra asansörle dairesine çıkarlarken.

"Ben istihbarat şefiyim, unuttun mu?" Tharion sırıttı. "Her yerde gözlerim vardır." Bryce ve Hunt'ın peşinden daireye girdi.

Bryce hemen Ithan'a bakındı, Ithan bu sabah tam olarak bıraktığı yerdeydi: Kanepede, Sirinks de kucağına yayılmıştı. Ithan'ın yüzü şimdi daha da iyileşmiş, derin yara izi neredeyse yok olmuştu.

Tharion içeri girince Ithan oturduğu yerden doğruldu. "Rahatını bozma" dedi Bryce, Hunt ve Tharion kanepeye doğru yürürlerken de kurda bir daha bakmadı.

Bryce mer'in hâlâ ıslak olan kıyafetleri yüzünden uyarırcasına bir tıslama sesi çıkardı.

Hunt gözlerini devirerek kanepe yerine yemek masasına geçti. "İşte bu yüzden kimse beyaz kanepe satın almamalı" diye homurdandı, bunun üzerine Bryce kaşlarını çattı.

"Öyleyse nehir suyunun pisliğini *sen* temizleyebilirsin" dedi ters ters.

"Şipşak-temizle büyüleri bunun içindir" dedi Hunt yumuşak bir sesle. Bryce yüzünü astı.

"İşte aile saadeti" dedi Tharion.

Bryce kendini tutamayıp güldü. "Sen kimsin?" diye sordu Ithan kanepeden.

Tharion ona bakıp sırıttı. "Seni ilgilendirmez."

Ama Ithan havayı kokladı. "Mer. Ah evet, seni tanıyorum. Şef Bilmemkim."

"Ketos" diye mırıldandı Tharion.

Hunt başını Ithan'a doğru eğdi. "Şef Bilmemkim'in egosuna ağır bir darbe indirdin Holstrom."

"En ağır darbe zor bir durumda kaldığımda yeteneklerimi alkışlamamak gibi bir gaflete düşen en yakın dostlarımdan gelir" dedi Tharion somurtarak.

"En yakın arkadaşlar derken?" dedi Hunt bir kaşını kaldırarak.

"En güzel arkadaşlar" dedi Tharion, ardından Bryce'a bir öpücük gönderdi.

Bryce gülerek dönüp uzaklaştı, telefonunu sessize alıp Ruhn'a mesaj gönderdi. *Hemen buraya gel.*

Ruhn anında cevap verdi. *Sorun nedir?*

HEMEN.

Tharion'ın bu kadar acele istediği her ne ise Ruhn da bilmeliydi. Bryce onun da bilmesini istiyordu. Bu... tuhaftı. Ama güzeldi.

Bryce telefonunu arka cebine koyarken Tharion çamaşır makinesinin olduğu bölmenin katlanır kapısından sarkan neon pembesi dantelli sütyeni işaret etti. "Çok seksi."

"Bryce'ı gaza getirme" diye mırıldandı Hunt.

Bryce dik dik Hunt'a baktıktan sonra Tharion'a döndü. "Uzun zaman oldu." Mer hatırladığı kadar çekiciydi. Şimdi üstü başı darmadağın ve çamur içinde olduğundan belki daha da çekiciydi.

"Seks hayatınızdan mı bahsediyoruz, yoksa son görüşmemizden mi?" dedi Tharion, bir Bryce'a bir Hunt'a bakarak. Hunt ters ters bakarken Bryce şeytanca gülümsedi. Tharion Hunt'ın kızması-

na aldırmadan devam etti: "Yorucu bir yazdı." Mutfak tezgâhının önündeki taburelerden birine oturup eliyle yanındaki tabureye vurdu. "Otursana Bacaklı. Biraz konuşalım."

Bryce Tharion'ın yanındaki tabureye oturup ayağını taburenin altındaki demire taktı.

Tharion birden ciddileşerek sordu: "Danika hiç Sofie diye birinden bahsetti mi?" Ithan şaşkınlıkla bir hırıltı koyuverdi.

Bryce'ın dudakları yana kıvrıldı. "Sofie mi?"

Başka bir şey soramadan Hunt söze girdi. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Tharion yumuşak bir sesle cevap verdi: "Bazı eski dosyaları güncelliyoruz."

Bryce parmaklarıyla mermer tezgâha vurmaya başladı. "Danika'yla ilgili dosyaları mı?"

Tharion omuz silkti. "Hayatım her ne kadar göz alıcı görünse de sahne gerisinde bir sürü angarya var Bacaklı." Bryce'a göz kırptı. "Tabii seninle yapmak isteyeceğim türden angaryalar değil."

"Kur yaparak dikkatimi dağıtmaya çalışma" dedi Bryce. "Neden Danika hakkında sorular soruyorsun? Ayrıca Sofie de kim?"

Tharion içini çekerek tavana baktı. "Üzerinde çalıştığım çözülmemiş bir vaka var, Danika da..."

"Ona yalan söyleme Tharion" diye hırladı Hunt. Şimşek kanatlarında dans ediyordu.

Bunun üzerine Bryce'ın içine bir ürperti yayıldı; sadece güçten dolayı değil, Hunt'ın onu kolladığını bildiği için de. Tharion'a döndü. "Daha fazla bilgi vermediğin müddetçe hiçbir şey söylemiyorum." Başparmağıyla Ithan'ı işaret etti. "O da öyle, o yüzden sorma bile."

Ithan soru sorması için meydan okuyormuş gibi mer'e bakıp gülümsemekle yetindi.

Tharion hepsini tepeden tırnağa süzdü. Hakkını teslim etmek gerekirdi, geri adım atmadı. Yine de yanağında bir kas seğirdi. Kendi içinde bir tartışma yaşıyor gibiydi. Sonra, "Ben, ah... Sofie Renast adında bir kadını araştırmakla görevlendirildim" dedi. "İki hafta önce Geyik tarafından yakalanan bir isyancı. Ama Sofie sı-

radan bir insan değildi, erkek kardeşi Emile de öyle. İkisi de insan kabul edilmekle birlikte fırtınakuşu güçlerine sahipler."

Bryce soluğunu saldı. Eh, bunu hiç beklemiyordu.

"Asterilerin fırtınakuşlarının kökünü kazıdığını sanıyordum" dedi Hunt. Okulda fırtınakuşlarının *yaşamalarına izin verilmeyecek kadar tehlikeli ve kaypak* oldukları öğretilmişti. *İmparatorluk için büyük bir tehlike.* "Artık neredeyse mit sayılırlar."

Doğru söylüyordu. Bryce Fırtınakuşu adında Havalı Yıldız Işığı bir at hatırlıyordu: Her tür enerjiyi kullanabilen mavi-beyaz renkte tek boynuzlu ve kanatlı bir attı bu. Çok istese de bu atlara asla elini sürmemişti.

Ama Tharion sözlerine devam etti: "Eh, her nasılsa biri hayatta kalmış işte. Ve üremiş. Emile üç yıl önce yakalanıp Kavalla ölüm kampına gönderilmiş. Onu yakalayanlar ellerindekinin ne olduğundan bihabermiş, çocuk da akıllılık edip yeteneklerini gizlemiş. Sofie Kavalla'ya gidip kardeşini kurtarmış. Ama bana söylendiğine göre Sofie kaçamadan Geyik'in eline düşmüş. Emile ise kaçmış... ama Ophion'dan da kaçmış. Anlaşılan bu tarafa gelmiş ama bazıları çocuğun sahip olduğu güçlerle hâlâ *biraz fazla* ilgileniyor. Ve Sofie'nin güçleriyle de elbette, hâlâ hayattaysa."

"Kimse Geyik'in elinden sağ kurtulamaz" dedi Hunt karamsar bir sesle.

"Evet biliyorum. Ama okyanusun dibindeki kurşun bloklarına bağlı zincirler boştu. Kilitleri açılmıştı. Sofie kaçmayı başarmış gibi görünüyor. Ya da biri cesedini alıp gitmiş."

Bryce kaşlarını çattı. "Nehir Kraliçesi hem çocuğu hem de Sofie'yi mi istiyor yani? Neden? Ayrıca bunun Danika'yla ne ilgisi var?"

"Kraliçemin esas niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim ölü ya da diri Sofie'yi bulma konusunda çok hevesli olduğu. Emile'i ele geçirmek için de öyle. Ama öyle bir izlenim uyandırsa da Ophion'la hiçbir bağı yok." Tharion çenesini ovuşturdu. "Bu kargaşayı çözmeye çalışırken Sofie ve Danika'nın birbirlerine gönderdiği bazı e-postalar buldum, yazışmalarda gerekirse Sofie'nin bu şehirde saklanabileceği güvenli bir yerden bahsediliyor."

"Bu mümkün değil" dedi Ithan.

Hunt masadan kalkıp Bryce'ın yanına gitti. Gücü Bryce'ın bedeninin ışıldamasına, kanının elektriklenmesine yol açıyordu. "Nehir Kraliçesi aklını mı yitirdi? *Sen* aklını mı yitirdin? O isyancıları bulup teslim etmemek çarmıha gerilmeye bilet almak demektir."

Tharion bakışlarını kaçırmadı. "Gerçekten seçme şansım yok. Emir emirdir." Başını salladı. "Anlaşılan bu konuda bir şey bilmiyorsunuz çocuklar. Bana bir iyilik yapın ve bundan kimseye bahsetmeyin, tamam mı?" Mer kalkıp kapıya yöneldi.

Bryce taburesinden atlayıp Tharion'ın yolunu kesti. "Ah, hiç sanmıyorum." Yıldız Işığı'nın hafifçe parlamasına izin verdi. "Danika'nın tanınmış bir isyancıyla temasta olduğunu söyleyip elini kolunu sallayarak gidemezsin."

Tharion kıkırdadı, bakışları buz gibiydi. "Evet giderim Bacaklı." Bryce'a doğru meydan okurcasına bir adım attı.

Bryce yerinden kımıldamadı. Hunt'ın bu savaşa karışmamasına hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. "Bu of-amma da-güçlü fırtınakuşunun bir çocuk olması umurunda mı acaba? Boktan bir *ölüm kampından* sağ kurtulmuş bir çocuk. Şu anda korkudan ödü kopan yapayalnız bir çocuk."

Tharion gözlerini kırpıştırdı, Bryce onu boğabilirdi.

"Bunu söylememin adice olduğunu biliyorum ama" dedi Ithan, "madem çocuk bu kadar güçlü, öyleyse neden Kavalla'dan kendi başına kaçmak için gücünü kullanmamış?"

"Belki henüz gücünü nasıl kullanacağını bilmiyordur" dedi Tharion düşünceli bir tavırla. "Belki çok zayıf ya da bitkindir. Bilmiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar." Bryce'ın yanından geçip gitti.

Bryce yeniden yolunu kesti. "Emile bir yana, Danika bir isyancı değildi, Sofie Renast diye birini de tanımıyordu."

"Katılıyorum" dedi Ithan.

"E-postalar ona gönderilmişti" dedi Tharion ciddi bir sesle, "E-posta adresi de *BansheeFan56*'ydı. Anlaşılan Danika bir Banshees hayranıymış. Sosyal medya profillerine bir göz gezdirince o gruba olan sevgisine dair binlerce kanıt görüyorsun."

Solas, Danika yıllarca kaç Banshees tişörtü ve posteri biriktirmişti? Bryce sayısını bilmiyordu.

Bryce ayağını yere vurdu, kanı öfkeyle kaynıyordu. Hunt'la birlikte önceki isyancı liderini hücresinde sorgularlarken Philip Briggs de bunun gibi bir şey söylememiş miydi? Danika'nın isyancı sempatizanı olduğunu? "E-postalarda ne yazıyordu?"

Tharion cevap vermedi.

Bryce diklendi. *"E-postalarda ne yazıyordu?"*

Tharion onda nadir görülen bir öfke patlamasıyla cevap verdi: "Alacakaranlık Gerçeği sana bir şey ifade ediyor mu? Ya Thurr Projesi?" Bryce ve Ithan'ın boş bakışları karşısında, "Ben de öyle düşünmüştüm" dedi mer.

Bryce çenesini canı yanacak kadar sıktı. İlkbaharın ardından Danika hakkında sandığı kadar şey bilmediğini fark etmişti ama bilmediklerinin daha da fazla olduğunu öğrenmek... Bunun canını yakmasına izin vermemeye çalışıyordu.

Tharion kafa tutar gibi bir edayla kapıya doğru bir adım daha attı. "Tüm bu bilgileri verdikten sonra benden elimi kolumu bağlayıp oturmamı bekleyemezsin" dedi Bryce. "Gidip o çocuğu aramamamı bekleyemezsin."

Tharion bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ne kadar da merhametlisin. Ama bu işe karışma Bacaklı."

"Buna imkân yok" diye itiraz etti Bryce.

Hunt söze karıştı. "Bryce. Asteriler –bizzat Rigelus'un kendisi– göze batmamamızı emretti."

"Öyleyse emre itaat edin" dedi Tharion.

Bryce önce mer'e, sonra da Hunt'a ters ters baktı. Ama Hunt gözlerinde fırtınalarla, "Bir şekilde isyancı faaliyetlerine karıştığını duyarlarsa Asteriler bizi öldürür" dedi. "Aileni de. Bunu sırf kayıp bir çocuğu bulmak için yapmış olsan bile."

Bryce ağzını açmıştı ki Hunt bastırdı. "Mahkemeye bile çıkmayız Bryce. Direkt idam ediliriz."

Tharion kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kesinlikle. Tekrar söylüyorum: Bu işe bulaşma, ben de yoluma bakayım."

Bryce tam cevabı yapıştıracaktı ki kapı ardına dek açıldı ve eşikte Ruhn belirdi. "Neler olu... ah. Selam Tharion."

"Onu sen mi çağırdın?" dedi Tharion suçlarcasına.

Bryce cevap vermedi, yerinden de kımıldamadı.

"Neler oluyor?" dedi Ruhn, Hunt ve Ithan'a göz atarak. Kurdu görünce irkilmişti. "Ayrıca onun burada işi ne?"

"Ithan artık serbest olduğu için bizimle kalıyor" dedi Bryce, Ruhn'ın şaşkın bakışlarını görünce ekledi: "Sonra anlatırım."

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" diye sordu Ruhn.

Bryce yara izinin parladığından şüphelenerek göğsüne baktı. Neyse ki tamamen sönüktü. "Eh, anlaşılan Tharion Danika'nın Ophion isyancılarıyla birlikte çalıştığını düşünüyor."

Ruhn şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Teşekkürler Bryce" diye mırıldandı Tharion.

Bryce ona tatlı tatlı gülümsedikten sonra Ruhn'a Tharion'ın yürüttüğü soruşturmayı anlattı.

"Ee?" dedi Ruhn Bryce sözlerini bitirince, yüzünde renk kalmamıştı. "Danika bir isyancı mıymış yani?"

"Hayır!" Bryce kollarını iki yana açtı. "Solas, Danika evde hangi abur cuburu tıkınacağımızla bundan daha çok ilgileniyordu."

"Tek ilgilendiği bu değildi" diye düzeltti Ruhn. "Boru'yu çalıp senden saklamıştı. Hem de senin *üzerine*. Ayrıca Briggs ve sentez meselesinde..."

"Tamam peki. Ama isyan meselesine gelince... Danika savaştan bahsetmezdi bile."

"Bunun seni tehlikeye atacağını biliyordu herhalde" dedi Tharion.

Hunt Tharion'a döndü. "Yani bu mesele üzerinde çalışmaya zorlanmakta bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?" Yüzü her zamankinden de solgundu. Tharion uzun, kaslı kollarını kavuşturmakla yetindi. Hunt sesini alçaltarak konuşmaya devam etti: "Bu işin sonu iyi değil Tharion. İnan bana. Tehlikeli bir işe bulaşıyorsun."

Bryce Hunt'ın bileğindeki damgalı dövmeye bakmamaya çalışıyordu.

Tharion güçlükle yutkundu. "Buraya geldiğim için dahi özür dilerim. Bu konuda neler hissettiğini biliyorum Athalar."

"Gerçekten Sofie'nin hayatta kalma ihtimali olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Ruhn.

"Evet" dedi Tharion.

"Geyik'in elinden kurtulmayı başardıysa" dedi Hunt, "Geyik bunu öğrendiği anda koşa koşa gelecektir."

"Geyik çoktan buraya gelmek üzere yola düşmüş olabilir" dedi Tharion boğuk bir sesle. "Sofie hayatta olsa da olmasa da Emile ve sahip olduğu güçler hâlâ bir ganimet teşkil ediyor. Ya da temelli ortadan kaldırılması gereken bir şey." Uzun parmaklarını koyu kızıl saçlarının arasından geçirdi. "Üstünüze bir bomba attığımı biliyorum çocuklar." Talihsiz kelime seçimi yüzünden suratını ekşitti, ilkbaharda olanları hatırladığına şüphe yoktu. "Ama başkası bulmadan bu çocuğu bulmak istiyorum."

"Peki ona ne yapacaksın?" diye sordu Bryce. "Kraliçene mi teslim edeceksin?"

"Aşağı'da güvende olur Bacaklı. Asterilerin bile onu bulması çok uzun zaman alır... ve öldürmesi."

"Yani onun yerine kraliçen tarafından silah haline getirilmiş bir bateri olarak mı kullanılacak? Bunu yapmanıza asla izin vermeyeceğim."

"Tekrar söylüyorum, kraliçemin Emile'le ne yapmak istediğini bilmiyorum. Ama ona zarar vermez. Sen de kraliçemin yoluna çıkmasan iyi edersin."

Bryce zehir kusmaya başlamadan önce Ithan söze girdi: "Gerçekten çocuğun buraya geldiğini mi düşünüyorsun? Geyik'in de peşinden geleceğini?"

Hunt çenesini ovuşturdu. "33. Lejyon Geyik'in geldiğine dair bir şey duymadı. Ophion'ın bölgede olduğuna dair de."

"Destek Bölümü de öyle" diye doğruladı Ruhn.

"Eh, bataklık sobeklerinden biri Ophion askerlerinin birinden bir ısırık almak için onca yolu Haldren'den yüzerek gitmediyse neden burada bir isyancının bedeninin parçalarını bulduğuma bir açıklama getiremiyorum" dedi Tharion.

"Ne düşüneceğimi bile bilemiyorum" dedi Hunt.

"Bana güven yeter" dedi Tharion. "Ophion buraya geliyor, şimdiye dek gelmediyse tabii. O yüzden bir an önce mümkün olduğunca çok şey öğrenmem gerek. Emile'i bulursak muhtemelen Sofie'yi de bulmuş olacağız."

"Ve güzel bir çocuk asker kazanacaksınız ha?" dedi Bryce gergin bir sesle.

Tharion ona yalvaran gözlerle baktı. "Nehir Kraliçesi onları bulmak için ya beni görevlendirecekti ya da başka birini, muhtemelen... bu kadar bağımsız düşünemeyen birini. Bu nedenle Emile'i bulan kişi ben olayım istiyorum."

Ithan birden patladı: "Siz bu şehirde *isyancılar* olduğundan mı bahsediyorsunuz yani? *Danika*'nın muhtemelen bir isyancı olduğundan?" Hırladı. "Bu çok aşağılık bir iddia."

"Sofie ve Danika birbirlerine özellikle üstü kapalı şekilde yazılmış e-postalar göndermişler" dedi Tharion. "Birinde Lunathion'da güvenli bir saklanma yeri olduğundan bahsediliyordu. *Bitkin ruhların acılarından kurtuldukları* bir yer. Kemik Mahallesi'nden bahsettiklerini tahmin ediyorum, yine de Danika'nın onları oraya gönderecek kadar düşüncesiz davranacağından emin değilim. Yine de bu bir iddia değil. Bir gerçek."

Ithan başını iki yana salladı ama konuşan Hunt oldu. "Bu ölümcül bir oyun Tharion. Bir daha oynamak istemediğim bir oyun." Bryce Hunt'ın ellerinin hafifçe titrediğine yemin edebilirdi. En kötü hatıraları ve korkuları yüzeye çıkmış olmalıydı, Hunt da bir zamanlar isyancıydı. Bedelini iki yüz yıl kölelik ederek ödemişti.

Öyle uzun ve garip bir gün olmuştu ki Bryce daha Hunt'a Cormac'ın öğle vakti yaptığı ziyaretten bile bahsetmemişti.

Ama bir sürü insanın o çocuğun peşine düşmesine izin vermek... Buna kayıtsız kalamazdı. Bir an bile. O yüzden de, "Yarın Fury'ye Danika ve Sofie hakkında bir şey bilip bilmediğini sorabilirim" dedi. "Belki Danika'nın saklanma yeri olarak nereyi önerebileceğine dair bir fikri vardır."

"Şimdi sor" dedi Tharion alışılmadık bir ciddiyetle.

"Bugün çarşamba. Çarşamba akşamlarını hep baş başa geçirirler."

Bu pek doğru sayılmazdı ve Hunt da bunu onun için yaptığını anlamış olmalıydı çünkü kanadı usulca Bryce'ın omzunu okşadı.

Ama Tharion, "Öyleyse rahatsız et" dedi emreder gibi.

"Fury Axtar'ı hiç mi tanımıyorsun?" Bryce elini havada salla-

dı. "Onu yarın sabah ararım. Juniper'la seviştikten sonra hep daha keyifli olur."

Tharion bir Bryce'a bir Hunt'a baktı, sonra da ses çıkarmadan izleyen Ruhn ve Ithan'a. Mer bıkkın bir iç çekişle elini ceketinin içine sokup rulo haline getirilmiş bir tomar kâğıt çıkardı. "Burada e-postalardan örnekler var." Kâğıtları Bryce'a verdikten sonra tekrar kapıya yürüdü. Sirinks'in yanına gelince durdu, eğilip hayvanın kafasını ve kalın boynunu okşadı. Tasmasını düzeltince Sirinks teşekkür eder gibi elini yaladı. Ayağa kalkarken Tharion'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Güzel hayvan." Kapıyı açtı. "Yazılı mesaj göndermeyin. Yarın öğle vaktinde yine gelirim."

Mer kapıyı kapatır kapatmaz Hunt Bryce'a döndü. "Bu işe karışmak gerçekten kötü bir fikir."

"Katılıyorum" dedi Ruhn.

Bryce ise kâğıtları daha sıkı kavrayarak Ithan'a döndü. "Burada ben de katılıyorum demen gerekiyordu."

Ithan kaşlarını çattı. "Danika ve Ophion meselesini umursamayabilirim ama ortada firar etmiş bir çocuk var. Muhtemelen Ophion'la hiçbir ilgisi olmayan ve yardıma gereksinim duyan bir çocuk."

"*Teşekkür ederim*" dedi Bryce, sonra hızla Hunt'a döndü. "Gördün mü?"

"Bu Tharion'ın meselesi. Sen karışma Bryce" dedi Hunt. "Bunları neden sorduğunu bile anlamıyorum."

"Ben de senin neden *sormadığını* anlamıyorum" diye meydan okudu Bryce.

Hunt bastırdı. "Mesele gerçekten çocuğu bulmak mı, yoksa Danika hakkında yeni bir şey öğrenmek mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

Hunt başını yavaşça iki yana salladı.

"Harekete geçmeye karar vermeden önce bunu enine boyuna düşünelim Bryce" dedi Ruhn. "Belki o e-postaları da yakarız."

"Ben kararımı verdim" dedi Bryce. "Emile'i bulacağım."

"Peki bulunca ne yapacaksın?" dedi Hunt. "Asteriler çocuğu istiyorsa bir isyancıya yataklık etmiş olursun."

Bryce ışığın bedeninin etrafında parıldamasına engel olamadı.

"Çocuk on üç yaşında. İsyancı da değil. İsyancılar öyle olmasını *istiyor* o kadar."

"Onun yaşında çocukların savaşa katıldığını gördüm Bryce" dedi Hunt usulca.

Ruhn ciddi bir yüzle başını salladı. "Ophion yaşlarına bakarak savaşçıları geri çevirmez."

"Bu çok adice" dedi Ithan.

"Ben de öyle olmadığını söylemiyorum zaten" dedi Hunt. "Ama Asteriler yaşı on üç mü otuz üç mü, gerçekten isyancı mı değil mi diye bakmaz. Yollarına dikilirsen seni cezalandıracaklardır."

Bryce ağzını açmıştı ki Hunt'ın yanağında bir kas seğirerek oradaki yarayı iyice ortaya çıkardı. Bryce'ın içinde uyanan suçluluk duygusu öfkesiyle savaşmaya başladı. "Bunu düşüneceğim" dedi sonunda, sonra da odasına gitti. Haddini aşacak bir şey söylemeden ya da yapmadan önce biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı. Tharion'dan öğrendiklerini iyice bir düşünmesi gerekiyordu. Briggs Danika'nın isyancılarla bağlantısı olduğunu ileri sürerek ona işkence ederken bu iddiaları ciddiye almamıştı, ne de olsa Briggs onu kızdırmak için her yolu denemişti. Ama yanılmıştı anlaşılan.

Makyajını temizlerken ve saçlarını tararken bir detay yakalayabilmek için hafızasını gözden geçirdi. Kapının ardından erkek sesleri geliyordu ama Bryce dikkate almadan üstünü çıkarıp pijamalarını giydi. Karnı gurulduyordu.

Emile aç mıydı acaba? O bir çocuktu, yapayalnızdı, o berbat kampların birinde acılar çekmişti ve ailesinden kimse kalmamıştı. Dehşete kapılmış olmalıydı. Travma geçirmişti.

Sofie hayatta olsun diye dua etti. Elindeki bilgi ya da sahip olduğu güç için değil, Emile'in ailesinden geriye biri kalmış olsun diye. Onu halkı uzun zaman önce öldürülerek yeryüzünden silinmiş çok güçlü bir seçilmiş olduğu için değil, o olduğu için seven biri.

Bryce aynaya bakarak kaşlarını çattı. Sonra bakışlarını Tharion'ın verdiği kâğıtlara çevirdi. Sofie ve Danika'nın e-postaları... ve Sofie ve Emile arasında birkaç yazışma.

Sofie ve Danika'nın yazışmaları tam Tharion'ın söylediği gibiydi. Üstü kapalı cümlelerle doluydu.

Ama Sofie ve Emile'in e-postaları...

Sunball maçını bitmeden gitmem gerekti diye yazmıştı Sofie üç yıldan uzun süre önceki bir yazışmalarında ama *annemin dediğine göre kazanmışsınız! Tebrikler... gerçekten harikaydın!*

Emile cevap vermişti. *Fena değildim. İki atış kaçırdım.*

Sofie sabahın üçünde yanıt vermişti –ders çalıştığı ya da partilere gittiği için geç saatlere kadar ayaktaydı herhalde– *Bir defasında maçın birinde on atış kaçırmıştım! Yani benden çok daha iyisin. :)*

Emile ertesi sabah yazmıştı. *Teşekkürler abla. Seni özledim.*

Bryce güçlükle yutkundu. Ne kadar sıradan bir yazışmaydı... normal, düzgün bir hayatın kanıtı.

Onlara ne olmuştu? Emile Kavalla'ya nasıl düşmüştü? Bir yandan bilmek istemiyordu ama... E-postaları bir kez daha okudu. Kardeşler arasındaki sevgi dolu, sıradan yazışmaları.

Emile'i arayan onca insanın içinde ona gerçekten yardım etmek isteyen biri var mıydı? Onu kullanmak değil... korumak isteyen? Belki de Emile ve Sofie Danika'nın sözünü ettiği yerde buluşurlardı. Belki şansları yaver gider ve kimse onları bulamazdı.

Danika hep zor durumdakilere yardım etmişti. Bryce da dahil.

İlkbahardaki saldırı esnasında, Bryce Asphodel Çayırları'na gittiğinde... şimdi de yine o zamanki gibi hissediyordu. Çocuğun yardıma ihtiyacı vardı. Sırtını dönüp gitmeyecekti. Gidemezdi.

Peki Danika tüm bunların içinde nasıl bir rol oynamıştı? Bunu öğrenmesi gerekiyordu. Karnı yeniden protestoya başladı. Doğru... akşam yemeği. Emile'i koruması için Cthona'ya sessizce dua ettikten sonra odadan çıktı. "Pizza söylüyorum."

"Bana uyar" dedi Ruhn davet edilmiş gibi; Bryce Hunt'ın odasının kapalı kapısına bir göz attı.

Bryce'ın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varsa Hunt'ın kesinlikle daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Hunt duşun musluğunu titreyen eliyle çevirdi. Hızla akan suyun sesi ihtiyaç duyduğu beyaz gürültüyü sağlamış, banyonun ötesindeki dünyaya karşı susturucu bir bariyer oluşturmuştu. Duş alması gerektiğine dair bir şeyler geveleyip buraya gelmiş, Danaan ve Holstrom'un ne düşüneceğini umursamamıştı.

Hunt savaş kıyafetini çıkarırken kaburgalarındaki ve yüzündeki morlukların farkına vardı; Pollux'la yaptığı kavgayı neredeyse unutmuştu.

Kendini titremekten alamıyor, her nefesini işkenceye çeviren asidin damarlarında akmasına engel olamıyordu.

Kahrolasıca Tharion. Aptal, kendini beğenmiş göt. Onları – *Bryce'ı*– bu işe sürüklüyordu. Nehir Kraliçesi'nin Ophion'la ilişkisi olmayabilirdi ama Emile bir isyancının kardeşiydi. Muhtemelen Danika da bir isyancıydı. Tüm bunlar Ophion'ın yörüngesine çok fazla yaklaşmalarına yol açıyordu.

Elbette Bryce bunu öğrendikten sonra bir daha vazgeçmeyecekti. Bu yüzden Bryce'a kızmanın anlamsız olduğunu biliyordu, zaten ona duyduğu hayranlığın sebebi biraz da Bryce'ın her zaman yardıma hazır biri olmasıydı ama... lanet olsun.

Hunt nefesini tutarak artık ısınmış olan suyun altına girdi, kanından yükselen gürlemeye ve ona eşlik eden hatıralara dayanabilmek için dişlerini sıktı.

Shahar'ın savaş çadırında yapılan strateji toplantıları; savaşın kanla ve çığlıklarla dolu karmaşası; Shahar öldüğünde içinden kopan kükreme, Shahar'la birlikte ölen parçası; kanatları tendon tendon kesilirken duyduğu o amansız acı...

Hunt tekrar nefesini tuttu, kanatları o acıyı yeniden hissetmiş gibi seğiriyordu.

Bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Madem tüm bunlar Bryce için, buraya gelmesi içindi... öyleyse ne zaman çekilmesi ve Bryce'ı güvende tutması gerektiğini de öğrenmiş olmalıydı.

Ama o kelimeleri bulmayı başaramamıştı. Dikkatini nefes alıp vermeye, ayaklarının altında hissettiği kaygan fayanslara, kanatlarından süzülen sulara verdi. Ve elinde olmadan sıcak suyun da tıpkı kan gibi hissettirdiğini düşündü.

Otuz dakika sonra yemek masasında oturuyorlardı, önlerinde dört kutu pizza vardı.

"Etobur Ziyafeti" dedi Bryce zoraki bir neşeyle bol etli pizzayı Hunt'a iterken. Hunt gülümsese de bu tebessüm gözlerine yansımamıştı. Yine de Bryce gözlerindeki kederli ifadenin nedenini sor-

madı. Ruhn ve Ithan buradayken olmazdı. Hunt kafasında neler döndüğünü açıkça söylemişken değil.

Yalnız kaldıkları an bunu muhakkak konuşacaklardı.

"Ekstra sosisli Etobur Ziyafeti" dedi Bryce Ithan'a, kutuyu uzatırken göz kırptı. Ithan'ın kızardığına yemin edebilirdi. Sonra Ruhn'a döndü. "Ve kızarmış soğanlı pepperoni."

"Seninki neli?" diye sordu kardeşi. Tharion'ın ziyaretinden sonra durumu normale döndürmeye çalışıyordu.

Hunt ve Ithan aynı anda cevap verdi. "Ekstra peynirli, sosis ve soğanlı."

Bryce güldü. "Etkilenmeli miyim yoksa rahatsız mı olmalıyım bilemedim."

Ama Ithan ve Hunt gülümsemiyordu. Bryce karşısında oturan Ruhn'la göz göze geldi; kardeşi zihnine şunları söyledi: *Tharion ve Emile meselesini boşver de Holstrom'un burada olması gerçekten çok tuhaf.*

Bryce pizzasını yemeye başladı; et, peynir ve tatlımsı sos karışımının tadını alınca içini çekti. *Bence bu Holstrom için de çok tuhaf.*

Ruhn pizza dilimini ısırdı. *Kızma ama sen bir Yıldız Doğan Prenses'sin. Ve şimdi sürgün edilmiş bir kurdu misafir ediyorsun. Politik saçmalıklardan nefret ediyorum ama... Sabine bunu bir hakaret olarak algılarsa hiç şaşırmam. Kurtlar teknik olarak bizim müttefikimiz.*

Bryce birasından bir yudum aldı. *Ailesinden kimse kalmadı ki.* İçi sızladı. *İnan bana, gidecek başka yeri olmadığı için son derece perişan halde.*

Onu yanıma alabilirim. Kardeşi son derece içten konuşuyordu.

Yine aynı politik saçmalıklar geçerli değil mi?

Onu Destek Bölümü'nün Fey tarafında çalışması için işe aldığımı söyleyebilirim. Muhtemelen Danika, Sofie ve Emile konusunda çok gizli bir soruşturma için olduğunu ileri sürebilirim. O zaman Sabine'in yapabileceği bir şey kalmaz.

Pekâlâ. Ama... birkaç gün bekle. Onu kapı dışarı ettiğimi düşünmesini istemem.

Neden olmasın? Sana adilik yapmıştı sonuçta.

Onun öncesinde beş senelik dostluğumuz vardı.

Ne fark eder? Ona en çok ihtiyacın olduğu zaman adilik yaptı.

Ben de bana en çok ihtiyaç duyduğu zaman onu dışarı atıyorum.

Bryce Hunt ve Ithan'ın onları izlediğini görünce gözlerini kırpıştırdı. Melek, "Başkalarının yanında sessizce konuşmak kabalık olarak algılanabilir" dedi ağır ağır, önceki huzursuz halinden eser kalmamıştı.

Ithan onaylayarak elini kaldırdı. Bryce onun neler döndüğünü nasıl anladığını ancak kurt olmasının getirdiği yeteneklere bağlayabildi. Ya da rakibini okumak konusundaki sporcu yeteneğine.

Bryce dilini çıkardı. "Bizim gibi büyülü ve özel Feyler olmadığınız için üzgünüm."

"İşte başlıyoruz" dedi Hunt pizza dilimine yumularak. "Hep bu günü beklemiştim."

"Hangi günü?" Ithan birasından bir yudum aldı.

Hunt sırıttı. "Bryce'ın prenseslikten yararlanarak ne kadar sevimsiz olabileceğini keşfedeceği günü."

Bryce ona bir el hareketi çekti. "Ben prenses unvanının getirdiği zorluklara katlanacaksam sen de bunun sonuçlarına katlanacaksın demektir."

Hunt ağzını açmıştı ki Ithan atıldı. "Duyduğuma göre o bahar günü sınavını vermişsin. Tebrik ederim?"

Bryce kaskatı kesildi. "Evet. Şey, teşekkürler." Bunu düşünmek istemiyordu, nøkk'u, Sirinks'in boğulma tehlikesi atlatmasını, hazneyi... Sirinks huzursuzluğunu sezmiş gibi ayak bileklerine süründü. Hunt da anlamış olacak ki Ruhn'a dönüp, "Avallen'de sınavını vermişsin, öyle mi?" dedi. "Yeni dostumuz Cormac da oradaymış."

Ruhn cevap vermeye fırsat bulamadan Flynn ve Dec kesinlikle Bryce'ın vermediği bir anahtarla içeri girdi. Bryce başını hızla Ruhn'a çevirdi. "Onlara parmak izi erişimini ve anahtarlarımın kopyasını mı verdin?"

Flynn Bryce'ın yanındaki sandalyeye oturup pizzayı önüne çekti. "Yaz Gündönümü'nde sızdığı zaman sisteme girmek için Ruhn'ın parmak izini almıştık. Sonra Dec yanına bizimkileri ekledi."

Declan Ruhn'ın yanındaki sandalyeye çöktü, Ruhn'ın pizzasından bir dilim alıp masanın ortasındaki kovadan bir bira çıkardı. "Ruhn kaybolduklarının farkına varmadan anahtarların kopyasını yapmıştık."

"Siz ikiniz beni gerçekten çok iyi gösteriyorsunuz" diye gürledi Ruhn.

Bryce bir elini ileri uzattı. "Parmak izi sistemimi daha güvenli bir şeyle değiştireceğim. Ver şu anahtarı bana."

Flynn anahtarı cebine attı. "Gel al o zaman bebişim."

Hunt dik dik Fey lorduna bakınca Declan kıs kıs güldü. "Dikkatli ol Flynn."

Ithan sessizce güldü, iki erkek ona baktılar. Elbette onu fark etmişlerdi –ikisi de eğitimli birer savaşçıydı– ama varlığını kabul etme tenezzülünde bulunmamışlardı.

Flynn dişlerini göstererek sevimli sevimli gülümsedi. "Selam köpekçik."

Bunu duyunca Ithan'ın elleri yumruk halini aldı. "Selam."

Declan da tıpkı Flynn gibi sırıttı. "Bryce'a yeni bir evcil hayvan mı lazım oldu?"

"Tamam tamam" diye araya girdi Bryce. "Ithan hakkında bin tane köpek şakası yaptık, o da siz iki budala hakkında bin tane Fey göt şakası yaptı ve artık birbirimizden iyice nefret ediyoruz ama birer yetişkin gibi davranıp yemeğimizi yiyebiliriz."

"Katılıyorum." Hunt üçüncü dilimine yumulurken diğer eliyle birasını Bryce'ınkiyle tokuşturdu.

Flynn yine sırıttı. "Galiba Ruhn'a Sınav'ını soruyordun. Biliyorsun ki o bizim de Sınav'ımızdı."

"Biliyorum" dedi Bryce saçını omzundan geri atarken. "Ama kılıcı Ruhn kazandı, değil mi?"

"Of." Flynn göğsünü tuttu.

"Kalpsiz B" dedi Declan.

Ruhn kıkırdadı, arkasına yaslanıp birasını bitirdikten sonra, "Yirmi yedi yaşındaydım" dedi. "Babam... babamız hanımları kontrol edeyim diye beni Avallen'a göndermişti."

"Güz Kralı'nın Ruhn'ı evlendirmek istediği bir Fey dişisi vardı, güçlü bir ailedendi" diye açıkladı Flynn. "Maalesef Cormac da onunla evlenmek istiyordu. Sonunda ikisi de evlenmedi tabii."

Bryce inledi. "Lütfen ikiniz arasındaki bu gerilimin bir kız yüzünden olmadığını söyleyin."

"Sadece kısmen" dedi Declan. "Biraz da Cormac ve ikiz kuzenleri bizi öldürmeye kalkıştığı için. Cormac gerçekten karnıma bir kılıç sapladı." Kaya gibi sert olan karın kaslarına vurdu.

"Bütün Feyler... müttefik değil mi?" diye sordu Ithan kaşlarını kaldırarak.

Flynn neredeyse ağzındaki birayı püskürtüyordu. "Valbaran Feyleri ve Avallen Feyleri birbirinden *nefret* eder. Avallen Feyleri bir grup kafasız göttür. Prens Cormac Ruhn'ın kuzeni olabilir ama geberip gitse umurumuzda olmaz."

"Güçlü aile bağları ha?" dedi Hunt.

Flynn omuz silkti. "Sınav esnasında olanları hak etmişlerdi."

"Tam olarak ne oldu peki?" diye sordu Bryce.

"Rezalet" dedi Declan zevkle. "Biz oraya gideli birkaç hafta olmuştu ki Kral Morven –Cormac'ın babası– Ruhn'a mağaralardan Yıldız Kılıcı'nı alıp getirmesini emretti."

"Bütün hikâyeyi anlat Dec. Bunu bana *neden* emretti?" diye hırladı Ruhn.

Dec süklüm püklüm sırıttı. "Çünkü bunu yapabileceğini söyleyerek böbürlenmiştim."

Ruhn bir bira daha açtı. "Başka?"

"Henüz gidip kılıcı getirmediği için Cormac'la alay etmiştim."

"*Başka?*"

"Tek bir Valbaran Feyinin on Avallen Feyinden yeğ olduğunu söylemiştim."

Bryce güldü. "Yani Morven Amca sizi oraya ders vermek için mi gönderdi?"

"Evet" dedi Flynn. "Üçümüzü birden. Sisin içine girene kadar –mağaralar sisle kaplı çünkü– Cormac ve göt ikizleri de peşimize saldığını fark etmedik."

"Demek kan davası başlattın" dedi Bryce Declan'a, çak yapmak için elini havaya kaldırdı. "Aferin."

Declan Bryce'ın eline vurdu ama Ithan sordu: "Yani Sınavlarınız o zaman mı gerçekleşti?"

"Evet" dedi Ruhn yüzü asılarak. "Hepimiz mağaralarda kaybolduk. Orada bazı... korkunç şeyler vardı. Hortlaklar ve haya-

letler... yaşlı ve korkunçtular. Biz altı kişi ilk başta birbirimizi öldürmeye çalışırken sonunda hayatta kalmaya çalışır hale geldik. Uzun lafın kısası Flynn, Dec ve ben sonunda mağaraların altındaki katakomplara indik..."

"Önce bedenimizi, sonra ruhumuzu yiyecek olan kan emici ruhlar etrafımızı sarmıştı" diye ekledi Flynn. "Yoksa önce ruhumuzu, sonra bedenimizi miydi?"

Ruhn başını iki yana salladı. "Silahım alınmıştı. O yüzden köşeye sıkıştığımız mağaranın ortasında duran lahtin içine baktım. Oradaydı. Yıldız Kılıcı. Ya o yaratıkların elinde ya da kılıcı yerinden çıkarmaya çalışırken ölecektim." Omuz silkti. "Neyse ki işe yaradı."

Declan söze girdi: "Ruhn kılıcı yerinden çekince piçler çığlık atarak mağaradan kaçmaya başladı. Bizi takip eden Cormac ve ikizlerin üstüne doğru hem de." Yeniden sırıttı. "Üçünün şatolarına kaçmaktan başka çaresi yoktu. Kral Morven bu işten hiç hoşlanmadı. Özellikle de Ruhn Yıldız Kılıcı'yla dönüp siktir olmasını söylediği zaman."

Bryce kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı. Ruhn gülümserken dudağındaki halka ışıldadı. "O kadar da ezik değilmişim, değil mi?"

Bryce elini havada şöyle bir salladı. "Her neyse."

Flynn birden Ithan'a dönüp boynundaki dövmeye bakarak sordu: "O dövmeyi taşımaya devam edecek misin?"

Ithan birasından içti. "Seni ne ilgilendirir?"

Flynn yine sırıttı. "Ben sadece Sabine ve Amelie'nin bu şehirdeki en boktan iki insan olduğunu sana ne zaman söyleyebilirim diye merak etmiştim."

Ithan hırladı ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Bryce Ruhn'a bir göz attı, Ruhn *Gelip bizimle kalması o kadar da kötü bir fikir olmayabilir* dedi zihninden.

Gerçekten bir kurtla ev arkadaşı olmak istiyor musun?

Melekten iyidir.

O melekle ne yaptığına göre değişir.

İğrençsin Bryce.

Bryce yeniden konuşmaya döndü, Declan saçmalamak üzere

olduğunu gösteren şeytani bir gülümsemeyle sordu: "Ee, bu gece kim nerede yatıyor?"

Bryce Hunt'a yeniden bir göz atmaktan kendini alamadı, Hunt ise ifadesiz bir yüzle cevap verdi: "Ben Bryce'la yatıyorum."

Bryce'ın ağzı açık kaldı. "Güzel" dedi Ithan, "çünkü horluyor."

"Götler" dedi Bryce öfkeyle. "İkiniz de gidip çatıda yatabilirsiniz."

"Horlama sesin oraya da gelir" dedi Ithan sırıtarak.

Bryce kaşlarını çatarak eğilip Sirinks'in kadifemsi kulaklarını okşadı.

Hunt göz kırpmakla yetindi. "Kulak tıkacı takarım."

13

Bryce doğru düzgün uyuyamadı. Hunt Athalar yanında uyumuyormuş gibi davranmaya çalışmakta çok zorlanıyordu. Ne zaman dönüp gri kanatları karşısında görse illüzyon bozuluyor, Hunt Kahrolası Athalar'ın yanında uyuduğunu hatırlıyordu.

Tharion'ın ziyareti hakkında konuşmamışlardı. Emile'i bulmaya dair verdiği karar hakkında da. Yani ufukta hâlâ bir kavga olabilirdi.

Doğal olarak şişmiş gözlerle, ağrıdan çatlayan bir başla ve ter içinde uyandı. Hunt çoktan kalkmıştı ve gelen seslere bakılırsa kahve yapıyordu.

Bryce yataktan kalkarken rahatı bozulan Sirinks tiz bir sesle havladı. Çalmakta olan telefonu baş ağrısını iyice azdırıyordu; kimin aradığına bir göz atınca ağrısı daha da arttı.

"Selam anne" dedi en neşeli sesiyle.

"Merhaba Bryce." Ember'ın sesi sakin geliyordu. Fazla sakin.

Bryce kahvenin davetkâr kokusuna doğru giderken Ithan kanepeden sırıttı. Tanrılar aşkına, kahveye ihtiyacı vardı. "Ne var ne yok?" diye sordu annesine. "Eve sağ salim vardınız mı?"

Pencerelerden güneşli bir gün görünüyor, cadılar ve melekler hızla geçip gidiyordu. Bryce sabah güneşinde birden üzerinde hâlâ *Nidaros Şehir Kulübü Yaz Kampı 15023* yazılı eski tişörtünün olduğunu fark etti... bunun dışında giyinik olduğu pek söylenemezdi. Eyvah! Ithan'ın sırıtmasına şaşmamak gerekirdi. Leylak rengi dan-

telli tangası hayal gücüne pek de gerek bırakmıyordu. Bryce tişörtünü yarı çıplak kızının üstüne çekmemek için kendini zor tuttu.

Hunt'ın yüzü düşse de tezgâha yaslanıp Bryce'a bir fincan kahve uzatmakla yetindi.

"Ah evet" dedi Ember. "Eve geldik, marketten bir şeyler alıp birkaç işi halletmeye de bol bol zaman bulduk." Bryce telefonu hoparlöre alıp tezgâha bırakarak birkaç adım geriledi. Sanki telefon sıkıştırılmış ilk ışıktan yapılmış ve patlamak üzere olan bir el bombasıydı.

"Harika" dedi Bryce, Hunt'ın gülmemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi.

"Düğün tarihini sormak için aramaya başlayanları yanıtlamaya bile bol bol vaktimiz oldu."

Hunt kahvesinden büyük bir yudum aldı. Ithan ise yüzünde şaşkın bir ifadeyle izliyordu. Doğru. Ona söylememişti.

Bryce dişlerini sıkarak gülümsemeye çalıştı. "Sen ve Randall nikah mı tazeliyorsunuz?"

Annesi sessizliğe büründü. Bir dalga yükselmeye başladı, tepe noktasına varıp kırılmaya yüz tuttu. "Bu nişan meselesi Hunt sana olan aşkını itiraf etsin diye tertiplenmiş bir numara mı?"

Kahve Hunt'ın genzine kaçtı.

Ah tanrılar aşkına. Bryce'ın içinden kaynar kahveyi kafasından aşağı dökerek eriyip yok olmak geliyordu. "Lanet olsun" diye tısladı telefonunu alıp hoparlörü kapatarak. Hunt ve Ithan gelişkin işitme duyularıyla Ember'ın söylediği her şeyi duyabilecek olsa bile. "Bak, ortada *gerçek* bir nişan yok..."

"Kesinlikle var gibi görünüyor Bryce Adelaide Quinlan." Annesinin sesi her kelimede biraz daha yükseliyordu. "Avallen Veliaht Prensi'yle nişanlanmışsın gibi görünüyor! Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Anne, onunla evlenmeyeceğim."

"Öyleyse eski okul arkadaşlarımın çoğu bunu nereden biliyor? Dün ofisinde yaptığınız özel görüşmenin fotoğrafları nereden çıktı?"

Hunt'ın kanatları birden açılıverdi, Bryce başını iki yana salladı. *Sonra* demek ister gibi işaret etti.

"Cormac beni pusuya düşürdü..."

"*Ne* yaptı?"

"Gerçek anlamda demiyorum. Başa çıkamayacağım bir şey değil. *Ayrıca*" dedi annesi itiraz etmeye başlarken, "Prens Sinsican'la evlenmeye hiç niyetim yok ama bu meseleyi halledebileceğim konusunda bana güvenmelisin." *Sen de* der gibi Hunt'a baktı.

Hunt anlayarak başını salladı. Kahvesinden bir yudum daha aldı. İhtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ne var ki Bryce'ın annesi tısladı. "Randall *panik* halde."

"Randall mı yoksa sen mi? Çünkü bildiğim kadarıyla babam başımın çaresine bakabileceğimi biliyor." Bryce sert bir sesle konuşmaktan kendini alamamıştı.

"Seni her an kandırabilecek Fey soylularıyla oyun oynuyorsun, muhtemelen ağzını sıkı tutacağını da tahmin ettiklerinden..."

Bryce'ın telefonu titreşti. Bryce gelen mesaja bir göz attı. Urd'a şükürler olsun.

"Güvenin için teşekkürler anne. Kapatmam gerek. Önemli bir toplantım var."

"Sakın beni..."

"*Anne*." Bryce kendine, bedeninin gittikçe artan bir gücün etkisiyle parıldamasına engel olamıyordu, sıvı yıldız ışığıyla kaynayan bir çaydanlık gibiydi. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleyemezsin, aklın varsa bu işten uzak dur."

Annesi birden sessizliğe gömüldü. Hunt ve Ithan da donakalmıştı.

Ama kelimeler akıp gitmeye devam ediyordu. "Neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok, şu anda nelerle uğraştığımı da bilmiyorsun." Annesi ve Randall Micah'ya yaptıklarından habersizdi. Bryce onlara söyleme riskini göze alamazdı. "Ama şunu söyleyeyim ki bu düzmece nişan meselesini halletmek bunların yanında hiçbir şey değil. O yüzden kapat artık bu konuyu."

Yine sessizlik. "Sabahın köründe bizi palas pandıras göndermenin bir nedeni olduğunu anlamıştım. Sana *yardım etmek* istiyorum Bryce..."

"Suçluluk duygusu için teşekkürler" dedi Bryce. Annesinin kaskatı kesildiğini görür gibiydi.

"Güzel. Yine de bize ihtiyacın olursa emrindeyiz Majesteleri."

Bryce tam cevap verecekti ki annesi telefonu kapattı. Bryce yavaşça gözlerini kapadı. Hunt birden çöken derin sessizliği bozdu. "Cormac arşivlere mi geldi?"

Bryce gözlerini açtı. "Öylesine sikini gezdirmeye gelmiş." Hunt gerilince ekledi. "Gerçek anlamda değil."

Hunt'ın yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü Celestina arayıp hücreye atıldığını söyledi." Bryce dişlerini gösterdi. "Korumacı erkek pozlarını bırak, olur mu?"

"Annenden ve babandan istediğini saklayabilirsin ama benden saklama. Biz bir takımız."

"*Unuttum* işte. Abartmaya gerek yok."

Hunt duraksadı. "Pekâlâ." Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Özür dilerim."

Sessizlik çökünce Bryce Ithan'ın dikkatle ona baktığını fark etti. "Hunt sana müjdeli haberlerimi anlatır" dedi saate bakarak. "Gerçekten toplantım var, giyinmem gerek." Hunt bir kaşını yukarı kaldırdı ama Bryce odasına doğru yürürken ne toplantısı olduğuna dair bir açıklama yapmadı.

Bir saat sonra duş almış ve giyinmiş halde oturma odasına döndü. Hunt çoktan 33. Lejyon kıyafetlerini giymişti.

Bryce televizyonun önünde hiç zorlanmadan şınav çeken Ithan'a döndü. "Öğlene gelirim, Tharion uğrayacağı zaman. Buzdolabından bir şeyler atıştır, bir şeye ihtiyacın olursa da ara."

"Teşekkürler anne" dedi Ithan şınav çekmeye devam ederek, Bryce dilini çıkardı.

Bryce kapının kilidini açıp Sirinks'in tasmasını taktıktan sonra koridora çıktı. Dün arşivlerde Sirinks olmadan kendini yalnız hissetmişti. Belki de Sirinks'in günü Ithan'la geçirmesini biraz kıskanmıştı.

Ayrıca Prens Cormac'ın kıçından bir parça et koparışını izlemek güzel olurdu.

Asansör gelmişti ki Hunt arkasından yetişti, Bryce'ın vücudundaki bütün kaslar elektriğe dönüverdi. Bu asansör bu kadar küçük müydü? Yoksa bir gecede Hunt'ın kanatları mı büyümüştü?

"Neden aramızdaki her şey bu kadar tuhaf?" diye sordu Hunt.

Demek doğrudan saldırıya geçiyordu. "Tuhaf mı sence?"

"Aptal numarası yapma. Hadi ama... dün gece tuhaftı mesela. Şimdi de çok tuhaf."

Bryce asansörün duvarına yaslandı. "Affedersin. Affedersin." Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Hunt dikkatle sordu, "Cormac'ın arşivlere geldiğini bana ne zaman söyleyecektin? Sana ne dedi?"

"Senin de benim de eziğin teki olduğumuzu söyledi, ayrıca benim olgunlaşmamış bir velet olduğumu düşünüyormuş."

"Sana dokundu mu?" Şimşek sıçrayarak kanatlarında dolaşıyordu. Asansörün ışıkları sönecek gibi titreşti.

Bryce cevap veremeden asansör zemin kata indi, kapı görevlisi Marrin'in yanından hiç konuşmadan geçtiler. Ayıya benzeyen şekil değiştiren arkalarından el salladı.

Bryce ancak sıcaktan cayır cayır yanan kaldırıma çıktıklarında konuşmaya başladı. "Hayır. Cormac sürüngenin teki. Son günlerde bu şehir onlarla doluymuş gibi geliyor." Gökyüzünü işaret etti, melekler MİB'deki büyük Comitium kompleksine doğru uçuyorlardı. Celestina şerefine yapılan süslemeler gece daha da çoğalmış gibiydi. "Bugün kavga yok, tamam mı?"

"Denerim."

Ayrılacakları köşeye vardılar; Bryce düz devam edecek, Hunt sola dönecekti. "Ciddiyim Hunt. Artık kavga etmek yok. Göze batmamamız gerekiyor." Özellikle de şimdi. Ophion bu kadar yakınlarındayken rahat davranamazlardı.

"Peki. Yalnız Prens Dallama seninle bir daha temasa geçecek olursa hemen beni arayacaksın."

"Tamam. Tharion ararsa bana haber ver. Ya da o konuda bir şey duyarsan..." Bryce süslenmiş lamba direklerine ve binalara takılı kameralara bir göz attı. Emile'in adını burada söyleyemezdi.

Hunt kaskatı kesilerek kanatlarını sıkıca topladı. "Bunu konuşmamız gerek. Ben, ee..." Hunt'ın gözleri gölgelerle karardı, buna sebep olan hatıraları bildiği için Bryce'ın içi sızladı. Ama sonunda o an gelmişti işte. Beklediği tartışma gerçekleşmek üzereydi.

"Yardım etmek istediğini biliyorum ve bunun için seni takdir ediyorum. Ama bence bu işe bulaşmadan önce enine boyuna düşünmeliyiz."

Bryce kendini tutamayarak Hunt'ın elini sıktı. "Tamam." Hunt'ın nasırları eline batıyordu. "Haklısın."

"Tharion dün akşam sinirlerimi bozdu" diye devam etti Hunt. "Geçmişe dair bir sürü tatsız anının su yüzüne çıkmasına neden oldu... ve sana dair endişelere. Ama bu yolda ilerlemek istiyorsan... önce detaylıca bir konuşalım."

"Tamam" dedi Bryce bir kez daha. "Ama yine de şimdi gidip Fury'yle görüşeceğim." Soracağı o kadar çok şey vardı ki görüşmese olmazdı.

"Peki" dedi Hunt ama gözleri endişeyle parlıyordu. "Gelişmeleri bana haber verirsin." Elini Bryce'ın elinden çekti. "Ayrıca aramızdaki tuhaf ilişkiyi konuşmayacağımızı da zannetme."

Bryce cevap vermek için ağzını açana dek Hunt gökyüzüne doğru uçmaya başlamıştı bile.

Bryce şehirde en sevdiği çay bar olan Tempest in a Teapot'un sekiz kişilik tezgâhındaki taburelerden birine oturdu.

Eski Meydan'ın ortasındaki Mürekkep Caddesi'nin duvarları grafitilerle süslenmiş dar sokakları büyük ölçüde sessiz, dükkânların çoğu da kapalıydı. Sadece çay bar ve iki dövme salonunun arasındaki pencereden satış yapan küçük pastane açıktı. Öğleye doğru pek çok lokanta kapılarını açıp caddenin iki yanına küçük masalar ve sıralar yerleştirirlerdi. Öğle yemeği kalabalığı dağılıp herkes ofisine döndükten sonra cadde yeniden sessizleşirdi, ta ki mesai bitimi herkes bir bira ya da günün kokteylini içmeye ya da yine bir şeyler atıştırmaya koşana kadar. Günbatımı ise beraberinde bütünüyle farklı bir kalabalığı getirirdi: sarhoş dallamaları.

"Günaydın B" dedi Juniper, kıvırcık saçları zarif bir topuz halinde toplanmıştı; kahverengi teni sabah güneşinde ışıl ışıldı. Fury'nin yanında duruyordu, Fury ise bir bar taburesine tünemiş telefonuyla ilgileniyordu. "İdmandan önce uğrayıp merhaba demek istedim de."

Bryce arkadaşını ipeksi yanaklarından öptü. "Selam. Harika görünüyorsun. Senden nefret ediyorum."

Juniper güldü. "Sen beni bir de bir saat sonra tere batmışken gör."

"Sen o zaman da harika görünürsün" dedi Bryce, Fury gözlerini telefonundan ayırmadan başını salladı. "Sipariş verdiniz mi?"

"Evet." Fury telefonunu elinden bıraktı. "Sen kendine söyle."

"Gerçi benimki paket" dedi Juniper. Eliyle hafifçe lacivert dans çantasına vurdu, fermuarı tam kapatılmamış çantadan açık pembe dans elbisesi görünüyordu. Bryce bir an durup arkadaşına, Juniper'ın sahip olduğu güzelliğe baktı. Juniper uzun ince ve zarifti, kesinlikle *yanlış beden tipinde* değildi.

Sabah provasına gitmek nasıl bir duyguydu acaba? Omzunda içi alışıldık ıvır zıvırla dolu bir çanta değil de kıyafetlerle dolu bir dans çantası taşımak nasıl bir duyguydu? Bryce barın altındaki parmaklığa taktığı topuklu ayakkabılarının içinde ayaklarını eğip bükmekten kendini alamadı, bale ayakkabılarının sağlamlığını ve esnekliğini test eder gibi.

Bryce izleyici önünde sergilenen performansın verdiği mutluluğu iyi biliyordu. Nidaros'taki etkinlik salonunda küçük ekibiyle birlikte dans ettiği yıllarda hep bunun için can atmıştı. Kasabadaki en iyi dansçıydı, koca bölgenin en iyisi. Sonra Lunathion'a gelmiş ve ne kadar hassas bir baloncuğun içinde yaşadığını öğrenmişti. Ve evet, sonuçta Juniper kadar ilerleyebileceğini sanmıyordu ama... faun'u öyle görünce yine de merak etmekten kendini alamamıştı. İçinde bir özlem uyanmıştı.

Bryce yutkundu, sonra içini çekerek eski hayallerin örümcek ağlarını temizledi. Haftada iki kez Madam Kyrah'nın dans dersine gitmek yeterince keyifliydi. Kyrah bir zamanlar HŞB sahnesini onurlandırsa da sonunda dansçılıktan hocalığa terfi edip bir stüdyo açmaya karar vermişti.

"Bugün neyin provasını yapıyorsunuz?" diye sordu Bryce.

"*Marceline*" dedi Juniper gözleri ışıldayarak. "Ama başrolde değilim."

Bryce kaşlarını kaldırdı. "Son haftalarda başrol provası yaptığını sanıyordum."

"Anlaşılan Marceline kostümü Juniper'a uymamış" dedi Fury gergin bir sesle.

Bryce'ın ağzı açık kaldı.

"Roller genelde bu şekilde dağıtılıyor" dedi Juniper hemen. "Ama ben solistlikten de memnunum."

Bryce ve Fury birbirlerine baktılar. Hayır, memnun değildi. Ama ilkbahardaki felaketin ardından HŞB bütün değişiklikleri askıya almıştı. Juniper'ın solistlikten baş dansçılığa terfi etmesi de buna dahildi.

Juniper içki içerlerken ya da pasta yerlerken bu askıya alma işinin ondan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettiğini sık sık dile getirmişti çünkü sığınakta insanların içeri girmesi için kapıların açık tutulmasını isteyen tek kişi oydu. Kariyeri açısından sonuçlarını hiç düşünmeden en zengin müşterilere zıt gitmişti.

O tiyatroda sahneye çıkma onuruna erişen ilk faunun zengin müşterilere sayıp sövmesinin, korkaklıklarını ve bencilliklerini yüzlerine vurmasının neye mal olacağını düşünmemişti.

İşte *buna* mal olmuştu.

June Bryce'ın yanındaki tabureye çöküp uzun bacaklarını uzattı. Yıldızının parlaması için bir yıl daha bekleyecekti.

"Senin yerini kim aldı peki?" Baş dansçılar ve kıdemli solistler her akşam başrolleri dönüşümlü olarak üstleniyordu.

"Korinne" dedi Juniper fazla nötr bir sesle.

Bryce dudak büktü. "Sen ondan yirmi kat iyi dans ediyorsun."

June hafifçe güldü. "Mümkün değil."

"Mümkün" dedi Fury.

"Hadi ama" dedi Bryce Juniper'ı dirseğiyle dürterek. "Mütevazı olmaya gerek yok."

June omuz silktikten sonra karton bardakta yeşil çayını uzatan baristaya gülümsedi. "Tamam. Belki *iki kat* iyiyim."

"İşte benim sevgilim" dedi Fury. Seramik kupadaki içeceğini önüne bırakan baristaya teşekkür etmek için başını salladı.

Juniper karton bardağın kapağını açıp sıcak çaya üfledi.

"Heprin Company'nin teklifini düşündün mü?" diye sordu Bryce.

"Evet" diye mırıldandı June. Fury birden bütün dikkatini içeceğine vermişti.

"Ee?" diye bastırdı Bryce. "Seni baş dansçı olarak almaya can atıyorlar." Şehirdeki diğer üç küçük dans grubu da öyleydi.

"Gerçekten iyiler" dedi June sessizce. "Yine de hâlâ bir basamak aşağıdalar."

Bryce başını salladı. Anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Valbara'da bir dansçı için HŞB zirveydi. Varılmak istenen o uzak yıldızdı. Ve June *çok yaklaşmıştı*. Baş dansçı ışıltısına dokunacak kadar yaklaşmıştı. Şimdi ise düşüşe geçmişti.

"Bir yıl daha beklemek istiyorum" dedi June çayının kapağını kapatıp ayağa kalkarken. "Belki bir şeyler değişir diye." İri güzel gözleri acıyla parıldadı.

"Değişecek" dedi Bryce çünkü o anda ona sunabileceği tek şey umuttu.

"Teşekkürler" dedi Juniper. "Ben kaçtım. Evde görüşürüz." Eğilip Fury'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Tam çekilecekken Fury öpücüğün tadını birkaç saniye daha çıkarmak için elini Juniper'in yanağına koydu.

Sonra sevgilisinin gözlerine bakarak geri çekildi ve "Evde görüşürüz" dedi. Her kelimesi şehvet vaat ediyordu.

Juniper'ın soluğu kesilmişti, dönüp Bryce'ı yanağından öperken yüzü kıpkırmızıydı. "Hoşçakal B" dedikten sonra güneşin ve tozların arasına dalıp uzaklaştı.

Bryce yan yan Fury'ye baktı. "Abayı fena yakmışsın."

Fury hafifçe güldü. "Hem de nasıl."

"Randevu geceniz nasıl geçti?" diye sordu Bryce kaşlarını oynatarak.

Fury Axtar çayından özenle bir yudum aldı. "Enfes."

Arkadaşından keyif ve mutluluk yayılıyordu, Bryce gülümsedi. "Ne içiyorsun?"

"Badem sütlü chai. Gerçekten güzel. Baharatlı."

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?"

"Çay barlara giden biri gibi mi görünüyorum?"

"Evet?.."

Fury koyu renk saçlarını savurarak güldü. Sıcağa rağmen her zamanki gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. "Öyle olsun. Ee, benimle acilen konuşmak istediğin şu mesele nedir?"

Bryce keçi sütlü matcha latte ısmarladıktan sonra mırıldandı, "Danika'yla ilgili." Emile'e ilişkin şeyleri Hunt'la konuşmaları gerekiyor olabilirdi ama Fury'yle bu konuyu konuşmak bir şeye adım atmış olduğu anlamına gelmezdi. Ophion'ın yörüngesine sürüklenmeden de gerçeği öğrenebilirdi, değil mi?

Bu saatte barda yalnızca barista ve bir diğer müşteri vardı. Sokak çöp yığınlarını karıştıran birkaç kedi dışında tamamen boştu. Kimse duymadan rahatça konuşabilirlerdi.

Fury lakayt bir tavır takınmaya devam etti. "Ithan'ın sizinle kalmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Bunu nasıl öğrendin?" Fury kendini beğenmişçe gülümsedi ama Bryce başını iki yana salladı. "Neyse boşver. Yok hayır, bu başka bir konu."

"Senden hep hoşlandı biliyorsun."

"Şey, Ithan Nathalie'den hoşlanıyordu."

"Tabii."

"Neyse." Nasıl söyleyecekti? "Danika ve sentez mevzusunu biliyorsun. Danika için sır olarak sakladığın başka bir şey var mı merak ediyorum."

Fury çayından bir yudum aldı. "Biraz daha açıklık getirebilir misin?" Bryce yüzünü ekşitti. "Bu bir rica değil" dedi Fury son derece yumuşak bir sesle.

Bryce yutkundu. Sonra sadece Fury'nin duyabileceği kadar alçak bir sesle Sofie Renast'tan, Tharion'dan, Nehir Kraliçesi'nden ve Emile ve sahip olduğu güçlerin peşine düşenlerden bahsetti. Bataklıkta terk edilmiş kayığı ve Ophion'ın da oğlanı bulmaya çalıştığını anlattı. Üç yıl önce Danika'nın sözünü ettiği buluşma noktasından ve Danika ve Sofie arasındaki yazışmalarda üstü kapalı olarak bahsi geçen Thurr Projesi ve Alacakaranlık Gerçeği'nden söz etti.

Sözleri sona erince Fury çayını bitirip, "Chai'den daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak" dedi.

"Tharion bana söylediğinden beri sersem gibiyim" dedi Bryce alçak sesle konuşmaya devam ederek. "Ama Danika ve Sofie birbirlerini kesinlikle tanıyorlarmış. Sofie'nin gerektiğinde saklanabileceği bir yer bulması için Danika'ya güvenmesine yetecek kadar iyi tanıyorlarmış hem de."

Fury parmaklarıyla tezgâha vuruyordu. "Sana inanıyorum. Ama Danika hiçbir zaman isyancılarla bir bağlantısı olduğunu belli etmedi, kendi kanallarımdan da böyle bir şey duymadım."

Bryce adeta rahat bir nefes aldı. Belki de iş oralara kadar varmamıştı. Belki de tanışıklıklarının Ophion'la hiç ilgisi yoktu. "Sence buluşma noktası Kemik Mahallesi olabilir mi?" Olmasın diye dua ediyordu.

"Danika damarlarında fırtınakuşu gücü dolaşsa bile bir çocuğu oraya göndermez. Ayrıca bunu bu kadar ayan beyan yapacak kadar da aptallık etmiş olamaz."

Bryce kaşlarını çattı. "Evet. Doğru."

"Alacakaranlık Gerçeği ve Thurr Projesi'ne gelince..." Fury omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Ama Danika hep tuhaf tuhaf şeylerle ilgilenirdi. Saatlerce internette bir şeyler araştırıp dururdu."

Bryce hafifçe gülümsedi. Bu da doğruydu. "Peki sence Danika'nın sır olarak sakladığı başka bir şey olabilir mi?"

Fury düşüncelere dalmış gibiydi. "Danika hakkında bildiğim diğer tek sır bir tazı olduğuydu."

Bryce sırtını dikleştirdi. "Bir ne?"

Fury baristaya bir chai daha getirmesini işaret etti. "Bir tazı... soyların ve taşıdıkları sırların kokusunu alabiliyordu."

"Danika'nın gelişkin bir koku duyusu olduğunu biliyordum" dedi Bryce. "Ama bu denli..." Cümlesini tamamlayamadı, zihninde Danika'nın hatırası belirmeye başlamıştı. "İlk yılın kış tatilinde benimle eve geldiğinde Nidaros'taki herkesin aile bağlarını çözmüştü. O zaman bunun kurtlara has bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu özel bir yetenek mi?"

"Bunu tanıştığımız zaman bana düşmanca davranması sayesinde öğrenmiştim. Beni koklamış ve anlamak istemişti." Fury'nin gözleri kederlendi. "Aramızdaki sorunu çözdük ama Danika hakkımda tehlikeli bir şey biliyordu, ben de onun hakkında."

Fury şimdiye dek yaptığı... iş hakkında hiç bu kadarını söylememişti.

"Tazı olmak neden tehlikeli peki?"

"Çünkü insanlar bu yeteneği kullanmanın ve onunla birini öldürmenin bedelini ağır öderler. Herkesin gerçek soyunu anlayabildiğini düşünsene... özellikle de politikacıların veya kraliyet ailesinden soyu şaibeli birilerinin. Anlaşılan bu yetenek baba tarafından geliyordu."

Belki Danika'nın bundan bahsetmek istememesinin bir diğer nedeni de buydu. Sabine'i becerecek kadar yürekli olan erkekten hiç söz etmemişti.

"Soruşturma esnasında bunu bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu Bryce.

"Konuyla ilgisi varmış gibi görünmüyordu. Danika'nın çok sayıdaki gücünden biriydi sadece."

Bryce gözlerini ovuşturmak için elini kaldırmıştı ki makyajını hatırlayarak durdu. "Sofie bunu biliyor olabilir miydi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Fury. "Herhalde düşük bir ihtimal." Sonra dikkatle sordu: "Bu işi araştırmak istediğinden emin misin? O çocuğun peşinden gitmek istediğinden?"

"Sadece Emile'in iyiliği için değil" diye itiraf etti Bryce. "Danika'nın neler çevirdiğini öğrenmek istiyorum. Danika hep iki adım –hatta *on* adım– öndeydi sanki. Nereye kadar gittiğini bilmek istiyorum."

"Danika öldü Bryce. Bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Bryce arkadaşının sert sözleri karşısında büzüldü. "Biliyorum. Ama Danika'nın Ophion'la, Sofie'yle bir bağlantısı vardı ise... Sofie'yi bulmak isterim, tabii hayattaysa. Sofie'nin Danika hakkında bildiklerini ve nasıl temasa geçtiklerini öğrenmek isterim. Danika'nın gerçekten Ophion'la birlikte çalışıp çalışmadığını."

"Tehlikeli bir işe bulaşıyorsun."

"Hunt da aynı şeyi söyledi. Ama... ikiniz de haklısınız. Belki de bu işten uzak durmamakla aptallık ediyorum. Ama Emile'in onu bulmaya kararlı insanlar tarafından izi sürülen bir çocuk olduğu gerçeği bir yana, onu Tharion için bulabilirsem... Sofie'ye ya da So-

fie hakkında bilgiye de ulaşmış olurum. Ve Sofie'nin Danika hakkında vereceği cevaplara."

Fury başını eğerek baristaya teşekkür ettikten sonra ikinci chai'sinden bir yudum aldı. "Peki gerçeği öğrenince ne yapacaksın?"

Bryce dudağını ısırdı. "Herhalde gerçeği kabullenebilmek için Cthona'ya dua edeceğim."

14

Hunt kollarını göğsünde kavuştururken kanatlarını yakan korkunç sıcağa değil, Comitium'un çatısındaki antrenman alanlarının birinde idman yapan birliğe odaklanmaya çalıştı. Yanında duran Isaiah da ter içindeydi, koyu renk gözlerini dövüşen iki askere dikmişti. Dişi olan karşısındaki erkekten daha hızlı ve zekiydi ama erkek ondan elli kilo kadar daha ağırdı. Yumruklarının her biri kamyon çarpmış gibi hissettiriyor olmalıydı.

"Paramı erkeğe yatırıyorum" diye mırıldandı Isaiah.

"Ben de. Dişi daha fazla dayanamayacak kadar acemi." Hunt alnındaki terleri silerken sıcaklar iyice bastırmadan saçlarını kısa kestirdiğine şükretti. Solas onları kömür ocağında yavaş yavaş kızartıyordu. Neyse ki kışlaya gelmeden önce üstünü değiştirip şort ve tişört giymişti.

"Uzun vadede bir önemi yok aslında" dedi Isaiah erkek kılıcının kabzasıyla dişinin çenesine vururken. Dişinin ağzından kanlar fışkırdı. "Savaşa gitmiyorsak tabii."

Muhteşem dengeleyici.

Hunt bir şey söylemedi. Dün gece doğru düzgün uyumamıştı. Kafasında dönüp duran düşüncelerden sıyrılamamıştı. Bryce'la konuşmak istiyordu ama ne zaman Bryce'a yaklaşsa damarlarına akın eden asit tüm kelimeleri eritip yok ediyordu. Bu sabah bile sadece konuşmaları gerektiğini söyleyebilmişti.

Tabii Bryce her zamanki gibi tüm bunları anlamıştı. Hunt'ı ra-

hatsız edenin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden tamam derken elini tutmuştu.

Hunt telefonuna bir göz attı. Tharion'ın meseleyi konuşmak için uğramasına sadece bir saat kalmıştı. Harika.

"Sence kendimizi yine orada mı bulacağız?" dedi Isaiah dalgın bir yüz ifadesiyle. "O savaş alanlarında?"

Pek çok savaşta yer almış olmalarına rağmen Hunt hangisini kastettiğini anladı. Sandriel uzun yıllar önce, Ophion daha yeni yeni şekillenirken ikisini insan isyancıları öldürmeye yollamıştı.

"Umarım bulmayız" dedi Hunt o bulanık katliam görüntülerini kafasından atmaya çalışarak: yanan mekanik zırhların içindeki kan revan insanlar, üst üste yığılmış parça parça kanatlardan oluşan devasa yığınlar, vahşileşip kargalarla birlikte leşlere üşüşen bazı şekil değiştirenler.

Hunt Isiah'ya bir göz attı. Arkadaşı Tharion meselesini bilseydi ne derdi? Isaiah'nın Shahar'ın savaş çadırındaki son tartışmalarında söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Bu aptallık Athalar! Resmen ölüme gidiyoruz. Müttefikimiz yok, geri çekilme rotamız yok... siz ikiniz hepimizin ölümüne sebep olacaksınız!*

Hunt arkadaşına dışarı çıkmasını emretmişti. Sonra da perdenin arkasındaki yatağından tartışmalarını dinleyen Shahar'ın yanına kıvrılmıştı. Shahar Isaiah'nın yanıldığını, korkusundan böyle davrandığını söylemiş, Hunt da ona inanmıştı. Çünkü Hunt da korkuyordu, bunu sonradan fark etmişti. Shahar'a inanmıştı ve vahşice sevişmişlerdi, şafaktan birkaç saat sonra da Shahar ölmüştü.

Hunt geçmişin hatıralarını kafasından atıp önündeki dövüşe odaklanmaya çalıştı. Dişi erkeğin karnına bir yumruk indirdi. Erkek un çuvalı gibi yere yığıldı, Hunt hatıralar ve korkulardan sıyrılıp kıkırdadı. "Hoş bir sürpriz oldu" dedikten sonra çifter çifter dövüşmekte olan diğer askerlere döndü. Askerlerin çıplak tenlerinden terler akıyor; beyaz, siyah, kahverengi, gri kanatları hışırdıyor; pek çoğunun yüzünde kanlar parıldıyordu.

Naomi gökyüzünde bir birliğe pike bombardımanı talimi yaptırıyordu. Alanın bir ucunda kendi birliklerine atış talimi yaptıran Pollux ve Baxian'a doğru bakmamak için çaba harcamak gereki-

yordu. Baxian o büyük kurt formuna dönüşmüştü, siyah kürkü parıl parıl parlıyordu.

Vik ve Justinian yerine bu iki pisliğin burada olması asap bozucuydu.

Hunt'ın sonunda onlara bakması da öyle. Hunt dikkatle Zebani'nin hayvan formunu inceledi. Baxian'ın o ağızla rakiplerini parça parça ettiğini görmüştü, ayrıca yerde de melek formunda olduğu kadar hızlı hareket edebiliyordu. Baxian Hunt'ın ona baktığını sezmiş gibi başını çevirdi. Kapkara gözleri ışıldadı.

Hunt Baxian'ın gözlerindeki aşikâr meydan okumayı görünce kabardı. Baxian aniden çakan bir ışıkla şekil değiştirdiğinde de Hunt'ın öfkesi azalmadı, Baxian'ın yakınındaki birkaç melek aniden insan formuna geçişi karşısında ürkmüşlerdi.

Baxian Pollux'a bir şey söyledikten sonra onlara doğru yürümeye başlayınca Ithan mırıldandı; "Sakin ol."

Baxian hemen hemen Hunt kadar uzun boyluydu ve bunaltıcı sıcağa rağmen kanatları ve Zebani postuyla uyumlu olacak şekilde tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. "Valbara'da eskisinden çok daha eğlenceli bir iş yaptığını sanıyordum Athalar. Sıkıntıdan ölmemene şaşırdım."

Isaiah bunu yere düşmüş olan erkeği kontrol etmek çin fırsat bilip giderken Hunt'a göz kırptı.

Hain.

"Bazılarımız normal bir hayat yaşamaya can atıyor biliyorsun" dedi Hunt.

Baxian kıs kıs güldü. "Bütün o savaşlara, eriştiğin şana şerefe, damarlarında dolaşan şimşeğe rağmen... tek istediğin sabah dokuz akşam beş çalışacağın bir iş ha?" Boynundaki yara izine hafifçe vurdu. "Bunu bana yapan erkek görse dehşete düşerdi."

"Sana onu yapan erkek" dedi Hunt dişlerini sıkarak, "her zaman barış istedi."

"Şimşeğin derimi yüzerken pek öyle görünmüyordun."

"O isyancı ailesini hiç düşünmeden Sandriel'e teslim ederek bunu hak etmiştin."

Baxian güldü, cansız ve cılız bir gülüştü bu. Sıcak kuru rüzgâr

siyah kanatlarını hışırdattı. "Her zaman tam bir pislik oldun. Satır aralarını okumayı hiç beceremedin."

"Bu da ne demek oluyor?" Hunt'ın gücü parmak uçlarında ışımaya başladı.

Baxian omuz silkti. "Senin gibi kölelik etmiş olmayabilirim." Başıyla Hunt'ın alnını işaret etti. "Ama benim de tıpkı senin gibi Sandriel'e hizmet etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Ben sadece bundan duyduğum rahatsızlığı açık etmedim."

"Daha neler. Ona seve seve hizmet ettin. Buraya geldin diye geçmişini yeniden yazamazsın."

Baxian'ın kanatları hışırdadı. "Neden Sandriel'in triarii'sinde olduğumu bana hiç sormadın. Onca yıl bir kez bile sormadın. Sen de diğerleri gibisin Athalar. Yüzeysel."

"Siktir git. İşine dön."

"İşim bu. Vali mesaj atıp seninle çalışmamı söyledi."

Hunt'ın midesi bulanmaya başladı. Celestina Tharion'ın o fırtınakuşu çocuğu bulmak için yardım istediğinden haberdar mıydı? Hunt'ı izlemek için peşine Zebani'yi takmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? "Yok artık" dedi Hunt.

Başıyla Pollux'u işaret eden Baxian'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Yüz yıldır bu dingille çalışıyorum. Onunla artık başka birinin uğraşması gerekiyor." Naomi'yi işaret etti.

Çekiç'le uğraşmak zorunda kalmayacağı için sevinmek bencillik olur muydu? "Bunu neden toplantıda söylemedi?" dedi Hunt.

"Sanırım Celestina bu sabah bizi izliyor." Baxian başını kameralara doğru eğdi. "Muhtemelen önce davranışlarımızı izleyip kimi kiminle eşleştireceğine öyle karar vermek istedi."

"Hangi amaçla?"

Hunt'ın telefonu cevap verir gibi titreşmeye başladı. Hunt şortunun cebinden telefonunu çıkarınca Celestina'dan gelen mesajı gördü.

Isaiah şehrin liderleriyle tanışmaya giderken bana eşlik edeceği için yeni gelen iki arkadaşımızla sen ve Naomi'nin ilgileneceğine inanıyorum. Senden Baxian'la birlikte çalışmanı istiyorum. Ona işi gösterirsin. Sadece 33. Lejyon'da işlerin nasıl yürüdüğünü değil, şehirdeki işleyişi de. Valbara'daki yaşantıya uyum sağlarken zorluk çekmesin.

Hunt içinden bir inilti koyuverse de durup düşündü. Kameraların varlığını hiç unutmuyordu, Başmelek yüzünün her ifadesini izliyor olabilirdi. "Pollux'u Naomi'nin sorumluluğuna mı veriyor yani?"

Ringin karşısında Isaiah kaşlarını iyice çatmış telefonuna bakıyordu. Sonra endişe dolu bir yüzle Hunt'a baktı. Hunt bunun Vali'ye eşlik edecek olmaktan duyduğu onurdan kaynaklanmadığını anladı.

Hunt tekrar Baxian'a döndü, Baxian gerekli emirlerin Hunt'a ulaştığını muhakkak anlamıştı. "Pollux birinin ona işi öğretmesine hayatta izin vermez."

Baxian omuz silkti. "Bırak Pollux kendi mezarını kendi kazsın. Geyik'ten ayrıldığı için o kadar tepesi attı ki yeni pozisyonunun farkında değil."

"Çekiç'in birini böyle önemseyeceği hiç aklıma gelmezdi."

"Önemsemiyor zaten. Sadece kendisine ait... malların kontrolünü elinde tutmak istiyor."

"Geyik kimsenin malı değil." Hunt Lidia Cervos'ı iyi tanımıyordu, onunla sadece Sandriel için çalışırken bir araya gelmişlerdi, o zaman da Geyik zamanının çoğunu Asteriler için çeşitli görevlere giderek geçirmişti. Casus avı ve isyancı haklama gibi işleri yapması için kiralanmış bir tür saha elemanı gibiydi. Lidia ne zaman Sandriel'in şatosuna gelse ya Başmelek'le gizli toplantılar yapardı ya da canlarının istediği odada Pollux'la sevişirlerdi. Tanrılara şükürler olsun ki Geyik buraya gelmemişti. Ya da Harpy.

Ama Emile Renast bu şehre geliyorsa... "Geyik gerçekten Lunathion'a gelmiyor mu?" diye sordu Hunt.

"Hayır. Bu sabah Pollux'u aramış. O zamandan beri Pollux'un keyfi yok."

"Mordoc sonunda harekete mi geçti yoksa?" Geyik'in dehşet kurtlarının lideri de sahibesi kadar zorluydu.

Baxian sessizce güldü. "Lidia'nın tipi değil. Ayrıca Pollux'la boy ölçüşecek kadar cesur da değil."

"Geyik Ephraim'le görüşmeye giderken Mordoc da yanında mıydı?" Adımlarını dikkatli atması gerekiyordu.

"Evet" dedi Baxian Pollux'a bakarak. "Şu anda hepsi Forvos'ta. Ephraim son birkaç haftadır onlarla çok yakın... bu da Geyik'i öfkelendirdi. Harpy'yi daha da delirtti."

Demek Geyik Emile'in peşinde değildi. En azından şimdilik. Yani çocuk için tehlike arz eden sadece Ophion ajanlarıydı. Hunt bunu daha sonra Tharion'a söylemek için zihninin bir köşesine yazdıktan sonra sözlerine devam etti: "Sen ve Harpy birliktesiniz sanıyordum... onu görmemek seni o kadar da üzmüyor gibi."

Baxian yine Hunt'ın kemiklerinde titreşen o hafif kahkahalarından birini attı. "O ve Pollux, Lidia ve Pollux'tan daha iyi bir çift olurdu." *Lidia*. Hunt Baxian'ın daha önce Geyik'in gerçek ismini kullandığını hiç görmemişti ama şimdi ikinci kez kullanıyordu. "Ephraim'i perişan edecek" diye devam etti Baxian kendi kendine gülümseyerek. "Bunu göremiyor olduğuma üzülüyorum."

Hunt Harpy ona kaldığı için neredeyse Ephraim'e acıyacaktı. "Peki ya Atmaca?"

"En iyi bildiği şeyi yapıyor: Pollux'u zalimlik ve acımasızlıkta geçmeye çalışıyor." Atmaca uzun süredir güç yarışında Pollux'un baş rakibiydi. Hunt ondan yıllarca sakınmıştı. Şimdi Baxian'ın da aynını yapmış olduğunu fark ediyordu. Etkileşimde olduklarını hiç görmemişti.

"Sen özgür bir erkeksin" dedi Hunt. "Sandriel öldü. Neden göreve devam ediyorsun ki?"

Baxian elini kısacık kesilmiş saçından geçirdi. "Ben de aynı soruyu sana sorabilirim."

"Paraya ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Baxian dilini şaklattı. "Anladığım kadarıyla Bryce Quinlan masraflı bir sevgili. Prensesler güzel şeylere bayılır."

Hunt Bryce'la sevgili olduklarını yadsımaya kalkmadı. O zaman ona sataşması için Baxian'a bir kapı açmış olurdu. "Kesinlikle."

Baxian konuşmaya devam etti: "Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten sağlam kız."

Isaiah karşıdan Hunt'a seslendi, Hunt bu sohbetten kurtulmak için bulduğu bahaneyle rahat bir nefes aldı. "Buraya uyum sağlamanın ilk kuralı şudur: Sana söz verilmedikçe konuşmaya-

caksın." Isaiah'nın yardımcısı olduğu için rütbece Baxian'dan üstündü.

Gözlerindeki parıltıya bakılırsa Baxian da bunun farkındaydı. "Bu vazifeyi ciddiye alıyorum biliyorsun."

Hunt vahşice sırıttı. "Aa, tabii ki biliyorum." Madem Baxian'ın uyum sağlamasına yardım etmek zorundaydı öyleyse onu memnuniyetle içinde bulundukları yüzyıla sürükleyecekti. Bunun da tekmeler ve çığlıklar eşliğinde olmasını umuyordu. "Ben de öyle."

Baxian biraz endişeli görünecek kadar sağduyu sahibiydi.

Tharion Bryce Quinlan'ın dairesine sahip olmak isterdi. Hem de nasıl.

Ama alamayacağının bal gibi farkındaydı, ayrıca Nehir Kraliçesi'nin Yukarı'da yaşamasına izin vermesi için güneşin Cehennem'de parlaması gerekirdi. Dairenin kapısını çalarken bu düşüncelerle kaşlarını çattı.

Kilit tıkırdadı, ardından Ithan Holstrom kaşlarını kaldırmış şekilde kapıyı aralayıp baktı. "Bryce daha gelmedi."

"Haberim var." Tharion telefonunu kaldırıp birkaç dakika önce Fey prensesle yaptığı kısa yazışmayı gösterdi.

Dairene geldim ve iç çamaşırı çekmeceni karıştırmaya hazırım.

Bryce hemen cevap vermişti. *Erken gelmişsin. On dakikaya oradayım. Dantelli olanlara salyalarını akıtma. Ya da daha beterini.*

Söz veremem diye yazmıştı Tharion, Bryce da *Bari pembe sütyenime dokunma* diye cevaplamıştı.

Ithan iletişim bilgilerinin altındaki numaranın gerçekten Bryce'a ait olup olmadığını kontrol edince Tharion şaşırdı. Akıllı çocuk. Ithan çenesini oynattıktan sonra, "Bryce'ın Athalar'la birlikte olduğunu sanıyordum" dedi.

"Ah, öyle zaten" dedi Tharion telefonunu cebine koyarken. "Ama mesele iç çamaşırlarına geldiğinde Bacaklı ve ben bunu pek önemsemiyoruz." Buyur edilmeyi beklemeden içeri girmek için adımını attı.

Ithan dişlerini göstererek kaskatı kesildi. Safkan kurt. Ama kapıyı açıp kenara çekildi. Tharion içeri girerken Ithan'la arasına biraz mesafe koydu. Bu erkeğin galibiyet golünü attığı kaç sunball maçı iz-

lemişti? Ithan'ın o kahrolası topa vurması için kaç kez televizyonuna bağırmıştı? Onunla yüz yüze gelmek tuhaftı. Onunla zıtlaşmak.

Tharion son derece konforlu beyaz kanepeye oturup minderlere gömüldü. "Dün akşam buradan çıktıktan sonra senin Danika hakkında pek bir şey söylemediğini fark ettim."

Ithan tezgâha yaslandı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Tharion yapmacık yapmacık gülümsedi. "Sporcu olabilirsin ama aptal değilsin. Dün akşam Brycle'la konuştuklarımızdan bahsediyorum."

"Danika bana ne diye bir isyancıyı tanıdığından bahsetsin ki?"

"Onunla hayli yakındın."

"O benim Alfa'mdı."

"Sen Şeytan Sürüsü'nde değildin."

"Hayır ama olabilirdim."

Tharion ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını sehpaya uzattı. Televizyonda spor haberleri açıktı. "Hepiniz profesyonellik için çabalamıyor muydunuz?"

Ithan'ın yüzü gerildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Doğru. Ben sadece Şef Bilmemkim'im." Tharion Ithan'ı selamladı. "Ama Danika'nın bir işe karıştığını biliyorsan, bu şehirde Danika'nın saklanmak için güvenli bir yer olarak Sofie'ye sözünü edebileceği *bitkin ruhların huzura erdiği* bir yer varsa, hatta senin abin de..."

"Kardeşimden bahsetme." Ithan'ın hırıltısı mutfak dolaplarındaki bardakları zangırdattı.

Tharion ellerini havaya kaldırdı. "Anlaşıldı. Yani hiçbir şey bilmiyorsun."

"İsyandan, savaştan ya da bu tür şeylerden konuşmazdık." Ithan'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Bu işe sürüklenmek hiç hoşuma gitmiyor. Bryce'ın sürüklenmesi de. Bu konudan bahsederek bile Bryce'ı tehlikeye atmış oluyorsun. Kayıp bir çocuğun peşine düşmek neyse ama Ophion'la uğraşmak ölümcül olabilir."

Tharion sevimli sevimli gülümsedi. "Bana verilen emirleri yerine getirmekle mükellefim."

"Kraliçenin Emile'i aradığı haberini yaymakla nasıl bir risk aldığını göremiyorsan aptalın tekisin demektir."

"Olabilir ama emrine itaat etmezsem kraliçemin bana yapacakları Sabine ve Amelie'nin sana yaptıklarından çok daha kötü olacaktır." Tharion yine sırıttı. "Hem benim yaralarımı saracak güzel Bryce'ım da olmayacak."

Ithan tekrar hırladı. Sırf bu hırlamayla bile neyi açık ettiğinin farkında mıydı acaba? Oysa eskiden yapacağı hamleleri belli etmeyen zeki bir sunball oyuncusuydu. Anlaşılan bu yeteneğini kaybetmişti.

Ama Tharion konuşmaya devam etti: "Danika ölmeden önce bir sürü şaibeli iş yaptı. Bryce bunu biliyor. Konuşmayı reddederek onu korumuş olmuyorsun." Tharion ayağa kalkıp buzdolabına gitti, kurdun her nefesini açıkça duyabiliyordu.

Buzdolabının kapağını açıp atıştıracak bir şeyler aranırken Ithan, "Danika bir tarih öğrencisiydi" dedi.

Tharion bir kaşını yukarı kaldırdı. "Yani?"

Ithan omuz silkti. "Bir defasında büyük ihtimalle başını belaya sokacak bir konuda araştırma yaptığını söylemişti. Ama sonradan neler bulduğunu sorduğumda o konudan vazgeçtiğini söyledi. Bu bana tuhaf gelmişti."

Tharion kapağı kapatıp buzdolabına yaslandı. "Neden?"

"Çünkü Danika pes etmezdi. Bir şey gerçekten ilgisini çekiyorsa peşini bırakmazdı. İyi bir neden olmadıkça araştırma konusunu değiştireceğine inanmıyordum."

"Sence bir üniversite öğrencisi onu Ophion'a götürecek çok gizli bir bilgiye mi erişmişti yani?"

"Danika sadece bir üniversite öğrencisi değildi."

"Tıpkı senin de sadece üniversiteli bir sunball oyuncusu olmadığın gibi ha?"

Ithan dokundurmayı anlamamış gibi yaptı. "Bana Danika'yı sordun. Sentez yüzünden olanlar bir yana aklıma gelen tek şey bu. Umduğun bu değilse kusura bakma."

Tharion tezgâha yaslanmış erkeğe bakmakla yetindi. Bu yapayalnız erkeğe.

Aptal pisliğin teki olabilirdi ama Tharion televizyonu işaret etti. "Dün akşamki Korinth maçını kaçırdım, özetleri izlemek is-

tiyorum. Diğerlerini beklerken seninle birlikte izlememde sakınca var mı?"

Ithan kaşlarını çattı, Tharion ise elini kalbinin üstüne götürdü. "Gizli casusluk işleri yok, söz veriyorum." İçini çekti. "Birkaç dakika huzur istiyorum."

Ithan rakiplerine karşı kullandığı keskin bakışlarıyla Tharion'ı süzerek düşündü. Belki de sunball oyuncusu ölmemişti.

"Açsan biraz pizza kalmıştı" dedi sonunda.

15

Öğle kalabalığı Beş Gül'ün sokaklarına akmaya başlarken Ruhn kardeşiyle Fey Arşivleri'nin önünde buluştu.

Herkes yiyecek almakla ya da telefonuna bakmakla o kadar meşguldü ki kalabalığın içinde ancak birkaç Fey onları fark etti. Yine de ağaçların ve BeGü'nün yeşilliklerinin bile serinletmeye yetmediği kavurucu sıcaklıktaki caddeye çıkarlarken Bryce başına bir sunball şapkası geçirip güneş gözlüğü taktı.

"Ben bunlardan takmıyorum" dedi Ruhn. Hele ki Fey topraklarında. "İnsanlar böyle kim olduğunu şıp diye anlar."

"Gözlerini dikip bakmalarına artık katlanamıyorum."

"Bu işin olmazsa olmazı bu."

Bryce Ruhn'ın duymamayı tercih ettiği bir şeyler homurdandı. "Tharion gelmiş mi?" diye sordu Bryce'ın dairesine doğru yürürlerken.

"Evet. Ithan'ı sıkıştırmaya başlamıştır bile." Zaten destek olarak gelmesini de bu yüzden istemişti. Ruhn'ın bundan büyük keyif duyduğu da bir gerçekti.

Feyler ve şekil değiştirenlerle dolu, arada bir drakilerin gelip geçtiği işlek bir kavşaktan karşıya geçtiler. "Anladığım kadarıyla beni Hilal Şehir'in tehlikeli caddelerinden eve yürürken yanında kas gücü olsun diye çağırmadın." Alaycı bir tavırla gökyüzünde uçan melekleri ve cadıları, hızla geçip giden sarı yelekli küçük bir susamurunu, arabaların arasından hızlı hızlı yürüyen ata benzer şekil değiştiren aileyi işaret etti.

Bryce güneş gözlüğünün üstünden ters ters Ruhn'a baktı. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum.... Telefonda konuşmak güvenli gelmedi. Ya da mesajlaşmak."

Ruhn derin bir nefes aldı. "Cormac meselesinin gerçekten saçma olduğunu biliyorum ama..."

"Cormac'la ilgili değil. Danika hakkında."

"Danika mı?"

"Bu sabah Fury'yle konuştum. Bana Danika'nın bir tazı olduğunu söyledi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet" dedi Ruhn şaşkınlık dolu bir ifadeyle. "Sadece... bunu mu söyleyecektin?"

Kız kardeşi elini havada şöyle bir salladı. "Danika benden bir sürü şey saklamış. Ben de artık sır saklamayı anlamlı bulmuyorum."

"Danika'ya kızman gayet normal."

"Bana kişisel gelişim dersi vermeye kalkma, olur mu?"

"Peki." Ruhn çenesini sıvazladı. "Galiba bu kimse bilmezken Danika'nın kardeş olduğumuzu nereden bildiğini açıklıyor." Ruhn Bryce ve Danika'ya rastladığı o partiyi hiç unutmamıştı, yıllar sonra kardeşini ilk kez orada görmüştü. Danika'nın gözlerini dikip nasıl baktığını da unutmuyordu. Sonra da kaşlarını kaldırarak Bryce'a bakmıştı. Ruhn o anda Bryce onu kuzeni olarak tanıtsa da Danika'nın başka kimsenin bilmediği şeyi bildiğini anlamıştı. Yine de bunu Danika'nın esrarengiz gözlem yeteneğine bağlamıştı.

"Danika'nın sadece koku almakta *iyi* olduğunu sanıyordum" dedi Bryce serinlemek için eliyle yüzünü yelpazeleyerek. "Dahi olduğunu falan düşünmemiştim. Sence Sofie'yle bağlantısının bununla bir ilgisi olabilir mi?"

"Biraz zorlama bir tahmin olur. Danika bu yetenek olmadan da güçlü ve nüfuz sahibi bir Vanir'di. Sofie ya da Ophion onu bir sürü başka nedenden de arayıp bulmuş olabilir."

"Biliyorum." Bryce apartmanın cam kapıları önünde durana dek konuşmadılar. "Belki de Sofie Danika'nın kardeşini Kavalla'dan kurtarmasına yardım edebileceğini falan düşünmüştür. Sofie kardeşine ulaşabilmek için yıllarca uğraşmış gibi görünüyor. Belki Danika'nın sözünü geçirebileceğini falan düşündü."

Ruhn başını salladı. Emile'in katlandıklarını, Sofie'nin her gün her dakika kardeşinin kurtulması için dua edip çırpınmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Asla vazgeçmediğini ve sonunda başardığını... Ruhn'ın söyleyecek sözü yoktu. "Peki Danika gerçekten söz geçirebilecek kadar güç sahibi miydi?" diye sordu.

Bryce başını iki yana salladı. "Aslında olabilirdi ama bildiğim kadarıyla böyle bir şey yapmaya hiç kalkışmadı. Ayrıca onca insan dururken Sofie neden Danika'yla iletişim kursun ki, sonuçta Danika burada, Sofie ise Pangera'daydı. Çok anlamsız geliyor." Bryce atkuyruğunu omzunun üstünden arkaya atıp hüsran dolu bir sesle homurdandı. "Sofie'nin Danika hakkında neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

"Onu anladım" dedi Ruhn. "Neden Emile'i bulmak istediğini de. Ama şunu bir kez daha söyleyeceğim Bryce: Yerinde olsaydım Tharion ve Nehir Kraliçesi çocuğu bulmaya çalışarak ne tür bir oyun oynuyor olursa olsun bu işten uzak dururdum. Üstelik Ophion da Emile'in peşindeyken."

Bryce apartman kapısını açınca klimanın serinliği buz tutmuş bir battaniye gibi üstlerine iniverdi, Bryce Marrin'e el salladı. Ursin de resepsiyondan el salladı, Ruhn erkeğe hafifçe gülümsedikten sonra kardeşinin peşinden asansöre bindi.

Kapıların kapanmasını bekledikten sonra alçak sesle, "Athalar bunu sana dün akşam zaten söylemişti ama çocuğu bulmakta bir kötülük yokmuş gibi görünse de Asteriler sırf bu işe karıştığın için bile seni öldürebilir" dedi Ruhn.

Bryce dalgın daldın atkuyruğunu bileğine dolayıp duruyordu. "Beni bu ilkbahar öldürebilirlerdi ama öldürmediler. Herhalde şimdi de öldürmezler."

Bryce'ın katına geldiklerinde kapılar açıldı, asansörden inerlerken Ruhn düşünceli bir tavırla dudağındaki gümüş halkayı çekiştiriyordu. "Hayatta kalmanı istiyorlarsa nedenini merak ediyorum. Sırtında Boru'yu taşıyorsun. Bu önemsiz bir şey değil." Bunu söylerken kendini kız kardeşinin sırtına bakmaktan alıkoyamamıştı, elbisenin yakasından dövmenin üst kısmı hafifçe görünüyordu. "Hoşuna gitse de gitmese de artık önemli bir role sahipsin. Ve inan

bana seni anlıyorum... normal bir hayat sürmek isterken seni bundan alıkoyan boktan meselelerle uğraşmak zorunda kalıyorsun." Ruhn'ın sesi boğuklaşınca Bryce başını çevirip nötr bir yüz ifadesiyle baktı. "Ama sen bir Yıldız Doğan'sın ve Boru sende. Dalış sayesinde pek çok güce sahipsin. İlkbahardan önceki Bryce'ın Emile'i araması o kadar yankı uyandırmazdı ama şimdiki Bryce için aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Atacağın her adım siyasete alet edilecek, analize tabi tutulacak... saldırı, isyan ya da doğrudan savaş ilanı olarak değerlendirilecek. Ne söylersen söyle bu değişmeyecek."

Bryce derin derin iç geçirdi ama bakışları yumuşamıştı. Bunun nedeni ya Ruhn'ın söyledikleri ya da kendi hayatına dair itiraflarıydı. "Biliyorum" dedi Bryce, ardından dairenin kapısını açtı.

Tharion'ı Ithan'la birlikte kanepede otururken buldular, televizyonda maç analizleri açıktı. Tharion uzun bacaklarını yayıp ayaklarını sehpaya uzatmış, elindeki pizza dilimini yemekle meşguldü.

Bryce donup kalmasaydı Ruhn da girip bir parça pizza alabilirdi.

Bryce'ınki Feylere özgü, tehdit algılamaya yönelik bir hareketsizlikti. Ruhn'ın bütün içgüdüleri savunmaya geçmesi, saldırması, ailesine gelecek herhangi bir tehdidi ortadan kaldırması için haykırıyordu. Ruhn içgüdülerini bastırdı, Bryce'ı gözlerden saklamak için serbest bıraksın diye yalvaran gölgeleri dizginledi.

"Yerseniz pizza tezgâhta" diye seslendi Ithan.

Bryce üstüne akın eden kokuyu aldığı anda korkudan taş kesildi. Ruhn'ın parmakları bacağındaki silahın soğuk metalini sıyırdı.

"Bu arada kedin çok tatlı" diye devam etti Ithan, gözlerini televizyondan ayırmadan kucağına kıvrılmış beyaz kediyi okşuyordu. Bryce kapıyı arkasından yavaşça kapattı. "Hergele demin birdenbire tezgâha atlayıp ödümü kopardı." Kurt parmaklarını gösterişli tüylerinde gezdirince kedi mırlamaya başladı.

Kedinin gözleri masmaviydi. Her şeyin farkındaymışçasına Bryce'a dikilmişlerdi.

Ruhn'ın gölgeleri saldırmaya hazırlanan yılanlar gibi omuzlarında toplandı. Ruhn çaktırmadan silahını çekti.

Eter kokulu tanıdık bir güç dalgası arkadan Bryce'ın tenini ya-

ladı. İçi az da olsa rahatlayınca Bryce çatlak bir sesle, "O bir kedi değil" dedi.

Hunt tam zamanında gelmişti, kapalı kapının ardından Bryce'ın söylediğini duydu. Hemen içeri daldı, şimşeği parmak uçlarında toplanmıştı.

"Ah, sakin ol" dedi Uçurum Prensi sehpaya atlayarak.

Ithan bir küfür savurarak yerinden fırlayıp olağanüstü bir zarafetle kanepenin üstünden atladı. Tharion elini bacağındaki bıçağa attı, kıvrık uçlu korkunç bir bıçaktı bu. Saplandığı yerden çıkarken en büyük zararı verecek şekilde tasarlanmıştı.

Ama Aidas küçük dişleri parıldayarak Hunt'a döndü. "Dost olduğumuzu sanıyordum Orion."

"Adım Hunt" dedi Hunt dişlerini sıkarak; şimşek dişlerinin üzerinde hızla sıçrıyor, dilinde geziniyordu.

En ufak hareketinde prensi yakıp kavuracaktı. Ya da deneyecekti. Bryce'ın pozisyonunu kontrol etmek için gözlerini Aidas'tan ayrımaya cesaret edemiyordu. Ruhn Bryce'ı geride tutardı muhakkak.

"Her neyse" dedi Aidas sehpanın üzerinden yürüyüp halıya atlayarak. Hunt göz ucuyla parlak bir ışık algıladı, başını çevirip bakınca Ruhn'ın elinde Yıldız Kılıcı'yla Bryce'ın diğer tarafında durduğunu gördü.

Ama lanet olasıca Bryce ileri çıktı. Hunt önüne geçmeye çalıştı ama Bryce başını havaya dikerek yanından dolaşıverdi. "Seni yeniden görmek ne güzel Aidas."

Ruhn, Tharion ve Ithan aynı anda soluklarını tutmuş gibiydiler.

Kedi gelip Bryce'ın bacaklarına sürtünmeye başlayınca Hunt'ın nefesi kesilir gibi oldu. "Merhaba Prenses."

Hunt'ın kanı buz kesti. İblis prens kelimeyi son derece imalı söylemişti. Büyük bir zevkle söylemişti. Bryce üzerinde hak iddia eder gibi. Hunt'ın şimşeği parıldadı.

Aidas yürüyüp zarif bir hareketle tezgâha sıçradıktan sonra tek tek hepsini süzdü. Mavi gözleri sonunda Bryce'a döndü. "Güçlerini kullanmayı hâlâ neden öğrenmedin?"

Bryce omuzlarını döndürüp boynunu kütlettikten sonra bir eli-

ni ileri uzattı. Avucunda bir yıldız ışığı çekirdeği parladı. "Gücümü kullanabiliyorum."

Aidas tıslar gibi güldü. "Bunlar ufak numaralar. Ben gerçek güçlerinden söz ediyorum. Miras aldığın güçlerden."

Hunt'ın parmakları silahını kavradı. Bryce meydan okur gibi sordu: "Hangi güçler?"

Aidas'ın gözleri mavi yıldızlar gibi parladı. "Son Yıldız Doğan Kraliçe Theia'yı ve sahip olduğu güçleri hatırlıyorum." Ürperir gibi oldu. "Sendeki onun ışığı. Bu parıltıyı nerede görsem tanırım. Theia'nın diğer yeteneklerini de aldığını düşünüyorum."

"Son Yıldız Doğan Kraliçe'yi tanıyor muydun yani?" diye sordu Ruhn. Yıldız ışığı Ruhn'ın gölgeleri arasında ışıldayıp kılıcını boydan boya aydınlattı.

Fey Prensi'ne bakan Aidas'ın gözleri şimdi tuhaf bir öfkeyle parlıyordu. "Evet. Işığını *senin* taşıdığın sümüklü prensi de tanıyordum." Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Hakkını vermek gerekirdi ki Ruhn bir santim bile gerilememişti. Ama Hunt göz ucuyla Ithan ve Tharion'ın iki yandan usulca Uçurum Prensi'nin arkasına sokulduğunu gördü.

Bryce iblis prensten çok kendisine söylermiş gibi, "Yıldız ışığını kendilerine mal ettiklerini bilmiyordum" dedi. "Ben benimkinin sadece... seninkinden biraz daha parlak olduğunu sanıyordum." Kaşlarını çatarak Ruhn'a baktı. "Herhalde melez Feylerin ışıkları arasında küçük farklılıklar olması mantıklı. Theia'nın ablası Helena bu yeteneğe sahipti... ve Prens Pelias'la evlendi. Senin dedenle."

"Senin de deden oluyor" diye mırıldandı Ruhn.

"Pelias gerçek bir prens değildi" dedi Aidas dişlerini göstererek. "Theia'nın yüksek generaliydi, zor kullanarak Helena'yla evlendikten sonra kendini prens atadı."

"Affedersiniz ama" dedi Ithan yüzünü ovuşturarak, "bütün bunlar ne demek oluyor?" İçine alkol falan katıldığından şüpheleniyormuş gibi masadaki pizzaya baktı.

Hunt'ın içinden *Dünyamıza hoş geldin* demek geçti.

Ama Bryce'ın beti benzi atmıştı. "Kraliçe Theai buna izin mi verdi yani?"

"Theia ölmüştü" dedi Aidas soğuk bir sesle. "Pelias onu öldürdü." Başıyla Ruhn'ın elindeki Yıldız Kılıcı'nı işaret etti. "İşi bittikten sonra da kılıcını çaldı." Hırladı. "Bu kılıç Theia'nın *dişi* varisine ait. Soyunu lekeleyen erkeğin dölüne değil."

Bryce duyulacak kadar yüksek sesle yutkundu, Ruhn ise aval aval elindeki kılıca bakıyordu. "Bunları şimdiye dek hiç duymadım" diye itiraz etti Fey Prensi.

Aidas buz gibi bir sesle güldü. "Senin o meşhur Prens Pelias'ın, sözüm ona ilk Yıldız Doğan prens, bir düzenbazdı. Theia'nın diğer kızı kaçıp gitti... bir gece ortadan yok oldu. Başına ne geldiğini hiç öğrenemedim. Pelias Yıldız Kılıcı ve Boru'yu kullanarak kendini prens ilan etti ve bunları çocuklarına miras bıraktı, Helena'nın uğradığı tecavüz sonucu doğurduğu çocuklara."

O Boru şimdi dövme olarak Bryce'ın sırtındaydı. Hunt'ın sırtından bir ürperti geçti, kanatları seğirdi.

"Pelias'ın korkak kanı ikinizin damarlarında akıyor" dedi Aidas Ruhn'a.

"Helena'nınki de öyle" dedi Ruhn sert bir sesle, *"Altın teninden yıldız ışığı ve gölgeler dökülen gece saçlı Helena."*

Bryce dilini şaklattı, etkilenmişti. "Gerçekten ezberledin mi?"

Ruhn karşılarında iblis prens varken Bryce'ın buna takılmasına sinir olmuş gibi kaşlarını çattı.

Ama Bryce Aidas'a dönüp sordu: "Şimdi bize bunu neden söylüyorsun?"

Aidas öfkeyle parıldadı. "Çünkü o zaman yardım edecek güce sahip değildim. Çok geç kalmıştım ve sayıca fazlaydılar. Ancak her şey olup bittikten sonra... en büyük abimden benim için bir iyilik yapmasını istedim. Savaş alanında Pelias'ın karşısına çıkıp işini bitirmesini." Aidas kuyruğunu sallayarak birkaç adım yürüdü. "Bunu sana şimdi söylüyorum ki geçmişte olanlar tekrarlanmasın Bryce Quinlan. Bu sonu gelmez savaşa yardım etmek için bir şey yapıyor musun?"

"İsyancıların neden olduğu savaştan mı bahsediyorsun?" diye sordu Tharion, gergin yüzünden şüphe ve korku okunuyordu.

Aidas gözlerini Bryce'tan ayırmadan cevap verdi: "Bu da on beş

bin yıl önce verdiğimiz savaşla aynı, onun yenilenmiş hali. Yer aldığın o savaşın aynısı Hunt Athalar, sadece farklı bir formda. Ama yeniden harekete geçmenin zamanı geldi."

"Cehennem bizim düşmanımız" dedi Ithan yavaşça.

"Öyle mi?" Aidas gülerken kulakları seğirdi. "Tarihi kim yazdı?"

"Asteriler" dedi Tharion kasvetli bir sesle.

Aidas takdir edercesine Tharion'a baktı. "Anladığım kadarıyla bir şekilde gerçeği öğrenmişsin."

"Bu dünyanın resmi tarihine inanacağız diye bir şart yok."

Aidas tezgâhtan yere atlayıp tekrar sehpaya yürüdü. "Asteriler atalarınızı yalanlarla besledi. Biliminsanları ve filozofların gözünü ölüm cezasıyla korkutarak kendi tarih versiyonunu yazdırdı. Theia'yı kayıtlardan sildirdi. Eski patronunun sahip olduğu kütüphane" dedi Bryce'a dönerek. "Gerçekten geriye kalan tek şey. Asterilerden önceki dünyadan ve daha sonra bu gerçeği dile getirmeye çalışan cesur ruhlardan geriye kalan tek şey. Bunu biliyorsun Bryce Quinlan ve kitapları yıllardır koruyorsun... yine de o bilgileri kullanarak hiçbir şey yapmış değilsin."

"Bu da ne demek?" dedi Ithan Bryce'a.

Aidas sordu: "Asterilerden önce bu dünya nasıl bir yerdi?"

"Burada insanlar ve tanrıları yaşıyordu. Medeniyetlerine ait kalıntıların denizin derinliklerinde olduğunu duymuştum" dedi Tharion.

Aidas başını yana eğdi. "Peki Asteriler nereden geldi? Feyler, şekil değiştirenler ve melekler nereden geldi?"

Bryce söze karıştı. "Bu kadar soru yeter. Neden sen anlatmıyorsun? Bunun benim... yeteneklerimle ne ilgisi var?" Kelimeyi söylerken tıkanır gibi oldu.

"Savaş gittikçe şiddetleniyor. Ve senin güçlerin henüz hazır değil."

Bryce atkuyruğunu omzundan geriye attı. "Ne kadar da klişe. Diğer güçlerim her ne ise onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni bir şekilde seninle bir bağlantıya götüreceklerse istemiyorum... Asteriler bunu ciddi bir tehdit olarak görecektir. Haklı olarak."

"Sen bu güce sahip olabilesin diye insanlar öldü. Bu noktaya gelebilelim diye bu savaşta on beş bin yıldır insanlar ölüyor. Şimdi

gönülsüz kahramanı oynamaya kalkma. Asıl klişe *bu* işte."

Bryce ne diyeceğini şaşırmış gibiydi, o yüzden Hunt cevap verdi. "Peki ya en büyük abin ve orduları? Onlar masum Midgardlıları öldürmekte bir sorun görmüyor gibiler."

"O orduların görevi her zaman size yardım etmek oldu. Toprak fethetmek değil."

"İlkbaharda bu şehre düzenlenen saldırı tam tersini söylüyor" dedi Hunt.

"O bir hataydı" dedi Aidas. "Buraya akın edenler... hayvanlardı. Micah ağıllarının kapısını açtı. Onlar da deli gibi dışarı akın etti. Neyse ki bizim müdahalemize gerek kalmadan durumu kontrol altına aldınız." Bryce'a bakıp gülümsedi.

"Bir sürü insan öldü" diye hırladı Ithan. "Çocuklar öldü."

"Bu savaşta yakında başka çocuklar da ölecek" dedi Aidas sakin bir sesle. "Cehennem orduları senin komutan altında saldırıya geçecek Bryce Quinlan."

Kelimeler bomba etkisi yaratmıştı.

"Saçmalık" dedi Ruhn yüzünü buruşturarak hırlarken. "Bu dünyaya girmenin bir yolunu bulmak için birbirimize düşeceğimiz anı kolluyorsunuz."

"İlgisi yok" dedi Aidas. "Bu dünyaya girmenin yolunu zaten biliyorum." Bir patisini Bryce'a doğru uzatarak başını yana eğdi. "Sevgili Bryce'ım ve sırtındaki Boru sayesinde." Hunt *Bryce'ım* sözünü duyunca hırlamamak için kendini zor tutarken herkes dönmüş Bryce'a bakıyordu. Gözlerini Aidas'a dikmiş olan Bryce'ın dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Sonuçta bu senin seçimin" dedi Uçurum Prensi. "Hep öyleydi."

Bryce başını iki yana salladı. "Şuna bir açıklık getirelim: Buraya beni tüm bu insanların önünde Asterilere karşı ayaklanmaya ikna etmek için mi geldin? Ve... Ophion'a katılmam için? Hayır, teşekkürler."

Aidas kıkırdadı. "Bu sabah Mürekkep Caddesi'ndeki ara sokakta çöpleri karıştıran kedilere daha dikkatli bakmalıydın. Fury Axtar'la isyan hakkında konuşmak için daha gizli bir yer seçmeliydin." Bryce tısladı ama hiçbir şey söylemedi, Aidas da sözlerine

devam etti: "Ama evet... elbette isyancı ol. Eğer bir otoriteye bağlı olman gerekiyorsa Ophion'a yardım et. Muhakkak soracaksın, o yüzden sen sormadan ben söyleyeyim; Danika Fendry ve Sofie Renast arasında ne tür bir bağlantı olduğuna dair bilgim yok."

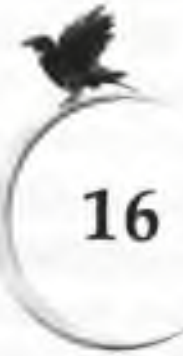
"Tek bir isyancı bile tanımıyorum" diye homurdandı Bryce.

Aidas ön patilerini uzatıp sırtını dikleştirerek gerindi. "Bu doğru değil." İblis esnerken Hunt kaskatı kesildi. "Biri tam arkanda duruyor."

Bryce hızla arkasına döndü, Hunt da onunla dönmüştü, şimşeğini fırlatmaya hazırdı.

Kapıda Cormac Donnall duruyordu, omuzlarındaki gölgeler yok olmak üzereydi.

"Merhaba Ajan Gümüşyay" dedi Aidas mırıldar gibi, sonra da yok oldu.

16

"Anlamadım" dedi Ruhn kapıda duran Avallen Prensi'ne aval aval bakarken, "*nesin* sen?" Bryce bir kardeşine bir kuzenlerine bakıyordu. Ithan burnunu Cormac'a doğru uzatmış kokluyor, anlaşılan karşılarında kimin durduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ajan Gümüşyay mı?" dedi Tharion.

"Babanın bundan haberi var mı?" dedi Ruhn. "Babamın?" Bryce kardeşiyle göz göze geldi. Bunu kullanabilirlerdi. Belki nişan işinden bu şekilde kurtulabilirdi.

Cormac'ın yüzünde fesat bir ifade belirdi. "Hayır. Olmayacak da." Her kelimesi tehdit doluydu.

Göğsündeki yıldız elbisesinin altından parlamaya başlamasaydı Bryce da sorguya katılabilirdi. Bir eliyle yıldızı kapadı.

Elbette Aidas Cormac'ın sırrını ele verip ortadan yok olacaktı. Bryce'ın içinde Uçurum Prensi'nin uğursuz gücünü kullanarak Cormac'ı büyü korumalarından geçirdiğine dair güçlü bir his vardı.

Kahrolası iblis.

Cormac öfkeyle odayı gözden geçirirken kabardı. "Sofie Renast hakkında ne biliyorsunuz?"

Bryce elini göğsüne daha da sıkı bastırıp göğüs kemiğini ovalayarak sordu: "Asıl sen Sofie Renast hakkında ne biliyorsun *Ajan Gümüşyay*?"

Cormac hızla dönüp Bryce'a yaklaştı. "Bana cevap ver."

Hunt Cormac'ın önünü kesti. Şimşek kanatlarında dans ediyor-

du. Sapına kadar alfagöt de olsa Bryce'ın içini ısıtıyordu.

Tharion kanepeye çöktü, bir kolunu tembelce sırt minderlerine atıp tırnaklarını incelemeye koyuldu. "Peki sen kimsin?" diye sordu Cormac'a ağır ağır.

Gölgeler Cormac'ın kollarında dolaşıyor, duman gibi omuzlarından yükseliyordu. Ruhn'ın gölgeleri gibiydiler ama bunlar daha koyu, bir şekilde daha vahşiydi. Bryce etkilenir gibi oldu. Avallen Prensi, "Cormac Donnall" diye homurdandı. "Bir kez daha soruyorum mer. Sofie hakkında ne biliyorsunuz?"

Tharion bir ayağını dizinin üstüne attı. "Mer olduğumu nereden biliyorsun?" Solas aşkına, Tharion eğlence olsun diye Cormac'ı kızdırmaya mı çalışıyordu?

"Çünkü leş gibi balık kokuyorsun" dedi Cormac sertçe; Tharion, tanrılar onu bağışlasın, kolunu kaldırıp koltuk altını kokladı. Ithan kıkırdadı. Çoğu Vanir su ve tuz kokusundan insan formuna girmiş bir mer'i tanıyabilirdi, rahatsız edici bir koku olmasa da kesinlikle belirgindi.

Hunt ve Ruhn gülümsemiyordu. Bryce kardeşinin hayli heybetli bir duruş sergilediğini kabul etmeliydi. Tabii bunu ona söylemeyecekti.

Tharion Cormac'a bakıp sırıttı. "Herhalde Sofie senin... sevgilin."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. Cormac Bryce'ın kemiklerinde yankılanan bir hırıltı çıkardı.

"Çok etkileyici" diye mırıldandı Hunt Bryce'a ama Bryce'ın içinden gülümsemek gelmiyordu.

Cormac yeniden Bryce'a döndü. "Sofie'yi tanıyorsun."

"Tanımıyorum... tanımıyordum" dedi Bryce Hunt'ın yanına geçerek. "Düne kadar adını bile duymamıştım, o gelip sorular sormaya başlayana kadar." Bryce Tharion'a bir bakış attı, Tharion ise uzun parmaklı ellerini havaya kaldırdı. "Ama şimdi sormam gereken bir yığın soru var, o yüzden hepimiz... oturup konuşsak nasıl olur? Bu tuhaf açmazda debelenmek yerine?" Bryce dairenin kapısını kapattıktan sonra mutfak tezgâhının önündeki taburelerden birine oturup ayaklarını taburenin altına soktu. Ruhn Bryce'ın solundaki tabureye yerleşirken Hunt da sağındakine tünedi. Cormac

odanın ortasında tek başına kalmış onları süzüyordu.

"Gölgelerin neden Ruhn'ınkinden farklı görünüyor?" diye sordu Bryce.

"Bilmek istediğin ilk şey bu mu gerçekten?" diye mırıldandı Hunt. Bryce duymazdan geldi.

Cormac ise cevap vermek yerine, "Sofie'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Bryce gözlerini devirdi. "Sana söyledim, onu tanımıyorum. Tharion, onu bu dertten kurtarabilir misin?"

Tharion kollarını göğsünde kavuşturup kanepenin minderlerine yaslandı. "Benden Sofie'nin öldüğünü doğrulamam istendi." Bryce Tharion'ın cevabının tehlikeli bir isyancının öldüğü şeklinde yorumlanabileceğini fark etti. Akıllı erkek.

"Doğruladın mı peki?" Cormac'ın sesi şimdi daha cansız çıkıyordu. Tharion'ın üstüne atlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi titriyordu. Saçlarında kıvılcımlar parlıyordu.

Ama Hunt tezgâha yaslanıp dirseklerini taşın üzerine koydu. Şimşek kanatlarında dolaşıyordu, yüzü son derece sakindi. Umbra Mortis'in vücut bulmuş hali. Hunt Bryce'ın damarlarına bir titreme salarak konuşmaya başladı. "Bizi bazı önemli noktalarda ikna etmeden başka cevap alamayacağını ya da buradan sağ çıkamayacağını fark etmiş olmalısın."

Lanet olsun. Hunt ciddiydi. Bryce'ın kalbi deli gibi atmaya başladı.

"O yüzden bir soluklan" dedi Hunt prense. "Sakinleş." Melek bütün dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi. "Ve hanımefendinin tavsiyesine uyup otur şuraya."

Bryce gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Cormac ise... gerçekten de derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Bryce Ithan'a bir göz attı ama Ithan gözlerini nefes alıp veren prensten ayırmadı, sunball sahasında rakibinin karşısındaymış gibi prensin her hareketini büyük bir dikkatle inceliyordu.

Ruhn ise Bryce'ın bakışlarına karşılık verdi, yüzü şaşkınlıkla aydınlanmıştı. *Bunu hiç beklemiyordum* dedi zihin yoluyla konuşarak.

Bryce cevap vermedi çünkü Cormac'ın kollarındaki gölgeler

yok olmuş, geniş omuzları gevşemişti. Prens yemek masasına gidip oturdu. Gözleri berraktı... ve daha sakin.

Bryce'ın göğsündeki yıldızın ışığı da sönmüştü. Her şeyin yolunda olduğunu söyler gibi.

"Güzel" dedi Hunt Bryce'ın içini gıcıklayan o buyurgan ses tonuyla. "Öncelikle: İçeri nasıl girdin? Burası çok sıkı korunuyor."

"O kedi... ya da kedi olmayan kedi. Her nasılsa kim... ne olduğumu biliyordu." Yüzündeki hoşnutsuz ifadeden prensin bu soruyu şimdilik bir kenara bıraktığı anlaşılıyordu. "Korumalarda bir açıklık bırakmış."

Hunt bu önemli bir mesele değilmiş gibi başını salladı. "Peki buraya neden geldin, tam da şu anda?" Şimdi tam sorgu moduna geçmişti. Bunu şimdiye dek 33. Lejyon'da kaç kez yapmıştı?

Cormac Tharion'ı işaret etti. "Çünkü aynı kişinin peşinde olduğumuzu sanıyorum: Emile Renast'ın. Ne bildiğinizi öğrenmek istiyorum."

Bryce şaşkınlık dolu küçük bir ses çıkarmaktan kendini alamadı. Ama Tharion'ın yüzündeki soğuk ifade değişmedi. Nehir Kraliçesi'nin İstihbarat Şefi ifadesi. "Seni Pippa Spetsos mu gönderdi?" diye sordu Tharion.

Cormac bir kahkaha attı. "Hayır. Emile *Bodegraven*'dan zaten Pippa yüzünden kaçtı."

"Öyleyse seni Emile'in peşine kim taktı?" dedi Hunt.

"Kimse" dedi Cormac derin bir nefes daha alarak. "Bu şehre başka bir nedenle gönderildim, birçok nedenle ama Emile'i bulma meselesi..." Çenesini oynattı. "Sofie ve ben yakındık. Emile'i Kavalla'dan kaçırmasına yardım ettim. Ve şeyden önce..." Yutkundu. "Ona bir söz verdim... yalnızca bir ajanın diğer bir ajana verdiği türden bir söz değil, aynı zamanda... dostça bir söz. Emile'e göz kulak olacağıma söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hem de her açıdan."

Ya çok yetenekli bir oyuncu dedi Ruhn Bryce'a zihin yoluyla *ya da Sofie'ye âşıkmış.*

Aynı fikirdeyim dedi Bryce.

"Emile neden Pippa'dan kaçıyordu?" diye sordu Tharion.

Cormac elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Ondan korkmuştu. Haklıydı da. Pippa Ophion kumandanlığına terfi etmeyi kafasına takmış durumda. Yakın zamanda çok sayıda üssümüz yerle bir edildiğinden Ophion Pippa'nın fikirlerini göz önüne almaya başladı... yakında Pippa'nın liderliğini benimseyeceklerinden endişe ediyorum. Pippa ve Şafak bölüğü askerlerinin yapmayacağı şey yok. Bir yıl önceki leopar katliamını duymuş muydunuz?"

Bryce ürpermekten kendini alamadı. "Evet" dedi Ithan sessizce.

Cormac sözlerini sürdürdü. "Pippa'nın fikriydi, Şafak bölüğü tarafından gerçekleştirildi. Anne babalarını gizlendikleri inlerden çıkarmak için Vanir çocukları ve bebeklerini kullanıp... hepsini öldürdüler. Sırf zevk için. Eğlence olsun diye. Çünkü onlar Vanir'di ve ölmeyi *hak ediyorlardı*. Çocuklar bile. Pippa bunun dünyayı temizlemenin bir parçası olduğunu söyledi. Zirveye ulaşabilmek için: Asterilere."

Hunt Tharion'a baktı, Tharion ağır ağır başını salladı. Anlaşılan İstihbarat Şefi de bunu duymuştu.

Cormac devam etti: "Pippa Emile'i bir silah olarak görüyor. Kaçtıkları gece Emile imparatorluk Omega'larını alt edince Pippa heyecandan çılgına döndü. Çocuk onu savaş meydanına çıkarmaya ne kadar istekli olduğunu görünce korktu, ona yardım etmek için yanında olduğuma ikna etmeme fırsat vermeden bir tekneye atlayıp kaçtı. En yakın limana gittikten sonra başka bir tekne çaldı."

"Becerikli çocuk" diye mırıldandı Ithan.

"Onu bu kıyılara kadar takip ettim." Cormac başıyla Tharion'ı işaret etti. "Seni bataklığa terk edilmiş kayıkta gördüm. O zaman senin de çocuğun peşinde olduğunu anladım. Sonra Şafak askerlerinin ceset artıklarını buluşunu izledim, en azından Pippa'nın Emile'i Şafak birliğine katmak istediğini tahmin etmişsindir. Yakalarsa Emile'i Ophion ana üssüne götürüp bir silaha dönüştürecek. Tam yüzyıllar önce fırtınakuşlarının kökünü kazırken Asterilerin korktuğu şeye."

Bakışlarını Hunt'a çevirdi. "Buraya neden şimdi geldiğimi sormuştun. Mer buraya gelip durduğu için sizin de bir şekilde işin içinde olduğunuzu düşündüm, tam da buraya görüşmeye gönderildiğim bazı insanların. Emile'i burada bulmayı bile ummuştum."

Yine dişlerini sıktı. "Emile'in nerede olduğunu biliyorsanız söyleyin. Şu anda güvende değil."

"Anlamıyorum" dedi Ruhn. "Sen de Pippa da Ophion'dasınız ama Ophion'ın eline düşmesin diye Emile'i bulmaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Ophion buna kızmayacak mı?"

"Komutanlık benim bu işe karıştığımı asla öğrenmeyecek" dedi Cormac. "Burada yerine getireceğim başka vazifelerim var."

Bryce bunu duyduğuna hiç memnun olmadı. Tabureden kayıp yemek masasına doğru bir adım attı. Daha ne dediğini bilmeden kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "Aptal bir metal parçasına kardeşimi öldürmeye kalkacak kadar kafayı takmışken sana güvenmemizi mi bekliyorsun?" Eliyle Ruhn'ı ve tutmakta olduğu Yıldız Kılıcı'nı işaret etti.

Ruhn şaşkınlıkla homurdanırken Cormac sert çıktı. "Bu elli yıl önceydi. İnsanlar değişir. Öncelikler değişir."

Ama Bryce yemek masasına bir adım daha yaklaştı, Cormac'ın bunu bir meydan okuma olarak algılayabileceği umurunda değildi. "Feyler değişmez. Senin gibi eski kafalı ezikler değişmez."

Cormac bariz bir küçümsemeyle bir Bryce'a bir Ruhn'a baktı. "Siz Valbaran Feyleri bebek gibisiniz. Seni hafifçe ısırmamdan da mı kendin hakkında, yazgın hakkında bir şey öğrenmedin *Prens* Ruhn?"

"Dec'in karnına bir kılıç sapladın" dedi Ruhn sakin bir sesle. "Buna *hafifçe ısırmak* demek biraz zor."

Tharion söze girdi. "Anlattıklarına inansak bile neden bir Fey Prensi Ophion'a katılsın ki?"

"Katıldım çünkü bana böylesi doğru geldi. Detaylara girmeye gerek yok" dedi Cormac.

"Asteriler için çalışıyorsan gerek var" dedi Bryce.

"Sizi Asterilere ispiyonlayacağımı mı düşünüyorsun?" Cormac güldü; buz gibi bir gülüştü bu. "Kimseye öyle bir yazgı dilemem. Kristal sarayın altındaki zindanlar Çukur'dan bile karanlık ve ölümcüldür."

Hunt soğuk bir sesle, "Biliyorum" dedi. "Orada kaldım."

Bryce Hunt'ın gözlerindeki gölgelerden nefret ediyordu. Yok etmek için hiçbir şey yapamadığı gölgelerden. Tekrar ortaya çıkmasını engelleyemediği gölgelerden. Ne Pahasına Olursa Olsun Hayatta Kal Takımı... Bryce'ın takımıydı. Bu onu korkak durumuna düşürse de umurunda değildi.

Cormac Hunt'ı duymamış gibi devam etti: "Sofie bir Ophion ajanıydı çünkü Asteriler ailesini öldürdü. Hem insan ailesini hem de fırtınakuşu atalarını. Sofie'nin tek istediği kardeşini bulmaktı. Her şeyi kardeşi için yaptı."

Tharion ağzını açmıştı ki Bryce elini kaldırıp onu durdurdu, sonra Cormac'a döndü. "Tharion dün gelip tandığım biriyle Sofie arasında bir bağlantı olup olmadığını sordu. Son derece şüpheli davrandığı için" –Tharion bunu duyunca ters ters Bryce'a baktı– "ondan bazı sorularıma yanıt almayı başardım ve Emile'i Nehir Kraliçesi için aradığını öğrendim."

Tharion'a bakmakta olan Cormac gözlerini kıstı. "Kraliçen çocuğu neden istiyor?"

Tharion omuz silkti.

"Hayırlı bir iş için olmadığına bahse girerim" diye mırıldandı Ruhn.

Tharion Ruhn'a dönüp kükrer gibi hırladı ama Bryce sözlerine devam etti: "Politik oyunlar umurumda değil. Emile bir çocuk ve şu anda kayıp... Onu bulmak istiyorum." Ve Danika'nın Sofie'yi nereden tanıdığını öğrenmek... ama bu şimdilik bekleyebilirdi. Önce Cormac'ı çözmek istiyordu.

Gerçekten de Avallen Prensi'nin bakışları bir parça yumuşamıştı... duyduğu minnettendi bu.

Rol yapıyor olabilir dedi Ruhn Bryce'a.

Olabilir ama içimden bir ses yapmadığını söylüyor diye cevap verdi Bryce, ardından başını eğip Cormac'a sordu: "Geyik hayli önemli biri. Sofie'yi öldürmek için bunca zahmete girmesinin tek nedeni Sofie'nin kardeşini kurtarması mı yani? Yoksa Sofie'nin bir fırtınakuşu olması mı?"

Cormac iki yana sarkmış ellerini sıkarak yumruk haline getirdi. "Geyik bunca zahmete Sofie için girdi, Ophion teknesinin güvence

verildiği gibi Emile'i almaya geldiğinden emin olmak için, Asteriler hakkındaki önemli istihbaratı edinip Komutanlık'a ulaştırmak için."

"Ne?" dedi Hunt kanatları seğirerek.

"Ne tür bir istihbarat?" diye sordu Tharion endişeli bir yüzle.

Cormac başını iki yana salladı. "Bunu bilen tek kişi Sofie'ydi. Bana sadece çok önemli bir bilgi olduğunu söyledi, savaşın gidişatını değiştirecek bir bilgi. Ophion'ın elde etmek için can atacağı bir bilgi. Ve düşmanlarımızın ölümüne sakladığı bir bilgi."

Odanın diğer ucunda Ithan gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Şimdiye dek aldığı eğitimlerden herhangi biri onu buna hazırlamış mıydı? Ya Bryce'ı?

"Asteriler büyük ihtimalle Sofie bunu kimseye söylemeden işini bitirsin diye Geyik'i gönderdi" dedi Tharion.

Cormac yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama bence Geyik Sofie'nin işkenceye dayanabileceğini biliyordu, o yüzden bilginin de Sofie'yle birlikte ölmesinin en iyisi olduğuna karar verdi." Ürpererek ekledi: "Kavalla'ya gittiğinde tırnaklarını sökmüşlerdi biliyorsunuz. Bana anlattığına göre bir elinin tırnaklarını söktükten sonra bildiklerini anlatmasını istemişler, Sofie ise karşılık olarak onlara diğer elini uzatmış." Hafifçe güldü. "Muhafızlardan biri bayılmış."

"Cesur dişi" dedi Ithan usulca; Cormac bunu duyunca minnettarlıkla başını salladı, Bryce keşke bunu kendisi için söyleyebilseydi. Manikürlü tırnaklarını inceledi. Kendi başına gelseydi dayanabilir miydi acaba?

Cormac yeniden Tharion'a döndü, yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Bana Geyik'in hiç değilse suyun dibine yollamadan önce Sofie'nin kafasına bir kurşun sıktığını söyle."

"Bilmiyorum" dedi Tharion. "Cesedi orada değildi."

"Ne?" Cormac'tan yine gölgeler yayılmaya başladı.

Tharion devam etti: "Kurşun bloklar ve zincirler oradaydı. Ama Sofie'nin cesedi gitmişti. Ayrıca prangaların kilitleri de açılmıştı."

Cormac ayağa fırladı. "Sofie yaşıyor mu yani?"

Sesi katıksız bir umutla doluydu. Bunun sebebi gerçek aşk mıydı? Yoksa Sofie'nin elindeki bilgiye ulaşabilme umudu mu?

"Bilmiyorum" dedi Tharion. "Ama Bryce'a gelmemin nedeni de

bu. Bryce'ın bir arkadaşı yıllar önce Sofie'yle tanışmış. Aralarındaki bağlantıyı araştırıyorum, belki bu bize Emile'in nerede olduğuna dair bir ipucu verebilir." Tharion omuzlarını yukarı kaldırdı. "Uzun zaman önce bu tür bir ihtimale karşı güvenli bir buluşma yeri kararlaştırıldığına inanmak için iyi nedenlerim var, Emile oraya gitmiş olabilir, yaşıyorsa elbette Sofie de."

Sofie önemli istihbaratı kardeşine iletmiş olabilir miydi? Bryce Hunt'ın *Aklından bile geçirme* der gibi baktığını fark etti.

Cormac odayı adımlayarak konuşmaya başladı. "Sofie Dalış'ı gerçekleştirmişti... kayıtlarda olmayan illegal bir merkezde. O yüzden hayatta kalmış olabilir diye düşünüyorum ama benimle iletişime geçmemiş olması..." Gözlerini kısarak mer'e baktı. "Başka ne biliyorsun?"

"Her şeyi anlattım" diye yalan söyledi Tharion bacak bacak üstüne atarken.

Cormac alay eder gibi sırıttı. "Ya Danika Fendry?"

Bryce kaskatı kesildi. "Onun hakkında ne biliyorsun?" Hunt sesini çıkarmaması için bir kez daha uyarır gibi Bryce'a baktı.

"O ve Sofie tanışıyorlarmış" dedi Cormac. "Buluşma yerini ayarlayan da Danika, öyle değil mi?"

"Bunu bilemezsin" dedi Hunt.

"Bilebilirim" dedi Cormac; hâlâ Bryce'a, yeniden hafifçe parlamaya başlayan yıldıza bakıyordu. "Bryce'la evlenmeye de bu yüzden razı oldum."

Ruhn bir an durup duyduklarını idrak etmeye çalıştı. Endişeyle kuzenini izliyordu.

Ama Bryce kıkırdadı. "Bense çekici kişiliğim yüzünden benimle evlenmeye razı olduğunu sanıyordum."

Cormac gülümsemedi. "Seninle evlenmeye razı oldum çünkü sana ulaşmam gerekiyordu. Sana da kuzen" dedi Ruhn'a dönerek.

"Dostça bir ziyarette bulunsan olmaz mıydı?" diye sordu Athalar.

"Avallen Feyleri ve Valbaran Feyleri dost değildir. Müttefik olsak da birbirimize rakibiz. Buraya gelmek için bir bahane bulmam gere-

kiyordu. Emile'i bulmak için buraya gelmem gerekiyordu... Urd yardım etti de Ophion beni buraya başka bir vazife için de gönderdi."

Bryce ona dik dik baktı. "Beni evliliğe zorlamak biraz abartı gibi."

"Elimde geçer akçe olarak yalnızca bu var. Üreme potansiyelim."

Ruhn hafifçe güldü. Kuzeniyle sandığından da çok ortak yönleri vardı. "Peki bana neden ulaşman gerekiyordu?"

"Çünkü zihinden konuşabiliyorsun, öyle değil mi? Sen ve arkadaşların Sınav esnasında Prensler Mağarası'ndan bu sayede kurtulmadınız mı? Tek elden yönetiliyormuşsunuz gibi savaştınız. Babama söylemesen de şüphelenmişti. *Ben* de öyle. Bu nadir görülen bir Yıldız Doğan yeteneğidir. Ophion'ın son derece ihtiyaç duyduğu bir beceri."

"Ya kuzenlerin, şu ikizler?" dedi Ruhn. "Onlar da zihinden konuşabiliyor."

"Onlara güven olmaz. Bunu biliyorsun."

Athalar söze karıştı. "Seni bu işe karıştırmasına izin verme Danaan. Emile'i bulmaya çalışmak bütünüyle ayrı bir iş. Gözünü boyamasına izin verirsen Ophion'la işbirliği yapmaktan bir adım uzaktasın demektir. Asteriler kabul edip etmediğine bakmaz bile. Ayrıca şunu hatırlatayım ki Ophion karşısında güç ve büyüklük bakımından onu geride bırakan lejyonlar bulacak. Asterilerden biri savaş alanına adım atacak olursa hapı yuttunuz demektir."

Tek bir Asteri içinde parlayan kutsal yıldızla savaşın gidişatını değiştirebilirdi.

Hunt devam etti: "Asteriler *Ajan Gümüşyay*'ın Ruhn'ı saflarına katmak istediğini duyarsa hepimiz sorguya çekiliriz. Tabii şanslıysak. Şansımız yaver gitmezse hepimizi asarlar."

"Sen isyan ettiğin zaman bu tür endişeler taşımıyordun ama Düşmüş Melek" dedi Cormac.

"Bunu tecrübe ederek öğrendim" dedi Hunt dişlerini sıkarak. Bryce Hunt'ın yanına gidip yavaşça eline dokundu. "Aynı dersi benim gibi acı bir şekilde öğrenmemeleri için arkadaşlarımı korumayı tercih ederim."

Athalar'ın onu arkadaş olarak görmesi Ruhn için bir anlam teşkil etmemeliydi aslında. Ama ediyordu.

Hunt sözlerini sürdürdü: "Bunları bize anlatmakla sadece delilik etmiyorsun... aynı zamanda düşüncesizce davranmış oluyorsun. Seni anında satabiliriz."

"Bizi tuzağa düşürmeye çalışan bir Asteri köstebeği de olabilirsin" dedi Tharion.

"Bana güvenin" dedi Cormac ağır ağır. "Bu bilgiyi herkesle paylaşmam." Athalar'ı şöyle bir süzdü. "Geçmişte aptalca hatalar yapmış olabilirsin Umbra Mortis ama ben yapmayacağım."

"Siktir git" dedi Bryce, fısıltı halinde çıkan sesi tehdit doluydu.

Ruhn tansiyonu az da olsa düşürmek umuduyla Cormac'a döndü. "Ne seninle ne de Ophion'la işbirliği yapacak değilim. Bu riski göze almayacağım. O yüzden zihinden konuşma yeteneğimi kullanarak yapmamı istediğin şey her ne ise teklif dahi etme." Kuzeninin bunu bilmesine sinir olmuştu. Tharion'ın şimdi ona şaşkınlık, hayret ve ihtiyatla bakmasına da.

Cormac acı acı güldü. "Dostlarını ve aileni riske atamaz mısın yani? Peki ya Pangera'da işkence gören, köleleştirilen, öldürülen sayısız dost ve aile ne olacak? Daha önce seni buraya girerken gördüm, Emile'i ararken Şef Ketos'a yardım ettiğini düşündüm. Bana yardım etmen için seni ikna etmenin de bu kadar kolay olacağını sanıyordum. Ama anlaşılan hepinizin önceliği diğerlerininkinden ise kendi hayatlarınız."

"Hadi oradan" diye hırladı Hunt. "İlkbaharda burada neler olduğunu gördün mü sen?"

"Evet. O zaman ne kadar merhametli olduğunu anlamıştım." Cormac Bryce'a döndü. "Senin Asphodel Çayırları'na koştuğunu gördüm. İnsanların yanına." Ithan'a bir göz attı. "Senin de. Bunun o insanların yaşadığı dramı anladığınıza işaret ettiğini sandım." Tekrar Bryce'a döndü. "Bu yüzden sana yakınlaşmak istedim. Bu şehri Danika'yla ikiniz kurtardınız. İkinizin yakın arkadaş olduğunu öğrendim. Belki bana bir fikir verebilirsin diye... Uzun zamandır Danika'nın Sofie için bir buluşma yeri ayarladığından şüpheleniyordum." Tharion'a döndü. "Sence bu buluşma yeri nerede olabilir?"

"Hayırlı bir yer olmasa gerek" diye mırıldandı Tharion. Son-

ra ekledi. "Biz anlatmaya hazır olduğumuzda detayları öğrenirsin prensçik."

Cormac dikeldi, saçlarından yine kıvılcımlar çıkmaya başladı ama Bryce atıldı. "Danika ve Sofie nasıl tanışmış peki?" Anlaşılan bu onun için diğer her şeyden daha önemliydi.

Cormac başını iki yana salladı. "Tam bilmiyorum. Ama Sofie'nin bana söylediğine göre Danika Asterilerle ilgili bir şeyden şüphelenmiş ve bu şüphesini doğrulayacak birine ihtiyaç duymuş. Bu kişi de Sofie imiş."

Bryce'ın gözlerinde parıltılar çalkalanıyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Ama Bryce kaşlarını çatarak sordu: "Danika öleli iki yıl oluyor. Bu bilgi onca zaman Sofie'nin elinde miymiş?"

"Hayır. Anladığım kadarıyla üç yıl önce Danika bu bilgiyi edinmesi için Sofie'yi göndermiş ama Sofie'nin bunu başarması bu kadar uzun sürmüş. Sofie bilgiyi ulaştıramadan Danika ölmüş. Sofie sonunda bilgiye ulaşınca bunu Emile'i kurtarmasına yardım edeceklerine dair sözlerine sadık kalsınlar diye Ophion'a karşı kullanmaya karar vermiş."

"Yani Danika *Ophion* için mi çalışıyordu?" diye sordu Ithan. Kurdun yüzünden büyük bir şaşkınlık okunuyordu.

"Hayır" dedi Cormac. "Bağlantısı vardı ama onların emrinde çalışmıyordu. Sofie'nin söylediklerinden çıkardığım kadarıyla Danika'nın başka planları varmış."

Bryce başını yana eğip Cormac'a baktı. Ruhn bu bakışı tanıyordu.

Bryce bir şeyler planlıyordu. Kesinlikle aklında bir şey vardı.

Bryce Cormac'a yaklaştı. Odada Bryce'ın çıplak ayaklarının çıkardığı yumuşak sesten başka bir şey duyulmuyordu. Ruhn kendini Bryce'ın ağzından çıkacaklara hazırladı. "Ne olursa olsun Aidas'ın Asteri taraftarlarının daireme girmesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Aidas" dedi Cormac benzi atarak. "O kedi Uçurum Prensi miydi?"

"Evet" dedi Bryce. "Ve sanırım Aidas seni buraya bana armağan olarak getirdi." Athalar gözlerini kırpıştırarak Bryce'a baktı ama Bryce konuşmaya devam etti: "İstediğin kadar Tharion'ı bura-

ya kadar takip ettiğini ve Ruhn'ı kendi saflarına katmak istediğini söyle ama Aidas'ın tam da bana güçlerimi kullanmayı öğrenmem gerektiğini söylediği anda buraya gelişinin onunla bir ilgisi olmadığını tek bir dakika olsun aklından geçirme." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yıldız Doğan yetenekleri hakkında ne biliyorsun?"

Cormac hiçbir şey söylemedi. Ruhn Bryce'ın haklı olmasından korkarak düşünmeden söze girdi. "Geçen akşam sana kuzenimizin Yıldız Kılıcı'nı ele geçirmek için Yıldız Doğan güçleri hakkında ne varsa öğrendiğini söylemiştim. Adeta bir ayaklı kütüphane."

Cormac ters ters Ruhn'a baktı. Ama inkâr etmedi. "Ben... gençliğimin çoğunu çeşitli yetenekler üzerine kitaplar okuyarak geçirdim."

Bryce'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "İsyancı prens ve kitap kurdu." Athalar ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Hunt itiraz edercesine hırladı ama Ruhn'ın kafası allak bullaktı. Bu onun tanıdığı Bryce'tı, her zaman fırsatları değerlendirmeye çalışırdı.

"Sırf iyilik olsun diye yardım etmek gibi bir niyetiniz yok mu Prenses?" dedi Cormac alaycı bir tavırla.

"Bu evlilikten kurtulmak istiyorum" dedi Bryce bir parmağını tezgâhın kenarında gezdirerek. Ruhn Athalar'ın ürperdiğini görmemiş gibi yaptı. "Ama nişanı hemen sonlandırırsam... babam benimle çalışmaya o kadar da istekli olmayan birini gönderecektir." Bu doğruydu. "O yüzden Emile'i bulmak için Tharion'la birlikte çalışacağız. Danika'nın Sofie'den öğrenmesini istediği istihbaratın ne olduğunu öğrenmene bile yardım edeceğim. Ama bu nişanı ben istediğim anda sonlandıracağız. Ayrıca bana büyü gücümü kullanmayı öğreteceksin. Yoksa sana bol şans. Pippa ve Şafak birliğini sana yönlendireceğimden emin olabilirsin."

Hunt sırıttı. Ruhn da aynını yapmamak için kendini tuttu. Tharion ise ellerini başının arkasında kenetledi. Sadece Ithan şaşırmış görünüyordu. Bryce'ın bu yönünü daha önce hiç görmemiş gibiydi.

"Pekâlâ" dedi Cormac. "Ama nişan ancak Ophion adına buradaki vazifemi yerine getirdiğim zaman sona erer. Valbara'da bulunmak için bir bahaneye ihtiyacım var."

Ruhn Bryce'in karşı çıkacağını sanıyordu ama Bryce düşünür gibiydi. "Birlikte görünmememiz gerek" dedi düşünceli bir tavırla. "Senin nasıl bir pislik olduğunu bilen biri neden seninle takılmaya tenezzül ettiğimi merak edebilir. Şüpheleri üzerimize çekebiliriz."

Hunt başını omzuna doğru çevirerek öksürdü.

Ruhn birden atıldı. "Bunun delilik olduğunu bir tek ben mi düşünüyorum?"

"Bence bunu konuştuğumuz için bile öldük sayılır" dedi Ithan.

Hunt ise ciddi ve bıkkın bir yüz ifadesiyle çenesini ovuşturdu. "Karar vermeden önce her şeyi konuşmamız gerekiyor." Bryce bir kez daha hafifçe Hunt'ın eline dokundu.

Ruhn onayladığına dair bir şeyler homurdanarak kuzenine döndü. "Bize bir yığın bilgi yükledin. Biraz düşünmeye ihtiyacımız var." Gitmesini işaret ederek kapıyı gösterdi. "Sana haber veririz."

Cormac yerinden bir santim bile kımıldamadı. "Kimseye bir şey söylemeyeceğinize dair kan yemini etmeniz gerekiyor."

Ruhn bir kahkaha attı. "Kan yemini falan etmiyorum. Bize güvenebilirsin. Peki biz sana güvenebilir miyiz?"

"Dünyanın geri kalanı acı çekerken tırnaklarını boyayan korkaklara güvenebilirsem siz de bana güvenebilirsiniz."

Bryce alaycı bir sesle yanıt verdi. "Tüm cazibeni kullanıyorsun Cormac."

"Kan yemini edin gideyim."

"Hayır" dedi Bryce şaşırtıcı bir sakinlikle. "On dakika sonra maniküre gideceğim."

Cormac dik dik baktı. "Yarın sizden cevap bekliyorum. Bu arada canımı da size emanet ediyorum." Bakışları Ruhn'ın gözlerine kaydı. "Gözünü nasıl boyayacağımı duymak istersen bugün Okçu ve Ward'ın oradaki barda olacağım. Yardımın gerçekten çok makbule geçer."

Ruhn hiçbir şey söylemedi. Adi herif beklemekten kök salabilirdi.

Cormac keyif dolu buz gibi bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Baban zihinden konuşma yeteneğini hâlâ bilmiyor değil mi?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye hırladı Ruhn.

Cormac omuz silkerek kapıya yürüdü. "Barda beni bulursan öğrenirsin."

"Göt" diye mırıldandı Ithan.

Cormac elini kapının tokmağına atıp durdu. Derin bir nefes aldı, sırtındaki güçlü kaslar kımıldadı. Başını çevirip baktığında yüzündeki zevk ve tehdit dolu ifadeden eser yoktu. "Sofie'den öte, Emile'den öte... Bu dünya çok daha iyi bir yer olabilirdi. Bu dünya *özgür* olabilirdi. Bunu neden istemeğinizi anlamıyorum."

"Ölüyken özgür olmanın tadını çıkarmak zor oluyor da ondan" dedi Hunt kasvetli bir sesle.

Cormac kapıyı açıp girdaplar çizen gölgelerin içine daldı. "Uğrunda ölmek için daha iyi bir neden düşünemiyorum."

17

"Benden başka kâbustan uyanıyormuş gibi hisseden var mı?" Ithan'ın sorusu dairenin rahatsız edici sessizliğinde yankılandı.

Bryce telefonunun saatine baktı. Ruhn'la birlikte öğle yemeği kalabalığıyla dolup taşan caddelerden yürüyeli daha bir saat olmamış mıydı gerçekten? Dalgın dalgın hâlâ hafifçe parlayan yıldızını okşarken kendi kendine konuşur gibi, "Arşivlere dönmem gerek" dedi.

Ruhn haykırdı: "Tüm bunlardan sonra gidip çalışacak mısın yani?"

Ama Bryce Hunt'a peşinden gelmesini söyleyen bir bakış atarak kapıya yürüdü. Hunt Bryce'ın ne dediğini bakışlarından anlardı, iletişim kurmak için Ruhn'ın zihinden konuşma yeteneğine ihtiyaçları yoktu.

Bryce kapının yanında durdu. Cormac'ın güçlerinden eser kalmamıştı, bir gölge kırıntısı bile. Tek bir kıvılcım bile. Bryce bir an yine Lehabah'nın dinginliğine sığınabilmeyi istedi, galerinin ve sessiz kütüphanenin dinginliğine.

Ama o kanatlar geri dönmemek üzere gitmişti.

Bryce onu izleyen erkeklere dönüp elinden geldiğince sakin bir sesle konuşmaya başlarken yüzüne nötr bir ifade verdi. "Az önce hayatımıza bir bomba düştü. Her dakika patlamaya biraz daha yaklaşan bir saatli bomba. Düşünmeye ihtiyacım var. Gitmek zorunda olduğum bir de işim."

Oraya gidince ofisinin kapısını kapatıp o bombadan kaçmak mı yoksa gazabıyla yüzleşmek mi istediğine karar verebilirdi.

Hunt elini Bryce'ın omzuna koydu ama bir şey söylemedi. Aylar önce Bryce için kendini bir bombanın önüne atmıştı. Füzelere karşı bedenini Bryce'a kalkan etmişti. Ama onu bu bombadan korumak için yapabileceği bir şey yoktu.

Bryce Hunt'ın yüzünün endişe ve korkuyla dolu olduğunu biliyor, elinden o yüze bakmak gelmiyordu. Hunt neye bulaşmak üzere olduklarını biliyordu. Karşı karşıya oldukları düşmanın ve başarı şanslarının farkındaydı.

Bryce Hunt'a bakmak yerine Tharion'a döndü. "Sen ne istiyorsun Tharion? Nehir Kraliçesi'nin oynattığı kukla olarak değil... *sen* olarak ne istiyorsun?"

"Öncelikle bu daireyi" dedi Tharion başını minderlere dayayarak, derin bir nefes alırken kaslı göğsü genişledi. "Cevapları bulmak istiyorum. Bana verilen emirlerden bağımsız olarak gerçekten neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum, arkamdaki kadar karşımdaki düşmanı da öğrenmek istiyorum. Ama bana kalırsa Cormac'ın... yalan söyler gibi bir hali yoktu."

"İnan bana" diye hırladı Ruhn. "Cormac sandığından daha beceriklidir."

"Ben de yalan söylediğini düşünmüyorum" dedi Hunt.

Bryce boynunu ovuşturduktan sonra sırtını dikleştirdi. "Alacakaranlık Gerçeği bir şekilde Şafak birliğiyle ilgili olabilir mi?"

Tharion bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

Hunt Bryce'ın ne düşündüğünü hemen anladı. "Şafak. Aynı zamanda alacakaranlıktır."

"Ve Thurr Projesi... fırtına tanrısı... fırtınakuşlarıyla ilgili olabilir mi?" diye devam etti Bryce.

"Sence bu istihbarat Pippa'nın Şafak birliğiyle ilgili bir bilgiyi mi içeriyor?" diye sordu Ruhn.

"Galiba çığır açacak bir bilgiyi içeriyor" dedi Tharion. "Thurr'a gelince... fırtınakuşlarıyla bir ilgisi olabilir. Sofie Danika'ya yazdığı cevapta Asterilerin gazabına uğramaktan korkuyor gibiydi... Belki de yeteneğinin farkında olmalarından korkuyordu."

"Bunların hepsi varsayım" dedi Hunt. "Zorlama tahminler. Ama bir yere varabilirler. Sofie ve Danika hem Şafak birliğinden

hem de Asterilerden gelecek tehditlerin kesinlikle farkındaydılar."

"Uçurum Prensi'nin nasıl olup da *kucağımda oturduğu* kısma geri dönebilir miyiz?" dedi Ithan.

"Sen arada çok şey kaçırmışsın" dedi Hunt kıkırdayarak. "Dua et ilk geldiğinde burada değildin."

Bryce Hunt'ı dirseğiyle dürttü. "Gerçekten işe dönmem gerek."

"Sence Kemik Mahallesi'ne gidip Sofie ve Emile'i aramamız gerekmez mi?" dedi Ruhn.

Bryce yüzünü ekşitti. "Orada olduklarından emin olmadığımız müddetçe Kemik Mahallesi'ne gidip *kimseyi* arayamam."

"Aynı fikirdeyim" dedi Tharion. "Fevri hareket etmek çok tehlikeli olur. Araştırmaya devam edeceğiz. Belki Danika *bitkin ruhlar* derken başka bir şeyi kastediyordu."

Bryce başını salladı. "Kimseye tek laf etmeyeceğiz. Bu duyulursa hapı yutacağımızı hepimiz biliyoruz sanırım."

"Cormac hakkında tek söz edersek öldük demektir" dedi Ruhn usulca.

"Asıl Cormac bizim hakkımızda tek söz ederse öldü demektir" dedi Hunt. Başıyla Bryce'a işaret etti. Bryce sonunda Hunt'ın gözlerine bakabildi, bu gözlerde yalnızca ince hesaplar okunuyordu. "Yanına silah al."

Bryce kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır." Daracık elbisesini gösterdi. "Nereye saklayayım?"

"Öyleyse kılıcı al." Hunt Bryce'ın odasının bulunduğu koridoru işaret etti. "Kılıcı aksesuvar gibi kullan. Bu kılıcı kendine yakıştırabilecek biri varsa o da sensin."

Bryce Ithan'a bakmaktan kendini alamadı. Bu bakış her şeyi ele veriyordu.

"İlkbahardaki saldırıdan sonra Danika'nın kılıcını geri vermedin mi?" diye sordu kurt usulca.

"Sabine isterse kılıç için benimle savaşabilir" dedi Bryce; Hunt'ın dolapta duran kılıcı alması için söylediklerini duymazdan gelmişti. Kapının tokmağını çevirdi. "Bugünlük bu kadar yeter. Birbirimize kazık atmayacağımız konusunda anlaşalım. Cormac'ın adi bir yalancı olmaması için dua edelim, yarın akşam yeniden toplanırız."

"Anlaştık" dedi Tharion.

Bryce peşinde Hunt'la dışarı çıktı, Ithan'ın arkasından iç geçirdiğini duydu. Ithan, "Günümü böyle geçireceğim hiç aklıma gelmemişti" diye söylendi Tharion'a, ardından televizyonun sesini açtı.

Benim de diye düşündü Bryce kapıyı kapatırken.

Asansörle lobiye inerlerken Hunt'ın başı dönüyordu. Özgürce geçirdiği birkaç muhteşem aydan sonra kendini yine bir isyanın eşiğinde bulmuştu.

Aidas'ın dediğine göre aynı savaşın. Sadece farklı bir isim ve farklı bir orduyla. Hunt'ın elleri terden sırılsıklamdı. Bu savaşın nasıl sonuçlandığını görmüştü. Bedelini yüzyıllarca ödemişti.

Şimdi onu ele geçirmiş olan titremeye, asansör duvarları üstüne üstüne geliyormuş gibi hissetmeye engel olamayarak, "Ne yapmak gerek bilmiyorum" dedi.

Bryce parmaklığa yaslandı. "Ben de."

Caddeye çıkana kadar konuşmadılar, sonra kelimeler Hunt'ın ağzından dökülmeye başladı. "Bu öylesine atlayabileceğimiz bir şey değil." Nefesi tıkanıyordu. "Mahvolmuş mekanik zırhlar gördüm, insan pilotları aşağı sarkmıştı, organları havada sallanıyordu. Ithan kadar güçlü kurtların ikiye bölündüğünü gördüm. Meleklerin yere ayak bile basmadan savaş alanlarını kırıp geçirdiğini gördüm." Bryce'ın tüm bunların arasında olduğunu hayal ederek ürperdi. "Ben... Kahretsin."

Bryce Hunt'ın koluna girdi, Hunt Bryce'ın ısısını hissedince sıcak bir gün olmasına rağmen donduğunu fark etti. "Bu bana meydanda savaşmaktan çok... casusluk gibi geliyor."

"Geyik'in sorgu odalarının birinde ölmektense savaş meydanında ölmeyi tercih ederim." *Geyik'in elinde ölmendense savaş meydanında ölmeni tercih ederim.* Hunt yutkundu. "Sofie Geyik onu suya atmakla yetindiği için şanslıymış." Ara sokakların birinde durup Bryce'ı da beraberinde gölgelerin içine çekti.

Durup Bryce'ın yüzüne baktı: Bryce'ın yüzü o kadar solgundu ki çilleri iyice ortaya çıkmıştı, gözleri kocaman açılmıştı. Korkuyordu. Az sonra Hunt kokuyu aldı.

"Normal insanlar gibi yaşamamıza asla izin verilmeyecek" diye

fısıldadı Bryce; Hunt bir elini Bryce'ın saçlarından geçirerek ipeksi yumuşaklığın tadını çıkardı. "Bela daima gelip bizi bulacak."

Hunt Bryce'ın haklı olduğunu biliyordu. Sıradan hayatlar sürebilecek insanlar değillerdi. Kemiklerindeki titremeyi, zihnindeki kükremeyi yatıştırmaya çalıştı.

Bryce elini kaldırdı, sıcacık avucunu Hunt'ın yanağına koydu. Hunt kendini bu dokunuşa bıraktı; Bryce başparmağıyla elmacık kemiğini okşarken mırlamamak için kendini zor tutuyordu. "Cormac Sofie'nin çok önemli bir bilgiye sahip olduğunu ileri sürerek bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor olabilir mi sence, Danika'nın da işin içinde olduğunu söylemesi bir yem olabilir mi?"

"Olabilir" dedi Hunt. "Ama Danika ve Sofie arasında bir bağlantı olduğu çok açık, e-postalar bunu kanıtlıyor. Ayrıca Sofie'nin hayatta olabileceğini öğrendiği zaman Cormac gerçekten şoke oldu. Herhalde Asteriler hakkındaki istihbaratın Sofie'yle birlikte yok olduğunu düşünüyordu. İstihbaratın yeniden işin içine girip girmediğini merak ettiği için onu suçlayamam."

"Sence Sofie ayrılmadan önce Emile'e söylemiş olabilir mi?"

Hunt omuzlarını kaldırdı. "Kavalla'da birlikteydiler, Sofie ona söyleme fırsatını bulmuş olabilir. Hem Emile bu bilgiye sahip değilse ve Sofie hayattaysa, şu anda ablasının nereye gitmekte olduğunu da biliyor olabilir. Bu da Emile'i son derece kıymetli hale getiriyor. Herkes için."

Bryce parmaklarıyla saymaya başladı. "Ophion, Tharion, Cormac; hepsi de onu bulmak istiyor."

"Sen de onu bulmak istiyorsan adımlarımızı dikkatli atmamız gerekiyor Bryce. Bu işe bulaşmayı gerçekten isteyip istemediğimizi enine boyuna düşünmeliyiz."

Bryce'ın dudakları yana kıvrıldı. "Sofie'nin bildiği, Danika'nın şüphelendiği şeyin –Cormac'tan, Pippa denen kadınla ilgili meseleden ve Nehir Kraliçesi'nin isteğinden bağımsız olarak– ne olduğunu öğrenme şansımız varsa bence riske girmeye değer."

"Peki niçin? Asterilerin Micah ve Sandriel konusunda bizimle uğraşmasını engelleyebilelim diye mi?"

"Evet. Bu sabah buluştuğumuzda Fury Danika'nın onun hakkında

tehlikeli bir şey bildiğinden söz etti, Fury de bunun karşılığında Danika hakkında tehlikeli bir şey öğrenmiş." Hunt bunun ne olduğunu sorma şansı bulamadan Bryce devam etti: "Neden biz de aynı mantıkla hareket etmeyelim? Asteriler benim hakkımda tehlikeli bir şey biliyor. Senin hakkında da." İki Başmelek öldürmüş olmalarından söz ediyordu. "Koşulları eşitlemek istiyorum." Hunt Bryce'ın yüzünde Güz Kralı'nınkine benzer bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi. "Yani biz de *onlar* hakkında önemli bir şey öğreneceğiz. Bizimle uğraşacak olurlarsa bu bilgiyi tüm dünyaya sızdıracak şekilde hareket edeceğiz."

"Bu çok tehlikeli bir oyun. Asterilerin oynamak isteyeceğinden emin değilim."

"Biliyorum. Ama Danika bu bilginin son derece önemli olduğunu düşünmüş olmalı ki Sofie'yi gönderdi... hayatını bunun için tehlikeye attı. Sofie öldüyse bu bilgiyi bir başkasının ele geçirmesi gerekiyor."

"Bu senin görevin değil Bryce."

"Benim görevim."

Hunt buna itiraz etmeyecekti. Şimdilik. "Peki ya çocuk?"

"Onu da buluruz. Güçlü olması umurumda değil, o bir çocuk ve bu korkunç karmaşanın içine sıkışmış durumda." Bryce'ın bakışları yumuşadı, bu bakışlarla birlikte Hunt'ın kalbi de. Shahar olsa çocuğu bu kadar önemser miydi? Ancak Ophion ve Nehir Kraliçesi'nin önemsediği şekilde: Bir silah olarak. Bryce başını yana eğerek sordu: "Cormac'ın dünyayı Asterilerden temizlemek konusunda söylediklerine ne diyorsun? Bunun senin için bir önemi yok mu?"

"Elbette var." Hunt elini Bryce'ın beline kaydırıp onu kendine çekti. "Onlarsız bir dünya, Başmeleklerin ve hiyerarşinin olmadığı bir dünya... O dünyayı bir gün görmek isterdim. Ama..." Boğazı kurumuştu. "Ama o dünyayı yaratmak için göze alacağım risk..." *Söyle hadi* "bizim belki de o günleri görmeyeceğimiz anlamına geliyorsa o dünyada yaşamak istemem."

Bryce'ın bakışları yine yumuşadı, başparmağı yeniden Hunt'ın yanağını okşadı. "Ben de Athalar."

Hunt hafifçe gülerek başını eğdi ama Bryce diğer eliyle çenesini tutup kaldırdı. Hunt Bryce'ın belini daha sıkı kavradı.

Bryce'ın viski rengindeki gözleri sokağın loş ışığında parlıyordu. "Güzel, madem tehlikeli sularda gezinmeye başlıyoruz şimdi Kış Gündönümü'ne kadar beklemek istemediğimi itiraf etmenin tam sırası."

"Ne için?" Kahretsin, sesi bir oktav düşüvermişti.

"Bunun için" diye mırıldandı Bryce, sonra parmak uçlarında yükselip Hunt'ı öptü.

Hunt başını eğerek Bryce'a karşılık verdi, onu kendine çekerken elinde olmadan bir inilti koyuverdi, bedenleri de dudaklarıyla aynı anda birleşti. Bryce'ın tadını alınca bütün dünyanın ayaklarının altından kayıp gittiğine yemin edebilirdi.

Kafası ateşle, şimşekle, fırtınalarla doluydu ve tek düşünebildiği Bryce'ın ağzı, sıcaklığı, nefis vücudu, pantolonundan fırlayacakmış gibi dikilen sikinin sızısıydı... Bryce kollarını boynuna dolarken bedenine yaslanan sikinin.

O kurdu evden hemen sepetleyecekti.

Hunt dönüp Bryce'ı duvara yasladı, Bryce'ın ağzı bir inlemeyle daha da açıldı. Dilini ağzına sokunca Bryce'ın o ballı baharat tadını aldı. Bryce bir bacağını beline doladı, Hunt bu davet karşısında onu kalçalarından tutup havaya kaldırdı, sonunda tek beden halinde kıvranmaya başladılar.

Biri sokağa girebilir, onları görebilirdi. Öğle yemeğine çıkanlar akın halinde caddeden geçiyordu. Sokağın gölgelerine doğru tek bir bakış, tek bir fotoğrafla bütün her şey...

Hunt durdu.

Tek fotoğrafla Bryce'ın Cormac'la nişanı son bulurdu. Bryce'ın Cormac'la yaptığı anlaşma da.

Bryce soluk soluğa sordu: "Ne oldu?"

"Biz, şey..." Kelimeler yabancı geliyordu. Bütün düşünceleri bacaklarının arasına kaymıştı. Bryce'ın bacaklarının arasına.

Hunt güçlükle yutkunduktan sonra yavaşça geri çekilip soluklanmaya çalıştı. "Sen nişanlısın. Teknik olarak. Cormac'la bu oyunu sürdürmek zorundasın, en azından halka açık yerlerde."

Bryce elbisesini düzeltti... lanet olsun. Elbisesinin yakasından görünen o leylak rengi dantelli sütyen miydi? Bunu fark etmese ol-

maz mıydı sanki? Bryce sokağa bir göz attı; dudakları öpüşmekten şişmişti, Hunt'ın vahşi yanı buna sebep olmanın verdiği bir tatmin duygusuyla uluyordu. Bryce'ın yanaklarına kızarıklığı o vermiş, cinsel uyarılmanın o şarabi kokusuna o yol açmıştı. Bryce *onundu*.

Hunt da Bryce'ın. Kesinlikle onundu.

"Ucuz bir motele mi gidelim diyorsun yani?" Bryce'ın dudakları kıvrıldı, bunu görünce Hunt'ın siki o dudakların arasına girmek için yalvarırcasına sızlamaya başladı.

Boğuk bir ses çıkardı. "Diyorum ki..." Lanet olsun, ne diyordu? "Bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?" İkisinin arasını işaret etti. "Öğrendiklerimizden sonra duygusallığa kapıldığımızı biliyorum. Ben..." Bryce'a bakamıyordu. "Sen nasıl istersen öyle olsun Quinlan. Söylemek istediğim buydu."

Bryce bir an sessiz kaldı. Sonra elini Hunt'ın göğsüne kaydırıp kalbinin üstüne koydu. "Sen ne istiyorsun? Neden sadece benim isteğim önemli?"

"Çünkü gündönümüne kadar beklemek isteyen sendin."

"Yani?"

"Anlaşmamızı sona erdirmek istediğinden emin olmak istiyorum."

"Tamam. Ama ben senin ne istediğini de bilmek istiyorum Hunt."

Hunt Bryce'ın altın rengi gözlerine baktı. "Ne istediğimi biliyorsun." Elinde olmadan sesini yine alçaltmıştı. "Her zaman istedim... seni hep istedim. Belli oluyor sanıyordum."

Bryce'ın kalbi deli gibi atıyordu. Hunt duyabilirdi. Hunt Bryce'ın dolgun memelerine ve hafif parıltıya baktı. "Yıldızın..."

"Şimdi onu boş ver" dedi Bryce bir elini yıldıza doğru sallayarak. "Beni ne kadar istediğinden bahsetmeye devam et." Göz kırptı.

Hunt bir kolunu Bryce'ın omzuna atıp onu yeniden kalabalık caddeye doğru çekti. "Bunu daha sonra göstermeme ne dersin?" diye fısıldadı kulağına.

Bryce güldü, sıcaktan kavrulmakta olan caddeye çıktıklarında yıldızın ışığı soldu, Bryce güneş gözlüğünü ve şapkasını taktı. "İstediğim bu Hunt. *Kesinlikle* bu."

18

Ithan yüzünü ovuşturdu. Bugün gitgide... karmaşık bir hal alıyordu.

"İçkiye ihtiyacın var gibi" dedi Tharion dairenin kapısına doğru giderken. Ruhn az önce gitmişti. Ithan herhalde birkaç saat boyunca kıçının üstünde oturup bir şekilde ortasına düştüğü karmaşayı düşünecekti. Bryce'ın bu işe karışmaya dair kararlılığını.

"Bu boku ne zamandır yiyorsunuz?"

"Zirve esnasında ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İblisler şehre sızıp bir sürü insanı öldürdü. İki Başmelek öldü. Bunu herkes biliyor."

Tharion kaşlarını kaldırdı. "Peki Micah ve Sandriel'in nasıl öldüğünü de biliyor musun?"

Ithan gözlerini kırpıştırarak kendini hazırladı.

Tharion'ın yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Sana şunu söyleyeyim, üç ay önce Rigelus beni arayıp çenemi kapalı tutmazsam benim de ailemin de öldürüleceğini söyledi. Ama bugünlerde yaptığım her şey zaten o yolu işaret ediyor... gerçeği sen de bilsen iyi olur. Çünkü muhtemelen sen de bizimle birlikte öleceksin."

"Harika." Ithan, Perry keşke onu bu daire dışında herhangi bir yere atsaydı diye geçirdi içinden.

"Başmelek Bryce'ı tehdit ettikten sonra Hunt Sandriel'in kafasını kopardı" dedi Tharion.

Ithan irkildi. Athalar'ın son derece zorlu olduğunu biliyordu ama bir Başmelek öldürmek...

"Micah, Danika ve Şeytan Sürüsü'nü öldürmüş olmakla övününce Bryce da onun işini bitirdi."

Ithan'ın tüm vücudu uyuştu. "Ben..." Nefes alamıyordu. "Micah... ne?"

Tharion açıklamayı bitirdiğinde Ithan titriyordu. "Bryce neden bana söylemedi?" İçindeki sürüsünü yitirmiş kurt öfke ve acıyla uluyordu.

Lanet olsun, Sabine Micah'nın kızını öldürdüğünü bilmiyordu. Yoksa... dur biraz. Sabine biliyordu. Lider'in yanı sıra Sabine de Amelie de Zirve'deydi. Tharion'ın az önce anlattıklarına tanık olmuşlardı.

Ve... ona söylememişlerdi. İn'in geri kalanı söylememiş olabilirdi ama Connor onun abisiydi. Damarlarındaki kan şekil değiştirmek, böğürmek, kükremek için yanıp tutuşuyor, kemikleri bu arzuyla titriyordu. Ithan sakinleşmeye çalıştı.

Tharion zincirlerinden kurtulmaya çalışan hayvandan habersiz sözlerine devam etti: "Asteriler Bryce ve Athalar'a açıkça tek kelime ederlerse öleceklerini söyledi. Şu anda hayatta olmalarının tek nedeni bu yaz uslu durmaları."

Ithan'ın parmak uçlarında tırnaklar belirdi. Tharion da bunu fark etti.

Ithan ağzında beliren sivri dişlerin arasından hırladı. "Micah kardeşimi öldürdü. Bryce da bu yüzden Micah'yı öldürdü." Bryce'ın Dalış'tan *önce* bir Başmelek öldürmüş olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Aklı almıyordu.

Bryce'ın Danika ve Connor'a olan sevgisini sorgulayarak küstahça bir cahillik sergilemişti. Tırnakları ve sivri dişleri geri çekildi. İçindeki kurt ulumayı bıraktı.

Ithan yeniden yüzünü ovuşturdu, utanç yağla kaplı bir nehir gibi damarlarını doldurup içindeki kurdu boğdu. "Bunu hazmedebilmek için biraz zamana ihtiyacım var." O eski kurt olsa hemen sunball sahasına koşar, geriye soluklardan, terden ve çözümlenmiş düşüncelerden başka bir şey kalmayıncaya kadar idman yapardı. Ama iki yıldır sahaya adım attığı yoktu. Şimdi de atmayacaktı.

Tharion yine kapıya yürümeye başladı. "Öyle olduğuna emi-nim, yine de sana benden bir tavsiye: fazla uzun sürmesin. Urd'un işine akıl ermez, seni buraya tam da bu boktan mesele patlak vereceği zaman getirmelerinin tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Yani beni bu noktaya yazgımın sürüklediğini düşünerek durumu kabullenmem mi gerekiyor?"

"Olabilir" dedi mer. Yüzmekle geçen bir ömrün neticesinde mükemmelliğe ulaşmış güçlü omuzlarını yukarı kaldırdı. "Ama kanepede oturup kendine acımaktan sıkıldığın zaman gelip beni bul. Bir kurdun koku alma duyusu işime yarayabilir."

"Ne için?"

Tharion'ın yüzü ciddileşti. "Emile'i Pippa Spetsos'tan önce bulmam gerekiyor. Cormac'tan da."

Mer başka bir şey söylemeden gitti. Ithan uzun bir süre sessizce oturdu.

Connor Danika'nın Sofie Renast'la bağlantısı hakkında bir şey biliyor muydu acaba? Ya Sabine? Bundan şüpheliydi ama... Hiç değilse Bryce da bu konuda onun kadar bilgisizdi.

Bryce şehre yapılan saldırı esnasında Danika'nın kılıcını kullanmıştı ve kılıç o zamandan beri ondaydı. Ithan kapıya bir göz attı.

Akıllıca olup olmadığını ya da ahlaki boyutunu düşünmeden kalkıp portmantoya gitti. Şemsiyeler, ıvır zıvır dolu kutular... Çarşaf ve çamaşır dolabında da hiçbir şey bulamadı.

Geriye bir tek... Ithan Bryce'ın odasına girerken yüzünü buruşturdu.

Geçen akşam onu nasıl görmemişti bilmiyordu. Eh, eşek sudan gelinceye dek dayak yediği için bu mazur görülebilirdi ama... kılıç Bryce süs olarak koymuş gibi yüksek şifonyerin yanındaki sandalyeye yaslanmış duruyordu.

Ithan'ın ağzı kurudu ama yine de eski kılıca doğru yürüdü. Kılıç Danika'ya Lider tarafından hediye edilince uzun süredir kılıcı aile mirası olarak devralmayı bekleyen Sabine öfkeden deliye dönmüştü.

Sabine'in Danika'nın ölümünün ardından haftalarca kılıcı bulmaya çalışarak veryansın edişini hâlâ duyabiliyordu. Kılıcı bulmak

için o eski daireyi neredeyse paramparça etmişti. Ithan ilkbaharda Bryce'ın elinde görene kadar kılıcın kaybolduğunu sanıyordu.

Nefesi kesilerek kılıcı eline aldı. Hafif ama son derece dengeli bir kılıçtı. Kılıcı kınından çekince metal loş ışıkta parladı.

Kılıç gerçekten muhteşemdi. Sade ama kusursuzdu.

Ithan derin derin iç geçirerek hatıraların peşine düştü... Danika bu kılıcı hep yanında taşır, sağa sola savurarak idman yapardı. Kılıç Sabine her şeyi berbat etse bile Danika'yla parlak bir geleceğin onları beklediğinin kanıtı gibiydi; Danika sayesinde kurtların ileride *daha...*

Kendini tutamadı. Savunma pozisyonu alıp kılıcı savurdu.

Evet, kılıç gerçekten mükemmeldi. Tam usta işiydi.

Ithan dönüp görünmez rakibini aldatmak ister gibi bir hamlede bulundu. Sabine kılıçla böyle oynadığını bilse aklını kaçırırdı. Her neyse.

Ithan gölgelere hamle yaparken havayı kesen kılıcın çıkardığı muhteşem ses karşısında ürperdi. Hem... ne vardı sanki: Çok tuhaf bir sabah geçirmişti. Gerginliğini biraz atması gerekiyordu.

Ihan ileri atılıp sağa sola eğilerek, sıçrayıp yuvarlanarak görünmez bir düşmanla dövüşüyordu.

Belki de delirmişti. Belki de sürüsünü yitiren kurtlar böyle deliriyordu.

Kılıcı kolunun bir uzantısı olarak görüyordu. Cam masaya doğru ilerlerken rakiplerini tek tek yere seriyordu: İki, üç, on...

Holstrom rakibini durduruyor; Holstrom bastırıyor...

Ithan kanepenin önündeki sehpanın üzerine sıçradı; ahşap ayaklarının altında sallanıyor, ses kafasının içinde haykırıyordu: *Holstrom ölümcül darbeyi indiriyor!*

Muzafferane bir edayla kılıcı aşağı savurdu.

Dairenin kapısı açıldı.

Bryce gözlerini Ithan'a dikti. Elinde Danika'nın kılıcıyla sehpanın üzerinde duran Ithan'a.

"İşyeri kimliğimi unutmuşum da?.." Bryce'ın kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki neredeyse saç çizgisine değeceklerdi. Ithan, Solas onu yakıp eritsin, kanını buharlaştırıp yok etsin diye dua ediyordu.

Anlaşılan güneş tanrısı ona kulak vermişti. Sehpa bir çatırtıyla kırılıverdi.

Ve Ithan'ın altında yerle bir oldu.

Ithan yattığı yerde bir Azril canını alsın diye dua etmeyi sürdürebilirdi ama Bryce koşarak yanına geldi. Ona koşmamıştı... yardım etmek için koşmamıştı. Göremediği bir şeyi incelemeye koşmuştu.

"Bu da neyin nesi?" dedi Bryce diz çökerek.

Ithan sehpa parçalarının arasında doğrulup başını kaldırmayı başardı; Bryce bir tomar kâğıdın önünde diz çökmüştü. "Sehpanın çekmecesi mi vardı?"

"Hayır. Gizli bir bölme olsa gerek." Bryce yarı dağılmış kâğıtların üzerindeki kıymık parçalarını temizledi. "Taşındığımda sehpa buradaydı, mobilyaların hepsi Danika'nındı." Başını kaldırıp Ithan'a baktı. "Eski ders notlarını neden buraya saklasın ki?"

Ruhn Yıldız Kılıcı'nı bileği taşına tuttu. Kılıçtan siyah, yanar döner kıvılcımlar saçıldı. Arkasında Flynn ve Declan bir çalışma tezgâhının üzerinde silahlarını temizliyorlardı; Destek bölümünün silah deposunda başka kimse yoktu.

Ruhn öğleden sonra onlarla burada buluşmayı planlamıştı. Kılıcı bileyecek, silahlarını temizleyip kontrol edecek, sonra da günün kalanını yeni Başmelek'i konuşmak üzere Şehir Başkanı'nın toplantısında geçirecekti.

Diğer bir deyişle sıradan bir gündü. Tabii az önce ortaya çıkan ve hayati önem taşıyan mesele sayılmazsa. İnanılmazdı ama Uçurum Prensi şu anda sorunlarının en önemsiziydi.

"Öt bakalım" dedi Flynn tabancasını temizlemeye devam ederken.

"Ne?" dedi Ruhn kılıcı geri çekerek.

Declan yanıtladı: "On dakikadır konuşmamana neden olan her ne ise, Flynn'in boktan şarkı listesinden bile şikâyet etmedin."

"Pislik" dedi Flynn Dec'e, heavy metal çalmakta olan telefonunu işaret etti. "Şiir gibi müzik."

"Yapılan çalışmalar sonucu bu müziğe maruz kalan bitkilerin kuruyup öldüğü ortaya çıkmış" dedi Declan. "Ben de şu anda tam böyle hissediyorum."

Flynn kıkırdadı. "Şu üç şeyden birini düşünüyorsun bence: korkunç baba, küçük kız kardeş ya da güzel nişanlı."

"Hiçbiri değil sik kafalı" dedi Ruhn, Flynn ve Declan'ın karşısındaki sandalyeye oturarak. Kapıya bir göz atıp dinledi. Koridorda kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra konuşmaya başladı. "Öğle tatilim Bryce'ın dairesinde Cormac'ın bir Ophion isyancısı olduğunu söyleyen Uçurum Prensi'ni kedi formunda bulmamla başladı; Cormac'ın kayıp bir çocuğun ve çocuğun casus olan ablasının peşinde olduğunu öğrenmemle bitti. Kız Cormac'ın sevgilisiymiş. Cormac Ophion'a nasıl bir fayda sağlayacağım konusunda anlatacaklarını dinlemek için onunla barın birinde buluşmazsam zihinden konuşma yeteneğimi babama söylemekle tehdit etti."

Arkadaşlarının ağzı açık kalmıştı. "Herkes... hayatta mı?" dedi Declan yavaşça.

"Evet" dedi Ruhn içini çekerek. "Kimseye söylemeyeceğime yemin ettim ama..."

"Kan yemini etmediğin sürece kimin umurunda?" dedi Flynn, silahı masanın üzerinde unutmuştu.

"Cormac kan yemini ettirmeye çalıştı ama reddettim."

"Güzel" dedi Dec. "Bize her şeyi anlat."

Ruhn'ın bildiklerini anlatacak kadar güvendiği başka kimse yoktu. Bryce –ve Hunt– bunu bir başkasına söylediği için canına okurlardı ama çok da umurundaydı. Onlar birbirleriyle konuşup rahatlayabilirlerdi tabii. Bu yüzden ağzını açıp anlatmaya başladı.

"İşte... durum bundan ibaret" diye bitirdi Ruhn dudağındaki halkayla oynayarak.

Flynn ellerini ovuşturdu. "Heyecanlı olmalı." Gerçekten ciddiydi. Ruhn aval aval bakakaldı.

Ama Declan düşünceli düşünceli Ruhn'a bakıyordu. "Bir defasında imparatorluk ordusu veritabanlarından birine girip savaş meydanlarından ve kamplardan sansürlenmemiş görüntülere ulaşmıştım." Flynn'in gülümseyişi bile yok oldu. Declan kızıl saçları ilk ışıklarda parıldayarak devam etti: "Midem bulanmıştı. Sonra haftalarca rüyalarıma girdi."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu Ruhn.

"Çünkü yapılacak bir şey yoktu. En azından öyle görünüyordu." Declan dalgın dalgın başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa ben hazırım."

"Bu kadar basit ha?" dedi Ruhn kaşlarını kaldırarak.

"Bu kadar basit" dedi Dec.

Ruhn bir an düşündü. Hangi tanrıyı memnun etmişti de ona böyle dostlar bahşedilmişti hiç bilmiyordu. Dosttan da öteydiler. Onları kardeşi gibi görüyordu. Sonunda boğuk bir sesle, "Yakalanırsak ölürüz" dedi. "Ailelerimiz de bizimle ölür." Dec'e dönüp ekledi: "Marc da."

"İnan Marc buna evet diyecek ilk kişi. Asterilerden nefret ediyor." Dec'in gülümseyişi silinir gibi oldu. "Ama... evet, sanırım bilmemesi daha güvenli olur." Kaşlarını çatarak Flynn'e baktı. "Çeneni kapalı tutabilir misin?"

Flynn öfke dolu bir ses çıkardı.

"Kafan güzelken ötüyorsun" diye söze karıştı Ruhn. Ama Flynn'in isterse çelik gibi olacağını biliyordu.

Declan Flynn'in sesini taklit ederek dalga geçti. "Ah, seksi nemfyazar, şu memelere bakın ne kadar da yuvarlak, bana Destek bölümünün silah deposunda sakladığı şu bombaları hatırlatıyor, hani ne olur ne olmaz diye..."

"Hiç de böyle olmadı!" diye tısladı Flynn. "Her şeyden önce o bir muhabirdi ve..."

"Ve bu yirmi yıl önceydi" diye kesti Ruhn iş iyice çığırından çıkmadan. "Bence dersini aldın."

Flynn ters ters baktı. "Ne yapacaksın peki? Cormac'la buluşup anlatacaklarını mı dinleyeceksin?"

Ruhn nefesini salıp hırsla kılıcını temizlemeye başladı. Bryce öfkeden deliye dönecekti. "Başka seçenek göremiyorum."

19

"Bu da ne?" diye fısıldadı Bryce; kırılan sehpanın parçaları arasında diz çökmüş, sehpadaki gizli bölmeye saklandığı anlaşılan kâğıtları karıştırıyordu.

"Bunlar sadece ders notları değil" dedi Ithan kâğıtları yere yayarak. "Gazetelerden kesilmiş küpürler ve resimler de var." Kâğıtlara bir göz attı. "Hepsinde de ilk ışık'ın kullanım alanlarından bahsediliyor... çoğunlukla da nasıl silaha dönüştürüleceğinden."

Bryce'ın elleri titriyordu. Dünyaların kökenleri ve Asterilerin eskiden ne olduğuna dair teoriler üreten birkaç akademik makaleyi karıştırdı –hepsi de düzeltmelerle doluydu.

"Danika bana bunlardan hiç bahsetmedi."

"Sence Sofie Renast'ın keşfettiği bu muydu?" diye sordu Ithan. "Belki de Danika Asteriler hakkında bir şey buldu, şey sayesinde..." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Yetenekleri?"

Bryce başını kaldırıp Ithan'a baktı, Ithan durumu kurtarmaya çalışırken yüzüne nötr bir ifade vermişti. "Danika'nın tazı yeteneğinden haberin var mıydı?"

Ithan dizlerinin üzerinde kıpırdandı. "Hiç konuşulmadı ama... evet. Connor ve ben biliyorduk."

Bryce bu işe yaramaz gerçeği bir yana bırakarak bir başka sayfayı çevirdi. "Danika'nın Asteriler hakkında bir şey öğrenmiş olması neden önem taşısın ki? Onlar kutsal yıldızlar." İçlerinde yıldız gücü barındıran, yaşlanmayan ve ölmeyen varlıklar.

Ama makaleleri tek tek tararken ve Ithan da yanında aynı şeyi yaparken Bryce gerçeğe meydan okuduklarının farkına varmaya başladı. Düzenli nefes alıp vermeye çalışıyordu. Danika HŞÜ'de bir tarih öğrencisiydi. Bu kâğıtlarda tuhaf bir yan yoktu... gizlenmiş olmaları dışında. Buraya.

Sözüm ona kutsal güçleri hakkında elimizdeki tek kanıt kendi sözleri diye okudu Bryce. *Kim böyle ortaya çıkan bir yıldız görmüş ki? Mademki onlar göklerdeki yıldızlar, öyleyse düşmüş yıldızlardır.*

Bryce bir elini göğsüne kaydırırken sırtından bir ürperti geçti. İçinde bir yıldız vardı. Eh, yıldız ışığı yıldız şeklinde bir şey olarak ortaya çıkıyordu ama... Öyleyse Asterilerin sahip olduğu güç neydi? Güneş bir yıldızdı... gerçek bir güneşin gücüne mi sahiptiler?

Eğer öyleyse isyancılar boku yedi demekti. Belki de Danika bunu merak etmiş ve Sofie'den bir şekilde doğrulamasını istemişti. Belki istihbarat da bununla ilgiliydi; Danika'nın şüphelendiği, korktuğu ve resmi olarak doğrulama gereği duyduğu buydu: Kazanmanın imkânı yoktu. Asla.

Bryce Hunt'ın yanında olmamasına hayıflandı ama bunu onunla telefonda konuşmaya cesaret edemezdi. Gerçi öğle tatili sırasında ara sokakta olanlardan sonra birbirlerinin yakınında olmamaları daha hayırlıydı. Ellerini Hunt'tan uzak tutabileceğinden emin değildi.

Çünkü *lanet olsun*. O öpüşme. Bryce hiç tereddüt etmemişti. Hunt'ı, o soğukkanlı duruşun eridiğini görmüş ve... onu öpmek istemişti.

Sorun şu ki şimdi daha fazlasını istiyordu. Ithan'ın onda kalması büyük talihsizlikti ve Bryce'ın Hunt'la yapmayı planladığı seks duvarları titretecek türdendi.

Ama... Daireye dönmesi için onu Urd dürtmüş olmalıydı. Bunun için. Derin derin iç geçirdi. Elini sayfalarda gezdirdi. Yığındaki son kâğıtlar soluğunun kesilmesine neden oldu.

"O neymiş?" diye sordu Ithan.

Bryce başını iki yana salladı, sırtını hafifçe Ithan'a dönüp yazıyı bir kez daha okudu.

Alacakaranlık Gerçeği.

Sofie ve Danika arasındaki yazışmada sözü edilen proje. Dani-

ka'nın Sofie'nin ilgisini çekebileceğini söylediği proje. Danika *üniversiteden* beri bunu mu araştırıyordu? Bryce derin bir nefes alarak bir sonraki sayfayı çevirdi.

Sayfa bomboştu. Danika bununla ilgili hiç not almamıştı.

"Alacakaranlık Gerçeği, Danika'nın Sofie'ye sözünü ettiği şeylerden biriydi" diye açıkladı Bryce sessizce. "Alacakaranlık Gerçeği ve Thurr Projesi."

"Nedir o?"

Bryce başını yine iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama tüm bunların arasında bir bağlantı olsa gerek." Alacakaranlık Gerçeği dökümanını yeniden yığının üstüne attı.

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu Ithan.

Bryce içini çekti. "İşe dönmem gerek."

Ithan sorar gibi bir kaşını kaldırdı.

"İş, hatırladın mı?" Bryce ayağa kalktı. "Belki, şey... bu kâğıtları bir yere saklayabilir misin? Ayrıca artık Savaşçı Kahraman oynamayı da bırak. O sehpayı seviyordum."

Ithan kıpkırmızı oldu. "Ben Savaşçı Kahraman oynamıyordum" diye mırıldandı

Bryce kıs kıs gülerek kapının yanında asılı duran işyeri kimliğini aldı ama sonra ciddileşti. "Kılıcı iyi kullanıyordun Ithan."

"Öylesine oyalanıyordum işte." Ithan'ın sesi o kadar gergindi ki Bryce başka bir şey söylemeden çıktı.

Ruhn Cormac'ı BeGü'nün bilardo salonunda bir satire yenilirken buldu; beton kaplı alanın diğer ucundaki müzik kutusundan eski bir rock şarkısı yükseliyordu.

Cormac vuruşuna odaklanırken, "Bu arada babana söyleyecek değilim" dedi.

"Yine de buradayım" dedi Ruhn. Satir Ruhn'ın yüzündeki ifadeyi fark edince ortadan kayboldu. "Tehdidin işe yaradı."

"Denize düşen yılana sarılır" diye mırıldandı Cormac.

Ruhn satirin bıraktığı istekayı alıp bilardo masasını gözden geçirdi. Satirin bir sonraki vuruşunu hemen anlayıp sırıttı. "Büyük ihtimalle sana dersini verecekti."

Cormac yine vuruşuna odaklandı. "Kazanmasına izin veriyordum. Prensler böyle yapar."

Toplar birbirine çarptı, dağılırlarken Ruhn kıkır kıkır güldü. Hiçbiri deliklere girmemişti.

"Tabii" dedi Ruhn istekasını topa hizalayarak. İki top hoş bir *plink* sesiyle deliklere girdi.

Cormac alçak sesle küfretti. "İçimde bu işte benden daha iyiymişsin gibi bir his var."

"Doğrudur."

"Zamanını bu tür yerlerde geçiren bir erkeğe benziyorsun."

"Oysa yapmam gereken?.."

"Çalışmak."

"Destek bölümünün başındayım. Bütün günü batakhanelerde oturarak geçirmiyorum." Ruhn manalı manalı bara bakındı.

"Parti tam tersini söylüyordu."

"Güneşli Lunathion'da eğlenceyi severiz."

Cormac sessizce güldü. "Belli oluyor." Ruhn'ın bir topu daha deliğe sokuşunu, ikinciyi de kılpayı kaçırışını izledi. "Son gördüğümden daha fazla piercing'in var. Ve daha fazla dövmen. Zamanını bunlara harcadığına bakılırsa burada işler sıkıcı olmalı."

"Tamam" dedi Ruhn istekasının üstüne eğilerek. "Sen düşünceli bir kahramansın, ben ise tembel bir pislik. Göz boyama konuşmasına gerçekten böyle mi başlamak istiyorsun?"

Cormac vuruşunu yaptı, toplardan biri nihayet bir deliğe girdi. Ama ikinci vuruşta ıskalayarak Ruhn'a gereken açığı vermiş oldu. "Beni dinle kuzen. Tek istediğim bu."

"Olur." Ruhn vuruşunu yaptı. "Öt bakalım." Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu.

Cormac istekasının üstüne eğilip boş barı gözden geçirdikten sonra, "Sofie en önemli casusumuzla temas halindeydi" dedi. "Ajan Günışığı'yla."

Ruhn'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Bunu gerçekten ama gerçekten bilmek istemiyordu.

Cormac konuşmayı sürdürdü: "Günışığı'nın Asterilere doğrudan erişimi var, Ophion uzun zamandır Günışığı'nın bir Asteri olduğun-

dan şüpheleniyordu. Günışığı ve Sofie mesaj göndermek için kristal yakıtlı telsizler kullanıyorlardı. Ama Sofie'nin... ortadan kaybolmasıyla iletişim için eski metodları kullanmaya devam etmek fazla tehlikeli hale geldi. Geyik'in o gece olay yerine o kadar çabuk gelebilmesi birinin bu mesajları engelleyip şifrelerimizi kırmış olabileceğine işaret ediyor. Ajan Günışığı'yla doğrudan temasa geçmesi için zihinden konuşma yeteneğine sahip birine ihtiyacımız var."

"Sizinle çalışmayı ne diye kabul edeyim ki?" Cormac'ın yeteneklerini babasına söyleyeceğine dair tehdidi dışında elbette.

Zihinden konuşma Avallen Feyleri arasında nadiren rastlanan bir yetenekti, Ruhn bunu anne tarafından miras almıştı ve ona hep doğal bir şey gibi gelmişti. Bunu ilk yaptığında dört yaşındaydı, annesinden sandviç istemişti. Annesi zihninde Ruhn'ın sesini duyunca bir çığlık atmış, Ruhn da o anda bu yeteneğin saklaması, gizli tutması gereken bir şey olduğunu anlamıştı. Annesi belki de hayal gördüğünü düşünerek başını okşadığında Ruhn sesini çıkarmamıştı. Böylece annesinin onu babasına götürmesine de gerek kalmayacaktı çünkü Ruhn o zaman bile babasının onu sorguya çekip inceleyeceğini ve bir daha da gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bu hatayı bir daha yapmamıştı.

Babasının bu yönünü de kontrol etmesine izin vermeyecekti. Ayrıca Cormac söylemeyeceğine yemin etse bile... kuzenine inanacak kadar aptal değildi.

"Çünkü doğru olan bu" dedi Cormac. "O ölüm kamplarını gördüm. Hayatta kalan insanların neye döndüğünü gördüm. Hayatta kalan çocukların. Bunun devam etmesine izin verilemez."

"Ölüm kampları yeni bir şey değil" dedi Ruhn. "Neden şimdi harekete geçmeye karar verdiniz?"

"Çünkü Günışığı ortaya çıktı ve ikmal hatlarına, tesislere, ordugâhlara isabetli saldırılarda bulunabilmemiz için gereken önemli bilgileri bize ulaştırmaya başladı. Şimdi Asteri yönetiminin üst kademesinde adamımız var, bu her şeyi değiştirir. Günışığı'nın sana ulaştıracağı bilgiler binlerce kişinin hayatını kurtarabilir."

"Alabilir de" dedi Ruhn kasvetli bir sesle. "Komutanlık'a benden bahsettin mi?"

"Hayır" dedi Cormac hevesle. "Sadece Lunathion'da Günışığı'yla yeniden bağlantı kurmamıza yarayabilecek birini bulduğumdan söz ettim ve buraya gönderildim."

Ruhn bunun için onu suçlayamazdı. Bazı kuzenleri gibi zihin okuyamasa ve insanların akıllarını ele geçiremese de bir tür psişik köprü vasıtasıyla insanlarla konuşabilmeyi öğrenmişti; zihni bu köprüyü iki ruh arasında tuğla tuğla örüyor gibiydi. Casus ağı kurmak için mükemmel bir yoldu bu.

"Peki bunun Emile'in buraya geldiği zamana rastlaması tesadüf mü?" diye sordu yine de.

Cormac hafifçe gülümsedi. "Bir taşla iki kuş. Buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı, Emile'in peşinde olduğumu gizlemek için bir hikâye uydurmam gerekiyordu. Sahip olduğunuz yetenekleri araştırmak Ophion için yeterli bir gerekçe oldu. Kız kardeşinle nişanım da öyle."

Ruhn kaşlarını çattı. "Sen şimdi benden tek seferlik bir yardım mı istiyorsun... yoksa hayatımın geri kalanı boyunca size çalışmamı mı?"

"Senden Sofie'nin bıraktığı yerden devam etmeni istiyorum Ruhn. Bizimle ne kadar süre çalışmak istediğin sana kalmış. Ama şu anda Ophion'ın Günışığı'nın vereceği bilgilere son derece ihtiyacı var. İnsanların hayatı buna bağlı. Günışığı bizi şimdiye dek üç kez üslerimize saldırı gerçekleştirilmeden uyardı. Bu uyarılar binlerce kişinin hayatını kurtardı. Önümüzdeki birkaç ay sana ihtiyacımız var... ya da en azından Sofie'nin elde ettiği bilgiye erişene kadar."

"Evet demekten başka ne gibi bir seçeneğim olabilir ki?"

"Dediğim gibi... babana söylemeyeceğim. Buraya gelmen için öyle söyledim. Beni dinlemen için. Mecbur olmasaydım bunu senden istemezdim."

"Bu isyan işine nasıl bulaştın?" Ruhn'ın bildiği kadarıyla Cormac'ın gayet rahat bir hayatı vardı. Ama dışarıdan bakan biri için herhalde kendi hayatı da öyle görünürdü.

Cormac istekayı ellerinde tarttı. "Uzun hikâye. Onlarla dört yıl kadar önce bağlantıya geçtim."

"Peki Ophion'daki görevin tam olarak ne?"

"Saha ajanıyım. Kuzeybatı Pangera casus ağının şefiyim." Cormac yavaşça nefesini saldı. "Sofie de ajanlarımdan biriydi."

"Ama şimdi Emile'i Ophion'dan uzak tutmaya çalışıyorsun. Davaya dair şüphelerin mi var?"

"Davadan yana hiç şüphem yok" dedi Cormac sessizce. "Davanın içindeki insanlardan şüphem var. Bu yıl üslere yapılan ağır saldırıların ardından Ophion'ın yaklaşık on bin üyesi kaldı, bu üyeler yirmi kişilik bir Komutanlık kademesi tarafından yönetiliyor. Çoğu insan ama içlerinde Vanirler de var. Ophion'a katılan bütün Vanirler, komuta kademesinde olsun olmasın, gizlilik yemini eder; belki insanlardan daha katı standartlara tabidirler."

Ruhn başını yana eğip açık açık sordu: "Bana güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü kız kardeşin bir Başmelek'i başından vurdu ve sen bu konuda hiç sesini çıkarmadın."

Ruhn bir deliğe nişan aldı ama son vuruşunu ıskaladı. Yine de sakin bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi.

Cormac hafifçe güldü. "Gerçekten mi? Asteriler konuya gizlilik getirdiğinde babamın casusları öğrenmişti bile."

"Öyleyse neden Bryce'a bir parti kızıymış gibi davranıyorsun?"

"Çünkü ilkbaharda olanlardan sonra eğlenceye geri döndü."

"Ben de öyle." Ama konudan uzaklaşıyorlardı. "Ajan Günışığı hakkında ne biliyorsun?"

"Sen ne biliyorsan." Cormac'ın topu utanç verecek bir açıyla yolundan saptı.

"Nasıl bağlantı kuracağım? Ayrıca bilgiyi aldıktan sonraki prosedür nedir?"

"Bana ileteceksin. Ben Komutanlık'ta kime ulaştıracağımı bilirim."

"Ve sadece... sana güvenmem gerekiyor."

"Ben sana güvenip bu bilgileri vermekle Asteri zindanlarına atılma riskini göze alıyorum."

Sıradan bir hücre de olmazdı. Bu tür bir şeyde, Cormac'ın rütbesinde biri –Ruhn'ın rütbesinde biri– kristal Asteri sarayının altındaki meşhur zindanlara atılırdı. Orası öyle korkunç, öyle berbat bir yerdi ki söylentilere göre kameralar da yoktu. Vahşetin kaydı, kanıtı

yoktu. Athalar gibi hayatta kalmayı başaran nadir tanıklar dışında.

Ruhn son vuruşu için yine istekasını hizaladıysa da bir an duraksadı. "Peki nasıl yapacağım? Zihnimi serbest bırakıp birinin cevap vermesini mi bekleyeceğim?"

Cormac kıkırdadı; Ruhn son topunu da deliğe sokunca yine bir küfür savurdu. Ruhn bir şey söylemeden ahşap üçgeni alıp topları toplamaya başladı.

Büyük bir gümbürtüyle topları dağıtıp yeni seti başlattı. Üç ve yedi numaralı toplar karşılıklı deliklere girdi, öyleyse düz renkle başlayacaktı.

Cormac cebinden küçük bir kuvars kristal çıkarıp Ruhn'a fırlattı. "Daha önce senin gibi biriyle hiç çalışmadığımız için şu an her şey farazi. Ama Günışığı'yla temasa geçmek için önce bunu kullanmayı dene. Günışığı'nda da kristalin bir eşi var. Kristaller şehirdeki Kapılar'la aynı iletişim özelliklerine sahip."

Ruhn cebine koyarken teninde iletişim kristalinin sıcaklığını hissetti. "Nasıl çalışıyor?"

"Telsizlerimiz Günışığı'na böyle ulaşıyor. Yedi kristalin hepsi aynı kayadan yontuldu; altısı bizdeki telsizler, yedincisi de Günışığı'nın telsizi için. Hepsi aynı frekanstan sinyal gönderir. Birleşip tekrar bütün haline gelmek isterler. Altı kristalimizden geriye sadece bu kaldı. Diğer beşi güvenlik gerekçesiyle yok edildi. Senin güçlerine sahip biri kristali elinde tutup zihnini odaklarsa Günışığı'yla bağlantı kurabilir diye umuyorum. Tıpkı Kapılar'ın birbirine ses iletmesi gibi."

Cormac'ın bakışları acıyla bulutlandı. Ruhn ne dediğinin farkında bile olmadan sordu: "Bu kristal Sofie'nin telsizinden mi alındı?"

"Evet." Cormac'ın sesi boğuk çıkmıştı. "Kavalla'ya gitmeden önce onu Komutanlık'a teslim etmişti. Onu kullanabilecek birini bulduğumu söylediğim zaman kristali bana verdiler."

Ruhn kuzeninin yüzündeki acıyı görünce ses tonunu yumuşattı. "Sofie muhteşem biriymiş sanırım."

"Öyleydi. Öyledir." Cormac güçlükle yutkundu. "Onu bulmam gerek. Ve Emile'i."

"Ona âşık mısın?"

Cormac'ın gözleri alev alev oldu. "Babamın bir yarı-insanla evlenmemi onaylayacağını düşünerek kendimi kandırmaya kalkışmıyorum, özellikle de serveti ya da şöhreti olmayan bir yarı-insanla. Ama evet. Hayatımı Sofie'yle geçirmenin bir yolunu bulmayı umuyordum."

"Gerçekten Sofie'nin Emile'le buluşmak için buraya geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Mer bu ihtimali saf dışı bırakmadı. Neden olmasın?" Cormac'ın gözlerinde yine o duvarlar yükseldi. "Kız kardeşin Danika'nın bir gizlenme yeri bulup bulmadığına dair bir şey biliyorsa bunu öğrenmem gerek."

Ruhn sesindeki çaresizliği –korku ve paniği– fark edince kuzenini çektiği ıstıraptan kurtarmaya karar verdi. "Danika'nın Sofie'ye Kemik Mahallesi'nde saklanmasını söylemiş olabileceğini düşünüyoruz."

Gözleri endişeyle parıldasa da Cormac başını sallayarak Ruhn'a duyduğu minneti belirtti. "Öyleyse oraya gitmenin güvenli bir yolunu bulmalıyız, ayrıca kimseye görünmeden ve rahatsız edilmeden araştırma yapmanın bir yolunu."

Eh, Ruhn'ın bir içkiye ihtiyacı vardı. Urd'a şükürler olsun ki bir bardaydılar. "Pekâlâ." Ruhn kuzeninin kusursuz sarı saçlarını ve yakışıklı yüzünü inceledi. "Ne olursa olsun Sofie'yi bulursak bence onunla evlenmelisin, o da istiyorsa tabii. Babanın seni istemediğin bir nişana zorlamasına izin verme."

Cormac gülümsemedi. O da aynı dikkatle Ruhn'ı süzüp, "Cadı-kraliçe Hypaxia güzel ve akıllı" dedi. "Senin durumun benden de beter olabilir."

"Biliyorum." Ruhn'ın bu konuda söyleyebileceği bu kadardı.

Hypaxia gerçekten güzeldi. Hem de baş döndürecek kadar. Ama Ruhn'la zerre kadar ilgilendiği yoktu. Bunu Zirve'den sonraki aylarda açıkça belirtmişti. Aslında Ruhn onu suçlayamazdı. Onunla yaşamanın nasıl bir şey olacağını az biraz görmüş olsa bile. Anahtar deliğinden bakar gibi.

Cormac hafifçe öksürdü. "Günışığı'yla iletişime geçtiğinde kimliğini doğrulamak için bunu söylersin."

Kuzeni çabucak parolayı söyledi; Ruhn sadece iki top kalana

kadar art arda vuruşlar yaptı, sonra kuzenine bir şans vermek için beyaz topu bilerek sıyırdı. Bunu neden yaptığını hiç bilmiyordu.

Cormac beyaz topu Ruhn'a iade etti. "Bana acıdığın için kazanmak istemiyorum."

Ruhn gözlerini devirse de topu geri alıp bir vuruş daha yaptı. "Günışığı'na sormam gereken bir şey var mı?"

"Aylardır Omurga'ya bir saldırı koordine etmeye çalışıyoruz. Ne zaman ve nereden saldıracağımız bilgisini bize Günışığı verecek."

Omurga... Pangera'yı kuzeyden güneye bölen demiryolu hattı. Savaşın ana ikmal damarı.

"Bu riski neden alıyorsunuz?" dedi Ruhn. "İkmal hatlarını kesmek için mi?"

"Hem onun için hem de Günışığı aylardır Asterilerin yeni bir mekanik zırh prototipi üzerinde çalıştığı hakkında söylentiler duyduğu için."

"İnsanların kullandıklarından farklı mı?"

"Evet. Bunlar Vanirlerin kullanması için tasarlanmış zırhlar. İmparatorluk orduları için."

"Hassiktir." Ruhn ne kadar tehlikeli olacaklarını hayal edebiliyordu.

"Bence de" dedi Cormac. Saatine baktı. "Kara Rıhtım'a gitmem gerek, orada Emile ya da Sofie'ye dair biz iz olup olmadığına bakmak istiyorum. Günışığı'yla bir an önce temasa geçsen iyi edersin. Bizi öldürmek için kullanılmaya başlamadan önce Vanirler için yapılan prototipi ele geçirip teknolojisini incelememiz gerekiyor."

Ruhn başını salladı. "Tamam. Sana yardım edeceğim."

"Arkadaşların bundan hoşlanmayacak. Özellikle de Athalar."

"Athalar'ı bana bırak." Melek'e hesap vermek zorunda değildi. Ama kız kardeşi...

Cormac onu bir kez daha süzdü. "Ne zaman istersen ayrılabilirsin. Söz veriyorum."

Ruhn son topunu da hedeflediği deliğe sokup sopayı beton duvara yasladı. "Bu sözünü hatırlatırım."

20

Tharion Mavi Saray'ın kuru havuzunda jetini onarırken jetten plastik zemine damlayan suların çıkardığı şıpırtılardan başka ses duyulmuyordu. Soğuğa rağmen Tharion'dan akan terler de su damlalarına eşlik ediyordu. Buraya geldikten az sonra tişörtünü çıkarmıştı, yumuşak pamuklu kumaş bile çalışırken onu kısıtlıyordu. Önceki gün bataklıkta motora sazlar sıkışmıştı, aslında teknik ekip sorunu kolayca çözebilirdi ama Tharion bunu kendisi halletmek istiyordu.

Düşünmek için zihnine biraz zaman tanımak istiyordu.

Sabah uyandığında Uçurum Prensi'yle konuşmak –Urd aşkına, prens kedi kılığına girmişti– o güne dair olasılıklar listesinin yakınından bile geçmiyordu. Avallen prensinin Sofie Renast'ın kardeşini arayan bir Ophion isyancısı olduğunu öğrenmek de öyle. Danika Fendyr'in Sofie'yi Asteriler hakkında çok önemli bir bilgiyi elde etmekle görevlendirdiğini öğrenmek de. Hayır, tek bir amaçla uyanmıştı: Ithan Holstrom'un ne bildiğini öğrenmek.

Anlaşılan hiçbir şey bilmiyordu.

Ne biçim istihbarat şefiydi. *Şef Bilmemkim* demişti Holstrom ona. Tharion'ın içinden böyle bir isimlik yaptırıp masasına koymak geçiyordu.

Ama Holstrom en azından çocuğu bulmak için burnuna ihtiyaç duyarsa Tharion'a yardım etmeye razı olmuştu. Pippa Spetsos Cormac'ın iddia ettiği gibi Emile'in peşindeyse, politik oyunlar,

Sofie ve Nehir Kraliçesi bir yana... öncelikle çocuğu bulmaları gerekiyordu. Fırtınakuşu güçlerini korkunç şekillerde kullanmaya zorlanmadan onu kurtarmalıydılar. Holstrom bu işte gerçekten faydalı olabilirdi.

Ayrıca... kurdun bir şey yapmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kuru havuzdaki bölmenin kapısı hızla açılınca içeriye köpürerek akan derelerin ve nilüferlerin kokusu doldu. Tharion İngiliz anahtarı elinde motorla uğraşmaya devam etti.

"Burada olduğunu duydum" dedi ahenkli bir kadın sesi; Tharion omzunun üstünden Nehir Kraliçesi'nin kızına bakarken yüzüne bir gülümseme oturttu.

Nehir Kraliçesi'nin kızı her zamanki gibi teninin sıcak kahverengisine çok giden açık mavi renkli elbisesini giymişti. İnce omuzlarından beline dökülen gür siyah buklelerinde nehir incileri ve istiridye kabuğu parçaları ışıldıyordu. Çıplak ayaklarıyla Tharion'a doğru kayar gibi yürürken zemini kaplayan soğuk sulardan hiç rahatsız olmuyordu sanki. Hep böyle yürürdü: suyun altında yüzer gibi. Mer formunda değildi, daha doğrusu bir parçacık mer sayılırdı. Bir tür elemental insanımsıydı, açık havada da kendini suyun altında olduğu gibi evinde hissediyordu. Yarı kadın, yarı nehirdi.

Tharion ucundan bir nehir kamışı sarkan İngiliz anahtarını havaya kaldırdı. "Tamir işleri."

"Neden hâlâ kendin yapmakta ısrar ediyorsun?"

"Dişe dokunur bir iş yapıyormuşum gibi hissettiriyor." Tharion arkasındaki yükselticinin üzerinde duran jete yaslandı, sıcak teninde jetin yüzeyindeki soğuk su damlacıklarını hissediyordu.

"Annem için yerine getirdiğin işler tatmin edici olmadığı için mi böyle şeylere ihtiyaç duyuyorsun?"

Tharion hoş bir şekilde gülümsedi. "Makinelerden anlıyormuşum gibi pozlara girmek hoşuma gidiyor" diye lafı çevirdi.

Nehir Kraliçesi'nin kızı hafif bir kahkaha atarak daha da yaklaştı. Tharion kızın çıplak göğsüne koyduğu eli yüzünden utanmamaya çalışarak hiç kımıldamadan durdu. "Son zamanlarda seni pek göremiyorum."

"Annen beni sürekli çalıştırıyor." *Bunu ona sor.*

Nehir Kraliçesi'nin kızı utangaç utangaç gülümsedi. "Düşünmüştüm de belki seninle..." Kızardı, Tharion ne demek istediğini anlamıştı.

Bunu yıllardır yapmamışlardı. Neden şimdi? Su perileri kaprisli oluyordu; Tharion perinin ona ilgi duyup elde ettiğini, sonra da hevesini alıp bıraktığını düşünmüştü. Aralarındaki yeminler ikisini hâlâ birbirine bağlasa da.

Tharion elini perinin küçük elinin üstüne koydu, başparmağıyla kadifemsi tenini okşamaya başladı. "Geç oldu, yarın erken kalkmak zorundayım."

"Ama hâlâ buradasın, bu... makineyle uğraşıyorsun." Teknoloji konusunda o da annesi gibiydi. Tharion'dan aldığı derslere rağmen bir bilgisayarın çalışma prensibini zar zor kavrayabilmişti. Tharion arkasındaki makinenin ismini bildiğinden bile emin değildi.

"Yarınki iş için ona ihtiyacım var." Oysa yalandı.

"Benden daha mı çok?"

Evet. Kesinlikle evet.

Ama Tharion yine sırıttı. "Başka bir zaman, söz veriyorum."

"Bugün şehre gittiğini duydum."

"Ben hep şehirdeyim."

Peri onu dikkatle süzdü, Tharion gözlerindeki kıskançlık parıltısını fark etmişti.

"Kiminle görüştün?"

"Bazı arkadaşlarla."

"Kimmiş onlar?"

Kaç sorgu böyle başlamış ve perinin annesine gidip ağlamasıyla son bulmuştu? Sonuncusu daha birkaç gün önceydi. Sonra Tharion Haldren Denizi'nde o tekneyle Sofie Renast'tan geriye kalanların peşine düşmüştü.

"Bryce Quinlan, Ruhn Danaan, Ithan Holstrom ve Hunt Athalar" dedi dikkatle. Aidas ya da Prens Cormac'tan bahsetmeye gerek yoktu. Onlar arkadaşları değildi.

"Bryce Quinlan... ilkbahar saldırısındaki şu kız mı? Yıldızı olan?"

Sadece dişiyi sorması Tharion'ı şaşırtmamıştı. "Evet." Peri Tharion'ı bir kez daha dikkatle süzdü, Tharion ise fark etmemiş gibi yaparak konuşmaya devam etti: "Biliyorsun şimdi Athalar'la birlikte. Olup bitenlerin ardından güzel bir son açıkçası."

Nehir Kraliçesi'nin kızı gözle görülecek kadar rahatladı, omuzları düştü. "Ne güzel."

"Bir ara seni de tanıştırmak isterim." Kuyruklu yalan.

"Anneme bir sorayım."

"Yarın onları yine göreceğim" dedi Tharion. "İstersen benimle gelebilirsin." Bu tedbirsizlik olurdu ama... on yıldır periden uzak durmaya çalışıyor, gerçekten kaçıyordu. Belki bir şeyleri değiştirebilirlerdi.

"Ah, annemin hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı olacaktır."

Tharion anlayışlı bir edayla başını eğdi. "Ne zaman isterseniz bana haber vermen yeterli. Çifte randevu olur."

"O nedir?"

Burada televizyon yoktu. En azından Nehir Kraliçesi'nin sarayında. Yani kızın popüler kültürden, modern şeylerden haberi yoktu.

Onlarınki gerçek nişan bile sayılmazdı. Daha çok sözleşmeli kölelik gibiydi.

"İki çiftin birlikte yemeğe çıkması. Bilirsin, randevu... çarpı iki."

"Ah." Peri tatlı tatı gülümsedi. "Çok isterim."

Athalar da öyle. Tharion böyle konuşup duramazdı. Saate bir göz attı. "Yarın erken kalkacağım ve bu motor berbat durumda..."

Konuşmayı sonlandırabilmek için ancak bu kadarına cesaret edebildi. Birkaç hakka sahipti: Peri onu seks için arayıp bulabilirdi –şimdi yaptığı gibi– ama Tharion'ın hayır deme hakkı vardı; ayrıca İstihbarat Şefi olarak vazifeleri perinin ihtiyaçlarını gidermekten daha önemliydi. Bir jet tamir etmeyi de bu vazifelerden biri olarak görsün diye dua ediyordu.

Ogenas'a şükürler olsun ki kız, "Ben seni rahat bırakayım o zaman" dedi.

Sonra da gitti, nilüfer kokusunu da beraberinde götürdü. Kapı-

lar perinin çıkması için kayarak açılırken Tharion kapının önünde periyi bekleyen dört mer muhafızı gördü. Nehir Kraliçesi'nin kızı hiçbir yere yalnız gitmezdi. Geniş göğüslü erkekler onunla aynı yatağa girmek için ölümüne dövüşürdü. Bu ayrıcalığa sahip olup geri çevirdiği için ondan iğrendiklerini biliyordu.

Yerini seve seve bir başkasına bırakırdı. Keşke Nehir Kraliçesi buna izin verseydi.

Tharion yeniden yalnız kalınca içini çekip alnını jete dayadı.

Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Belki haftalar belki de yıllar sonra kız ve annesi evlilik için bastıracaktı. Sonra da çocuk yapmaları için. Vanir hayatının süresi dolana kadar suyun altındaki bu kafese hapsolacaktı. Yaşlı, düşlerden uzak ve unutulmuş olarak.

Ölümden beter bir yazgı.

Ama Sofie ve Emile Renast'la ilgili bu mesele büyürse bundan faydalanarak geçici olarak kaçabilirdi. İsyan umurunda bile değildi. Ama kraliçesi ona bir görev vermişti ve bu soruşturmayı sonuna kadar götürecekti. Belki Sofie'nin ele geçirdiği bilginin ona ne kazandırabileceğini görürdü.

Ta ki aptalca seçimlerinin cezasını çekmeye başlayana kadar.

Hunt kışlanın dinlenme salonunun kapısını omzuyla açarken dişlerinin arasından Baxian'a, "Burası da dinlenme odası" dedi. "Zaten bildiğin gibi."

"Yerlisinden duymak her zaman iyidir" dedi Baxian; loş odaya bakarken siyah kanatlarını arkasında sıkıca topladı. Kapının solundaki küçük mutfağı, büyük televizyonun önündeki bel vermiş koltukları ve kanepeleri, ileride banyoya açılan kapıyı gözden geçirdi. "Burası sadece triarii için mi?"

"Bu gece tamamen sana ait" dedi Hunt telefonuna bakarken. Saat onu geçmişti. Celestina arayıp Baxian'a Comitium'u gezdirmesini istediğinde saat yediydi ve Hunt çıkmak üzereydi. Bina çok büyük olduğundan tur da uzun sürmüştü. Özellikle de Baxian'ın soracak çok sorusu olduğundan.

Pislik herif Hunt'ı oyaladığını biliyordu. Bryce'tan ve o tatlı,

muhteşem ağızdan uzakta. Hunt da bu yüzden sırıtıp katlanmayı tercih etmişti: Ne kadar sinirlendiğini belli edip odun kafalıyı keyiflendirmek istememişti. Testislerini ağrıtmak da.

Ama bu kadar yeterdi. "Yatağına yatırmamı da ister misin?" diye sordu Hunt.

Baxian sessizce gülerek gidip buzdolabını açtı. Dolaptan vuran ışık kanatlarının kıvrımlarını gümüşe boyadı. "Biranız boktanmış."

"Memur maaşı" dedi Hunt kapıya yaslanarak. "Paket servis menüleri sağındaki şifonyerin üstünde, kantine gidip yiyecek bir şeyler kalmış mı diye de bakabilirsin. Anlaştık mı? Tamam. Hoşça kal."

"Bu nedir?" diye sordu Baxian, sesi öyle merak doluydu ki Hunt tersleyemedi. Zebani'nin bakışlarını takip etti.

"Şey. O bir televizyon. Bir şeyler izlemek için."

Baxian ters ters baktı. "Televizyonun ne olduğunu biliyorum Athalar. Altındaki kabloları ve kutuları kast etmiştim."

Hunt bir kaşını kaldırdı. "O bir OptiCube." Baxian boş gözlerle Hunt'a baktı. Hunt bir denemede daha bulundu. "Oyun sistemi?" Zebani başını iki yana salladı.

Hunt bir an kendini Baxian'ın yerinde, aynı odada, aynı tuhaf, yeni teknolojilerin karşısında buldu. Isaiah ve Justinian ona cep telefonunun ne olduğunu açıklıyordu. "Onda oyun oynanıyor. Yarış oyunları, FPS... devasa zaman kaybı ama eğlenceli."

Baxian bu kelime de –*eğlenceli*– ona yabancıymış gibi bakıyordu. Solas aşkına.

Sandriel teknolojiden nefret ederdi. Sarayında televizyon bile istememişti. Baxian buraya üç yüzyıl öncesinden gelmiş gibiydi. Hunt dünyanın başka yerlerinde teknolojiyle karşılaşmıştı ama vazifelerinin çoğu Sandriel ve verdiği görevlerle ilgilenmeyi gerektirdiğinden günlük gelişmeleri takip etmeye zamanı olmamıştı.

Arkasındaki koridordan alçak sesle mırıldanmalar duyuldu. Naomi... ve Pollux. Isaiah'nın rahatlatıcı sesi de geliyordu. Tanrılara şükür.

Hunt Baxian'ın dikkatle ona baktığını gördü. Umbra Mortis olarak ustalaştığı o soğuk bakışlarından biriyle karşılık verdi. Baxian koridora yöneldi. Hunt iyice kenara çekilip ona yol verdi.

Çekiç koca cüssesiyle Vik'in kapısında duruyor, koridordaki Isaiah ve Naomi'yle konuşuyordu. Burası şimdi Pollux'un odasıydı. Hunt'ın büyüsü gürleyerek parıldadı. Hunt kapının önünden geçerken Pollux alaycı alaycı güldü. Çantalar ve kutular yüksek bir yığın halinde arkasında duruyordu, Çekiç'in kibrine adanmış minyatür bir şehir gibi.

Kameraların varlığını ve Bryce'ın kavga etmemesi konusundaki ricasını unutmayan Hunt, Naomi ve Isaiah'ya başıyla selam vererek yoluna devam etti.

Justinian'ın eski odasının önüne gelince durup, "İşte geldik" dedi Baxian'a. Baxian kapıyı açtı. Oda bir zamanlar Hunt'ın odasının da olduğu gibi çıplak ve boştu.

Dar yatağın yanında bir spor çantası duruyordu. Baxian'ın tüm eşyaları lanet bir çantaya sığmıştı.

Fark etmezdi. Zebani Hunt'ın bile kaldıramayacağı şeyler yapmış pisliğin tekiydi. Onun için Justinian'ın odasında olmak, burayı doldurmak...

Hunt'ın aklına lobideki çarmıh geldi, Justinian'ın çarmıha gerilirken acıyla çarpılan yüzü. Hunt bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı ama başaramadı. Çuvallamıştı. İkinci kez çuvallamıştı. Önce Düşmüşlerin isyanında, sonra ilkbaharda Engerek Kraliçe'yle, şimdi de... Bryce'la birlikte benzer bir duruma sürüklenmelerine gerçekten izin verecek miydi? Sonunda kaç kişi ölecekti?

Baxian odaya girerken, "Tur için teşekkürler Athalar" dedi.

Hunt bir an yine Zebani'nin arkasındaki hüzünlü, boş odayı gördü. Belki de içinde acımaya benzer bir şey uyanmıştı çünkü, "Yarın sana video oyunlarını gösteririm" dedi. "Şimdi eve gitmem gerek."

Baxian'ın gözlerinde özleme çok benzeyen bir gölgenin oynaştığına yemin edebilirdi. "Teşekkürler."

Hunt homurdandı. "Sabah yoklamasından sonra görüşürüz. Günü benimle geçirebilirsin."

"Çok yüce gönüllüsün" dedi Baxian, başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Neyse ki Pollux da kendi kapısını kapatmıştı, Naomi'nin yüzüne çarparak. Böylece Hunt iki arkadaşıyla yalnız kalmıştı.

Tek kelime etmeye gerek görmeden dinlenme salonuna doğru yürüdüler, kapıyı kapatıp kimse var mı diye banyoyu kontrol ettikten sonra kanepeye çöktüler. Hunt gerçekten eve gitmek istiyordu ama... "Bu gerçekten sinir bozucu" dedi sessizce.

"Pollux'un bağırsaklarını deşip parçalara ayırmak gerek" dedi Naomi sert bir sesle.

"İkinizin de hâlâ hayatta olmasına şaşırdım" dedi Isaiah Naomi'ye, ayaklarını sehpaya uzatıp boynundaki gri kravatı gevşetti. Kıyafetine bakılırsa bir yere giden Celestina'ya eşlik etmekten geliyordu. "Ama amiriniz olarak kavga çıkarmadığınız için minnettarım." Manalı manalı Hunt'a baktı.

Hunt sessizce güldü. Naomi ise, "O ikisi kaldıkları odaları kirletiyorlar" dedi.

"Onlar sadece oda" dedi Isaiah ama yüzü acıyla gerilmişti. "Orada... Vik ve Justinian'a ait bir şey yok."

"Evet çünkü Vik çukurun dibindeki bir kutuda" dedi Naomi kollarını kavuşturarak. "Justinian'ın külleri de rüzgâra karışıp gitti."

"Micah'nınkiler de öyle" dedi Hunt usulca, hepsi dönüp ona baktı.

Hunt omzunu silkti.

"İlkbaharda gerçekten isyana kalkışacak mıydınız?" diye sordu Naomi. Aradan geçen aylarda bunu hiç konuşmamışlardı. Ne boklar döndüğünü.

"Sonuna kadar değil" dedi Hunt. "Teknede söylediklerimde ciddiydim. Fikrimi değiştirdim; bana göre bir yol olmadığının farkına vardım." Kaşlarını çatan Isaiah'ya baktı. "Hâlâ ciddiyim."

Gerçekten öyleydi. Sofie, Emile, Ophion, Cormac ve bütün bu boktan mesele şu anda yok olup gitseydi bu konuyu bir kez bile düşünmezdi. Buna *memnun* olurdu.

Ama işler böyle yürümüyordu. Bryce böyle olmasını istemiyordu. Hunt Isaiah'nın dövmeli alnını görmeye zor katlanıyordu.

"Biliyorum" dedi Isaiah sonunda. "Şimdi riske atacağın daha fazla şey var." Hunt'a bu sözlerde hafif bir uyarı varmış gibi geldi.

Acaba Isaiah Zirve'nin yapıldığı konferans salonunda Hunt Sandriel'in kafasını kopardıktan sonra diğer meleklerle birlikte eğilerek onu nasıl selamladıklarını hatırlıyor muydu? Yakın za-

manda bir Ophion isyancısıyla temas kurduğunu söylese arkadaşları ne yapardı? Başı dönmeye başladı.

Hunt konuyu değiştirerek başıyla kapalı kapının ardındaki koridoru işaret etti. "Siz ikiniz burada mı kalacaksınız başka yerde mi?"

"Ah, ben burada kalmıyorum" dedi Isaiah gülümseyerek. "Bu sabah buradan birkaç blok ötede bir yer kiraladım. MİB'de ama Eski Meydan'a daha yakın."

"Güzel" dedi Hunt, sonra bir kaşını kaldırarak Naomi'ye baktı; Naomi başını iki yana salladı.

"Ben kira vermeyeceğim" dedi. "Yeni yatakhane arkadaşlarına rağmen." Pollux ve Baxian, Celestina şehirde yaşayabilecek kadar uyum sağladıklarına kanaat getirene dek burada kalacaklardı. Hunt ikisinin şehirde gezineceklerini düşününce ürperdi.

"Uslu duracaklarına inanıyor musun?" diye sordu Isaiah'ya. "Ben hiç inanmıyorum da."

"Buna inanmaktan başka seçeneğimiz yok" dedi Isaiah içini çekerek. "Ve Vali'nin onları gerçek yüzleriyle görmesini umut etmekten başka."

"Vali'nin bunu bilmesi bir fark yaratır mı?" diye sordu Naomi ellerini başının arkasında kenetleyerek.

"Göreceğiz bakalım" dedi Hunt, sonra yine telefonuna göz attı. "Pekâlâ, ben kaçtım." Ama kapıya varınca durdu. Onları bekleyen beladan bütünüyle habersiz olan iki arkadaşına baktı. Ophion'ı alt etmek ikisi için de muhteşem bir şey olurdu –belki Isaiah da özgürlüğüne kavuşabilirdi. Sofie Renast'ı ve kardeşini ele geçirip Cormac'ı içeri tıkmak.

Şimdi konuşup her şeyi anlatırsa Bryce'ı felaketten koruyabilir miydi? Çarmıha gerilmekten, arkasında sadece bomboş bir oda bırakmaktan kurtulabilir miydi? Oyunu doğru oynarsa ikisini de – belki Ruhn ve Ithan'ı da– kurtarıp bu felaketten sıyrılabilir miydi? Tharion büyük ihtimalle yetkililere görevinden –kraliçe görevlendirmiş olsun olmasın– söz etmediği için nalları dikecekti, Avallen Prensi de öyle. Ama...

Isaiah sordu: "Kafanda bir şey mi var?"

Hunt hafifçe öksürdü.

Kelimeler dilinin ucundaydı. Tam şimdi ipini çekip açması gerken bir paraşüt gibi. *Şehre gelmekte olan isyancılarla ilgili büyük bir problemimiz var ve ekmeğimize yağ süreceklerinden emin olmak için yardımınız gerekiyor.*

Hunt bir kez daha öksürdü. Başını iki yana salladı.

Ve çıkıp gitti.

21

"Alacakaranlık Gerçeği ha?" Hunt'ın boğuk sesi karanlıkta uzandıkları yatağın bir ucundaki Bryce'a doğru gürledi, Sirinks ikisinin ortasında horlamaya başlamıştı bile.

"Danika kesinlikle bir şey bulduğunu düşünüyordu" dedi Bryce. Hunt akşam yemeğine gelmediği için Bryce Ithan'la dayanılmayacak kadar rahatsız edici bir yemek yemişti. Ithan sessiz ve düşünceliydi, Bryce'ın önemli maçlardan önce gördüğü o kararlı ifadeyi takınmıştı. Bunu ona da söylemişti ama Ithan konuşmak istememişti.

Bryce da Danika'nın kâğıtlarını ve gazete küpürlerini bir kez daha taramıştı. Yeni bir şey bulamamıştı. Bunu Hunt'a ancak Comitium'dan döndüğünde anlatabilmişti, sonra da yatmaya hazırlanmışlardı. Ara sokakta olanlara devam etme düşüncesi Bryce sözlerini bitirdiğinde yok olup gitmişti.

Hunt yan dönerek mırıldandı, "Demek gerçekten Cormac'a yardım edeceksin."

"Ona değil, daha çok Emile'e yardım etmek istediğimden. Ama o ara sokakta sana söylediklerimde ciddiydim: Aynı zamanda bu durumdan bizim lehimize ne elde edebileceğime bakacağım." Nişana son vermek ve biraz idman yapmış olmak. "Ve" diye itiraf etti Bryce, "Danika hakkında bilgi edineceğim."

"Bu neye yarayacak? Yani Danika hakkında bir şeyler öğrenmek."

"Yaraması gerekmiyor. Ama yarayacak. Bir şekilde yarayacak." Yavaşça ekledi: "Bunu daha önce de konuştuğumuzu biliyorum ama... bunu sen olmadan yapamam Hunt."

"Biliyorum" dedi Hunt usulca. "Ben sadece... kahretsin Quinlan. Sana bir şey olduğunu düşününce delirecek gibi oluyorum. Yine de anlıyorum. İlkbaharda beni harekete geçiren de buydu... Vik ve Justinian'la birlikte yaptıklarımın sebebi de. Shahar için yapmıştım."

Bryce'ın kalbi sıkıştı. "Biliyorum." Hunt Bryce için buna yapmaya razıydı... *onlar* için. "Yani benimle misin?"

"Evet. Elimden ne gelirse yapacağım. Ama bir çıkış stratejisine ihtiyacımız var."

"Gerçekten öyle" dedi Bryce. "Onu yarın konuşalım. Yorgunluktan ölüyorum."

"Tamam." Hunt'ın kanadı çıplak omzunu hafifçe okşayınca Bryce dönüp baktı, Hunt başını yumruğuna yaslamıştı.

"Yapma bunu."

"Neyi?" Hunt'ın gözleri loş ışıkta parıldıyordu.

Bryce arkasını dönüp elini Hunt'a doğru salladı. "Böyle... bakma."

Hunt'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Seksi? Çekici? Baştan çıkarıcı?"

"Daha da fena."

Hunt sırtının üstüne devrildi. "Holstrom'la aramızda tek bir duvar varken bir şey yapmak bana tuhaf geliyor."

Bryce sözünü ettiği duvarı işaret etti. "Holstrom dairenin diğer ucunda."

"O bir kurt."

Bryce Hunt'ın miske benzeyen gece yarısı kokusunu içine çekti. Tahrik ediciydi. "Öyleyse sessiz olalım."

Hunt duyulabilecek şekilde yutkundu. "Ee... tamam. Sana karşı açık olacağım Quinlan."

Bryce bir kaşını kaldırdı.

Hunt nefesini tavana doğru saldı. "Uzun süre oldu. Yani benim için."

"Benim için de." On yedi yaşındaki ilk sevişmesinden beri hiç bu kadar uzun zaman seks yapmadığı olmamıştı. Eh, Hunt'la aylar

önce kanepedeki sevişmelerini saymıyordu... o zaten şu anda istediği türden bir seks değildi.

"Senin için ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun inan benimki çok daha uzun" dedi Hunt.

"Ne kadar uzun?"

Bryce'ın bir yanı birinin –kahrolası birinin– ellerini, ağzını ve vücudunun diğer kısımlarını Hunt'a dokundurduğunu düşündükçe ulumak istiyordu. *Hunt*'ın bir başkasına dokunduğunu. Bir başkasını arzuladığını. Hunt'ın Bryce'ı tanımadığı bir dünyada yaşadığını ve başka bir dişiye daha fazla önem verdiğini...

Başka bir dişi daha önemli olmuştu. Shahar. Hunt onu sevmişti. Onun için ölmeye razı olmuştu.

Senin için de neredeyse ölüyordu diye fısıldadı bir ses. Ama... bu nedense farklıydı.

Hunt yüzünü buruşturdu. "Altı ay?"

Bryce güldü. "O kadarcık mı?"

Hunt homurdandı. "Bu uzun bir süre."

"Ben de *yıllar* olduğunu söyleyeceksin sandım."

Hunt hakarete uğramış gibi baktı. "Bekârlık yemini falan etmiş değilim biliyorsun."

"Peki kimdi bu şanslı kadın?" Ya da belki de erkek. Hunt'ın dişileri tercih ettiğini düşünüyordu ama diğer türlüsü de pekâlâ...

"Barda tanıştığım bir nemf. Bu şehirden değildi ve beni tanımıyordu."

Bryce'ın parmakları uçlarından görünmez tırnaklar fırlamış gibi kıvrıldı. "Nemf ha?"

Nemflerden mi hoşlanıyordu? Balerinler gibi tiplerden mi yani? İnce yapılı ve narin? Shahar da öyle miydi? Bryce ölmüş olan Başmelek'in resmini bulmaya hiç kalkışmamıştı, kendine işkence etmek istememişti. Ama Sandriel son derece güzeldi, ince yapılı ve uzun boyluydu ve Hunt bir defasında Shahar ve Sandriel'in ikiz olduğunu söylemişti.

Bryce içine dolan acıyı Hunt'ın da bir parça hissetmesini istediği için, "Şekil değiştiren aslan" dedi. "Beyaz Kuzgun'un tuvaletinde."

"Bombardıman gecesi mi?" Kelimeler sertti. Bryce'ın onunla tanıştıktan sonra başka biriyle sevişmesi kabul edilemezmiş gibi.

"Bombardımana bir haftadan az vardı" dedi Bryce lakayıt bir sesle, Hunt'ın sert çıkmasına içten içe sevinmişti.

"Alfagötlerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bazı işler söz konusu olduğunda hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Hunt parmağını Bryce'ın çıplak kolunda gezdirdi. "Tam olarak ne gibi işler?" Sesi şimdi mırıltı gibi çıkıyordu. "Sana patronluk taslayan erkeklerden hoşlanmıyor gibisin."

Bryce elinde olmadan kızardı. "Arada bir hoşuma gidiyor." Hunt'ın parmakları bileğine ulaştığında sadece bu kadarını söyleyebildi, Hunt Bryce'ın elini kaldırıp ağzına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Bu alfagöt iş başında gerçekten iyiydi" dedi Bryce.

"Tamam Quinlan" dedi Hunt dudaklarını Bryce'ın avucundan çekmeden. "Acayip kıskandım."

Bryce kıkırdadı. "Ben de öyle."

Hunt Bryce'ın bileğinin iç kısmını öptü, dudaklarını hassas teninde gezdirdi. "Bu aptalca konuya sapmadan önce seni uyarmaya çalışıyordum, çok uzun zaman oldu, o yüzden beni biraz şey bulman mümkün."

"Hızlı mı?"

Hunt hafifçe bileğini ısırdı. "Gürültücü, seni pislik."

Bryce güldü, parmaklarını Hunt'ın pürüzsüz, dövmesiz alnında gezdirdi. "Ağzını tıkayabilirim."

Hunt bir kahkaha attı. "Lütfen bundan hoşlandığını söyleme."

Hmmm dedi Bryce.

"Gerçekten mi?" Hunt yavaşça doğruldu.

Bryce başını yastığa koyup ellerini kafasının arkasında kenetledi. "Her şeyi bir kez denemek lazım."

Hunt'ın boynunda bir kas seğirdi. "Pekâlâ. Ama gel işin temel kısmından başlayalım. Sıkılırsan söz veriyorum ilgi çekici şeyler bulurum."

"Bu Ithan'ın keskin işitme duyusu sorununu çözmüyor."

Hunt yatakta döndü, Bryce Hunt'ın sözünü ettiği ilgi çekici şeyin dar iç çamaşırının altında kabardığını gördü. Solas aşkına, kocamandı.

Bryce da hafifçe gülerek doğruldu. "Gerçekten uzun zaman olmuş."

Hunt ise kendini dizginlemeye çalışarak titriyordu. "Bana evet de Bryce."

Bryce Hunt'ın sözlerindeki katıksız arzu karşısında eridi. "Önce ben sana dokunmak istiyorum."

"Bu evet demek değil."

"Ben de *senin* evet demeni istiyorum."

"Evet. Kesinlikle evet. Şimdi sıra sende."

Bryce sırıtarak zerre kadar titremeyen elini Hunt'ın çıplak, kaslı göğsüne bastırdı. Hunt Bryce'ın onu yeniden yastıklara doğru çekmesine izin verdi. "Doyunca evet diyeceğim."

Hunt kaba bir inilti çıkardı.

"Ağzını kapamak için hâlâ geç değil" diye mırıldandı Bryce Hunt'ın göğsüne bir öpücük kondurarak.

Hunt bedeninden taşacak gibiydi. Bu görüntüye dayanamıyordu: Üzerinde eski bir tişörtten başka hiçbir şey olmayan Bryce bacaklarını ayırmış, ipek saçları üzerine dökülerek göğüs kaslarının arasına bir öpücük konduruyordu. Sonra meme ucunun yanına da bir tane kondurdu.

Bu evde biri daha vardı. Son derece keskin işitme duyusuna sahip biriydi ve...

Bryce sol meme ucunu dudaklarının arasına aldı, Hunt ıslak sıcaklığı hissedince kalçalarını Bryce'a bastırdı. Bryce dilini gergin meme ucunda gezdirirken Hunt tısladı. "Lanet olsun."

Bryce meme ucunu bırakmadan güldü, sonra diğerine geçti. "Memelerin benimkiler kadar büyük" diye mırıldandı.

"Hiç bu kadar seksi olmayan bir iltifat almamıştım" dedi Hunt zar zor.

Bryce uzun tırnaklarını Hunt'ın göğsüne batırdı, acı hafif, yakıcı bir öpücük gibiydi. Hunt'ın siki sızlamaya başladı. Tanrılar korusun, bir dakika dayanamayacaktı.

Bryce sağ kaburgalarını öpüyordu. Dilini oradaki kasların üzerinde kaydırıyordu. "Bu aptal kasları nasıl yaptın bakayım?"

"Egzersizle." Bryce neden konuşuyordu? Peki kendisi neden konuşuyordu?

Elleri titriyordu, ellerini çarşafların arasında yumruk haline getirdi. Sirinks yataktan yere atlamış, banyoya gidip kapıyı arka bacağıyla iterek kapatmıştı. Akıllı kimera.

Bryce'ın dili sol kaburgalarının üzerinde gezinerek aşağı iniyor, parmakları da göğsünden karnına doğru kayıyordu. Göbek deliğini öptü, başı boxer'ına o kadar yakındı ki Hunt bu görüntü karşısında neredeyse boşalacaktı.

"Önce öpüşmemiz gerekmiyor mu?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Kesinlikle hayır" dedi Bryce, kendini tamamen işine vermişti. Parmakları iç çamaşırının belini kavrayıp aşağı doğru çekerken Hunt'ın soluğu kesildi. İtiraz edemedi, kalçalarını kaldırıp bütün çıplaklığını Bryce'a doğru...

"Bak bak bak" diye mırıldandı Bryce doğrularak. Ağzını aletinden bu kadar uzaklaştırdığı için Hunt neredeyse sızlanmaya başlayacaktı. "Bu gerçekten... büyük bir sürpriz."

"Oyun oynamayı kes Quinlan." Beş saniye sonra Hunt üstüne atlayıp aylardır hayalini kurduğu ne varsa yapacaktı. Yılın en uzun gecesi yapmayı planladığı ne varsa.

Bryce bir parmağını Hunt'ın dudaklarına koydu. "Şş." Ağzını dudaklarına sürttü. Dilini dudaklarının kenarında kaydırdı. Hunt dudaklarını araladı, Bryce'ın dili ağzına kayınca yakalayıp sertçe emmeye başladı. Bundan ne kadar hoşlandığını iyice gösterdi.

Bryce'ın iniltisi zafere işaret ediyordu ama Bryce geri çekilirken Hunt hiç kımıldamadı, Bryce doğrulup tişörtünü başından sıyırdı.

Lanet olsun, o memeler. İri, dolgun, pembe uçlu memeleri görünce Hunt adeta sarhoş oldu.

Seviştikleri o gün onlara doyamamıştı. Tadına bile varamamıştı. Bu memelerin tadını doya doya çıkarmak istiyordu, avuçlarında ağırlıklarını hissetmek istiyordu, o güzel uçlarına dilini sürmek...

Bryce Hunt'a bakarak memelerini avuçlayıp sıkıştırdı. Hunt kalçasını kaldırıp sessiz bir istekle sikini Bryce'a doğru kaldırdı. Bryce ise kıvranmakla yetindi, memelerini yeniden sıkıştırırken karnı sağa sola bükülüyordu.

Hunt Bryce'ı tutmak, ağzını ellerinin olduğu yere götürmek için doğrulacak oldu ama Bryce bir parmağını havaya kaldırdı. "Daha

değil." Gözleri loş ışıkta kor gibi parlıyordu. Yıldızı siyah bir ışığın altındaymış gibi hafifçe ışımaya başladı. Bryce parmağını yanardöner parıltının üstünde gezdirdi. "Lütfen."

Hunt dişlerinin arasından soluyor, göğsü inip kalkıyordu ama kendini yine yastıklara bıraktı. "Eh, madem kibarca rica ediyorsun..."

Bryce iç gıcıklayıcı bir kahkaha atarak Hunt'ın üstüne eğildi. Tırnaklarını sikinde gezdirdikten sonra aşağı doğru kaydırdı. Hunt titredi, sırtına bir zevk dalgası yayıldı, "Seni içime tamamen almam mümkün değil" dedi Bryce.

"Denemeden bilemeyiz" dedi Hunt inleyerek.

Bryce gülümsedi, başını aşağı eğerken parmaklarıyla Hunt'ın sikini kavradı, hepsini birden avuçlaması zor olmuştu. Sikini kökünden tutarken dilini de başına yerleştirdi.

Hunt soluk soluğa karnını yukarı kaldırdı. Bryce dili sikinin üzerindeyken güldü. "Sessiz ol, unuttun mu?"

Hunt Holstrom'un kulaklarını kesecekti. O zaman kurt hiçbir şey duymazdı...

Bryce dilini döndürerek onu yeniden yaladı, sonra büyük başını ağzına aldı. Sıcak bir ıslaklık sikini kaplayarak emmeye başladı.

Hunt yeniden kendini yukarı doğru itti, gözleri kayarken bir eliyle ağzını kapadı. Evet. Ah, evet. Bryce başını geri çekti, sonra sikinin tamamını ağzına kaydırdı. Birkaç kez daha yaladı mı...

Hunt Bryce'ı tutmak için kımıldandı ama Bryce bir eliyle onu kalçasından yatağa bastırdı. Sikini gırtlağının gerisine değecek kadar ağzına aldı. Hunt neredeyse kendinden taşacaktı.

Bryce sikini sertçe emmeye başladı, neredeyse acı verecek kadar mükemmel bir sertlikte emiyor, sikinin başına kadar geldikten sonra tamamını yeniden ağzına alıyordu. Ağzına girmeyen kısmı da mükemmel bir uyumla avucunda sıkıyordu.

Hunt sikinin Bryce'ın ağzında kayboluşunu, bacaklarının üzerinde fısıldayan saçları, sallanan memeleri izliyordu...

"Quinlan" diye inledi hem yalvarır hem uyarır gibi.

Bryce ise sikini bir kez daha gırtlağına kadar kaydırdı, sessizce izin verir gibi diğer eliyle bacağındaki kasları sıktı. Ağzına... işte oraya istiyordu.

Düşüncesi bile Hunt'ın dizginlerinden boşalmasına neden oluyordu. Kendini tutamayarak ellerini Bryce'ın saçlarına daldırdı, parmaklarıyla kafa derisinden kavrayarak ağzının içinde gidip gelmeye başladı. Sikinin gidip gelişlerine uyum sağlayarak boğazının derinliklerinden inleyen Bryce'ın çıkardığı sesler içinde yanıklanıyordu.

Bryce'ın eli taşaklarına kaydı, dişleri sikine sürtünürken sıkıca taşaklarını kavradı.

Hunt darmadağın olmuştu, dudağını öyle sert ısırdı ki ağzına bakırımsı kan tadı doldu, karnını Bryce'ın ağzına doğru bastırarak boğazına boşaldı.

Hunt boşalırken Bryce yutkunuyor, ağzının duvarları sikinin üstünde heyecanla titriyordu; Hunt zevkten, Bryce'tan, Bryce'ın duyduğu hazdan ölmek üzereydi.

Hunt son spermleri de Bryce'ın ağzına fışkırtırken inledi. Bryce ıslak ağzını sikinden çekip gözlerine baktığında Hunt soluk soluğa titriyordu.

Bryce bir kez daha yutkundu. Dudaklarını yaladı.

Hunt doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. Bedeni taş kesilmiş gibiydi.

Bryce zafer kazanmış bir kraliçe edasıyla sırıttı. Hunt'ın aylardır Bryce'a dair kurduğu fantezilerden hiçbiri bunun yanına bile yaklaşamazdı. Ağzının nasıl hissettireceği, çıplakken nasıl görüneceği...

Hunt dirsekleri üzerinde doğrulmayı başarmıştı ki Ithan dairenin diğer tarafından bağırdı. *"Lütfen: Seks yaparken biraz daha ses çıkarın! Bu kez her şeyi duyamadım!"*

Bryce gülmeye başladı ama Hunt Bryce'ın çenesinden akan küçük damlacığa bakakalmıştı, damlacık yıldızın hafif ışığında parıldıyordu. Bryce Hunt'ın nereye baktığını anlayıp çenesini sildi, parmaklarını birbirine sürdükten sonra yalayarak temizledi.

Hunt yavaşça derin bir hırıltı koyuverdi. "Seni bayıltana kadar sikeceğim." Meme uçları çakıl taşı gibi sertleşmiş olan Bryce ona sürtünerek kıvranıyordu. Bryce'ın tatlılığını Hunt'ın çıplak bacaklarından ayıran tek şey o minik dantel külottu.

Ama birden Holstrom'un bağırtısı duyuldu. *"Bu tıbbi açıdan tehlikeli olabilir!"*

Bryce bir kahkaha daha attı, Hunt'ın üstünden yatağa yuvarlanıp tişörtüne uzandı. "Yarın ucuz bir motele gidelim" dedi ve anında uykuya daldı.

Zihni allak bullak olan Hunt çırılçıplak yatarken hayal görüp görmediğini merak ediyordu.

Hunt bir uçurumun dibinde katlanır iskemlede oturuyordu, etrafında karanlıktan başka bir şey yoktu, tek ışık bedeninden çıkan hafif parıltıydı. Ebedi gecenin başı sonu yoktu.

Bacaklarının arasındaki o tatlı noktayla yeni baştan tanışmak için elini kalçasının üzerinden kaydırsa mı diye düşünürken Quinlan'ın yanında uyuyakalmıştı. Ama Bryce orada değildi.

Bryce'ın böyle bir yerde olmasını istemiyordu, kapkaranlık, boş ama yine de... uyanık. Yakınlardan kanat hışırtıları duyuldu, kendi kanatlarının yumuşak tüyleri değildi hışırdayan, deriye benzer bir şeydi bu. Kuru.

Hunt kaskatı kesilerek ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Bağlı olmadığı halde kıçını iskemleden kaldıramıyordu. Ayağındaki çizmeler siyah zemine yapışmıştı.

"Kim var orada?" Karanlık sesini boğarak emdi. Deri kanatlar yine hışırdadı, Hunt başını sesin geldiği yere çevirdi. Sadece başını oynatabiliyordu.

"Büyük bir savaşçı kendini şimdiye kadar o bağlardan kurtarmıştı." Yumuşak, boğuk ses teninin üzerinden yılan gibi kayıp gitti.

"Sen de kimsin?"

"Neden kurtulmak için kanındaki yetenekleri kullanmıyorsun Orion?"

Hunt dişlerini sıktı. "Adım Hunt."

"Anlıyorum. Çünkü Orion bir avcıydı."

Ses her taraftan geliyordu. "*Senin* adın ne?"

"Midgardlılar Uçurum'un size ait olan tarafında adımı söylemekten huzursuz olurlar."

Hunt kaskatı kesildi. Midgard'da adı anılmayan tek kişi vardı.

Çukur Prensi. Apollion.

Kanı buz kesti. Bu berbat ve korkunç bir rüyaydı, elbette sebebi de Quinlan'ın zihnini tuzla buz etmesiydi.

"Bu bir rüya değil."

Cehennemin yedinci ve en ölümcül iblis prensi *zihninin içindeydi*...

"Zihninin içinde değilim ama düşüncelerin dünyanızın radyo dalgaları gibi bana doğru yayılıyor. Sen ve ben dünyalarımız arasında bir yerdeyiz. Küçük bir boşluk âleminde."

"Ne istiyorsun?" Hunt'ın sesinde en ufak titreme yoktu ama... kahretsin. Buradan çıkıp Bryce'ın yanına dönmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Çukur Prensi Hunt'ın zihnine girebiliyorsa demek ki...

"Bryce'ın zihnine girseydim kardeşim bana çok kızardı. Bir kez daha." Hunt prensin konuşurken gülümsediğine yemin edebilirdi. "Şu anda senden çok daha güvende olan bir dişi için fazla endişeleniyorsun."

"Neden buradayım?" dedi Hunt güçlükle, zihnini bu düşünce dışında her şeyden temizlemeye çalışıyordu. Ama bu hayli zordu. Karşısındaki, dört bir yanındaki bu varlık... Bu iblis prens yedinci Asteri'yi öldürmüştü. Yedinci Asteri'yi *yutmuştu*.

Yıldız Yiyen.

"O isme bayılıyorum" dedi Apollion usulca kıkırdayarak. "Soruna gelecek olursak, buradasın çünkü seninle görüşmek istedim. Gidişatını değerlendirmek için."

"Merak etme, öğleden sonra Aidas bize motivasyon konuşması yaptı."

"Kardeşim beni yaptıkları konusunda bilgilendirmez. Yaptıklarını da yapmadıklarını da bilmiyorum, umurumda da değil."

Hunt öyle hissetmese de başını cesurca yukarı kaldırdı. "Öyleyse ağzındaki baklayı çıkar. Asterileri devirmek için sizinle nasıl bir ittifak kurmamız gerektiğine ve yeni efendilerimiz olarak sizi nasıl konumlandırmak istediğinize dair teklifinden bahset."

"Böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Aidas zaten bize bir tarih dersi verdi. Bana martaval okuma."

Karanlık uzaktan gelen bir gök gürültüsüyle sarsıldı. "Aptal ve kibirlisin."

"Tencere dibin kara seninki benden kara."

Karanlık sakinleşti. "Küstahsın da. Nereden geldiğimi bilmiyor musun? Babam Boşluk'tu, Her Şeyden Önce Varolan. Kaos onun karısı, benim de annemdi. Bir gün hepimiz onlara döneceğiz, kanımda onların aziz gücü akıyor."

"Bak sen."

"Sana verilen yetenekleri boşa harcıyorsun."

"Bence onları gayet iyi değerlendiriyorum" dedi Hunt ağır ağır.

"Neler yapabileceğine dair zerre bilgin yok. Senin de o Yıldız Doğan kızın da."

"Bir daha söylüyorum, Quinlan bugün Aidas'tan 'güçlerinize hükmedin' nutkunu zaten dinledi, ayrıca son derece sıkıcı bir nutuktu, o yüzden tekrarlamayalım."

"İkiniz de eğitimden faydalanabilirsiniz. Güçleriniz birbirine sizin sandığınızdan daha fazla benziyor. İkiniz de birer kanalsınız. Siz ve sizin gibilerin ne kadar değerli olduğunun farkında değilsiniz."

Hunt bir kaşını yukarı kaldırdı. "Öyle mi?"

Karanlık öfkeyle dalgalandı. "Yardım önerime bu kadar saygısızca yaklaştığına göre belki de sizi test etmek için önce birkaç aperatif göndermeliyim."

Hunt kanatlarını hafifçe açtı. "Beni neden çağırdın? Motivasyon konuşması yapmak için mi?"

Apollion'un uğursuz özü yine dört bir yanından fısıldadı. "Kuzey Uçurumu yeniden gıcırdıyor. Savaş kokusunu alabiliyorum. Bu kez kaybetmeye niyetim yok."

"Eh, benim de hükümdar olarak bir iblis prensi kabullenmeye niyetim yok, o yüzden yeni bir beş yıllık hedef bulsan iyi edersin."

Hafif bir kahkaha duyuldu. "Gerçekten çok komiksin Orion."

Hunt hırlarken şimşeği cevap verircesine cızırdadı. "Anladığım kadarıyla işimiz bitti..."

Dalgalanan karanlık ve o deri kanatlar yok oldu.

Hunt sıçrayarak uyandı. Tam komodinin üzerindeki bıçağa uzanıyordu ki durdu.

Quinlan yanında uyuyordu, Sirinks de onun diğer tarafına yatmıştı, ikisi de hafifçe horluyordu. Quinlan'ın kızıl saçları karanlıkta yastığa saçılmış kanları andırıyordu.

Çukur Prensi onunla konuşmuştu. Kim olduğunu biliyordu, Bryce'ı da...

Çukur Prensi yalancı canavarın biriydi, muhtemelen güçleri yüzünden Hunt ve Bryce'ı aptalca bir işe sürüklemek için kandırmaya çalışıyordu. Yine de... Lanet olsun.

Hunt titreyen elini terli yüzünden geçirdi, sonra başını yeniden yastığa bıraktı, parmak eklemlerinden biriyle Bryce'ın yumuşak yanağını okşadı. Bryce bir şeyler mırıldanarak Hunt'a sokuldu, Hunt kolunu Bryce'ın beline atıp onu bir kanadıyla sardı. Peşlerindeki tüm musibetlerden koruyabilirmiş gibi.

Kuzey Uçurumu'nun iki tarafında da.

22

Ruhn birasını bitirip kutuyu koca televizyonun önündeki sehpaya bıraktı. Sol tarafında oturan Declan da aynını yaptı. "Pekâlâ" dedi Declan, "ispiyonculuk zamanı."

Ruhn'ın da bir fırt çekmeye son derece ihtiyaç duyduğu neşekökünden içmekte olan Flynn kıkırdadı. "Tatlı oğlumuz Ruhn büyümüş de isyancılar için casusluk yapıyormuş."

"Kapa çeneni" diye hırladı Ruhn. "Bunu gizlice yapmam gerektiğini biliyordum."

"O zaman ne zevki olacaktı ki?" dedi Dec. "Ayrıca bunun bir tuzak falan olması ihtimaline karşı birinin burada olması gerekmez mi?"

"Öyleyse ne bok yemeye neşekökü içiyor?" Ruhn başıyla dumandan halkalar üflemekte olan Flynn'i işaret etti.

"Çünkü ben kendi kendine zarar veren ama delicesine çekici bir budalayım." Flynn sırıttı.

"*Deli*'nin altını çiz" diye mırıldandı Dec.

Ama Hunt şehrin büyük kısmı uykudayken Ajan Günışığı'yla temasa geçmeye çalışacağı bu gece arkadaşlarının yanında olmasını istiyordu. İletişim kristali yanındaydı ama onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu, yetenekleriyle kristalin iletişim özelliği arasında nasıl bağlantı kuracağını bile bilmiyordu. Her şey faraziydi, başarılı olacağının garantisi yoktu. Başarısız olursa rahatlayıp rahatlamayacağına karar veremiyordu. Bu işten paçayı sıyırırsa.

"Seninle meditasyon yapmamız falan mı gerekiyor?" Flynn neşekökünü bir kenara bıraktı.

"Bu ne işe yarar ki?" dedi Ruhn.

"Dayanışma?" dedi Flynn.

Ruhn hafifçe güldü. "Ben iyiyim. Sadece... nöbet falan geçirirsem dişlerimin arasına tahta bir kaşık koyun."

Declan havaya bir tahta kaşık kaldırdı. "Ayarladım bile."

Ruhn elini kalbinin üstüne koydu. "Teşekkürler. Çok etkilendim."

Flynn Ruhn'ın sırtına vurdu. "Arkandayız. Sen işine bak."

Söylenecek başka bir şey yoktu, Ruhn'ın başka bir şey duymaya ihtiyacı yoktu, böylece gözlerini kapayıp sırtını kanepenin minderlerine dayadı. Avucunun içindeki kristali sıktı, taşın ürkütücü bir sıcaklığı vardı.

Zihinsel bir köprü... kendisininkiyle bir başkasının zihni arasında kurduğu bağlantıyı hep böyle hayal ederdi. O yüzden kafasında bu görüntüyü canlandırıp elindeki kristale yönlendirdi, muhakkak Bryce da ilkbaharda kendi güçlerini Kapı'nın kristaline böyle yönlendirmişti. Cormac kristallerin benzer özelliklere sahip olduğunu söylemişti, öyleyse... neden olmasın?

Ruhn köprüyü kendisinden kristale, sonra da bilinmeyenin enginliklerine, sonu olmayan bir karanlığın içine doğru uzattı. Elindeki kristali daha sıkı kavradı, kristalin onu gitmesi gereken yere götürmesini emretti, kristal Ruhn'ın güçlerini filtreden geçirerek dünyaya yayan bir prizmaymış gibi.

Merhaba? Sesi köprü boyunca yankılandı. Hiçliğin içine doğru.

Kristalin beyazımsı çekirdeğini gözünün önüne getirdi. Bu çekirdekten bir ipin çıktığını, zihinsel köprüden geçip diğer uca uzandığını hayal etti.

Merhaba? Ben Ajan...

Kahretsin. Bir kod adı bulması gerekirdi. Elbette kendi adını ve kimliğini kullanma riskine giremezdi ama havalı bir isim istiyordu, lanet olsun.

Artık benimle bağlantı kuracaksın.

Günışığı'ndan cevap gelmedi. Ruhn köprüyü hiçliğin içine doğ-

ru uzatmaya devam etti. Kafasında kristali ve ondan çıkan ipi canlandırdı, ipi takip ederek gecenin içine daldı.

Seninle bağlantı kurmak...

Evet?

Ruhn boğuk dişi sesini duyunca kaskatı kesildi. Köprüde bir ışık parladı, işte ajan oradaydı.

Alevlerden oluşmuş bir dişi. Belki de böyle görünmeyi seçmişti. Lehabah'ın alevlere bürünerek göründüğü gibi değil, daha çok alevler giyinmiş bir dişi gibiydi; alevden örtüsünün altından sadece çıplak bir el ya da ayak bileği ya da bir omuz görünüyordu. Bir insanımsıydı ama Ruhn'ın bütün görebildiği bu kadardı. Tanrılarına yakın olmak için kendilerini yakarak kurban eden güneş rahiplerine benziyordu.

Kimsin sen? diye sordu Ruhn.

Sen kimsin? dedi dişi meydan okurcasına. Yüzü hiç görünmüyordu.

Önce ben sordum.

Dişinin alevleri sinir olmuşçasına parladı. Ama *Küçük siyah köpek yün battaniyenin üstünde mışıl mışıl uyuyor* dedi.

Ruhn soluğunu saldı. Bu Cormac'ın ajanın kimliğini doğrulaması için ona verdiği parolaydı. *Ve tekir kedi ay ışığında patilerini yalıyor.*

Tamamen saçmalık.

Ama dişi *Ben Ajan Günışığı* dedi, *yeterince açık olmadıysa. Peki... ya sen?*

Ruhn söylenerek kendine şöyle bir baktı. Bedenini gizlemeyi akıl edememişti ama...

Bedeni yerine geceyi, yıldızları, galaksileri ve gezegenleri gördü. Sanki silueti bunlar tarafından doldurulmuştu. Bir elini kaldırınca parmaklarını derinin değil, yıldızlı bir gökyüzünün kapladığını gördü. Zihni içgüdüsel olarak onu korumaya mı almıştı? Yoksa derisinin derinliklerinde gerçekten böyle miydi? Zihinsel köprünün on metre ilerisinde duran bu alevden yaratık da kendi derisinin altında böyle miydi? Ya da belki kürkünün.

Bir faun ya da satir olabilirdi. Belki de bir cadı ya da şekil değiştiren. Ya da Cormac'ın iddia ettiği gibi bir Asteri. Belki de bu içindeki kutsal yıldızın ateşiydi.

Orada yanarak öylece duruyordu. *Ee?*

Sesi çok güzeldi. Mükemmel bir şarkı gibi. Ruhn'ın Fey ruhunu uyandırıyordu. *Ben, şey... daha oraya kadar gelmedim.*

Dişi saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı edasıyla başını yana eğdi. *Bir çaylak mı gönderdiler yani?*

Ruhn'ın sırtına bir ürperti yayıldı. Dişi kesinlikle bir Asteri gibi konuşuyordu, görkemli ve soğuk bir tavırla. Dişi omzunun üstünden geriye baktı. Zihniyle bağlantıda olan bedene bakar gibi.

Bak, Ajan Gümüşyay bana bu kristali verdi dedi Ruhn ama *zihinden zihine ulaşmakta işe yarayacak mı bilmiyordum. Bu nedenle bir deneme yapıp burada olduğumu ve artık bu şekilde iletişim kurulacağını bildirmek istedim. Acil bir durum olursa iletişime nasıl geçeceğimi çözmeye çalışarak zaman kaybetmeyeyim diye.*

Güzel.

Ruhn dişiyi bir kez daha süzdü. *Demek birbirimize kolayca güveniyoruz ha?* Alay eder gibi sormaktan kendini alamadı. *Kristalin yanlış ellere geçmesinden ve parolaların deşifre olmasından hiç korkmuyor musunuz?*

Asteri ajanları o kadar beceriksiz değildir.

Lanet olsun. *Bir dahaki sefere seni etkilemek için daha çok çaba sarf ederim.*

Hafif bir kahkaha daha duyuldu. *Zaten etkiledin Ajan Gece.*

Bana kod adı mı verdin yani? Gece ve Günışığı. Gece ve Gün... bunu sevmişti.

Seni ilginç bir isim bulma zahmetinden kurtarayım dedim. Dişi dönüp köprünün diğer ucuna doğru yürümeye başladı, alevler arkasında dalgalanıyordu.

İletmemi istediğin bir mesaj yok mu? Ruhn Cormac'ın adını söylemeye cesaret edememişti. *Omurga'yla ilgili herhangi bir şey?*

Ajan yürümeye devam etti. *Hayır. Ama şefine söyle güvenli geçişin küçülen ayın örtüsü altında yapılmasına izin verildi.*

Ruhn kabardı. Cormac şefi falan değildi. *Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.*

Bilmen gerekmiyor. Ajan Gümüşyay anlayacaktır. Ayrıca ona bu iletişim yönteminin çok daha hoşuma gittiğini söyle.

Sonra Günışığı ve alevleri yok oldu, Ruhn tek başına kalmıştı.

"Neden Ajan Günışığı'nın dişi olduğunu bana söylemedin?" diye sordu Ruhn ertesi sabah Cormac'a, oturma odasında dikilmiş ikinci kahvesini yudumluyordu. Flynn yanındaki koltuğa yayılmıştı. Bryce'ın nişanından konuşmak bahanesiyle kuzenine mesaj atıp gelmesini istemişti. Neyse ki bu kadarı kuzeninin gelmesi için yeterli olmuştu.

Cormac omuz silkti, sıcakta buraya kadar yürümekten olsa gerek gri tişörtü terden hafifçe ıslanmıştı. "Belki sen de babanın dişilerin tehlikeli işlerde görevlendirilmemesi gerektiği konusundaki demode fikirlerini paylaşıyorsundur diye düşündüm."

"Böyle düşündüğüme işaret edecek bir şey yaptım mı ki?"

"Kız kardeşine karşı fazla koruyucusun." Cormac kaşlarını çattı. "Günışığı'nı gördün mü?"

"Alevlere bürünmüş bir insanımsı olarak ortaya çıktı. Aslında gördüm sayılmaz."

"Güzel. Herhalde sen de kendini gizlemişsindir."

Sadece şans eseri. "Evet."

Cormac televizyonun önünde volta atmaya başladı. "Sofie hakkında bir şey söylemedi mi?"

Bunu sormak Ruhn'ın aklına bile gelmemişti. İçini bir suçluluk duygusu kapladı. "Hayır."

Cormac ellerini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi. "Asterilerin Omurga üzerinden gönderdiği mekanik zırh prototipiyle ilgili bir haber var mı?"

"Hayır. Sadece güvenli geçişin küçülen ayın ışığı altında yapılmasına izin verildiğini söylememi istedi."

Cormac içini çekti. Bu her ne demekse. Ama Declan elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıkarken sordu: "Peki şimdi ne olacak? Ruhn ajanın Omurga'ya yapılacak saldırı hakkında bilgi vermek için aramasını mı bekleyecek?"

Cormac Declan'a dönüp küçümsercesine güldü. Sapına kadar Avallen züppesi. Sonra Ruhn'a döndü. "Bu iki aptalı işimize neden karıştırdığını bir daha söylesene kuzen?"

"Sen de neden kardeşlerime hakaret eden biriyle çalıştığımı söyle o zaman" dedi Ruhn.

Dec ve Flynn sırıtarak Cormac'a baktı, Cormac öfkeden kudurduysa da sonunda içini çekti. "Soruna cevap vermek gerekirse Declan Emmet, evet" dedi Avallen Prensi. "Ruhn Günışığı Omurga saldırısı hakkında detayları bildirmek için temasa geçene dek bekleyecek. Ya da ben Günışığı'na bir şey iletmesini isteyene kadar, o zaman onunla yeniden temas kuracak."

Flynn kanepede arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. "Ne kadar sıkıcı."

"Hayatlar söz konusu" dedi Cormac dişlerini sıkarak. "Omurga'ya yapılacak saldırı, yeni mekanik zırh prototipini Asteriler savaş meydanlarında bize karşı kullanma şansı bulamadan ele geçirmek bize savaşmak için bir şans verecek."

"İkmal trenlerinden yağmalayacağınız silahlardan bahsetmeye bile gerek yok" dedi Declan karamsar bir edayla.

Cormac Declan'ın ses tonunu dikkate almadı. "Komutanlık tarafından onaylanmayan hiçbir şeyi yapmayız. O yüzden Günışığı'yla yeniden temasa geçmek için benden haber bekle."

Güzel. Bunu yapabilirdi. Bir tür isyancı değilmiş gibi hayatına devam ederdi. Cormac'ın söz verdiği gibi ayrılmak isteyeceği zamana kadar. Ondan sonra da... daha önce ne yapıyorsa onu yapmayı sürdürürdü. Destek bölümüne başkanlık edip babasından nefret eder, yine de babasının öleceği günün gelip çatmasından ödü patlardı. Ta ki ondan bir şey isteyen bir başkası ortaya çıkana dek.

Flynn sırıttı. "Bürokrasinin daniskası."

Cormac kaşlarını çatarak Fey lorduna baktıktan sonra kapıya yürüdü. "Gitmem gerek."

"Emile'i aramaya mı?" diye sordu Ruhn. Gündüz vaktiydi ve çocuk büyük ihtimalle saklanıyordu.

Cormac başını salladı. "Konuk bir prens olmanın avantajından faydalanıp sizin deyişinizle gezip tozuyormuş gibi yapabileceğim. Ayrıca bir turist olarak Kara Rıhtım son derece ilgimi çekiyor."

"Ürkütücü" dedi Declan.

Ruhn kendini tutamadı. "Emile'in güpegündüz siyah teknelerden birine atlayacağını düşünmüyorsun herhalde."

"Onu bulana kadar güneş ışığında da ay ışığında da aramaya

devam edeceğim. Ama Azrillere soruları gündüz sormayı tercih ederim."

"Sen delirdin mi?" dedi Flynn hayretle gülerek.

Ruhn da aynı fikirdeydi. "Azrillere bulaşma Cormac" diye uyardı. "Emile için bile olsa."

Cormac hafifçe belindeki bıçağa vurdu. Bu zaten ölü bir yaratığı öldürebilirmiş gibi. "Başımın çaresine bakmayı bilirim."

"Böyle olacağını sana söylemiştim" diye hırladı Hunt Isaiah'ya; ayak sesleri Celestina'nın Comitium'un üçüncü kulesinin tepesindeki özel dairesine giden koridorda yankılanıyordu. Celestina bu toplantıyı Micah'nın her zaman yaptığı gibi ofisinde değil kendi evinde yapmayı tercih etmişti.

"Neler olduğunu daha tam olarak anlamadık" dedi Isaiah; ters ters, kravatını ve gri ceketinin yakasını düzeltmekle uğraşıyordu.

Celestina Micah'nın çok sevdiği katı modernizmi yumuşatmaya çalışmıştı: Şimdi mermer zemini peluş halılar kaplıyordu, dolgun vücutlu Cthona yontularının yerini uzun ince heykeller almıştı; yanından geçtikleri hemen her masanın ve konsolun üzerinde canlı renklerde çiçeklerle dolu vazolar yer alıyordu.

Hunt bunu güzel bir tezat olarak görebilirdi. Oraya çağrılmalarının özel bir nedeni olmasaydı.

Kendine bu nedeni hatırlatıp duruyordu, bunun teke tek bir görüşme değil, bir triarii toplantısı olduğunu. Sandriel'in dehşet verici şatosunda olmadığını hatırlatıyordu kendine, Sandriel'in özel dairesine gitmek daima kan ve çığlıklarla sonuçlanırdı çünkü.

Derin bir nefes aldı, Bryce'ı düşündü; kokusunu, bedeninde hissettiği sıcaklığını. Bu onu yatıştırsa da içinde daha tehlikeli bir şeyin gözünü açmasına neden oldu. Cormac'la ne işleri vardı, geçen gece bulaşmaya razı oldukları bu isyan saçmalığıyla ne işleri vardı...

Hunt yan yan Isaiah'ya baktı, Isaiah Celestina'nın çalışma odasının açık duran çift kanatlı kapısını çalıyordu. Ona söyleyebilirdi. Isaiah gibi sakin mizaçlı ve temkinli birine ihtiyacı vardı. Özellikle de Cehennem savaşmakla bu kadar ilgileniyorken. Ve Hunt'la.

Apollion'un emirlerini önemsememeye karar vermişti. Cehennem'in ekmeğine yağ sürmeye niyeti yoktu.

Celestina mırıldanarak onları içeri buyur etti, Hunt kendini toplayarak Isaiah'nın peşinden içeri girdi.

Cam ve mermerden ibaret oda güneş ışığına boğulmuştu; sert köşeli mobilyaların tümü zanaatkâr elinden çıkma hoş ahşap parçalarla değiştirilmişti ama Hunt'ın dikkatini çeken tek şey masanın önünde oturan iki erkekti. Naomi sağ taraftaki gömme kitaplığın yanında duvara yaslanmıştı, yüzü asıktı, ölümcül bakışlarını erkeklere dikmişti.

Eh, erkeklerden biri. Burada olmalarının nedeni buydu işte.

Pollux içeri girdiklerinde dönüp bakmamıştı, Hunt da Baxian'ın yanındaki sandalyeye yöneldi. Isaiah Pollux'un yanına oturabilirdi. Isaiah *Teşekkürler göt herif* der gibi baktı ama Hunt bir ipucu bulma umuduyla Celestina'nın yüzünü inceliyordu.

Celestina'nın dudakları öfkeyle gerilmişti ama bakışları sakindi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Açık mor renkte bir elbise giymişti, bukleleri bir gece çağlayanı gibi çıplak omuzlarına dökülüyordu. Öylesine dingin ve güzeldi ki adeta bir tanrıçayı andırıyordu, arkasındaki pencereden içeri dolan ışığın aydınlattığı kanatları olmasa seksi ve dolgun vücuduyla Cthona'nın kendisi bile olabilirdi.

"Mesajımı kısa tuttuğum için özür dilerim" dedi Celestina Hunt, Isaiah ve Naomi'ye. "Ama her şeyin kayıtlara geçmesini istemedim."

Pollux ve Baxian gözlerini boşluğa dikmişti. Daha doğrusu Baxian'ın gözleri şişip kapandığı, Pollux'un yüzü de yara bere içinde olduğundan Hunt'a öyle gelmişti. İlk hasarın üzerinden on iki saat geçmesine rağmen bu halde olmaları etkileyiciydi. Hunt o anı görmek isterdi.

"Anlıyoruz" dedi Isaiah otoriter komutan ses tonuyla. "Hayal kırıklığınızı biz de paylaşıyoruz."

Celestina içini çekti. "Belki de iki Pangera'lıyı âdetleri konusunda adamakıllı eğitim vermeden bu şehirle tanıştırabileceğime inanmakla saflık ettim. Sorumluluk vermek benim hatamdı." Önce Naomi'ye, sonra da Hunt'a baktı.

Hunt bu konuda onu uyarabilirdi. Çenesini kapalı tuttu.

"Neler olduğunu sizin ağzınızdan duymak istiyorum" dedi. Başmelek Pollux ve Baxian'a. Ses tonu yumuşak olsa da gözlerinde gizlenmiş bir çelik parlaklığı vardı. "Pollux? Önce sen başla istersen."

Pollux'un altın rengi saçlarında yol yol kan lekeleriyle oturduğu yerde dikelmesi görülmeye değerdi. Çekiç bundan nefret ediyordu. Hunt Çekiç'in bundan kesinlikle nefret ettiğinin farkına varınca büyük bir zevk duydu. Celestina'nın kibarlığı, hakkaniyeti, yumuşaklığı... Pollux'un canı Hunt'tan daha çok sıkılıyordu. Sandriel'e canla başla hizmet etmişti, onun zalimliğinden ve oyunlarından keyif almıştı. Belki de onu Celestina'ya göndermek Asterilerin bile planlamadığı bir ceza olmuştu.

Ama Pollux hırladı, "Meyhanede biraz eğleneyim demiştim."

"Bar" dedi Hunt ağır ağır. "Burada ona bar diyoruz."

Pollux ters ters baksa da sözlerine devam etti: "Dişi bana asılıyordu. İstediğini *söyledi*."

"Neyi istediğini?" Celestina'nın sesi soğuk bir tona bürünmüştü.

"Benimle sevişmeyi." Pollux kanatlarını oynatarak arkasına yaslandı.

"Böyle bir şey söylemedi." Baxian da kanatlarını oynatarak hırladı.

"Sen bütün gece orada mıydın?" dedi Pollux. "Gerçi belki de oradaydın. Her zaman artıklarıma sulanırsın çünkü."

Hunt bakışlarından endişe okunan Isaiah'yla göz göze geldi. Hunt ve Isaiah Sandriel'in topraklarından ayrıldıktan sonraki yıllarda bu ikisi arasında büyük bir gerginlik peydah olmuştu.

Baxian dişlerini göstererek vahşice sırıttı. "Bense senin *artıklarının* bana sulandığını düşünüyorum. Odandan çıkarlarken o kadar... tatminsiz görünüyorlar ki."

Pollux'un gücü –standart malakim büyüsü olduğu halde kuvvetliydi– gömme kitaplıktaki güzel bibloları zangır zangır titretti.

Celestina lafa girdi. "Yeter." Odayı dolduran yaz öpücüğü gibi sıcacık bir güç diğer ikisininkini bastırdı. Alt edilemez, kadınsı bir büyü; otoriter ve dediği dedik. Pollux ve onun gibi erkeklerden hiç korkmayan bir büyü. Celestina Çekiç'e döndü. "Neler olduğunu anlat."

"*Meyhanenin* arkasındaki sokağa gittik" –ilk kelimeyi Hunt'a bakarak söylemişti– "dediğim gibi dişi bana asılıyordu. Sonra aşağılık piç" –bunu da Baxian'a bakarak söyledi– "bana saldırdı."

"Dişinin hayır dediğini hangi noktada duymadın acaba?" dedi Baxian meydan okurcasına. "İlkinde mi onuncu da mı?"

Pollux sessizce güldü. "Bazı dişiler istedikleri zaman hayır der. Bu onlar için bir oyundur."

"O senin kuruntun" dedi Naomi sertçe odanın diğer ucundan.

"Ben seninle mi konuşuyorum cadaloz?"

"*Yeter.*" Celestina'nın gücü odayı bir kez daha sararak kullanabilecekleri herhangi bir büyüyü bastırdı. Celestina Baxian'a döndü. "Neden Pollux'un peşinden o sokağa gittin?"

"Çünkü yıllarımı bu pislikle geçirdim" dedi Baxian öfkeyle. "Ne olacağını biliyordum. Bunu yapmasına izin vermeyecektim."

"Sandriel'in emrindeyken pek çok kez verdin" dedi Isaiah meydan okur gibi alçak bir sesle. "Sen ve bütün triarii'n kenara çekildiniz."

"Ne yapıp yapmadığım hakkında bir bok bildiğin yok" diye tersledi onu Baxian, sonra Celestina'ya döndü. "Pollux o dayağı hak etmişti."

Çekiç dişlerini gösterdi. Hunt ise şoke olmuş gibi izliyordu.

"Söylediğin doğru olabilir" dedi Celestina. "Ama şu bir gerçek ki ikiniz benim triarii'mdesiniz ve kavganız filme alındı. Şu anda internette ve bütün haber kanallarında yayınlanıyor." Pollux'a bakan gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Dişiye şikâyetçi olmasını önerdim ama reddetti. Herhalde ne tür bir sirk döneceğini fark etti ve bunun kendisi ve sevdikleri için doğabilecek kötü sonuçlarından korktu. Şehirde bu sorunu halletmeyi planlıyorum. Bu topraklarda. Kendi triarii'mden birini ibret olsun diye cezalandırmak anlamına gelse de."

Hunt'ın kanı çalkalanıyor, uluyordu. Belki de buraya kadardı. Belki de Pollux sonunda hak ettiği cezayı bulacaktı.

Ama Celestina güçlükle yutkundu. "Ama bu sabah bir telefon aldım ve belki de... sana bir şans daha vermenin daha iyi olacağını düşündüm."

"*Ne?*" diye atıldı Hunt.

Pollux şükranlarını bildirmek ister gibi alaycı bir tavırla selam verdi. "Asteriler iyi kalpli efendilerdir."

Celestina'nın pürüzsüz yanağında bir kas oynadı. "Gerçekten de öyleler."

"Peki ya bu?" dedi Naomi ters ters ona bakan Baxian'ı göstererek.

"Sana da ikinci bir şans vermek istiyorum Zebani" dedi Celestina.

"Ben o dişiyi *korudum*" dedi Baxian sertçe.

"Evet ve bunun için seni takdir ediyorum. Ama bunu dikkat çekecek şekilde ortalık yerde yaptın." Sadece şehrin dikkatini değil Asterilerinkini de çekmişti.

Celestina bir kez daha yutkundu.

Isaiah biraz daha kibar bir sesle sordu: "Bu pisliği temizlemenize yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Celestina bakışlarını ahşap masasına dikmişti, gür kirpikleri neredeyse çıkık elmacık kemiklerine değiyordu. "Gereken zaten yapıldı. Medyanın dikkatini başka bir şeye çekmek için Asteriler bana bir fırsat sundu. Bir hediye."

Pollux bile aptal aptal sırıtmayı bırakıp başını yana eğdi. Hunt kendini duyacaklarına hazırladı. İyi bir şey olmasa gerekti.

Celestina gülümsedi, Hunt bunun zoraki bir gülümseme olduğunu fark etmişti. "Ephraim'le evleniyorum. İki Başmelek öldüğü için... safları yeniden doldurmak gerekiyor. Evlilik töreni Sonbahar Ekinoksu'nda burada, Lunathion'da yapılacak."

Bir ay sonra. Ölüm Günü olarak bilinen bayram ismine rağmen eğlenceliydi. Aydınlıkla karanlığın dengelendiği, yaşayanlarla ölüler arasındaki perdenin iyice inceldiği gündü. Cthona uykuya dalmak için hazırlıklara başlardı ama Lunathion'da Istros Nehri'nin çeşitli Yelken Açma noktalarında coşkulu kıyafet baloları tertiplenirdi. Kara Rıhtım çevresindeki en büyük baloda Kemik Mahallesi'ne gönderilmek üzere suya yiyecek ve içecekler eşliğinde fenerler bırakılırdı. Hunt her defasında bu saçma sapan kutlamaları yukarıdan izlerdi. Bryce'ın ne giyeceğini ancak tahmin edebiliyordu. Herhalde mümkün olduğunca açık saçık bir şey.

Celestina devam etti: "Ephraim burada birkaç hafta kalıp kendi topraklarına dönecek. Ondan sonra da dönüşümlü olarak birbirimizi ziyaret edeceğiz." Herhalde bebek doğana kadar.

"Bu iyi bir şey mi yani?" diye sordu Naomi.

Celestina yine kendini zorlayarak gülümsedi. "Ephraim yıllardır arkadaşımdır, dürüst ve akıllı bir erkektir. Ondan iyisini düşünemiyorum."

Bu Hunt'a yalan gibi gelmişti. Ama Başmeleklerin yazgısı buydu: Asteri üremelerine karar verirse itaat etmeleri gerekiyordu.

"Tebrik edelim mi?" dedi Isaiah, Celestina güldü.

"Evet, herhalde tebrik etmeniz gerek" dedi Celestina. Ama Pollux'a bakınca neşesi silindi, buna Pollux sebep olmuştu. Şehri de Celestina'yı da utandırmıştı, Asteriler de bunu dikkate almıştı. Şimdi bunun bedelini Celestina ödeyecekti. Pollux'un o dişiye yapmaya kalktığı şey yüzünden değil, umuma açık yerde yakalandığı için. Asteriler bunu fırsat bilip Celestina'ya üzerinde ne kadar kontrole sahip olduklarını gösterecekti. Hayatı üzerinde. Bedeni üzerinde.

Hunt bunu neden bu kadar önemsediklerini, bir şey ispatlamak için neden bu kadar abartıya kaçtıklarını anlamıyordu ama... Asteriler söz konusu olduğunda hiçbir şey onu şaşırtamazdı. Hunt'ın kanı ısınmaya, öfkesi artmaya başladı. Adi canavarlar.

"Evliliğimin ilanıyla kendimizi bir medya çılgınlığının içinde bulacağız. Tören ve balo sansasyon yaratabilir. Ephraim'in maiyetinin yanı sıra kraliyet ailesi ve yüksek mevki sahipleri de törenlere katılacak."

Pollux bunu duyunca doğruldu, morarmış gözlerinden keyif okunuyordu. Celestina ona yine o soğuk gözlerle baktı. "Umarım Geyik ziyarete geldiğinde dün geceki gibi davranışlar sergilemekten sakınırsın."

Baxian hafifçe güldü. "Daha önce hiç öyle olmadı."

Pollux yine dişlerini gösterdi ama Celestina konuşmayı sürdürdü: "Hunt, seninle biraz konuşmak istiyorum. Diğerleri gidebilir." Hunt donup kaldı ama diğerleri dışarı çıkarken hiçbir şey söylemedi. Isaiah ve Naomi kapıyı arkalarından kapatmadan önce uyarır gibi Hunt'a baktı.

Başmelek'le yalnız kalınca Hunt kendini nefes almaya zorladı. Sakin olmaya.

Dün gece Baxian'a sahip çıkmadığı için Celestina canına okuyacaktı. Günün her saati Pollux'u izlemek için emir almamışsa bile orada olup kavga etmesini engellemediği için. Hunt cezanın gelmekte olduğunu hissedebiliyordu.

"Güz Kralı Bayan Quinlan'ın Avallen Veliaht Prensi Cormac'la nişanlanması konusunda beni bilgilendirdi" dedi Celestina.

Hunt gözlerini kırpıştırdı.

Celestina sözlerine devam etti: "Umarım evlilik törenime birlikte katılmaları gerektiği için gereken anlayışı gösterirsin."

Hunt bunu hiç düşünmemişti. Bunun üzerine konuşulacak bir şey olduğu bile aklına gelmemişti. Ayrıca dün gece olanlardan sonra... rol icabı bile olsa Bryce'ı başka bir erkeğin kollarında görmeye dayanabilir miydi?

"Bu anlaşmalı bir evlilik" dedi Hunt. "Babaları ısrar ediyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Celestina dudaklarını büzdü. "Ne hissettiğini merak ediyorum. Sen ve Bayan Quinlan çok yakınsınız."

"Evet. Öyleyiz." Hunt boynunu ovuşturdu. "Gün geçtikçe olanları kabulleniyoruz."

Celestina dikkatle Hunt'a baktı, Hunt da kendini bu bakışlara karşılık vermeye zorladı. Bu bakışlarda sadece... hürmet ve endişe vardı. "Tam düşündüğüm gibisin."

Hunt bir kaşını yukarı kaldırdı.

Celestina bakışlarını ellerine indirdi, parmaklarını büktü. "Biliyorsun ki Shahar benim dostumdu. En sevdiğim arkadaşımdı. Bunu gizli tutuyorduk. Asteriler onaylamayacağı için. İkimiz yakınlaştığında Shahar zaten onlara ufak çapta meydan okumaya başlamıştı, dostluğumuzu bir ittifak olarak görüp... engellemeye çalışacaklarını düşünüyordu."

Hunt'ın kalbi sıkıştı. "Bana hiç söylemedi."

"Yıllar boyunca gizli gizli yazıştık. Ve sen isyan ettiğinde... ona yardım edemedim. Nena'daki lejyonum Asteri güçlerinin bir uzantısıydı... hâlâ da öyle."

"Kendi gücünle yardım edebilirdin." Kahretsin, o gün onlarla savaşan bir Başmelek daha...

"O zamandan beri yaptığım seçimin sonuçlarıyla yaşıyorum" dedi Celestina.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Shahar'ın Sandriel tarafından öldürüldüğünü öğrendiğimden beri yapmaya can attığım şeyi yaptığına dair söylentiler duydum. Asteri konsey salonunda oturup Sandriel'in kardeşinin hatırasına saygısızlık etmesini dinlemek zorunda kaldığım her sefer bunu yapmak için yanıp tutuştum."

Lanet olsun.

"Ayrıca Shahar'ın düşüşünden sonraki yıllarda seni efendilerinin elinden alamadığım için de özür dilemek istiyorum."

"Bu senin hatan değildi."

"Denedim... ama yetmedi."

Hunt'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

Celestina ellerini masaya koydu. Parmaklarını birbirine geçirdi. "Seni satın almak için... para topladım ama Asteriler beni geri çevirdi. Üç kez denedim. Bir yüzyıl önce durmak zorunda kaldım... devam etmem şüphe uyandıracaktı."

Celestina Düşmüşlere sempati duymuştu. Hunt'ın davasına. "Tüm bunlar Shahar için miydi?"

"Shahar'ın sevdiği birinin öyle çürümesine izin veremezdim. Keşke..."

Celestina nefesini saldı. "Keşke seni satın almama izin verselerdi. Şimdi çok şey farklı olabilirdi."

Belki de yalan söylüyordu. Ona güvenmesi için söylenmiş hoş ve zekice bir yalan. Celestina Düşmüşlere sempati duymuşsa aynı duyguları Ophion isyancılarına karşı da besliyor olabilir miydi? Hunt isyancıların bu şehirde bir tertip peşinde olduklarını söylerse lanetler mi savururdu yoksa onlara yardım mı ederdi?

"Gözlerindeki şüphe bana utanç veriyor." Kesinlikle samimiymiş gibi konuşuyordu.

"Atlattığım onca badire esnasında birinin orada olup bana yardım etmeye çalıştığına inanmakta güçlük çekiyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum. Ama belki yaptığım hataları şimdi telafi edebilirim. Seninle... dost olmak istiyorum."

Hunt ağzını açtı ama tekrar kapadı. "Teşekkür ederim." Bunu içtenlikle söylediğini fark etti.

Celestina da bunu anlamış gibi gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa yardıma hazırım. Her ne olursa."

Hunt Celestina'nın sevecenlik dolu yüzünü inceledi. Ophion, Sofie ve Cormac meselesini biliyor muydu? Sandriel'i öldürdüğünü bir şekilde öğrenmişti, demek gizli bilgilere ulaşabiliyordu.

Hunt derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra bir kez daha, "Teşekkür ederim" dedi. Sandalyesinden kalktı. "Madem dürüst davranıyoruz... Sandriel'in eski triarii'si çok tehlikeli. Baxian neden birden uslu çocuk rolünü oynamaya başladı bilmiyorum ama dün gece orada olup onu durduramadığım için üzgünüm."

"Bunun için seni suçlamıyorum."

Hunt'ın göğsünde bir rahatlama oldu. Sonra sözlerine devam etti: "Tamam ama diğerleri... Onlar tehlikeli insanlar. Cehennem Prenslerinden bile beterler."

Celestina kıkırdadı. "Onları tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Tanıyordu. Ama lafı dolandırdı. "Yıllarca iblis avladım. Canavar gördüğümde tanırım. O yüzden Harpy, Atmaca ve Geyik evlilik kutlamalarına geldiğinde... lütfen dikkatli ol. Bu şehrin insanlarını korumak için. Pollux insanlara dehşet saçarken Baxian'ın seyretmesini umursamayabiliriz ama... ben de seyretmek zorunda kalmıştım. Pollux'un neler yaptığını, nelerden zevk aldığını gördüm. Harpy Pollux'un dişi versiyonudur. Atmaca ise ketum ve tehlikelidir. Geyik'e gelince..."

"Lidia Cervos'un nasıl bir tehdit teşkil ettiğini çok iyi biliyorum."

Başmelekler bile Geyik'ten korkuyordu. Celestina da bunu öğrenmiş olsa gerekti. Celestina, Shahar'ın gizli arkadaşı, yüzyıllar sonra bile arkadaşını önemseyen Celestina, yardım edememenin verdiği suçluluk duygusuyla dolu olan Celestina... "Neye ihtiyacın olursa" dedi Hunt sessizce. "Bu evlilik törenini atlatmak ve Sandriel'in ekibiyle başa çıkmak için her neye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Belki de Asteriler Sandriel'in triarii'sini burada sırf sayıları dengelemek için görevlendirmemişti, onları casusluk yapacak birer müttefik olarak yerleştirmiş olabilirlerdi. Geyik'e rapor versinler diye... ve Celestina'ya.

Celestina ciddiyetle başını salladı. "Teşekkür ederim Hunt."

Hunt kanatlarını sıkıca toplayarak kapıya yürüdü. Kapıya varınca durdu. "Kendini suçlamana gerek yok. Başıma gelenler yüzünden."

Celestina başını yana eğdi. "Neden?"

Hunt ona hafifçe gülümsedi. "Nena'da senin yanına gelseydim buraya asla gelemezdim. Lunathion'a." Dışarı çıkarken gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bryce'la da asla tanışamazdım."

Ve bütün korkular, bütün kâbuslar... Bryce için hepsine değerdi.

Hunt Baxian'ı koridorun sonunda kollarını kavuşturmuş beklerken buldu, yara bere içindeki yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Özel görüşmeniz nasıl gitti?" diye sordu Baxian.

"Ne istiyorsun?" Hunt koridorun ucundaki verandaya doğru yürüdü. Öğle tatilinde Bryce'ın yanına uğrayacaktı. Belki de soyunurlardı. Bu kulağa gerçekten güzel geliyordu.

"Eski çete birkaç haftaya yeniden toplanıyor. Herhalde Celestina'yı bu konuda uyarıyordun."

"Siz bir grup sadist ruhlu sapıksınız." Hunt boş verandaya çıktı. Şehrin bir ucundan Istros'un ferah kokusunu getiren rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Fırtına bulutları ufukta toplanıyor, şimşek damarlarında dans ediyordu. "Size *eski çete* demek biraz zor."

Baxian'ın dudakları yukarı kıvrılırken yüzündeki yaralar esneyip genişledi.

"Pollux'u döverek ne halt etmeye çalışıyordun bilmiyorum ama mazeretlerini bana yutturamazsın."

"Yeni şehir, yeni kurallar" dedi Baxian siyah tüyleri hışırdayarak. "Pollux'tan o kadar da hoşlanıyora benzemeyen yeni patron."

"Yani?" Hunt kanatlarını açtı.

"Yani artık rol yapmama gerek yok" dedi Baxian. Yüzünü kararmakta olan gökyüzüne kaldırdı. "Fırtına geliyor. Uçarken dikkatli ol."

"İlgine teşekkürler." Hunt kanatlarını bir kez çırptı, ayakları yerden kesildi.

"Senden faydalanmaya çalışmıyorum."

"Öyleyse başıma bela olmaya mı çalışıyorsun?"

Baxian sessizce güldü. "Evet, sanırım."

Hunt tekrar yere indi. "Pollux'la aranızdaki şu mesele neydi... Pollux'un artıkları hakkında?"

Baxian ellerini ceplerine soktu. "Pollux kıskanç pisliğin teki. Bunu biliyorsun."

Hunt'ın aklına şimdiye dek Pollux'un Sandriel'den yeğ tuttuğu tek bir kişi geliyordu. "Geyik'ten mi hoşlanıyorsun?"

Baxian bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Ona yaklaşacak kadar deli olan tek kişi Pollux. Lidia'ya üç metrelik sopayla bile dokunmam ben."

Hunt hesabını tutamadığı kadar uzun yıllar boyunca düşmanı olmuş erkeğin yüzünü inceledi. Bir şey değişmişti. Önemli bir şey, temel ve... "Ben ayrıldıktan sonra Sandriel'le neler oldu?"

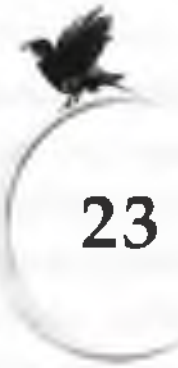
Baxian sırıttı. "Sandriel'le ilgili olduğunu kim söyledi?"

"Neden son günlerde kimse sorularıma direkt cevap veremiyor?"

Baxian bir kaşını kaldırdı. Uzaktan tehditkâr bir gök gürültüsü duyuldu. "Sen bana sırlarını söyle, ben de benimkileri söyleyeyim Athalar."

Hunt ona hareket çekti. Hoşça kal bile demeden kararmakta olan gökyüzüne doğru havalandı.

Ama Baxian'ın onu izlemeye devam ettiği hissinden kurtulamadı. Sanki önemli bir şeyi sürüncemede bırakmıştı ve bunun bedelini ödemesi an meselesiydi.

23

Ithan Şef Ketos'un ve cesedin başına toplanmış acil durum çalışanı merlerin oluşturduğu küçük gruptan bir adım geri çekildi. Daha Istros'un Lunathion'a bir saat mesafedeki eski koluna yaklaşmadan ölümün kokusunu almıştı; burası meşe ağaçlarından oluşan küçük bir ormanın ortasında yer alan yemyeşil bir yerdi. Nehrin bu bölümüne yürüyerek ulaşmak neredeyse imkânsız olduğundan jetlerle Mavi Nehir'den gelmişlerdi. Kurt formunda olsaydı işi kolaylaşabilirdi ama nehrin bir kilometre aşağısından ceset kokusunu aldıktan sonra o bedende olmadığına şükretmişti.

"Selkie dişi" diyordu Tharion alnındaki terleri silerken toplanmış olan küçük gruba. Büyük meşelerin gölgesinde bile güneş ormanı yakıp kavuruyordu.

Ithan matarasından bir yudum su içti. Destek bölümünün siyah blucini ve çizmeleri yerine şort ve sandalet giymeliydi. Zaten artık bu kıyafetleri giymesine gerek yoktu.

Tharion nehir kıyısındaki küçük yığını gözden geçirmeye devam etti. Ceset bu sabah oradan geçmekte olan bir susamuru tarafından bulunmuştu. "İnfaz tarzında öldürülmüş."

Ölüm yeni bir şey değildi. Ithan onunla yirmi iki yaşındayken tanışmış olmamayı dilerdi, ölüm artık ona ürkütücü bir şey gibi gelmiyordu. Ama bir kurdun hayatı böyleydi. Bir Holstrom'un.

Tharion eliyle işaret etti. "Sağ bacağına saplanan gorsian mermisi fok formuna girmesine engel olmuş, sol uyluk atardamarındaki

kesikte hafif kanama. Yinelenen kesikler katilin kurban kan kaybından ölene kadar bacağını deşmeye devam ettiğini işaret ediyor."

Cthona esirgesin. "Ya da sorularına cevap alana kadar" dedi Ithan.

Gruptakiler –Tharion'ın halkından üç kişi– başlarını Ithan'a çevirdi. Ithan'ın buraya getirilmesinin bir nedeni vardı, burnunu kullansın diye getirilmişti. Anlaşılan konuşmak bu nedene dahil değildi.

"O da olabilir" dedi Tharion, kollarını göğsünde kavuştururken şöyle der gibiydi:

Sesini çıkarma, benim sezgilerim de aynısını söylüyor.

En azından Ithan'a öyle söylüyormuş gibi gelmişti. Sunball sahasında geçirdiği yıllar sayesinde insanların yüz ifadelerini ve sözlerini yorumlamakta hayli ustalaşmıştı.

Tharion gruptakilere döndü. "Tamam. Olay yerini belgelemeye devam edin, sonra da kurbanın adını öğrenmeye çalışalım." İnsanlar emirleri yerine getirmek üzere uzaklaşınca Tharion bir kenara çekilip havayı kokladı.

Ithan'ın sol tarafından bir erkek sesi geldi. "Hey, sen eskiden sunball oynuyordun, değil mi?" Ithan birkaç metre ötede üstünde mavi bir MSAB rüzgârlığı olan al yanaklı bir mer gördü, merin elinde bir telsiz vardı.

Ithan homurdandı. "Evet."

"HŞÜ'de oynuyordun... sen şu Holstrom denen çocuktun."

Çocuktun. Son zamanlarda hayatındaki her şey geçmiş zamana aitti. *Connor'ın kardeşiydin. Bir sürünün parçasıydın. Destek bölümündeydin. Bir sunball oyuncusuydun. Bryce'ın arkadaşıydın. Normaldin. Mutluydun.*

"Ta kendisi."

"Neden bıraktın? Şu anda profesyonel ligin en iyisi olabilirdin."

Ithan gülümsemedi, tüm gücünü harcayarak ilgisiz görünmeye çalıştı. "Başka planlarım vardı."

"Profesyonel ligde sunball oynamak dışında mı?" Erkeğin ağzı açık kaldı. Sanki birkaç metre ötede bir selkie'nin harap haldeki bedeni yatmıyordu.

Şimdi herkes ona bakıyordu. Ithan gözler önünde büyümüştü, yıllarca binlerce insanın önünde galibiyetler ve mağlubiyetler yaşamıştı. Yine de buna alışamamıştı.

"Holstrom." Tharion'ın havayı bıçak gibi kesen sesi neyse ki onu bu sohbetten kurtardı. Ithan erkeğe başıyla selam verdikten sonra nehrin kenarında duran şefin yanına gitti. Tharion, "Burnuna bir koku çalındı mı?" diye mırıldandı.

Ithan derin bir nefes aldı. Kan, çürük, su, demir ve...

Daha derinlere dalarak, katmanları çekip alarak bir kez daha kokladı. Tuz, su ve fok. Bu selkie idi. Sonra... "Burada insan kokusu var. Onun üzerinde." Yaprakların ve kuru çalıların arasına bırakılmış olan selkie'yi işaret etti. "İki insanın kokusu."

Tharion bir şey söylemeden parmaklarının arasındaki su şeridini döndürüyordu. Mer bu bakımdan su perilerine benziyor, yoktan su yapabiliyordu.

Ithan izlere dikkat ederek açıklığı adımlamaya başladı; topraktaki, yapraklardaki ve dal parçalarındaki izleri gözden geçirip kokladı.

Tekrar kokladı, beyni bütün kokuları yeniden gözden geçirip ayıkladı.

"Kurt formuna girsen daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu Tharion bir ağaca yaslanarak.

"Hayır" diye yalan söyledi Ithan ve yürümeye devam etti. O formu almaya, o boş ruhlu kurdu hissetmeye dayanamazdı.

Birkaç kez daha kokladı, sonra Tharion'ın yanına gelip sessizce konuşmaya başladı. "Her yerde dişi bir insanın kokusu var. Ama ikinci koku erkek bir insana ait. Biraz garip ama insan." Tam Ithan'ın yarı fırtınakuşu bir insanı tarif edeceği gibi. "Sadece selkie'nin üzerinde. Çok hafif bir koku."

"Peki bu sana ne söylüyor?" diye sordu Tharion, Ithan kadar alçak sesle konuşarak; bir yandan da olay yerini belgeleyen diğerlerini izliyordu.

"Tahminimi mi soruyorsun?"

"Evet, içinden geçeni söyle."

Ithan etraftaki merleri işaret etti. İşitme duyuları onunki kadar

keskin olmayabilirdi ama.. "Bence daha güvenli bir yerde konuşmalıyız."

Tharion *hmmm* diyerek düşünmeye daldı. Sonra araştırmacı grubuna seslendi. "Fikri olan var mı çocuklar?"

Kimseden cevap gelmedi.

Tharion içini çekti. "Peki. Onu torbaya koyup laboratuvara götürün. Testlerin bir an önce yapılmasını istiyorum, kimlik araştırmasının da."

Diğerleri Mavi Nehir'in kıyısına sıralanmış su araçlarına doğru yürümeye başladılar, yaptıkları su büyüsüyle bunları yerlerine sabitlemişlerdi. Ithan ve Tharion cesetle yalnız kaldı.

Mer erkeği bir kaşını kaldırdı. "Mavi Saray'a gitmem gerek ama ne bulduğunu sıcağı sıcağına duymak istiyorum. Zamanın var mı?"

"Zamandan bol neyim var zaten" dedi Ithan.

Bunca boş zamana sahip olmak hep angarya gibi mi gelecekti acaba?

"Anlat bakalım" dedi Tharion ofisteki koltuğuna oturup bilgisayarını açarken.

Ithan Holstrom Istros'un derin maviliklerine bakan camdan gelip geçen balıkları ve susamurlarını izliyordu. Tharion onu Aşağı'ya getirirken kurt pek konuşmamıştı ama kocaman açılmış gözlerinden buraya daha önce hiç gelmediği belli oluyordu.

Ithan arkasına dönmeden konuşmaya başladı. "Bu işe karışanların tahmin ettiğimiz kişiler olduğunu varsayalım. Bence selkie çocuğu bulup Lunathion'a gitmesine yardımcı oldu. Çocuğun kokusunun hâlâ giysilerinde olduğuna bakarsak kısa bir süre sonra selkie bir kadın tarafından bulundu ve Emile'in yerini söylemesi için işkenceye maruz kaldı. Hakkında bildiklerimizi göz önüne alırsak benim tahminim bu kadının Pippa Spetsos olduğu yönünde."

Tharion'ın dudakları yana kıvrıldı. "Teknik ekip cinayetin yaklaşık bir gün önce işlendiğini söyledi. Bu senin bulgularınla uyuşuyor mu?"

"Evet, gerçi muhtemelen bir gün bile olmamış. Ama çocuğun kıyafetlerdeki kokusu bundan daha eski. Altı saat kadar."

"Neden?" Tharion çenesini ellerine dayadı.

"Çünkü koku hâlâ üzerinde olduğuna göre selkie suya girmiş ya da giysilerini değiştirmiş olamaz. Bildiğim kadarıyla selkie'lerin şekil değiştirmeden ve yüzmeden bir gün dayanabildikleri pek görülmüş değildir. Su çocuğun kokusunu üzerinden alırdı."

Tharion duyduklarını kafasında evirip çevirerek düşündü. "Ama açıklıkta çocuğa ait bir iz bulamadık."

"Hayır" dedi Ithan ona dönerek. "Emile o açıklığa hiç gelmedi. Selkie oraya sonradan gitmiş olmalı."

Tharion masasının arkasında asılı olan, Hilal Şehir ve çevresini gösteren haritaya baktı. "O nokta incelediğim kayıkla şehrin arasında kalıyor. Eğer Emile selkie'yle oralarda bir yerlerde karşılaştıysa gerçekten Lunathion'a geliyor demektir. Ayrıca cinayet işleneli henüz bir gün olmadıysa çocuk gelmiş bile olabilir."

"Dişinin üstündeki koku Pippa Spetsos'a aitse o da burada olabilir."

"Ya da askerlerinden biri" dedi Tharion. "Her iki durumda da Şafak bölüğü yakınlarda demektir. Dikkatli olmalıyız."

"Pippa bir kadın insan."

"O tehlikeli bir isyancı, gorsian mermileri sayesinde Vanir öldürebiliyor. Ayrıca en masumları bile öldürmekten zevk alan bir psikopat. Önlemimizi almadan ona yaklaşamayız." Önce Emile'i bulmayı ve Pippa'yla hiç uğraşmak zorunda kalmamayı umuyorlardı.

Ithan sessizce güldü. "Onu alt edebiliriz. Kardeşim Philip Briggs'in işini bitirmişti."

"İçimden bir ses Pippa'nın Briggs'ten de beter olduğunu söylüyor."

"Hadi canım" dedi Ithan alaycı bir sesle.

Tharion yüzündeki ciddi ifadeyi gizlemeye çalışmadı. "Hayatta kalmak istiyorum. Kurt yeteneklerine olan abartılı güvenin yüzünden hayatımı riske atmayacağım."

"Siktir oradan."

Tharion omuz silkti. "Benim nehrimde benim kurallarım geçer köpekçik."

Yukarıdan gelen gök gürültüsü sessiz koridorlarda yankılanırken kalın camları bile zangırdattı.

"Onun peşine tek başıma düşebilirim."

Tharion sırıttı. "Buraya sıkışıp kalmışken düşemezsin."

Ithan Tharion'ı şöyle bir süzdü. "Öyle mi dersin? Beni kafese mi kapatacaksın?"

"Evet, kendi güvenliğin için. Ölürsen Bryce bana ne yapar biliyor musun? Bir daha iç çamaşırlarını da sevip okşayamam."

Ithan aval aval bakakaldı. Sonra gülmeye başladı. Kahkahaları gür ama bir parça boğuk çıkıyordu, sanki uzun zamandır kahkaha atmamıştı. "Athalar seni nasıl öldürmüyor bilmem."

"*Ben* ölürsem Bryce Athalar'a ne yapar biliyor musun?" Tharion sırıttı. "Tatlı Bacaklım bana arka çıkar."

"Neden ona böyle diyorsun?" diye sordu Ithan temkinli bir sesle.

Tharion yine omuz silkti. "Buna cevap vermemi gerçekten istiyor musun?"

"Hayır."

Tharion sırıttı. "Neyse, asıl soru Emile'in şu anda Danika'nın e-postada üstü kapalı olarak bahsettiği yere doğru gidip gitmediği."

Holstrom Tharion'a dün Bryce'la birlikte buldukları kağıtlardan ve gazete küpürlerinden söz etmişti ama bunlarla olası bir buluşma yeri arasında herhangi bir bağ yoktu.

Tharion'ın ofisinin kapısı açıldı; adamlarından biri, Kendra, içeri girdi. Sarışın nöbetçi Ithan'ı gördüğü anda olduğu yerde kalınca saçları savruldu. Dönüp Tharion'a baktı, Tharion ise başını salladı. Kurdun yanında konuşabilirdi.

"Patron sizi odasına istiyor. Biraz... sinirli."

Kahretsin. "Gök gürültüsünü duydum zaten." Kendra çıkarken Tharion başıyla kapıyı işaret etti. "Soldaki koridorda bir bekleme salonu var. Televizyon izle, bir şeyler atıştır, takıl işte. Çok geçmeden dönerim. Sonra da çocuğu aramaya başlarız." Tabii Pippa Spetsos'tan uzak durma umuduyla.

Bir fırtına kopacağı zaman sinirlerini yatıştırmak için kraliçenin odasına yürüyerek giderdi. Kuru yaz aylarında Yukarı'da yağmur yağıyorsa vaziyet kötü demekti.

Bryce yaz sıcağında yüzünü yelpazelerken yağması an meselesi olan yağmur için Ogenas'a, Fırtına Getiren'e, minnet duyuyordu.

Ya da hangi Vanir öfke nöbeti geçiriyorsa ona. Masmavi gökyüzünün bir anda fırtına bulutlarıyla kaplandığına bakılırsa büyük ihtimalle ikincisiydi.

"O kadar da sıcak değil" dedi Ruhn; kaldırımdan Destek bölümünün Eski Meydan ve Küçük Ay'la dip dibe olan idman tesisine doğru yürüyorlardı. Boş, devasa salon genelde büyük toplantılar için kullanılıyordu ama Ruhn salonu haftada bir gün bu saatte kendi eğitimlerine ayırmıştı.

Bugün aralarına yeni biri katılıyordu. Prens Cormac Bryce'ın eğitimine başlamaya dair verdiği sözü tutup gelmeye tenezzül ederse tabii.

"O deri ceketi nasıl giyiyorsun anlamıyorum" dedi Bryce, terden sırılsıklam olmuş uylukları her adımda birbirine yapışıyordu.

"Silahları saklamak zorundayım" dedi Ruhn deri ceketin altındaki kılıflara vurarak. "Turistleri ürkütmek iyi olmaz."

"İyi de zaten üstünde kılıç taşıyorsun."

"Kılıç insanlar üzerinde tabancadan daha farklı bir etki yaratıyor."

Doğruydu. Randall bunu Bryce'a uzun zaman önce öğretmişti. Kılıçlar umut, direniş, güç anlamına gelebiliyordu. Tabanca ise ölüm. Savunma amaçlı da olsa tabancalar sadece öldürmeye yönelik silahlar olarak görülüyordu.

Bryce'ın telefonu çaldı, Bryce kimin aradığına baktıktan sonra sesini kapatarak telefonu cebine koydu.

"Kim arıyor?" diye sordu Ruhn, gök gürlerken yan yan Bryce'a baktı. İnsanlar caddeleri boşaltmaya başlamıştı, sağanaktan korunmak için dükkânlara ve binalara doluşuyorlardı. Kuru iklimlerde yaz fırtınaları genellikle şiddetli olur, birden boşalan yağmur yüzünden caddeleri sel basardı.

"Annem" dedi Bryce. "Onu sonra ararım." Çantasından bir kartpostal çıkarıp Ruhn'a doğru salladı. "Muhtemelen bunun için arıyordur."

"Bir kartpostal için mi?" Kartpostalın üzerinde neşeli fontlarla *Nidaros'tan Sevgiler!* yazıyordu.

Bryce kartpostalı tekrar çantasına koydu. "Evet. Küçüklüğümden beri süregelen bir şey. Ne zaman kavga etsek annem bana

kartpostallar yollayarak tuhaf bir şekilde özür dilerdi. Konuşamazmışız ama kartpostallar aracılığıyla yeniden iletişime başlayabilirmişiz gibi."

"Ama aynı evde yaşıyordunuz."

Bryce yine güldü. "Evet. Annem kartpostalları kapımın altından atardı, ben de onun kapısından. Kavga dışında her şeyden bahsederdik. Ben HŞÜ'ye gidene kadar ve sonrasında da buna devam ettik." Bryce çantasını karıştırıp boş bir kartpostal çıkardı, kartpostalın üzerinde el sallayan bir susamuru resmi vardı ve *Mutluluklar Lunathion!* yazıyordu. "Ona sonra bunu göndereceğim. Telefon etmekten daha kolay."

"Annene... her şeyi anlatacak mısın?" diye sordu Ruhn.

"Sen delirdin mi?"

"Nişan işinin kurmaca olduğunu peki? O zaman peşini kesin bırakır."

"Telefonlarını neden açmıyorum sanıyorsun?" dedi Bryce. "Ateşle oynadığımı söyleyecek. Cormac'ın sahip olduğu gücü düşününce doğru da. Annemi ikna etmenin imkânı yok."

Ruhn kıkırdadı. "Üvey annem olmasını gerçekten isterdim."

Bryce kıs kıs güldü. "Çok tuhaf. Sen ondan yirmi yaş büyüksün."

"Bu arada sırada haddimi bildirecek bir anneye ihtiyaç duymadığım anlamına gelmez." Ruhn bunu sırıtarak söylemişti ama... kendi annesiyle gergin bir ilişkisi vardı. Annesi merhametsiz değildi, sadece aklını yitirmişti. Son zamanlarda onunla Ruhn ilgileniyordu. Babasının kesinlikle ilgilenmeyeceğini biliyordu çünkü.

Bryce düşünmeye pek fırsat bulamadan konuşmaya başladı. "Kış Gündönümü'nde Nidaros'a gitmeyi düşünüyorum. Hunt da geliyor. Bize katılmak ister misin?" Artık Hunt'la programlarını yaptıklarına göre düzgün bir insan gibi tatilde annesini ziyarete gidebilirdi.

Tabii annesi nişan konusunda onu bağışlarsa. Ve bu konuyu açmazsa.

Kaldırıma yağmur damlaları düşüyordu ama Ruhn durdu. Gözleri öyle umut ve mutluluk doluydu ki Bryce'ın içi ezildi. Ruhn ise, "Hunt'ı eve götürüyorsun ha?" dedi.

Bryce elinde olmadan kızardı. "Evet."

"Sevgiliyi eve götürmek önemli bir adım."

Bryce geçiştirmek ister gibi elini salladı ama yağmur şiddetlenmeye başladığı için büzüldü. Eğitim tesisine daha beş blok vardı. "Şurada bekleyelim" dedi boş bir restoran tentesinin altına sığınarak. Istros bir blok ötedeydi, Bryce'ın suyun yüzeyine inen yağmur perdelerini görebileceği kadar yakındı. Bu yağmurda merler bile dışarıda gezmezdi.

Tenteden şelale gibi dökülen sular şimdiden bloğun köşesindeki kanalizasyon girişine doğru akmakta olan bir nehri andıran sele karışıyordu. "Sizinle gelmemi gerçekten istiyor musun?" dedi Ruhn uğultunun arasında.

"İstemeseydim davet etmezdim." Bryce aralık ayında hâlâ hayatta olacaklarını farz ediyordu. Bu isyan meselesi yüzünden hepsi ölmezse tabii.

Ruhn'ın dövmeli gırtlağı inip kalktı. "Teşekkürler, genelde tatili Dec ve ailesiyle geçiririm ama... bu yıl gitmesem sorun etmezler herhalde."

Bryce başını salladı, sonra rahatsız edici bir sessizliğe gömüldüler. Genellikle gergin sessizlikleri idman yaparak atlatırlardı ama şimdi yağmur tarafından esir alınmışken... Bryce Ruhn'ın ne diyeceğini bekleyerek susmaya devam etti.

"Yıldız Kılıcı'nı neden kullanmıyorsun?"

Bryce Ruhn'ın omzunun üstünden görünen siyah kılıç kabzasını işaret etti, "O senin kılıcın."

"Aynı zamanda senin."

"Bende Danika'nın kılıcı var. Ayrıca onu önce sen buldun. Üzerinde hak iddia etmek bana pek doğru gelmiyor."

"Sen benden daha Yıldız Doğan'sın. Kılıcı sen almalısın."

"Saçmalama." Bryce geriye doğru bir adım attı. "Onu istemiyorum." Yağmurun, rüzgârın durduğuna yemin edebilirdi. Sanki susmuş dinliyorlardı. Hava sıcaklığı bile düşmüş gibiydi.

"Aidas sende gerçek Yıldız Doğan Kraliçe'nin ışığı olduğunu söyledi. Ben ise tecavüzcü bir pisliğin varisiyim."

"Ne fark eder? Seçilmiş Kişi sen olduğun için mutluyum."

"Neden?"

"Çünkü..." Bryce saçlarını kulaklarının arkasına kıstırdı, sonra tişörtünün eteğiyle oynamaya başladı. "Benim göğsümde zaten şu yıldız var." Usulca yıldıza dokundu. Kollarındaki tüyler cevap verir gibi dikildi. "Üstüne bir de havalı bir kılıca ihtiyacım yok."

"Benim var mı?"

"Sen ciddi misin? Sanırım ne kadar özel olduğunu bilmiyorsun Ruhn."

Ruhn'ın mavi gözleri ışıldadı. "Teşekkürler."

"Ciddiyim." Bryce Ruhn'ın elini tuttu, göğsünden ışık yayılmaya başladı. "Kılıcın sana gelmesinin bir nedeni var. İki Yıldız Doğan soylusu en son ne zaman barış içinde yan yana yaşadı? Feylerin şu aptal kehanetinin dediği gibi: *Bıçak ve kılıç yeniden birleştiği zaman halklarımız da birleşecek.* Yıldız Kılıcı sende. Peki ya... Bilmiyorum. Ya bir yerlerde benim için bir de bıçak varsa? Ama dahası Urd nasıl bir oyun oynuyor? Yoksa oynayan Luna mı? Nihai amaç ne?"

"Tüm bunların tanrıların işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bryce'ın kollarındaki tüyler bir kez daha dikildi, göğsündeki yıldızın ışığı azalıp söndü. Bryce başını yağmurun kamçıladığı caddeye çevirdi. "İlkbaharda olanlardan sonra ister istemez orada birinin olup olmadığını merak etmeye başladım. Bütün bunları yönlendiren biri. Eğer bir oyun oynanıyorsa... bilemiyorum. Bizi aşan bir oyun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cehennem başka bir dünya. Başka bir *gezegen*. Yani Aidas aylar önce öyle söylemişti. İblisler bizimkilerden farklı tanrılara tapıyor, peki dünyalar çakıştığında ne olacak? İblisler buraya gelirse tanrıları da onlarla birlikte mi gelecek? Ayrıca hepimiz, Vanirler... başka yerden geldik. Midgard'da göçmeniz. Peki kendi dünyalarımıza ne oldu? Kendi tanrılarımıza? Hâlâ bizi izliyorlar mı? Bizi hatırlıyorlar mı?"

Ruhn çenesini ovuşturdu. "Bu öğle tatilinde konuşulmayacak kadar günahkârca bir konu. Annenle birbirinize kartpostal göndermenizi anlayabilirim. Ama bu? Bunun için kahveye ihtiyacım var."

Bryce başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı, sırtına yayılan ürpertiyi bastırmak elinden gelmiyordu. "Sadece içimde böyle bir his var." Ruhn hiçbir şey söylemedi, Bryce gözlerine yeniden açtı.

Ruhn gitmişti.

Siyah pelerini ve giysisi kemikli bedenine yapışmış, grimsi sarkık yüzünden sular akan bir Azril baygın kardeşini caddenin karşısına doğru sürüklüyordu. Asit yeşili gözleri Cehennem Ateşi gibi parlıyordu.

Yağmur yüzünden yaratığın yaklaştığını görmemiş olsalar gerekti. Bryce kollarındaki tüylerin diken diken olmasını konuştukları tehlikeli konuya bağlamıştı. Caddede kimse yoktu... yoksa herkes bir şekilde Azril'in varlığını sezmiş miydi?

Bryce kükreyerek sağanak yağmurun içine daldı ama çok geç kalmıştı. Azril ucunda çentik çentik tırnaklar bulunan upuzun parmaklarıyla Ruhn'ı kanalizasyon kanalının içine itti, ardından kendisi de içeri daldı.

24

Ruhn sürükleniyordu.

Daha az evvel Bryce'la tanrılardan, yazgıdan falan bahsediyorlardı. Şimdi ise soğuk ve çürümüş bir şey kulağının dibinde soluyordu, kendini başı sonu belli olmayan bu kara boşluğun içinde bulmuştu.

Ne olmuştu? Bir şey üstüne atlamıştı ve *kahretsin,* Bryce...

Gece.

Dişinin sesi her yerden ve hiçbir yerden yankılandı.

Gece, gözlerini aç.

Ruhn sese doğru döndü. *Günışığı?*

Gözlerini aç. Uyan.

Ne oldu? Zihnime nasıl ulaştın? Kristal yanımda değil ki.

Sana ne olduğunu bilmiyorum. Zihnine nasıl ulaştığımı da. Sadece içime doğan... aslında içime ne doğdu bilmiyorum ama birden köprü belirdi. Her nerede isen büyük bir tehlikeyle karşı karşıyasın sanırım.

Günışığı'nın sesi aşağıdan, yukarıdan, Ruhn'ın kemiklerinin içinden yankılanıyordu.

Nasıl uyanacağım bilmiyorum.

Gözlerini aç.

Kolaydı sanki.

Günışığı haykırdı, *Uyan dedim! Hemen!*

Sesinde tanıdık bir yankı vardı ama Ruhn ne olduğunu çözemedi.

İşte oradaydı, alevler içinde, zihinleri arasındaki bağlantı güçlenmiş gibiydi. Günışığı'nın saçları başının etrafında uçuşurken şenlik ateşini çağrıştırıyordu. İkisi de suyun altında gibiydi.

Uyan! diye kükredi Günışığı, alevler çıtırdadı.

Sesin bana neden tanıdık geliyor?

Emin ol tanıdık olamaz. Ayrıca uyanmazsan birazdan öleceksin.

Kokun...

Kokumu alamazsın.

Alabiliyorum. Bu kokuyu tanıyorum.

Seninle daha önce hiç karşılaşmadık...

Kim olduğumu bilmiyorsan bundan nasıl emin olabilirsin?

GÖZLERİNİ AÇ!

Sadece karanlık ve dökülen suyun uğultusu. Şehrin altından akan yeraltı nehrine daldığında Bryce'ın kanalizasyon hakkındaki ilk izlenimi buydu.

Suyun içinde nelerin yüzdüğünü aklına getirmeden kanalizasyon boyunca uzanan taş platforma doğru yürüdü, sudan çıkarken gözleri Azril'i arıyordu. Ruhn'ı.

Loş ışıktan başka hiçbir şey yoktu, yukarıdaki kanalizasyon ızgarasından içeri cılız bir ışık süzülüyordu. Bryce göğsündeki yıldıza baktı. Derin bir nefes aldı, nefesini saldığında ortalık aydınlandı.

Işık tüneli bütünüyle aydınlatıp gümüş parıltısını taşlara, kahverengi sulara, kemerli tavana...

Eh, kardeşini bulmuştu işte.

Beş de Azril.

Azriller kanalizasyon nehrinin yüzeyinde asılı duruyor, siyah cüppeleri havada uçuşuyordu. Ruhn baygın bir halde iki Azril'in arasında sallanıyordu. Yıldız Kılıcı hâlâ sırtındaydı. Ya silahını almayacak kadar aptaldılar ya da kılıca dokunmak istemiyorlardı.

"Ne istiyorsunuz?" Bryce biraz daha yaklaştı. Yukarıdaki ızgaralardan sular boşalınca nehir bir anda kabardı.

"Bir mesaj getirdik" dedi Azriller hep bir ağızdan. Sanki tek bir zihinden yönetiliyorlardı.

Bryce bir adım daha yaklaşırken sert bir sesle, "Mesaj göndermenin daha kolay yolları da var" dedi.

"Daha fazla yaklaşma" diye uyardılar onu, ciddi olduklarını göstermek için Ruhn'ı birkaç santim aşağı sarkıttılar. Boğulması için onu baygın halde suya atacaklarmış gibi.

Azrillerden biri Ruhn'a yaklaşırken Yıldız Kılıcı'nın kabzası cüppesine süründü. Azril tıslayarak geri çekildi.

Anlaşıldı, kesinlikle kılıca dokunmak istemiyorlardı.

Ama arkasındaki karanlığın içinden beş Azril daha çıkınca bunun pek bir önemi kalmadı. Bryce elini arka cebindeki telefonuna attı ama Azriller Ruhn'ı birkaç santim daha aşağı indirdiler. "Sakın" dediler sesleri dört bir yanda yankılanarak.

Uyan dedi Bryce içinden Ruhn'a. *Uyan ve şu dangalakları parçalarına ayır.*

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu bir kez daha.

"Bizi Çukur Prensi gönderdi."

Bryce'ın kanı dondu. "Siz ona hizmet etmiyorsunuz. Kralınızın bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Yine de ondan mesaj getirdik."

"Prens Ruhn'ı bırakın da konuşalım."

"Yıldızınla bize saldır diye mi? Olmaz."

Bryce hepsini görmek için olduğu yerde döndü. Nehre atarlarsa Ruhn belki hayatta kalabilirdi ama bunun da bir sınırı vardı. Dalış'ı yerine getirmiş bir Vanir ne kadar süre oksijensiz kalabilirdi? Yoksa ölümsüz gücü tükenip ölene kadar defalarca boğulup kurtularak acı mı çekerdi?

Öğrenmek istemiyordu.

"Mesajınız nedir?" diye sordu.

"Çukur Prensi Apollion saldırıya hazır."

İsmi duyunca Bryce'ın kanı buz kesti. "Savaş mı ilan ediyor yani?" Aidas dün buna benzer bir şey söylemiş ama orduların Bryce için toplandığından bahsetmişti. Bryce da Cehennem'in planladığı deliliğe yardım etmekten bahsettiğini sanmıştı.

"Çukur Prensi bu kez dişli bir rakip istiyor. Uzun zaman önce Prens Pelias'ın yaptığı gibi kolayca pes etmeyecek bir rakip. *Senin-*

le yüzleşmek istiyor Yıldız Doğan, bütün gücünle karşına çıkmanı istiyor."

Bryce bir kahkaha attı. "Söyleyin ona siz yarı ölüler yolumu kesmeden önce idmana gidiyordum." Ama Azrillerin kimi temsil ettiğini düşününce kemikleri titredi. "Az önce eğitmenimi yere serdiğinizi söyleyin."

"Daha sıkı çalış. Daha iyi çalış. Prens bekliyor."

"Moral konuşması için teşekkürler."

"Saygısızlığın hiç hoş değil."

"Evet, kardeşimi kaçırmanız da hiç hoş değil."

Azriller öfkeden köpürünce Bryce ürkerek sindi. "Çukur Prensi zaten Kemik Mahallesi'nin sisleri içinde dişli rakibi olabilecek diğer kişiyi arıyor... ya da en büyük silahını."

Bryce tam *Emile'i mi?* demek için ağzını açmıştı ki kendini tuttu. *Kahretsin...* demek Apollion da çocuğu arıyordu ha. Danika'nın kastettiği yer Kemik Mahallesi miydi yani? Düşünceler zihninden hızla geçiyor, planlar üst üste seriliyordu. "Yeraltı Kralı'nın Apollion'un topraklarında başıboş dolaşmasına izin vermesi beni şaşırttı."

"Ölümün bekçileri bile Çukur Prensi'nin önünde eğilir."

Bryce'ın içi sızladı. Emile Kemik Mahallesi'ndeydi. Hiç değilse Apollion öyle düşünüyordu. Danika neden Sofie'ye orasının güvenli olduğunu söylemişti ki?

Bryce'ın başka bir şey sormasına fırsat kalmadan Azriller hep bir ağızdan konuşmaya başladı: "Sen ruhunu sattın Bryce Quinlan. Sıran geldiğinde ruhunu parça parça edeceğiz."

"Randevulaştık desenize." Ruhn'ı ellerinden almanın, onlardan daha hızlı ve daha akıllıca davranmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Belki şimdi tadına bir bakabiliriz." Azriller ileri atıldı.

Bryce ışığını saçarak kendini tünelin kavisli duvarına doğru attı. Kenara çarpan sular neon pembesi spor ayakkabılarını ıslatıyordu.

Azriller patlamanın etkisiyle geriye savruldu ama savurdukları tehditlere rağmen Ruhn'ı aralarında tutmaya devam ediyorlardı. Bryce içindeki tüm gücü toplayıp zirveye ulaştırdıktan sonra...

Bir patlama daha. Ama bu kez Bryce değil bir başkasıydı. Saf geceden oluşan bir patlama.

Bir an Azrillerden biri yanında belirdi. Sonra yok oldu. Bir anda kayboluverdi. Diğerleri tiz çığlıklar atıyordu ama...

Cormac birden nehrin üstünde belirince Bryce bir çığlık attı; Cormac kollarını bir Azril'e dolamıştı, sonra yine yok oldu.

Cormac tekrar belirdi. Yine Azrillerden birini alarak gözden kayboldu.

Zaten ölü olan bir şey öldürülemezdi. Ama... başka yere götürülebilirdi. Ya da Cormac her ne yapıyorsa o yapılabilirdi.

Cormac bir kez daha belirdi, sarı saçları parıldıyordu. *"ŞU LANET IŞIĞINI KULLANSANA!"* diye bağırdı.

Bryce Cormac'ın bakışlarını takip etti: Ruhn. Azriller onu hâlâ havada tutuyordu.

Bryce tüm gücünü kullanarak bir süpernova gibi parladı. Azriller çığlıklar atarak tehditlerini yerine getirdiler ve Ruhn'ı kanalizasyon sularına fırlattılar.

Cormac köpüklü sulara çarpmadan Ruhn'ı yakaladı. Yeniden kayboldu.

Azriller çığlıklar atıp tıslayarak dönmeye başladılar. Bryce ışığıyla bir kez daha saldırınca tünelin en koyu gölgelerine doğru kaçıştılar.

Sonra Cormac dönüp Bryce'a bir şey fırlattı... Yıldız Kılıcı. Onu Ruhn'dan almış olmalıydı. Bryce hiç düşünmeden kılıcı kınından çekti. Siyah kılıçtan Yıldız ışığı fışkırmaya başladı. Metali yanardöner bir ateşle tutuşmuş gibiydi.

Azrillerden biri üstüne atıldı; Bryce kılıcı havaya kaldırdı, düşüncesizce yapılmış, işe yaramaz bir hamleydi bu. Randall görse dehşete düşerdi.

Ama kılıç giysileri, çürümüş eti ve yaşlı kemikleri kesti. İlk kez, belki de bu dünyada ilk defa, bir Azril'den kanlar akmaya başladı.

Azril haykırıyordu, sesi bir atmacanın çığlığı kadar keskindi. Diğer Azriller korku ve öfkeyle bağrıştılar.

Bryce'ın gücü Yıldız Kılıcı'na akarken kılıç parlayarak şarkı söylüyordu. Gücü kılıcı aktive ediyordu. Kılıcı yaralı Azril'in kemikli göğ-

süne saplamak öyle rahatlatıcı ve zahmetsiz oldu ki. Azril böğürerek yay gibi büküldü, buruşuk dudaklarından siyah kanlar fışkırıyordu.

O zaman diğer Azriller de çığlıklar atmaya başladı. Öyle çok bağırıyorlardı ki Bryce tünelin başlarına çökeceğini sandı, neredeyse kulaklarını tıkamak için kılıcı elinden bırakacaktı.

Azriller saldırıya geçti ama Cormac gölgelere bürünmüş halde Bryce'ın önünde beliriverdi. Bryce'ı belinden kaparcasına tutup ışınlandı.

Rüzgâr uğulduyor, dünya fırıl fırıl dönüyordu ama...

Destek bölümünün idman tesisinde yere kondular. Ruhn yanındaydı; üçünden damlayan kanalizasyon suları dışında tertemiz olan cilalı çam döşemelerin üzerinde öksürüyordu.

"Sen *ışınlanabiliyor musun*?" dedi Bryce soluk soluğa Cormac'a dönerek.

Ama beti benzi atmış olan Cormac gözlerini Yıldız Kılıcı'na dikmişti. Bryce sımsıkı tuttuğu kılıca baktı. Eli kılıcı bırakmayı reddediyordu sanki.

Bryce titreyen parmaklarla kılıcı yeniden kınına soktu. Kılıcın ışığı söndü ama hâlâ uğulduyordu ve Bryce buna ne anlam vermesi gerektiğini bilemiyordu.

Öldürülemez olanı öldüren kılıca ne anlam vereceğini bilemiyordu.

II. KISIM

BOŞLUK

25

Tharion dikkatle kraliçenin ayağının dibine uzanmış iki sobek'i izliyordu, sobeklerin pullarla kaplı güçlü gövdeleri sedirin basamaklarına serilmişti. Gözleri kapalı olduğundan yaşadıklarını ve tek bir ısırıkta kolunu koparabileceklerini gösteren tek şey uzun burunlarından çıkan kabarcıklardı.

Nehir Kraliçesi'nin tahtı kayalık zeminden çıkan nehir mercanlarının oluşturduğu yükseltinin içine oyulmuştu. Lunathion kıyıya hayli yakın olduğundan Istros'un bu kısmı kraliçenin etrafını süsleyen deniz şakayıklarının, dantel gibi salınan yelpaze mercanlarının ve arada bir ortaya çıkan gökkuşağı rengindeki yılanbalıklarının yanı sıra parlak mercanların yetişmesine yetecek kadar tuzluydu. Tharion bunların büyük kısmını kraliçenin büyü gücüyle yarattığını düşünüyordu.

Kuyruğu güçlü akıntıyla ileri geri salınırken Tharion başını eğerek selam verdi. "Majesteleri." Buradaki akıntıya karşı koymaya artık alışmıştı ama kraliçenin yanına yaklaşan kişinin dengesini bir parça bozmak ve belki biraz savunmasız kılmak maksadıyla tahtını buraya yerleştirdiğini biliyordu. "Beni çağırmışsınız."

"Duyduğuma göre" dedi kraliçe, siyah saçları başının üzerinde yüzüyordu; "kızımla randevulaşmak istemişsin."

Thairon tüm dikkatini kuyruğunu kımıldatarak olduğu yerde durmaya vermişti. "Evet. Hoşuna gider diye düşündüm."

"Onunla *Yukarı*'da buluşmak istemişsin. Yukarı'da!"

Tharion başını kaldırdı, ellerini arkasında birleştirdi. Kraliçenin bu itaatkâr, savunmasız pozisyondan hoşlandığını biliyordu, göğsünü bütünüyle ona doğru uzatmasından. Böylece kalbi kraliçenin tahtının kolçağında duran tırtıklı deniz camı bıçağın ya da ayağının dibinde uyuklayan yaratıkların menzilinde kalıyordu. Kraliçe onu anında yok edecek güce sahipti ama Tharion onun tadını çıkararak öldürmekten zevk aldığını biliyordu.

Kız kardeşinin katilini bulup panter şekil değiştireni kendi elleriyle parçalayıncaya kadar bu duyguyu hiç anlayamamıştı.

"Ben sadece onu memnun etmek istedim" dedi Tharion.

Ama Nehir Kraliçesi parmaklarını tahtının kavisli kolçaklarına batırdı. "Kızımın ne kadar bunaldığını biliyorsun. Böyle şeyler için fazla hassas."

Tharion solungaçlarından derin bir nefes aldı. Soluğunu saldıktan sonra, "Zirve'de gayet iyi idare etti" dedi. Oysa bu yalan sayılırdı. Kraliçenin kızı Zirve'de kayda değer hiçbir şey yapmamıştı ama hiç değilse sürekli bir köşeye de sinmemişti.

Deniz şakayıkları kendi içlerine doğru büzüldü, bu kraliçenin öfkelendiğinin göstergesiydi. "Zirve tertipli, korumalı bir yerde yapıldı. Lunathion eğlence ve zevkten oluşan vahşi bir ormandır. Kızımı olduğu gibi yutar." Yılanbalıkları kraliçenin ses tonundan ürkerek tahtın çevresindeki yarıklara kaçtı.

"Bu teklifimle sizi veya kızınızı üzdüysem özür dilerim." Ellerini yumruk yapamaya cesareti yoktu.

Kraliçe onu ayağının dibindeki sobeklerin saldıracakları zaman yaptığı gibi büyük bir dikkatle süzdü. "Renast denen çocukla ilgili ne aşama kaydettin?"

"Çocuğun şehre geldiğine inanmak için geçerli nedenlerim var. Adamlarım onu arıyor." Bugün başka ceset bulmamışlardı, bu iyiye mi işaret ediyordu bilmiyorlardı. Pippa Spetsos'un çocuğu yakaladığı anlamına gelmesin diye dua etmekten başka çaresi yoktu.

"Bulunduğu anda çocuğun Mavi Saray'a getirilmesini istiyorum."

Pippa ya da Nehir Kraliçesi. Yukarı ya da Aşağı. Emile Renast'ın seçenekleri kısıtlıydı.

Çocuk buraya getirildikten sonra Nehir Kraliçesi istemedikçe Yukarı'ya dönemezdi. Ya da Asteriler onu alması için elit su birliklerinden birini göndermedikçe. Ama bu Nehir Kraliçesi'nin ihanetini öğrendikleri anlamına gelirdi.

Tharion başını sallamakla yetindi. Her zaman yaptığı gibi. Her zaman yapacağı gibi. "Yakında Emile'i bulacağız."

"Ophion'dan önce."

"Evet." Kraliçeye bunlarla neden uğraştığını sormaya cesaret edemiyordu. Kraliçe güç emici büyüsü sayesinde Omega'ları yere serebilen çocuk hakkındaki söylentileri duyduğu andan beri Emile'i istiyordu. Nedenini söylemiyordu. Bunu hiç yapmazdı zaten.

"Ve diğer Nehir Saraylarından da."

Tharion bunu duyunca başını kaldırdı. "Onların da Emile'den haberdar olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu bana akıntılar fısıldadı. Neden kız kardeşlerim de sudan aynı mırıltıları duymasın ki?"

Valbara'nın dört büyük nehri olan Istros, Melanthos, Niveus ve Rubellus'un kraliçeleri –sırasıyla Mavi, Siyah, Beyaz ve Kırmızı– uzun süredir rekabet halindeydi: hepsi güçlüydü ve büyü yeteneğiyle donatılmışlardı. Hepsi kibirli, yaşlı ve bezgindi.

Tharion kraliçesinin gizli planlarını bilmiyor olabilirdi ama çocuğu Pippa Spetsos'la aynı nedenden istediğini tahmin edebiliyordu: Silah olarak kullanmak için. Siyah, Beyaz ve Kırmızı Sarayların kraliçelerine boyun eğdirmek için kullanılabilecek bir silah. Çocuk elinde olursa kraliçe onu diğerlerinin gücünü çekip tüm o elemental enerjiyi onlara çevirmek ve nüfuzunu artırmak için kullanabilirdi.

Ama diğer kraliçelerin de Emile'den haberi varsa Mavi Saray'ı ele geçirmek için onlar da planlar yapmamış mıydı? Ayrıca Kırmızı Saray'ın kraliçesi nehir kraliçesini devirmek, Emile'in yeteneklerini nehir kraliçesinin gücünü çekmek için kullanmak isterse... Tharion buna karşı çıkacak mıydı?

Yıllar önce olsa buna kesinlikle evet derdi.

Ama şimdi...

Tharion yüzünü nehrin yüzeyine doğru kaldırdı. Onu çağıran o uzak ışık şeridine.

Kraliçenin yine dikkatle ona baktığını gördü. Nehir Kraliçesi sanki zihninden geçen her şeyi okuyordu. Sol tarafındaki sobek bir gözünü araladı, yeşille beneklenmiş sarının arasından küçülmüş bir gözbebeği belirdi.

Kraliçe sordu: "Yukarı'da her şey harika olduğu için mi Aşağı'da vakit geçirmek istemiyorsun?"

Tharion ifadesiz bir yüzle daldın dalgın yüzgeçlerini oynatmaya devam etti. "İki diyar da harika olamaz mı?"

İkinci sobek de bir gözünü açtı. Az sonra da ağızlarını mı açacaklardı?

Ne bulurlarsa yiyorlardı. Taze et, çöp ve belki de en önemlisi utanç verici ölümün eseri olan cesetler. Kemik Mahallesi'ne giderken siyah teknesi alabora olanlar en derin aşağılamalara ve kınamalara maruz kalırdı: Ruhları kutsal istirahat yerine layık görülmez, cesetleri yemeleri için nehir yaratıklarına verilirdi.

Ama Tharion ellerini arkasında birleştirmiş, göğsünü ileri çıkarmış parçalanmaya hazır bekliyordu. Gücüne nasıl itaat ettiğini kraliçeye gösteriyordu.

Kraliçesi, "Oğlanı aramaya devam et" dedi. "Yeni bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver."

Tharion başını eğerek selam verdi. "Elbette." Yüzgeçlerini sallayarak kraliçe gitmesine izin verdiği an yüzmeye hazırlandı.

Ama Nehir Kraliçesi, "Bir şey daha Tharion" dedi.

Tharion kraliçenin her zamanki pürüzsüz sesini duyunca yutkunmaktan kendini alamadı. "Evet kraliçem?"

Kraliçenin dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şimdi ayağının dibindeki yaratıklara daha da benzemişti. "Bence bir daha kızımı Yukarı'ya davet etmeden önce o Yukarı'nın Aşağı sakinlerine nasıl saygısızlık ettiğine ilk elden tanık olman gerek."

Nehir Kraliçesi ceza seçiminde son derece başarılıydı. Tharion hakkını teslim etmeliydi.

Bir saat sonra rıhtımın Eski Meydan bölümünde yüzerken başını aşağıda tutarak zıpkınla çöp avlıyordu.

O kraliçenin İstihbarat Şefi'ydi. Emrindekilerden kaçı onu bu

halde görmüş ya da aldığı cezayı duymuştu acaba? Zıpkınını yarı yarıya çürümüş boş bir pizza kutusuna sapladı. Üç parçaya ayrılan kutuyu akıntıda peşinden sürüklenen devasa torbaya attı.

Nehir Kraliçesi Emile'i ele geçirmeyi çok istiyordu, Pippa Spetsos çocuğu ararken arkasında cesetlerden bir iz bırakıyordu ve kraliçesinin ondan öncelikle istediği iş *buydu* ha?

Beş metre kadar yukarıdan su şıpırtıları geldi, Tharion başını kaldırınca boş bir bira şişesinin suyla dolup aşağı doğru sürüklendiğini gördü. Yüzeyden sarışın bir dişinin ona bakarak güldüğünü seçebiliyordu.

Dişi o bira şişesiyle Tharion'ı vurmaya çalışmıştı. Tharion büyü gücünü topladı, sular gayzer gibi dişinin üstüne yağarken ve dişinin yanındakiler çığlıklar atıp homurdanırken kendi kendine gülümsedi.

Üstüne on şişe daha uçtu.

Tharion içini çekerken dudaklarının arasından baloncuklar çıktı. Gerçekten de Şef Bilmemkim'di.

Nehir Kraliçesi kendini halkı için en iyisini isteyen yüce gönüllü bir hükümdar olarak görüyor, yine de halkına Asteriler kadar sert davranıyordu. Tharion bir iskelenin midyelerle kaplanmış ayaklarının arasında gezinirken yengeçler ve dip leşçileri karanlıklardan onu izliyordu.

Bir şeyler değişmek zorundaydı. Bu dünyada, hiyerarşik düzende. Sadece Ophion'ın istediği şekilde değil... tüm Hanelerdeki güç dengesizliği de değişmeliydi.

Tharion iki kayanın arasından bir bisiklet tekeri –tanrılar aşkına– çıkarırken kasları zorlanarak gerildi. Mavi renkli devasa bir yengeç kıskaçlarını öfkeyle sallayarak yaklaştı. *O benim!* diye bağırıyordu sanki. Tharion çöpü göstererek geri çekildi. Elini *Senin olsun* der gibi salladıktan sonra kuyruğunu hızla çarparak rıhtımın daha ilerisine yüzmeye başladı.

Parlayan ilk ışıklar suyun yüzeyine vuruyordu. Tharion altın içinde yüzüyor gibiydi.

Bir şeyler değişmek zorundaydı. Hiç değilse Tharion için.

Ruhn Yıldız Kılıcı'nı babasının masasına bırakırken Güz Kralı çalışma odasına girdi.

Babasının siyah gömleğinin üst düğmeleri iliklenmemişti, normalde dümdüz olan kızıl saçları da biraz dağınıktı. Biri eliyle karıştırmış gibi. Ruhn ürperdi.

Babası kılıca baktı. "Öğle sonrası toplantımı bölecek kadar önemli olan nedir?"

"Buna artık böyle mi deniyor?"

Babası Yıldız Kılıcı'nı inceleyerek masasına geçerken uyarır gibi Ruhn'a baktı. "Leş gibi kokuyorsun."

"Teşekkürler. Yeni bir kolonya aldım da." Son bir saatte başına gelen saçmalıklar düşünüldüğünde espri yapabilmesi bile mucizeydi.

Ajan Günışığı zihnine girip uyanması için ona bağırmıştı. Destek bölümünün idman merkezinde midesindeki suları ve tanrılar bilir başka neleri –kesinlikle bilmek istemiyordu– kusmaya başlamadan önce tek bilebildiği buydu.

Ruhn kendine geldiğinde Cormac gitmişti, anlaşılan Emile ya da Sofie'den bir iz bulabilmek için hemen bölgeyi araştırmak istiyordu. Ruhn neler olduğunu sormayı başardığında Bryce hâlâ şoktaydı.

Ama olanları yeterince anlatabilmişti, sonra da boş idman salonunda Yıldız Kılıcı'nı bir tekmede Ruhn'a yollayıp gitmişti. Ruhn da hemen buraya gelmişti.

Babasının parmaklarında alevler belirdi, sabırsızlığının ilk göstergesiydi bu. O yüzden Ruhn zaman kaybetmeden sordu: "Bu kılıcın ardında yatan efsane nedir?"

Babası bir kaşını yukarı kaldırdı. "On yıllardır kılıcı taşıyorsun. Kılıcın geçmişini öğrenmek şimdi mi aklına geldi?"

Ruhn omuz silkti. Başı hâlâ Azrillerin indirdiği darbeden dolayı zonkluyor, bütün gece içmiş gibi midesi bulanıyordu. "Kılıcın özel güçleri mi var? Tuhaf becerileri?"

Güz Kralı soğuk bakışlarla Ruhn'ı süzdü, sırılsıklam çizmelerinden yarı tıraşlı başına kadar inceledi; Ruhn'ın uzun olan saçları kanalizasyon macerası yüzünden darmadağın olmuştu. "Bir şey olmuş."

"Birkaç Azril bana saldırmaya kalktı ve kılıç... buna tepki gösterdi."

Tepki gösterdi demek az kalırdı. Bryce eline aldığında yol açacağı dehşeti sezdiği için mi bunca yıl kılıçtan uzak durmuştu?

Gerçeği öğrenirse babasının ne yapacağını bilmek istemiyordu. Öldürülemez olanları öldürebilen bir kılıç. Midgard'da kaç hükümdar kılıcı elde etmek için entrikalar çevirip cinayetler işleyebilirdi? Babasından Asterilere kadar.

Belki de şansları yaver gider bu bilgi Azrillerden çıkmazdı. Ama Yeraltı Kralı...

Babası kaskatı kesildi. "Kılıç nasıl tepki verdi?"

"Bir babanın oğluna iyi olup olmadığını sorması gerekmez mi? Azrillerin bana neden saldırdığını?"

"Görünüşe göre yaralanmamışsın. Ayrıca Azrilleri kızdıracak bir şey yaptın herhalde."

"Güvenin için teşekkürler."

"Yaptın mı?"

"Hayır."

"Azriller karşısında kılıç nasıl bir tepki verdi?"

"Parladı. Azriller kılıçtan korkup kaçtı." Tam da yalan sayılmazdı. "Nedenine dair bir fikrin var mı?"

"Azriller zaten ölü. Kılıçlar onlar için bir tehdit değildir."

"Evet ama... çok korktular."

Babası elini siyah kılıca uzatacakken kendine gelerek durdu. Kendisinin olmayan bir kılıca dokunamazdı.

Ruhn memnuniyetle sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Ama babası uzun bir süre çalışma odasındaki çeşitli küreleri ve güneş sistemi modellerini seyretti.

Ruhn hepsinin merkezinde yer alan kendi güneş sistemlerini gördü. Devasa bir yıldızın etrafında yedi gezegen. Midgard'a hükmeden yedi –aslında artık altı– Asteri. Onlara meydan okuyan yedi Cehennem Prensi.

Cehennem'in ilkbaharda istilaya girişirken kullandığı şehrin Yedi Kapı'sı.

Yedi, yedi, yedi, yedi... hep bu kutsal rakam. Hep...

"Bu çok eski bir kılıç" dedi Güz Kralı sonunda Ruhn'ı daldığı düşüncelerden uyandırarak. "Başka bir dünyadan. Düşmüş bir yıldızın, bir göktaşının metalinden yapılmış. Bu kılıcın varlığı bizim gezegenimizin yasalarının ötesine dayanıyor. Belki de Azriller bunu sezip kaçmıştır."

Azriller kılıcın gezegen yasalarının ne kadar ötesinde olduğunu iyice öğrenmişti. Kılıç onları *öldürebiliyordu*.

Ruhn tam ağzını açmıştı ki babası onu yeniden kokladı. Kaşlarını çattı. "Kız kardeşinin de bu olaya karıştığını bana ne zaman söyleyecektin? O senden de pervasız."

Ruhn içinde kabaran öfkeyi bastırdı. "Sadece üremeye uygun, değil mi?"

"Bu kadarına uygun olduğu için kendini şanslı saymalı."

"Onu Cormac'la nişanlaman yüzünden buraya gelip seni adam akıllı benzetmediği için sen de kendini şanslı saymalısın."

Babası masasının arkasındaki zarif içki dolabına gidip görünüşünden ve kokusundan viskiyle dolu olduğu anlaşılan kristal bir sürahi çıkardı. "Ah, günlerdir bunu bekliyorum." Ruhn'a da teklif etme tenezzülünde bulunmadan kendine bir kadeh içki doldurup kafasına dikti. "Herhalde bunu yapmaması için onu ikna ettin."

"Buna değmeyeceğine kendisi karar verdi."

Babası kadehi ve sürahiyi masanın kenarına bırakırken gözlerinden alevler çıkıyordu. "Kılıç aktive olduysa" dedi Güz Kralı Ruhn'ın dokundurmasını anlamamış gibi yaparak, "onu kardeşinden uzak tutmanı tavsiye ederim."

Artık çok geçti. "Kılıcı Bryce'a vermek istedim ama Bryce reddetti. Senin entrikalarınla ilgilendiğini hiç sanmıyorum."

Ama Bryce Ruhn'ın peşinden Azrillerle dolu bir kanalizasyona dalmıştı. Ruhn'ın kalbi sıkıştı.

Babası kendine bir kadeh viski daha doldurdu. Bu konuşmada onu sarsan bir şey olduğunun tek göstergesi de buydu. Ama Güz Kralı'nın sesi her zamanki gibi sakindi. "Eski zamanlarda Yıldız Doğan rakipler birbirlerinin gırtlağını keserdi. Çocuklar bile. Bryce şimdi senden de benden de daha güçlü, senin de bana hatırlatıp durduğun gibi."

Ruhn babasının son Yıldız Doğan varisini öldürmesinde bunun payı olup olmadığını sormamak için kendini zor tutuyordu. "Bana Bryce'ı öldürmemi mi söylüyorsun?"

Babası bu kez cevap vermeden önce viskisinden bir yudum aldı. "Biraz omurgan olsaydı bunu Bryce'ın Yıldız Doğan olduğunu öğrendiğin an yapardın. Şimdi nesin?" Viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Sırf Bryce izin verdiği için kılıca sahip olan ikinci sınıf bir prens" dedi sakin bir sesle.

"Bizi birbirimize düşüremezsin." Ama o sözler *–ikinci sınıf prens–* derinlerinde bir yeri sızlatmıştı. "Bryce ve ben gayet iyi anlaşıyoruz."

Güz Kralı içkiyi kafasına dikti. "Güç gücü çeker. Kendi gücüne yaraşır güçlü bir erkeğe bağlanmak Bryce'ın yazgısında var. Umbra Mortis'le evliliğinden doğacak sonucu düşünmek bile istemiyorum."

"Bunu engellemek için mi Bryce'ı Cormac'la nişanladın?"

"O gücü Feyler için pekiştirmek amacıyla."

Ruhn yavaşça Yıldız Kılıcı'nı aldı. Kılıcı yeniden sırtındaki kınına sokarken onu izleyen babasının gözlerine bakmaktan kaçındı. "Demek kral olmak böyle bir şey. Şu eski dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın saçmalığı mı?"

"Kardeşinin Feylerin düşmanı olup olmadığını görünce anlayacağız."

"O zaman bununla baş etmek zorunda kalacak olan sensin. Otoritenin sınırlarını aşmak da fayda sağlamaz."

Babası kristal sürahiyi tekrar dolaba koydu. "Ben bir Fey kralıyım. Sözüm kanundur. Otoritemin sınırlarını aşamam... çünkü sınırları yok."

"Belki de olmalı." Ruhn bunu hiç düşünmeden söyleyivermişti.

Babası daima belanın habercisi olan o durgun tavrını takındı. "Peki bu sınırları kim koyacak?"

"Vali."

"O masum melek mi?" Babası zoraki bir kahkaha attı. "Asteriler yırtıcılarla dolu bir şehri yönetmesi için bir kuzuyu görevlendirirken ne yaptıklarını iyi biliyorlardı."

"Olabilir ama bahse girerim Asteriler de gücünün sınırları olması gerektiğinde hemfikir olurlardı."

"Öyleyse neden onlara sormuyorsun Prens?" Güz Kralı zalimce gülümsedi. "Belki de benim yerime seni kral yaparlar."

Ruhn vereceği cevabın hayatına mal olabileceğini biliyordu. O yüzden her zamanki sakin tavrıyla bir kez daha omuz silkip kapıya yürüdü. "Belki sonsuza dek yaşaman için bir yol bulurlar. Benim o işle zerre kadar ilgilendiğim yok."

Arkasına bakmaya cesaret edemeden kapıdan çıkıp gitti.

26

Bryce kollarını göğsünde kavuşturarak Kara Rıhtım'ı çevreleyen tuğla binalardan birinin ara sokağa bakan duvarına yaslanmıştı, yüzünde donuk bir ifade vardı. Hunt da, tanrılar onu korusun, Bryce'ın hemen yanında aynı pozisyonu almıştı. Bryce arar aramaz ürkütücü derecede sakin sesinden önemli bir şey olduğunu anlayıp gelmişti.

Bryce ancak Azriller hakkında üstünkörü bir şeyler söylemişti ki Emile'den biz iz bulmak için dolaşan Cormac'a rastlamışlardı.

Cormac karşı duvarın dibinde gezinerek rıhtıma bakıyordu. Buraya turistler için ıvır zıvır satan satıcılar bile gelmezdi. "Ee?" dedi Avallen Prensi, gözlerini Kara Rıhtım'dan ayırmadan.

"Işınlanabiliyorsun" dedi Bryce alçak sesle. Bunu duyunca Hunt'ın gözleri kocaman oldu. Yine de kendine hâkim olup kanatlarını sıkıca toplayarak bir heykel kadar kıpırtısız durmaya devam etti ama içi güçle dolup taşıyordu. Her an şimşeğini prense fırlatabilirdi.

"Ne olmuş yani?" dedi Cormac kibirli bir sesle.

"Işınlanarak götürdüğün Azrillere ne yaptın?"

"Gökyüzünde yarım mil kadar yükseğe çıkardım." Avallen Prensi kötü kötü gülümsedi. "Pek de mutlu olmadılar."

Hunt kaşlarını kaldırdı. "O kadar uzağa gidebiliyor musun?" diye sordu Bryce. "Tam olarak o kadar mı?"

"Gideceğim yeri bilmem gerekiyor. Karışık bir yerse –bir mekâ-

nın içindeyse ya da belirli bir odaysa– tam koordinatları bilmem gerek" dedi Cormac. "Yanılma payım altmış santim kadar."

Eh, bu Ruhn'ın evindeki partide nasıl ortaya çıktığını açıklıyordu. Dec'in kurduğu sistem Cormac'ı nereden gireceğini hesaplayarak evin etrafında ışınlanırken algılamıştı. Koordinatları tespit ettikten sonra da gölgelerin içinde eşikte belirivermişti.

Hunt sokağın ilerisindeki çöp konteynerini işaret etti. "Şuraya ışınlansana."

Cormac alaycı bir tavırla eğilerek selam verdi. "Soluna mı sağına mı?"

Hunt soğuk bakışlarını Cormac'a dikti. "Soluna" dedi meydan okur gibi. Bryce gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Ama Cormac yeniden yerlere kadar eğilerek selam verdi... ve yok oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Hunt'ın söylediği yerde ortaya çıktı.

"Hassiktir" diye söylendi Hunt ensesini ovuşturarak. Sonra Cormac yeniden karşılarında belirdi, tam az önce durduğu yerde.

Bryce yaslandığı duvardan doğruldu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Cormac sarı saçlarını arkaya yatırdı. "Gitmek istediğin yeri kafanda canlandırman gerekiyor. Sonra tek yapman gereken kendini bırakıp adım atmak. Bir kâğıt parçasını iki noktadan birleştirecek şekilde katlamak gibi."

"Solucan deliği gibi" dedi Hunt düşünceli düşünceli, kanatlarını kıpırdanıyordu.

Cormac elini şöyle bir salladı. "Solucan deliği, ışınlanma, evet. Adına her ne derseniz."

Bryce tutmakta olduğu soluğunu saldı. Ama hâlâ anlamadığı... "Ruhn ve beni nerede bulacağını nasıl bildin peki?"

"Sizinle buluşmaya geliyordum, unuttun mu?" Cormac Bryce'ın bunu şimdiye anlamış olması gerektiğini göstermek istercesine gözlerini devirdi. Göt. "Kanalizasyon tünelinin içine doğru koştuğunu gördüm ve nereye ışınlanmam gerektiğini hesapladım. Neyse ki hesaplarım tuttu."

Hunt onaylar gibi homurdandıysa da bir şey söylemedi.

"Bana bunu öğreteceksin" dedi Bryce. "Işınlanmayı yani."

Hunt başını hızla Bryce'a çevirdi. Ama Cormac başını salladı. "Yeteneklerinle örtüşüyorsa öğretirim."

Hunt söze girdi: "Kusura bakmayın ama Feyler bunu yapabilir mi?"

"*Ben* yapabiliyorum" dedi Cormac sertçe. "Bryce da Yıldız Doğan yeteneklerine sahip olduğuna göre yapabilir."

"Neden?"

"Çünkü ben Süper Güçlü ve Özel Büyü Yeteneğine Sahip Yıldız Doğan Prensesi'yim" dedi Bryce kaşlarını oynatarak.

"Unvanına ve yeteneklerine hak ettikleri saygıyı göstermen gerek" dedi Cormac.

"Azril gibi konuşuyorsun" dedi Bryce Hunt'a yaslanarak. Hunt onu kendine çekti. Bryce'ın giysileri hâlâ ıslaktı ve iğrenç kokuyordu.

Ama Hunt pek fazla koklamadan Cormac'a dönüp sordu: "Bu yeteneği kimden aldın?"

Cormac omuzlarını dikleştirerek gururlu prens havasına büründü. "Bir zamanlar bu da Yıldız Doğanların yeteneklerinden biriymiş. Yıldız Kılıcı'nı ele geçirmeyi o kadar istememin nedeni de buydu. Daha önce ışınlanmayı başaran kimseyi görmediğim için soyumdaki yeteneğin bende yeniden ortaya çıktığını düşünmüştüm." Gözleri ışıldayarak ekledi: "Bildiğiniz gibi yanılmışım. Yıldız Doğan yeteneklerine sahip olduğum bir gerçek ama kılıca sahip olmaya yetecek kadar değil."

Bryce bu konuda bir şey söylemeyecekti. Islak saçlarını toplayıp tepesinde topuz yaptı. "Bu yeteneğin bende de bulunma olasılığı nedir?"

Cormac kurnazca gülümsedi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bryce'ın gözleri meydan okurcasına parladı. "Çok işime yarardı."

Hunt hayret dolu bir sesle mırıldandı, "Seni durdurulamaz yapardı."

Bryce Hunt'a göz kırptı. "Kesinlikle. Özellikle de şu Azriller beni destansı bir düelloya davet etmek için Uçurum Prensi tarafından gönderildiklerini söylerken saçmalıyor olmasalardı. Zorlu rakipmiş, ay götüm."

"Onları Çukur Prensi'nin gönderdiğine inanmıyor musun?" diye sordu Cormac.

"Neye inanacağımı bilmiyorum" dedi Bryce. "Ama harekete geçmeden önce o Azrillerin nereden geldiğini –onları kimin gönderdiğini– doğrulamamız gerek."

"Doğru" dedi Hunt.

Bryce devam etti: "Dahası bu Cehennem ordularının hazır olduğuna dair bize yapılan ikinci uyarı. Apollion bana göre biraz ağır kalıyor ama bence gerçekten meramını anlatmak istiyor. Benden de Cehennem orduları serbest kaldığında onların düzeyinde olmamı istiyor. Sanırım gerçek anlamıyla."

Bryce kendi gücünü tam olarak kavramadıkça Yıldız Yiyen'e karşı hayatta kalmasının mümkün olmadığını biliyordu. Tanrılar aşkına, Apollion lanet olası bir Asteri'yi öldürmüştü. Bryce'ın izini bile bırakmazdı.

Bryce Cormac'a döndü. "Yarın akşam. Sen ve ben. İdman merkezinde. Bu ışınlanma işini bir deneyelim bakalım."

"Pekâlâ" dedi prens.

Bryce tırnaklarına dolan pislikleri kurcalarken içini çekti. "Cehennem bu işe karışmasaydı iyi olurdu. Anlaşılan Apollion da Sofie ve Emile'in güçlerinin peşinde."

"Sofie ve Emile'in sahip olduğu güçler" dedi Cormac asık bir yüzle. "Hem yetenek hem de lanet. Bunca kişinin o güçlere sahip olmak istemesi beni hiç şaşırtmıyor."

Hunt kaşlarını çattı. "Emile'i buralarda dolaşırken bulacağına gerçekten inanıyor musun?"

Prens ters ters meleğe baktı. "Rıhtımda onu aradığınızı görmediğime göre."

"Gerek yok ki" dedi Hunt ağır ağır. "Onu parmağımızı bile oynatmadan arayacağız."

Cormac küçümser gibi güldü. "Şehri şimşeğini kullanarak mı tarayacaksın?"

Hunt sataşmaya aldırmadı. "Hayır. Declan Emmet'ı kullanarak."

Bryce kasım kasım kasılan erkekleri kendi haline bırakıp telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Jesiba ikinci çalışta telefonunu açtı. "Ne?"

Bryce gülümsedi. Hunt büyücünün sesini duyunca hafifçe Bryce'a döndü. "Elinde hiç Ölüm Mührü var mı?"

Hunt tısladı. "Ciddi olamazsın."

Bryce onu duymazdan geldi. "Galiba" dedi Jesiba. "Seyahate çıkmayı mı planlıyorsun Quinlan?"

"Yılın bu zamanı Kemik Mahallesi'nin muhteşem olduğunu duydum da."

Jesiba şuh bir sesle kıkırdadı. "Arada bir beni güldürüyorsun." Bir sessizlik. "Karşılığını ödemek zorundasın biliyorsun."

"Faturayı kardeşime gönder." Ruhn isteri nöbeti geçirse de halledecerdi.

Hafif bir kıkırdama daha. "Sadece iki tane var. Eline geçmeleri de yarın sabahı bulur."

"Tamam. Teşekkürler."

Büyücü biraz daha usul bir sesle, "Kemik Mahallesi'nde Danika'dan herhangi bir iz bulamayacağını biliyorsun" dedi.

Bryce gerildi. "Konunun bununla ne ilgisi var?"

"Sonunda Danika'ya dair sorular sormaya karar verdiğini sandım."

Bryce telefonu elinde o kadar sıktı ki plastik gıcırdadı. "Ne tür sorular?" Jesiba ne halt biliyordu?

Hafif bir gülüş. "Neden Danika'nın durmadan galeriye gidip gelmesinin nedenini düşünerek başlamıyorsun?"

"Beni görmek için" dedi Bryce dişlerini sıkarak.

"Tabii" dedi Jesiba, sonra da telefonu kapattı.

Bryce güçlükle yutkunarak telefonu cebine koydu.

Hunt başını yavaşça iki yana sallıyordu. "Kemik Mahallesi'ne gitmiyoruz."

"Katılıyorum" diye mırıldandı Cormac.

"Sen zaten gitmiyorsun" dedi Bryce ona tatlı tatlı. "Sadece iki kişilik ücretimiz olacak ve ben de yanımda Athalar'ı götürüyorum." Prens öfkelense de Bryce Hunt'a döndü. "Yarın sabah sikkeler geldiğinde hazır olmak istiyorum, o Azrillerin nereden geldiğine dair mümkün olduğunca bilgi edinmeliyiz."

Hunt kanatlarını sırtında katlarken tüyleri hışırdadı. "Neden?"

"Yeraltı Kralı'yla samimi bir sohbete girmeden önce bilgi sahibi olmak için."

"Jesiba'nın Danika hakkında söylediği şu şey neydi?" diye sordu Hunt yavaşça.

Bryce'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Jesiba bir neden olmadan hiçbir şey söylemez ve yapmazdı. Bryce eski patronundan asla bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu ama en azından bu ufak yol göstermeden faydalanabilirlerdi. "Öyle görünüyor ki Declan'dan bir iyilik daha isteyeceğiz."

O gece Ruhn günün olaylarından hâlâ başı dönerek televizyon kanallarında geziniyordu, sonunda bir sunball maçı buldu, kumandayı elinden bırakıp birasını yudumlamaya koyuldu.

Bryce'ın dairesindeki kanepenin diğer ucunda Ithan Holstrom bir laptop'ın üzerine kapanmıştı, Declan da kendi laptop'ıyla Holstrom'un yanında oturuyordu. Bryce ve Hunt arkalarında durmuş iki erkeğin omzunun üstünden bakıyorlardı, Hunt'ın yüzü asıktı.

Ruhn babasıyla yaptığı konuşmadan hiçbirine, özellikle de Bryce'a, bahsetmemişti.

Ithan bir şeyler yazdıktan sonra, "İyice hamlamışım" dedi.

"Kirfner'ın Sistem ve Matrislere Giriş dersini alsaydın böyle olmazdı" dedi Dec başını bilgisayardan kaldırmadan.

Ruhn Dec'in ondan ve Flynn'den başka herkese dostça davrandığını sık sık unutuyordu. Hiçbiri üniversiteye gitmezken Dec HŞÜ'nün huysuz bilgisayar bilimi profesörüyle yıllar süren bir dostluk kurmuş, hack girişimleri konusunda sık sık satire danışmıştı.

"Bana o dersten B eksi vermişti" diye mırıldandı Ithan.

"Bana söylediğine göre bu aslında A artı ediyor" dedi Declan.

"Tamam tamam" dedi Bryce. "Bunun ne kadar süreceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Declan ona bıkkın bıkkın şöyle bir baktı. "Bizden aynı anda iki şey birden yapmamızı istiyorsun ve ikisi de kolay değil, yani... biraz zaman alacak."

Bryce kaşlarını çattı. "Kara Rıhtım'da kaç tane kamera var ki?"

"Bir sürü" dedi Declan bilgisayarına dönerek. Holstrom'un laptop'ına bir göz attı. "Şuraya tıkla." Ekranda Ruhn'ın göremediği bir yeri işaret etti. "Şimdi Azrillerin yer aldığı görüntüleri tespit etmek için şu kodu gir."

Dec'in bir yandan galerinin birkaç yıllık kamera kayıtlarında Danika'nın görüntülerini arayacak bir program yaparken bir yandan da Ithan'ı Kara Rıhtım civarındaki kamera görüntülerini taramaya nasıl ikna edebildiğini Ruhn'ın aklı almıyordu.

"Bunu yapmış olman delilik" dedi Ithan hayranlık dolu bir sesle.

"Bir günlük iş" dedi Dec klavyede bir şeyler yazarken. Danika'nın galerideki bri video görüntüsüne ulaşmanın günler alabileceğini söylemişti. Ama hiç değilse Kara Rıhtım'ın görüntülerine ulaşmak sadece birkaç dakika alacaktı.

Ruhn Bryce'a yavaşça sordu: "Jesiba'ya bu yoldan gidecek kadar güvendiğine emin misin? Ya da güvendiğine?"

"Jesiba ölümüne neden olabilecek bir kitap koleksiyonuna sahip" dedi Bryce sertçe. "Tehlikeli işlerden nasıl uzak duracağını bildiğine eminim. Beni bu işlerin içine çekmeyeceğine de."

"Neden ilkbahardaki soruşturma esnasında video görüntülerine bakmanı söylemedi peki?" diye sordu Hunt.

"Bilmiyorum. Ama iyi bir nedeni olsa gerek."

"Jesiba beni korkutuyor" dedi Ithan gözlerini bilgisayardan ayırmadan.

"Bunu duyduğuna sevinecek" dedi Bryce ama yüzü gergindi.

Ne oldu? diye sordu Ruhn zihninden konuşarak.

Bryce kaşlarını çattı. *Dürüst cevap vermemi istiyor musun?*

Evet.

Bryce bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. *Bu, "Sürpriz! Danika'nın büyük bir sırrı varmış!" işinin ne kadarını kaldırabileceğimden emin değilim. Bana öyle geliyor ki... Bilemiyorum. Aslında onu hiç tanımamışım gibi geliyor.*

Danika seni severdi Bryce. Buna hiç şüphe yok.

Evet, biliyorum. Peki Danika galerideki Parthos kitaplarından –ya da diğer kaçak ciltlerden–haberdar mıydı? Jesiba sanki öyleymiş gibi konuştu. Danika'nın onlara özel bir ilgisi varmış gibi.

Bu konuyu hiç konuşmadınız mı?

Hiç konuşmadık. Ama Jesiba sürekli kameraları izliyordu, belki de... bir şey gördü. Danika pek çok kez ben yokken galeriye geldi. Gerçi Lehabah da genellikle orada oluyordu.

Ruhn ateş perisinin adını söylerken kardeşinin yüzünün acıyla dolduğunu gördü.

Öğreneceğiz dedi Ruhn, Bryce teşekkür eder gibi gülümsedi.

"Rıhtımda Emile'e de bakınmayı unutmayın" dedi Bryce Ithan'a. Cormac onlara katılması yönündeki davetlerini reddetmiş, bölgeyi dolaşarak Emile'i aramak istediğini söylemişti.

"Onu da programa ekledim zaten" dedi Declan. "Bir Azril ya da yüz ve beden özellikleri çocuğunkiyle uyuşan birini bulduğunda haber verecek." Dec, Servast kasabasının güvenlik kamerası görüntülerinden Emile ve Sofie'nin birbirlerinden ayrıldığı geceye ait bir fotoğraf çıkarmayı başarmıştı.

Ruhn yine yüzünde tanıdık bir kararlılıkla Declan'ın omzunun üstünden bilgisayara bakmakta olan kardeşini düşünmeye başladı. Bryce bu işin peşini bırakmayacaktı.

Bryce ışınlanmayı başarabilir miydi? Dediğine göre Cormac ona öğretmeyi kabul etmişti. Bu, Güz Kralı'nı iyice düşüncelere salmayacak mıydı; Bryce artı ışınlanma artı Yıldız Doğan gücü artı üstün öldürme kabiliyetine sahip Yıldız Doğan kılıcı artı Bryce'ın babalarını rütbece geride bırakması eşittir...

Ruhn seviye atlamış bir Bryce'ın Feyler için ne anlam taşıyacağına dair düşüncelerini bir kenara bırakarak yüzüne nötr bir ifade verdi.

Ithan kodu yazmayı bitirip başını kaldırmadan, "Maçı Hilene kazanacak" dedi.

Ruhn ilk devresi başlamış olan sunball maçına göz attı. "Ionia'nın avantajlı durumda olduğunu sanıyordum."

Ithan uzun bacaklarını uzatarak çıplak ayaklarını Bryce'ın geçici olarak sehpa vazifesi görsün diye pencerenin önünden çektiği minderli taburenin üstüne koydu. "Jason Regez son iki maçtır oynamıyordu. HŞÜ'de onunla oynamıştım, ne zaman yan çizmeye başladığını iyi bilirim. Ionia'ya kaybettirecek."

Ruhn Ithan'a baktı. Birkaç yıldır sunball sahalarından uzak olması erkeğin kaslarında hiç de olumsuz bir etki yapmamıştı. Hatta şimdi daha bile kaslıydı.

"Zaten Ionia'dan nefret ediyorum" dedi Dec. "Oyuncularının hepsi kasıntı."

"Hem de nasıl." Ithan Declan'ın söylediği ikinci kod satırını da yazdı.

Bryce gürültüyle esnedi. "*Veiled Love*'ı izlesek olmaz mı?"

"Hayır" dedi hepsi bir ağızdan.

Bryce dirseğiyle Hunt'ı dürttü. "Takım olduğumuzu sanıyordum."

Hunt sessizce güldü. "Sunball her zaman reality show'lara baskın gelir."

"Hain."

Ithan kıs kıs güldü. "HŞÜ takımındaki bütün oyuncuları ve istatistiklerini bildiğin zamanları da hatırlıyorum Bryce."

"Bunun sunball'la ilgilenmemden kaynaklandığını sanıyorsan yanılıyorsun."

Hunt bir kahkaha attı, yüzündeki gerginlik biraz hafiflemişti; Ruhn da kalbindeki eski sızıya rağmen gülümsedi. Bryce'la geçecek o yılları kaçırmıştı. O zaman konuşmuyorlardı. Onlar şekillendirici, önemli yıllardı. O yılları Bryce'la geçirmesi gerekiyordu.

Ithan Bryce'a el hareketi çekti; sonra Declan'a dönüp, "Tamam, girdim" dedi.

Bryce ekranı taradı. "Teknelerle rıhtımdan geçen Azril görebiliyor musunuz?"

"Bu görüntüye göre bugün Kara Rıhtım'a yanaşan olmamış. Dün gece de."

Athalar sordu: "En son ne zaman bir Azril rıhtıma yanaşmış?"

Ithan denemeye devam etti, hepsi bekledi, odada duyulan diğer tek ses bilgisayarının klavyesinde hızlı hızlı bir şeyler yazan Declan'ın parmaklarından geliyordu. "Dün sabah" dedi kurt. Yüzünü buruşturdu. "Bu ikisi tanıdık geliyor mu?"

Bryce ve Ruhn, Ithan'ın durdurduğu görüntüyü incelediler. Ruhn olay sırasında baygın olduğu için görüntüyü neden inceledi-

ğini hiç bilmiyordu ama Azriller tekneden inerken parlayan testere gibi keskin dişlerle tezat içindeki kurşuni renkli sarkık yüzlerini, bürümcüğe benzeyen tenlerini görünce sırtına bir ürperti yayıldı. Azrillerin ikisi de Istros'taki yolculuk esnasında yüzlerindeki örtüleri geriye atmışlar ama Kara Rıhtım'a çıkıp şehre dalarken yüzlerini yine örtmüşlerdi.

Bryce boğuk bir sesle, "Hayır" dedi. "Tanrılar aşkına, çok korkunçlar. Ama hayır... bize saldıranlar bunlar değildi."

"Birkaç gündür civarda saklanıyor olabilirler" dedi Athalar. "Çukur Prensi bizi daha dün gece tehdit etti ama belki de Azrilleri çoktan yerlerine konumlandırmıştır."

Ruhn meleğin nasıl bu kadar sakin konuşabildiğini anlamıyordu. Yıldız Yiyen gelip onunla yüz yüze konuşmak istemiş olsa altına sıçardı.

"Kara Rıhtım'da dolaşan bir çocuk falan da görmüyorum" diye mırıldandı Ithan sonuçları tarayarak. Bryce'a döndü. "Emile'den hiç iz yok."

"Çocuk başka bir yoldan gelmiş olabilir mi?" diye sordu Ruhn. "Belki de Danika Kemik Mahallesi'ne açılan bir arka kapı falan bulmuştur."

"Mümkün değil" dedi Athalar. "Oraya giriş çıkışlar tek bir yerden yapılıyor."

Ruhn dikeldi. "Bize öyle öğretildi ama oraya başka bir yoldan girmeyi deneyen oldu mu hiç?"

Athalar sessizce güldü. "Bunu neden yapmak istesinler ki?"

Ruhn meleğe ters ters baksa da, "O da doğru" dedi.

Ithan ekranda bir görüntüyü durdurdu. "Peki ya bu? Tekneyle gelmemiş, şehirde birden belirivermiş..."

"İşte bu" diye tısladı Bryce; birden benzi atmıştı.

Hep birlikte görüntüyü incelediler; Azril Kara Rıhtım yakınlarındaki bir sokaktan görüntüye girerken yarı yarıya kameraya dönmüştü. Diğerlerinden daha uzun boyluydu ama aynı kurşuni renkli pörsümüş yüze ve dehşet verici dişlere sahipti.

Athalar ıslık çaldı. "Tam da adamını bulmuşsun Quinlan."

Bryce kaşlarını çatarak meleğe baktıktan sonra Dec'e döndü.

"Nereden geliyor peki? Yüzünü programa ekleyip şehir kayıtlarında aratabilir misin?"

Declan kaşlarını kaldırdı. "Bu ne kadar zaman alır biliyor musun? Lunathion'daki bütün kameraları taramak? Bunu Emile için bile yapmamamızın sebebi de bu. Nereden baksan... Ne kadar zaman gerektiğini hesaplayamıyorum bile."

"Tamam tamam" dedi Bryce. "Peki bu Azril'i... bir müddet izleyebiliyor muyuz?" Cümlenin sonunu Ithan'a bakarak söylemişti ama kurt başını iki yana salladı.

"Bunun mantıklı bir açıklaması olsa gerek –kameranın kapsama alanında bir boşluk falan gibi–ama bu Azril sanki... birdenbire beliriveriyor."

"Micah kameranın görmediği yerlere kristallosları yerleştirmişti" dedi Hunt. "Bunu Azriller de biliyor olabilir."

Ithan parmağını ekrana uzattı. "İlk belirdiği yer tam şurası. Ondan önce hiçbir şey yok."

Ruhn Destek uygulamasından şehrin bir haritasını açtı. "Tam arkasında bir kanalizasyon girişi olması lazım. Oradan gelmiş olamaz mı?"

Ithan görüntüyü sağa sola döndürdü. "Kameralar o kanalizasyon girişini görmüyor."

"Belki de buranın giriş yapmaya uygun bir nokta olduğunu biliyorlardı" dedi Bryce. "Bizi kanalizasyona sürüklediklerini düşünürsek burayı seçmeleri mantıklı da." Hiç kamera olmayan bir yeri.

"Biraz daha bakayım" dedi Ithan ekrana tıklayarak.

Athalar ortaya konuşur gibi sordu: "Sizi mi yoksa Emile'i mi bekliyorlardı acaba?"

"Ya da her ikisini birden?" dedi Ruhn. "Görünmek istemedikleri ortada."

"Peki onları Çukur Prensi mi yoksa Yeraltı Kralı mı gönderdi?" diye üsteledi Athalar.

"Neyse ki buna cevap verebilecek kişiyle bir randevumuz var" dedi Bryce.

Ruhn yüzünü buruşturdu. Jesiba'nın göndereceği Ölüm Mühürlerinin parasını ödemişse de bu iş hiç hoşuna gitmemişti. Bryce'ın

Yeraltı Kralı'yla yüz yüze geleceğini düşündükçe ödü kopuyordu.

"Onu nasıl sorgulayacağımıza dair bir plan yapmalıyız" dedi Athalar Bryce'a. "Sorgulanmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Bu yüzden araştırma yapıyoruz ya" diye tersledi onu Bryce bilgisayarı göstererek. "Oraya gidip suçlamalar yağdıracak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? O Azrillerin doğrudan Kemik Mahallesi'nden gelip gelmediğini öğrenebilirsek Yeraltı Kralı'nı sorgularken ayağımızı yere daha sağlam basmış oluruz. Ayrıca Emile'in gerçekten Kemik Mahallesi'ne gitmekte olduğuna dair bir işaret bulabilirsek krala bunu da sormak için geçerli bir nedenimiz olur."

"Tharion'ın, Pippa Spetsos'un Emile'i ararken ne yaptığına dair düşüncesine bakarak çocuğun Kemik Mahallesi'nde olabileceğini düşünüyorum" dedi Ithan. Elini kahverengi kısa saçlarından geçirdi. "Pippa'nın bu sabah bulduğumuz selkie'ye yaptıkları şaka değildi."

Kurt Tharion'la neler yaptıklarını hepsine anlatmış, isyancı fanatiğin öldürdüğünden şüphelendikleri selkie'nin paramparça cesedinden bahsetmişti.

Bryce dönüp odayı arşınlamaya başladı. Sirinks de ayağının dibinde dolaşıyor, ikinci bir akşam yemeği için sızlanıyordu. Ruhn babalarının da çalışma odasında tıpkı böyle yürüdüğüne pek çok kez şahit olmuştu ama bunu dile getirmekten kaçındı. Görmeye katlanamadığından yeniden sunball maçını izlemeye başladı.

Ithan önceki konuya dönerek, "Gördün mü?" dedi Ruhn'a. "Regez'in şutu çekmesi gerekirdi ama yapmadı. Kendinden emin olamıyor. Fazla düşünüyor."

Ruhn yan yan erkeğe baktı. "Yeniden oynamaya başlamayı hiç düşünmedin mi?"

Ithan'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Hayır."

"Özlüyor musun peki?"

"Hayır."

Yalan söylediği ortadaydı. Bryce'ın bakışlarının yumuşadığı Ruhn'ın gözünden kaçmadı.

Ama Ithan Bryce'a bakmıyordu. Ruhn başını kurda doğru sal-

ladı. "Oynamak istersen ben, Dec ve Flynn pazar günleri genelde Destek ekibinden birileriyle Küçük Ay'ın oradaki Zakkum Park'ta maç yapıyoruz."

"Beni davet etmek yok mu?" dedi Bryce kaşlarını çatarak.

Ama Ithan, "Teşekkürler. Bunu düşüneceğim" diye yanıt verdi.

"Herhalde ben de davet edilmiyorum Danaan" dedi Hunt.

Ruhn meleğe bakıp sessizce güldü. "Seni hezimete uğratayım diye bahane arıyorsan tamam Athalar."

Athalar sırıttı ama sonra bakışları Bryce'a kaydı; Bryce Declan'ın omzunun üzerinden laptop'ta şimşek hızıyla geçen görüntülere bakıyordu. Danika'nın yıllar öncesinden görüntüleriydi bunlar.

Bryce birden doğruldu. Hafifçe öksürdü. "Ben spor salonuna gidiyorum. Bir şey bulursanız arayın." Üstünü değiştirmek için olsa gerek odasına doğru yürümeye başladı. Ruhn Hunt'ın bir uzaklaşmakta olan Bryce'a bir sunball maçına bakışını izliyordu. Hunt hangisini izlemesi gerektiğini tartıyordu sanki.

Athalar'ın karar vermesi otuz saniye sürdü. Spora gitmek için üstünü değiştireceğini söyleyerek odasına daldı.

Ruhn yarılanmış birasıyla Dec ve Ithan'la yalnız kalınca, "Connor olsa maçı seçerdi" dedi Ithan.

Ruhn bir kaşını kaldırdı. "Aralarında rekabet olduğunu bilmiyordum." Ölü bir erkekle yaşayan bir erkek arasında.

Ithan gözlerini ekranda gezdirerek klavyede bir şeyler yazmayı sürdürdü.

Nasıl olduysa Ruhn sormaya cesaret etti: "Sen hangisini seçerdin?"

Ithan hiç duraksamadan cevap verdi. "Bryce'ı."

27

Bryce spor salonuna gitmiyordu. En azından şimdilik. Asansörün önünde bekledi, Hunt görününce bileğine vurdu. "Geç kaldın. Hadi gidelim."

Hunt durakladı. "Antrenmana gitmiyor muyuz?"

Bryce gözlerini devirerek asansöre binip lobi düğmesine bastı. "Yapma Athalar. Bulmamız gereken bir çocuk var."

"Sence Emile gerçekten *burada* mı? Peki ya Kemik Mahallesi?" diye sordu Hunt, Bryce Et Pazarı'nın pek çok satış alanından birinin tezgâhları arasında yürürken. Neon pembesi spor ayakkabıları ve spor kıyafetleriyle, kıçının güzel kıvrımına sürtündükçe insanın içini gıcıklayan yukarıdan atkuyruğu yapılmış ileri geri sallanan saçlarıyla onu gözden kaçırması mümkün değildi. "Azriller sana bir anlamda Sofie ve Emile'in orada saklandığını söylemiş. Emmet ve Holstrom'a o görüntüleri taratıyorsun *çünkü* Emile'in orada olduğunu düşünüyorsun."

Bryce tıkış tıkış masalarda akşam yemeğini yiyenlerle dolu bir alanda durdu. "O yarı ölülerin sözüne güvenmediğim için beni bağışla. Ya da Declan ve Ithan gözlerini ekrana dikmişken beklemek istediğim için. Jesiba sikkelerin yarın elimde olacağını söyledi, öyleyse bu arada neden diğer alternatiflere göz atmayalım ki? Danika'nın sözünü ettiği... *Bitkin ruhların huzura erdiği yer*... burası olamaz mı?"

"Danika neden Et Pazarı'nda saklanmalarını söylesin ki?"

"*Kemik Mahallesi*'nde saklanmalarını neden söylesin?" Bryce, bir kâse erişte çorbasına bakarak kokusunu içine çekti.

"Danika ya da Sofie Emile'e burada saklanmanın güvenli olduğunu söylemiş olsa bile ben bir çocuk olsaydım buraya gelmezdim" dedi Hunt.

"Senin çocukluğunun üstünden bin yıl geçti. Kusura bakma ama benim çocukluğum konuyla biraz daha uyumlu."

"İki yüz yıl" diye söylendi Hunt.

"Hâlâ fazla eski."

Hunt kıçına bir çimdik atınca Bryce cıyaklayarak eline vurdu, bunun üzerine dönüp bakanlar oldu. Fazla dikkat çekmiş sayılmazlardı. Engerek Kraliçe burada olduklarını ne zaman duyardı? Hunt bunu düşününce ürpermemeye çalıştı. Bu akşam şekil değiştirenle uğraşmaya hiç niyeti yoktu.

Hunt onlara dönen yüzlere baktı, tezgâhlara ve gölgelere doğru uzaklaşan yüzlere. "Sofie çocuğa burada saklanmasını söylediyse Danika'yı dinleyecek kadar aptal demektir. Gerçi Danika'nın buluşma yeri olarak burayı önereceğinden şüpheliyim ya."

Bryce omzunun üstünden ters ters baktı. "Bu çocuk *iki* tekne çalıp onca yolu tek başına geldi. Bence Et Pazarı'nda saklanmayı da becerebilir."

"Peki, öyle olduğunu varsayalım; sence masalardan birine oturup başparmaklarını döndürerek bekleyecek mi? Senin de çocuğu Kara Rıhtım'da arayan Cormac'tan farkın yok." Hunt başını iki yana salladı. "Emile'i bulursan Tharion ve Cormac'ın onu ele geçirmek için karşına dikileceğini unutma."

Bryce Hunt'ın yanağına hafifçe vurdu. "Öyleyse Umbra Mortis'in yanımda olması iyi bir şey, değil mi?"

"Bryce" diye hırladı Hunt. "Mantıklı ol. Şu anda nerede olduğumuza bir bak. Pazar devasa bir yer. Bütün pazarı tek başımıza mı arayacağız?"

"Hayır." Bryce ellerini kalçasına dayadı. "İşte bu yüzden destek getirdim."

Hunt kaşlarını kaldırdı. Bryce uzaktaki birine el salladı. Hunt

Bryce'ın kime el salladığına baktı. Hafif bir hırıltı çıkardı. "Ciddi olamazsın."

"Tanıdığım tek kabadayı sen değilsin Athalar" dedi Bryce, Fury ve Juniper'a doğru yürürken. Fury her zamanki gibi siyahlar giyinmişti, Juniper ise dar bir blucin ve dökümlü beyaz bir bluz. "Selam dostlar" dedi Bryce gülümseyerek. Yemek için buluşmuşlar gibi June'u yanağından öptü, sonra Fury'yi şöyle bir süzdü. "Günlük kıyafetlerle gelin demiştim."

"Bunlar onun günlük kıyafetleri" dedi Juniper gözlerinin içi gülerek.

Fury kollarını göğsünde kavuşturup onları duymamış gibi yaparak Hunt'a döndü. "Spor kıyafetleri ha? Ciddi olamazsınız."

"Spor salonuna gittiğimizi sanıyordum" diye söylendi Hunt.

Bryce elini havada salladı. "Her neyse. Dağılıp aramaya başlayalım. Fazla dikkat çekmemeye çalışın." Son kısmı Hunt ve Fury'ye bakarak söylemişti; paralı asker tehdit dolu gözlerle ters ters baktı. "Kimseye bir şey sormayın. Sadece izleyin... dinleyin. June, sen doğudaki tezgâhları gözden geçir, Fury sen de batıdakileri; Hunt güneye, ben de..." Bryce'ın gözleri üstünde *Memento Mori* yazan kuzey duvarına kaydı. Duvarın dibindeki –yukarıdaki geçidin altındaki– tezgâhlar Engerek Kraliçe'nin mekânının kapısına çok yakın mesafedeydi.

Fury ona baktı ama Bryce göz kırptı. "Ben koca bir kızım Fury. Başımın çaresine bakarım."

Hunt homurdansa da kendini tutup itiraz etmedi.

"Beni endişelendiren o değil" dedi Fury. Sonra sessizce sordu: "Bu çocuk da neyin nesi?"

"Adı Emile" diye fısıldadı Bryce. "Pangeralı. On üç yaşında."

"Ve muhtemelen çok çok tehlikeli" dedi Hunt Juniper'a bakarak. "Onu görürseniz gelip bizi bulun."

"Ben başımın çaresine bakabilirim melek" dedi Juniper etkileyici bir soğukkanlılıkla.

"O da koca bir kız." Bryce arkadaşına bir beşlik çaktı. "Hadi bakalım. Yarım saat sonra burada buluşuruz."

Ayrıldılar. Hunt yemek masalarının arasından dolandıktan

sonra –pek çok müşteri ona baksa da uzak durmuştu– tezgâhların içine dalan Bryce'ın arkasından baktı. Soru soran bakışlar ona kaydı. Hunt sessizce hırlayarak dişlerini gösterdi.

Bryce'ın kolaçan etmesini söylediği bölüme doğru giderken sakin olmaya çalışarak dikkat kesildi.

Yarım saat sonra yemek alanına dönmüştü, az sonra da Juniper göründü. "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Hunt faun'a, faun başını iki yana salladı.

"Hiç iz yok." Dansçı kaşlarını çattı. "Umarım çocuk burada değildir." Yüzünü buruşturarak tezgâh alanlarına doğru baktı. "Buradan nefret ediyorum."

"Al benden de o kadar" dedi Hunt.

Juniper göğsünü ovuşturdu. "Celestina'yla bu konuda konuşmalısın... burada olan şeyler hakkında. Sadece dövüş çukurundan ve Engerek Kraliçe'nin esir ettiği savaşçılardan bahsetmiyorum..." Faun başını iki yana salladı. "Diğer şeyleri de diyorum."

"Micah bile Engerek Kraliçe'nin ne isterse yapmasına izin verdi" dedi Hunt. "Yeni valinin de kraliçeye kolay kolay meydan okuyacağını sanmıyorum."

"Biri yapmalı" dedi Juniper sessizce; gözleri duvardaki *Memento Mori* yazısına kaydı. "Birinin bir gün bunu yapması gerek."

Öyle endişeli ve gergin konuşmuştu ki Hunt bir şeyler daha soracak oldu ama o anda Fury bir gölge gibi yanlarına sokuldu. "Çocuktan hiç iz yok."

Hunt Bryce geliyor mu diye etrafa bakındı, sonunda Engerek Kraliçe'nin yaşadığı yerin Feyler tarafından korunan kapısına fazla yakın bir tezgâhın başında onu gördü. Gerçi on beş metre kadar ilerisinde duran iriyarı Fey nöbetçilerin Bryce'a pek de dikkat ettiği yoktu. Bryce gevezelik ederken bileğinden bir torba sarkıyordu.

Bryce sohbetini bitirip yanlarına doğru yürümeye başladı. Yine pek çok göz onu izliyordu.

"Gayet keyifli görünüyor" dedi Juniper kıkırdayarak. "Pazarlık iyi geçmiş olmalı."

Bryce yaklaştıkça Hunt'ın burnuna kan, kemik ve et kokuları

doluyordu. "Sirinks için biraz kuzu kemiği aldım. İliğe deli oluyor." Sonra Juniper'a döndü. "Affedersin."

Doğru ya. Faun vejetaryendi. Ama Juniper omuz silkti. "Küçük adamdan haber var mı?"

Bryce gülümsedi, sonra hepsini tek tek süzdü. "Hiçbir şey mi yok?"

"Hiç" dedi Hunt.

"Ben de bir şey bulamadım" dedi Bryce içini çekerek.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Fury kalabalığı gözden geçirerek.

"Declan ve Ithan Kara Rıhtım'da Emile'e ait bir görüntü bulamasa bile" dedi Bryce, "Et Pazarı'nda ondan en ufak bir iz olmaması bizi yine Kemik Mahallesi'ne götürüyor. Yani elimizde Yeraltı Kralı'na Emile'in nerede olduğunu sormak için bile daha fazla neden var."

Hunt'ın kanı kıvılcımlandı. Bryce böyle kendinden çok emin ve gözü kara konuştuğunda... taşakları geriliyordu. Bunun onu ne kadar azdırdığını Bryce'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

Ama Juniper fısıldadı. "Kemik Mahallesi'nde küçük bir çocuk..."

"Onu bulacağız" dedi Bryce, kolunu Juniper'ın omzuna atarak yönlerini çıkışa çevirdi. Hunt ve Fury de bir an bakıştıktan sonra onları takip etmeye koyuldu. Hunt önden giden Bryce ve Juniper'la aralarına biraz mesafe koydu, duyamayacaklarından emin olunca Axtar'a sordu: "Sevgilin buradan neden o kadar nefret ediyor?"

Fury gözlerini tezgâhların arasındaki gölgelerden, satıcılardan ve alışveriş edenlerden ayırmadan cevap verdi: "Erkek kardeşi burada dövüşçüydü."

Hunt irkildi. "Bryce bunu biliyor mu?"

Fury hafifçe başını salladı. "Yetenekli bir çocuktu... Julius. Engerek Kraliçe onu sahibi olduğu spor salonundan yanına aldı; emri altında çalışması için servet, dişiler, ne isterse sunacağını söyledi. Julius'un elde ettiği tek şey ise kraliçenin zehrine bağımlı bir köle durumuna düşmek oldu, bir de ayrılmasına izin vermeyen bir kontrat." Fury'nin çenesinde bir kas seğirdi. "June'un ailesi onu kurtarmak için her şeyi denedi. *Her şeyi.* Avukatlar, para, Micah'yı araya koymaya çalışmalar... hiçbiri işe yaramadı. Julius on yıl önce

bir dövüş esnasında öldü. June ve ailesi bunu Engerek Kraliçe'nin emrindeki haydutlar Julius'un cesedini üstünde *Memento Mori* yazan bir notla kapılarına atınca öğrendi."

Zarif dansçı Bryce'la kol kola yürüyordu. "Hiç bilmiyordum."

"June bundan bahsetmez. Bize bile. Ama buradan düşünemeyeceğin kadar nefret ediyor."

"Öyleyse neden buraya geliyor?" Bryce onu ne diye çağırmıştı ki?

"Bryce için" dedi Fury. "Bryce gelmek zorunda olmadığını söyledi ama Juniper bize katılmak istedi. Bu şehirde kaybolmuş bir çocuk varsa June onu bulmaya yardım etmek için her şeyi yapar. Buraya gelmek de dahil."

"Ah" dedi Hunt başını sallayarak.

Fury'nin gözlerinde tehditkâr bir parıltı belirdi. "Bir gün Juniper için burayı ateşe vereceğim."

Hunt'ın bundan kuşkusu yoktu.

Bir saat sonra apartmanın spor salonunda plank pozisyonunda dururken Bryce'ın kolları ve karnı titriyor, alnından süzülen terler altındaki yumuşak siyah mindere damlıyordu. Bryce mindere saçılan ter damlalarına, kulaklığından gümbürdeyen müzik sesine, burnundan nefes alıp vermeye odaklanmıştı... saat dışında herhangi bir şeye.

Zaman yavaş akıyordu. On saniye bir dakika gibiydi. Ayaklarını geriye itip vücudunu düzeltti. İki dakika geçmişti. Üç dakika daha vardı.

Dalış'tan önce bu pozisyonda bir dakika durabiliyordu. Dalış'tan sonra ölümsüz bedeni için beş dakika çocuk oyuncağı olmalıydı.

Gerçekten de güçlerine hükmetmeliydi. Önce bedenine hükmetmesi gerekiyordu. Gerçi büyü tembel insanlar için biçilmiş kaftandı: Gücünü serbest bırakmayı becerirse plank pozisyonunda on dakika durmasına gerek kalmazdı. Oturduğu yerden istediği kişiyi kör edebilirdi.

Korkunç bir fikir de olsa gülmeye başladı: Kocaman bir koltuğa yayılmış, uzaktan kumandayla kanal değiştirir gibi kolayca düşmanlarını yere seriyordu. Hem artık düşmanları vardı, değil mi? Bugün lanet bir Azril öldürmüştü.

Yarın sabah Jessica'nın gönderdiği Okun Müzikleri gelir gelmez Yevaki Kraliçe metoduna çalışacak.

Bunları görmemezden gelerek bir havuç, sert sudan sarılma bu hastanını gerçek kılmak için gösteriyordu. Hem o yüzden hem de Dorian'ın laptopundaki görüntülerde Hunter'ın gözlüğü için gitmişti. O zaman hep dikkatsiz, asıl durumlarını yakmaya başlamıştı ve terbiyesiz hapsini atmak için bir fikir gibi görünmüştü. Madam Kraliçe'nin derslerinde bu hep işe yaramıştı.

Bu akşam gözlüğü için hemen kimse bir kutu kurabiye bırakıyordu.

Bryce telefonunun saatine baktı. İki dakika on beş saniye. Hemen sildi. Kendini gülünçlüğünü saklamak için dizeklerini dik tutup yürümeye başladı.

Az sonra bir sürü kahvegalerie dürttü. Spor salonundaki sınıf dışında tek bir kişi cinsiyetinden bağımsız kapüşonlu bir Hunter'a baktı. Hunter'ın dudaklarının kenarlarında, sinir bozucu bir tebessüm belirmişti, ellerini sanki gri tişörtü de yırtacakmış gibi... ve sert olmuş. "Sana bir kahve getirdik diyebiliyorsa?"

Bryce kendini bilmezlikten gelmeye çalıştı. "Ne?"

"Hayatta mutlu diye sordum."

"Sorma."

Hunter'ın dudakları seğirdi, tebessümü sevgiyi hatırlatıcı değil tarihi değildi. Bryce bu sırada kendini olmadığı kadar dimdik görme pahasına eziyet oldu. "Cevap gibi değildi" dedi Hunter.

Bryce ağzının dört köşesini sıvıştırdı. "Kimseyi tanıdığımı sanmıyorum. Bu bildiğim şekilde."

"Onca dersinin de bu kadar meşakkatli değil mi?"

"Bu dünya gibi eğlenceli değil ki."

Hunter elini uzattı, avuçla kahvelerden Bryce'ın tarih ödevinin kapüşonda.

Bryce kahvesini tanıdığı gibi bir kola da yüzü kadar tatlanmıştı. Hunter daha çok içkinin alkollerine benzeyen metal malzeme dönüşü, mutsuzluğunu bilmeyen ekmeğin kaynaklarını sağlıklarından pekiştiği aşıydı. Bryce bir an mürüngem gibi salonun ortasında kalakaldı. Hunter pusli dünya ağzımdaki kimi dayan mı kaldırıp gitti.

Lanet olası Solas.

Bu erkeğe sakso çekmişti. O güzel, güçlü vücudun aşağılarına kayıp Hunt'ın koca sikini ağzına almıştı ve Hunt diline boşalırken az kalsın o da boşalacaktı.

Uğraşmak zorunda oldukları bir yığın boktan mesele olduğu için durum daha da can sıkıcıydı ama onu öyle görmek...

Göğsünden aşağı süzülen terleri silince spor sütyeninde hiç de seksi olmayan bir leke belirdi.

Hunt setini bitirdiği halde demir çubuğu başının üstünde tutmaya devam ediyor, kollarını iyice yukarı kaldırarak sırtını ve kanatlarını esnetiyordu. Tişört ve spor şortuyla bile zorlu bir görünüşü vardı. Ve... Bryce hâlâ gözlerini ondan alamıyordu. Sonunda kendi minderine dönüp yüzünü buruşturarak kulaklıklarını taktı. Ama bedeni hareket etmeyi reddediyordu. Su. Suya ihtiyacı vardı. O plank'a dönmesini geciktirecek herhangi bir şeye.

Salonun öbür ucundaki içecek barına doğru yürüdü. Beyaz mermer tezgâhın altındaki içecek dolabı cam su şişeleriyle ve soğuk havlularla doluydu, Bryce ikisinden de aldı. Tezgâhın üzerinde bir kâse yeşil elma ve bir sepet dolusu tahıllı bar duruyordu, Bryce bir elma alıp dişlerini meyvenin taze etine geçirdi.

Sikmişim plank'ını.

Elmanın mayhoş öpücüğünün tadını çıkararak Hunt'a bir göz attı ama... Hunt nereye kaybolmuştu? Onu ele veren güç dalgası bile yok olmuştu.

Bryce gözlerini geniş salonda dolaştırdı, yan yana dizilmiş makineleri, koşu bantlarını ve Eski Meydan'ın koşuşturmacasına bakan pencerelerin önündeki kondisyon bisikletlerini gözden geçirdi. Nasıl olup da...

Biri aniden beline sarılınca bir çığlık atarak sıçradı. Göğsünden ışık fışkırmaya başladı ama kulaklarında gümbürdeyen müzik yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

"Lanet olsun Quinlan!" dedi Hunt kulaklığını çekip alarak. "Müziği daha da yüksek sesle dinle, olur mu?"

Bryce kaşlarını çatarak arkasına dönüp Hunt'a baktı. "Yanıma böyle sinsice sokulmazsan mesele olmaz."

Hunt'ın terli yüzünde hınzırca bir sırıtış belirdi. "Yarın Yeraltı Kralı'yla buluşacağımız çay partisinden önce Ölümün Gölgesi yeteneklerimin paslanmadığından emin olmak istedim hepsi bu. Kendimi gizleyebilecek miyim diye merak ettim." Demek yaklaştığını bu yüzden sezememişti. Hunt gözlerini ovuşturdu. "Bu kadar... ürkek olduğunu bilmiyordum. Ya da *parlak*."

"Ben de hızlı reflekslerim yüzünden beni öveceksin sanıyordum."

"Güzel sıçrayış. Beni neredeyse kör ediyordun. Tebrikler."

Bryce şakayla Hunt'ın göğsüne vurdu, terden ıslanmış tişörtünün altında kasları kaya gibi sertti. "Solas aşkına Hunt." Parmak eklemleriyle göğüs kaslarına vurdu. "Bunların üzerinde bozuk para sektirebilirsin."

Hunt'ın kanatları hışırdadı. "Bunu iltifat kabul ediyorum."

Bryce dirseklerini tezgâha dayayıp elmasından bir ısırık daha aldı. Hunt elini uzattı, Bryce hiçbir şey söylemeden kulaklığın birini ona verdi. Hunt kulaklığı takıp başını yana eğerek şarkıyı dinlemeye koyuldu.

"Bu ağlak şarkıları dinliyorsan iki dakikadan fazla plank yapamamana şaşmamak gerek."

"Senin dinlediğin müzik daha mı iyi?"

"Ben kitap dinliyorum."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. İdman yaparken genelde birbirlerine müzik tavsiyelerinde bulunurlardı ama bunu ilk kez duyuyordu. "Hangi kitabı?"

"Voran Tritus'un büyüdüğü Sonsuz Şehir'e dair hatıralarını ve nasıl ee... kendisi olduğunu anlattığı bir kitap." Tritus en genç talk show sunucularından biriydi. Ve inanılmaz seksiydi. Hunt'ın adamı taparcasına dinlemesinin bu sonuncu gerçekle ilgisi olmadığını biliyordu ama bu gerçek Bryce'ın onu televizyonda daha bir keyifle izlemesine neden oluyordu.

"Spor yaparken bu *ağlak* müzikleri dinlemek kitap dinlemekten çok daha motive edici bence" dedi Bryce.

"Sonuçta tüm mesele kas hafızasından ibaret. Sadece idmanımı bitirene kadar oyalanmama yarayacak bir şeye ihtiyacım var."

"Pislik." Bryce elmasından bir kez daha ısırdıktan sonra şarkıyı

değiştirdi. Bu şarkıyı ilk kez Beyaz Kuzgun dans kulübünün kutsal topraklarında duymuştu; daha ağır tempolu bir şarkının remix'iydi ama her nasılsa orijinal şarkının şehvet uyandıran cazibesini insanı dansa davet eden dinamik bir ritimle birleştirmeyi başarmıştı.

Hunt'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Beni bu müzikle baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Bryce elmasından ısırdığı kocaman parçayı çiğnerken Hunt'ın gözlerine baktı. Spor salonu boştu. Ama kameralar... "Gizlice sokulup bana sarılan sendin."

Hunt gülerken boynu aşağı yukarı oynuyordu. Boynunun güçlü kasları üzerinden süzülen bir damla ter altın-kahverengi teninde parlıyordu, Bryce'ın nefesi kesildi. Hunt'ın burun delikleri genişledi, ısınan ve ıslanan her şeyin kokusunu tek nefeste aldığına şüphe yoktu.

Hunt kanatlarını topladı, kulaklığı çıkarmadan bir adım yaklaştı. Bryce ağırlığını hafifçe tezgâha verdi, mermer sıcak basmış omurgasına batıyordu. Ama Hunt elmayı Bryce'ın parmakları arasından almakla yetindi. Gözlerini Bryce'ın gözlerinden ayırmadan elmayı ısırdı, sonra elmayı yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı.

Bryce'ın ayak parmakları spor ayakkabılarının içinde kıvrıldı. "Burası yatak odam kadar bile mahremiyet sunmuyor."

Hunt ellerini beline kaydırdığı gibi Bryce'ı tek hamlede tezgâhın üzerine oturttu. Dudaklarını boynuna bastırdı, dili bir ter damlasını yalar gibi yana kayınca Bryce kendini geriye attı. "O zaman sessiz olalım Quinlan" dedi Hunt dudaklarını teninden ayırmadan.

Salonda bir şimşek dolaştı. Bryce bakmadan da Hunt'ın kameraların kablolarını kopardığını ve büyük ihtimalle kapıyı bloke etmek için bir güç duvarı oluşturduğunu biliyordu. Boynunda dolaşan dilinin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmasına gerek yoktu.

Ellerinin Hunt'ın saçlarına dalmasına engel olamadı, parmaklarını terli tutamların arasından geçirerek ensesine kadar indirdi. Bir yandan da onu kendine çekiyordu, Hunt başını boynundan kaldırıp dudaklarına uzandı.

Bryce bacaklarını biraz daha açtı, Hunt bacaklarının arasına girip bedenini sertçe bastırırken dilleri birleşti.

Bryce inledi, ağzına elma tadı geliyordu, Hunt'ın o fırtınaları çağrıştıran sedir ağacı kokusunu içine çekerken kaskatı sikine sürtünüyordu. Spor şort da daracık tayt da Hunt'ın ereksiyonunu ve Bryce'ın taytına sızan ıslaklığı gizlemeye yetmiyordu.

Hunt'ın dili Bryce'ınkine dolandı, elleri belinden kalçalarına kaydı. Parmakları kalçalarını sıkıca kavrayıp kendine çekerken Bryce'ın soluğu kesilir gibi oldu, bacaklarını Hunt'ın beline doladı. Hunt'ı ne kadar çok öperse öpsün tadına doyamıyordu.

Hunt tişörtünü çıkardı, Bryce parmaklarını Hunt'ın karın ve göğüs kaslarında, sonra sırtının kımıldanan kaslarında kaydırdı, her yerine dokunmak için çıldırıyordu.

Hunt Bryce'ın spor atletini çıkardı, yanık teninde adeta ışıldayan deniz yeşili spor sütyeninin üstünden meme uçlarını dişledi.

İki eliyle Bryce'ı belinden kavradı, geriye doğru yatırırken nasırları Bryce'ın tenine batıyordu, Bryce onu tezgâhın üstüne yatırmasına ses çıkarmadı. Hunt geri çekilirken Bryce dirseklerinin üzerinde doğruldu, Hunt çekilen sular gibi zarifçe ellerini memelerinden terli karnına kaydırdı.

Parmakları siyah taytının belini kavradı, sonra duraksadı. Gözleri sessiz bir istekle Bryce'ın gözlerine kaydı.

Bryce o gözlerdeki simsiyah ateşe baktı, o muhteşem güzelliğe, kusursuzluğa...

"Kesinlikle evet" dedi, Hunt haince sırıtarak taytını sıyırdı. Bryce'ın karnı ortaya çıkmıştı. Sonra taytı biraz daha indirdi. Sonra Bryce'ın ametist rengi dantelli tangasının üst kısmı göründü. Taytı ve külodu terden sırılsıklamdı –Bryce nasıl koktuklarını düşünmek dahi istemiyordu– tam bunu söylemek üzere ağzını açmıştı ki Hunt dizlerinin üzerine çöktü.

Bryce'ın spor ayakkabılarını, çoraplarını, sonra da taytını çıkardı. Sonra nazikçe sağ bileğini tutup iç tarafından öptü. Kemiğinin üstünü yaladı. Sonra da baldırını. Dizinin iç tarafını.

Ah tanrılar aşkına. Sonunda gerçekleşiyordu. Beş metre ötedeki camların önünden her an birinin uçarak geçebileceği spor salonunun ortasında. Hunt ona oracıkta oral seks yapacaktı ve Bryce bunu hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu...

Hunt'ın dili sağ uyluğunun iç tarafında daireler çizmeye başladı. Gittikçe yukarı çıkıyordu, sonunda Bryce titremeye başladı. Ama Hunt'ın elleri yukarı kayıp tangasının belini kavradı. Külodunun ön tarafına bir öpücük kondurdu, Bryce Hunt'ın derin bir nefes alırken titrediğine yemin edebilirdi.

Bryce adeta eriyor, arzudan kıvranıyordu, Hunt en hassas yerine doğru nefesini salarak hafifçe güldü ve külodunun üstünden oraya bir öpücük daha kondurdu.

Ama sonra sol uyluğuna geçip öperek aşağı doğru inmeye başladı, bir yandan da Bryce'ın külodunu sıyırıyordu. Tanga tamamen çıkıp Bryce çırılçıplak kalınca Hunt'ın kanatları yukarı doğru açılarak onu dünyanın gözünden gizledi.

Bryce'ı sadece o görecek, tadına sadece o varacaktı.

Hunt'ın ağzı sol ayak bileğine dokununca Bryce'ın solukları hızlandı, Hunt yine öperek yukarı çıktı. Ama başı Bryce'ın kalçalarının arasına gelince durdu. Ayaklarını tutup tezgâhın üzerine kaldırdı.

Bacaklarını iyice açtı.

Hunt onu incelerken Bryce hafifçe inledi, kanatlarının arasından süzülen ışık Hunt'ı içinin ateşiyle aydınlanmış bir intikam meleği gibi gösteriyordu.

"Şuna da bakın" diye mırıldandı Hunt, arzuyla dolu sesi boğuk çıkıyordu.

Bryce kendini hiç bu kadar çıplak hissettiğini, bu kadar hayranlıkla seyredildiğini bilmiyordu. Hunt bir parmağını ıslaklığında kaydırdı. "Evet" diye inledi kendi kendine konuşur gibi, tekrar diz çöküp başını Bryce'ın olmasını en çok istediği yere soktu; Bryce gerçekten de nefes alamaz oldu.

Hunt çok usulca elini Bryce'ın apış arasına koyup tadına bakmak için iyice araladı. Dili kendini tanıtmak ister gibi ıslaklığın üzerinde kayarken *Selam, seninle sevişmek çok güzel* der gibiydi. Bryce burnundan soluyarak dudağını ısırdı.

Hunt başını Bryce'ın apış arasına eğerken ellerini yine kalçalarına kaydırdı. Derin derin nefes alıp vermeye başladı, titriyordu; Bryce ne yaptığını anlayamadı, kokusunun tadını mı çıkarıyordu yoksa gerçekten sakinleşmek için zamana mı ihtiyacı vardı?

Bir iki yalayıştan sonra Bryce aklını tamamen kaçırdığını anladı.

Sonra Hunt vajinasının üst kısmına bir öpücük kondurdu, kendini tutamamış gibi bir tane daha. Elleri bacaklarını okşuyordu. Üçüncü kez öperken havaya kalkmış kanatları seğiriyordu, sonra ağzı bir eliyle birlikte aşağı kaydı.

Dilini vajinasına bastırıp yukarı doğru yaladı.

Bryce'ın gözünün önünde yıldızlar parıldadı, memeleri o kadar sızlıyordu ki onlara dokunacak görünmez elleri aranır gibi sırtını geriye bükerek yay şeklini aldı.

"İşte bu" dedi Hunt dilini çekmeden, sonra dilini ustaca klitorisine sürttü.

Bryce buna dayanamıyordu. Bu işkenceye bir saniye daha dayanamazdı...

Hunt'ın dili içine girip derinlere doğru kıvrılınca sıçradı.

"Tadın cennet gibi" diye mırıldandı Hunt, ağzındaki ve çenesindeki ıslaklığı görmesi için biraz geri çekildi. "Tadının böyle olduğunu biliyordum."

Hunt dilini tekrar içine sokup çıkararak klitorisine kadar kaydırırken Bryce bağırmamak için bir elini ağzına bastırdı. Hunt klitorisini hafifçe dişlerken gözleri kaydı. Yakıcı Solas ve merhametli Cthona...

"Hunt" diyebildi zar zor.

Hunt durdu, Bryce isterse kesmeye hazırdı. Ama bu Bryce'ın isteyeceği en son şeydi.

Bryce Hunt'ın alev alev yanan gözlerine baktı; göğsü inip kalkıyor, başı dönüyor, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Aklındaki, zihnindeki, ruhundaki tek şeyi söyledi. "Seni seviyorum."

Söyler söylemez de pişman oldu. Bunu hiçbir erkeğe söylememişti, Hunt için bu kelimeleri aklından bile geçirmemişti, oysa bir süredir onu sevdiğinin farkındaydı. Neden şimdi ağzından çıktığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama... Hunt'ın gözleri yine kararmıştı. Parmakları bacaklarını daha sıkı kavradı.

Ah tanrılar aşkına. Her şeyi berbat etmişti. Aptal, azgın dingilin tekiydi, daha çıkmıyorlardı bile, öyleyse ne demeye kalkıp da ona bunu söylemişti ki?

Hunt gevşedi. Başını yine Bryce'ın bacaklarının arasına sokup yalamaya başladı. Bryce salonda gök gürültülerinin patladığına yemin edebilirdi. Bu söylediği şeyin kabul edildiğini gösteren bir cevaptı. Hunt şimdi kelimelerin ötesine geçmiş gibiydi.

Dil, dişler ve mırıltılar... hepsi bir zevk girdabında birleşip Bryce'ı kıvrandırmaya başladı. Hunt kalçalarını morartacak kadar sıkıyordu ve Bryce bundan hoşlanmıştı. Kalçalarını Hunt'ın yüzüne doğru itip kendini iyice diline bastırdı, o anda klitorisine bir şey hücum etti; Hunt bir şimşek kıvılcımı oluşturmuş gibi, beyni ve vücudu akkor gibi aydınlandı, ah tanrılar, ah tanrılar, ah tanrılar...

Bryce bu kelimeleri bağırarak söylüyordu, hâlâ Hunt'ın kanatlarının kozası içindeyken öyle şiddetli boşalmaya başladı ki bedenini yay gibi bükerek tezgâhtan aşağı sarktı, parmaklarıyla Hunt'ın saçlarını kavramış sertçe çekiyordu. Canlı bir fener gibi ışık saçıyordu.

Zamanın ve mekânın içine yuvarlandıklarına yemin edebilirdi, bir şeye doğru sürüklendiklerine yemin edebilirdi ama burada kalmak istiyordu, Hunt'la, bu vücudun, bu salonun içinde...

Hunt her zevk dalgasında onu yalıyordu, Bryce doruk noktasına vardıktan, içinden fışkıran ışık söndükten, o düşme hissi kaybolduktan sonra Hunt başını kaldırdı.

Bacaklarının arasından Bryce'ın gözlerine baktı, solukları çıplak tenine vuruyor, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Ben de seni seviyorum Quinlan."

İki yüzyıldır kimse Hunt'a bunu söylememişti.

Shahar bunu ona hiç söylememişti. Bir kez bile, oysa Hunt aptal gibi bunu ona söylemişti. Bunu söyleyen son kişi annesiydi, ölmeden birkaç hafta önce söylemişti. Ama bunu Quinlan'dan duymak...

Hunt otuz dakika sonra yatağa gidip Bryce'ın yanına uzandı, naneli diş macununun ve lavantalı şampuanın kokusu birbirine karışıyordu. Gerçekten tuhaftı: Peş peşe duş almış, sonra yan yana dişlerini fırçalamışlardı ve bu söz sürekli kafasında yankılanıp durmuştu. Evde o akşamki sunball maçı üzerine analizleri izleyen Ruhn, Declan ve Ithan'ın yanından geçerken birkaç dakikada ne kadar çok, yine de ne kadar az şeyin değiştiğini düşünüyordu.

Yarın Kemik Mahallesi'ne gidecek olmaları çok uzaktaki bir fırtına gibi geliyordu. Uzaklardan duyulan bir gök gürültüsü. Bu akşam Et Pazarı'nda yaptıkları araştırmaya dair bütün düşünceler kafasında kar taneleri gibi eriyip gitmişti.

Oturma odasından televizyonun uğultusu gelirken Hunt loş ışıkta gözlerini Bryce'a dikti. Bryce da hiç konuşmadan ona bakıyordu.

"Birimizin bir şey söylemesi gerek" dedi Hunt çatallı bir sesle.

"Söyleyecek ne kaldı ki?" dedi Bryce; başını yumruğuna dayayarak, saçları kırmızı bir perde gibi omzuna dökülmüştü.

"Beni sevdiğini söyledin."

"Yani?" Bryce bir kaşını kaldırdı.

Hunt'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Demek bunu baskı altında söyledin."

Bryce dudağını ısırdı. Hunt'ın içinden orayı dişlemek geldi. "Ciddi olup olmadığımı mı soruyorsun yoksa ağzını çok iyi kullandığın için aklımın başından gittiğini mi düşünüyorsun?"

Hunt parmağıyla Bryce'ın burnuna minik bir fiske attı. "Bilmiş."

Bryce başını yatağa bıraktı. "İkisi de doğru."

Hunt'ın kanına bir sıcaklık yayıldı. "Yani?"

"Ah, yapma ama." Bryce kollarını başının altına soktu. "Bu konuda iyi olduğunu biliyor olsan gerek. Şu *şimşek* numarası..."

Hunt bir parmağını havaya kaldırdı, parmağının ucunda bir şimşek kıvılcımı dans ediyordu. "Hoşuna gider diye düşünmüştüm."

"Önceden bilseydim en sevdiğim yerlerimi yakacaksın diye endişelenebilirdim."

Hunt içtenlikle güldü. "Buna cesaret edemem. Onlar benim de en sevdiğim yerler."

Bryce dirseklerinin üzerinde doğruldu, kımıldamadan duramıyordu. "Sana tuhaf geldi mi? Söylediğim şey?"

"Neden gelsin ki? Ben de karşılık verdim, değil mi?"

"Belki de bana acıdın ve durumun daha da tuhaflaşmasına izin vermek içinden gelmedi."

"Bu sözü önüme gelene söyleyecek biri değilim."

"Ben de." Bryce elini uzattı, Hunt kafasını yaklaştırıp saçlarını

okşamasına izin verdi. "Bunu daha önce kimseye söylemedim. Yani... romantik anlamda."

"Gerçekten mi?" Hunt'ın göğsü dayanılmayacak kadar kabardı.

Bryce gözlerini kırpıştırdı, gözleri karanlıkta altın rengi korlara benziyordu. "Neden şaşırdın?"

"Sanmıştım ki sen ve Connor..." Bunu bilmek istediğinden emin değildi.

O ateş hafifçe söndü. "Hayır. Bir gün birlikte olabilirdik ama iş oraya varmadı. Onu arkadaş olarak seviyordum ama... zamana ihtiyacım vardı." Yan yan gülümsedi. "Kim bilir? Belki de seni bekliyordum."

Hunt Bryce'ın elini tuttu, eklemlerinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Uzun zamandır sana âşığım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kalbi deli gibi çarpıyordu ama devam etti: "Ben... soruşturma sırasında senden çok hoşlanıyordum ama Sandriel beni Comitium'un altındaki o hücreye koyunca telefonumdaki bütün fotoğrafları slayt halinde oynattı. Bizim fotoğraflarımızı. Fotoğrafları izleyince anladım. Sona doğru bizim fotoğraflarımızı gördüm, birbirimize nasıl baktığımızı, o zaman emin oldum."

"Benim için bombanın önüne atladığın zaman belli olmuştu."

"Bunun hakkında şaka yapman rahatsız edici Quinlan."

Bryce kıkırdayarak Hunt'ın çenesini öptü. Hunt'ın bedeni başka bir dokunuşa hazırlanarak gerildi. Başka bir dokunuş için yalvararak. "Dalış'ı senin için yaptım" dedi Bryce. "Ve köle olarak senin yerine benim satılmamı teklif ettim. Bence bu konuda şaka yapmaya hakkım var." Hunt Bryce'ın burnunu sıktı. Ama Bryce geri çekilerek Hunt'ın gözlerine baktı. Hunt gözlerinde ne varsa hepsini ona sundu. "Dildolarımı karıştırdığın zaman anlamıştım."

Hunt gülmeye başladı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Jöleli Jübile'yi nasıl da özenli tutuyordun. Seni bunun için nasıl sevmem?"

Hunt bir kahkaha daha attı, başını eğip Bryce'ı sıcacık boynundan öptü. "Buna inanırım işte." Parmaklarını Bryce'ın kalçasına doğru kaydırdı, yumuşak tişörtü nasırlı tenine takılıyordu. Bryce'ı köprücük kemiğinden öpüp kokusunu içine çekince siki sertleşmeye başladı. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"Seks?"

Hunt sırıttı. "Hayır. Yani evet, isterim ama dinleyiciler huzurunda değil." Omzunun ve kanadının üzerinden arkasındaki duvarı işaret etti. "Şehirde bir otele mi gitsek?"

"Başka kıtada bir yere."

"Ah, Quinlan." Hunt Bryce'ın çenesini, yanağını, sonra da şakağını öptü. Kulağına eğilip fısıldadı. "Şu anda gerçekten seninle sevişmek istiyorum."

Bryce ürpererek vücudunu Hunt'a doğru gerdi. "Ben de."

Hunt elini belinden aşağı kaydırıp kıçını avuçladı. "Bu resmen işkence." Elini Bryce'ın bol tişörtünden içeri soktu, Bryce'ın çıplak teni sıcak ve yumuşaktı. Parmaklarını dantelli tangasının dikişinde gezdirdi. Sıcaklık onu çağırıyordu, olmak istediği yerin birkaç milimetre ötesinde durduğunda Bryce'ın soluğu kesildi.

Ama Bryce elini onun göğsüne koydu. "Şimdi seni nasıl çağıracağım?"

Hunt ne dediğini hemen anlayamadı. "Ne?"

"Yani biz şimdi neyiz? Çıkıyor muyuz? Sen benim erkek arkadaşım mısın?"

Hunt sessizce güldü. "Gerçekten Umbra Mortis'le çıktığını söylemek istiyor musun?"

"Bunu gizleyecek değilim." Bryce bunu kendinden son derece emin söylemişti. Parmaklarını Hunt'ın alnında gezdirdi. Bunun Hunt için ne anlama geldiğini biliyormuş gibi.

Hunt kendini toplayıp sordu: "Peki Cormac'la çevirdiğiniz dolap ne olacak?"

"Eh, onu hallettikten sonra o zaman." Hayatta kalırlarsa tabii. Bryce derin derin iç geçirdi. "*Erkek arkadaş* insana tuhaf geliyor. Fazla... genç işi. Peki başka ne olabilir?"

Hunt göğsünde bir yıldız olsaydı bunu sorarken parlayacağını biliyordu. "Partner?"

"Yeterince seksi değil."

"Âşık?"

"Fırfırlı yakan ve lavtan da olacak mı?"

Hunt kanadını Bryce'ın çıplak bacağına sürttü. "Tam bir baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece sen muhterem âşık."

Hunt parmağıyla Bryce'ın tangasının ipini esnetip bıraktı. Bryce uluyarak eline vurdu.

Ama Hunt Bryce'ın parmaklarını yakalayıp yeniden kalbinin üstüne koydu. "*Eş* nasıl peki?" Bryce kaskatı kesildi, Hunt yanlış bir şey söylediğinden endişelenerek nefesini tuttu. Bryce cevap vermeyince devam etti: "Feylerin eşi olur, değil mi? Kullandıkları kelime bu."

"Biriyle eş olmak... Feyler için çok önemli bir şeydir." Bryce duyulacak şekilde yutkundu. "Ömür boyu sürecek bir bağlılık demektir. Bedenler, kalpler ve ruhlar arasında yemini edilen bir bağlılık. Bir Fey'in önünde eşin olduğumu söylediğinde bunun anlamı onların gözünde çok fazla olur."

"Bizimki de böyle önemli bir şey değil mi?" diye sordu Hunt nefes almaya zar zor cesaret ederken. Kalbi Bryce'ın ellerindeydi. İlk günden beri.

"Benim için her şeyden değerlisin" diye fısıldadı Bryce, Hunt derin bir nefes aldı. "Ama Ruhn'a eş olduğumuzu söylersek gözünde evli gibi oluruz. Feylere göre biyolojik, moleküler düzlemde bağlanmış oluyoruz. Bundan geri dönüş yok."

"Bu biyolojik bir şey mi?"

"Olabilir. Bazı Feyler eşlerini ilk gördükleri an tanıdıklarını iddia ederler. Aralarında bir tür görünmez bağ olduğunu. Bir koku ya da ruh bağı gibi."

"Bu farklı türler arasında hiç olmuş mu?"

"Bilmiyorum" dedi Bryce, sonra parmaklarıyla Hunt'ın göğsünde sersemletici, iç gıcıklayıcı daireler çizmeye koyuldu. "Ama eşim olacak biri varsa o da sensin Athalar."

"Etkileyici bir aşk ilanı."

Bryce Hunt'ın yüzüne baktı, kimseyle kolay kolay bu kadar içten ve samimi olmazdı. "Eşim olduğunu söylersen insanların, Feylerin bundan ne çıkaracağını anlamanı istiyorum."

"Meleklerin eşi olur. Feyler gibi... büyülü bir ruh bağı sayesinde falan olmasa da partnerlerimize karı ya da koca yerine eş deriz." Shahar ona hiç böyle dememişti. *Âşık* kelimesini bile nadiren kullanmışlardı.

"Feyler için fark etmez. Onlar kendi kesin yargılarına göre hüküm verir."

Hunt Bryce'ın düşünceli yüzünü inceledi. "Bana uygun geliyor. Şu sözünü ettiğin biyolojik düzlemde zaten bağlanmış gibiyiz."

"Bana da. Hem kim bilir? Belki de çoktan eş olmuşuzdur."

Bu çoğu şeyi açıklardı. Baştan beri aralarındaki duygular çok yoğundu. Şu son fiziksel engeli de aştıktan sonra Hunt'a daha da bağlanmışlar gibi geliyordu.

Yani... belki de Feylerin tanımına göre çoktan eş olmuşlardı. Belki Urd ruhlarını uzun zaman önce birbirine bağlamıştı ve bunun farkına varabilmek için bu kadar zamanın geçmesi gerekmişti. Ama ne fark ederdi ki? Birlikte olmak yazgı da olsa seçim de olsa ne fark ederdi?

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu Hunt. "Bana eşim demek?"

Bryce'ın gözleri daldı. "Yüzyıllarca diğer insanların kelimeleriyle tanımlanan sensin" dedi usulca. *Düşmüş. Köle. Umbra Mortis.* "Ben sadece bu unvanı almak hoşuna gider mi diye anlamaya çalışıyorum. Sonsuza dek."

Hunt onu şakağından öperken kokusunu içine çekti. "Şimdiye dek bana takılan isimler arasında gerçekten hoşuma giden tek şey senin eşin olmak Quinlan."

Bryce'ın dudakları kıvrıldı. "*Sonsuza dek* kısmını duydun mu?"

"Zaten aramızdaki böyle bir şey diye düşünmüştüm."

"Birbirimizi beş aydır falan tanıyoruz."

"Ne olmuş?"

"Annem küplere binecek. Birbirimize eş demeden önce en az iki yıl çıkmamız gerektiğini söyleyecek."

"Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Zaten onların kuralları bize hiç uymuyor. Ayrıca eş olmak yazgımızda varsa bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bryce yine gülümseyince Hunt'ın içi aydınlandı. Hayır, bu Bryce'ın memelerinin aralarındaki yıldızın ışığıydı. Hunt elini parlayan yara izinin üzerine koydu, ışık parmaklarının arasından süzülüyordu. "Bu neden oldu?"

"Belki de senden hoşlanmıştır."

"Cormac ve Ruhn için de parlıyordu."

"Yıldızın zeki olduğunu iddia etmedim zaten."

Hunt gülerek eğilip yara izini öptü. "Tamam benim güzel eşim. Bu gece seks yok."

Onun eşi. *Onun*.

Ve o da Bryce'ın eşiydi. Bryce'ın ismi kalbine damgalanmış olsaydı hiç şaşırmazdı. Acaba onun ismi de Bryce'ın göğsünde parlayan yıldıza mı damgalanmıştı?

"Yarın akşam bir otele gidelim."

Hunt Bryce'ın yara izine bir öpücük daha kondurdu. "Anlaştık."

28

Hayatta olmana sevindim.

Ruhn tanıdık zihin köprüsünün üzerinde duruyordu; bedeninin çizgileri yine geceyle, yıldızlarla ve gezegenlerle dolmuştu. Köprünün diğer ucunda alevler halindeki o dişi figür bekliyordu. Alevlerden oluşan uzun saçlar suyun altındaymış gibi etrafında süzülüyordu, Ruhn'ın görebildiği kadarıyla dudakları hafif bir gülümseyişle yukarı kıvrılmıştı.

"Ben de" dedi Ruhn. Bryce'ın dairesindeki kanepede uyuyakalmış olmalıydı. Sabah ikide Ithan'la birlikte hâlâ eski maç özetlerini izliyordu. Declan geceyi geçirmek üzere çoktan Marc'ın yerine gitmişti. İkisi de Emile'in rıhtımda herhangi bir görüntüsüne rastlayamamıştı, Azrillerin Yeraltı Kralı ya da Apollion tarafından gönderildiğine dair sağlam bir kanıta da. Danika'nın galerideki görüntülerini aramak günler alacaktı, Dec bunu gitmeden söylemişti, yapacak başka işleri olduğunu da. Ithan taramaya tek başına devam etmeye hemen gönüllü olmuştu.

Kurt yavrusu fena sayılmazdı. Ruhn halkları sürekli birbirinin gırtlağına sarılmasa dost olacaklarını görebiliyordu. Gırtlağına sarılmak derken gerçek anlamda.

"Beni uyandırmaya çalıştığın için teşekkürler" dedi Ajan Günışığı'na.

"Ne oldu?"

"Azriller."

Ajanın alevleri titreşerek morumsu bir maviye dönüştü. "Sana saldırdılar mı?"

"Uzun hikâye." Ruhn başını yana eğdi. "Yani sana ulaşmak için kristale ihtiyacım yok mu? Baygın olmam yeterli mi? Ya da uykuda?"

"Belki de kristal sadece zihinlerimiz arasında ilk kez bağ kurarken gerekliydi... yeteneklerine yol gösterecek bir fener gibi" dedi ajan. "Artık zihnin –ve benim zihnim– nereye gideceğini bildiğinden kristale ihtiyacın yok, benimle... uygunsuz zamanlarda bile bağlantı kurabiliyorsun."

Ruhn'ın içinde hafif bir suçluluk duygusu uyandı. Ajan Günışığı imparatorluğun yüksek kademelerine yerleştirilmişti, yoksa Ruhn baygınken zihni bilmeden ajanın zihnine ulaşmış ve onu tehlikeye mi atmıştı?

Ama Günışığı sözlerine devam etti,: "İletmeni istediğim bilgiler var."

"Ciddi mi?"

Ajan Günışığı sırtını dikleştirdi. "Ophion ajanları artık böyle mi konuşuyor? *Ciddi mi?*"

Öyleyse ajan yaşlı olmalıydı. Çok uzun süredir hayatta olduğu için modern dili garipseyen Vanirlerden biri. Ya da tanrılar aşkına, Günışığı bir Asteri ise...

Ruhn kollarını göğsünde kavuştururken keşke yaslanacak bir duvar, kapı ya da tezgâh olsaydı diye düşündü. "Demek eski kafalı Pangeralılardansın."

"Görevin hakkımda bilgi edinmek değil. Haber iletmek. Benim kim olduğumun, senin kim olduğunun bir önemi yok." Alevlerini işaret etti. "Bu gerekeni anlatıyor olsa gerek."

"Ne hakkında?"

Günışığı'nın alevleri bedenine doğru çekilerek canlı bir turuncuya dönüştü, kızgın korlar gibi. Yakıp kül edecek türden. "Soru sormaya devam edersen olacaklar hakkında."

Ruhn hafifçe gülümsedi. "Vereceğin bilgi ne peki?"

"Omurga saldırısının zamanı geldi."

Ruhn'ın gülümseyişi silindi. "Nakliyat ne zaman?"

"Üç gün sonra. Tren Sonsuz Şehir'den sabah altıda hareket ede-

cek. Hiçbir yerde durmayacak, yakıt ikmali yapmayacak. Doğruca kuzeye gidecek, ta Forvos'a kadar."

"Mekanik zırh prototipi trende mi olacak?"

"Evet. Ayrıca bunun yanı sıra İmparatorluk Treni kuzey cephesine elli sandık füze, yüz on iki sandık tabanca ve yaklaşık beş yüz sandık mermi taşıyor."

Yakıcı Solas. "Soygun mu yapacaksınız?"

"*Ben* bir şey yapmıyorum" dedi Ajan Günışığı. "Bundan Ophion sorumlu olacak. Bana kalsa hepsini yok etmeyi önerirdim. Özellikle de şu yeni mekanik zırhları. Trenden bir şeyler indirmekle vakit kaybetmeyin, yoksa yakalanırsınız."

Ruhn Cormac'ın farklı bir fikir ileri sürdüğünü söylemekten kaçındı. Cormac Ophion'ın zırhı ele geçirmek istediğini söylemişti... incelemek için. Ve o silahları da savaşta kullanacağını. "Trenin yolunu kesmek için en uygun yer neresi?"

Demek bu işe gerçekten bulaşmıştı. Bu bilgiyi ileterek resmen isyancılarla işbirliği yapmış oluyordu.

"Buna Ophion komutası karar verecek."

Ruhn çekinerek sordu: "Pippa Spetsos saldırıda görevli olacak mı?" Yoksa Tharion'ın şüphelendiği gibi Lunathion'da Emile'i mi arıyor?

"Fark eder mi?"

Ruhn elinden geldiğince lakayt bir tavırla omuz silkti. "Ona da haber vermemiz gerekir mi diye sormuştum."

"Komutanlık'ın kimi görevlendireceğini ben bilemem."

"Peki Pippa Spetsos'un şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Ajanın alevleri bir an titreşti. "Onunla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Ruhn ellerini havaya kaldırdı. "İlgilendiğim yok." Yine de ajanın şüphelendiğini sezebiliyordu, o yüzden sordu: "Trende silahlı muhafızlar olacak mı?"

"Evet. Vagonların içinde ve üzerinde yüz kadar kurt olacak, ayrıca on-on beş melek yukarıdan gözcülük edecek. Hepsi tüfek, tabanca ve bıçaklar kuşanmış olarak."

Öyleyse malakimlere görünmemek için saldırıya en uygun yer buzlu alanlardı.

"Başka bir şey var mı?"

Ajan başını yana eğdi. "Bunlar yetmez mi?"

"Uzun süredir Destek birimindeyim. Koordinasyon işlerine alışkınım." Tabii bunun gibisine değil. Onu doğruca Asterilerin ateş hattına koyacak bir koordinasyona değil.

"Bunu açığa vurman aptalca. Ophion bana senin kadar eğitimsiz birini gönderdiğine göre gerçekten çaresiz durumda olmalı."

"Güven çift yönlü bir yoldur." Ruhn eliyle aralarındaki köprüyü işaret etti.

O yumuşak gülüşlerden biri daha tenini tırmaladı. "Senin bana söyleyeceğin bir şey var mı? Şu Pippa Spetsos meselesi nedir?"

"Hiç. Ama... beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkürler."

"Değerli bir bağlantıyı kaybedecek kadar aptal değilim."

Ruhn öfkelendi. "Çok etkilendim."

Günışığı hafifçe güldü. "İtaat görmeye alışkın bir erkek gibi konuşuyorsun. İlginç."

"Bunun nesi ilginç?"

"Bunu yaparak pozisyonunu riske attığına göre isyancıların elinde aleyhine kullanabilecekleri bir şey olsa gerek."

"Özel hayatımla ilgilenmediğini sanıyordum."

"İlgilenmiyorum. Ama bilgi güçtür. Azriller seni kaçırmaya kalktığına göre kim olduğunu merak ediyorum. İsyancıların seni yönlendirmesine neden izin verdiğini de."

"Belki kendim katılmak istemişimdir."

Ajan Günışığı güldü, sesi bıçak kadar keskindi. "Egemen sınıf böyle şeyleri iyilik olsun diye yapmaz."

"Gülünç."

"Olabilir ama gerçek bu."

"Kimse zorlamadan isyancılara yardım eden kıdemli bir Vanir söyleyebilirim."

"Öyleyse bu Vanir kafana bir mermi sıksa yeridir."

Ruhn kaskatı kesildi. "Anlamadım."

Günışığı elini boşver der gibi salladı. "Kim olduğunu biliyor-

san, bu konuda kaygısızca böbürlenebiliyorsan, Ajan Spetsos hakkında fazla soru soruyorsan hiç de kıymetli sayılmazsın. Sen bir serseri mayınsın. Dehşet Kurtları seni yakalarsa bu kişinin adını ötmen ne kadar sürer?"

"Hadi oradan."

"Hiç işkence gördün mü? İşkencede çözülmeyeceğini iddia etmek kolaydır ama bedeni parça parça koparılırken insanların acıdan bir saniye olsun kurtulmak için neler teklif ettiğini bilsen şaşarsın."

Ruhn'ın tepesi attı. "Kim olduğumu da neler yaşadığımı da bilmiyorsun." Tenini oluşturan gece ve yıldızlar babasının eseri olan izleri sakladığı için minnettardı... dövmelerin saklayamadığı izleri.

Günışığı'nın alevleri daha da parladı. "Ophion müttefikleri arasında da olsan ağzından çıkanlara dikkat etmelisin. İnsanları ortadan kaldırmak için pek çok yolları var."

"Sofie Renast'a yaptıkları gibi mi?"

Günışığı'nın ateşi harlandı. "Gerçek adını kullanma. Ondan Ajan Selvi diye bahset."

Ruhn dişlerini sıktı. "Sofie hakkında bir şey biliyor musun?"

"Artık seninle temas kurduğumuza göre ölmüş olmalı."

"Ya ölmediyse?"

"Anlamadım."

"Ölmediyse nereye gitmiştir? Nereye saklanmıştır?"

Günışığı hızla arkasını döndü. "Görüşme bitmiştir." Sonra Ruhn başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan yok oluverdi; arkasında sadece havada uçuşan korlar kalmıştı.

Ertesi sabah Hunt mutfak tezgâhına yaslanıp çenesini ovuşturarak, "Asteriler neden bu savaş için kendilerine mekanik zırh yapıyorlar ki?" diye sordu.

Tezgâhın diğer ucundaki siyah kutuya bakmamaya çalışıyordu. Kutu sanki... uğulduyordu. Sanki etrafındaki havayı boşaltıyordu.

İçinde iki Ölüm Mührü olduğundan buna şaşmamak gerekti.

Cormac çayından bir yudum aldı, yüzü bulutlanmıştı. Şafaktan hemen sonra gelmişti, anlaşılan Ruhn arayıp acilen gelmesini söy-

leyince hemen çıkmıştı. Ruhn sonra kapıyı çalarak Hunt'ı uykusundan –ve Bryce'ın kollarından– koparmıştı. "Sahip olduğumuz tek avantaj zırhlar. Yani insanların sahip olduğu."

"Biliyorum" dedi Hunt gergin bir sesle. "Onlarla savaştım. O zırhları gayet iyi biliyorum."

Onları paramparça etmişti. İçlerindeki pilotların hiç şansı kalmasın diye onları kundaklamıştı.

Son zamanlarda bu bilgiyi Bryce'ın scooter'ını tamir etmek gibi işlerde kullanmaktan –işi Bryce'a teslim etmeden önce scooter'ı yıkamaya kadar vardırmıştı– gayet memnundu ama Asteriler Vanir askerlerinin kullanması için kendi zırhlarını yapıyorlarsa...

"Hep unutuyorum" diye mırıldandı kanepede Bryce'ın yanında oturmakta olan Ruhn. "Sen iki savaşa katıldın." İlk savaşta Düşmüş'lerin yanında savaşıp kaybetmişti, sonra yıllarca Sandriel'in emrinde Ophion isyancılarına karşı savaşmıştı.

"Ben unutmuyorum" dedi Hunt, Ruhn özür diler gibi yüzünü buruşturdu. "Dikkatli olmalıyız. Bu bilginin doğru olduğundan emin misin?"

"Evet" dedi Ruhn.

Holstrom tezgâhın yanındaki duvara yaslanmış hiç konuşmadan onları dinliyordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Kanepede açık duran laptop hâlâ galerideki kameraların yıllarca çektiği görüntülerde Danika'yı bulmaya çalışıyordu.

Ama Cormac'la konuştukları, Omurga'ya yapılacak saldırı... "Muhtemelen Ophion'da iki taraflı çalışan ajanlar var" dedi Hunt Avallen Prensi'ne.

"Günışığı değil" dedi Cormac kendinden son derece emin bir sesle.

"Satın alınabilecek biri" dedi Hunt.

Bryce hiçbir şey söylemeden bu konuşmadan çok pembe ayak parmaklarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Oysa Hunt onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordu.

Yatak odasından çıkarken niyeti karşısına çıkan herkese Bryce'ın eşi olduğunu söylemekti ama anlaşılan geceyi kanepede geçirmiş olan Ruhn bu bilgiyi vermek üzere içeride bekliyordu.

"Ne olursa olsun" dedi Cormac gergin bir sesle. "Bu bilgiyi gerekli yere iletmem gerekiyor."

"Ben de seninle geliyorum" dedi Ruhn. Bryce'ın ağzı dehşetten açık kaldı.

"Kendini bir tuzağın içinde bulabilirsin" dedi Hunt.

"Seçme şansımız yok" diye karşı çıktı Cormac. "Bu fırsatı kaçıramayız."

"Peki ya bilgi asılsızsa?" Şimşek Hunt'ın parmaklarında çatırdadı. Bryce sonunda başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde ikaz eder gibi bir ifade vardı.

Cormac'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Bu bizi ilgilendirmez Hunt" dedi.

"Bok ilgilendirmez. İstesek de istemesek de biz de bu işe bulaştık."

Bryce'ın gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi. "Evet ama bizim bu saldırıyla, bu istihbaratla bir ilgimiz yok. Bu Ophion'ın problemi." Sırtını dikleştirerek *Sen de bu işe karışma* der gibi ters ters Ruhn'a baktıktan sonra Cormac'a döndü. "Git Komutanlık'a haber ver, bizi de bu işe karıştırma."

Cormac bir şey söyleyecek gibi gözlerini Bryce'a dikti.

Bryce Hunt'ın kanını uğuldatan bir gülümsemeyle Cormac'a karşılık verdi. "Dişilerden emir almaya alışkın değil misin yoksa?"

"Komutanlık'ta bir sürü dişi var." Cormac'ın burun delikleri genişledi. "Ayrıca birlikte insan içine çıktığımız zaman bir Fey dişisine yaraşır şekilde davranmanı tavsiye ederim. Zaten üzerindeki şu koku yüzünden insanları nişanlı olduğumuza inandırmak hayli zor olacak."

"Ne kokusu?" ded Bryce, Hunt ayaklarını yere sıkıca basarak kendini hazırladı. Bryce bir dövüşte başının çaresine bakabilirdi ama adi piçi yumruklamak hoşuna giderdi doğrusu.

Cormac Hunt'la ikisini işaret etti. "İkiniz arasında olup bitenlerin kokusunu alamadığımı mı sanıyorsunuz?"

Bryce sırtını kanepenin minderlerine dayadı. "Hunt'ın bana oral seks yapmasını mı kastediyorsun?"

Hunt tıkanır gibi oldu, Ruhn anlaşılmayan bir dizi küfür savur-

du. Ithan kahve makinesine doğru giderken bunun için fazla erken olduğuna dair bir şeyler homurdanıyordu.

Cormac'ta ise hiçbir utanma belirtisi yoktu. "İlişkinizin kokusu oynadığımız oyunu tehlikeye atıyor."

"Bunu göz önünde bulundururum" dedi Bryce, sonra Hunt'a bakıp göz kırptı.

Tanrılar aşkına, Bryce'ın tadı harikaydı. Boşalırken çıkardığı o tatlı sesler... Hunt gevşemek için omuzlarını oynattı. Önlerinde uzun bir gün vardı. Tehlikeli bir gün.

Kahretsin ki bugün Kemik Mahallesi'ne gideceklerdi. Kamera kayıtları Bryce ve Ruhn'a saldıran Azrillerin Kara Rıhtım'a bir blokluk bir mesafeden geldiklerini gösteriyordu ama Declan'ın yeteneğine rağmen Azrillerin oraya denizden geldiklerine dair sağlam bir kanıt bulamamışlardı. Yine de ellerinde Yeraltı Kralı'nı bu konuda sorguya çekecek kadar bağlantı vardı. Hunt bu işi sağ salim atlatırlarsa çok uzun bir gece planlıyordu. Havalı otellerin birinde yer ayırtmıştı bile. Büyük bir suit tutmuştu. Gül yaprakları ve şampanya da olacaktı.

Cormac parmaklarını hafifçe masaya vurarak Bryce'a döndü. "Emile'i Kemik Mahallesi'nde bulursan bana hemen haber ver." Bryce itiraz etmeyince Hunt şaşırdı. Cormac Ruhn'a doğru dönüp başıyla kapıyı işaret etti. "İşe koyulmamız gerek. İkmal treni üç güne hareket ediyorsa hiç vakit kaybetmememiz lazım." Ters ters Hunt'a baktı. "İstihbarat asılsız olsa bile."

"Ben hazırım." Ruhn ayağa kalktı. Kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "İyi avlanmalar. Lütfen bugün beladan uzak dur."

"Sen de." Bryce sırıttı ama Hunt onun Yıldız Kılıcı'na baktığını fark etmişti; kılıçla konuşup kardeşini korumasını ister gibiydi. Bryce'ın bakışları sonra kapının yanında beklemekte olan Cormac'a kaydı. "Dikkatli ol" dedi Ruhn'a manalı manalı.

Bu uyarının anlamı açıktı. *Cormac'a fazla güvenme.*

Ruhn yavaşça başını salladı. Cormac yıllar evvel prensi öldürmeye kalkıştığından beri değiştiğini iddia etse de Hunt da ona güvenmiyordu.

Ruhn Ithan'a döndü, kurt kanepenin üzerindeki laptop'a doğru

gidiyordu. "Bak, başka kimseyi bu boktan işe sürüklemek istemiyorum ama... gelmek ister misin?"

Holstrom başıyla laptop'ı işaret etti. "Kamera kayıtları ne olacak?"

"Birkaç saat bekleyebilirler, döndüğümüz zaman işaretli bir bölüm var mı diye bakarsın. Yeteneklerin bugün işimize yarayabilir."

"Ne yeteneği?" dedi Bryce. Endişeye kapılarak korumaya geçmişti. "İyi sunball oynamak dışında."

"Teşekkürler Bryce" diye homurdandı Ithan, sonra Ruhn kurdu neden çağırdığını açıklamaya fırsat bulamadan, "Size yardım ederken yakalanırsam Sabine öfkeden kudurur" dedi.

İsyancılara yardım ederken yakalanırsa bu olacakların en hafifiydi. Hunt kanatlarını kımıldatmamaya, içinde yankılanan ıstırabı bastırmaya çalıştı.

"Artık Sabine'e hesap vermek zorunda değilsin" dedi Ruhn.

Ithan bir an düşündü. "Zaten bu işe karıştım galiba." Hunt Bryce'ın yüzünün suçluluk duygusu ve endişeyle dolduğuna yemin edebilirdi. Bryce altdudağını ısırdı ama Ithan'a daha fazla karşı çıkmadı.

"Tamam" dedi Ithan laptop'ın fişini prize takarak. "Gidip giyineyim."

Bryce tezgâhın üstünde duran siyah kutuya baktı. Kutudaki Ölüm Mühürleri uğursuzca tıngırdıyordu. "Pekâlâ Athalar. Yola düşme vakti geldi. Hazırlanalım."

Hunt yatak odasına doğru yürüyen Bryce'ın peşine düştü –burasının artık ikisinin yatak odası olduğunu varsayıyordu– Bryce bir tabanca kılıfı alıp bacağını yatağın üstüne koydu. Kısa pembe eteği yana kaymış, altın rengi uzun ince bacakları tamamen ortaya çıkmıştı. Bryce tabanca kılıfını bacağının üst kısmına takarken Hunt'ın aklı gitti.

Bryce kılıfın tokasıyla uğraşırken Hunt hemen yardıma koşup ipeksi sıcacık teninin tadını çıkardı. "Kemik Mahallesi'ne cidden bu kılıkta mı gideceksin?" Elini kaydırıp eteğin yumuşak plilerine dokundu. Bryce'ın silahının yollarına dikilecek Azrillere karşı işe yaramayack olmasının şu anda bir önemi yoktu.

"Bugün hava bin derece, çok da nemli. Pantolon giyemem."

"Ya başımız derde girerse?" Hunt kılıfın tokasıyla gereğinden fazla oyalanıyor gibiydi. Bryce'ın da buna izin verdiğinin farkındaydı.

Bryce kurnazca gülümsedi. "O zaman Yeraltı Kralı kıçımın güzel manzarasını seyreder."

Hunt soğuk bakışlarını Bryce'a dikti.

Bryce gözlerini devirdi. "Üstümü değiştirmem için beş dakika ver."

29

"Bence geleceğimizi biliyor" diye fısıldadı Bryce; Hunt'la birlikte Kara Rıhtım'ın kenarında durmuş Istros'un üstüne çökmüş sisin arasından sulara bakıyorlardı. Neyse ki bugün Yelken Açma yoktu. Ama ileride sisin arasında bir yol görünüyordu, Kemik Mahallesi'ne gitmek için izleyecekleri açıklıktı bu.

Bryce daha önce bir kez bu yolculuğu yaptığı için oradan geçeceklerini biliyordu.

"Güzel" dedi Hunt, Bryce onun sırtındaki Yıldız Kılıcı'na baktığını fark etti. Ruhn kılıcı bir notla birlikte ona bırakmıştı: *Yanına al. Aptallık edeyim deme.*

Bryce da hayatında ilk kez söz dinlemişti.

Zihin yoluyla konuşurlarken Cormac'a güvenmemesi gerektiğini söylediğinde Ruhn da Bryce'ı dinlemişti. Ithan'ı da çağırmasının nedeni buydu.

Bryce'ın elinden güvende olmaları için dua etmekten başka bir şey gelmezdi. Ve Cormac'ın verdiği sözü tutması için.

Bryce bu düşünceleri bir yana bırakarak kımıldandı, ayaklarının altındaki yarı çürümüş siyah tahtalar gıcırdadı. Evden çıkmadan önce üstünü değiştirip siyah tayt ve gri bir tişört giymişti. Sise rağmen sıcak devam ettiğinden giysileri üstüne ikinci bir kat deri gibi yapışmıştı. Eteğiyle gelmeliydi. Sırf silahı saklamasına olanak sağlayacağı için bile olsa... gerçi Hunt Kemik Mahallesi'nde karşılarına çıkacak bir şeye karşı işe yaramayacağını hatırlatınca silahı da yanına almamıştı.

"Eh, hadi o zaman" dedi Bryce, arka cebinden sikkeyi çıkararak. Burun deliklerine toprak kokusuna benzer boğucu bir küf kokusu dolunca kaşlarını çattı, sanki sikke çürüyordu. "Kemik Mahallesi'ne yaklaştıkça daha da kötü kokuyor."

"Öyleyse anca gidersin." Bryce Ölüm Mührü'nü başparmağıyla sisin altındaki suya fırlattı. Hunt da aynını yaptı. İki sikke de suda birer dalga oluşturduktan sonra hızla Kemik Mahallesi'ne doğru uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Eminim söyleyen olmuştur" dedi bir erkek arkalarından. "Ama gerçekten çok kötü bir fikir."

Bryce hızla arkasına döndü, Hunt ise kabarmıştı. "Ne istiyorsun Baxian?"

Zebani sisin içinden hayalet gibi çıkıverdi, üzerinde kendi savaş kıyafeti vardı. Gözlerinin altı uzun süredir uyumamış gibi mor mordu. "Neden buradasınız?"

"Ben de aynısını sana soracaktım" dedi Hunt öfkeyle.

Baxian omuz silkti. "Manzaranın tadını çıkarıyorum." Bryce bunun yalan olduğunu biliyordu. Onları takip mi etmişti? "Seninle çift olduğumuzu sanıyordum Athalar. Hiç de öyle davranmıyorsun. Celestina'nın bundan haberi var mı?"

"Bugün tatil günüm" dedi Hunt. Doğruydu da. "O yüzden hayır. Bu Celestina'yı ilgilendirmez. Seni de. Isaiah'ya git. O sana yapacak bir iş verir."

Baxian'ın gözleri Bryce'a kaydı, Bryce da gözlerini ona dikti. Baxian bakışlarını Bryce'ın tişörtünün yakasından üst taraftaki sivri uçları görünen yıldıza indirdi. "Orada kiminle görüşeceksiniz?" Şimdi alçak sesle ve tehdit eder gibi konuşuyordu.

"Yeraltı Kralı'yla" dedi Bryce neşeyle. Hunt'ın her dakika biraz daha dikkat kesildiğini hissedebiliyordu.

Baxian yavaşça gözlerini kırpıştırdı, Athalar'dan yayılan tehdidi okur gibiydi. "Şaka mı yapıyorsunuz bilmiyorum ama şaka değilse şimdiye dek tanıdığım en aptal insanlarsınız demektir."

Arkalarında bir şey kıpırdadı, sonra sisin içindeki dar yolda siyah renkli uzun bir tekne belirip rıhtıma yanaştı. Bryce elini teknenin burnuna uzattı. Parmakları, pruvaya oyulmuş çığlık atan

iskeleti kavradı. "Sanırım bunu öğrenmek için beklemek zorundasın" dedikten sonra tekneye atladı.

Hunt da peşinden binerken dönüp arkasına bakmadı, tekne Hunt'ın ağırlığıyla sallanmıştı zaten. Tekne sisin içindeki dar açıklığı izleyerek Kara Rıhtım'dan uzaklaşmaya başladı, Baxian sis onları yutana dek arkalarından baktı.

"Sence birine söyler mi?" diye fısıldadı Bryce, önlerinde uzanan dar geçit de sisin içinde kaybolurken.

Hunt'ın sesi ciddi ve gergindi. "Bunu yapması için bir neden göremiyorum. Dün Azrillerin saldırısına uğradınız. Bugün de Yeraltı Kralı'yla bunu konuşmaya gidiyoruz. Bunda yanlış ya da şüphe uyandıracak bir şey yok."

"Doğru." Şu Ophion meselesi yüzünden attıkları her adımı fazla düşünmeye başlamıştı.

Bundan sonra ikisi de konuşmadı. İkisi de buna cesaret edemedi.

Tekne suda süzülmeye devam etti, fazlasıyla sessiz nehri geçip uzaktaki karanlık kıyıya doğru yol aldı.

Hunt daha önce hiç böyle bir yer görmemişti. Bir daha da görmek istemeyeceğine emindi.

Tekne yelkeni, dümeni, kürekçileri ya da kaptanı olmaksızın yol alıyordu. Sanki görünmez hayvanlar tarafından Istros'un karşısındaki adaya doğru çekiliyordu. Yaklaştıkça sıcaklık düşüyordu, Hunt sonunda Bryce'ın dişlerinin birbirine vurduğunu duydu, sis o kadar yoğundu ki Bryce'ın yüzünü neredeyse göremiyordu.

Baxian'ı düşündükçe huzursuz oluyordu. Sinsi pislik.

Ama içinde Zebani'nin boşboğazlık etmeyeceğine dair bir his vardı. Henüz değil. Baxian büyük ihtimalle her hareketlerini izleyip bilgi toplayacak, elinde yeterince veri olunca da işlerini bitirmek için saldırıya geçecekti.

Hunt bunu yapmasına fırsat vermeden onu yakıp kül edecekti. Ne boktan karmaşa.

Tekne *küt* diye bir şeye çarpıp sarsıldı.

Hunt gerildi, şimşek parmak uçlarında cızırdıyordu. Ama Bryce

leopar zarafetiyle ayağa kalktı, Yıldız Kılıcı'nın koyu renk kabzası loş ışıkta mat ve donuk görünüyordu.

Tekne, yıpranıp ufalanmaya başlamış basamakların dibinde durmuştu. Etraflarını saran sis açılıp yer yer kahverengiye dönmüş bir kemiğin oluşturduğu kemerli geçidi ortaya çıkardı. Kemiğin üstünde *Memento Mori* yazıyordu.

Hunt bu kelimeleri burada Et Pazarı'nda olduğundan farklı yorumladı: *Sonunda ölüp buraya geleceğini unutma. Gerçek efendilerinin kim olduğunu unutma.*

Hunt'ın kollarındaki tüyler savaş kıyafetinin altında diken diken oldu. Bryce Fey zarafetiyle tekneden atladıktan sonra dönerek elini Hunt'a uzattı. Hunt sırf ona dokunmak, bu ölü topraklarda sıcaklığını hissetmek istediği için Bryce'ın elini tuttu.

Ama Bryce'ın elleri buz gibiydi, beti benzi atmıştı. Saçlarının parıltısı bile kaybolmuştu. Hunt'ın kendi teni de daha soluktu. Kemik Mahallesi şimdiden hayat enerjilerini çekmişti sanki.

Hunt parmaklarını Bryce'ınkilere doladı; kemere varan yedi basamağı çıkarlarken Baxian'la, bu isyanla ilgili bütün endişe ve korkularını zihninin derinlerine itti. Dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramazlardı.

Basamakları çıkarken ayaklarını sürüyordu. Bryce bir defasında burada diz çökmüştü. Tam burada ebedi istirahatgâhını Danika'nınkiyle değiş tokuş etmişti. Hunt Bryce'ın elini daha sıkı kavradı. Bryce da karşılık vererek kemerin altından geçerlerken Hunt'a yaslandı.

Kemerin ötesinde kuru toprak uzanıyordu. Sis, grilik ve sessizlik. Mermer ve granitten yapılmış dikilitaşlar kalın mızraklar gibi göğe yükseliyordu, çoğunun üzerinde yazılar vardı ama bunlar isim değil, tuhaf sembollerdi. Mezar taşı falan mıydılar acaba? Hunt Azrillerden ya da aradıkları hükümdardan bir iz bulmak için dikkat kesilerek gölgeleri taradı.

Emile'den ya da Sofie'den bir iz bulmak için de. Ama yerde tek bir ayak izi bile yoktu. Sisin içinden tek bir koku gelmiyordu.

Çocuğun burada saklandığı düşüncesi... burada bir canlının yaşadığı düşüncesi... Kahretsin.

Bryce boğuk bir sesle fısıldadı. "Yeşil olması gerekiyordu. Yeşil ve güneş ışığı içinde bir yer görmüştüm." Hunt bir kaşını kaldırdı ama Bryce'ın gözleri –şimdi mat sarı görünüyorlardı– sisleri tarıyordu. "Yeraltı Kralı şehre yapılan saldırının ardından bana Şeytan Sürüsü'nü göstermişti." Bryce'ın sesi titriyordu. "Parlak kırlarda istirahate yattıkları yeri gösterdi. Burayı... değil."

"Belki de Yeraltı Kralı izin vermedikçe canlılar gerçeği göremiyordur." Bryce başını salladı ama Hunt küle dönmüş yüzünün şüpheyle gerildiğini görebiliyordu. "Ne yazık ki Emile'den hiç iz yok" dedi Hunt.

Bryce başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Bunun kolay olacağını neden düşündüm bilmem. Emile'in çadır kurup kamp yapacak hali yok ya."

Hunt elinde olmadan gülümsedi. "Öyleyse patronla görüşmeye gidiyoruz." Yola devam ederlerken Emile ya da ablasından bir iz bulabilmek için sisi ve toprağı taramayı sürdürdü.

Bryce iki siyah dikilitaşın arasında birden durdu, dikilitaşlarının üzerine o tuhaf sembollerle birbirinden farklı şeyler yazılmıştı. Bu iki dikilitaş –ve bunların ötesindeki düzinelercesi– sisin içine doğru uzanan yolun iki yanına dizilmişti.

Bryce Yıldız Kılıcı'nı kınından çekti, Hunt'ın durdurmasına fırsat vermeden kılıcı en yakınındaki dikilitaşın yan tarafına indirdi. Kılıçtan çıkan çınlama sisin içinde yankılandı. Bryce kılıcı bir daha indirdi. Sonra üçüncü kez.

"Yemek zilini mi çalıyorsun?" dedi Hunt.

"Denemeye değer" diye mırıldandı Bryce. Emile ve Sofie'nin adını bağırmaktan daha akıllıcaydı. Gerçi hayatta kalmayı başaracak kadar akıllılarsa ne olduğuna bakmak için de koşup gelmeyeceklerdi muhtemelen.

Ses yok olurken aydınlık namına ne kaldıysa gitmiş gibiydi. Hava da buz gibi olmuştu.

Biri –bir şey– cevap vermişti.

Burada aradıkları diğer kişi.

Ağızlarından çıkan buharlar havada asılı kalıyordu, Hunt önlerinde uzanan yolu görmek için Bryce'ın önünden eğilip baktı.

Ne var ki Yeraltı Kralı hem çok yaşlı hem de genç ama soğuk ve kuru bir sesle konuşmaya başladığında sesi arkalarından geliyordu. "Bu diyar sana kapalı Bryce Quinlan."

Bryce'ın içinden bir ürperti geçti; Hunt gücünü toplarken şimşek kulaklarında çatırdıyordu. Ama eşi cevap verdi: "Özel geçiş hakkı alamaz mıyım?"

Sisin içinden gelen ses etraflarında yankılandı. "Neden geldin? Ve Orion Athalar'ı da yanında getirdin?"

"Ona Hunt de" dedi Bryce ağır ağır. "Bu kadar resmi davranırsan sinirlenir."

Hunt hayret dolu gözlerle Bryce'a baktı. Ama Yeraltı Kralı sislerin arasında santim santim cisim bulmaya başlamıştı.

Boyu en az üç metreydi, siyah kadifeden cüppesi çakılların üzerine dökülüyordu. Karanlık önünde girdaplar çiziyordu ve kafası... Yeraltı Kralı'nda öyle esaslı bir şey vardı ki adeta koşup ayaklarına kapanarak yalvarmalarını emrediyordu.

Yarı yarıya çürümüş kuru bir ceset altınlar ve mücevherler içinde onlara bakıyordu. İnanılmayacak derecede korkunç ama görkemliydi. Uzun süre önce ölüp bir mezarda çürümeye terk edilmiş bir kral dirilip bu diyarın efendisi olmuş gibiydi.

Bryce başını kaldırıp Luna'ymışçasına bir cesaretle, "Konuşmamız gerek" dedi.

"Konuşmak mı?" Dudaksız ağız geriye doğru büzülünce zamanın kararttığı dişler ortaya çıktı.

Hunt kendi kendine Yeraltı Kralı'nın korkutucu olmakla birlikte kötü olmadığını hatırlatıp duruyordu.

"Emrindeki zorbaların sevgili kardeşimi yakalayıp kanalizasyona sürüklemesi hakkında" dedi Bryce. "Onları Apollion'un gönderdiğini söylediler." Bryce Çukur Prensi'nin adını söylerken Hunt gerildi. Bryce ise son derece lakayt bir tavırla konuşmaya devam etti. "*Senin* dışında biri onları nasıl göndermiş olabilir anlamıyorum."

Yeraltı Kralı tısladı. "Uçurum'un bu tarafında o ismi anma."

Hunt da Bryce gibi saygıdan yoksun bir tavır takındı. "Hiçbir şey bilmediğinde ısrar ettiğin kısma mı geldik?"

"Bir siyah tekneyle nehri geçip kıyılarıma gelmeye cüret edi-

yorsunuz ve bu hainlikten beni suçluyorsunuz öyle mi?" Yeraltı Kralı'nın arkasındaki karanlık titreyerek dalgalandı. Hunt bunun korkudan mı yoksa zevkten mi kaynaklandığını anlayamadı.

"Azrillerinin bazıları elimden kurtuldu" dedi Bryce. "Olanları sana anlatmışlardır muhakkak."

Derin bir sessizlik çöktü, tıpkı bir gök gürültüsünün ardından çöken sessizlik gibi.

Yeraltı Kralı'nın göz kapağı olmayan bulanık gözleri Bryce'ın elindeki Yıldız Kılıcı'na kaydı. "Elinden kurtulamayan da mı oldu?"

Bryce duyulacak şekilde yutkundu. Hunt içinden bir küfür savurdu.

"Neden saldırma gereği duydun?" dedi Bryce. "Neden Azrilleri Çukur Prensi göndermiş gibi numara yaptın?" Dilini şaklattı. "Dost olduğumuzu sanıyordum."

"Ölümün dostu yoktur" dedi Yeraltı Kralı insanı ürkütecek kadar sakin bir sesle. "Ben size saldırsın diye Azril falan göndermedim. Ama kendi topraklarımda haksız yere suçlanmayı da hoş göremem."

"Yani masum olduğuna inanmamız mı gerekiyor?" dedi Bryce.

"Sen bana yalancı mı diyorsun Bryce Quinlan?"

Bryce bir kraliçe kadar sakin bir tavırla sordu: "Peki sen emrinden kaçıp Cehennem'in hizmetine giren Azriller olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Azriller nereden geldi sanıyorsunuz? Onlara ilk hükmeden kimdi, onlara ve vampirlere? Azriller Midgard'ı seçti. Ama bazılarının fikrini değiştirmesi beni hiç şaşırtmaz."

"Cehennem'in senin topraklarına adım atması da mı sorun olmaz?" diye sordu Bryce.

"Öncelikle onların benim Azrillerim olduğunu kim söyledi? Burada kayıp Azril yok. Gelmiş olabilecekleri bir sürü başka kabristan var." Ve hizmet edebilecekleri diğer yarı ölü hükümdarlar.

"Azriller kendi diyarlarından uzağa gidemezler" dedi Hunt zar zor.

"Ölümlüler için rahatlatıcı bir yalan." Yeraltı Kralı hafifçe gülümsedi.

"Pekâlâ" dedi Hunt Bryce'ın parmaklarını daha sıkı kavraya-

rak. Yeraltı Kralı doğru söylüyor gibi görünüyordu. Bu da demekti ki... Lanet olsun. Belki de Azrilleri gönderen gerçekten Apollion'du. Eğer bu doğruysa Apollion'un Emile hakkında söylediği de...

Bryce da aynı şeyleri düşünüyor gibiydi çünkü, "Burada saklanıyor olabilecek iki kişiyi arıyorum" dedi. "Bir fikrin var mı?"

"Buradaki bütün ölüleri tanıyorum."

"Aradıklarım canlı" dedi Bryce. "İki insan... ya da yarı insan."

Yeraltı Kralı ikisini de bir kez daha süzdü. Ruhlarına varıncaya dek. "Benim bilgim olmadan bu diyara kimse giremez."

"İnsanlar gizlice girebilir" dedi Hunt.

"Hayır" dedi yaratık tekrar gülümseyerek. "Giremezler. Aradığınız her kimse burada değil."

Hunt bastırdı. "Sana neden inanalım?"

"Şu anda bu adada sizden başka canlı olmadığına Cthona'nın siyah tacı üzerine yemin ederim."

Eh, bundan daha büyük bir yemin olamazdı. Yeraltı Kralı bile toprak tanrıçasının adını bir yeminde boş yere anmazdı.

Ama yine başladıkları yere dönüyorlardı. Emile ve Sofie burada değilse, buraya hiç gelmemişlerse... Danika bunu biliyor olmalıydı. Onları saklanmaları için buraya göndermeden önce kuralları araştıracak kadar zekiydi.

Çıkmaza girmişlerdi. Ama Apollion'un çocuğu aradığı bir gerçekti, çocuğu herkesten önce bulmaları gerektiği de.

"Çok yardımcı oldun" dedi Hunt. "Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ama Bryce yerinden kımıldamadı. Yüzü taş kesilmişti. "Bana gösterdiğin yeşillikler ve güneş ışığı nerede? O da mı rahatlatıcı bir yalandı?"

"Sen görmek istediğini gördün."

Bryce'ın dudakları hiddetten bembeyaz kesildi. "Şeytan Sürüsü nerede?"

"Onlarla konuşma yetkin yok."

"Lehabah burada mı?"

"Bu isimde birini tanımıyorum."

"Bir ateş perisi. Üç ay önce öldü. Burada mı?"

"Ateş perileri Kemik Mahallesi'ne gelmez. İkinci Derece olanlar işe yaramaz."

Hunt bir kaşını kaldırdı. "Hangi konuda işe yaramaz?"

Yeraltı Kralı yine gülümsedi, bu gülümseyişte hafif bir keder de vardı sanki. "Rahatlatıcı yalanlar, hatırladın mı?"

Bryce üsteledi. "Danika Fendyr bu ilkbaharda... kaybolmadan önce sana bir şey söyledi mi?"

"Ruhlarınızı kurtarmak için kendi ruhunu vermeden önce demek istiyorsun sanırım, tıpkı senin de yaptığın gibi."

Hunt'ın midesi bulanmaya başladı. Bunu fazla düşünmemeye çalışmıştı hep, Bryce'ın buraya gelmesine izin verilmeyeceğini. Bir gün onunla ebedi istirahate çekilemeyeceğini.

İsyancılarla işbirliği yaparken yakalanırlarsa o gün pek çabuk gelebilirdi.

"Evet" dedi Bryce gergin bir sesle. "Danika bu şehrin kurtarılmasına yardım etmeden önce." Sonra tıkanarak bir kez daha sordu: "Şeytan Sürüsü nerede?"

Yeraltı Kralı'nın arkasındaki gölgelerin içinde büyük bir şey hırlayarak kıpırdandı ama sislerin arasından çıkmadı. Hunt'ın şimşeği hemen parmaklarına hücum etti.

"Yaşam, güzel bir büyüme ve çürüme döngüsüdür" dedi Yeraltı Kralı; sesi Uyuyan Şehir'de yankılanıyordu. "Hiçbir şey ziyan edilmez. Doğarken aldığımızı ölürken geri veririz. Sonsuz Topraklarda siz fanilere bahşedilen şey bu döngüdeki bir adımdan başkası değildir. Boşluk'a doğru yaptığınız yolculukta bir duraktır sadece."

Hunt hırladı. "Dur tahmin edeyim: Sen de Cehennem'den geldin, değil mi?"

"Ben yıldızların arasındaki bir yerden geldim, adı olmayan, hiçbir zaman da olmayacak bir yerden. Ama Cehennem Prenslerinin taptığı Boşluk'u bilirim. Beni de o doğurdu."

Bryce'ın göğsündeki yıldız parlamaya başladı.

Yeraltı Kralı gülümsedi, dehşet verici yüzünde yırtıcı bir ifade belirdi. "O gün senin ışığını nehrin karşısından gördüm. Bana ilk geldiğinde bundan haberim olsaydı... her şey çok farklı olabilirdi."

Hunt atılmaya çalışan şimşeğini dizginledi. "Bryce'tan ne istiyorsun?"

"Buraya gelen bütün ruhlardan istediğimi. Ölüm Kapısı'na, tüm Midgard'a geri verdiğim şeyleri: enerji, hayat, güç. Gücünü Elefsis sisteme vermedin, Dalış'ı onun dışında gerçekleştirdin. Bu nedenle hâlâ biraz ilk ışığa sahipsin. Saf, besleyici ilk ışığa."

"Besleyici mi?" dedi Bryce.

Yeraltı Kralı kemikli elini havada salladı. "Ölüm Kapısı'ndan geçenlerin tadına baktığım için beni suçlayabilir misin?"

Hunt'ın ağzı kurudu. "Sen... ölülerin ruhlarıyla mı besleniyorsun?"

"Sadece buna değenlerle. Yeterli enerjisi olanlarla. Bir ruh hem beni hem de Ölüm Kapısı'nı besleyecek güce sahip olduğu müddetçe bunda yargılanacak bir taraf yok. Ruhları Ölüm Kapısı'ndan geçerken bir-iki... ısırık alıyorum."

Hunt'ın kanı çekildi. Belki de karşısında duran varlığın kötü olmadığını düşünmekte çok acele etmişti.

Yeraltı Kralı devam etti: "Ritüellerin hepsini sizler icat ettiniz. Atalarınız icat etti. Bu dehşet verici sunuya katlanabilmek için."

"Ama Danika buradaydı. Bana *cevap verdi*." Bryce'ın sesi çatallandı.

"Buradaydı. O da son birkaç yüzyılda ölenler de. Hayatta kalan yakınlarının ve sevdiklerinin onları unutmasına ya da buraya gelip sormalarını engellemeye yetecek kadar uzun bir süre bu. O zamana kadar konfor içinde burada kalıyorlar, tabii yaramazlık yapıp onları Kapı'ya daha erken göndermeme yol açmadıkları sürece. Ama ölüler unutulduklarında, isimleri artık rüzgâra fısıldanmaz olduğunda... işte o zaman ilk ışık olmak üzere Kapı'ya sürülüyorlar. Ya da ikinci ışık, gücün ölülerden geldiği düşünülürse. Küller küllere falan filan."

"Uyuyan Şehir bir yalan mı yani?" diye sordu Hunt. Gözünün önüne annesinin yüzü geldi.

"Dediğim gibi, rahatlatıcı bir yalan." Yeraltı Kralı yine kederli bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Sizin iyiliğiniz için."

"Peki Asteriler bunu biliyor mu?" diye sordu Hunt.

"Kutsal kişilerin neyi bilip neyi bilmediğine dair iddiada bulunamam."

"Bunları bize neden anlatıyorsun?" Bryce dehşetten sapsarı kesilmişti.

"Çünkü buradan canlı çıkmamıza izin vermeyecek" diye fısıldadı Hunt. Ayrıca ruhları da varlığını sürdüremeyecekti.

Işık tamamen yok oldu, dört bir yandan Yeraltı Kralı'nın sesi yankılandı. "Nihayet ağzından zekice bir şey çıktı."

Yer korkunç bir hırlamayla sarsıldı. Titreşimler Hunt'ın bacaklarından yukarı tırmanıyordu. Hunt Bryce'ı tutup kanat çırparak havaya sıçramaya çalıştı.

Yeraltı Kralı mırıldandı, "Işığının tadına bakmak istiyorum Bryce Quinlan."

30

Ruhn Hilal Şehir'de büyümüştü. Uzak durulması gereken yerler olduğunu bilse de burada daima kendini evinde hissetmişti. Kendi evindeymiş gibi.

Bugüne dek.

"Ephraim varmış olmalı" diye mırıldandı Ithan; loş bir ara sokakta Cormac'ın yaptığı görüşmeyi bitirip gelmesini bekliyorlardı. "Geyik'i de yanında getirmiş."

"Geyik de bütün dehşet kurtlarını yanında getirmiş ha? Ne amaçla?" Ruhn altdudağındaki halkayla oynuyordu. Eski Meydan yakınındaki buluşma yerine gelirlerken iki elit imparatorluk sorgucusu görmüşlerdi.

Cormac sokağın öbür ucunda dilenci kılığına girmiş pelerinli, kapüşonlu kişiyle konuşurken Ruhn kendini Holstrom'la birlikte gölgelerin içine gizlemişti. Figürün eski pelerininin altından bacağına takılı silahı seçebiliyordu.

Ithan Ruhn'a baktı. "Sence Geyik bizim peşimizde mi?"

Biz. Kahretsin, isyancılarla birlikte hareket ettiklerini düşününce kelimenin kendisi bile aklını kaçırmasına yetiyordu. Ruhn ara sokağın ötesindeki ışıklı caddeye bakarak gölgelerine onları kaldırımlarda gezinenlerden gizlemelerini emretti.

Turistler de şehir sakinleri de dehşet kurtlarından uzak duruyordu. Kurt şekil değiştirenler tam da Ruhn'ın beklediği gibiydi: Jilet gibi üniformalarının üzerinde soğuk bakışlı sert yüzleri vardı.

Üniformalarının sol kolunda üzerine bir kurdun kafası ve çapraz kemikler işlenmiş siyah-beyaz bir arma bulunuyordu. Kalplerinin üzerindeki kırmızı armada Asterilerin yedi altın yıldızı parlıyordu. Kolalı yakalarında da gümüş oklar yer alıyordu.

Okların sayısı her üyede farklılık gösteriyordu. Yakalanıp işi bitirilen her isyancı için bir ok. Ruhn'ın yanından geçtiği iki Asteri'nin biri sekiz, diğeri on beş ok taşıyordu.

"Şehrin sesi kesilmiş gibi" dedi Ithan başını havaya dikerek. "Burası bu buluşma için olabilecek en güvensiz yer değil mi?"

"Paranoyakça düşünmeyi kes" dedi Ruhn, oysa o da aynını düşünmüştü.

Cormac sokağın ucunda yaptığı görüşmeyi bitirip yanlarına doğru yürümeye başladı. Kambur figür bir anda ana bulvarın kalabalığına karışıp yok oldu, dehşet kurtlarına o kadar odaklanmışlardı ki aksayarak uzaklaşan dilenciyi görmemişlerdi.

Cormac yüzünü gölgelerle gizlemişti, şimdi gölgeler çekilmişti ve Cormac Ruhn'ın gözlerine bakıyordu. "Ajanın söylediğine göre Asteriler Emile'in Ophion'dan kaçtıktan sonra buraya geldiğinden şüpheleniyormuş. Geyik dehşet kurtlarını çocuğu bulması için getirmiş olabilir."

"Bu kurtların şehirde dolaşması rezillik" diye hırladı Ithan. "Kimse buna tahammül edemez."

"Ailelerinin tehlikede olduğunu anlayınca insanların nelere tahammül edeceğini bilsen şaşardın" dedi Cormac. "Dehşet kurtlarının gelişiyle sessizliğe gömülen şehirler ve kasabalar gördüm. Bunun kadar canlı şehirler şimdi korku ve güvensizliğin kol gezdiği yerler halini aldı. Onlara da buna kimsenin tahammül edemeyeceği öğretilmişti. Birilerinin muhakkak bir şey yapacağı. Bir şey yapması gerekenin *kendileri* olduğunu fark ettiklerinde ise iş işten geçmişti."

Ruhn'ın kollarına bir ürperti yayıldı. "Aramam gereken yerler var. Bu şehri Destek bölümü ve 33. Lejyon yönetiyor. Geyik değil." Kahretsin, babasını görmesi gerekecekti. Pisliğin teki de olsa Güz Kralı, Geyik'in çöplüğünde gezinmesinden hiç hoşlanmayacaktı.

Ithan'ın çenesi seğirdi. "Sabine ve Lider'in ne yapacağını merak ediyorum."

"Kurtlar arasında sadakat yok mudur?" diye sordu Cormac.

"*Biz* kurduz" dedi Ithan sertçe. "Dehşet kurtları ise... kurt postunda birer iblis. Sadece adları kurt."

"Peki ya dehşet kurtları İn'de kalmak isterse?" dedi Cormac. "Lider ya da Sabine buna katlanabilecek mi?"

Ithan cevap vermedi.

Cormac sözlerini sürdürdü: "Asteriler böyle yapar. Midgard'ın asıl gerçeği bu işte. Özgür ve güçlü olduğumuza, neredeyse ölümsüz olduğumuza inanıyoruz. Oysa hepimiz Asterilerin kölesiyiz. İllüzyon bu kadar çabuk dağılıp gidebilir."

"Öyleyse bu boktan işi ne demeye buraya taşımaya çalışıyorsun?" dedi Ithan.

"Çünkü bir noktada sona ermesi gerekiyor" diye mırıldandı Ruhn. İçini bir ürperti kapladı.

Cormac şaşkın bir yüzle ağzını açacak oldu ama bir erkek –iriyarı, kaslı ve dehşet kurtlarının kusursuz üniformasını giymiş olan bir erkek– sokağın öbür ucunda görününce hızla ona döndü. Yakasında o kadar çok gümüş ok vardı ki boynu uzaktan keskin dişlerle dolu bir ağız gibi görünüyordu.

"Mordoc" diye fısıldadı Ithan. Kokusundan gerçek korku yayılıyordu. Cormac kurda sessiz olmasını işaret etti.

Mordoc... Ruhn hafızasını yokladı. Geyik'in sağ kolu. Baş kasabı ve infazcısı. Dehşet kurdu altın gibi parlayan gözlerle sokağa bakıyordu. Parmak uçlarında koyu renk tırnaklar ışıldıyordu. İnsanla kurt arası bir formda yaşıyor gibiydi.

Cormac burnunu kırıştırdı. Prens titriyor, içinden öfke ve saldırma arzusu taşıyordu. Ruhn kuzeninin omzunu tuttu, parmaklarını sert kaslara bastırdı.

Mordoc yavaşça sokağa girdi. Tuğla duvarları, tozlu zemini inceleyerek yürüyordu.

Kahretsin. Sokağın her yerine izlerini bırakmışlardı. Duvara iyice yapışırken hiçbirinin nefes almaya bile cesareti yoktu.

Mordoc başını yana eğdi, kısacık kesilmiş saçlarının arasından kafa derisi parlıyordu; sonra yere çömeldi. Kasları gri üniformasının altında gerilmişti, kalın parmağını yerdeki ayak izine sürdü.

Parmağını burnuna götürüp kokladı. Dişleri –biraz fazlaca uzundu– sokağın loş ışığında parıldıyordu.

Ruhn zihninden konuşarak Cormac'a sordu, *Mordoc kokunu tanıyor mu?*

Sanmıyorum. Seninkini tanıyor mu?

Hayır. Daha önce onunla hiç karşılaşmadım.

Ruhn bu kez Ithan'a sordu, Ithan zihninde kurdun sesini duyunca hafifçe irkildi. *Mordoc'u tanıyor musun? Onunla daha önce karşılaştın mı?*

Ithan bakışlarını şimdi ayağa kalkıp havayı koklamaya başlamış olan erkekten ayırmadı. *Evet. Uzun zaman önce. İn'i ziyarete gelmişti.*

Neden?

Ithan sonunda kocaman açılmış acı dolu gözlerle cevap verdi: *Çünkü Mordoc Danika'nın babası.*

Bryce'ın aklı Yıldız Kılıcı'nı çekecek kadar yerindeydi. Yaratık karşılarında olduğu halde gücünü toplayacak kadar... Ah, tanrılar.

"İzin verin sizi çobanımla tanıştırayım" dedi Yeraltı Kralı ileri-deki sislerin arasından, yanında üç metre boyunda siyah bir köpek vardı. Köpeğin dişlerinin her biri Bryce'ın parmağı kadardı. Hepsi de köpekbalığı dişi gibi kıvrıktı. Ete kenetlenip çekip koparmak üzere tasarlanmışlardı. Köpeğin gözleri bulanık ve beyazdı... kördü. Yeraltı Kralı'nın gözleri gibi.

Bryce'ın ışığının zaten kör olan bir şey üzerinde hiçbir etkisi olamazdı.

Köpeğin kürkü –pulluymuş gibi parlak ve yanardönerdi– kocaman kaslı gövdesini örtüyordu. Kuru toprağa geçmiş tırnakları jilet kadar keskindi.

Hunt'ın şimşeği çatırdayarak Bryce'ın ayaklarına sıçradı. "O bir iblis" dedi dişlerini sıkarak. Onlarla bunu bilecek kadar savaşmıştı.

"Kuzgunlar Prensi'nin İlk Savaş'tan kalan bir deneyi" dedi Yeraltı Kralı sinir bozucu bir sesle. "Sonradan Midgard'da unutulup terk edildi. Şimdi benim sadık yoldaşım ve yardımcım. Ne kadar çok sayıda ruhun Kapı'dan geçerken son bir sunuda bulunmak is-

temediğini bilseniz şaşarsınız. Çoban... eh, onları benim için güdüyor. Sizi de güdecek."

Köpek hırlarken Bryce Hunt'a, "Yak şu lanet olasıyı" diye mırıldandı.

"Hesaplamaya çalışıyorum."

"Daha hızlı hesapla o zaman. Onu yakıp küle çevir. Gerçi ne demişler, *havlayan köpek*..."

"Sakın bunun şakasını yapayım..."

"Isırmaz."

Bryce cümlesini bitirdiği anda köpek üstlerine atladı. Hunt hemen şimşeğini köpeğin boynuna mızrak gibi saplayıverdi.

Köpek bağırarak sola doğru devrilirken dikilitaşlardan birini ezip parçaladı. Bryce hemen dönüp Yeraltı Kralı'na baktı ama ortada sisten başka bir şey kalmamıştı.

Korkak.

Hunt bir kez daha saldırdı, çatallı şimşek gökyüzünü yardıktan sonra yaratığın sırtına indi ama köpek bir kez daha yuvarlanarak şimşeği sırtından attı.

"*Siktir.*" Hunt soluk soluğa kılıcını ve tabancasını çekip Bryce'ın önüne geçti. Çoban durmuş onlara bakıyordu. Sonra bölünmeye başladı.

Önce kafası bölünüp üç ayrı kafa haline geldi. Sonra üç başlı köpek bölünmeye devam etti, sonunda onlara hırlayan üç ayrı köpek ortaya çıktı. Bu üç köpek aynı zihni paylaşıyordu ve aynı hedefe kilitlenmişti: *Öldür.*

"Koş" dedi Hunt gözlerini üç köpekten ayırmadan. "Nehre dön ve yüzmeye başla."

"Sensiz gitmem."

"Hemen arkandan geleceğim."

"Neden uçarak..."

Soldaki köpek hırlayarak kabardı. Bryce köpeğe döndü, bir anda sağ taraftaki köpek üstüne saldırdı. Hunt'ın şimşeği fırladığı anda Bryce da hiç düşünmeden dönüp kaçmaya başladı.

Bryce sislerin içine daldı, Hunt'tan geriye arkasında dalga dalga yayılan ışıktan başka bir şey kalmayıncaya dek koştu. Dikilitaşla-

rın ve büyük taş mezarların yanından koşarak geçti. Bunlar ölülerin dinlenme yeri miydi yoksa ilk ışıkları yüzünden yiyecek haline gelene dek içine tıkıldıkları kafesler mi? *İkinci ışıkları* yüzünden.

Arkasında gümbürdeyen ayak sesleri duydu. Cesaretini toplayıp omzunun üstünden geriye baktı.

Köpeklerden biri büyük bir hızla peşinden geliyor, arayı giderek kapatıyordu. Köpeğin arkasında şimşeğin yanıp sönen ışığı görünüyor, Hunt öfkeyle haykırıyordu. Arkasında bıraktığı bu kişi *eşiydi...*

Bryce yönünü değiştirip içeri doğru koşmaya başladı. Köpek anlaşılan Bryce'ın nehre kaçtığına kanaat getirmişti ki dönmekte biraz ağır kaldı. Bir anıt mezara çarpınca yapı da köpek de yere serildi. Bryce koşmaya devam etti. Bütün gücüyle Hunt'a doğru koşuyordu.

Ama sis labirent gibiydi ve Hunt'ın şimşeğinin ışığı dört bir yandan geliyormuş gibi görünüyordu. Dikilitaşlar birer devi andırıyordu.

Bryce sert ve düz bir şeye çarptı, dişleri altdudağına geçerken Yıldız Kılıcı elinden düştü. Yere yığılırken ağzına kanın bakırsı tadı doldu. Sırtüstü dönünce kendini kristal bir kemerin karşısında buldu.

Ölüm Kapısı.

Toprak bir hırlamayla sarsıldı. Bryce Kapı'ya doğru emeklemeye başladı. Çoban sisin içinden çıkıverdi.

Yıldız Kılıcı ikisinin arasında, grimsi toprağın üstünde yatıyor, hafifçe parlıyordu.

Ithan'ın söylediğini duyunca Ruhn'ın kanı buz kesti. Bryce Mordoc'un Danika'nın babası olduğunu biliyor muydu? Bilseydi söylerdi, değil mi?

Kimse bundan bahsetmez dedi Ithan. *Sabine ve diğerleri unutmaya çalıştı. Danika Mordoc'u babası olarak kabul etmek istemiyordu. Adını hiç anmaz, hatta bir babası olduğundan bile söz etmezdi. Ama Mordoc'un kızını görmeye geldiği o tek seferde birkaçımız İn'deydik. Danika on yedi yaşındaydı ve babasını görmeyi bile reddetti. Sonra da bu konudan hiç bahsetmedi, tek söylediği babasına hiç benzemediğiydi. Bir daha da Mordoc'tan hiç söz açmadı.*

Erkek yaklaşırken Ruhn onda Danika Fendyr'i andıracak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulamadı. *Birbirlerine hiç benzemiyorlar.*

Ithan kederli bir sesle, *Benzerlikler görünenin altında yatıyor* dedi. Ruhn darbenin inmesini bekledi. Ithan söylemeden neyin geleceğini biliyordu. *Mordoc bir tazı.*

Ruhn *Bizi buradan ışınlasana* dedi Cormac'a. Mordoc'un geldiğini gördükleri an bunu yapması gerekirdi aslında.

Bir seferde yalnızca tek kişiyi götürebilirim.

Mordoc yaklaşıyordu. *Ithan'ı alıp git.*

Dönerken gölgeler yüzünden seni bulamayabilirim dedi Cormac. *Ben işaret verince bulvara doğru koşmaya hazır ol.* Sonra Ithan'ı tutup yok oldu.

Kurt yavaş yavaş yaklaşırken Ruhn hiç kımıldamadan bekledi. Kurt havayı kokluyor, başını bir sağa bir sola çeviriyordu.

"Kokunu alabiliyorum minik Fey" diye hırladı Mordoc, sesi birbirine sürtünen taşların çıkardığı gıcırtıyı andırıyordu. "Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyorum."

Ruhn kendini iyice gölgelere sararak sokağın ucundaki duvarın karaltısı boyunca yürümeye başladı. Toz kaplı zemin onu ele vermekle tehdit etse de her adımını hiç ses çıkarmadan atıyordu.

"Burada ne yapıyordun merak ettim" dedi Mordoc durup olduğu yerde dönerek. Ruhn'ı takip ediyordu. "Ajanınızın buraya girdiğini gördüm... şu dilenciyi. Ağımdan kaçıverdi, sen neden kaldın peki?"

Cormac hangi cehennemdeydi? Bryce ve Hunt şu anda Kemik Mahallesi'nde olduğu için Ruhn bugün tehlikede olanın asıl *onlar* olacağını düşünmüştü.

Yavaşça ve ses çıkarmadan yürümeye devam etti. Işıklı cadde az ilerideydi. Kalabalık onu saklayabilirdi ama kokusunu değil. Ayrıca güneşin altında gölgeleri de fayda sağlamazdı.

"Hepinizi haşare gibi avlamak eğlenceli olacak" dedi Mordoc gölgelerin içinde Ruhn'ı görebiliyormuş gibi olduğu yerde dönerek. "Bu şehir uzun zamandan beri fazla şımartılıyor."

Ruhn'ın öfkesi pençelerinden taşmak üzereydi ama kendine hâkim oldu.

"Ah, demek bu seni kızdırdı. Kokusunu alabiliyorum." Vahşi bir gülümseme. "Bu kokuyu unutmayacağım."

Ruhn'ın büyüsü sokağın öbür ucunda Cormac'ın geldiğini –ancak ayaklarını bir an yere sürtecek kadar– ve ardından yine kaybolduğunu algıladı.

Mordoc hızla o tarafa dönünce Ruhn gölgelerini bırakarak koşmaya başladı.

Dalgalanan bir karanlığın içinde Cormac belirdi, Ruhn'ı kolundan tutup ışınlandı. Mordoc tekrar caddeye doğru döndüğü zaman kokusundan eser kalmadığı için Ruhn Luna'ya şükretti.

31

Ruhn laçka olmuş sinirlerini yatıştırmaya çalışarak viskisini yudumluyordu. BeGü'deki sessiz bir bardaydılar, karşısında oturan Ithan içki dolabının üzerindeki televizyonda maç özetlerini izliyordu. Cormac ikisini de buraya bıraktıktan sonra yeniden ışınlanmış, muhtemelen Mordoc'la olanları isyancı dostlarına haber vermeye gitmişti.

Danika'nın babası. Bryce şoke olacaktı.

Babasının dehşet kurtlarından biri olması Danika'nın isyancılarla işbirliği yapmasında rol oynamış mıydı? Danika böyle bir şey yapabilecek kadar asi ve cüretkârdı.

Mordoc artık Ruhn'ın kokusunu tanıyordu. Ithan'ın kokusunu da almıştı. Cormac'ın onları buraya getirmesinin nedeni de buydu, böylece Mordoc Ithan'ın o ara sokakta olduğunu iddia ettiğinde Eski Meydan'dan uzakta olduklarına dair bir video kaydı olacaktı.

Dakikalar geçerken Ithan hiç konuşmuyor, viskisi de dakikalarla birlikte yok oluyordu. Daha sabahın on biri olmasının ve barda onlar dışında tek kişinin oturmasının bir önemi yoktu; çok daha iyi günler görmüşe benzeyen kambur bir dişiydi bu. Çok daha iyi yıllar.

İkisi de olanlar hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu. "Seni buraya bir konu hakkında konuşmak için çağırdım" dedi Ruhn.

Ithan gözlerini kırpıştırdı. "Evet?"

Ruhn zihninden *Çaktırma* dedi. *Kameralar ses kaydediyor mu bil-*

miyorum ama kaydediyorlarsa burada buluşmamız planlıymış gibi davranmak istiyorum.

Ithan yüzündeki rahat, meraklı ifadeyi bozmadı. *Anladım.*

Ruhn seçilebilecek kadar yüksek bir sesle, "Benimle ve çocuklarla oturmaya ne dersin?"

Ithan başını yana eğdi. "Ne? Yani... sizinle mi yaşayacağım?" Gerçekten şaşırmış gibiydi.

Ruhn omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Sen Fey'sin."

"Evet ama kurtlardan melekler kadar nefret etmiyoruz, yani sadece... ikinci en büyük düşmanımız oluyorsun."

Ithan kıkırdadı, yüzüne biraz renk gelmişti. "Gerçekten çok ikna edici."

"Ciddiyim" dedi Ruhn. "Gerçekten Bryce'ın evinde kalıp Hunt'la hiç durmadan sevişmelerine katlanmak istiyor musun?"

Ithan sessizce güldü. "Kesinlikle hayır. Ama... neden?" *Kameralar için bir gerekçe olmasının ötesinde* dedi Ithan içinden.

Ruhn arkasına yaslandı. "Düzgün bir erkeğe benziyorsun. Kamera kayıtlarında Dec'e yardım ediyorsun. Ayrıca kalacak bir yere ihtiyacın var. Öyleyse neden olmasın?"

Ithan vereceği cevabı tartıyor gibiydi. "Bir düşüneyim."

"İstediğin kadar düşün. Teklifim baki."

Ithan gözlerini Ruhn'ın arkasında bir şeye dikerek doğruldu. Kaskatı kesilmişti. Ruhn dönüp bakmaya cesaret edemedi. Hafif ayak sesleri duyuldu, ardından daha sert bir ikincisi. Zihninden konuşarak Ithan'a ne gördüğünü sormaya fırsat bulamadan kendini o güne dek karşılaştığı en güzel dişiye bakarken buldu.

"Katılmamda sakınca var mı?" Dişinin tatlı ve sakin bir sesi vardı ama kehribar rengi gözleri parıltıdan yoksundu.

Dişinin bir adım gerisindeki koyu renk saçlı, solgun yüzlü dişi melek kurnazca sırıtıyordu. İnce uzun yapılı, siyah kanatlıydı, batı rüzgârı gibi vahşi bir havası vardı. "Merhaba küçük prens. Selam Köpekçik."

Harpy sol tarafındaki koltuğa otururken Ruhn'ın kanı dondu. Harpy'nin ince belindeki bıçaklar ışıldıyordu. Ama Ruhn tekrar

güzel dişiye baktı, haberler ve televizyon sayesinde bu yüzü iyi tanıyordu ama onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Dişi Ruhn'ın sağ tarafına oturup zarif bir el hareketiyle barmeni çağırırken altın rengi saçları loş ışıkta parıldıyordu.

"Bir el kâğıt oynarız diye düşünmüştüm" dedi Geyik.

İkiye bir. Bu oran Hunt için genelde gülünç kaçıyordu.

Ama rakipleri Cehennem'den çıkmış iblisler olduğunda iş değişirdi. Prenslerin ortada bıraktıkları deneylerden biri şimdi Yeraltı Kralı'nın infazcısı vazifesini görerek uzun süre önce ölmüş kişilerin ruhlarını ikinci ışık enerjisine dönüşmeleri için Kapı'dan geçiriyordu. İmparatorluğu beslesinler diye hepsinin başına geldiği gibi, hep geleceği gibi.

Solundaki iblis ağzını açarak üstüne atladı.

Hunt şimşeğini savurdu, şimşeğin çatalları yaratığın kalın boynuna dolandı. Yaratık böğürerek sıçradı, sonra sağ taraftaki iblis saldırıya geçti. Hunt onun boynuna da şimşeğinden bir tasma geçirdi; beyaz ışıktan bir kayışı elinde sımsıkı tutuyordu.

Bryce nehre varabilmiş miydi? Hunt üçüncü iblisin Bryce'ın peşine düşmesine engel olmaya fırsat bulamamıştı ama Bryce hızlı ve akıllıydı.

Karşısındaki iblisler hareketsiz kaldı. Titreyerek birbirlerine karışıp yeniden tek bir yaratık halini aldılar.

Hunt'ın şimşeği yaratığın boynunda kaldı. Ama şimşek gerilip koparak yaratığın etinde cızırdarken Hunt'ın elinden hiçbir şey gelmedi. Bu kadar büyük ve hızlı bir yaratık Hunt'ın havalanması için gereken iki saniyede onu olduğu gibi yutabilirdi.

Hunt bu sabahı hiç böyle planlamamıştı.

Gücünü toplayarak odaklandı. Sandriel'i bu şimşekle öldürmüştü. Bir iblisi mi öldüremeyecekti? Ama Hunt harekete geçemeden güneydoğu yönündeki sislerin içinden bir çığlık yankılandı. Yaratık sesin geldiği yöne dönerek koklamaya başladı.

Sonra Hunt'ın durdurmasına meydan vermeden, şimşeğin kamçısından da büyük bir hızla sisin içine daldı. Bryce'ın peşine düşmüştü.

Bryce Ölüm Kapısı'nın yanına diz çökmüş etrafını saran tehdidin büyüklüğünü hesaplamaya çalışıyordu. Köpek yetmezmiş gibi sislerin içinden süzülen iki düzine Azril de şimdi etrafını çevirmişti.

Yarı ölülerin çürümüş etleri iğrenç kokuyor, asit yeşili gözleri sisin arasından parlıyordu. Kulak tırmalayıcı fısıltıları teninde sürünen yılanlar gibiydi. Çoban Bryce'ın önünü daha da keserek yaklaşıyordu.

Ölüm Kapısı'nın kristali beyaz bir parıltı yaymaya başladı. Bryce dokunduğu için değil de sanki...

Azriller ilahi söylüyordu. Her nasılsa Ölüm Kapısı'nı uyandırıyorlardı.

Şehre saldırı esnasında kapı Bryce'ın büyüsünü iblislerin üstüne yönlendirmişti ama bugün... bugün Bryce'ın gücünü emecekti. Ruhunu. Kapılar onlara dokunanların büyü gücünü emer ve depolardı. Bryce da gücünü buradan almıştı.

Ama bu kapı gücü doğruca güç şebekesine gönderiyordu. Tıpkı tekrar doldurulabilir bir batarya gibi. Bryce bir şekilde besin durumuna düşmüştü. Takasta feda ettiği bu muydu yani? Ebedi istirahatgâhına kavuştuğunu düşünerek birkaç yüzyıl burada kalacak... sonra da sonu bu mu olacaktı? Bunun yerine öldüğü zaman doğruca ruhların kıyma makinesine yolculuk yapmayı tercih ederdi.

Bu da çok yakında gerçekleşecek gibiydi.

Bryce da Kapı'dan güç çekebileceğini varsayıyordu. Peki ya Ölüm Kapısı diğerlerinden farklıysa? Güç çekmeye çalışırken tüm gücünden olursa ne olacaktı? Bu riski göze alamazdı.

Bryce ayağa kalktı, elleri titriyordu. Yıldız Kılıcı Çoban'la arasında yatıyordu.

Hunt'ın şimşeği durmuştu. Hunt neredeydi? Bir eş bunu bilebilir, hissedebilir miydi?

Sisin içinden bir köpek daha çıktı. Sonra ikiye bölündü... Hunt'ın dövüştüğü köpeklerdi bunlar. Ağızlarına burunlarına hiç kan bulaşmamıştı ama Hunt ortada yoktu. Sisin içinde şimşeğinden hiç iz görünmüyordu.

Üç köpek Bryce'ın yerini tespit etmek için koklayarak yaklaş-

maya başladı. Ölüm Kapısı daha güçlü bir ışıkla parlarken Azriller ilahi söylemeyi sürdürüyordu. Cormac gibi ışınlanabilseydi ne iyi olurdu, beş dakika önce Hunt'ı tuttuğu gibi ortadan yok olurdu.

Kılıca bir göz attı. Ya şimdi ya hiç. Yaşamak ya da ölmek. *Gerçekten* ölmek.

Bryce derin bir nefes aldı, kendine bu aptalca kararından cayma şansı tanımadı. Köpeklerin üstüne doğru koşmaya başladı. Köpekler üç ağız dolusu keskin dişle Bryce'ın üstüne saldırdı.

Bryce kendini yere attı, köpeklerin altından kayarken taşlık zemin yüzünü kesiyordu, sonunda Yıldız Kılıcı'nın yanına vardı. Sırtına kızgın bir şey indi.

Üç köpek yere inip dönerken yer gök sarsıldı. Bryce ayağa kalkmaya, kılıcı çekmeye çalıştı ama sırtından sıcak kanlar akıyordu. Köpeklerden biri üstünden atlarken pençesiyle sırtını çizmiş olmalıydı, öyle büyük bir acı hissediyordu ki...

Hunt oralarda bir yerlerdeydi. Muhtemelen ölmek üzereydi.

Bryce Yıldız Kılıcı'nın ucunu toprağa batırdı, kılıçtan güç alarak dizlerinin üstüne kalkacaktı. Sırtı korkunç acıyordu. Acıdan haykırabilirdi. Üç köpek ve onların gerisindeki Azriller gülümsüyor gibiydi.

"Evet" dedi Bryce soluk soluğa ayağa dikilirken. "Ben de sizin."

Bacakları titrese de siyah kılıcı kaldırmayı başardı. Üç köpek kulakları sağır edercesine kükredi. Bryce da onlara kükremek için ağzını açtı.

Ama bunu onun yerine bir başkası yaptı.

Hunt için sadece Bryce vardı. Yaralanmış ve kanlar içindeki Bryce.

Kılıcı almak için koşarken muhtemelen bunun tek şansı olduğunu düşünen Bryce. Ayağa kalkmayı başaran ve kılıcını sallaya sallaya ilerlemeyi planlayan Bryce.

Bryce, eşi.

Üç köpek yeniden birleşmişti. Yaratık şimdi ölümcül darbeyi vurmaya hazırlanıyordu.

Hunt Bryce'ın yanına konup Kapı'yı sarsacak denli korkunç bir böğürtü kopardı.

Tepeden tırnağa şimşeğe sarınmış olan Hunt Bryce'ın yanına öyle sert indi ki yer yerinden oynadı. Bedeninden saçılan güç Bryce'ın saçlarını havalandırdı. Hunt vahşi bir öfkeyle taşarak Çoban'ın karşısına dikildi. Azrillerin.

Bryce hiç böyle bir şey görmemişti, Hunt adeta bir fırtınanın cisim bulmuş haliydi. Etrafını çeviren şimşek bir alevin en sıcak kısmı gibi maviye dönmüştü.

Bryce'ın aklında bir görüntü belirdi. Bunu daha önce de görmüştü, HŞB'nin lobisindeki taşa oyulmuş olarak. Bir Fey erkeği çekicini havaya kaldırıp gücü için kanal açarak intikam tanrısı gibi poz vermişti.

Hunt şimşeğini Çoban'ın üstüne fırlattı, Azriller kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

Bryce Hunt için bile fazla hızlıydı, Yıldız Kılıcı'nı uzatarak şimşeğin önüne atladı. Çılgınca bir teoriydi, tam şekillenmemiş, ama...

Hunt'ın şimşeği Yıldız Kılıcı'na çarpınca büyük bir patlama oldu.

32

Bryce gücünün önüne atlarken Hunt bir çığlık attı. Şimşeği siyah kılıca çarpıp metalden fışkırarak Bryce'ın kollarına, vücuduna, kalbine aktı. Kör edici parlaklıkta bir ışık yayılmaya başladı.

Hayır, bu Bryce'tı.

Bryce'ın tüm bedeninden ve bir eliyle Çoban'a doğrulttuğu Yıldız Kılıcı'ndan güç fışkırıyordu. Çoban yeniden bölünüp üç köpek haline geldi, ilk köpek yere indiği anda Bryce kılıcı indirdi. Yıldız Kılıcı parıltılar saçarak köpeğin kalın derisini yardı. Şimşek hayvanın bedeninde patladı. Diğer iki köpek çığlık atmaya başladı, Azriller de çil yavrusu gibi dağılıp sisin içine kaçtı.

Bryce hızla döndü, Hunt da aynı anda elini uzatarak ışıktan beyaza kesmiş gözlerle, "Dikkat et!" dedi.

Ama çok geçti. Yere düşmüş olan yaratık kuyruğuyla Hunt'ı belinden yakalayıp Ölüm Kapısı'na fırlattı. Hunt taşa çarpıp yere yıkıldı, gücü boşalmaya başladı.

Bryce diğer iki köpeğin karşısında pozisyonunu bozmadan Hunt'a seslendi. Ağır şekilde yaraladığı köpek yerde kıvranıyordu. Hunt güçlükle nefes alırken ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Bryce geri kalan güçle çatırdayan kılıcı havaya kaldırdı. Fazla güç kalmamıştı. İlk darbe gücün çoğunu harcamış gibiydi. Hunt bir elini Ölüm Kapısı'nın pirinç plakasına dayayarak yeniden ayağa kalkmaya çalıştı.

Güç parmaklarının ucundan taşa doğru çekildi. Hunt elini hız-

la geri çekti. Köpeklerden biri Bryce'ın üstüne atladı ama Bryce kılıcı savurunca geri sıçradı. Bryce'ın daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Hunt Ölüm Kapısı'nın kemerine baktı. İlk ışık iki yönde de akardı. Ölüm Kapısı'na ve kapıdan dışarıya.

Ve burası, ölülerin son gücünün kapıya aktarıldığı yer... burası bir kuyuydu, tıpkı Bryce'ın ilkbahardaki saldırıda kullandığı kuyu gibi.

Sofie ve Emile Renast da enerjiyi yönlendirebiliyordu... şimşeği de. Hunt fırtınakuşu değildi ama aynını yapabilir miydi?

Damarlarında şimşek akıyordu. Bedeni saf enerjiyi idare edecek şekilde donatılmıştı. Apollion'un ima ettiği şey bu muydu, prens bu yüzden mi sadece onu ve Bryce'ı değil, Emile ve Sofie'yi de istiyordu? Çukur Prensi onları Kemik Mahallesi'ne bilerek mi yönlendirmişti, Hunt kendi gücüyle neler yapabileceğini öğrenmek zorunda kalsın diye mi? Belki de Emile buraya hiç gelmemişti. Belki de Azriller Apollion'un emri konusunda yalan söylemişti, sırf onları buraya getirmek için, bu diyara, bu âna...

Bryce kılıcını daha da yukarı kaldırdı, sonuna kadar savaşmaya hazırdı. Hunt bir an ona baktı, kendi başına bir intikam meleği... sonra elini Ölüm Kapısı'nın pirinç plakasına bastırdı.

Hunt tekrar böğürürcesine haykırdığında Bryce arkasına ancak şöyle bir göz atmaya cesaret edebildi. Hunt ayaktaydı ama eli...

Beyaz, kör edecek kadar parlak ilk ışık –yoksa ikinci ışık mıydı?– Ölüm Kapısı'ndan Hunt'ın koluna akıyordu. Omuzlarına. Kemerin diğer tarafında taş kararmaya başlamıştı. Hunt gücünü emiyormuş gibi.

Çoban'dan geriye kalan iki köpek yeniden birleşerek bir sonraki darbeye hazırlandı. Hunt Bryce'ın arkasından gök gürültüsünü andıran bir sesle bağırdı. "Göster kendini Bryce."

Kelimeler Bryce'ın kalbinde parladığı an Hunt gücünü –Ölüm Kapısı'nın gücünü– hızla ona yönlendirdi. Güç kör edici bir ışıkla kükreyen bir enerji topuna dönüştü, Bryce tüm gücünü kullanarak enerji topunu Yıldız Kılıcı'na yönlendirdi.

Hunt'tan, Bryce'tan ve kılıçtan şimşekler fışkırmaya başladı.

Çoban kuyruğunu kıstırıp kaçmaya koyuldu.

Bryce da peşinden koştu.

Arkasından kanat sesleri geliyordu, sonra kendini Hunt'ın kollarında buldu. Hunt onu yükseğe çıkardı, köpek tam altlarındaydı, sonra hızla dalışa geçtiler, şimşekler saçarak bir meteor gibi hızla düşüyorlardı...

Yaratığa çarptıkları an Bryce kılıcı Çoban'ın ensesine batırdı. Oradan kafatasına soktu. Kılıçtan şimşek ve ilk ışık taşıyordu, köpek patlayarak küçük parçalara ayrıldı.

Bryce ve Hunt soluk soluğa yere düştüklerinde Çoban'ın kanıyla sırılsıklam olmuşlardı. Ama Hunt hemen kalktı, bir elini Bryce'ın sırtına koyup onu da beraberinde götürerek koşmaya başladı. "Nehir" dedi soluk soluğa; şimşek dişlerinde, yanaklarında geziniyordu. Kanatları hiç hali kalmamış gibi aşağı sarktı. Uçmaya takati yok gibi görünüyordu.

Sislerin arasından Istros'a doğru koşarlarken Bryce nefesini boşa harcamamak için cevap vermedi.

"Bu sabah iki Vanir cesedi daha bulundu Ekselansları" dedi Tharion kraliçesinin çalışma odasında yerlere kadar eğilerek selam verirken.

Burası çalışma odasından ziyade biyodom sayılırdı, bitkilerle doluydu ve geniş havuzlarla kesilen derin bir akıntının içindeydi. Nehir Kraliçesi nilüfer yapraklarının arasında yüzerken siyah saçları arkasında mürekkep gibi onu takip ediyordu. Toplantısı olduğu günler binanın içinde olması gerekse de kraliçe tüm toplantıları burada, doğal ortamında yapıyordu.

Nehir Kraliçesi Tharion'a döndü. Saçları, dolgun ve iri memelerine yapışmıştı; kahverengi teni suyla parıldıyordu. "Nerede bulunmuş?" Sesi hoş ama cılız çıkıyordu. Soğuk.

"Biri şehrin kuzeyindeki bir zeytinlikte baş aşağı asılı bulunmuş –tıpkı selkie gibi vurulup kan kaybetmiş şekilde– diğeri de yanındaki ağaçta çarmıha gerilmiş. O da vurulmuş, boğazında da bir kesik var. İşkence gördükleri açık. İki insan kokusu bulundu. Olay dün vuku bulmuş gibi görünüyor."

Haberi bu sabah kahvaltı ederken almıştı. Olay yerine gitme-

ye de Holstrom'dan ona eşlik etmesini istemeye de yeltenmemişti; aranması gereken Destek bölümü olduğuna göre cesetlerle de onlar ilgilenecekti.

"Hâlâ bu cinayetlerin arkasında isyancı Pippa Spetsos'un olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Cinayet stili Spetsos'un Şafak birliğinin kurbanlarına uyguladığına çok benziyor. Bence Spetsos, Emile Renast'ın peşinde ve çocuğa yolunu bulmasında yardımda bulunan herkese işkence ediyor."

"Yani çocuk burada mı?"

"Son olay yerinin konumunu göz önünde bulundurursak çocuğun buraya geldiğine inanmam için gayet geçerli bir nedenim olduğunu söyleyebilirim." Bir susamuru daireler çizerek camın önünden geçti, dişlerinin arasına bir mesaj sıkıştırılmıştı, neon sarısı yelek kobalt mavisi sularda son derece parlak görünüyordu.

"Ya Sofie Renast?" Nehir Kraliçesi yumuşak karnını okşayan pembe-altın sarısı renkte bir zambakla oynuyor, zarif parmaklarını zambağın yapraklarında gezdiriyordu. "Ondan haber var mı?"

"En ufak bir iz yok." Bryce ve Athalar'ın soruşturmak için Kemik Mahallesi'ne gittiğinden bahsetmeye gerek yoktu. Henüz bir şey söylenemezdi. Sadece o ikisinin sağ salim dönmesini umut edebiliyordu.

"Geyik burada, Lunathion'da. Sence o da mı Emile'in peşinde?"

"Geyik daha bugün geldi." Geyik'in kurtlarının şehirde dolaştığı haberini almıştı, Harpy'nin de. Casuslarının söylediğine göre hiç değilse Atmaca Pangera'da kalmıştı, anlaşılan Ephraim'in kümesini korusun diye bırakılmıştı. "Son birkaç gündür Geyik'in nerede olduğu herkesçe biliniyor, insan kokusuna sahip değil, ayrıca cinayetler işlendiğinde şehirde değildi. Bütün oklar Pippa Spetsos'u gösteriyor."

Nehir perisi zambağı koparıp kulağının arkasına taktı. Zambak ilk ışık özüyle aydınlanmış gibi parıldadı. "O çocuğu bul Tharion."

Tharion başını eğerek selam verdi. "Peki ya Ophion? Emile'in elimizde olduğunu öğrenirlerse..."

"Öğrenmemeleri için ne gerekiyorsa yap." Kraliçenin gözleri karanlıklaştı, fırtınalar tehdide başladı. Yukarıda suyun yüzeyini bir şimşek yaladı. "Biz her şeyden önce Nice Suyun Hanesi'ne bağlıyız."

"Neden çocuk?" diye sorabildi Tharion nihayet. "Neden çocuğu bu kadar istiyorsunuz?"

"Beni sorguya mı çekiyorsun?" Bu hak sadece Okyanus Kraliçesi'ne, Suların Leydisi'ne, Ogenas'ın Kızı'na aitti. Ya da Asterilere. Tharion başını eğdi.

Şimşek suyun yüzeyini yeniden aydınlatınca Tharion kaşlarını çattı. Bu kraliçesinin gücü değildi. Hava tahminine göre fırtına da beklenmediğine göre...

Tharion başını eğerek bir kez daha selam verdi. "Münasebetsizliğim için özür dilerim. İstekleriniz benim için emirdir." Dudaklarından tanıdık sözler dökülüyordu. "Çocuğu bulunca size haber veririm."

Kraliçe çekilebileceğini söylemeden ayrılmayı göze aldı, neredeyse kemerli girişe varmıştı ki Nehir Kraliçesi seslendi: "Dün akşamki ceza hoşuna gitti mi?"

Tharion bir an gözlerini kapadıktan sonra dönüp kraliçeye baktı.

Kraliçe yeniden suya gömüldü, şimdi nilüfer yapraklarının arasında sadece koyu, güzel bir kafa kalmıştı. Tıpkı değersiz ölüleri yemek için bekleyen sobekleri gibi.

"Cehaletim ve hadsizliğime karşılık akıllıca ve son derece uygun bir cezaydı."

Kraliçenin dudakları yukarı kıvrıldı, hafif sivri beyaz dişleri ortaya çıktı. "Tasmanı çekiştirdiğini görmek çok eğlenceli Tharion."

Tharion vermek istediği sert cevabı, öfkesini, kederini bastırarak yutkunup başını eğdi.

Bir şimşek daha. Gitmek zorundaydı. Yine de sabırsızlığını belli etmemesi gerektiğini biliyordu. "Kızınızın iyiliğinden başka bir arzum yok."

Kraliçe yine onun gibi gelip giden –ve bazıları ondan daha zeki olan– çok erkek gördüğünü anlatan zalim gülümseyişini takındı. "Göreceğiz bakalım." Bunu söyledikten sonra başını suya sokup nilüfer yapraklarının ve kamışların arasında kayboldu.

Hunt ayakta zor duruyordu.

İlk ışık onu yakmış, bedeninde ve zihninde dumanlar tüten bir

yıkıntı bırakmıştı. Ama işe yaramıştı. Hunt gücü çekip kendi gücü haline getirmişti. Bu her ne demekse. Apollion bilmişti ya da doğru tahmin etmişti. Ve Bryce... kılıç...

Bryce Hunt'ın gücü için bir kanal olmuştu. Lanet olsun.

Sisin içinde dikilitaşların yanından geçerek zar zor ilerliyorlardı. Her taraftan tiz çığlıklar ve tıslamalar geliyordu. Azriller. Ölümden sonra bile Midgard'da güvenli bir yer yok muydu? Hunt ruhunun Kemik Mahallesi'nde olmasını istemediğinden adı gibi emindi.

Çok eski bir deniz canavarının kemiklerinden yapılmış kapılar göründü, onların ötesinde de nehre inen basamaklar vardı. Tanıdık su jetini ve üstündeki mer erkeğini görünce Hunt'ın dizlerinin bağı çözüldü, mer jeti Lunathion topraklarına doğru çevirirken deli gibi el sallıyordu.

"Şimşekleri görünce sen olduğunu anladım" dedi Tharion soluk soluğa, Bryce ve Hunt koşarak basamakları iniyordu. Tharion onlara yer açmak için jetten suya dalıverdi, bu arada şekil değiştiriyordu. Berbat görünüyordu: endişeli, yorgun ve kederli.

Jete önce Bryce bindi, Hunt da Bryce'a tutunarak aynını yaptı. Bryce motora gaz verip hızla sisin içine daldı, Tharion yanlarında dibe dalmıştı. Hunt geriye savrulurken Bryce jetin yönünü sola çevirdi, öyle sert dönmüştü ki Hunt suya düşmemek için Bryce'ın kalçalarına tutundu. Suyun yüzeyinde pullarla kaplı, kaslı sırtlar belirince, "Hassiktir!" diye bağırdı Bryce.

Sobekler.

Sadece besleyici ruhlar Yeraltı Kralı'na gidiyordu. Hayvanlara verilenler çerezdi. Abur cuburdu. Birden hançere benzeyen kalın dişlerle dolu bir ağız sudan fırlayıverdi.

Yaratık Hunt'ın bacağını kapamadan kanlar fışkırdı. Bryce hemen sağa kırdı, Hunt arkasına bakınca arkalarından gelen Tharion'u gördü, başının üstünde ölümcül bir su bulutu vardı. Bulut tazyikli su hortumundan fışkırmış gibi büyük bir basınçla fırlamıştı. Öyle şiddetli ve sertti ki sobek'in kafasında bir delik açmıştı.

Bir yaratık daha üstlerine saldırdı, Tharion onu da vurdu, sular taşı parçalayacak bir güçle yaratığı lime lime etti.

Tharion üçüncü yaratığı da korkunç bir güçle hakladı. Diğer yaratıklar durup kuyruklarıyla suyu dövmeye başladı.

"Tutun!" diye bağırdı Bryce Tharion'a, Tharion jetin kenarına tutundu; Bryce jeti hızla Kara Rıhtım'a doğru sürmeye başladı. Sis geride kalırken gün ışığından bir duvar Hunt'ın gözlerini kamaştırdı.

Hiç durmadılar. Rıhtıma vardıklarında da. Tharion sudan çıkıp sıranın altındaki bölmeden Mavi Saray üniformasını alarak şekil değiştirdiğinde de. Hemen Bryce'ın evine doğru yola koyuldular.

Eve sağ salim varınca Bryce yere çöktü, sırılsıklam giysileri kan içindeydi, nefes nefese kalmıştı. Neyse ki sırtındaki yara uzun olmakla birlikte fazla derin değildi, kanama şimdiden kesilmişti. Boru dövmesi darbeden milimetrelerle kurtulmuştu. Hunt'ın aklı beyaz kanepeden uzak duracak kadar başındaydı. "Ne oldu?" diye sordu Tharion. "Emile ya da Sofie'den bir iz bulabildiniz mi?"

"Hayır... zaten onları Kemik Mahallesi'nde arayarak aptallık ettik" dedi Hunt, yemek masasına oturup olanları hatırlamaya çalıştı. Geri kalanını mer'e Bryce anlattı.

Bryce sözünü bitirince Tharion tezgâh taburelerinden birine çöktü, beti benzi atmıştı. "Emile ve Sofie'yi Kemik Mahallesi'nde bulamadığımız için hayal kırıklığına uğramam gerektiğini biliyorum ama... bizi bekleyen son bu mu yani?"

Hunt konuşmaya yeltendi ama Bryce ona fırsat vermeden atıldı. "Ruhn nerede? Ithan'la birlikte dönmüş olmaları gerek."

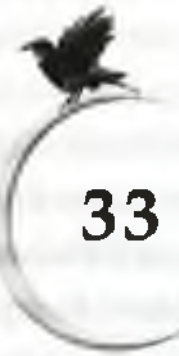
Hunt gözlerini kıstı. "Arasana."

Bryce Ruhn'ı aradı ama telefonu açan olmadı. Hunt cebinden telefonunu çıkardı, Bryce'ın sözünü dinleyip su geçirmezlik büyüsü satın aldığı için minnettardı. Telefonun ekranı bildirim ve mesajlarla doluydu.

Hunt hafif boğuk bir sesle, "Ephraim gelmiş. Geyik de yanındaymış" dedi.

Tharion asık bir suratla başını salladı. "Dehşet kurtlarını da getirmiş."

Bryce yeniden telefonunun saatine baktı. "Ruhn'ı bulmam gerek."

33

Geyik imparatorluk üniformasının cebinden bir kâğıt destesi çıkarırken Ruhn sessizliğini korudu.

Ithan kâh bön tavırlarla sıkılmış gibi yaparak kâh dikkati dağılmış da barın üstündeki televizyonda maçı izliyormuş pozu takınarak aptalı oynuyordu. Geyik desteyi kararken kâğıtlar kırılan kemikler gibi çatırdıyordu.

Masadaki dördüncü kişi olan Harpy koltuğuna yayılmış Ruhn'ın her hareketini izliyordu. Kanatları –göze batmamak üzere tasarlanmış gibi mat siyahtılar– yere sürünüyordu. Üzerinde Sandriel'in bir önceki ödüllü lejyonu olan 45'in savaş kıyafetleri vardı. Tıpkı Çekiç gibi Harpy de en acımasız liderlerden biri olarak nam salmıştı.

"Bir araya geldiğimize inanamıyorum" dedi Geyik kartları yeniden kararak. Elleri becerikli ve çabuktu. Hiç yara izi yoktu. Üzerinde kare şeklinde bir yakut bulunan altın bir yüzük takmıştı. Zenginliğe işaret eden küçük bir ayrıntı.

Ruhn kendini zorlayarak gülümsedi. "Bugünkü öncelikler listende bu kadar yukarılarda olmak beni çok heyecanlandırdı."

"Sen üvey kız kardeşimin nişanlısısın, değil mi?" Cansız bir gülümseme. Hypaxia'nın sıcaklığının ve bilgeliğinin tam tersi. Geyik kız kardeşinden ancak yirmi yaş kadar büyüktü –kırk yedi yaşındaydı– çoğu Vanir'e göre aralarındaki yaş farkı azdı. Ama anlaşılan hiç ortak yanları yoktu. "Buraya gelmişken kendimi takdim

etmemem kabalık olurdu. O yüzden babanın villasını ziyaret ettim. O da bana burada olduğunu söyledi."

Cormac Geyik'ten önce gidip uydurdukları yalanı Güz Kralı'na yetiştirmiş olmalıydı. Tanrılara şükür.

Ruhn hafifçe güldü. "Tanıştığımıza sevindim. Hayli meşgulüm."

Harpy'nin bir balığın karnı kadar beyaz teni simsiyah saçları ve gözleriyle tezat oluşturuyordu. "Göründüğün kadar küstahmışsın küçük prens."

Ruhn dilini dudağındaki halkaya sürdü. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim."

Harpy'nin yüzü öfkeyle asıldı. Ama Geyik kibarca söze girdi: "Galiba poker oynuyoruz. Salı akşamları hep poker oynamaz mısın?"

Ruhn ürpertisini bastırmaya çalıştı. Oynadıkları oyun sır değildi ama... Geyik onun hakkında ne kadar şey biliyordu?

Ithan bir can sıkıntısı abidesi gibi durmaya devam ediyordu, tanrılar onu korusun.

"Pekâlâ, sen kız kardeşin için beni takip ediyorsun" dedi Ruhn Geyik'e. Onu şimdi arayıp bulması sadece tesadüf müydü? Mordoc bu sabah Harpy'ye Ithan'ın nerede olduğuna dair ne söylemişti? Ruhn Harpy'ye sordu: "Peki *sen* neden buradasın?"

Harpy'nin ince dudaklarında ürpertici bir gülümseme belirdi. Soluk tenli elini Ithan'ın kaslı omzuna koydu. "Malları incelemek istedim."

Kurt dönüp bakmadan Harpy'nin elini tutup isterse kemiklerini kırabileceğini gösterecek kadar sertçe sıktı. Başını yavaşça çevirirken gözleri nefret doluydu. "Bakabilirsin ama dokunamazsın."

"Kırarsan satın almak zorunda kalırsın" diye mırıldandı Harpy parmaklarını oynatarak. Bundan hoşlanmıştı, duyduğu hafif acıdan.

Ithan vahşi bir gülümsemeyle dişlerini göstererek Harpy'nin elini bıraktı. Ruhn kurdun cesaretini takdir etmeliydi. Ithan tekrar televizyona bakarak, "Pas" dedi.

Harpy öfkeyle kabardı. "Ithan senin için fazla genç" dedi Ruhn.

"Peki ya sen?" Harpy'nin yüzünde bir katilin sert gülümseyişi belirdi.

Ruhn arkasına yaslanıp viskini yudumladı. "Ben nişanlıyım. Önüme gelenle yatmam."

Geyik kendinden emin ve zarif hareketlerle kartları dağıttı. "Faunlar hariç tabii."

Ruhn etkilenmemiş görünmeye çalıştı. Partideki dişiyi nereden biliyordu? Geyik'in altın rengi gözlerine baktı. Güzellik ve mizaç olarak Çekiç için kusursuz bir eşti. Neyse ki Çekiç ilkbahardaki Zirve'ye katılmamıştı. Ama Harpy oradaydı ve Ruhn ondan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Geyik bakışlarını Ruhn'dan ayırmadan kartlarını eline aldı. "Kız kardeşimin bunu öğrenmesi gerekir mi bilemiyorum."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" Ruhn elindeki kartları düzeltti. Eli mükemmel değilse de iyiydi, daha kötü kartlarla kazandığı olmuştu.

Geyik elindeki kartlara bir göz attıktan sonra tekrar Hunt'a baktı. Bu dişi büyük ihtimalle Sofie Renast'ı öldürmüştü. Boğazında gümüş bir gerdanlık parıldıyordu. Sanki öyle çok isyancı öldürmüştü ki üniformasının yakası bütün oklara yetmemişti. Gerdanlık öldürdüğü her isyancıyla biraz daha büyüyor muydu? O yakada Ruhn için de bir ok olacak mıydı?

"Baban seninle görüşmemi istedi. Ben de kabul ettim" dedi Geyik. Yoksa babası yerini Geyik'e sadece suçsuzluğuna delil olarak değil, tehlikeden uzak durması için bir uyarı olsun diye de mi söylemişti?

Ithan kartlarını alıp gözden geçirdikten sonra bir küfür savurdu. Harpy kendi elini incelerken hiçbir şey söylemedi.

Oyun başlarken Geyik gözlerini Ruhn'a dikti. Başının tepesindeki topuzuyla, boynunu ve başını tutuşuyla hık demiş Luna'nın burnundan düşmüştü. Ay kadar soğuk bir dinginliği vardı. Yanında bir de tazıları olsaydı tam olurdu.

Hem tazıları da vardı, dehşet kurtlarının arasında.

Bu kadar genç biri mevkice nasıl bu kadar hızlı yükselebilir, nasıl bu kadar şöhret ve güç sahibi olabilirdi? Arkasında kandan bir iz bırakmasına şaşmamak gerekti.

"Dikkat et" dedi Harpy yapmacık bir gülümsemeyle. "Çekiç paylaşmayı sevmez."

Geyik'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayır, kesinlikle sevmez."

"Ithan'ın dediği gibi" dedi Ruhn ağır ağır. "Pas."

Harpy'nin gözleri öfkeyle doldu ama Geyik hâlâ gülümsüyordu. "Meşhur kılıcın nerede Prens?"

Bryce'ta. Kemik Mahallesi'nde. "Bu sabah evde bıraktım" dedi Ruhn.

"Duyduğuma göre dün gece kız kardeşinde kalmışsın."

Ruhn omuz silkti. Bu sorgunun amacı sinirlerini bozmak mıydı? Yoksa Geyik bir şeyler mi biliyordu? "Şehrin Destek birimi liderlerini sorguya çekme yetkin olduğunu bilmiyordum."

"Asterilerin yetki alanı geniştir. Yıldız Doğan prensler de dahil."

Ruhn barmenle göz göze gelip bir viski daha ısmarladı. "Yani sadece daha cesur olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?" Kolunu sandalyesinin arkasına attı, kartları tek elinde tutuyordu. "Şehirdeyken Destek biriminin başına geçmek istiyorsan kabul. Ben de tatil yapmış olurum."

Harpy dişlerini gösterdi. "Birinin o dilini koparması gerek. Asteriler bu saygısızlığını görse derini yüzerdi."

Ithan bir kart çekip nazikçe gülümsedi. "Şehrimize gelip sorun çıkarmaya çalıştığınıza göre hayli yüzsüzsünüz."

Geyik Ithan kadar sakin bir sesle cevap verdi: "Kardeşinin sevdiği dişiye göz koyduğuna göre sen de öyle."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı.

Ithan'ın gözlerinde tehditkâr bir ifade belirdi. "Halt etmişsin."

"Öyle mi?" dedi Geyik bir kart çekerek. "Ziyaretim esnasında muhtemelen prensesle de görüşeceğimden kendisinin geçmişine şöyle bir göz attım. Gördüğüme göre siz ikiniz epey mesajlaşmışsınız."

Ruhn viskisini getirip çabucak çekilen barmene teşekkür etti. Zihninden konuşarak *Seni kızdırmaya çalışıyor. Ciddiye alma* dedi Ithan'a.

Ithan cevap vermedi. Geyik'e sert bir sesle, "Bryce benim dostum" demekle yetindi.

Geyik bir kart daha çekti. "Gizli gizli hasret çekerek geçen yıllar, duygularından dolayı suçluluk ve utanç duyarak, Bayan Quinlan'dan bahsettiği her sefer abinden nefret ederek, onunla önce kendisi tanışmadığı için hayıflanarak..."

"Kes sesini" diye hırladı Ithan masadaki kadehleri zangırdatarak, şimdi tamamen vahşi bir kurda dönüşmüştü.

Geyik hiç oralı olmadan devam etti, "Onu severek, uzaktan arzulayarak. Bryce'ın kaderinde *onun* olduğunu fark ettiği günü bekleyerek. Kendini Bryce'a göstermek için sunball sahasında var gücüyle çırpınarak geçen yıllar. Ama sonra abi ölüverir."

Ithan'ın beti benzi attı.

Geyik'in yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. "O zaman kendinden daha da nefret eder. Sadece abisini kaybettiği için değil, orada olmadığı için değil, haberi aldıktan sonra kapıldığı haince düşünce için de. Bryce Quinlan'a giden yolda artık bir engel kalmamıştır. Bu kısmı doğru anlamış mıyım?"

"*Kapa çeneni*" diye hırladı Ithan, Harpy bir kahkaha attı.

Sakin ol diye uyardı Ruhn onu zihninden.

Ama Geyik, "Görüyorum" dedi.

Serseme dönmüş olan Ruhn elini açtı. Harpy de kendi kartlarını açtı. Güzel. Ruhn'ın eli daha iyiydi. Geyik kendi kartlarını zarif bir hareketle masaya açtı.

Muhteşem bir eldi. Ruhn'ı kılpayı geçmişti.

Ithan kartlarını göstermeye yeltenmedi. Ruhn zaten göstermiş olduğunu fark etti.

Geyik Ithan'a bir kez daha gülümsedi. "Siz Valbaranlar çok çabuk bozguna uğruyorsunuz."

"Siktir git."

Geyik ayağa kalkıp kartlarını topladı. "Eh, pek sıkıcı bir oyundu."

Harpy de onunla kalkmıştı. Meleğin parmak uçlarında siyah tırnaklar parlıyordu. "Umarım sevişirken de pokerde oldukları kadar kötü değillerdir."

"Sizi becermeye tenezzül edecek Azriller olduğuna eminim" diye mırıldandı Ruhn.

Geyik kıs kıs güldü, Harpy ters ters baksa da umursamadı. Harpy Ruhn'a tısladı. "Hakareti hiç kaldıramam küçük prens."

"Barımdan defolun" diye hırladı Ruhn hafifçe.

Harpy ağzını açmıştı ki Geyik atıldı: "Eminim yakında görüşeceğiz." Harpy bunu gitmesi için bir emir olarak alıp hışımla güneşli caddeye çıktı. Dışarıda hayat devam ediyordu.

Geyik ise çıkarken kapının eşiğinde bir an durdu. Başını çevirip

Ruhn'a baktı, gümüş gerdanlığı güneş ışığında parıldıyordu. Gözlerinde uğursuz bir ateş vardı.

"Prens Cormac'a selamlarımı ilet."

Bryce Güz Kralı'nı aramak üzereyken dairenin kapısı açıldı. Anlaşılan kardeşinden de Ithan'dan da kötü görünüyordu ki hemen ne olduğunu sordular.

Mutfak tezgâhında bira içmekte olan Hunt, "Emile ve Sofie Kemik Mahallesi'nde değil" dedi. "Ama çok önemli bir şey öğrendik. Otursanız iyi olur."

Bryce kardeşinin yanına gidip kulaklarındaki küpelerden dövmeli kollarına ve havalı çizmelerine kadar iyice bir gözden geçirdi. Ruhn'ın siyah saçlarının bir tek tutamı bile bozulmamıştı ama yüzü kül gibiydi. Yanında duran Ithan incelenme sırasının ona gelmesini beklemeden buzdolabına gidip kendine bir bira aldı.

"İyi misin?" diye sordu Bryce Ruhn'a, Ruhn ise kaşlarını çatmış Bryce'ın giysilerindeki çamur ve kan lekelerine bakıyordu. Sırtındaki yara neyse ki kapanmıştı ama sırtı hâlâ biraz sızlıyordu.

Kanepeye oturup ayaklarını sehpaya uzatmış olan Tharion, "Herkes iyi Bacaklı" dedi. "Şimdi küçük bir isyancı ailesi gibi uslu uslu oturup neler olduğunu anlatalım."

Bryce yutkundu. "Tamam. Evet... tabii." Ruhn'ı bir kez daha gözden geçirdi, Ruhn'ın bakışları yumuşadı. "Ödümü kopardın."

"Aramalarımıza cevap alamadık."

Bryce hiç düşünmeden kardeşine sıkıca sarıldı. Az sonra Ruhn da kollarını ona doladı, Bryce Ruhn'ın duyduğu rahatlamanın etkisiyle titrediğine yemin edebilirdi.

Hunt'ın telefonu titreşince Bryce Ruhn'ı bıraktı. "Celestina Ephraim geldiğinde Comitium'da olmamı istiyor" dedi Hunt. "Triari-i'sinin toplanmasını istiyor."

"Ah, Ephraim geldi bile." Ithan kendini kanepeye bıraktı. "Acı bir şekilde öğrendik."

"Onu gördünüz mü?" dedi Bryce.

"Arkadaşlarını gördük" dedi Ithan Bryce'a bakmadan. "Birlikte poker falan oynadık."

Bryce hemen Ruhn'a döndü. Kardeşi ciddiyetle baş salladı. "Geyik ve Harpy saklandığımız bara geldi. Mordoc, Cormac'ın adamıyla görüştüğü sokağa gelip etrafı kokladığı için mi bilmiyorum. Ama hiç de... hoş değildi."

"Biliyorlar mı?" diye sordu Hunt usulca, gözlerinde fırtınalar vardı. "Seni? Bizi?"

"Bilmiyorum" dedi Ruhn dudağındaki halkayla oynayarak. "Bilselerdi şimdiye ölmüş olurduk herhalde."

Hunt iç geçirdi. "Doğru. Şimdiye sizi sorguya almışlardı."

"Geyik lanet canavarın teki" dedi Ithan televizyonu açarak. "O da Harpy de."

"Bunu ben de söyleyebilirdim" dedi Hunt birasını bitirip cam yemek masasının yanında durmakta olan Bryce'ın yanına gelerek. Bryce Hunt'ın elini çenesine kaydırıp yanağından tutarak öpmesine ses çıkarmadı. Hızlıca kondurulmuş küçük bir öpücüktü bu ama aynı zamanda sahiplenici ve vaat dolu bir öpücüktü.

"Randevuyu erteliyor muyuz?" diye mırıldandı Hunt dudakları Bryce'ın dudaklarındayken. Doğru ya. Akşam yemeği ve otel...

Bryce üzüntüyle kaşlarını çattı. "Erteliyoruz."

Hunt kıkırdadı ama hemen ardından ciddileşiverdi. "Dikkatli ol. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bensiz çocuğu aramaya gitme sakın." Bryce'ı alnından öptükten sonra çıkıp gitti.

Bryce Hunt'ı koruması için Cthone ve Urd'a sessizce dua etti.

"Sonunda meseleyi çözmenize sevindim" dedi Tharion kanepeden.

Bryce ona el hareketi çekti. Ama Ruhn Bryce'ı dikkatle kokladı. "Sen... farklı kokuyorsun."

"Istros gibi kokuyor" dedi Ithan kanepeden.

"Hayır, sanki..." Ruhn şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdıktan sonra kafasının tıraşlı kısmını kaşıdı. "Açıklayamıyorum."

"Beni koklamayı kes Ruhn." Bryce Tharion'ın diğer tarafına oturmak için kanepeye hopladı. "Bu çok iğrenç. Hikâye vakti?"

34

"Nasıl görünüyorum?" diye fısıldadı Celestina Hunt'a; Celestina'nın çalışma odasındaki masanın önünde duruyorlardı. Celestina'nın diğer tarafında Isaiah vardı, onun solunda da Naomi; Baxian ise Hunt'ın sağındaydı. Hunt içeri girdiğinde Baxian başıyla şöyle bir selam vermekle yetinmişti.

Hunt sinirlerini, öfkesini ve Bryce'la birlikte yaptıkları şeyden duyduğu hayreti yatıştırmak için buraya uçarak gelmişti. Öğrendiklerinden duyduğu hayreti. Verandaya konduğunda yine kayıtsız bir yüz ifadesi takınmıştı. Umbra Mortis'in maskesini.

Naomi'nin bir adım ötesinde Pollux'u görünce bu kayıtsızlık maskesi biraz aralanmıştı gerçi. Pollux beklenti içinde vahşi bir zevkle sırıtıyordu.

Cehennem'den gelenler yeniden bir araya toplanıyordu. Geyik ve Çekiç bir kez daha bir araya geliyordu. Harpy ve Zebani neyse de her şey daima Pollux ve Lidia'nın etrafında dönüyordu; ikiz pörsük ruhlarının etrafında, başka kimsenin değil. Tanrılara şükür Atmaca Pangera'da kalmıştı.

"Anlaşmalı evlilik yapmak üzere olan bir dişi gibi görünüyorsun" diye mırıldandı Hunt. Sabah olanlardan sonra kelimelerin ağzından bu kadar rahat dökülmesine şaşmıştı.

Açık pembelere bürünüp bileklerine ve kulaklarına altınlar takmış olan Başmelek *Elden ne gelir?* der gibi Hunt'a bakıp acıyla gülümsedi.

Hunt kendini tutamayarak ekledi: "Ama gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Celestina'nın gülümseyişi bakışlarıyla birlikte yumuşadı. "Teşekkür ederim. Ayrıca izin gününde geldiğin için de teşekkür ederim." Celestina Hunt'ın elini sıktı, parmakları şaşılacak kadar nemliydi. Gerçekten gergin olmalıydı.

Koridordan asansör kapısının sesi geldi. Celestina bir kez daha sıktıktan sonra Hunt'ın elini bıraktı. Hunt Celestina'nın parmaklarının titrediğine yemin edebilirdi.

"Hiç sorun değil" dedi Hunt. "Bütün gece burada olacağım. Kurtulmak istersen bana işaret vermen yeterli –mesela küpeni çekiştirerek falan– hemen bir bahane bulurum."

Celestina omuzlarını dikleştirerek Hunt'a gülümsedi. "Sen iyi bir erkeksin Hunt."

Hunt bundan pek emin değildi. Bunu sırf Celestina'ya hoş görünmek için, her şey ortaya çıkarsa, Baxian, Geyik ya da bir başkası o ve Quinlan'ın şaibeli işler peşinde olduğunu ileri sürecek olursa Celestina'nın ona inanması için yapmadığından emin değildi. Yine de teşekkür etti.

Ephraim ve Celestina arasındaki görüşme Hunt'ın beklediği gibi gergin ve huzursuz geçti.

Ephraim de Başmelek'lerin çoğu gibi yakışıklıydı: Siyah saçları savaşçılarınki gibi kısacık kesilmişti; açık kahverengi teninden sağlık ve hayat fışkırıyor, savaş meydanını tartan bir asker gibi koyu renk gözleriyle odadaki herkesi süzüyordu.

Ama Celestina'ya bakarken dudaklarına yayılan gülümseme içtendi. Celestina ellerini uzatarak yaklaştı.

"Dostum" dedi Celestina Ephraim'in yüzüne dikkatle bakarak. Sanki bu yüzü ilk kez görüyordu.

Ephraim bembeyaz kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. "Eşim."

Celestina başını eğdiği anda Ephraim yanağına bir öpücük kondurdu, Ephraim'in dudakları Celestina'nın yanağına dokunurken Hunt duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalıştı. Celestina Ephraim'in onu yan-

lış anladığını, herkesin onlara baktığını fark ederek hemen geri çekildi.

Isaiah, tanrılar onu korusun, bir yumruğunu kalbine bastırarak öne çıktı. "Majesteleri. Siz ve triarii'niz hoş geldiniz." Hunt Ephraim'in yanında sadece Sandriel'in triarii'sini getirdiğini fark etti. Asıl adamlarını Atmaca'yla birlikte Pangera'da bırakmıştı.

Ephraim münasebetsiz öpücüğün ardından kendini toparlayıp göz kamaştıracak kadar beyaz kanatlarını güçlü bedeninin arkasına topladı. "Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim Komutan Tiberian. Umarım triarii'niz de triarii'mi sizin kadar sıcak karşılar."

Hunt sonunda Ephraim'in biraz arkasında duran Geyik'e ve odanın bir ucundan vahşi bir iştahla Geyik'e bakan Pollux'a bir göz attı. Geyik'in altın rengi gözleri ışıl ışıldı ve tamamen âşığına odaklanmıştı. Pollux'un üstüne atlayacağı ânı bekliyor gibiydi.

"Iyy" diye mırıldandı Naomi, Hunt gülmemek için kendini zor tuttu.

Celestina söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi. Hunt onu kurtarmak için atıldı. "Triarii üyelerinize kardeş gibi muamele edeceğiz." Harpy kardeş sözünü duyunca alaycı alaycı güldü. Hunt'ın şimşeği karşılık verircesine parladı. "Burada ne kadar kalırlarsa kalsınlar." *Hayatta kalmana ne kadar izin verirsem seni adi psikopat.*

Harpy alaycı alaycı gülümsedi.

Celestina sonunda kendini toplamıştı. "Evliliğimizin getireceği pek çok faydadan biri de triarii'lerimizin işbirliği olacaktır."

Ephraim aynı fikirde olduğunu belirtirken bakışlarını bir kez daha eşinin üzerinde gezdirdi. Bu bakışlar beğeni doluydu ama Celestina... Celestina güçlükle yutkundu.

Celestina bir erkekle birlikte olmuştu, değil mi? Hunt onun erkekleri tercih edip etmediğini bile bilmiyordu. Asteriler bunu göz önünde bulundurmuş muydu? Ephraim'le bir yatağa sokmadan önce Celestina'nın tercihlerini, deneyimlerini önemserler miydi?

Baxian'ın soğuk ve dikkatli bakışları hâlâ Harpy ve Geyik'in üzerindeydi. Onları gördüğüne hiç de sevinmişe benzemiyordu.

"İçecek bir şeyler hazırlatmıştım" dedi Celestina pencerelerle dolu duvarın önündeki masaları işaret ederek. "Hadi, bu mutluluk verici olayı içerek kutlayalım."

Bryce Kemik Mahallesi'nde olanları Ruhn ve Ithan'a –ikisi de ölülerin gerçek yazgısını duyduğu zaman Tharion kadar sarsılmış görünüyordu– anlatmayı bitirmişti ki kapı çalındı.

"Yani Connor" diyordu Ithan yüzünü ovuşturarak. "O... İlk ışık haline gelmesi için Connor'ın ruhunu Kapı'dan mı geçirdiler yani? Ya da ikinci ışık? Her neyse."

Bryce ellerini ovuşturdu. "Anlaşılan hepimiz toza dönüşene, torunlarımız bile Connor'ı unutana dek bekliyorlar ama Yeraltı Kralı'nı ne kadar kızdırdığımızı düşünürsek... Connor'ı listenin üstlerine alabilir."

"Öğrenmem gerek" dedi Ithan. "Muhakkak öğrenmem gerek."

Bryce'ın boğazı yandı. "Benim de. Öğrenmeye çalışacağız."

"Ama ona yardım etmek için ne yapılabilir ki... ruhlardan herhangi birine?" diye sordu Tharion.

Odaya bir sessizlik çöktü. Kapı tekrar çalınınca Bryce içini çekti. "Bunu da öğreneceğiz."

Ruhn sol kulağındaki halkalardan biriyle oynuyordu. "Bunu söylememiz gereken... birileri var mı?"

Bryce kapının kilidini açtı. "Asteriler bunu muhakkak biliyor ama umursamıyordur. Sahip olduğumuz gücü geri vermenin vatandaşlık görevimiz olduğunu söyleyeceklerdir."

Ithan pencereye doğru bakarak başını iki yana salladı.

"Bunu enine boyuna düşünmemiz gerek" dedi Ruhn. "Çukur Prensi şu Azrilleri göndererek Athalar ve seni oraya mı yönlendirmek istedi acaba? Azrillerine Emile ve Sofie'nin orada saklandığına dair imalarda bulunmalarını mı tembihledi? Neden? Şu Kapı numarasıyla senin birleşik güçlerini aktive etmek için mi? Bunun olacağını bilemezdi. Bu saklamak istedikleri bir şey ise Asterilerin ne tepki vereceğini düşünmemiz gerekiyor. Ayrıca gerçekten Emile ve Sofie'yi bulup korumaya aldığımızda ne yapacaklarını da."

"Göreceğiz" dedi Bryce sonunda kapıyı açarak.

Bir el gırtlağına yapışınca soluğu kesildi. "Seni pislik" diye tıslադı Sabine Fendyr.

Ruhn kapıyı kimin çaldığını tahmin etmeliydi. Ama Bryce'ın ha-

yatlarına –ölümden sonraki hayatlarına– dair açıkladığı gerçeğe o kadar odaklanmıştı ki kapıyı kontrol etmeden açmasına izin vermişti.

Sabine Bryce'ı odanın içine savurdu, öyle kuvvetli fırlatmıştı ki Bryce kanepeye çarpınca koca koltuk birkaç santim geriye kaydı.

Ruhn hemen ayağa kalkmış, silahını Alfa'ya doğrultmuştu. Tharion arkasında Bryce'ı ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Sabine gözlerini Bryce'tan ayırmadan, "Nasıl bir oyun oynuyorsun *Prenses*?" dedi. Bryce'ın gırtlağını parçalamamasının tek sebebinin bu unvan olduğu açıktı.

Bryce kaşlarını çattı, Ithan ileri çıkıp Ruhn'ın yanına geldi, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sabine diklense de konuşurken gözlerini Bryce'tan ayırmadı, "Kurtların işine burnunu sokmasan olmaz mı?"

"Kurtların işi derken?" dedi Bryce sakin bir sesle.

Sabine pençeli parmağıyla Ithan'ı işaret etti. "O sürgün edildi. Sen ise onu yanına aldın. Bunun da doğuştan gelen haklarımı elimden almak için kurduğun planın bir parçası olduğuna şüphem yok."

"Yani büyük kötü kurt onca yolu bu yüzden bana bağırmak için mi geldi?"

"Büyük kötü kurt" dedi Sabine öfkeyle. "Onca yolu babam ne söylemiş olursa olsun bir kurt olmadığını sana hatırlatmak için geldi." Ithan'a bakıp dudak büktü. "O da öyle. Bu yüzden de kurtların işine burnunu sokayım deme."

Ithan alçak sesle hırladı ama bu hırlamanın altında bir acı var gibiydi.

Ruhn homurdandı. "Konuşmak istiyorsan bir yetişkin gibi otur Sabine." Yanında duran Bryce'ın telefonda mesaj yazdığını fark etti.

Ithan omuzlarını geriye attı. "Bryce beni yanına almadı. Beni buraya Perry bıraktı."

"Perry şapşalın teki" dedi Sabine sertçe.

Bryce başını yana eğdi. "Ithan'ın burada kalması seni neden rahatsız ediyor Sabine?" Buz gibi çıkan sesi... Kahretsin, tıpkı babası gibi konuşuyordu.

"Seninle aramızdaki meselenin Bryce'la bir ilgisi yok Sabine" dedi Ithan. "Onu bu işe karıştırma."

Sabine kabararak ona döndü. "Sen bir rezil ve hainsin Holstrom. Kendine seçtiğin arkadaş buysa gerçekten tam bir oksijen israfısın. Abin görse senden utanırdı."

Ithan sertçe cevap verdi: "Abim görse iyi etmişsin derdi."

Sabine buyurgan bir sesle hırladı. "Sürgün edilmiş olabilirsin ama hâlâ *benim* emrimdesin."

Ithan ürperse de geri adım atmak istemedi.

Tharion öne çıktı. "Holstrom'la kapışmak istiyorsan hiç durma Sabine. Ben tanıklık ederim."

Ithan kaybederdi. Sabine bağırsaklarını öyle bir deşerdi ki kurtulması söz konusu bile olamazdı. Kendini abisinin yanında bulurdu, ruhu gümüş bir tepside Yeraltı Kralı'na ve Ölüm Kapısı'na sunulurdu.

Ruhn kendini olacaklara hazırladı... ve ne yapacağını bilmediğini fark etti.

Celestina pembe şaraptan daha sert bir şeyler hazırlamalıydı. Hunt henüz düşmanlarıyla dolu bir odada gülümsemeyi başaracak kadar sarhoş değildi. Anlaşmalı bir evlilik yapmaktan başka çareleri olmayan iki insanı izleyecek kadar da. Gelecek ay verilecek partiye kadar resmi olarak evlenmiş olmayacaklardı ama birlikte sürecekleri hayat başlamıştı bile.

Celestina'nın çalışma odasının özel verandasına açılan kapının önünde durmakta olan Isaiah pembe şarabını kafasına dikip mırıldandı. "Ne boktan bir durum."

"Celestina için üzülüyorum" dedi Isaiah'nın diğer tarafında durmakta olan Naomi.

Hunt odanın diğer ucunda havadan sudan konuşmaya çalışan Celestina ve Ephraim'i izlerken bir şeyler homurdanarak onu onayladı. Az ötelerindeki Harpy bütün akşamı alaycı bir gülüşle Hunt'a bakarak geçirmekten memnun görünüyordu. Baxian koridora açılan kapının yanında duruyordu. Pollux ve Lidia, Harpy'nin yanında kafa kafaya vermiş konuşuyordu.

Naomi Hunt'ın bakışını takip etti. "Korkunç bir çift."

Hunt kıkırdadı. "Evet." Telefonu titreşti; Hunt cebinden çıkar-

dığı telefonuna bakınca *Mütthiş Saksocu Bryce*'tan bir mesaj geldiğini gördü.

Isaiah omzunun üstünden telefonun ekranına bakıp gülerken Hunt soluğu tıkanarak hemen ekranı kaydırmaya çalıştı. "Bu ismi sen yazmamışsındır herhalde."

"Hayır" diye tısladı Hunt. Bryce'ı bu yüzden adamakıllı cezalandıracaktı. Sonunda onu becermeyi başardıktan sonra. Şu anda tam olarak bunu yapıyor olması gerektiğini unutmuştu. Akşam yemeği ve otel için yaptığı rezervasyonların bu boktan mesele yüzünden iptal edildiğini. "Kendi aramızda aptalca bir şaka."

"Şaka ha?" Gözleri keyifle parıldayan Isaiah elini Hunt'ın omzuna vurdu. "Senin adına sevindim."

Hunt kendi kendine gülümseyerek mesajı açtı, Bryce'ın yazdığı isme bakmamaya ve ne kadar doğru olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. "Teşekkürler." Ama mesajı okuyunca gülümsemesi siliniverdi.

Sabine burada.

Hunt'ın kalp atışları hızlandı. Isaiah mesajı okuyup mırıldandı, "Hemen git."

"Peki bu ne olacak?" Hunt başıyla odanın bir ucundaki Celestina ve Ephraim'i işaret etti.

"Git" diye ısrar etti Isaiah. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

Olmasa gerekti ama Bryce'ın mesajı o kadar belirsizdi ki... kahretsin. "Sen benimle gelemezsin. Çok dikkat çekeriz." Naomi'ye döndü ama Naomi yine içki arabasına doğru gidiyordu. Kolundan yakalarsa herkesin dikkatini çekerdi. Gözleriyle odayı taradı.

Baxian doğruca ona bakıyor, yüzündeki, bedenindeki gerilimi okuyordu. Pislik. Şimdi biri partiden ayrıldığını biliyor olacaktı.

Isaiah da durumu anladı. "Ben hallederim" diye mırıldandıktan sonra siyah kanatlı meleğe doğru yürümeye başladı. Baxian'a bir şeyler söyledi, sonra ikisi birlikte dönüp Hunt'tan uzaklaştılar.

Hunt bunu fırsat bilip bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha atıp çalışma odasının verandasındaki gölgelerin arasına karıştı. Ayakları verandanın kenarına varana dek geri geri gitmeyi sürdürdü. Ama tam adımını boşluğa atıp gecenin karanlığına dalarken Celestina'nın ona baktığını gördü.

Celestina'nın gözlerinden hayal kırıklığı ve öfke okunuyordu.

35

Bryce kapıyı açtığı için kendine küfürler yağdırıyordu. Kurdu içeri aldığı için. İşlerin çabucak buraya varmasına izin verdiği için: Ithan ve Sabine az sonra bu daireyi kana bulayacaktı. Ithan'ın kanına.

Bryce'ın ağzı kurudu. Düşün. *Düşün.*

Ruhn ona çabucak bir göz attı ama aklına parlak bir fikir gelmediği için zihninden konuşarak bir öneride de bulunamadı.

Sabine Ithan'a hırladı. "Abin yerini bilirdi. Danika'nın sağ kolu olmaktan memnundu. Sen onun kadar zeki değilsin."

Sabine ilerlerken Ithan geri çekilmedi. "Connor kadar zeki olmayabilirim" dedi. "Ama en azından Mordoc'la yatacak kadar da aptal değilim."

Sabine durdu. "Kapa çeneni ufaklık."

Ithan güldü, soğuk ve cansız bir gülüştü bu. Bryce onun böyle bir ses çıkardığını daha önce hiç duymamıştı. "O son ziyaret esnasında öğrenemedik: İkiniz arasında ayarlanmış bir çiftleşme miydi, yoksa sarhoşken alınmış bir karar mı?"

Mordoc... Geyik'in şefi?

"Gırtlağını deşeceğim" diye hırladı Sabine biraz daha yaklaşarak. Ama Bryce o hafif şaşkınlığı görmüştü. Şüpheyi. Ithan bu voleyle Sabine'in oyununu bir nebze olsun bozmuştu.

Ithan gözlerini yere indirmedi. "Mordoc bu şehirde. Gidip onu görecek misin? Kızına veda etmesi için onu Kara Rıhtım'a götürecek misin?"

Bryce sarsılsa da ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etti. Danika bunu ona söylememişti. Hep demişti ki...

Tanımaya da hatırlamaya da değmeyecek bir erkek.

Bryce Danika'nın babasının ikinci derece kurtlardan biri olduğunu sanmıştı, Sabine'in ilgisini çekmeyecek kadar itaatkâr bir erkek olduğunu; bu yüzden de Sabine'in Danika'nın onu görmesine izin vermediğini sanmıştı. Danika Bryce'ın ana babasını bildiği halde kendi soyundan hiç bahsetmemişti. Bu düşünce Bryce'ın içini asit gibi yakıyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Holstrom" dedi Sabine sertçe. "Ama işe yaramayacak."

Ithan geniş göğsünü öne çıkardı. Bryce bu ciddi yüz ifadesini sunball sahasında rakipleri karşısında da takındığını görmüştü. Ithan hep dövüşten kaçınan kişi olmuştu. Ayrıca takım arkadaşlarından biri kavgaya karıştığında *daima* çekilmişti.

Bryce öne çıkıp Sabine'e döndü. "Danika bir isyancı mıydı?"

Sabine başını hızla ona çevirdi. *"Ne?"*

Bryce omuzlarını geriye atarak başını yukarı kaldırdı. Artık mevki ve güç bakımından Sabine'den daha üstün olduğunu hatırlattı kendine. "Danika Ophion isyancılarıyla temasta mıydı?"

Sabine geriledi. Sadece bir adım. "Bunu ne diye soruyorsun?"

Ithan soruyu duymazdan gelip atıldı. "Mordoc yüzünden mi? Danika Mordoc'tan iğrendiği için ona inat olsun diye mi isyancılara yardım ediyordu yoksa?"

Bryce diğer taraftan bastırdı. "Belki sana duyduğu tiksinti de bunda rol oynamıştır."

Sabine bir adım daha geri çekildi. Yırtıcı şimdi av haline gelmişti. "İkiniz de saçmalıyorsunuz" diye hırladı.

"Öyle mi dersin?" dedi Bryce, sonra gelişigüzel salladı. "Ithan'la birlikte sana darbe yapmayı planlamadığımızdan emin olmak için onca yolu koşarak gelen ben değilim."

Sabine öfkeyle kabardı. Bryce büyük bir zevkle bastırdı. "Koktuğun bu değil mi? Prenses unvanım sayesinde senin yerine Holstrom'u getireceğimden korkuyorsun. Şu anda Amelie'den başka varisin yok. Ayrıca Ithan da Amelie kadar dominant. Ama İn'in

Amelie'den –ve senden– Holstrom'dan hoşlandığı kadar hoşlandığını pek sanmıyorum."

Ithan şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak Bryce'a bakıyordu. Ama Bryce Sabine'e gülümsedi, Sabine ise taş kesilmiş bir yüzle hırladı. "*Kurtların işine burnunu sokma.*"

Bryce iğneleyici bir tavırla devam etti: "Acaba Lider ve İn'i Valbaran kurtlarının parlak geleceğinin Ithan olduğuna ikna etmek ne kadar sürer?"

"Bryce" dedi Ithan uyarır gibi. Bunu gerçekten aklından hiç geçirmemiş miydi?

Sabine'in eli arkasına doğru kayınca Ruhn silahını doğrulttu. "Hayır" dedi kurnazca gülümseyerek. "Hiç sanmıyorum."

Odayı saran tanıdık elektrik dalgasının ardından Hunt, "Ben de" dedi. Kapıda öyle sessiz belirivermişti ki Bryce çaktırmadan yaklaştığını anlamıştı. Hunt içeri girip silahını arkadan Sabine'in kafasına dayayınca duyduğu rahatlamadan dizlerinin bağı çözüldü. "Şimdi gidiyorsun ve bir daha da bizi rahatsız etmiyorsun" dedi Hunt.

"Size bir tavsiyede bulunayım" dedi Sabine öfkeyle. "Mordoc'la dalaşırsanız layığınızı bulursunuz. Ona Danika'yı sorun bakalım sizi nasıl öttürüyor."

Ithan dişlerini gösterdi. "Defol Sabine."

"Sen bana emir veremezsin."

Kurtlar yüz yüzeydi: Biri genç ve kalbi kırık, diğeri en verimli çağında... ve kalpsiz. Ithan gibi biri isterse güç savaşında üstün gelebilir miydi?

Ama sonra Hunt'ın ardından içeri başka biri girdi.

Baxian. Melek şekil değiştiren silahını çekmiş, kaçmaya kalkarsa vurmak için Sabine'in bacaklarına nişan almıştı.

Bryce Hunt'ın yüzündeki şaşkın ifadeden böyle bir giriş planlamadığını anladı.

Sabine yavaşça döndü. Baxian'ı görünce gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Bir de korkuya benzer bir şey.

Baxian dişlerini göstererek vahşice sırıttı. "Merhaba Sabine."

Sabine öfkeden kudurarak tısladı. "Hepiniz kokuşmuş birer leşsiniz." Sonra hışımla çıkıp gitti.

"İyi misin?" dedi Hunt dikkatle Bryce'a bakarak. Bryce'ın boğazındaki kızarıklık gözünün önünde solup kayboluyordu.

Bryce kaşlarını çattı. "Kanepeye çarpmayaydım iyiydi."

Hâlâ kapının yanında durmakta olan Baxian sessizce güldü.

Hunt şimşeğiyle saldırmaya hazır Baxian'a döndü. "Beni takip etmekten başka yapacak işin yok mu senin?"

"Telaşlı bir halin vardı da" dedi Baxian sertçe. "Desteğe ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Özellikle de bu sabah nerede olduğun düşünülürse." Hafifçe gülümsedi. "Istros'un karşı kıyısından peşine bir şey takıldı diye endişelendim."

Hunt dişlerini acıtacak kadar sıktı. "Isaiah'dan ne haber?"

"Komik oyalama girişiminden mi bahsediyorsun?" Baxian alaycı bir tavırla güldü.

Hunt cevap vermeye fırsat bulamadan Ithan Zebani'ye dönüp sordu: "Sabine'i tanıyor musun?"

Baxian'ın yüzü asıldı. "Şöyle böyle." Sabine'in tavırlarına bakılırsa kesinlikle bundan fazlası vardı.

Ama Bryce birden Ithan'a sordu: "Mordoc... Danika'nın babası mı... babası mıydı?"

Ithan gözlerini ayaklarına dikti. "Evet.

"Yani biyolojik babası. Ona genlerini aktaran kişi."

Ithan'ın gözleri parıldadı. "Evet."

"Kimse bunu bana söylemeyi düşünmedi mi?"

"Ben de seninle tanışmadan bir yıl önce Mordoc İn'i ziyarete geldiğinde öğrendim. Danika tazı yeteneklerini Mordoc'tan almış. Bunu sır olarak saklıyordu ama artık hayatta olmadığına göre..."

"Danika bana neden söylemedi ki?" Bryce göğsünü ovuşturdu. Hunt Bryce'ın elini tuttu. Başparmağını parmak eklemlerinde gezdirdi.

"O pisliğin baban olmasını ister miydin?" dedi Hunt.

"Zaten pislik bir babam var" dedi Bryce. Ruhn da onaylarcasına homurdandı. "Onu anlardım." Hunt rahatlatmak ister gibi hafifçe Bryce'ın elini sıktı.

"Sana neden söylemediğini bilmiyorum." Ithan kanepeye oturup elini saçlarının arasından geçirdi. "Danika bir gün benim

Alfam olacaktı, Sabine de hepimizin lideri; bunu gizlemek istiyorlarsa benim yapabileceğim bir şey yoktu." Ta ki Sabine onu sürgün edip bu kısıtlamalardan kurtarana kadar.

"Az önce gerçekten Sabine'i yere indirecek miydin?" diye sordu Tharion.

"Denerdim" dedi Ithan.

Hunt ıslık çaldı. Ama konuşan Baxian oldu. "Bu akşam onu yenemezdin."

Ithan hırladı. "Fikrini soran oldu mu köpek?"

Hunt bir Baxian'a bir Ithan'a baktı. Ithan'ın Baxian'ı melek değil de köpek olarak görmesi enteresandı. Şekil değiştirenler için önemli olan karşılarındakinin hayvan formuydu anlaşılan.

Baxian da hırlayarak cevap verdi: "*Bu akşam* kazanamazsın dedim. Ama başka bir gün, belki birkaç yıl sonra, bunu yapabilirsin köpekçik."

"Sen bu konunun uzmanı falan mısın?"

Ithan hâlâ kavga etmeye can atıyordu. Belki de Baxian bunu sezip istediğini ona verebilirdi. Baxian kanatlarını sırtında sıkıca topladı. Kesinlikle kavgaya hazırdı.

Bryce şakaklarını ovuyordu. "Dalaşacaksanız ya spor salonuna gidin ya da çatıya çıkın. Lütfen. Daha fazla mobilya kaybetmeyi göze alamam." Bunu söylerken kaşlarını çatarak Ithan'a baktı.

Hunt kıs kıs güldü. "Yas dönemini birlikte atlatacağız Quinlan. Sehpa için uygun bir uğurlama töreni yapalım. Sehpayı o kırdığına göre cenaze konuşmasını da Holstrom'un yapması gerekir."

Hunt'ın telefonu titreşti, Isaiah'dan mesaj gelmişti. *Her şey yolunda mı?*

Hunt cevap yazdı, *Evet. Senden ne haber?*

Celestina gitmene sinirlendi. Bir şey demedi ama ben anladım. Baxian da sıvıştı.

Kahretsin. Hunt cevap yazdı, *Celestina'ya acil bir durum olduğunu, Baxian'ın da bana yardım etmesi gerektiğini söyle.*

Baxian peşinden mi geldi?

Sırf kafa ütülemek için, diye yalan söyledi Hunt.

Tamam. Dikkatli ol.

"Teklifini kabul ediyorum" dedi Ithan Ruhn'a.

Hunt'ın kaşları yukarı kalktı. "Ne teklifi?" dedi Bryce.

Ruhn kardeşini şöyle bir süzdükten sonra, "Gelip bizimle yaşamasını teklif ettim" dedi. "Sizin şu incecik duvarlarınız yüzünden."

Tharion kızmış numarası yaparak atıldı. "Köpecikle arkadaş olmayı ilk *ben* istemiştim ama."

"Seks yaparak seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim Ithan" diye homurdandı Bryce. Hunt bir kahkaha attı ama Ithan gülmemişti. Bryce'a bakmıyordu bile. Tuhaf.

Ruhn Ithan'a döndü. "Tamam. Önce bu pislikle dövüşmek mi istersin yoksa hemen gidelim mi?" Başıyla Baxian'ı işaret etti.

Hunt kımıldamadan bekledi. Kavgayı ayırmaya ya da hakemlik yapmaya hazırdı.

Ithan sporcu titizliğiyle meleği süzdü. Baxian ise davet eder gibi gülümsemekle yetindi. Hunt bu ifadeyi Zebani'nin yüzünde birini parçalarına ayırmadan önce kaç defa görmüştü?

Ama Ithan akıllılık edip başını iki yana salladı. "Başka zaman."

Üç dakika sonra Ithan Ruhn ve bir kez daha kraliçesine rapor vermesi gereken Tharion'la birlikte koridora çıkıyordu.

"Ithan" dedi Bryce kurt kapıdan çıkmadan. Hunt mutfaktan Bryce'ın koridora doğru bir adım attığını, sonra kendine gelmiş gibi durduğunu gördü. "Biz iyi bir takımdık."

Hunt bulunduğu yerden Ithan'ın yüzünü göremiyordu ama asansör kapısı açılmadan önce sessizce, "Evet" dediğini duydu. Sonra da, "Gerçekten öyleydik." Hunt kurdun üzgün olduğuna yemin edebilirdi.

Az sonra Bryce tekrar içeri girip Hunt'a doğru yürüdü, kendini bitkinlikten kollarına bırakacak gibi bir hali vardı. Baxian'ı görünce aniden durdu. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Baxian camdan bakmayı kesti. "Güzel daire. Sabine neden buraya geldi?"

Bryce tırnaklarını gözden geçirdi. "Kıçına tekmeyi vurduktan sonra Ithan'ı yanıma almama sinir oldu da ondan."

"Mordoc'la arasında geçenleri biliyorsun ama." Bu bir soru sayılmazdı.

"Biliyor musun?" diye sordu Hunt.

Bastian omzunu silkti. "Cevik ve emrindekilerle yıllar geçirdim. Birkaç ilginç detay yakaladım elbette."

"Mordoc Danika'yı ziyarete geldiğinde neler oldu?" diye sordu Bryce.

"İşler yolunda gitmedi. Mordoc Sandriel'in yatmasını istedi." Bastian Hunt'a döndü. "Mordoc'un o insan çifti yediği zamanı hatırlıyor musun?"

Bryce tiksinti gibi oldu. "Ne yapmış dedin?"

Hunt boğuk bir sesle cevap verdi. "Evet."

"O zaman İri ziyaretimi dönüyordu" dedi Bastian. "O sırada iş kalmıştı ki dışarı çıkıp sokakta rast geldiği bir çiftle oldukça. Erkek hâlâ hayattayken ve merhamet dilenmeye yalvarırken diğeri yemeye başladı."

"Yalan söylüyorsun" diye hatırladı Bryce Hunt'un elini sıkmasını.

"Sabine Mordoc'tan uzak durmam konusunda seni uyarırken haklıymış" dedi Bastian kapıya doğru yürürken.

"Bu şehre gelmeyeceğini hiç sanmazdım" dedi Hunt.

"Umalım ki bir an önce gitsin" dedi Bastian arkasına bakmadan.

Bryce elini Hunt'ın elinden çekerek, "Neden buraya gelmiş olsun?" diye sordu.

Melek bir an durakladıktan sonra "Athalar'ın yardımına ihtiyacı var gibiydi. Ne de olsa birlikte çalışıyorlar." Yalnız ve alaycı bir tavırla sırıttı. "Ayrıca Celestina ve Ephraim'in birbirlerinden çok hoşlanıyormuş gibi numara yapmalarını izlemek benim için bile fazla acı vericiydi."

Bryce bunlara inanmadı. "Ayrıca bu sabah Kara Rahibe'deydin."

"Sizi takip edip etmediğimi mi sormaya çalışıyorsun?"

"Ya bizi takip ediyordun ya da havalı çocuklar kulübüne katılmaya çalışıyordun."

"İyi bir casus sana hayır derdi, ayrıca paranoyaklığa davrandığını söylerdi."

"Peki ya sen... iyi bir casus değil misin?"

"Ben casus falan değilim, sen de paranoyağın tekisin."

Bryce gözlerini devirmedi. Bastian'ın arkasından kapıyı kapatmış

ya giderken Hunt kendi kendine gülümsedi. Bryce'ın kapıyı kapatırken Zebani'ye, "Buraya kolay uyum sağlayacaksın" dediğini duydu.

"Ona neden öyle söyledin?" diye sordu Hunt gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta Bryce'ın yanına uzanırken.

Bryce başını Hunt'ın omzuna koydu. "Ne söyledim?"

"Baxian'ın buraya uyum sağlayacağını söyledin ya."

"Kıskandın mı?"

"Şey sadece..." Hunt içini çekerken göğsü inip kalktı. "O kötü bir erkek."

"Biliyorum. Saçmalıklarım üzerine fazla kafa yorma Hunt."

"Hayır, mesele o değil. Şöyle ki... O kötü bir erkek. Öyle olduğunu biliyorum. Ama benim de ondan aşağı kalır yanım yok."

Bryce Hunt'ın yanağına dokundu. "Sen iyi birisin Hunt." Şimdiye dek pek çok kez onu buna inandırmaya çalışmıştı.

"Celestina'ya Ephraim'le birlikteyken arkasını kollayacağımı söyledim, sonra da sıvıştım. İyi insanlar böyle yapmaz."

"Eşini büyük kötü kurttan kurtarmak için sıvıştın."

Hunt yan dönüp Bryce'ın burnuna bir fiske attı; kanatları arkasında gri bir duvar oluşturuyordu. "Mordoc'un Danika'nın babası olduğuna inanamıyorum."

"Ruhlarımızın ilk ışık yemeğine dönüştüğüne inanamıyorum" dedi Bryce da. "Geyik'in dehşet kurtlarını buraya getirdiğine de. Yeraltı Kralı'nın adi bir psikopat olduğuna da."

Bedeni Hunt'ın kahkahasıyla sarsıldı. "Zor bir gündü."

"Kemik Mahallesi'nde olanları düşününce gayet normal... şimşeğinle yaptıkların, ilk ışık falan filan."

"Şimşeğimin önüne atlarken ne yaptığını sanıyordun?"

"Ama işe yaradı, değil mi?"

Hunt ters ters baktı. "Baxian'ın ensesindeki yara izini biliyor musun? Onu ben yaptım. Şimşeğimle. Yıldız Kılıcı'na yönlendirdiğim gücün küçücük bir kısmıyla."

"Tamam tamam, sen her şeyin en iyisini bilen sert ve zeki erkeksin, ben de duygularıyla hareket ettiği için başı belaya giren düşüncesiz dişi."

"Lanet olsun Quinlan."

Bryce başını bir eline yasladı. "Bunu yapabileceğinden haberin yok muydu yani? Ölüm Kapısı'ndan enerji çekip şimşeğe dönüştürebileceğinden falan?"

"Hayır. Çukur Prensi geçen akşam sözünü edene kadar herhangi bir enerjiyi şimşeğime yönlendirebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Ama... gayet mantıklıydı: İlkbaharda Kalp Kapısı'ndan güç çekmiştin, Sofie Renast da bir fırtınakuşu olarak buna benzer bir şey yapıyor olabilirdi, yani... Çukur Prensi'nin zoruyla da olsa denemek yem olmaktan daha iyi bir seçenek gibi duruyordu."

"Öyle bir halin vardı ki..." Bryce parmaklarını havada oynattı. "Vahşi bir şimşek savaşçısı gibiydin."

Hunt Bryce'ı alnından öperken bir eliyle kalçasını okşadı. "Güvenliğin söz konusu olduğunda kendimi biraz kaybediyorum."

Bryce Hunt'ın burnunun ucunu öptü. "Seni alfagöt." Başını yeniden yatağa bırakıp kollarını başının altında kavuşturdu. "Sence ruhlarımızın gerçekten huzura kavuştuğu bir yer var mı?" Tavana bakarak iç geçirdi. "Yani, öldük ve oraya gitmedik diyelim... o zaman ne olacağız?"

"Hayalet?"

Bryce kaşlarını çattı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Hunt kıkırdayarak ellerini başının arkasına aldı. Bryce ayağını Hunt'ın bacağına attı, tavana bakarak hiç konuşmadan yattılar.

Bir süre sonra Hunt, "Kemik Mahallesi'ndeki istirahat yerini Danika'nınkiyle değiş tokuş ettin" dedi.

"Oradakilerin başına gelenleri düşününce şimdi bunu yaptığıma adeta seviniyorum."

"Evet." Hunt Bryce'ın elini tutup birbirine dolanmış parmaklarını kalbinin üstüne yerleştirdi. "Ama bu hayat sona erdiğinde nereye gidersen git benim olmak istediğim yer de orası Quinlan."

36

Yaşadığı çılgınca günden sonra köprünün sessizliği Ruhn'a büyük bir keyif vermişti.

Holstrom'u eve getirmişti, sonra Flynn ve Declan ikisinin arasına oturup beş pizzayı mideye indirmişti. Ruhn dördüncü yatak odasının –partilerden önce her şeyi oraya fırlattıkları için iğrenç bir çerçöp yığınıyla doluydu– artık Ithan'a ait olduğunu söyleyince Flynn bir kaşını yukarı kaldırmıştı. Ithan bu gece kanepede yatacaktı, yarın da odayı temizleyeceklerdi. Declan omzunu silkmekle yetinip Ithan'a bir bira fırlattıktan sonra laptop'ını kucağına çekmişti; herhalde galerinin kamera kayıtlarını taramaya devam ediyordu.

Flynn de kurda bakmış ve aynı şekilde omuz silkmişti. Mesaj yeterince açıktı: Evet, Holstrom bir kurttu ama Feyler hakkında atıp tutmadıkça iyi geçineceklerdi. Ayrıca bir kurt her zaman bir melekten yeğdi.

Erkekler böyle basitti işte. Rahatlardı.

Köprünün ucunda alevler içinde bekleyen dişi gibi değillerdi.

"Selam Gün." Ruhn keşke oturacak bir yer olsa diye düşündü. Bir an olsun oturabileceği bir yer. Teknik olarak uykudaydı ama...

Hadi canım. Bir metre ötede kabarık minderli bir koltuk belirdi. Ruhn kendini koltuğa atıp iç geçirdi. Mükemmel.

Günışığı'nın kahkahası dalga dalga yayılarak Ruhn'a ulaştı, sonra bir koltuk daha belirdi. Kırmızı kadifeden bir uzanma koltuğu.

"Harika" dedi Ruhn Gün koltuğa yayılırken. Lehabah'a o kadar benziyordu ki Ruhn'ın içi sızladı.

"Beni böyle görmek sana acı veriyor."

"Hayır" dedi Ruhn; yüzü gece ve yıldızlarla örtülmüşken duygularını nasıl okuyabildiğinden hayrete düşmüştü. "Hayır, sadece... Ben, şey, birkaç ay önce bir dostumu kaybettim de. O da buna benzer bir koltuğa oturmaya bayılırdı. Bir ateş perisiydi, sen de böyle alevlerden ibaret olduğun için... aklıma o geldi."

Günışığı başını yana eğerken alevleri de hareketle birlikte yer değiştirdi. "Nasıl öldü?"

Ruhn gereğinden fazlasını ağzından kaçırmadan kendini tuttu. "Uzun hikâye. Ama sevdiğim birini... kurtarmaya çalışırken öldü."

"Yani asil bir amaç uğruna öldü."

"Orada olmam gerekirdi." Ruhn minderlere yaslanıp üstlerinde uzanan sonsuz karanlığa baktı. "Kendini öyle feda etmesi gerekmezdi."

"Bir ateş perisi için hayatını verir miydin?" Soruda bir küçümseme yoktu, sırf meraktan sorulmuştu.

"Evet. Verirdim." Ruhn bakışlarını tekrar Günışığı'na çevirdi. "Her neyse, istihbaratı yerine ilettik. Az kalsın yakalanıyorduk ama başardık."

Günışığı oturduğu yerde hafifçe doğruldu. "Kime yakalanıyordunuz?"

"Mordoc'a. Geyik'e. Harpy'ye."

Günışığı kaskatı kesildi. Ateşi titreşerek o mavi renge büründü. "Onlar çok tehlikelidir. Yakalanırsan seni öldürmekle yetinirlerse şanslısın demektir."

Ruhn ayağını bacağının üstüne attı. "İnan bana, bunu biliyorum."

"Mordoc bir canavar."

"Geyik de öyle. Harpy de."

"Hepsi... Şu anda neredesin?"

Ruhn bir an tereddüt etti, sonra, "Lunathion'da" dedi. "Bari söyleyeyim... haberleri açsan nerede olduklarını öğrenirsin nasıl olsa."

Günışığı başını iki yana salladı, alevler etrafında uçuştu. "Fazla şey söylüyorsun."

"Sen de çok az. Omurga'daki nakiyat konusunda yeni bir bilgi var mı?"

"Hayır. Beni bir şey söylemek için çağırdığını sanıyordum."

"Hayır. Ben... galiba zihnim sana kendiliğinden ulaştı."

Günışığı Ruhn'a baktı. Birbirlerinin yüzünü göremeseler bile Ruhn kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Günışığı, "Seni kızdıran bir şey olmuş" dedi usulca.

Bunu nereden anlamıştı? "Kötü bir gün geçirdim."

Günışığı içini çekti. Ateş filizleri etrafında dalgalandı. "Ben de öyle."

"Ciddi mi?"

"Ciddi ya."

Daha önceki konuşmalarını hatırlatarak takılmak için böyle söylemişti Demek espriden anlıyordu.

"Birlikte çalıştığım insanlar..." dedi Günışığı, "Mordoc'u şehrinizdeki şu sevimli susamurlarından biri gibi görüyorlar. Bazı günler benim için diğerlerinden daha yorucu oluyor. Bugün de onlardan biriydi."

"Ama en azından yaslanabileceğin dostların var, değil mi?" diye sordu Ruhn.

"Hayır. Hayatta hiç gerçek dostum olmadı."

Ruhn yüzünü buruşturdu. "Bu... gerçekten üzücü."

Günışığı hafifçe güldü. "Gerçekten öyle, değil mi?"

"Dostlarım olmadan bugünlere gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Ya da kız kardeşim."

"Dostu ya da ailesi olmayan bizler de idare etmenin bir yolunu buluyoruz işte."

"Ailen yok demek. Gerçek bir yalnız kurt." Sonra ekledi: "Babam boktan herifin teki, o yüzden... çok kez senin gibi olmak istedim."

"Ailem var. Hayli nüfuz sahibi bir aile." Günışığı başını alevlerden oluşan yumruğuna dayadı. "Boktan bir aile."

"Ciddi misin? Baban sıran gelmeden konuştuğun için seni hiç yaktı mı?"

"Hayır. Ama dua ederken hapşırdığım için beni dövmüştü."

Öyleyse Asteri değildi. Asterilerin ailesi olmazdı. Çocukları da. Anne babaları da. Sadece kendileri vardı.

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "Tamam. Eşit durumdayız."

Günışığı sessizce güldü, sesi öyle yumuşaktı ki Ruhn teninde zarif parmaklar dolanıyormuş gibi hissetti. "Gerçekten trajik bir ortak nokta."

"Gerçekten öyle." Günışığı göremeyecek olsa da Ruhn gülümsedi.

"Güçlü bir mevkide olduğun için babanın da öyle olduğunu düşünüyorum" dedi Gün.

"Bu mevkiye kendi çabamla gelmiş olamaz mıyım?"

"İçime öyle doğuyor diyelim."

Ruhn omuz silkti. "Pekâlâ. Ne olmuş yani?"

"Baban isyancılara olan sempatini biliyor mu?"

"Sanırım bu iş artık sempatiyi aştı ama... hayır. Bilse beni öldürür."

"Yine de hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Soru nedir Gün?"

Günışığı'nın dudakları yana kıvrıldı. Ya da Ruhn'a öyle geldi. "Baban gibi gücünü ve pozisyonunu kullanarak insanların altını oyabilirsin. Mesaj getirip götürmektense isyancılar için casusluk yapabilirsin."

Günışığı kim olduğunu bilmiyordu, değil mi? Ruhn oturduğu yerde kıpırdandı. "Gerçekten mi? Böyle kandırmacalı işleri hiç beceremem. Babam ise ustasıdır. Hiç bana göre değil."

"Yine de babanın gücü elinde bulundurmasına izin veriliyor."

"Evet. Bütün götlerin gücü elinde bulundurmasına izin verilmiyor mu zaten? Onları kim durduracak ki?"

"Biz. Bizim gibi insanlar. Bir gün."

Ruhn sessizce güldü. "İdealist saçmalıklar. Bu isyan başarıya ulaşırsa Haneler arasında bir hâkimiyet savaşı başlayacağının farkındasın değil mi?"

"Oyunu iyi oynarsak başlamaz." Günışığı'nın sesi son derece ciddiydi.

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Özel meselelerden hiç konuşmazsın sanıyordum."

"Kötü bir gün geçirmiş olmama ver."

"Peki." Ruhn yeniden arkasına yaslanıp sessizliğe gömüldü. Gün'ün de aynını yaptığını görünce şaşırdı. Uzun dakikalar boyunca hiç konuşmadan oturdular, sonra, "Uzun zamandır normal bir şekilde sohbet ettiğim ilk kişi sensin" dedi Günışığı.

"Ne kadar uzun?"

"O kadar uzun ki galiba kendim gibi hissetmeyi unutmuşum. Galiba gerçek benliğimi tamamen kaybetmişim. Canavarları yok etmek için birer canavara dönüşüyoruz. Öyler derler değil mi?"

"Bir dahaki sefere gelirken yanımda ruhani bira ve televizyon da getireceğim. Seni yeniden normal haline döndüreceğiz."

Günışığı berrak çan seslerini andıran bir kahkaha attı. Bu sesi duyunca Ruhn'ın içinde erkeksi ve ilkel bir şey uyandı. "Şimdiye dek sadece şarap içtim."

Ruhn şaşırdı. "Bu mümkün değil."

"Bira benim pozisyonumdaki bir dişi için uygun görülmüyordu. Aileme hesap vermeyecek kadar büyüdüğümde bir kez tadına bakmıştım ama pek hoşuma gitmemişti."

Ruhn şakadan dehşete düşmüş gibi yaparak başını iki yana salladı. "Bir gün Lunathion'da ziyaretime gel Gün. Nasıl eğlenilir sana göstereyim."

"Şu anda şehrinizde kimin bulunduğunu göz önüne alarak teklifini reddeceğim."

Ruhn kaşlarını çattı. Gün haklıydı.

Günışığı da hatırlamış gibiydi. Neden burada olduklarını da. "Omurga nakliyatı sırasında isyancıların nereden saldıracağı kesinleşti mi?"

"Bilmiyorum. Ben sadece aracıyım, unuttun mu?"

"Asterilerin yeni mekanik zırh prototipi hakkında söylediklerimi onlara ilettin mi?"

"Evet."

"O zırhın trendeki en değerli şey olduğunu unutmayın. Gerisini boşverin."

"Neden Omurga'yı olduğu gibi havaya uçurup ikmal hatlarını yok etmeyelim?"

Günışığı'nın ateşi cızırdadı. "Bunu kaç kez denedik. Her denemede başarısız olduk. Ya ihanete uğradık ya da bir şeyler yolunda gitmedi. Bu tür bir saldırı çok sayıda insan gerektirir, ayrıca çok büyük bir gizlilik ve ihtimam. Patlayıcı yapmayı biliyor musun?"

"Hayır. Ama bunu sağlayacak büyüler bulunur."

"Unutma ki isyancıların çoğu insan, Vanir müttefikleri de gizli kalmak istiyor. İnsan becerisine bağlı kalmak durumundayız. Omurga'ya ciddi bir saldırı düzenlemek için patlayıcı tedarik etmek bile büyük çaba gerektirir. Özellikle de Ophion'ın son dönemde verdiği büyük kayıplar göz önünde bulundurulursa. Tam anlamıyla bıçak sırtındalar." Günışığı nefretle ekledi: "Bu bir video oyunu değil."

Ruhn hırladı. "Bunun farkındayım."

Günışığı'nın alevleri hafifçe küçüldü. "Haklısın. Bunu söylememe gerek yoktu."

"Sadece üzgünüm desen yeter, havalı cümlelere gerek yok."

Günışığı yine yumuşak bir sesle güldü. "Huyum kurusun."

Ruhn eğilerek Günışığı'na selam verdi. "Bir dahaki buluşmamızda görüşmek üzere Gün."

Aslında Günışığı bir şeyler daha söylesin de orada biraz daha kalabilsin diye can atıyordu.

Ama Gün ve koltuğu hayalet bir rüzgâra kapılıp kor halini alarak yok oldu. "Hoşça kal Gece."

Ithan Holstrom daha önce hiç dört başı mamur bir Fey evinde bulunmamıştı. HŞÜ sunball takımında sadece iki Fey erkeği vardı ve ikisi de uzak şehirlerden gelmişti, o yüzden Ithan'ın evlerine gidip aileleriyle tanışma şansı olmamıştı.

Ama Prens Ruhn'ın evi gerçekten havalıydı. Bir zamanlar Connor, Bronson ve Thorne'un oturduğu daireyi hatırlatıyordu; orası da buraya birkaç blok mesafedeydi aslında: boktan eski mobilyalar, spor takımlarının posterleri yapıştırılmış leke içinde duvarlar, kocaman bir televizyon ve ağzına kadar dolu bir bar.

Dün gece kanepede uyumayı sorun etmemişti. Bryce ve Hunt'tan uzak olacaksa verandada bile uyuyabilirdi.

Ithan kalkıp duşa giderken televizyonun altındaki saat saba-

hın yedisini gösteriyordu. Duşta Tristan Flynn'in fiyakalı şampuanlarını ve vücut bakım ürünlerini kullandı; hepsinin üstünde de FLYNN'E AİTTİR. SAKIN DOKUNAYIM DEME RUHN. BU DEFA ÇOK CİDDİYİM yazıyordu.

Ruhn şişelerden birindeki yazının altına şunları karalamıştı: SENİN TUHAF ŞAMPUANINA KALMADIK.

Flynn de şişenin dibine yakın bir yere, ÖYLEYSE NEDEN DİBİNİ BULMUŞ? AYRICA SAÇLARIN NEDEN O KADAR PARLAK? GÖT!!! yazmıştı.

Ithan kalbi sıkışsa da kıkırdadı. O da bir defasında abisiyle buna benzer bir şey yaşamıştı.

Çoktan ikinci ışığa dönüşmüş ya da dönüşmek üzere olan abisiyle.

Bu düşünce kahvaltı için duyduğu iştahın yerini mide bulantısına bırakmasına neden oldu. Ithan giyinip aşağı inerken –evde yaşayan üç Fey erkeği hâlâ uyuyordu– telefonunu kulağına götürdü.

Selam, ben Tharion, bana ulaşamazsan bir susamuru gönder.

Tamam öyleyse.

Bir saat sonra, galeri kayıtlarında Danika'yı arayan programa hızlıca bir göz attıktan sonra, Ithan Istros'a doğru yola çıkmış, yolda kendine bir de buzlu kahve satın almıştı. Sarı yeleğindeki yara kartında *Fitzroy* yazan bıyıklı bir susamuruna bir gümüşlük verirken gülümsememek için kendini zor tuttu. Kıçını Istros kıyısındaki bir banka koyup gözlerini nehre dikti.

Dün akşam Sabine'le dövüşmek istemişti. Gırtlağını dişleriyle parçaladığında nasıl bir kan tadı alacağını gerçekten merak etmişti ama... Zebani'nin sözleri aklına takılmıştı.

Connor yardımcı rolünü kabullenmiş bir Alfaydı çünkü Danika'nın potansiyeline inanıyordu. Ithan gidecek başka bir yeri olmadığından Amelie'nin sürüsüne katılmıştı.

Ama dün akşam bir an için Bryce bastırdığında ve ikisi birlikte Sabine'e geri adım attırdıklarında... o hissi hatırlamıştı. Sadece sürüye ait bir kurt değil, bir takımın oyuncusu olmanın, tek yürek tek akıl halinde hareket etmenin nasıl bir his olduğunu.

Bir zamanlar Bryce ve kendini o şekilde düşünmüş olmasının bir önemi yoktu.

Geyik'in canı cehennemeydi. Parçaları nasıl bir araya getirdiğini bilmiyordu ama bundan bir başkasına daha söz edecek olursa onu öldürürdü. Özellikle de Bryce'a.

Bu ondan başka kimseyi ilgilendirmezdi ve zaten çok eskide kalmış bir hikâyeydi. İki yılı Bryce olmadan hayatını düzene koymaya uğraşarak geçirmişti ve ona yeniden yakın olmak... zordu ama Connor ölmeden önce kimseye hislerinden bahsetmemişti, kesinlikle şimdi de bahsetmeyecekti.

Yine de Geyik haklıydı: Abisinin HŞÜ'deki ilk yılında Con'ın durmaksızın sözünü ettiği muhteşem, göz alıcı, müthiş yatakhane arkadaşıyla tanışmak amacıyla o gün Connor'ın kaldığı yurda gitmişti. Ve halı döşeli pis koridorda yürürken... muhteşem, göz alıcı, müthiş oda arkadaşıyla karşılaşmıştı.

Öyle çarpılmıştı ki serseme dönmüştü. O güne dek hiç bu kadar seksi birini görmemişti. Bryce'ın gülüşü Ithan'ın göğsünde ana babasının ölümüyle buz kesmiş yerleri ısıtıvermişti; o viski rengi gözler... onu *görüyor* gibiydi.

Sunball oyuncusunu değil, yıldız sporcuyu falan değil onu görüyordu. Sadece onu. Ithan'ı.

İsimlerini söylemeden koridorda on dakika kadar konuşmuşlardı. Ithan sadece Connor'ın küçük erkek kardeşiydi; Bryce adını söylememiş o da sormayı unutmuştu ama Connor kafasını koridora uzattığında Ithan Brycle'la evlenmeye karar vermişti bile. O da HŞÜ'ye gidecek, orada sunball oynayacaktı; şimdiden onu kafalamaya çalışan Korint Üniversitesi'nde değil, sonra bu kızı bulup onunla evlenecekti. Hislerinde yanılmıyorsa onunla eş bile olabilirlerdi. İşte hepsi bu kadardı.

Connor, "Demek Ithan'la tanıştın Bryce" dediği an Ithan eriyip o iğrenç halıya karışmak istemişti.

Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Abisinin kafaya taktığı kızın o olduğunu öğrenene dek Bryce'la on dakika konuşmuştu ama... allak bullak olmuştu. O da laubali arkadaş rolünü oynamaya başlamış, Bryce'a yakınacağı bir şey olsun diye de Nathalie'den hoşlanıyormuş gibi yapmıştı. Yıllarca Connor'ın Bryce'ın etrafında pervane olmasını izleyerek acı çekmişti.

Connor'ın o akşam Ithan artık ne halt edecekse etmesini söylediği için çıkma teklif ettiğini Bryce'a söylememişti.

Tabii abisine karşı bu kelimeleri kullanmamıştı, Bryce'tan her bahsedişlerinde yaptığı gibi abisini şüphelendirmemeye çalışarak söylemişti ama artık canına tak etmişti. Bryce eziklerle çıkıp dururken abisi hâlâ harekete geçmediği için bıkkınlık gelmişti.

Connor harekete geçmezse şansını denemeye karar vermişti. Bir kumar oynayacak ve aralarındaki kıvılcım onları bir yere götürecek mi diye bakacaktı.

Ama Bryce Connor'a evet demişti. Sonra da Connor ölmüştü.

Ayrıca Connor öldürülürken Bryce Beyaz Kuzgun'un tuvaletinde başka biriyle iş pişiriyordu.

O gece olanları öğrendiğinde durduğu yerde nasıl bir kara delik oluşmamıştı hiç bilmiyordu; kendi içine o kadar çekilmişti ki tıpkı içine çöküp yok olan bir yıldız gibiydi.

Ithan arkasına yaslanıp içini çekti. Son birkaç gün kafasını o kara delikten dışarı çıkarıyormuş gibi hissetmişti. Ne var ki Connor ve Sürü'dekilerin ruhlarının Ölüm Kapısı'nı beslediklerini öğrendiğinden beri kara delik onu yeniden içine çekmekle tehdit ediyordu.

Bryce'ın olanlar yüzünden sinirlendiğini biliyordu. Üzüldüğünü. Ama şimdi Athalar'la birlikteydi.

Ve Ithan bunun için onları suçlamıyordu. Hayır, artık her şeyi geride bırakmıştı ama... Bryce'la konuştuğu zamanlarda ne yapacağını bilemiyordu. Karısı, eşi ve çocuklarının annesi olacağına o kadar kesin gözüyle baktığı kızla.

Kaç kez kendini bu geleceğin hayaline kaptırmıştı: Bryce'la birlikte Kış Gündönümü arifesinde çocuklarıyla hediyeleri açarlarken, Ithan'ın sunball maçları için dünyayı gezerlerken, bu şehirde dostların arasında güle oynaya yaşlanırlarken.

Artık Bryce'ın dairesinde kalmadığına memnundu. Sabine ve Amelie onu kovduğu zaman gidecek başka yeri yoktu ve Sabine'i korkutmuş olabilecek bir darbe hazırlığında falan da değildi ama... Ruhn Bryce'ın evi yerine onda kalmasını önerdiği için minnet duyuyordu.

"Biraz erken değil mi?" diye seslendi Tharion nehirden; Ithan

oturduğu banktan kalkınca mer'in suyun üstünde durduğunu gördü, güçlü yüzgeci altında fırıl fırıl dönüyordu.

Ithan hoşbeş etmekle vakit kaybetmedi. "Beni Kemik Mahallesi'ne götürebilir misin?"

Tharion gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Yem olmak istemiyorsan tabii."

"Kıyıya kadar götürsen yeter."

"Yapamam. Ben de yem olmak istemiyorum çünkü. Nehir yaratıkları saldırır."

Ithan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Abimi bulmak zorundayım. İyi mi diye bakmam gerek."

Tharion'ın yüzünü yumuşatan acıma duygusu hiç hoşuna gitmedi. "Değilse ne yapacaksın anlamıyorum. İyi veya değil, ne fark eder ki?"

Ithan'ın boğazı kurudu. "Bilmem gerek. Beni Uyuyan Şehir'in yanından geçir, belki onu görebilirim."

"Tekrar ediyorum, nehir yaratıkları; yani cevabım hayır." Tharion saçlarını geriye yatırdı. "Ama... Uyuyan Şehir'de değilse o çocuğu bulmam gerekiyor. Belki bir taşla iki kuş vurabiliriz."

Ithan başını yana eğdi. "Başka nereye bakılabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Yani doğru yolda olduğuma dair bir ipucu bulmaya son derece ihtiyacım var."

Ithan kaşlarını çattı. "Aklında ne var?"

"Bundan hoşlanmayacaksın. Bryce da öyle."

"Onu bu işe karıştırman şart mı?" Ithan sesinin sertleşmesine engel olamadı.

"Çünkü Bacaklı'yı tanıyorum ve gelmek isteyeceğini biliyorum."

"Söylemezsek gelmez."

"Ah, ona söyleyeceğim. Taşaklarım yerinde kalsın istiyorum." Tharion sırıtarak başıyla Ithan'ın arkasındaki şehri işaret etti. "Git biraz para bul. Altın olsun, kredi kartı değil."

"Nereye gideceğimizi söyle." Muhakkak şaibeli bir yerdi.

Tharion'ın gözleri bulutlandı. "Mistiklere."

37

"Devam et, devam devam!" dedi Madam Kyrah şarkı söyler gibi, sağ bacağını havada düzgün tutmak için harcadığı efordan Bryce'ın sol bacağı titriyordu.

Juniper da yanında ter döküyordu, yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı. June'un duruşu mükemmeldi ne omuzları düşüktü ne de omurgası eğimli. Arkadaşının tüm vücut çizgilerinden güç ve zarafet akıyordu.

"Şimdi ilk pozisyona dönelim" dedi dans hocası gümbürdeyen müziğin arasından. Balerinler genelde bu stilde dans etmezdi ama Bryce bu dersleri tam da bunun için seviyordu: Balenin alışıldık, kati figürlerini dans kulüplerinde çalan güncel şarkılarla birleştirdiği için. Her nasılsa Bryce bu sayede hareketleri de müziği de daha iyi anlıyordu. Onları birbiriyle daha iyi kaynaştırıyordu. Bu sayede bir zamanlar sevdiği ve sahnede sergilediğini hayal ettiği gibi müziğe uyarak dans etmektense dansın tadını çıkarma imkânı buluyordu.

Burada, Eski Meydan'ın bu gösterişli binasındaki göz alıcı stüdyoda *yanlış vücut tipi* diye bir şey söz konusu değildi.

"Beş dakika soluklanın" dedi koyu renk saçlı bir kuğu şekil değiştiren olan Madam Kyrah; aynayla kaplı duvarın yanındaki sandalyeye doğru yürüyüp şişesinden su içmeye koyuldu.

Bryce titreyen bacaklarla karşı duvarın önündeki eşya yığınına yürüdü, parmaklığın altına eğilip telefonunu aldı. Mesaj yok-

tu. Sessiz ve mutluluk verici bir sabahtı. Tam ihtiyaç duyduğu gibi.

Buraya gelmesinin nedeni de buydu. Haftada iki kez gelmesi gerektiği halde o her gün burada olmak istiyordu, kafasında dönüp duran düşünceleri çözmek için. Öğrendiği şeyi Juniper'a söylememişti.

Neden söylesindi ki? *Selam, haberin olsun diye söylüyorum Kemik Mahallesi bir yalan, ölümden sonra hayat diye bir şey olmadığından da son derece eminim çünkü hepimiz eneriye dönüşüp Ölüm Kapısı'ndan geçiriliyoruz, gerçi minik bir parçamız Yeraltı Kralı'nın ümüğüne gidiyor ya neyse... bol şanslar!*

Ama Juniper kendi şişesinden birkaç yudum su içerken çatık kaşlarla telefonuna bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Bryce soluk soluğa. Kımıldamadan durmaktan bacakları titriyordu.

Juniper telefonunu spor çantasının içine attı. "Korinne Lescau baş dansçı olmuş."

Bryce'ın ağzı açık kaldı.

"*Biliyorum*" dedi Juniper Bryce'ın yüzündeki öfkeyi görerek. Korinne tiyatroya iki yıl önce katılmıştı. Bu süre sarfında sadece solistlik yapmıştı. Ayrıca HŞB bu yıl kimsenin terfi ettirilmeyeceğini iddia etmişti.

"Bu resmen *siktir git* demek" dedi Bryce öfkeyle.

June'un gırtlağı inip kalktı, Bryce HŞB'de buna sebep olan her bir direktörü ve kurul üyesini parçalamak ister gibi parmaklarını büktü. "Beni kovmaya korkuyorlar çünkü solistlik yaptığım her gösteri daima seyirci topluyor ama cezamı bu şekilde veriyorlar" dedi June.

"Sırf bir grup zengin dallamaya elitist canavarlar olduklarını söyledin diye."

"Ben gösteriler sayesinde para kazandırıyor olabilirim ama o zengin dallamalar milyonlar bağışlıyor." Faun suyunu kafasına dikti. "Onları beni terfi ettirmek zorunda bırakana dek bu işin peşini bırakmayacağım."

Bryce ayağını açık renkli ahşap döşemelere vurdu. "Çok üzgünüm June."

Arkadaşının sessiz bir asaletle omuzlarını dikleştirdiğini görünce Bryce'ın içi cız etti. "Bu işi sevdiğim için yapıyorum" dedi Juniper; o sırada Kyrah herkesi tekrar yerine çağırdı. "Öfkelenmeye değmezler. Bunu unutmasam iyi olur." Bir saç lülesini tekrar topuzunun içine soktu. "Çocuktan haber var mı?"

Bryce başını iki yana salladı. "Hayır." Başka bir şey söylemeyecekti.

Kyrah müziği açtı, tekrar yerlerine döndüler.

Bryce dersin geri kalanı boyunca oflayıp pufladı ama Juniper kendini iyice dansa vermişti. Her hareketi kusursuzdu, kendisiyle savaşır gibi gözlerini aynaya dikmişti. Kyrah sınıf için otuz iki fouette'den –tek ayak üzerinde dönüş– oluşan kusursuz bir seri göstermesini istediğinde de yüzünün ifadesi değişmedi. Rüzgâr tarafından döndürülüyormuş gibi dönmeye başladı, ayağı başlangıç noktasından bir santim bile kaymamıştı.

Mükemmel bir form. Mükemmel bir dansçı. Yine de yeterli olmamıştı.

Juniper ders biter bitmez çıktı, genelde yaptığı gibi kalıp çene çalmadı. Bryce ona engel olmadı, sınıftakilerden çoğunun çıkmasını bekledikten sonra aynanın önünde durmakta olan Kyrah'ya yaklaştı. "Korinne'le ilgili haberi gördün mü?"

Kyrah dans stüdyosu soğuk olduğu için üstüne pembe renkli bol bir sweatshirt geçirdi. Yıllardır HŞB'de dans etmediği halde formunun zirvesinde kalmıştı. "Şaşırmış gibisin. Ben hiç şaşırmadım."

"Bir şey söyleyemez misin? HŞB'nin ödüllü dansçılarından biriydin." Şimdi de en iyi dans hocalarından biriydi, özel dersleriyle meşgul olmadığı zamanlarda üniversitede hocalık yapıyordu.

Kyrah kaşlarını çattı. "Ben de Juniper kadar tiyatro yönetiminin insafına kalmış durumdayım. Juniper şimdiye dek gördüğüm en yetenekli ve en çalışkan dansçı olabilir ama kökleşmiş güçlü bir yapıya zıt gitti. Yönetimdekiler gerçekte ne olduklarının yüzlerine vurulmasından hiç hoşlanmıyor."

"Ama..."

"Neden Juniper'a yardım etmek istediğini anlıyorum." Kyrah spor çantasını omzuna atıp stüdyonun çift kanatlı kapısına doğru

yürümeye başladı. "Ben de ona yardım etmek isterim. Ama Juniper ilkbaharda seçimini yaptı. Sonuçlarına da katlanmak zorunda."

Stüdyonun kapıları çarparak kapanırken Bryce bir süre Kyrah'nın arkasından baktı. Güneş ışığı içindeki stüdyoda tek başına kalınca kendini derin bir sessizliğin ortasında buldu. Juniper'ın az önce fouetté'leri sergilediği yere baktı.

Telefonunu çıkarıp hızlı bir araştırma yaptı. Az sonra numarayı tuşluyordu. "Müdür Gorgyn'le görüşebilir miyim lütfen?"

HŞB resepsiyonisti konuşurken Bryce ayağını tekrar yere vurdu. Elini yumruk yaptıktan sonra cevap verdi: "Söyle ona Prenses Hazretleri Bryce Danaan arıyor."

Hunt'a şınav çekmekten gına gelmişti. Kulaklıktan kitabın son birkaç bölümünü dinliyor olmasa Comitium'un çatısında spor yaparken uyuyakalması işten bile değildi.

Sabah güneşi sırtını, kollarını, alnını yakıyor; beton zemine terler damlıyordu. Onu izleyen insanlar olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama çalışmayı sürdürdü. Üç yüz altmış bir, üç yüz altmış iki...

Bir gölge güneşi keserek üstüne düştü. Harpy sırıtarak tepesinde dikiliyor, koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyordu. Ve şu siyah kanatlar... Eh, güneşi kesen bunlardı işte.

"Ne var?" dedi Hunt hızını kesmeden nefesini salarken.

"Güzellik seni görmek istiyor." Harpy'nin sert sesinden gaddarca bir zevk okunuyordu.

"Onun adı Celestina" diye hırladı Hunt, üç yüz yetmişinci şınavı da çektikten sonra ayağa fırladı. Harpy'nin gözleri Hunt'ın çıplak göğsüne kaydı, Hunt kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık Celestina'nın ulağı mı oldun?"

"Ben Ephraim'in ulağıyım, kendisi Celestina'yı daha yeni becerdiğinden seni çağıracak en yakın kişi de bendim."

Hunt tiksintisini bastırmaya çalıştı. "Pekâlâ." Karşıdan Isaiah'nın gözlerine bakarak gideceğini işaret etti. Çalışmasını sürdüren arkadaşı da elini salladı.

Dün akşamki yardımına rağmen Baxian'a el sallamaya tenezzül etmedi. Pollux özel antrenman saatlerine katılmamıştı, muhteme-

len hâlâ Geyik'le birlikte yataktaydı. Naomi onu yarım saat bekledikten sonra sıvışıp kendi birliklerini teftişe gitmişti.

Hunt alnının terini silerek binanın içine açılan cam kapılara doğru yürüdü ama Harpy de peşinden geliyordu. Hunt başını çevirip alay eder gibi güldü. "Hoşça kal."

Harpy sırıttı. "Dönüşte sana ben eşlik edeceğim."

Hunt kaskatı kesildi. Hayırlı bir mesele olamazdı. Uyuşmuş gibi yürümeyi sürdürüp asansöre yöneldi. Bryce'a şimdi bir uyarı mesajı gönderse şehirden kaçmasına yetecek zamanı olur muydu? Tabii çoktan Bryce'ı almaya gelmemişlerse.

Harpy hayalet gibi arkasından geliyordu. "Dün akşam ortadan kaybolma numaranın bedeli ağır olacak" diye mırıldandı Hunt'la birlikte asansöre binerken.

Doğru ya. Mesele buydu.

Damarlarındaki asit azalırken rahatladığını fazla belli etmemeye çalıştı. Celestina onu bu nedenle çağırmış olmalıydı. Kötü davranışı yüzünden fırçalamak için; bununla başa çıkabilirdi.

Son günlerde neyin peşinde olduğunu Harpy bir bilseydi.

Hunt sırtını asansörün duvarına yaslayıp Harpy'yi hangi yöntemle öldürmek isterdi diye düşünmeye başladı. Kafasından şimşekle vurarak işini hemen bitirebilirdi ama kılıcını karnına sokup döndürerek yukarı ittirmek daha çok haz verirdi.

Harpy siyah kanatlarını sıkıca topladı. Sırım gibiydi, gözleri ince yüzünde fazla büyük duruyordu. "Hep beyninle değil de sikinle düşündün."

"En çekici özelliklerimden biridir." Oltaya gelmeyecekti. Harpy bunu daha önce de yapmıştı; Sandriel'in emrinde çalışırlarken, Hunt her defasında bunun bedelini ödemişti. Her yerinin lime lime olmasıyla sonuçlanan kavgalar yüzünden Sandriel bir kez olsun Harpy'yi cezalandırmamıştı. "Huzuru bozduğu için" fırça yiyen hep Hunt olmuştu.

Harpy, Vali'nin katında karanlık bir rüzgâr gibi asansörden indi. "Başına gelecekleri hak ettin Athalar."

"Sen de." Hunt Celestina'nın ofisinin çift kanatlı kapısına doğru yürüyen Harpy'yi takip etti. Harpy durup kapıya bir kez vurdu.

Celestina girmesini söyleyince Hunt içeri girip kapıyı Harpy'nin yüzüne kapattı.

Bugün gök mavisi bir elbise giymiş olan Başmelek göz kamaştıracak kadar kusursuzdu. Bütün geceyi hiç uyumadan Ephraim'le geçirmişse bile hiç belli etmiyordu. Hunt masasının önünde durup, "Beni çağırmışsınız" dediğinde duygularını belli etttiği de söylenemezdi. Hunt rahat duruşta bekliyordu, bacakları hafifçe ayrıktı, ellerini arkasında birleştirmişti, kanatları havadaydı ama gergin değillerdi.

Celestina masasında duran altın bir kalemi düzeltti. "Dün akşam acil bir durum mu oldu?"

Evet. Hayır. "Özel bir meseleydi."

"Bana yardımcı olmaktan daha önemli bulduğun bir meseleydi, öyle mi?"

Kahretsin. "Durum kontrolün altındaymış gibi görünüyordu."

Celestina'nın dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Beni kollayacağına söz verdiğinde bunun bütün akşam devam edeceğini ummuştum. Bir saatliğine değil."

"Özür dilerim" dedi Hunt, gerçekten üzgündü. "Başka bir mesele olsaydı..."

"Herhalde mesele Bayan Quinlan'la ilgiliydi."

"Evet."

"Triarii'min bir üyesi olarak kendi valin yerine bir Fey Prensesi'ne yardım etmeyi seçtiğinin farkında mısın?"

"Politikayla ilgili bir mesele değildi."

"Eşim öyle algılamadı ama. Neden triarii'mden iki kişinin özel kutlamamızdan sıvıştığını sordu. İzin almadan bir Fey soylusuna yardıma gittiklerine göre bana da, ona da değer vermediklerini söyledi."

Hunt elini saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm Celestina. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bundan şüphem yok." Celestina'nın sesi soğuktu. "Bir daha olmasın."

Aksi takdirde? diye soracaktı Hunt neredeyse. Onun yerine, "Elbette" dedi.

"Önümüzdeki iki hafta kışlada kalmanı istiyorum."

"*Ne?*" Hunt istediği an ayrılabilirdi ama ayrılırsa ne yapacaktı?

Celestina'nın bakışları çelik gibi sertti. "İki hafta sonra Bayan Quinlan'a dönebilirsin. Ama önceliklerini hatırlaman için bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Artık tamamen Baxian'ın uyum süreciyle ilgilenmeni istiyorum." Masasındaki kâğıtları karıştırdı. "Gidebilirsin."

Burada iki hafta. Quinlan'sız. Ona dokunmadan, onunla seviş-meden, yanında yatmadan...

"Celestina..."

"Güle güle."

Hunt öfkesine rağmen Celestina'ya baktı. Gerçekten baktı.

Celestina yalnızdı. Karanlıklar denizinde tek bir güneş ışını kadar yalnızdı. Dün akşam kalıp onu kollaması gerekirdi. Ama onunla Bryce arasında bir tercih yapması gerektiğinde ne olursa olsun eşini seçerdi. Neye mal olursa olsun.

Anlaşılan bu şimdi Bryce'sız iki haftaya mal olmuştu.

Hunt gitmek yerine sordu: "Ephraim'le aranız nasıl?" *Eşiyle yeni yatmış bir dişiye göre pek de mutlu görünmüyorsun.*

Celestina hızla başını kaldırdı. Soğuk bakışları bu konuşmayla bir yere varamayacağını daha ağzını açmadan belli etmişti. "Senin deyiminle bu özel bir mesele."

Peki. "Bana ihtiyacın olursa bugün buralardayım." Kapıya doğ-ru yürüdü ama sonra durup sordu. "Beni getirmesi için neden Harpy'yi gönderdin?"

Celestina karamel rengi gözlerini kırpıştırdı. "Ephraim en çok onun etkili olacağını düşündü."

"Ephraim ha?"

"O benim eşim."

"Ama efendin değil."

Celestina'nın kanatlarında, güzelce kıvrılmış buklelerinde bir güç parıltısı dolaştı. "Sözlerine dikkat et Hunt."

"Anladım." Hunt Urd'u kızdıracak ne yaptığını düşünerek oda-dan çıktı.

Burada iki hafta. Bryce'la, isyancılarla, Cormac'la sürüp giden tüm bu meselelerin ortasında. Kahretsin.

İsyancılar kelimesini aklından geçirmek bile gelmesine yetmiş gibi Geyik'i karşıdaki duvara yaslanmış beklerken buldu. Harpy'den iz yoktu. Geyik'in güzel yüzü dinginse de altın rengi gözleri Cehennem ateşiyle yanıyordu. "Merhaba Hunt."

"Beni sorguya çekmeye mi geldin?" Hunt spor alanına dönmek üzere asansöre yöneldi. Rahat ve kibirli bir tavırla yürüyordu. İstifini hiç bozmamıştı.

Danaan ondan korksa da Hunt, Lidia Cervos'u hangi butona basacağını öğrenecek kadar tanımıştı. Hangi butona basmaktan kaçınacağını bilecek kadar. Onu Mordoc'tan, Pollux'tan, maiyetindeki dehşet kurtlarından uzakta yakalarsa mahvedebilirdi. Ne kadar güzel... şu anda yalnızdı.

Geyik de bunun farkındaydı. Onu tehlikeli kılan da buydu. Silahsız ve savunmasız görünüyor olabilirdi ama tek kelime fısıldasa ölüm onu savunmaya gelecekmiş gibi bir havası vardı. Parmaklarını şıklatsa Cehennemi Hunt'ın üstüne salabilecekmiş gibi.

Geyik aralarına katıldığında, bizzat Başmelek tarafından baş casus olarak takıma dahil edildiğinde Hunt Sandriel'in kölesiydi. Lidia o zaman çok gençti: Yirmili yaşlarının başındaydı. Dalış'ı yeni gerçekleştirmişti ve bir geyik şekil değiştiren olarak hızından ve gaddarlığa olan düşkünlüğünden başka görünürde etkili bir büyü gücü de yoktu. Böyle yüksek bir mevkiye getirilmesi ondan uzak durmak gerektiğini gösteren bir uyarıydı, o Sandriel'i memnun etmek için her türlü çizgiyi aşacak bir Vanir'di. Pollux neredeyse hemen ona kur yapmaya başlamıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi Hunt asansörün düğmesine sertçe basarken. Ophion'u, Emile'i, giriştikleri işleri zihninden uzaklaştırdı. Şu anda imparatorluğa sadık Umbra Mortis'ten başkası değildi.

"Ruhn Danaan'la arkadaşsınız, değil mi?"

Yakıcı Solas aşkına. Hunt yüzündeki nötr ifadeyi korudu. "Arkadaş diyemesem de evet. Birlikte takılırız."

"Ya Ithan Holstrom?"

Hunt omuz silkti. Sakin... sakin ol. "İyi çocuktur."

"Peki Tharion Ketos?"

Hunt derin bir nefes alarak iç geçirdi. Böylece gittikçe sıkışan

göğsünü biraz rahatlatmış oldu. "Sorgu için biraz erken değil mi?"

Kahretsin, Bryce'ın peşine çoktan düşmüş müydü yoksa? O burada, asansörde Hunt'ı sıkıştırırken emrindeki haydutlardan biri – hatta Mordoc– Bryce'ın dairesinde miydi?

Geyik dişlerini göstermeden gülümsedi. "Bu sabah tazelenmiş olarak uyandım."

"Demek Pollux'la sevişmek o kadar sıkıcı ki insan uyuyakalıyor."

Geyik kıs kıs gülünce Hunt şaşırdı. "Geleceği görebilseydi Sandriel seninle çok daha fazlasını yapmış olabilirdi."

"Bana işkence etmektense kumar oynamaktan hoşlanması ne kötü." Neyse ki Sandriel borca gömülmüştü de Hunt'ı Micah'ya satmak zorunda kalmıştı.

"Ölmüş olması çok üzücü." Altın rengi gözler parıldadı. Evet, Geyik, Sandriel'in ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyordu.

Asansörün kapısı açıldı, Hunt asansöre binerken Geyik de onu izledi. "Öyleyse neden arkadaşlarım hakkında sorular soruyorsun?" Onları uyarmak için ne kadar zamanı vardı? Yoksa hepsinin birden şehirden kaçması suçlu olduklarını doğrular mıydı?

"Sadece takıldığın birileri olduklarını sanıyordum."

"Buna takıldın yani."

Geyik'in uysalca gülümsemesi Hunt'ın öfkesini yatıştırdı. "Lunathion gibi yenilikçi bir şehir için bile alışılmadık bir grup. Bir melek, bir kurt, bir Fey Prensi, bir mer ve yarı insan bir fahişe." Hunt bunu duyunca hırladı; öfke, korkusundan sıyrılmasına neden oldu. "Kötü bir fıkranın başı gibi görünüyor."

"Bana bir şey sormak istiyorsan sor Lidia. Zamanımı boşa harcama." Asansör idman salonunun katında durup kapılar açılınca içeri ter kokusu doldu.

"Bana anormal geliyor da. Değişik tür ve Hanelerden güç sahibi pek çok kişiyi Bryce Quinlan'ın evinde *takılmaya* iten ne olabilir merak ediyorum."

"Bryce'ın muhteşem bir video oyunu sistemi var."

Geyik kıkırdadı, sesinde tehditkâr bir hava vardı. "Biliyorsun ki bunun nedenini öğreneceğim. Her zamanki gibi."

"Dört gözle bekliyorum" dedi Hunt kapıya doğru yürürken.

İleride karanlık bir figür dikiliyordu... Baxian. Gözleri Geyik'teydi. Bakışları sert ama soru doluydu.

Geyik birden duruverdi. *Geyik* birden duruverdi.

"Lidia" dedi Baxian.

Geyik soğuk bir sesle yanıtladı, "Baxian."

"Ben de seni arıyordum." Geçmesini işaret eder gibi başını Hunt'a doğru eğdi. Bundan sonrası ondaydı.

"Dün akşam neden Hunt Athalar'la birlikte ortadan kaybolduğunu açıklamak için mi?" dedi Geyik, ellerini mükemmel bir imparatorluk askeri duruşuyla arkasında birleştirerek. Akıllı küçük asker.

Hunt Baxian'ın yanından geçti. "Tek kelime etme" dedi fısıltı sayılabilecek kadar alçak bir sesle. Baxian belli belirsiz baş salladı.

Hunt idman salonunun kapısını iterek açmıştı ki Baxian'ın, Geyik'in kim olduğunu yeni hatırlamış gibi neşeli bir sesle: "Sana hesap vermek zorunda değilim" dediğini işitti.

Geyik'in sesi ipek kadar pürüzsüzdü. "Bana ya da Ephraim'e hesap vermeyebilirsin ama hâlâ Asterilerin emri altındasın." Geyik'in gerçek efendileri. "İstekleri benim için emirdir."

Hunt'ın midesi bulandı. Geyik doğru söylüyordu.

Ve çok geç olmadan bunu hatırlasa iyi ederdi.

38

"Bu çok aptalca bir fikir."

"Bunu söylemek gerçekten hoşuna gidiyor Bacaklı."

Bryce, Eski Meydan'ın arka sokağındaki yüksek demir kapılara baktı; kapıların yüzeyi yıldızların, gezegenlerin ve her türden gök cisminin kabartmalarıyla doluydu. "Artık kimsenin mistiklere gitmemesi boşuna değil." İlkbaharda Danika vakası üzerinde çalışırlarken Bryce bunu teklif etmiş ama Hunt onu caydırmıştı.

Mistikler ne idüğü belirsiz boktan kişiler demişti.

Bryce öfke dolu gözlerle arkasında duran Tharion ve Ithan'a baktı. "Ben ciddiyim. Bu kapıların arkasındakiler herkesin kaldırabileceği türden şeyler değil. Adamı tanıdığı halde Jesiba bile ona bulaşmıyor."

Ithan karşı çıktı. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Kâhin sadece geleceği görüyor, şu anı değil. Benim Connor'ın başına şu anda neler geldiğini öğrenmem gerekiyor."

"Miden kaldırmayacaksa sen dışarıda bekle Bacaklı" dedi Tharion ağır ağır.

Bryce içini çekerek bir kez daha denedi. "Artık mistiklere sadece ayak takımı başvuruyor."

Yolda bu konuşmayı zaten iki kez yapmışlardı. Bryce muhtemelen bu turu da kaybedecekti ama yine de denemeye değerdi. Hunt yanında olsaydı derdini o alfagöt üslubuyla güzelce anlatırdı ama telefonunu açmamıştı.

Buraya onsuz geldiği için herhalde Bryce'a çok kızacaktı.

Bryce sıcaktan kavrulan gökyüzüne bakarak içini çekti. "Pekâlâ. Hadi bitirelim şu işi."

"İşte böyle Bacaklı." Tharion hafifçe Bryce'ın sırtına vurdu. Ithan kaşlarını çatarak kapıya baktı.

Bryce kapının çıngırağına uzandı, demirden yapılmış zarif bir zincirin ucunda bir hilal sallanıyordu. Bryce çıngırağa bir kez, iki kez asıldı. Ayarı bozuk bir zil sesi yankılandı.

"Bu gerçekten kötü bir fikir" diye söylendi yeniden.

"Tabii tabii" dedi Ithan, başını geriye atıp binayı gözden geçirdi. Amelie'nin sürüsünün dövmesi güneşte koyu bir parıltı saçıyordu. Acaba Ithan etini parçalayıp her şeye yeniden başlamak ister miydi?

Kapıya işlenmiş gezegenlerden biri –beş halkalı devasa bir gezegen olan Thurr– yana kayınca Bryce bu soruyu bir kenara bıraktı; delikte açık gri bir göz belirdi. "Randevunuz var mı?"

Tharion MSAB rozetini kaldırıp gösterdi. "Mavi Saray yardımınızı talep ediyor."

"Öyle mi?" Delikten bakan göz –etrafındaki kırışıklara rağmen insanın içini ürpertecek kadar sert bakıyordu– mer'in üzerine sabitlenirken boğuk bir kahkaha duyuldu. Göz belki şaşkınlıktan belki de zevkten kısıldı. "Nehir halkından biri. Aman ne güzel ne güzel."

Gezegen tekrar yerine oturdu, delik kapandı. Kapı hafifçe aralanırken Tharion arduvaz basamağın üzerine çıktı. İçeriden soğuk hava ile birlikte tuz ve boğucu bir küf kokusu geliyordu.

Ithan Bryce'ın peşinden ilerlerken kokuyu alınca alçak sesle bir küfür savurdu. Bryce dönüp ayıplar gibi ters ters Ithan'a baktı. Ithan yüzünü buruşturdu; kapıdan geçip geniş bir alana girerlerken o sunball oyuncusu zarafetiyle Bryce'ın yanında yürüyordu.

Karşılarında gri cüppeli yaşlı bir adam duruyordu. İnsan değildi ama kokusundan bir tür Vanir insanımsı olduğu anlaşılıyordu. Uzun beyaz sakalı cüppesinin belinde kemer vazifesi gören ince kuşağın üzerine düşüyordu, uzun seyrek saçlarını salık bırakmıştı. Pörsümüş lekeli ellerinin birinde altın ve gümüşten dört yüzük

parıldıyordu; yüzüklerin her birinin ortasında neredeyse görünmez cam kubbelerin içine hapsolmuş küçük yıldızlar ışıldıyordu.

Hayır... bunlar yıldız değildi.

Camın diğer tarafına yaslanmış minicik eli görünce Bryce'ın midesi bulandı. Bu dokunuştaki çaresizliği anlamamak mümkün değildi.

Ateş perileri. Hepsi esir edilmişti. Alınıp satılmışlardı.

Bryce yüzüğü taşıyan bu eli koparıp atmamak için kendini zor tutuyordu. Ithan'ın onu izlediğini, neden birden kaskatı kesildiğini anlamaya çalıştığını hissedebiliyordu ama gözlerini perilerden ayıramıyordu.

"Merlerin kapıma geldiği pek görülmemiştir" dedi ihtiyar erkek; gülümseyince yaşına rağmen hâlâ sapasağlam görünen fazla beyaz dişleri ortaya çıktı. Belki de başka birinin dişleriydi bunlar. "Üstelik bir kurt ve bir Fey'le birlikte."

Bryce çantasını sımsıkı kavrayıp öfkesini yatıştırarak başını yukarı kaldırdı. "Bir konuda size danışmamız gerekiyor." İhtiyarın kemikli omzunun üstünden arkada uzanan loş alana baktı. *Sonra şu yüzüklerin dördünü de alıp kıracağım.*

"Onur duyarım." Erkek yerlere kadar eğilerek Tharion'ı selamladı ama Bryce ve Ithan'a nezaket gösterisinde bulunmaya tenezzül etmedi. "Bu taraftan."

Loş alana girerlerken Bryce elini çantasındaki bıçağa yakın bir mesafede tutmayı ihmal etmedi. Danika'nın kılıcının insana güven veren ağırlığı ve gücü yanında olsun isterdi ama kılıç çok fazla dikkat çekerdi.

Burası iki kattan oluşan bir yerdi; kalın citlerle ve parşömenlerle dolu kitap rafları karanlık tavana kadar uzanıyor, demirden bir rampa geniş dönemeçler halinde kıvrılarak yukarı çıkıyordu. İçinde ışık yanan altından yapılmış büyük bir küre tavandan alanın ortasına sarkıyordu.

Ve altlarında, arduvaz zemine gömülü tüplerin içinde...

Bryce'ın sol tarafında duran Ithan'ın soluğu kesilir gibi oldu.

Üç mistik yeşilimsi ve bulanık bir suyun içinde uyuyordu, yüzlerinde solunum maskeleri vardı. Suyun içine yayılmış beyaz iç

gömlekleri bir deri bir kemik bedenlerini gizlemeye yetmiyordu. Biri erkek, biri dişi, biri de hem erkek hem dişiydi. Hep böyle olurdu, her zaman böyle olmuştu. Mükemmel denge.

Bryce'ın midesi yeniden bulanmaya başladı. Buradan gidene kadar mide bulantısından kurtulamayacağını biliyordu.

"Formalitelere geçmeden önce size sıcak çay ikram edebilir miyim?" dedi ihtiyar Tharion'a, rampanın dibindeki meşeden yapılmış masayı işaret etti.

"Fazla vaktimiz yok" diye yalan attı Ithan, Tharion'ın yanına yaklaşarak. Güzel. İhtiyar sürüngenle ikisi uğraşsındı bakalım.

Ithan bir yığın altın markı şangırdatarak masanın üstüne bıraktı. "Bu hesabı karşılamazsa kalanını bana fatura edersin." Bu Bryce'ın dikkatini çekti. Ithan otoriter bir tavırla konuşuyordu. Bryce onu takım kaptanı olarak arkadaşlarıyla konuşurken duymuş, pek çok kez emrindekilere komuta ederken görmüştü ama son birkaç gündür Ithan son derece yumuşak başlıydı.

"Tabii tabii." Erkeğin bulanık gözleri içeride gezindi. "Birkaç dakikaya güzellerimi hazır hale getiririm." Topallayarak rampaya doğru yürüdü, bir eliyle demir parmaklığa tutunarak yukarı çıkmaya başladı.

Bryce tekrar tüplerinin içinde uyuyan üç mistiğe baktı; ince bedenlerine, soluk ve ıslak yüzlerine. Yanlarında yer alan zemine gömülü panelin üstü hiç bilmediği bir dilde yazılarla doluydu.

"Onlara aldırış etmeyin bayan" diye seslendi ihtiyar; hâlâ odanın üstündeki platforma doğru çıkmayı sürdürüyordu. Platform kadranlar ve çarklarla doluydu. "Kullanılmadıkları zaman başıboş gezinirler. Nereye gittikleri neler gördükleri bir muammadır, benim için bile."

Mesele mistiklerin bütün dünyaları görebilmeleri değildi... hayır, korkutucu olan yetenekleri değildi. Bu uğurda nelerden vazgeçtikleriydi.

Hayattan. Gerçek hayattan.

Bryce Tharion'ın yutkunduğunu duydu. Seni uyarmıştım demek için kendini zor tutuyordu. Hem de on kez.

"Ailelerin zararı cömertçe telafi edildi" dedi ihtiyar; ürkek müş-

terileri sakinleştirmek için yazılmış bir metni ezberinden tekrarlar gibiydi. Kumandalara ulaşıp düğmeleri çevirmeye başladı. Dişliler gıcırdarken tanklarda birkaç ışık daha titreşerek yanmaya başlayıp mistikleri aydınlattı. "Eğer endişelendiğiniz buysa."

Bir düğme daha çevrildi. Güneş sistemlerinin holografik bir replikası belirip odanın ortasından sarkan güneşin yörüngesine oturduğunda Bryce sendeleyerek bir adım geri çekildi. Nefesini tuttuğuna göre Tharion da etkilenmiş olsa gerekti. Ithan başını kaldırmış, abisini bulabilirmiş gibi haritayı inceliyordu.

Yedi gezegen kusursuzca sıralanıp yıldızlar odanın uzak köşelerinde ışıldarken Bryce diğerlerini beklemeden yukarı çıkan ihtiyarın peşine düştü. "Aileleriyle hiç görüşüyorlar mı?" diye sorarken sesindeki sertlik ister istemez eriyip gitti.

Aslında bunları sormaya hakkı yoktu. Buraya gelmekle, mistiklerden faydalanmakla suça iştirak etmiş oluyordu.

"Bu her iki taraf için de üzücü olur" dedi erkek soğuk bir sesle, hâlâ düğmelerle uğraşıyordu.

"Adın ne?" Bryce rampadan çıkmayı sürdürdü.

"Bacaklı" diye mırıldandı Tharion. Bryce oralı olmadı. Ithan ise sessizliğini koruyordu.

Ama ihtiyar hiç istifini bozmadan cevap verdi: "Bazıları bana Astronom der."

Bryce sesindeki öfkeyi gizleyemedi. "Peki diğerleri ne der?" Astronom cevap vermedi. Bryce yavaş yavaş yukarı çıkıyor, Tharion ve Ithan da onu takip ediyordu. Pislikler bunu tahmin etmişti sanki.

Mistiklerden biri suları sıçratarak yerinde kımıldandı.

"Normal bir tepki" dedi Astronom kadranlardan başını bile kaldırmadan. "Herkes iyi olup olmadıkları konusunda endişeleniyor ama bunu kendileri istediler. Onları ben zorlamadım." İçini çekti. "Evrenin hiçbir Vanirin ve ölümlünün göremeyeceği harikalarını görmek için bu dünyadaki hayattan vazgeçmek..." Sakalını sıvazlayarak ekledi: "Bu üçü son derece iyidir. Uzun süredir benimleler ve hiç sorun yaşamadım. Son grup... çok uzaklara sürüklendi. Çok uzaklara ve çok uzun süre. Diğerlerini de yanlarında sürüklediler. Çok yazık oldu."

Bryce tüm bu bahaneleri zihninden atmaya çalıştı. Herkes gerçeği biliyordu: Mistikler her ırktan gelirdi ve genellikle de yoksul olurlardı. O kadar yoksullardı ki bu yetenekle doğdukları için aileleri onları Astronom gibi insanlara satardı; o tüplerin içinde yapayalnız ölene dek yetenekleri Astronom gibiler tarafından sömürülürdü. Ya da kâinatın öyle derinlerine dalarlardı ki bir daha yolu bulup kendi zihinlerine dönemezlerdi.

Bryce yumruklarını sıktı. Micah buna izin vermişti. Adi babası da görmezden geliyordu. Güz Kralı olarak bu uygulamaya son verebilir ya da hiç değilse durdurulmasına taraftar olabilirdi ama yapmamıştı.

Bryce öfkesini bir tarafa bırakıp elini gezegenlere doğru salladı. "Bu uzay haritası..."

"Ona güneş sistemi modeli deniyor."

"Bu *model*." Bryce ihtiyara yaklaştı. "Teknik işi değil mi? Büyüyle ilgisi yok."

"İkisi birden olamaz mı?"

Bryce'ın parmakları yumruk olacak şekilde kıvrıldı. Ama zihninde çocukluk döneminden bulanık bir hatıra canlanırken sordu: "Güz Kralı'nın çalışma odasında da bundan var."

Astronom dilini şaklattı. "Evet, hem de son derece güzel bir tane. Uzun zaman önce Avallen ustaları tarafından yapıldı. Ben görme şerefine eremedim ama duyduğuma göre benimki kadar iyiymiş."

"Ne işe yarıyor ki?"

"Sadece kainatın derinliklerine bakma ihtiyacı hissetmeyen biri böyle bir soru sorar. Model en temel soruların cevaplarını bulmamıza yardım eder: Biz kimiz? Nereden geliyoruz?"

Bryce başka bir şey söylemeyince Tharion hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Öyleyse sorularımıza çabucak yanıt alacağız demektir."

"Her birinin faturası kesilecek elbette."

"Tabii" dedi Ithan dişlerini sıkarak, Bryce'ın yanına gelip durdu. Gezegenlerin arasından aşağıdaki mistiklere bir göz attı. "Abim Connor Holstrom Kemik Mahallesi'nde mi, yoksa ruhu Ölüm Kapısı'ndan geçirildi mi?"

Astronom fısıldadı. "Yüce Luna." Hafifçe ışıldayan yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Bu soru normalden... daha riskli bir temas metodu gerektiriyor. Hani neredeyse yasadışı sayılabilecek bir metot. Bu size pahalıya patlar."

"Ne kadar?" dedi Bryce. Sahtekâr pislik.

"Yüz altın mark daha."

Bryce irkildi ama Ithan, "Anlaştık" dedi.

Bryce ailesinden kalan hatırı sayılır mirastan tek bir kuruş daha harcamamasını söylemek üzere Ithan'a dönmüştü ki Astronom topallayarak kadranların altındaki metal dolaba doğru yürüdü ve küçük kapakları açtı. Kaputbezinden bir bohça çıkardı.

Astronom bohçayı açınca ortaya bir avuç pas rengi tuz çıktı, Bryce bohçadan gelen küflü toprak kokusunu duyunca kaskatı kesildi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Ithan.

"Kantuzu" diye fısıldadı Bryce. Tharion soran gözlerle yüzüne baksa da Bryce başka açıklama yapmadı.

Yaşam tuzu, ölüm tuzu... doğum yapmış bir annenin cinsel organından ve ölmek üzere olan bir erkeğin gırtlağından alınan kanla aşılanmış büyü tuzu. Ruhun bu dünyaya girerken ve çıkarken yaptığı iki geçiş. Ama onu bu iş için kullanmak... "Mistiklerin suyuna bunu ekleyemezsin" dedi Bryce Astoronom'a.

İhtiyar topallayarak rampadan iniyordu. "Tanklarında beyaz tuzlar var zaten. Kantuzu sadece arama yapacakları yeri saptayacak."

"Burası hakkında söylediklerin doğruymuş" diye mırıldandı Tharion Bryce'a.

"*Şimdi* bana hak verdin demek" diye fısıldadı Bryce öfkeyle, Astronom üç tankın içine kırmızı tuzdan serpiyordu.

Su bulanıklaştı, sonra da pas rengine döndü. Mistikler şimdi kan havuzunda yüzüyor gibiydi.

"Bu doğru değil" diye homurdandı Ithan.

"Öyleyse paramızı geri alıp gidelim" dedi Bryce.

Ama Astronom dönünce Tharion sordu: "Mistiklerin dinlenme halindeki ölülerle temas kurması güvenli mi?"

Astronom patlayan yıldız şeklindeki altın kaplama kürsüye monte edilmiş tuş takımına bir şeyler girdikten sonra yandaki

panelin üstünde yer alan siyah butona bastı. "Ah evet. Ölüler konuşmayı sever. Zaman geçirmek için yapabilecekleri başka bir şey yok." Sert bir ifadeyle Bryce'a baktı, gri gözleri bıçak gibi ışıldıyordu. "Paranıza gelince... iade uygulamamız yoktur. Duvarda da yazıyor. Kalıp sorunuzun cevabını alsanız daha iyi."

Bryce cevap veremeden alt katın zemini mistikleri tüplerinin içinde bırakarak kaydı. Rampanın eteğiyle giriş arasında büyük bir boşluk oluşmuştu.

Tüpler yerin altından yükselen dar sütunların tepesine yerleştirilmişti; aşağıdaki duvarlar da kitaplarla doluydu ve bir rampa da orada vardı. Rampa derinliklere, yerin merkezindeki karanlık bir çukura doğru iniyordu. Aşağısı her biri bir öncekinden daha koyu karanlık katmanlarıyla doluydu.

Yedi taneydiler. Her biri Cehennem'in yedi katını temsil ediyordu.

"En yüksek yıldızlardan Çukur'a." Astronom içini çektikten sonra yine tuşlara bastı. "Kantuzuna rağmen arayışları uzun sürebilir."

Bryce rampanın eteğinden kapıya uzanan boşluğu gözden geçirdi. Atlayabilir miydi? Ithan kesinlikle atlardı, Tharion da öyle.

Tharion'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş ona baktığını fark etti. "Gösterinin tadını çıkar yeter Bacaklı."

Bryce kaşlarını çattı. "Sanırım bundan sonra bana Bacaklı deme hakkını kaybetmiş oluyorsun."

Ithan acı dolu bir yüzle fısıldadı. "Bryce. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Bu... bu doğru değil." Sesi boğuklaştı. "Ama Connor'a ne olduğunu öğrenmenin tek yolu buysa..."

Bryce Connor'ın buradan iğreneceğini ve Ithan'a başka bir yol bulmasını tavsiye edeceğini söylemek için hışımla Ithan'a dönmüştü ki... onu gördü. Connor'ı. Ithan'ın yüzünde parlıyordu, gözlerinde –aynı renk tonundaydı– ve o geniş omuzlarda.

Boğazı yanmaya başladı.

Connor ve Şeytan Sürüsü'ne yardım etmek için hangi çizgiyi geçmezdi ki? Onlar da Bryce için aynını yaparlardı. Connor buradan tiksinirdi belki ama şimdi onların yerinde olsa...

Tharion başıyla aşağıdaki çıkışı işaret etti. "Git hadi Prenses. Sonra görüşürüz."

"Siktir git" dedi Bryce. Ayaklarını ayırarak yere daha sağlam bastı. "Hadi şu işi halledelim." Göz ucuyla Ithan'ın omuzlarının düştüğünü gördü. Bunun duyduğu rahatlamadan mı yoksa utançtan mı ileri geldiğini bilmiyordu.

İhtiyar fısıldaşmalarının tek kelimesini duymamış gibi lafa girdi. "Son zamanlarda çoğu astronom ve mistik için işler kesat. Havalı teknoloji yüzünden. Ve senin gibi kendini beğenmiş işgüzarlar yüzünden." Bu son kısmı Bryce'a dönerek söylemişti. Bryce ona hırladı, sesi istemediği kadar Fey çıkmıştı ama ihtiyar yüzüklerle dolu o iğrenç elini havuzlarının içindeki mistiklere doğru salladı. "Asıl internet onlar. Bilmek istediğin ne varsa seni başka saçmalıklarla uğraştırmadan bulabilirler."

Dişi mistik kıpırdandı, süspansiyon havuzunda dalgalanan koyu renk saçları kırmızı tuzun içinde siyah filizlere benziyordu. Tüpün ağzı kurumuş tuzlu suyla kaplanmıştı, mistik daha önce debelenip taşları ıslatmış gibi. Tuz suya batmamaları ve gözetledikleri ya da konuştukları iblislerden ve varlıklardan korunmaları içindi. Peki suya kantuzu katılınca bu korumalar ortadan kalkmış mıydı?

Hem dişi hem erkek olan mistik birden uzun kollarını ve bacaklarını sallayarak sıçradı.

"Aa" dedi Astronom tuş takımını gözden geçirerek. "Bu kez uzağa gidiyorlar. Çok uzağa." Bryce'a başını salladı. "Kantuzu hayli kaliteliymiş."

"Yüz marka kaliteli olsun bir zahmet" dedi Ithan, ama gözlerini aşağıdaki mistiklerden ayırmadı; kesik kesik nefes alıyordu.

Astronom başka bir düğmeye basınca holografik gezegenler yer değiştirmeye başladı, uzaklaştıkça küçülüyorlardı. Güneş tavana doğru yükselip gözden kayboldu, ortaya uzaktaki yıldızlar çıktı. Farklı gezegenler.

"İlk yıldız haritalarını mistikler yaptı" dedi Astronom. "Daha önce bu kadar kapsamlı haritalar yapılmamıştı. Sonsuz Şehir'de binlerce mistiğin saray katakomplarında kainatın gittikçe daha

kapsamlı haritalarını çıkardığını duydum. Bizim hiç bilemeyeceğimiz yaratıklarla konuştuklarını."

Hunt da o katakomplarda bulunmuştu, daha doğrusu zindanlarda. Bunun hakkında hiçbir şey duymamış mıydı?

Ekrandan bir bip sesi gelince Bryce oraya doğru gitti. "Bu nedir?"

"Erkek mistik Cehennem'in yörüngesine ulaştı." Astronom dilini şaklattı. "Bugün çok daha hızlı. Gerçekten etkileyici."

"Connor'ın ruhu *Cehennem*'de mi yani?" Ithan'ın her kelimesi dehşet doluydu.

Bryce'ın boğazı tıkandı. Bu... bu mümkün değildi. Bu nasıl olabilirdi? Yoksa ilkbaharda Kapı'ya bir şey yapmıştı da Connor'ın ruhunun Cehennem'e gitmesine mi neden olmuştu?

Çöken sessizlikle birlikte sıcaklık da düşmeye başladı. "İçerisi neden soğuyor?" diye sordu Bryce.

"Bazen mistiklerin gücü karşılaştığı çevreyi açığa vurur." Kimse bir şey demeye fırsat bulamadan Astronom pirinç bir kadranı çevirdi. "Ne görüyorsun, ne duyuyorsun?"

Erkek mistik yine kıpırdandı, kırmızı sular tüpün içinde çalkalanarak aşağıdaki çukura damladı. Tharion demir parmaklıktan aşağı baktı. "Dudakları morarıyor."

"Su sıcak." Astronom dilini şaklattı. "Bakın." Ekranı işaret etti. Ses dalgalarına benzeyen yükselip alçalan çizgilerden oluşan bir grafik belirdi. "Yeni teknolojinin bazı avantajları olduğunu kabul ediyorum. Eski usul çözümleme çok daha zordu. Doğru harfi ya da kelimeyi bulmak için beyin dalgalarını tek tek referans almam gerekiyordu. Şimdi bunu benim yerime makine yapıyor."

Beyin dalgaları umurumda değil diye düşündü Bryce. *Connor'ın başına geleni söyle bana.*

Ama Astronom adeta kayıtsız bir edayla sözlerine devam etti: "Konuştuğunuz zaman beyniniz kelimeleri şekillendirmesi için dilinize bir mesaj gönderir. Bu makine mesajı okuyup tercümesini yapıyor. Tek kelime etmenize gerek kalmadan."

"Yani bir zihin okuyucu" dedi Tharion, yüzü ışıkların altında solgun görünüyordu. Bryce Ithan'a yaklaştı, kurttan korku yayılıyordu.

"Bir nevi" dedi Astronom. "Şu anda daha çok bir kulak misafiri, mistiğin hattın diğer ucundaki her kimse onunla yaptığı konuşmayı dinliyor."

Tharion ellerini arkasında bağlayıp makinelere bakarken sordu: "Diğer kişinin ne söylediğini nasıl anlıyor?"

"Mistik çözümleyebilmemiz için kelimeleri tekrar etmek üzere eğitildi." Ekranda art arda harfler ve kelimeler belirmeye başladı.

"Çok karanlık" diye okudu Astronom. *"Karanlıktan bir şey göremiyorum. Sadece duyabiliyorum."*

"Mistiğin Cehennem'in neresinde olduğunu belirleyebiliyor musun?" Ithan aşağıdaki holografik katları işaret etti.

"Tam olarak değil ama soğuğa bakacak olursak derinlerde olduğunu söyleyebilirim. Belki de Uçurum'da."

Bryce ve Ithan bakıştılar. Ithan'ın gözleri de Bryce'ınkiler gibi yuvalarından dışarı uğramıştı.

Astronom okumaya devam etti. *"Merhaba?"* Sessizlik. Sonsuz sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. "Bu sık rastladığımız bir durum" dedi Astronom rahatlatmak ister gibi, biraz daha yaklaşmalarını işaret etti. Bryce hiç istemese de yazıları okumak için eğildi.

Connor Holstrom adında bir kurdun ruhunu arıyorum dedi mistik.

Biri, bir şey cevap verdi.

Bu diyara çok uzun zamandır kurt gelmedi. Burada ölü ya da diri o isimde bir kurt bulunmuyor. Peki sen neyin nesisin?

Ithan ürpererek yerinde sallandı. Bryce bunu görünce rahatladı çünkü o da aynı sersemletici duyguya kapılmıştı.

"İlginç" dedi Astronom. "Arkadaşınız orada değilse neden Cehennem'e sürüklendik?"

Bryce bilmek istemiyordu. Gitmeleri gerektiğini söylemek için ağzını açtıysa da başaramadı.

Ben bir mistiğim dedi erkek.

Nereden geliyorsun?

Çok uzaklardan.

Neden buradasın?

Sorular sormak için. Bir iyilik yapıp cevap verir misin?

Elimden gelirse veririm mistik.

Adın ne?

Kısa bir sessizlik. Sonra, *Thanatos.*

Bryce tıkanır gibi oldu.

"Vadi Prensi." Tharion bir adım geri çekildi.

Connor Holstrom'un Midgard'daki Kemik Mahallesi'nde kaldığına dair bir bilgin var mı?

Uzun, çok uzun bir sessizlik, ses dalgaları dümdüz bir çizgi halini aldı. Sonra...

Seni buraya kim gönderdi?

Bir kurt, bir mer ve yarı Fey yarı insan bir dişi.

Mistik varlıklarından nasıl haberdar olmuştu, Bryce'ın hiçbir fikri yoktu. O izolasyon tanklarında ne tür bir algılama yeteneğine sahip olduklarını bilmek istemiyordu.

Thanatos sordu: *İsimleri ne?*

Bilmiyorum. Sorularıma cevap verecek misin?

Yine uzun bir sessizlik. "Buna son vermeliyiz." Ithan erkeğin tüpünü işaret etti. Suyun üstü buzla kaplanmaya başlamıştı.

Şu anda dinliyorlar, değil mi?

Evet.

Yeniden sessizlik.

Sonra iblis prens *Onları görmeme izin ver* dedi. *Onlar da beni görsün.*

Aşağıdaki tankta mistiğin gözleri birden açıldı.

39

Bryce güneş sistemi modelinin merkezindeki holograma bakarken titreyerek hafifçe iç çekmekten başka bir tedirginlik belirtisi göstermedi. Modelin karanlık sınırlarının içinde şimdi erkek mistik duruyordu.

Thanatos'un kıvır kıvır siyah saçları kısacık kesilmiş, koyu renk süslü zırhın içindeki güçlü bedeninin üstünde yakışıklı ve asık yüzü iyice ortaya çıkmıştı. Thanatos gözlerini doğruca Bryce'a dikti. Gerçekten mistiğin gözlerinden görebiliyor gibiydi.

Astronom Luna'ya dualar mırıldanarak bir adım geri çekildi.

Ekrandaki yazılar Thanatos'un ağız hareketlerine uyumlu şekilde akmaya devam ediyordu. İblisin yüzünden açlık okunuyordu.

Yıldız ışığının kokusunu alabiliyorum.

Vadi Prensi her nasılsa Bryce'ı tanıyordu demek.

Astronom bir adım daha geriledi, sonra bir adım daha, ta ki korkudan tir tir titreyerek sırtını duvara yaslayana kadar.

Thanatos'un karanlık bakışları Bryce'ın ruhunu delip geçiyordu. *Kardeşlerimin sözünü ettiği kişi sensin.*

Ithan ve Tharion bir Bryce'a bir iblise bakıyordu, ellerini her an silahlarına atmaya hazırdılar; gerçi yapabilecekleri pek bir şey yoktu ya.

"Bir dostumun ruhunu sormaya geldim. Neden seninle konuşuyorum bilmem" dedi Bryce, sonra biraz daha alçak sesle ekledi: "Majesteleri."

Ben Ölüm Prensi'yim. Ruhlar önümde eğilir.

Bu erkek ne Aidas'ın kurnazlığına ne de Hunt'ın sözünü ettiği Apollion'un kibrine sahipti. Merhametten ya da espri anlayışından eser yoktu.

Ithan dişleri soğuktan birbirine vurarak sordu: "Connor Holstrom'un ruhu bir şekilde Cehennem'de kayıp mı oldu?"

Thanatos kaşlarını çatarak dizlerine kadar çıkan çizmelerine baktı, sanki kat kat aşağıdaki Çukur'a kadar görebiliyordu.

Anladığım kadarıyla kurt senin abin, dedi Ithan'a.

"Evet." Ithan'ın gırtlağı inip kalktı.

Abisinin ruhu Cehennem'de değil. O... Gözlerini yeniden Bryce'a çevirdi. Bakışları tenini ve kemiklerini parçalayıp öz benliğine işler gibiydi. *Sen yaratıklarımdan birini öldürdün. Uzun süredir Geçit'in sizin tarafınızda bulunan sevgili hayvanımı.*

Bryce ağzından buharlar çıkarak zar zor sordu: "Azrilleri mi kastediyorsun? Yoksa Çoban'ı mı?" Ruhların çobanı... ruhları satan bir prensin çobanı. "Yeraltı Kralı İlk Savaşlardan sonra onu terk ettiğini söylemişti."

Terk mi etmişim yoksa kasten mi oraya yerleştirmişim?

Harika. İnanılmaz.

"Çoban'ın öğle yemeği olmaya niyetim yoktu" dedi Bryce.

Thanatos'un gözlerinden alevler çıktı. *Midgard'la olan en önemli bağlantımı yok ettin. Çoban, Kemik Mahallesi'nde duyduğu her şeyi bana bildiriyordu. Ölülerin ruhları kendi dünyalarından rahatça bahseder.*

"Ühü ühü."

Bir cehennem prensiyle dalga mı geçiyorsun?

"Ben sadece sorularıma cevap almak istiyorum." Ve buradan siktir olup gitmek.

Thanatos Bryce'ı bir kez daha süzdü... hiç acelesi yok gibiydi. Sonra, *Sırf yaratıklarımdan birini öldürecek kadar yetenekli bir savaşçıya duyduğum saygıdan sorularının cevabını vereceğim* dedi. *Nasıl olsa savaş meydanında karşılaştığımızda Çoban'ın intikamını alacağım.*

Bryce'ın ağzı kurudu. "Orada görüşürüz o zaman."

Connor Holstrom hâlâ Kemik Mahallesi'nde. Sen öldürmeden bir gece önce Çoban'ım devriye gezerken onu görmüştü. Yalnız... Ah, şimdi anlıyo-

rum. Thanatos'un gözleri uzaklara daldı. *Karanlıktan bir emir gönderilmiş. Gereken zaman geçene dek Holstrom da dokunulmadan diğerleriyle birlikte kalacakmış.*

"Emri kim vermiş?" diye sordu Ithan.

Orası bilinmiyor.

"Connor gibi ruhlara yardım etmenin bir yolu var mı?" dedi Bryce. Holstrom Ölüm Kapısı'ndan ister yarın geçirilsin ister beş yüz yıl sonra, bu gerçekten korkunç bir yazgıydı.

Bunu ancak Asteriler bilir.

Tharion –adi pislik– söze karıştı. "Lunathion'da Emile Renast adında bir insan çocuğun yerini belirleyebilir misin?"

Bryce kaskatı kesildi. Apollion gerçekten Emile'i arıyorsa... bir cehennem prensini daha ava katmış olmayacaklar mıydı?

"İşler böyle yürümüyor" diye tısladı Astronom sindiği duvar dibinden.

Bu isimde birini tanımıyorum.

Tanrılara şükür. Prensin sözlerinde Emile'in kim olduğunu ya da Apollion'un ondan ne istediğini bildiğine dair en ufak bir iz bulunmadığı için de tanrılara şükürler olsundu.

"Tanıyor olabilecek birini tanıyor musun?" dedi Tharion ağır ağır.

Hayır. Bunlar sizin dünyanızı ilgilendiren meseleler.

Bryce deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışsa da başaramadı. En azından Connor, Kemik Mahallesi'nde kalmıştı ve ateşkes yapmışlardı.

"Çocuk bir fırtınakuşu" dedi Tharion. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Tharion" diye uyardı Ithan, demek o da Bryce'la aynı şeyleri düşünüyordu.

Asterilerin o tehlikeyi uzun süre önce ortadan kaldırdığını sanıyordum.

Bryce boğazını temizlemek için hafifçe öksürdü. "Olabilir" dedi. "Neden tehlike olarak görülüyorlardı?"

Bu sorulardan sıkılmaya başladım. Kendime ziyafet çekeceğim.

İçerisi karanlığa gömüldü.

Astronom fısıldadı. "Koru beni Luna, yayın karanlıkta parlıyor, okların gümüş ateşler gibi fırlayarak Cehennem'e..."

Bryce yıldız ışığıyla çevrelenmiş elini havaya kaldırıp odayı gümüş rengi bir ışığa boğdu. Thanatos'un hologramının durduğu yerde sadece siyah bir çukur kalmıştı.

Erkek mistik birden sıçradı, suyun içine dalıp çıktı. Kırmızı sıvı sağa sola sıçradı. Diğer iki mistik ölü gibi kıpırtısız yatıyordu. Makine bipleyip ötmeye başladı, Astronom dua etmeyi kesip kumanda paneline koştu. "Onu yakaladı" dedi soluğu kesilerek; elleri titiryordu.

Ekranda yeniden yazılar belirirken Bryce ışığını biraz daha artırdı.

Ölümlü bir sinek onca yoldan Cehennem'e gelmeyeli uzun zaman oldu. Bunun ruhunun tadına bakacağım, tıpkı bir zamanlar güzel şarap misali yudumladıklarım gibi.

Zemini buzlar kapladı. Erkek mistik kendini yeniden yukarı doğru itti; ince kolları havada savruluyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Onu serbest bırak!" diye bağırdı Bryce.

Lütfen diye yalvardı mistik.

Ne kadar yalnız ve çaresizsin. Tadın yağmur damlası gibi.

Lütfen, lütfen.

Biraz daha. Sadece bir tadımlık.

Astronom tuşlara basmaya başladı. Alarmların sesi duyuldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Tharion. Aşağıda, diğer iki mistiğin tüpleri de buzla kaplanmaya başlamıştı.

Prens devam etti: *Fazla derine daldın. Sanırım seni kendime saklayacağım.*

Erkek debelenmeye başladı, kırmızı sular aşağıdaki boşluğa dökülüyordu.

"Makineleri kapat" dedi Ithan.

"Kapatamam... Onu doğru düzgün çıkarmadan bunu yapamam. Zihni parçalanabilir."

"Yapmazsan ölecek" dedi Bryce.

Vadi Prensi *Kardeşlerimin planları umurumda değil* dedi. *Onların kurallarına, yasaklarına ve medeniyet aldatmacalarına kulak astığım yok. Dünyalarımızı ayıran kapı yeniden açıldığında hepinizin tadına işte böyle*

bakacağım –sizin de efendilerinizin de. Seninle başlayacağım Yıldız Doğanı.

Birden duvarlarda buzlar belirdi, suyun içindeki mistiklerin üstü buzla kaplanıyordu. Makineler gıcırdamaya, gezegenler titremeye başladı; sonra...

Tüm ilk ışık söndü, cihazlar kapandı. Bryce'ın yıldız ışığı bile kayboldu. Bryce bir küfür savurdu. "Bu da ne..."

Astronom karanlıkta hızlı hızlı soluyordu. İşlevini yitirmiş düğmelerden kof sesler çıkıyordu. "Solunum cihazları..."

Bryce hemen telefonunu çıkarıp ışığını yakmaya çalıştı. Telefon kapanmıştı. Tharion'ın küfrettiğini duyunca onun başına da aynının geldiğini anladı. Bedenindeki bütün kaslar ve tendonlar gerilmişti.

Astronom'un havaya kaldırdığı elinden altın rengi bir ışık yayıldı. Yüzüklerine hapsedilmiş ateş perileri durmaksızın ışıyordu.

Anlaşılan gördükleri yetmişti ki Ithan parmaklığın üstünden atlayıp erkek mistiğin buzla kaplanmış tüpüne koştu. Ayaklarını tüpün iki yanına yerleştirdi. Tek yumrukta buzu kırdı.

Erkek mistik şiddetle sarsılıyordu, solunum cihazı çalışmadığı için boğulmakta olduğuna şüphe yoktu. Ithan mistiği yukarı kaldırıp maskeyi yüzünden çıkardı. Maskeyle birlikte uzun bir beslenme borusu da çıktı. Erkek spazmlar geçirerek öğürmeye başladı, Ithan gerisin geri kaymasın diye onu tüpün kenarına çekti.

Sporcu çevikliğiyle sıçrayarak ortadaki tüpe geçip içindeki mistiği çıkardı. Sonra sıra üçüncü tüpteki dişiye geldi.

Astronom haykırsa da Ithan onu duymuyor gibiydi. Üç mistik tir tir titriyor, morarmış dudaklarından titrek haykırışlar dökülüyordu. Bryce da onlarla birlikte titriyordu; Tharion elini sırtına koydu.

Aşağıda bir şey inildedi, ışıklar tekrar yandı. Bir metal gıcırtısı duyuldu. Zemin yeniden tüplere doğru yükselmeye başladı. Güneş yine tavandan alçalırken Astronom küfürler savurarak rampadan inmeye koyuldu.

"Onları çıkarmaya hakkın yoktu, *buna hakkın yok.*"

"Boğulacaklardı!" Bryce ihtiyarın peşinden fırladı. Tharion da bir adım gerisinden geliyordu.

Arduvaz zemin tüpleri çevreleyerek yerine oturduğunda dişi

mistik ürkerek sıçradı. İncecik kolunu göğsüne götürüp gözlerini kırpıştırarak Ithan'a, sonra da etrafına baktı.

"Geri gönder" diye mızıldadı mistik, sesi çatlak ve çatallı çıkıyordu. Yıllardır kullanılmamıştı. Koyu renk gözleri yalvarır gibi bakıyordu. *"Beni geri gönder."*

"Vadi Prensi az kalsın arkadaşının ruhunu paramparça edecekti" dedi Ithan dişi mistiğin önünde diz çökerek.

"Beni geri gönder!" diye bağırdı mistik, sesi boğuk bir cızırtı gibiydi. *"Gönder dedim!"*

Bryce Cehennem'i kastetmediğini anlamıştı... Vadi Prensi'ni de kastetmiyordu. Suyun içindeki o ağırlıksız varoluşa dönmek istiyordu. Ithan ayağa kalkıp geri çekildi.

Astronom mistiklerinin yanına koşarken, "Defol" dedi öfkeyle. "Hepiniz defolun."

Bryce rampanın sonuna vardığında Astronom'un yüzükleri hâlâ ışık saçıyordu. Bryce'ın içinde korkunç bir öfke kaynıyordu. "Onları kurban edecektin..."

"GERİ GÖNDER!" diye bağırdı dişi yine. Diğer iki mistik de kendine gelmiş, kıpırdanarak inliyorlardı. Bryce Ithan'ın yanına geldi, koluna girip onu kapıya doğru çekmeye başladı. Kurt aval aval mistiklere, yol açtıkları kargaşaya bakıyordu.

Astronom dişinin yanına diz çöküp Ithan'ın çıkardığı borulara uzandı. "Artık bu dünyada var olamazlar. Bu dünyada var olmak *istemiyorlar.*" Öfkeyle Bryce'a baktı, gri gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu.

Bryce ağzını açacak oldu ama Tharion başını iki yana sallayarak çıkışa doğru yürümeye başladı. "Verdiğimiz zahmet için kusura bakma" dedi geniş omzunun üstünden.

"Beni geri gönder" diye sızlanıyordu dişi, Astronom'a.

Bryce Ithan'ı çekmeye çalıştı ama kurt gözlerini dişiden ve ihtiyardan ayıramıyordu. Kasları gerilmişti; Astronom'u fırlatmak, kızı çekip almak ister gibi bir hali vardı.

"Birazdan" diye söz verdi ihtiyar, genç kadının ıslak saçlarını okşayarak. "Birazdan yine suda yüzeceksin kuzucuğum." Yüzüklerinin her biri parıldıyor, ışınlar mistiğin kafasında adeta bir hale oluşturuyordu.

Bryce Ithan'ın kolunu çekiştirmeyi bıraktı. Astronom'un parmaklarındaki cam kürelere yaslanmış minik elleri görünce olduğu yerde kaldı.

Bir şey yap. Yapılacak bir şey olmalı.

Ama ne yapabilirdi? Perileri serbest bırakmaya ne hakkı vardı? Astronom'u kör edip yüzükleri parmaklarından kapmanın ötesinde ne yapabilirdi? Daha bir blok uzaklaşmadan Destek ya da 33. Lejyon haberi almış olurdu, o zaman başına belayı aldığının resmiydi. Ayrıca onu yakalamaya gönderilen Hunt olursa... Anında onu arkalayacağını biliyordu ama yasaya da hesap vermesi gerekecekti. Onu buna mecbur bırakamazdı. Şu anda soruşturmayla uğraşacak halleri yoktu. Pek çok açıdan.

O yüzden kendinden nefret ederek dönüp Ithan'ı da beraberinde sürükledi. Kurt bu defa karşı koymadı. Ithan ağır kapıyı arkalarından kapatırken Astronom hâlâ mistiklerine bir şeyler mırıldanıyordu.

Yeni başlamış olan yaz yağmurunda cadde hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Tharion'ın yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Haklıymışsın" dedi. "Gerçekten kötü bir fikirmiş."

Bryce parmaklarını açıp sıkarak yumruk yaptı. "Sen adi pisliğin tekisin, biliyorsun değil mi?"

Tharion alay eder gibi sırıttı. "Sen de bu işte bizimlesin Bacaklı. Havalı bir tacın var diye şimdi can sıkmaya başlama."

Bryce'ın boğazından hafif bir hırıltı koptu. "Nehir Kraliçesi seni neden İstihbarat Şefi yaptı hep merak etmişimdir. Şimdi anlıyorum."

"Ne demek bu?" Tharion bir adım atıp Bryce'ın karşısına dikildi.

Bryce geri çekilmeyecekti. "Anlamı şu ki Bay Sevimli numarası yaptığın halde amacına ulaşmak için her şeyi yapabilecek acımasız bir hainden başkası değilsin."

Tharion'ın yüzünde sert bir ifade belirdi. Mer, Bryce'ın tanımadığı birine dönüştü. İnsanların akıllılık edip uzak durduğu merlerden biri halini aldı. "Ailen Nehir Kraliçesi'nin insafına kalmışken gelip bana ahlak dersi verebilir miydin acaba?" Sesi tehdit edercesine alçalmıştı.

"Ailem tamamen Vanirlerin insafına kalmış durumda" dedi Bryce. Etrafını yıldız ışığı sarınca sokaktan gelip geçen insanlar durup ona baktılar. Sonra da yollarını değiştirdiler. Bryce umursamadı. Ama sesini alçaltıp fısıltıyla tısladı. "Artık seninle çalışmıyoruz. Git boktan işlerine bulaştıracağın başkalarını bul."

Destek için Ithan'a döndü ama sokağın karşısındaki tuğla duvara bakmakta olan kurdun beti benzi atmıştı. Bryce Ithan'ın bakışını takip edince kaskatı kesildi. Karşılarında duran erkeği haberlerde ve fotoğraflarda görmüştü ama hiç yüz yüze gelmemişti. Aralarında yine dijital bir ekran olmasını isterdi. Yıldız ışığı titreşip söndü.

Mordoc gülümseyince gölgelerin içinde bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Daha sabahtan sorun çıkarmaya başlıyorsunuz ha?"

40

Mordoc'un sert yüzünde Danika'yı çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Ne bir kıvrım ne bir çıkıntı.

Sadece tek bir şey. Yaslandığı duvardan ayrılıp onlara doğru yürüyüşü. Bryce Danika'nın da aynı güç ve zarafetle bu hareketi yaptığını görmüştü.

Ithan ve Tharion Bryce'ın arkasına konuşlandılar. Sadece bu seferlik bile olsa yeniden müttefiktiler.

"Ne istiyorsun Mordy?" dedi Tharion yine o teklifsiz, sevimli mer haline bürünerek.

Ama kurt Bryce'a dönüp hırladı. "Küçük bir prensesin böyle bir yeri ziyaret etmesi ne tuhaf."

Bryce hayran hayran tırnaklarına baktı, elleri titremediği için minnettardı. "Bazı sorulara yanıt almam gerekiyordu. Ne de olsa evleniyorum. Müstakbel kocamın itibarında bir leke varsa bilmek isterim."

Sert bir kahkaha çok sayıdaki dişi ortaya serdi. "Çok konuştuğunu söylemişlerdi."

Bryce ona bir öpücük gönderdi. "Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmadığıma sevindim."

Ithan hafifçe hırlayarak lafa girdi. "Gidiyoruz."

"Rezil köpekçik" dedi Mordoc, kıkırdaması çakıl sesini andırıyordu. "Sabine seni sepetlediğini söyledi. Tam da sana layık çöplüğü bulmuşsun. Yoksa son zamanlarda arka sokaklarda fazla gezindiğin için mi böyle oldu? Açıklamak ister misin?"

Bryce içini çekerken Ithan kabararak cevap verdi: "Neden bah. settiğini anlamadım."

Mordoc cevap vermeye fırsat bulamadan Tharion o hoş gülümsemesiyle söze karıştı. "Bizi sorgulamak için imparatorluk emri almadıysan burada işimiz bitti demektir."

Kurt da Tharion'a sırıttı. "Bir defasında senin gibi bir mer erkeğini kıyıya kadar kovalamıştım. Onu ağla bir koya çekip merler bir gün boyunca suyun birkaç metre üstünde asılı durduğunda başlarına ne geldiğini öğrenmiştim. Yüzgeçlerini sonsuza dek kaybetmemek için bir damla su uğruna neler yapabileceklerini de. Neleri feda edebileceklerini."

Tharion'ın çenesinde bir kas seğirdi.

"Muhteşem hikâye kanka" dedi Bryce.

Tharion'ın, sonra da Ithan'ın koluna girip ikisini de çekerek sokakta yürümeye başladı. Tharion'a sinirlenmiş olabilirdi ama mer'i her zaman Mordoc'a tercih ederdi. Bu gibi insanlara karşı daima ittifak yapacaklardı.

Danika'nın babası... Bloğun köşesini dönüp Mordoc'u sokağın gölgeleri içinde bıraktıklarında Bryce titremeye başladı. Tek dileği Astronom'un söylendiği kadar ağzı sıkı olmasıydı. İmparatorluğun en korkunç sorgucularından birinin karşısında bile.

Hiç konuşmadan Eski Meydan'ın kalabalık merkezine döndüler, turistlerin çoğu Celestina ve Ephraim'in şerefine yapılan süslemelerin fotoğrafını çekmekle meşgul olduğundan onları fark etmedi. Kalp Kapısı'ndan bir blok ötede Bryce durup Tharion'a döndü. Tharion sakin bakışlarla Bryce'ı süzdü. Kız kardeşinin katilini acımasızca parçalayan erkek buydu işte. Bu erkek...

İlkbahardaki saldırı esnasında Fury'nin helikopterine atlayıp yardıma koşan erkekti.

"Ah Bacaklı" dedi Tharion, Bryce'ın yumuşayan yüzüne bakarak. Elini uzatıp Bryce'ın saçıyla oynadı. "Bana karşı çok iyisin."

Bryce'ın dudakları bir tarafa kıvrıldı. Ithan birkaç adım uzakta kalmış telefonuna bakıyordu. "Sana hâlâ kızgınım" dedi Bryce Tharion'a.

Tharion hınzırca sırıttı. "Ama yine de beni seviyorsun değil mi?"

Bryce sessizce güldü. "Emile hakkında bir şey öğrenemedik." Sadece kafalarında yeni sorular belirmişti. "Oraya tekrar gidecek misin?"

"Hayır." Tharion ürperdi. Bryce ona inanıyordu.

"Çocuğun nerede saklanıyor olabileceğine dair aklına bir şey gelirse bana haber ver."

Tharion Bryce'ın saçını çekiştirdi. "Artık birlikte çalışmadığımızı sanıyordum."

"Şartlı tahliye oldun. Bunun için karın kaslarına teşekkür et."

Tharion Bryce'ın yüzünü ellerinin arasına aldı, yanaklarına bastırarak alnına masum bir öpücük kondurdu. "Sonra sana bazı fotoğraflar göndereceğim. Athalar'a gösterme."

Bryce onu itti. "Bana bir susamuru gönder de ödeşelim." Tharion'ın yöntemlerini beğenmiyor olabilirdi, ona bütünüyle güvenmiyor da olabilirdi ama çok daha tehlikeli düşmanları vardı. Birbirlerine tutunmaktan başka çareleri yoktu.

"Anlaştık." Tharion uzun parmağıyla hafifçe Bryce'ın burnuna vurdu. Sonra Ithan'a doğru başını salladı. "Holstrom." Sonra yürümeye başladı, muhtemelen kraliçesiyle görüşmek üzere Istros'a dönüyordu.

Sıcaktan kavrulan kaldırımda Ithan'la yalnız kalınca Bryce sordu: "Şimdi nereye gidiyorsun? Ruhn'ın evine mi?"

Ithan'ın yüzü asıktı. "Galiba. Sen Emile'i aramaya mı gideceksin?"

Bryce çantasından bir kartpostal çıkardı. Bryce'ın bu eski alışkanlığı karşısında Ithan'ın gözleri ışıldadı. "Aslında anneme bunu postalayacaktım." Bryce eski dostunun yüzünü inceledi, Ithan yine ciddileşmişti. "Sen iyi misin?"

Ithan omuz silkti. "Sorularıma yanıt aldım, öyle değil mi?"

"Evet ama..." Bryce alnını ovuşturdu, saatler önceki dans dersinde terlediği için teni yapış yapıştı. Ders saatler değil de yıllar önceymiş gibi geliyordu.

"Yani, her şey yolunda gibi görünüyor, değil mi? Connor Kemik Mahallesi'nde ve dokunulmaması için emir de verildiğine göre..."

Ama Bryce Ithan'ın adımını atışından bundan hiç de hoşnut olmadığını anladı. Ithan'ın omzunu sıktı. "Bir yolunu bulacağız.

Connor'a yardım etmenin bir yolunu bulacağız." Connor'a ve sonsuz mezbahaya hapsedilmiş diğer herkese.

Bu Bryce'ın hayatta söylediği en kötü yalan olabilirdi çünkü Ithan giderken ona inanmış gibi görünüyordu.

"İki hafta o kadar da çok değil" dedi Isaiah Hunt'ı teselli etmek için; 33. Lejyon'un Comitium'daki özel kafeteryasında cam bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Şehre bakan pencerelerin önündeki, yalnız triarii için ayrılmış masaya oturmuşlardı.

Normalde Hunt kafeteryaya pek gitmezdi ama Isaiah onu erken bir öğlen yemeğine davet etmişti, ayrıca konuşmaya ihtiyacı vardı. Oturur oturmaz da Celestina'yla arasında geçen konuşmayı anlatmıştı.

Hunt hindili sandviçini ısırdı. "O kadar uzun bir süre olmadığını biliyorum" dedi ağzı dolu dolu. "Ama..." yutkunduktan sonra yalvaran gözlerle arkadaşına baktı. "Bryce ve ben Kış Gündönümü'ne kadar beklememeye karar verdik."

Isaiah bir kahkaha patlattı, sesi gür ve kadife gibi yumuşaktı. Birkaç asker dönüp baktıktan sonra yemeklerine geri döndüler. Başka zaman olsa Hunt bundan rahatsızlık duyardı ama bugün... "Testis ağrılarımı komik bulman ne hoş" diye tısladı arkadaşına.

Isaiah bir kahkaha daha attı, üniformasının içinde son derece yakışıklıydı. Celestina'yla –ve artık Ephraim'le de– kaç toplantı yaptığı düşünülürse arkadaşının onunla yemek yemeye vakit bulması Urd'un bir lütfuydu. "Günün birinde Umbra Mortis'in sırf seks hayatını sekteye uğratıyor diye hafif bir ceza yüzünden sızlanacağı hiç aklıma gelmezdi."

Hunt suyunu kafasına dikti. Isaiah bu konuda haklıydı. Şimdiye dek aldığı cezaların içinde en hafifi buydu.

Isaiah ciddileşerek sesini alçattı. "Dün akşam ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Şimdilik yolunda. Sabine, Ithan Holstrom'u aramak için eve geldi. Bryce paniğe kapıldı. Tam zamanında yetişip Sabine'i sorun çıkarmamaya ikna ettim."

"Ya" dedi Isaiah. Sonra sordu: "Ya Baxian?"

"Ortağımmışş gibi bana destek çıkmayı kendine vazife edinmiş."

Isaiah hafifçe güldü. "Puan kazanmaya mı çalışıyor?"

Hunt kıkırdadı. "Kesin."

Isaiah yemeğine daldı, bir an gerçekleri içinde tutmaya çalışmaktan Hunt'ın göğsü sıkıştı. Düşmüş'lerin isyanında Isaiah hep yanında olmuştu. Bu Ophion meselesi üzerine işe yarar fikirler ileri sürebilirdi. Tavsiyesi bu işten uzak durmak olsa bile.

"Sorun nedir?" dedi Isaiah.

Hunt başını iki yana salladı. Arkadaşı ruh halini okumakta ustaydı. "Yok bir şey." Bir başka gerçekle savaşıyordu. "Bryce'sız geçecek iki haftayı ceza olarak düşünmek çok garip. Sandriel'in yanında gözümü yanlış kırpacak olsam tüylerimi tek tek yolardı."

Isaiah ürperdi. "Hatırlıyorum." Ne de olsa harap olmuş kanatlarına tekrar tekrar pansuman yapan arkadaşıydı.

"Onun için çalışmak hoşuna gidiyor mu? Celestina için yani."

Isaiah tereddüt etmeden yanıtladı. "Evet. Hem de çok."

Hunt derin derin iç geçirdi. Isaiah'ya söyleyemezdi. Naomi'ye de. Bilseler, hatta isyancılarla ilgili konuyu sır olarak saklamaya ve bu işten uzak durmaya razı olsalar bile... onlar da öldürülürdü. Oysa bu şekilde belki biraz işkence görürlerdi ama hiçbir şey bilmedikleri de açıkça ortada olurdu. Bir şansları olurdu.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Isaiah. Koyu renk gözleri sevecenlikle parlıyordu. "Celestina'yla ilgili şeyleri bile. Aramızdaki rütbe farkı düşünüldüğünde bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama... Ben 33. Lejyon'la Celestina arasında aracıyım. Neye ihtiyacın olursa buradayım."

Gerçekten Isaiah gibi bir dostu hiç hak etmiyordu. "Aramızdaki rütbe farkı mesele değil" dedi Hunt. "Sen 33. Lejyon'un liderisin. Senin için çalışmaktan mutluyum."

Isaiah Hunt'ı dikkatle süzdü. "Şimşek kullanan ben değilim. Havalı bir lakabı olan da."

Hunt bunun bir önemi yok der gibi elini salladı. "İnan bana, senin lider olmanı tercih ederim."

Isaiah başını salladı ama cevap vermesine fırsat kalmadan kafeteryaya dalga dalga bir sessizlik yayıldı. Hunt içgüdüsel olarak

başını kaldırıp kanatların ve zırhların üstünden etrafa bakındı. "Harika" diye söylendi. Baxian tepsisi elinde onlara doğru geliyordu. O geçerken uzak durmak için kenara çekilen ya da sessizliğe gömülen askerlere aldırdığı yoktu.

"Kibar davran" diye mırıldandı Isaiah, sonra yanlarına gelmesi için eliyle Baxian'a işaret etti. Bunu Baxian'ın değil, buna tanık olan insanların iyiliği için yapmıştı. Askerlere görüş birliği içindeki bir komuta tarafından yönetildiklerini göstermek gerekiyordu.

Hunt sandviçini bitirmişti ki şekil değiştiren melek Isaiah'nın yanındaki sandalyeye kayıverdi. Gözlerini Hunt'a dikmişti, Hunt da bu bakışlara karşılık verdi. "Geyik'le işler nasıl gidiyor?" Baxian'ın ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. *Konuştun mu adi herif?*

"İyi. Lidia'yı nasıl idare edeceğimi bilirim." *Hayır, konuşmadım pislik.*

Hunt Isaiah'ın kaşlarını kaldırmış onları izlemekte olduğunu fark etti. "Lidia'ya ne olmuş?"

Zebani rahat bir tavırla cevap verdi: "Dün akşam kutlamadan ayrıldığım için beni haşlamak istedi. Athalar'ın yardımcısı olduğumu, o nereye giderse oraya gittiğimi açıklamak istemedim."

Isaiah'nın yüzü asıldı. "Sandriel'in emrindeyken ona bu kadar zıt gitmiyordun."

Baxian tabağındaki köfte ve sebzeli pilavı yemeye koyuldu. "Sen uzun süredir Lunathion'dasın Tiberian. Sen gittikten sonra işler hayli değişti."

"Ne gibi?" dedi Isaiah.

Baxian öğle sıcağında pişmekte olan ışıl ışıl şehre bir göz attı. "Bazı şeyler işte."

"Herhalde bu kendi işimize bakmamız gerektiği anlamına geliyor" dedi Hunt.

Isaiah kıs kıs güldü. "Seni örnek alıyor Hunt."

Hunt sırıttı. "Beni Naomi'yle karıştırıyorsun. Ben hiç değilse kendi işine bakman gerektiğini açık açık söylerim. Naomi ise sadece ima eder."

"Ölümcül bir bakış eşliğinde."

"Hatta inandırıcılığı artırmak için masanın üstüne koyulmuş bir silahla."

Gülmeye başladılar ama Hunt, Baxian'ın açtıkları yaylım ateşini yüzünde kıskançlığa benzer bir ifadeyle izlediğini görünce ciddileşti. Isaiah da aynını fark etmişti çünkü Zebani'ye dönüp, "Sen de gülebilirsin" dedi. "Burada böyle şakalaşmayı severiz."

Baxian dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Siz on yıldan uzun zamandır buradasınız. Sandriel'in topraklarındaki kuralları unutmam biraz zaman alırsa kusura bakmayın."

"Artık Lunathion'da olduğunu unutmadığın müddetçe elbette." Isaiah'nın tehdit dolu sözleri üzerindeki kusursuz üniformayla çelişiyordu. "Athalar'ın boynunda bıraktığı şu yara izi bu şehirde birine zarar verecek olursan benim bırakacağım yara izinin yanında sıfır kalacak."

Baxian'ın gözleri parladı. "Sandriel'in triarii'sinde yer almayı hak edecek kadar ilgi çekici olmadığın için hıncını saçma sapan tehditlerle benden çıkarmaya kalkma."

Isaiah'nın dişleri parıldadı. "Bir canavara o kadar yaklaşmak hiç ilgimi çekmedi."

Hunt hayretle bakmamak için kendini zor tuttu. Isaiah'yı sayısız kez kendi fikrini dayatırken görmüştü. Arkadaşı sınır çizmeyi ve bu sınıra bağlı kalmayı beceremeseydi bugünkü pozisyonuna gelemezdi. Ama son günlerde o sert savaşçının öne çıktığı nadiren görülüyordu. Askerler dönüp onlara bakıyordu.

Bu nedenle Hunt söze karıştı. "Sandriel bunca yıl sonra bizi hâlâ birbirimize düşürdüğünü bilse zevkten dört köşe olurdu."

Isaiah Hunt'ın araya girmeye çalışmasına şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Baxian dikkatle ona bakıyordu.

Hunt bir kez daha derin bir nefes aldı. "Öf, vaaz verir gibi konuştum." Baxian kıkırdayınca gerginlik birden ortadan kalkıverdi.

Isaiah Hunt'a teşekkür eder gibi gülümsedikten sonra ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Destek bölümü şefleriyle toplantım var."

Hunt göz kırptı. "Ruhn'a sevgilerimi ilet."

Isaiah güldü. "Olur."

Arkadaşı kalkıp tepsisini bırakmaya gitti. Yanından geçtiği me-

lekler başlarını kaldırıyordu; birkaçı da el salladı. Beyaz kanatlı melek de onlara el salladı, birkaç masada durup biraz hoşbeş etti. Isaiah'nın gülümsemesi yüzüne yayılmıştı... içten bir gülümseme.

"Arkadaşın bu iş için yaratılmış" dedi Baxian usulca.

Hunt homurdanarak onu onayladı.

"Yeniden lider olmak istemiyor musun?" diye sordu Baxian.

"Evrak işleriyle fazla uğraştırıyor."

Baxian sırıttı. "Tabii."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bir zamanlar liderdin ve işler ters gitti. Terfi etmeye çalışmadığın için seni suçlamıyorum."

Hunt dişlerini sıksa da hiçbir şey söylemeden yemeğini bitirdi. Tabaklarını boşaltıp tepsilerini bırakmaya giderlerken Baxian hemen dibindeydi. Hunt Zebani'ye basıp gitmesini söylemeye cesaret edemedi. Çok sayıda göz onlara çevrilmişken bunu yapamazdı. Yanlarından geçerlerken askerlerin kendi aralarında fısıldaştığını duyabiliyordu.

Isaiah'nın yaptığı gibi askerlerle selamlaşmaya kalkışmadı. Diğer askerlere bakmaya dayanamıyordu. Ophion'a karşı savaşmaları için askere alınmış insanlara.

Bryce'ı tehdit edecek olurlarsa öldüreceği insanlara. Kahretsin, Kemik Mahallesi'nde yaptığını tekrarlarsa hepsini bir saniyede yakıp kavurabilirdi. Asterilerin fırtınakuşlarını tehdit olarak görmesine şaşmamak gerekti, bu türden bir güç son derece tehlikeliydi.

Ophion Emile'i ele geçirirse... Evet, Emile de uğruna her şeyin göze alınacağı bir silahtı.

Hunt kapıdan çıkıp asansör bölümüne geldi. Burada toplanmış olan beş melek hemen merdivenlere yöneldi.

Hunt asansöre binerken Baxian arkasından, "Pek sevilmiyorsun herhalde" dedi. Zebani de asansöre binince Hunt'ın keyfi kaçtı. Asansör kanatlı pek çok varlığı alacak kadar genişti ama Hunt kanatlarını sıkıca sırtına topladı.

"Alışıyorsun" dedi Hunt triarii kışlasının bulunduğu katın düğmesine basarak. Hangi silahları bıraktığını görmek için odasına bir göz atsa iyi olurdu. Hangi giysileri getirteceğine karar vermek için.

Bryce muhakkak kendi iç çamaşırlarından bir-ikisini de giysilerin arasına koyardı.

"Bay Popüler olduğunu sanıyordum" dedi Baxian başını kaldırıp artan sayıları izleyerek.

"Neden böyle bir fikre kapıldın ki?" Asansörün kapısı açılınca Hunt cevap beklemeden inip sessiz koridorda yürümeye başladı.

"Buradakiler dışında herkese cana yakın davranıyorsun."

Hunt eski odasının kapısında durarak bir kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

Baxian Hunt'ınkinin karşısında yer alan kendi odasının kapısına yaslandı. "Prens Ruhn ve arkadaşlarıyla parti yaptığını duydum, bir sevgilin var, kurtlarla aran iyi gibi görünüyor... Peki meleklerle anlaşamıyor musun?"

"Isaiah'yla gayet iyi anlaşıyorum." Naomi'yle de.

"Diğerlerini kastediyorum. Rütbesizleri. Onların arasında arkadaşın yok mu?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Baxian kanatlarını kendine doğru çekti. "Beni neyin beklediğini bilmek istiyorum. Ne tür bir hayat umabileceğimi."

"Nasıl bir hayat yaşayacağın sana kalmış" dedi Hunt odasının kapısını açarak. Havasız kalmış odanın ağır kokusu üstüne hücum etti. Bryce'ın evini dolduran kahve kokusuyla arasında dağlar kadar fark vardı.

Omzunun üstünden arkasına bir göz atınca Baxian'ın odayı incelediğini gördü. Odanın çıplaklığını. Baxian'ın tam karşıdaki odasına bir göz atınca onun da aynı şekilde boş olduğunu gördü.

"İşte hayatım eskiden böyleydi" dedi Hunt.

"Nasıldı?"

"Bomboş."

"Sonra ne oldu?"

"Bryce geldi."

Baxian hafifçe gülümsedi. Hüzünle. Zebani'nin... *yalnız* olması mümkün müydü?

"Uzun süre ondan ayrı kalacağın için üzgünüm." Bunu samimi olarak söylüyor gibiydi.

Hunt gözlerini kıstı. "Celestina sana ceza verdi mi?"

"Hayır. Senin aklına uyduğum için cezalandırılması gereken ben senmişsin."

Hunt kıkırdadı. "Doğru." Odasına girip silahlarını ve kıyafetlerini hızlıca gözden geçirdi.

Yeniden koridora çıktığında Baxian odasındaki çam masada oturmuş rapora benzeyen bir şeyleri gözden geçiriyordu. İçinden bir ses hiç konuşmadan yürüyüp gitmesini söylüyordu, yıllardır dostluk değil düşmanlık etmiş olan bu erkeğin cehenneme kadar yolu vardı ama...

Hunt bir elini kapının pervazına dayadı. "Sana hangi işi verdiler?"

"Yeni başlayan askerlerin gelişim raporları. İçlerinde yükselmeyi vaat eden melekler var mı diye bakıyorum."

"Var mı peki?"

"Hayır."

"Bizim gibi melekler pek sık gelmiyor herhalde."

"Anlaşılan öyle." Baxian kâğıtlarına geri döndü.

Koridorun sessizliği, odanın hali Hunt'a dokundu. Bryce'ın *Hadi. Denemekten zarar gelmez* dediğini duyar gibiydi. Hayal gücünde bile Hunt'a patronluk taslıyordu. "Öğle tatilinin bitmesine hâlâ yirmi dakika var" dedi Hunt. SBG oynamak ister misin?"

Baxian başını çevirdi. "O nedir?"

"Modern hayat hakkında gerçekten bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Baxian boş gözlerle baktı. "SBG;" dedi Hunt, "yani Sunball Birleşik Ligi. Video oyunu. İstediğin takımda, istediğin oyuncunun bakış açısından oynayabiliyorsun. Eğlenceli bir oyun."

"Daha önce hiç video oyunu oynamadım."

"Biliyorum." Hunt sırıttı.

Baxian Hunt'ı şöyle bir süzdü, Hunt reddedeceğini sandı ama "Tamam" dedi Baxian, "Neden olmasın?"

Hunt dinlenme salonuna doğru yürümeye başladı. "Birazdan buna pişman olacaksın."

Gerçekten de on dakika sonra Baxian oyun koluyla cebelleşerek küfürler ediyordu. Hunt Baxian'ın idare ettiği karakteri çabucak atlattı.

"Ümitsiz vaka" dedi Hunt. "Düşündüğümden de kötü."

Baxian hırladı, "Bu çok aptalca."

"Ve hâlâ oynamaya devam ediyorsun."

Baxian bir kahkaha attı. "Evet. Galiba öyle."

Hunt gol attı. "Bir acemiye karşı oynamak hiç de zevkli değil."

"Bana bir gün ver tozunu attırayım Athalar." Baxian'ın başparmakları kumanda düğmelerinin üstünde uçuşuyordu. Karakteri kale direğine çarpıp geriye savrularak çimlerin üzerine serildi.

Hunt kıs kıs güldü. "Ya da iki gün."

Baxian yan yan Hunt'a baktı. "Olabilir." Oynamaya devam ettiler, kapının üstündeki saat on ikiyi gösterirken Baxian sordu: "İş vakti gelmedi mi?"

Hunt çıt çıkmayan yatakhaneye kulak kesildi. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

"Bu sabah ne kadar ketum olduğumu ispatlamadım mı?"

"Hâlâ buraya neden geldiğini öğrenmeyi bekliyorum biliyorsun."

"Sana düşmanlık etmeye gelmedim."

"Nedenini anlayamıyorum."

Baxian yine kale direğine çarptı, karakteri sekip sahaya uçtu. "Hayat kin tutmak için fazla kısa."

"Bu yeterli bir neden değil."

"Başka nedeni yok." Baxian topun hâkimiyetini on saniyeliğine ele geçirmeyi başardı, sonra Hunt topu ondan aldı. Baxian bir küfür savurdu. "Solas aşkına. Bana kıyak geçemez misin?"

Hunt konunun değişmesine ses çıkarmadı. Tanrılar biliyor ya, buraya ilk geldiğinde onun da bahsetmek istemediği bir sürü şey vardı. Ve Sandriel'in emri altında bir sürü korkunç şey yapmıştı. Belki verdiği tavsiyeyi kendisi de uygulamalıydı. Belki de Sandriel'in hayaletinin aralarında gezinmesine bir son vermenin zamanı gelmişti.

Hunt gülümsedi. "O zaman ne zevki kalacak ki?"

"Bu çok kötü" diye söyleniyordu Bryce o gece telefonda; yatağına yayılmıştı. "Gerçekten çıkmana izin verilmiyor mu?"

"Sadece 33. Lejyon'un resmi işleri için" dedi Hunt. "Kışlanın ne boktan bir yer olduğunu unutmuşum."

"Posterleri olmayan küçük hüzünlü odan."

Hunt'ın kahkahası kulağında gümbürdedi. "Celestina beni erken salsın diye ekstra uslu duracağım."

"*Beach House Hookup*'ı birlikte izleyecek kimsem olmayacak. Oraya gelemeyeceğimden emin misin?"

"Pollux ve Geyik buradayken olmaz. Mümkün değil."

Bryce tişörtünün eteğiyle oynuyordu. "Senin odanda kalsak bile mi?"

"Ha?" Hunt Bryce'ın ne demek istediğini anlayınca sesini alçaltı. "Ne yapmak için?"

Bryce kendi kendine gülümsedi. O gün yaşanan çılgınca olaylardan sonra buna ihtiyacı vardı. Hunt'a mistiklerle olanları anlatmaya bile cesaret edememişti; telefonda olmazdı, biri konuşmalarını dinleyebilirdi. Ama Hunt'la yüz yüze görüştükleri an her şeyi anlatacaktı.

Tharion'ın söz verdiği gibi iki saat önce gönderdiği susamuru da buna dahildi, susamurunun getirdiği notta şöyle yazıyordu: *Beni affettin mi Bacaklı? Öpüşüp barışalım mı?* Bryce gülmüş ama son derece sevimli olan susamuruyla Tharion'a bir not göndermişti. *Kıçımdan öpmeye başla bakalım, gerisini sonra düşünürüz.* Saat on olmadan bir başka susamuru gelmiş ve *Memnuniyetle* yazan notu getirmişti.

Aldığı haberlere rağmen şimdi Hunt'la konuşurken Bryce'ın morali önemli ölçüde düzelmişti. "Bir şeyler."

Arka plandan Hunt'ın kanatlarının hışırtısı duyuldu. "Ne tür şeyler?"

Bryce'ın ayak parmakları kıvrıldı. "Öpüşmek. Ve... daha fazlası."

"Hımm. Şu *daha fazlası* kısmını biraz açıklasana."

Bryce dudağını ısırdı. "Yalamak."

Hunt'ın kahkahası siyah kadife gibiydi. "Nereni yalamamı isterdin Quinlan?"

Bunu gerçekten yapıyorlardı demek. Bryce'a hararet basmıştı. Sirinks kokudan az sonra olacakları anlamış olmalı ki yataktan atlayıp oturma odasına geçmeyi kendine vazife bilmişti.

Bryce yutkundu. "Memelerimi."

"Hımm. Çok lezzetliler."

Bryce bacaklarını uzatıp birbirine sürterken iyice yastıklara gömüldü. "Tatlarına bakmak ister misin?"

"Her yerinin tadına bakmak istiyorum." Bryce'ın soluğu tıkandı. "Tadına bakmak, sana dokunmak istiyorum ve bu kışladan ne zaman çıkabilirsem uçarak doğruca bulunduğun yere gelip seni evire çevire sikeceğim."

Bryce fısıldadı. "Kendini okşuyor musun?"

Bir tıslama. "Evet."

Bryce bir inilti koparark bacaklarını yeniden birbirine sürttü.

"Ya sen?"

Bryce'ın eli şortunun belinden içeri kaydı. "Şimdi okşuyorum."

Hunt inledi. "Islandın mı?"

"Sırılsıklam oldum."

"Tanrılar aşkına" dedi Hunt yalvarır gibi. "Ne yapıyorsun söyle."

Bryce kızardı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama madem Hunt'la beraber olamıyorlardı... böyle idare edecekti.

Parmağını vajinasına kaydırarak hafifçe inledi. "Ben... parmağımı içime soktum."

"Kahretsin."

"Keşke senin parmakların olsaydı."

"*Kahretsin.*"

Hunt gelmek üzere miydi? "Bir parmağımı daha sokuyorum" dedi Bryce söylediğini yaparken, kalçaları hafifçe yukarı kalktı. "Yine de seninle olduğu kadar güzel değil."

Hunt kesik kesik solumaya başladı. "Komodinin çekmecesini aç tatlım."

Bryce çekmeceden deli gibi bir oyuncak kaptı. Kıvranarak şortunu ve ıslak külotunu sıyırıp vibratörü vajinasının girişine yerleştirdi. "Seninki daha büyük" dedi, telefonu yanına bırakmıştı.

Arzu dolu bir inilti daha duyuldu. "Evet?"

Bryce vibratörü içine sokup yay gibi kıvrıldı. "Ah tanrılar" dedi soluk soluğa.

"Seviştiğimiz zaman sert mi yoksa uzun ve yavaş mı olsun istersin?"

"Sert" dedi Bryce zar zor.

"Üstte olmak ister misin?"

Bryce'ın bedeni kırılmak üzere olan bir dalga gibi gerilmişti. "Önce üstte olmak istiyorum, sonra arkama geçip beni deli gibi sikmeni istiyorum."

"Ah kahretsin!" diye bağırdı Hunt, Bryce arkadan gelen etin ete çarpma seslerini duydu.

"Beni bağırtacak kadar sert sikmeni istiyorum" diye devam etti vibratörü ileri geri oynatarak. Tanrılar, boşalmak üzereydi...

"Ne istersen. Ne istersen sana onu yapacağım Bryce..."

Bu yetmişti. Kelimeler değil, adını Hunt'ın dilinde duymak.

Bryce boğuk bir inilti kopardı, hızlı hızlı soluyor, içine sokup çıkardığı vibratörü kaslarıyla sıkarak orgazm oluyordu.

Hunt bir kez daha inleyerek küfrettikten sonra sessizliğe gömüldü. Şimdi telefonda yalnız solukları duyuluyordu. Bryce yatağa gevşekçe yığılmıştı.

"Seni çok istiyorum" dedi Hunt inleyerek.

Bryce gülümsedi. "Güzel."

"Güzel mi?"

"Evet. Çünkü eve döndüğünde seni haşat edeceğim."

Hunt şehvet vaat eden bir sesle hafifçe güldü. "Ben de seni Quinlan."

Tharion Istros'un ortasındaki bir sette, yarı yarıya suya gömülü düz bir kayanın üstüne oturmuş kraliçesinin rapora vereceği cevabı bekliyordu. Ama Nehir Kraliçesi nehir otlarından bir yatağın üzerine uzanmış, gözlerini sabah güneşine karşı kapamıştı. Tharion'ın Kemik Mahallesi ve Yeraltı Kralı hakkında anlattıklarının tek kelimesini duymamış gibi bir hali vardı.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Tharion sonunda sordu: "Bu doğru mu?"

Kraliçenin koyu renk saçları ottan salın üzerinden taşarak suyun yüzeyinde suyılanları gibi süzülüyordu. "Ruhunun geldiği ışığa geri gönderilecek olması seni rahatsız mı ediyor?"

Kraliçenin soruyu yanıtlamaktan kaçındığını anlamak için İstihbarat Şefi olmaya gerek yoktu. "Bize huzur içinde dinlenece-

ğimiz söylenmişken aslında mezbahaya gönderilmeyi bekleyen sığırlar gibi olmamız beni rahatsız ediyor."

"Ama bedeninin toprağı ve onun yaratıklarını beslemek üzere geri gönderilmesiyle bir sorunun yok. Ruh söz konusu olduğunda neden rahatsızlık duyuyorsun?"

Tharion kollarını göğsünde kavuşturdu. "Siz biliyor muydunuz?"

Kraliçe bir gözünü aralayıp uyarırcasına baktı. Sonra başını kaldırıp yumruğuna dayadı. "Belki ikinci ışığın ötesinde bir şey vardır. Belki ruhlarımızın ondan sonra bile gittiği bir yer vardır."

Tharion kraliçenin istediği dünyayı görür gibi oldu: Asterilerin olmadığı bir dünya; Nehir Kraliçesi'nin sulara hükmettiği, ruh döngüsü sisteminin olduğu gibi kaldığı bir dünya. Eh çünkü ışıkları yanık tutan buydu. Gerçek manada.

Sadece iktidarı elinde bulunduranlar değişecekti. Belki kraliçenin Emile'i istemesinin sebebi de buydu: Ophion ve Asteriler arasında doğacak olası bir çatışmada hayatta kalıp zafere ulaşmasını garantileyecek bir silah.

"Emile Renast'ı arama çalışmaları devam ediyor" dedi Tharion. "Onu bulmanın kolay bir yoluna eriştim sanıyordum ama çıkmaza girdim." Onu çocuğa ulaştıracak tek yol yine Pippa'nın ardında bıraktığı cesetleri takip etmekti.

"Bir şey bulduğunda haber ver." Nehir otları altında dağılınca yavaşça mavi sulara gömülen kraliçe dönüp de Tharion'a bakmadı bile.

Sonra da yok oldu, Istros'un kendisi haline gelip parlak mavi planktonlar gibi suda süzülerek gitti... suda sürüklenen bir dizi yıldız gibi.

Sadece güce acıkmış başka liderleri yönetime getirmeye yarayacaksa isyan etmek için savaşmaya değer miydi? Masumlar için savaşmaya değerdi, evet ama... Tharion elinde olmadan bu savaşı vermenin daha iyi bir yolu olup olamayacağını düşündü. Bu savaşa liderlik edecek daha iyi insanlar olup olmadığını.

41

Bir hafta sonra Bryce Destek tesislerinin özel idman salonunda terlerken Ruhn Cormac'ın yanında durmuş gülümsüyordu.

"Konsantre olmuyorsun" dedi Cormac azarlar gibi.

"Başım gerçekten *ağrıyor*"

"Kâğıt parçasına odaklan ve oraya adım at."

"O kadar kolaydı sanki."

"O kadar kolay."

Ruhn bu konuşmayı ilk kez duyuyor olmayı isterdi. Prens Bryce'a ışınlanmayı öğretmeye çalışırken hep aynı bahanelere tanık oluyordu. Ama tüm olup bitenlerden sonra başlıca meşgaleleri bu olmuştu. Düşmanları endişe verecek kadar sessizdi.

Cormac çeşitli Fey çalışmalarına katılmadığı zaman Ruhn anlıyordu ki kuzeni Emile'in peşinde. Ruhn bile iki kez onunla birlikte gitmiş, Bryce da peşinden gelmişti; çocuk orada saklanıyor olabilir diye Küçük Ay'ın çeşitli parklarını araştırmışlardı. Hiçbir sonuç alamamışlardı. Çocuktan en ufak bir iz bile yoktu.

Tharion da dün çocuğu bulamadığını bildirmişti. Ruhn Tharion'ın alışılmadık şekilde bitkin yüzünü görünce kraliçenin onu sıkboğaz ediyor olabileceğini düşündü. Ama başka ceset bulunmamıştı. Çocuk ya burada saklanıyordu ya da biri onu yakalamıştı.

Bryce derin bir nefes aldı, nefesini salarken gözlerini kapadı. "Tamam. Hadi yeniden deneyelim."

Alnı kırıştı, sonra dudaklarından bir inilti döküldü. Olmuyordu.

Cormac sessizce güldü. "Kendini kasmayı bırak. Gölgeleri çağırma kısmına geri dönelim."

Bryce bir elini havaya kaldırdı. "İzin kâğıdı alabilir miyim?"

Ruhn bir kahkaha attı. Bryce'ın şansı gölge kısmında da pek yaver gitmemişti. Yıldız ışığı tamamdı. Ama karanlığı çağırmak... bir parçacık gölge bile oluşturamıyordu.

Ruhn'ın içinden Çukur Prensi'ne karşısında güçlü bir rakip istiyorsa bir süre beklemesi gerekeceğini söylemek geliyordu.

"Galiba büyü gücümü yitirdim" dedi Bryce, dizlerinin üzerine eğilip içini çekerek.

Cormac kaşlarını çattı. "Bir daha dene." Mühimmat ve yeni mekanik zırh prototipi nakliyatına ilişkin kimseden haber gelmemişti, Ajan Günışığı'ndan bile. Haberlerde bir şey yoktu, Cormac'ın ajanları da hiçbir şey duymamıştı.

Bu sessizlik Cormac'ı endişelendiriyordu. Ruhn'ın da sinirlerini geriyordu.

Ithan nasıl olduysa Ruhn'ın evine kolayca uyum sağlamıştı. Gece geç saatlere kadar Dec ve Flynn'le video oyunu oynuyordu, sanki ezelden beri arkadaştılar. Destek Birimi'ne gittiklerinde kurdun nasıl vakit geçirdiğine dair Ruhn'ın hiçbir fikri yoktu.

Ruhn, Geyik'in barda Bryce hakkında söylediklerine dair bir şey sormamıştı; Ithan da konuyu hiç açmamıştı tabii. Kurt kardeşinden hoşlanmışsa da bu Ruhn'ı ilgilendirmezdi. Ithan iyi bir ev arkadaşıydı: Kendi dağınıklığını da Flynn'in arkasını da topluyordu ve bira-pinponda da çok iyiydi.

Bryce derin bir nefes aldı. "Tam şurada... dev bir güç bulutu varmış gibi hissediyorum." Parmağını memelerinin arasındaki sekiz köşeli yıldızın üstünde gezdirdi. Yıldız ışığı parmağının ucunda nabız gibi atıyordu. Cevap veren bir kalp atışı gibi. "Ama o güce ulaşamıyorum."

Cormac cesaret vermek ister gibi Bryce'a gülümsedi. "Bir kez daha dene, sonra da mola verelim."

Bryce homurdanmaya başladı ama o sırada Ruhn'ın telefonu çaldı.

"Selam Dec."

"Selam. Bryce yanında mı?"

"Evet. Burada." Bryce adını duyunca ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Duyabilmek için başını telefona eğdi. "Program sonunda Danika'nın galerideki görüntü kayıtlarını analiz etmeyi bitirdi. Jesiba haklıymış. Program bir şey bulmuş" dedi Declan.

Bryce, Declan'ın sonunda taramayı bitirmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. Bir saat sonra yeni sehpasının etrafında toplanmışlardı –sehpa eskisinin kötü bir taklidiydi ama parasını Ithan ödemişti– Bryce görüntüleri açan Declan'ı izliyordu.

Hunt'ı aramaya cesaret edememişti. Celestina'ya karşı bir yanlış daha yaparsa ayrılıkları daha da uzun sürebilirdi.

Declan Bryce, Ruhn ve Cormac'a döndü. "Hayli uzun sürdü çünkü program tüm görüntüleri topladıktan sonra hepsini tarayıp Danika'nın görüntülerini seçmem gerekti." Bryce'a bakıp sırıttı. "Sen hiç çalışmaz mısın?"

Bryce kaşlarını çattı. "Sadece salı günleri."

Declan alaycı alaycı güldü. Bryce kendini Danika'yı, Lehabah'yı ve eski galeri kütüphanesini görmeye hazırlarken Declan görüntüyü oynatmak için ekrana tıkladı. Danika'nın yol yol canlı renklere boyanmış o tanıdık mısır püskülüne benzer sarı saç örgüsünü görünce Bryce'ın içi sızladı. Üstünde *Sevgiyle her şey mümkündür* yazan siyah deri ceketi. Flaş bellek o zaman ceketinin astarına gizlenmiş miydi acaba?

"Bu, Danika ölmeden iki ay öncesi" dedi Declan usulca.

Şimdi görüntüde daracık yeşil elbisesi ve on santimlik topuklularıyla Bryce vardı, Lehabah'yla *Fangs and Bangs* hakkında konuşuyordu.

Danika masada oturuyordu; ayaklarını masaya dayamış, ellerini başının altında birleştirmişti; sırıtarak Bryce'ın her zamanki gibi porno konulu bir dizinin kaliteli olamayacağına dair görüşlerini dinliyordu. Lehabah seksin bir televizyon dizisinin değerini düşürmeyeceğini söyleyerek itiraz ediyordu, sesi...

Ruhn elini Bryce'ın sırtına kaydırıp omzunu sıktı.

Ekranda Bryce Lehabah'ya peşinden gelmesini işaret etti, ikisi birlikte çıktılar. Bryce o günü, o anı hatırlamıyordu. Muhtemelen gidip bir şey alacaktı ve Lehabah'yı Danika'yla yalnız bırakmak istememişti; Danika periyi kızdırıp mavi alevler saçmasına yol açmayı pek seviyordu.

Bir saniye geçti, iki, üç...

Danika kalktı. Çevik ve amacına odaklanmış bir hali vardı, masada oturduğu süre boyunca nereye gitmesi gerektiğini kestirmeye çalışıyormuş gibi. Doğruca alçak raflardan birine gidip bir kitap çekti. Merdivenlere bir göz attıktan sonra kitabı açtı ve telefonuyla sayfaların fotoğrafını çekmeye başladı. Sayfa sayfa fotoğraf çekti.

Sonra kitabı yeniden rafa koydu. Masaya dönüp oturdu, Bryce ve Lehabah hâlâ aptal diziden bahsederek geri döndüğünde uyukluyormuş gibi numara yaptı.

Bryce ekrana doğru eğildi. "Hangi kitap o?"

"Görüntüyü netleştirdim." Declan kitabın Danika'nın simli siyah ojeli tırnakları kavramadan hemen önceki görüntüsünü açtı: *Tarih Boyunca Kurtlar: Şekil Değiştirenlerin Soyu.*

"Danika'nın parmağının şuradaki yazıya gittiğini görebilirsiniz" diye devam etti Declan, bir başka görüntüye tıklayarak. Danika kitabı açmış parmağıyla yazıyı takip ediyordu. Sonra parmağını sayfanın üst kısmına yakın bir satıra vurdu.

Aradığı şey oymuş gibi.

Bryce, Declan ve Ruhn Danika'nın elindeki kitabın hareketsiz görüntüsünü incelediler. Cormac bir telefon gelince açıklama yapmadan –ya da yapamadan– çıkıp gitmişti. Kitap deri ciltli ve eskiydi ama başlıktan Vanirlerin gelişinden sonra yazıldığı anlaşılıyordu.

"Bu basılmış bir kitap değil" dedi Declan. "Daha doğrusu modern baskı sistemiyle basılmamış. Ama bildiğim kadarıyla Midgard'ın başka hiçbir kütüphanesinde bulunmuyor. Galiba bir tür elyazması, belki de ciltlenmiş özel bir çalışma."

"Fey arşivlerinde kopyası olabilir mi?" diye sordu Ruhn, Bryce'a.

"Belki" dedi Bryce. "Ama kitap hâlâ Jesiba'nın deposunda duruyor olabilir." Telefonunu çıkarıp hemen Jesiba'yı aradı.

Jesiba ikinci çalışta telefonu açtı. "Evet Quinlan?"

"Eski galeride bir kitabın vardı. *Tarih Boyunca Kurtlar.* Nedir o?"

Bir sessizlik. Ruhn ve Dec gelişkin Fey duyuları sayesinde karşı tarafın her kelimesini duyuyorlardı.

"Demek kamera görüntülerini inceledin. İlginç, değil mi?"

"Lütfen söyle. Kitap neyle ilgili?"

"Kurt soybilim tarihi."

"Neden sendeydi?"

"Düşmanlarımın tarihini bimek hoşuma gidiyor."

"Danika senin düşmanın değildi."

"Danika'dan bahsettiğimi kim söyledi?"

"Öyleyse Sabine."

Yumuşak bir kahkaha. "Fazla gençsin."

"O kitaba ihtiyacım var."

"Ben emir almam, Yıldız Doğan Prensesi'nden bile. Sana yeterince yardım ettim." Jesiba telefonu kapattı.

"Gerçekten çok yardımcı oldu" diye homurdandı Declan.

Ama yirmi dakika sonra Marrin bir ulağın Bayan Roga'dan bir paket getirdiğini haber verdi.

"Gerçekten etkileyici" diye mırıldandı Ruhn, Bryce ne idüğü belirsiz paketi açıp deri kaplı cildi çıkarırken. "Jesiba'ya bir içki borçluyuz."

"Danika ilk sayfaların fotoğrafını çekmişti" dedi Declan; şimdi görüntüyü telefonunda açıyordu. "İlk üç sayfa olabilir. Ama parmağıyla vurduğu galiba üçüncü sayfaydı."

Bryce kitabı açarken kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Bu bir soy ağacı. Şeye kadar gidiyor... Kuzey Uçurumu'nun açıldığı zamana kadar gidiyor mu bu?" On beş bin yıl öncesine.

Bryce sayfaları karıştırırken Ruhn omzunun üstünden kitaba bakıyordu. "Buradaki son isim Gunthar Fendyr."

Bryce yutkundu. "O Lider'in babasıydı." Üçüncü sayfaya geldi, Danika'nın en çok ilgilendiği sayfaya.

"Niklaus Fendyr ve Faris Hvellen. Fendyr soyunun başı." Dudağını ısırdı. "Bu isimleri hiç duymadım."

Declan bilgisayarda bir şeyler yazdı. "Hiç sonuç yok."

"Çocuklarını aramayı dene" dedi Bryce isimleri vererek.

"Bir şey çıkmadı."

Nesil nesil isimleri denediler; sonunda Declan, "İşte" dedi. "Katra Fendyr. Şuradan... Evet, şuradan itibaren tarihi kayıtlardan ve Katra'dan bahsediyor. Beş bin yıl öncesinden başlıyor." Declan nesilleri takip edip sessizce sayarak parmağını ağacın yukarısına doğru kaydırdı. "Ama ondan önceki Fendyr'lerden hiç bahsedilmiyor."

"Peki Danika neden bunu gizli kapaklı yapma gereği duysun ki?" diye sordu Ruhn.

Bryce listedeki ilk iki ismi inceledi, Danika'nın bir şey bulmuş gibi parmağıyla üstüne vurduğu isimleri. "İsimleri neden tarihten silinmiş?"

"Ithan bilir mi?" diye sordu Declan.

"Bilmem ki." Bryce bir şeytantırnağını ısırdı. "Lider'le konuşmam gerek."

Ruhn itiraz etti. "Sabine'in geçen hafta seni öldürmeye kalktığını hatırlatmama gerek var mı?"

Bryce yüzünü buruşturdu. "Öyleyse siz ikiniz onu evden uzaklaştıracaksınız."

Bryce ne yaptığını, neden yaptığını Hunt'a telefonda söylemeye cesaret edemedi. Jesiba'yı arayarak zaten yeterince risk almıştı. Ama İn'in kapısındaki muhafızları atlatıp içeri girerken Hunt'ın eksikliğini fazlasıyla duyuyordu. Onu her an etrafı kolaçan eder halde yanı başında bulacakmış gibi geliyordu.

Declan uyduruk bir bahaneyle İn'in muhafızlarıyla tartışmakla meşguldü. Ve Destek Birimi karargâhında... Eh, eğer şanslılarsa Sabine çoktan "acil bir mesele" hakkında görüşmek üzere Ruhn'la buluşmaya gitmişti bile.

Bryce fazla sorun yaşamadan İn'in merkezinde yer alan parkta, yüksek bir meşenin gölgesinde oturmakta olan Lider'i buldu. Bir grup kurt yavrusu ayağının dibinde oynuyordu. Görünürde başka kurt yoktu.

Bryce binanın kolonlarının gölgesinden ahşap sandalyeye doğru fırladı, birkaç meraklı yavru onu görünce kulaklarını dikti.

Yavruların tüylü minik kulakları ve sürekli sallanan kuyrukları karşısında Bryce'ın göğsü sıkıştı ama gözlerini ihtiyar erkekten ayırmadı.

"Lider" dedi kurdun diğer tarafında diz çökerek; böylece kapıda hâlâ Declan'la tartışan muhafızlar onu görmeyecekti. "Biraz zaman ayırmanızı rica ediyorum."

Lider ihtiyarlıktan bulanıklaşmış gözlerinden birini araladı. "Bryce Quinlan." Kemikli göğsüne vurdu. "Bir kurt."

Ruhn saldırı sırasında Lider'in dediğini Bryce'a anlatmıştı. Bryce bunun onun için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını düşünmemeye çalışmıştı. "Nesliniz... Fendyr soyu. Danika soyunuzla neden ilgilenmiş olabilir sizce?"

Lider bir an duraksadı, sonra bir el işaretiyle yavruları yanından uzaklaştırdı. Yavrulardan biri yetişkin bir kurda kızıl saçlı bir Fey dişisinin geldiğini yetiştirene kadar herhalde beş dakikası falan vardı.

Lider sandalyesini gıcırdatarak Bryce'a döndü. "Danika tarihi severdi."

"İlk atalarınızın isimlerini öğrenmek yasaklandı mı?"

"Hayır. Ama büyük ölçüde unutuldular."

"Faris Hvellen ve Niklaus Fendyr isimleri size bir şey çağrıştırıyor mu? Danika hiç onları sordu mu?"

Lider hafızasını yokluyormuş gibi sessizliğe büründü. "Bir defa sordu. Okul için bir ödev hazırladığını söylemişti. Sonra ne oldu hiç bilmiyorum."

Bryce derin bir nefes aldı. Sehpanın gizli bölmesinden çıkan kâğıtların içinde kurt soybilimine dair bir şey yoktu. "Peki, teşekkür ederim." Zamanını boşa harcamıştı. Ayağa kalkıp parkı ve parkın ötesindeki kapıları gözden geçirdi. Artık tüyebilirdi.

Lider kuru, kemikli eliyle Bryce'ın elini tutarak onu durdurdu. "İsimlerini neden unuttuğumuzu sormadın."

Bryce irkildi. "Biliyor musunuz?"

Lider hafifçe başını salladı. "Halkımın tarih kitaplarına koymamaya özen gösterdiği bir bilgidir bu. Ama ağızdan ağıza yayıldığı için hâlâ canlıdır."

Çalılar çıtırdadı. Kahretsin. Gitmesi gerekiyordu.

"İlk Savaşlar esnasında ağza alınmayacak şeyler yaptık" dedi Lider. "Gerçek tabiatımızı terk ettik. Ondan uzaklaştık, sonra da onu bütünüyle kaybettik. Şimdiki halimize dönüştük. Özgür olduğumuzu söylesek de boynumuzda hâlâ Asterilerin taktığı tasma var. Kayışlarımız uzun, bizi evcilleştirmelerine göz yumduk. Şimdi eski halimize nasıl döneceğimizi bilmiyoruz. Büyükbabam bana bunu söylemişti. Ben de Sabine'e söyledim, gerçi dinleme zahmetine girmedi ya. Danika'ya da söyledim, o..." Elleri titriyordu. "Bence Danika bize liderlik edip eski günlere dönmemizi sağlayabilirdi. Buraya gelip Asterilerin yaratıkları haline dönüşmeden önceki günlerimize."

Bryce'ın midesi bulanıyordu. "Danika'nın istediği bu muydu?" Bu Bryce'ı hiç şaşırtmazdı.

"Bilmiyorum. Danika kimseye güvenmezdi." Bryce'ın elini bir kez daha sıktı. "Senden başka."

Yer bir hırıltıyla sarsıldı, Bryce devasa bir dişi kurdun dişlerini göstererek yaklaştığını gördü. "Sabine'le Ithan hakkında konuşmanız gerek" dedi Lider'e.

Lider gözlerini kırpıştırdı. "Ithan'a ne olmuş?"

Bilmiyor muydu? Bryce yaklaşmakta olan dişiyi gözden kaçırmadan bir adım geri çekildi. "Sabine onu kovdu, üstelik neredeyse onu öldürüyordu. Ithan şimdi kardeşimin evinde kalıyor."

O bulanık gözler bir anlığına berraklaştı. Sert ve öfkeli bir ifadeye büründü.

Dişi kurt saldırıya geçince Bryce parkın içinden kapıya doğru koşmaya başladı. Hâlâ Declan'la tartışmakta olan muhafızların yanından geçti, Declan da muhafızlara göz kırptıktan sonra Bryce'ın peşinden koşup Küçük Ay'ın kalabalığına daldı. Koşarak geçtikleri her blokta Bryce'ın aklına daha çok soru takılıyordu.

Gider gitmez kendini kanepeye atıp uzun süre düşünmeyi planlıyordu ana eve vardıklarında Cormac'ı dairenin kapısında onları beklerken buldular.

Cormac'ın üstü başı toz toprak ve kan içindeydi. "Sana ne oldu böyle?" dedi Declan; Bryce kapıyı açıp onları içeri aldı.

Cormac dolaptan buz torbasını alıp yanağına bastırarak mutfak masasına oturdu. "Ajanlarımın birinden istihbarat alırken Mordoc beni neredeyse yakalıyordu. Yanında altı dehşet kurdu vardı."

"Mordoc kokunu aldı mı yani?" dedi Bryce, harap haldeki prensi dikkatle gözden geçirerek. Eğer öyleyse Cormac kokuyu buraya kadar takip ederek...

"Hayır, yönümü hep rüzgâra doğru verdim, onun keskin burnu bile kokumu alamazdı. Askerlerin biri aldıysa da artık problem değil." Öyleyse ellerindeki kanlar ona ait değildi. Bryce kanı koklamamaya çalıştı.

"İstihbarat neydi?" diye sordu Declan, pencereye gidip aşağıdaki caddeyi gözden geçirerek; herhalde Cormac'ın peşinde birileri var mı diye bakıyordu.

"Omurga saldırısı başarıyla gerçekleştirilmiş" dedi Cormac, yara bere içindeki yüzünde sert bir ifade vardı. "Asterilerin yeni mekanik zırh prototipi ele geçirilmiş, büyük miktarda mühimmatla birlikte."

"Güzel" dedi Declan.

Cormac içini çekti. "Prototipi buraya gönderiyorlar."

Bryce irkildi. "Lunathion'a mı?"

"Koronal Adaları'na." Tekneyle iki saatlik mesafeydi. "Ydra'da bir üsse."

"Kahretsin" dedi Dec. "Burayı yine karıştıracaklar, değil mi?"

"Evet, muhtemelen Pippa ve Şafak birliği liderliğinde."

"Pippa'nın manyağın teki olduğunu bilmiyorlar mı?" dedi Bryce.

"Pippa operasyonları başarıyla yürütür. Önemli olan da bu."

"Ya Emile?" diye sordu Bryce. "Pippa onu ele geçirmeyi de başarmış mı?"

"Hayır. Çocuk hâlâ kayıp. Ajan aramaların devam ettiğini söyledi."

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Dec, Cormac'a. "Ydra'ya gidip Pippa'nın o silahlara erişimine izin vermemeleri için onları ikna etmeye mi çalışacağız?"

"Evet." Cormac başını Bryce'a doğru salladı. "Şef Ketos'a bir susamuru gönder. Galiba Hunt Athalar'ın uzmanlığına da ihtiyacımız olacak."

42

Bryce Celestina'nın odasına giden ışıl ışıl koridorda yürümeye başlamıştı ki telefonu çaldı.

Juniper. Bryce ona bir ses kaydı gönderdi. Karşılığında bir mesaj geldi. *Hemen ara.*

Korku içini asit gibi yakarken Bryce Fury'yle bir şey olmamış olsun diye dua ederek Juniper'ı aradı.

Juniper ilk çalışta telefonu açtı. "Buna nasıl cüret edersin?"

Bryce durdu. "Ne?"

"Gorgyn'i aramaya nasıl cüret edersin?"

"Ben..." Bryce yutkundu. "Ne oldu?"

"Baş dansçı oldum, işte olan bu!"

"Bu kötü bir şey mi yani?" Bir dakika içinde Celestina'nın yanında olması gerekiyordu. Geç kalamazdı.

"Kötü bir şey çünkü herkes *Prenses Bryce Danaan*'ın telefon edip HŞB *yeteneğimin hakkını vermezse* Güz Kralı'nın tüm bağışlarını geri çekeceği tehdidinde bulunduğunu biliyor!"

"Ne olmuş yani?" diye tısladı Bryce. "Prensesliğin getirdiği tek güzel şey bu değil mi?"

"Hayır! *Tam tersi*!" Juniper öfkeyle bağırıyordu. Bryce titremeye başladı. "Hayatım boyunca bunun için çalıştım Bryce! *Hayatım boyunca!* Ve sen bu işe karışıp bu başarıyı elimden aldın! Bu terfiyi senin sayende almama sebep oldun, yeteneğim ve çabalarım sayesinde değil! Ben değil, sen başardın. Çalışıp çabalayıp azmeden

ben değil, burnunu işime sokmadan edemeyen Fey Prensesi arkadaşım başardı!"

Koridordaki saat çaldı. Bryce kapatmak zorundaydı. Başmelek'le konuşması gerekiyordu.

"Bak, bir toplantıya girmek üzereyim" dedi elinden geldiğince sakin bir sesle, oysa kusmak üzereymiş gibi hissediyordu. "Ama söz veriyorum çıkar çıkmaz seni arayacağım. Eğer seni üzdüysem gerçekten..."

"Zahmet etme" dedi Juniper sertçe.

"Juniper..."

Faun telefonu kapattı.

Bryce nefes alıp vermeye odaklandı. Kyrah'nın dans derslerinden birine ihtiyacı vardı. Acilen. Terlemeye, nefes alıp vermeye, hepsinden önemlisi içini altüst eden kasırgayı boşaltıp analiz etmeye ihtiyacı vardı. Ama bu toplantı... Sırtını dikleştirdi, içindeki savaşı bir tarafa bıraktı; her şeyi berbat ettiği gerçeğini, kibirli ve aptalca davrandığını...

Celestina'nın kapısını çaldı. "Girin" dedi tatlı dişi sesi.

Bryce az evvel bir dostluğu mahveden o değilmiş gibi Vali'ye gülümsedi. "Majesteleri" dedi başını eğerek.

"Ekselans" diye karşılık verdi Celestina, Bryce yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Bu görüşmeyi de böyle ayarlamıştı. Başmelek'le Bryce Quinlan değil Fey Prensesi olarak görüşmek istemişti. Bu Başmelek'in bile kabul etmek zorunda olduğu bir davetti.

Bakalım bu başına nasıl bir dert açacaktı.

"Sadece bu görüşme için" dedi Bryce otururken. "Resmi bir talepte bulunmaya geldim."

"Anladığım kadarıyla Hunt Athalar'ın dönmesi için." Vali'nin gözleri bitkin ve hüzünlü bir ifadeyle parıldadı.

"Sadece bir süreliğine" dedi Bryce arkasına yaslanarak. "Partide seni bırakıp gittiğini biliyorum. Bilseydim o akşam ondan asla yardım istemezdim. Yani... onu istediğin gibi cezalandırabilirsin. Buna hiçbir itirazım yok."

Bu bir yalandı ama Celestina'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Onu ne kadar bir süre için istiyorsun?"

"Bir gecelik," Pippa Spetsos ve çetesinden önce Koronal Adaları'na gidip dönmesi için. Hangi Komutan gönderildiyse Spetsos'un o silahları Valkara'ya karşı kullanmasına izin vermemesi için ikna etsin diye. "Giderken de gelirken de sekiz saat araba yolculuğu yapmak yerine trenle gidelim diye düşündük. Anneme gelirken Hunt'ı da getireceğime söz verdim. Gelmezse kıyamet kopar." Bir yalan daha.

Ama Vali bunu duyunca kocaman gülümsedi. "Annen... korku saçan biri mi?"

"Ah evet. Ayrıca Hunt benimle gelmezse annemin onun hakkındaki tüm olumsuz fikirleri doğruluk kazanmış olacak."

"Ondan hoşlanmıyor mu?"

"Hiçbir erkekten hoşlanmıyor. Ona kalırsa kimse bana layık değil. Yaşım daha gençken birileriyle çıkmak benim için ne kadar zordu tahmin bile edemezsin."

"Bir de küçük bir toplumda Başmelek olduğunu düşün" dedi Celestina içtenlikle gülümseyerek.

Bryce sırıttı. "Herkes korkuyor muydu?"

"Bazıları çığlıklar atarak kaçtı."

Bryce bir kahkaha attı, Celestina'nın da aynını yaptığını görünce hayrete düştü. Bu sıcak, sevecen kadına yalan söylemek hiç de hoşuna gitmiyordu.

Celestina buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Öyleyse pek çok şey Athalar'ın ziyaretine bağlı."

"Evet. Athalar'la birlikte olmak için annemin iznine ihtiyacım yok ama... onayını almam daha uygun olur."

"Kesinlikle." Celestina'nın gülümseyen yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi.

Bryce haddi olmadığını bilse de sormadan edemedi. "Ephraim'le aran nasıl?"

Celestina'nın yüzünden bir gölge geçti, demek halinden memnun değildi. "Ephraim kusursuz bir sevgili."

"Ama?"

Celestina temkinli bir tavırla cevap verirken sesi sertleşti. "Ama uzun yıllardır dosttuk. Şimdi onu bütünüyle yeni bir açıdan tanımam gerekiyor."

Celestina çok daha fazlasını hak ediyordu. Bryce içini çekti. "Biliyorum ki... Başmelek pozisyonundasın ama kız kıza konuşmaya ihtiyacın olursa... ben buradayım."

Konuştuğu son Vali, Bryce'ı öldürmeye kalkmıştı. Bryce da onu başından vurmuştu. Bu güzel bir değişiklikti.

Celestina yine gülümsedi, yüzüne yine o sıcaklık –ve rahatlama– yayılmıştı. "Çok isterim Ekselans."

"Bu kez Bryce."

"Bryce." Celestina'nın gözleri ışıldadı. "Athalar'ı eve götür. Ve orada tut."

Bryce'ın kaşları yukarı kalktı. "Temelli mi?"

"Ailenin evine değil. Birlikte aileni ziyaret ettikten sonra yine seninle kalabilir demek istiyorum. Öyle bunalım takılıyor ki herkesin moralini bozuyor. Onu yarın sabah gönderirim. Bırakalım şafakta haber verene kadar burnu bir gece daha sürtsün."

Bryce sırıttı. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim."

Ama Vali elini önemli değil der gibi salladı. "İnan bana iyilik yapmış oluyorsun."

Bryce bir sonraki durağına doğru giderken Fury'yi aradı.

Fury sesli mesaja düşmeden telefonu açtı. "İyi bok yedin Bryce."

Bryce utanca boğuldu. "Biliyorum. Gerçekten üzgünüm."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama Juniper *mahvoldu*."

Bryce asansörden inerken boğazına oturan yumrudan kurtulmak için yutkunmaya çalıştı. "Lütfen ona çok üzgün olduğumu söyle. Çok çok üzgün olduğumu. Yardım etmeye çalışıyordum, böyle olsun istemedim."

"Biliyorum" dedi Fury. "Ama bu işe karışmayacağım."

"Sen onun sevgilisisin."

"Kesinlikle. Sen de dostusun. Benim de dostumsun. Aracılık yapmayacağım. Ona biraz zaman ver, sonra konuşmaya çalışırsın."

Bryce yıpranmış bir duvara yaslandı. "Tamam. Ne kadarlık bir süre?"

"Birkaç hafta."

"Bu çok fazla!"

"Mahvoldu dedim. Hatırladın mı?"

Bryce göğsünü, ışık saçmayan yara izini ovuşturdu. "Kahretsin."

"Nasıl özür dileyeceğini düşünmeye başla" dedi Fury. Sonra ekledi: "Danika ya da çocuk meselesini çözebildin mi?"

"Henüz değil. Yardım etmek ister misin?" Telefonda ancak bu kadarını söylemeyi göze alabilirdi.

"Hayır. O işe de karışmayacağım."

"Neden?"

"Şu anda hayatımda çoğu şey yolunda gidiyor" dedi Fury. "Biri de June. Hiçbirini riske atamam. June'un güvenliğini de."

"Ama..."

"Nasıl özür dileyeceğini düşün. Unutma." Fury telefonu kapattı.

Bryce yutkunarak mide bulantısını, kendine duyduğu nefreti ve tiksintiyi bastırmaya çalıştı. Sessiz koridorda tanıdık bir odaya doğru yürüyüp kapıyı çaldı. Karşısında üstü çıplak ve sunball şapkasını ters takmış olan Hunt'ı buldu. Bedeni terden parlıyordu. Spor salonundan yeni dönmüş olmalıydı.

Hunt irkildi. "Burada ne..."

Bryce kollarını boynuna dolayarak bir öpücükle Hunt'ı susturdu.

Hunt güldü ama elleri Bryce'ı belinden kavrayıp havaya kaldırdı, Bryce bacaklarını Hunt'a doladı. Hunt dilini derine kaydırarak Bryce'ın ağzında dolaştırmaya başladı. "Selam" dedi dudaklarını çekmeden, sonra öpmeye devam etti.

"Haberi vermek istedim" dedi Bryce, Hunt'ı çenesinden, boynundan öperek. Hunt'ın siki sertleşmişti bile. Bryce adeta eriyordu.

"Neymiş?" Elleri Bryce'ın kalçalarını yoğurup okşuyordu.

"Yarın sabah" dedi Bryce onu dudaklarından tekrar tekrar öperken. "Buradan çıkıyorsun."

Hunt, Bryce'ı yere bıraktı. Tam olarak değil ama öyle hızlı indirdi ki Bryce'ın ayakları yere çarptı. "Ne?"

Bryce ellerini Hunt'ın terden ıslanmış kaslı göğsünde gezdirdi, sonra çamaşırının beliyle oynamaya başladı. Parmağını istekle dikilmiş sikinde gezdirdi. "Küçük bir tatile çıkıyoruz. O yüzden bu gece yine moralin bozulmuş gibi takılmaya gayret et."

"Ne?"

Bryce, Hunt'ın göğüs kaslarını öptü; ağzını kahverengi meme ucunda gezdirdi. Hunt ellerini Bryce'ın saçlarına kaydırarak hafifçe inledi. "Yanına mayo al" diye mırıldandı Bryce.

Arkalarından bir kıkırdama geldi, Bryce kaskatı kesilip arkasına dönünce Pollux'u gördü. Pollux kolunu güzel bir dişinin omzuna atmış yanlarından geçiyordu. "Hunt sana saatlik ödeme mi yapıyor?" dedi Çekiç.

Dişi –*Geyik*– kıs kıs güldü ama hiçbir şey söylemedi. Solas aşkına, Geyik... çok güzel ve korkunçtu. Sayısız insana işkence yapmıştı. Onları öldürmüştü... büyük ihtimalle Sofie Renast da dahil. Cormac onu görse, bu kadar yaklaşsa, riski göze alıp öldürmeye kakışır mıydı?

Bryce'a bakarken Geyik'in kehribar rengi gözleri ışıldadı, sanki aklından geçenleri biliyordu. Davetkâr bir ifadeyle gülümsedi.

Ama durmayıp yollarına devam ettiler, arkadan son derece normal bir çift gibi görünüyorlardı. Bryce kendini tutamayıp Pollux'un arkasından seslendi. "Gerçekten artık yeni espriler bulman gerekiyor Pollux."

Pollux beyaz kanatlarını sıkıca toplayıp başını çevirerek ters ters baktı. Neyse ki Bryce tatlı tatlı gülümseyince lanet sevgilisiyle birlikte yürümeye devam etti.

Bryce, Hunt'ın gülümsediğini gördü; bu gülümsemeyi görünce Juniper hakkında duyduğu suçluluk, Fury'nin yaşattığı hayal kırıklığı, Geyik'e bu kadar yakın olmanın verdiği korku, hatta Hunt'a anlatmak için yanıp tutuştuğu her şey uçup gitti. Hunt elinden tutup onu içeri çekti ama Bryce ayak diredi. "Yarın sabah" dedi boğuk bir sesle, her santimi arzuyla sızlıyordu. "Benim evde buluşuruz."

O zaman ona her şeyi anlatacaktı. Birbirlerini son gördüklerinden beri olan inanılmaz şeyleri.

Hunt söylemediklerini de duymuş gibi başını salladı. Bryce'ı yeniden kendine çekti, Bryce ona sarılıp öpücüğüne karşılık vermek için başını geriye attı. Hunt'ın eli taytının ön kısmına kaydı. Parmakları onu bekleyen ıslaklığı bulduğunda dudaklarını Bryce'ın dudaklarından ayırmadan hırıldadı.

Hunt, kışkırtıcı daireler çizerek klitorisini okşarken Bryce hafifçe inledi. "Şafakta görüşürüz Quinlan."

Hunt Bryce'ın alt dudağını hafifçe ısırdıktan sonra odasına girdi. Kapıyı kapatırken parmaklarını yalıyordu.

Ithan elinde çalan telefona bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Lider.

Lider'in telefon numarası bütün Valbaran kurtlarının telefonunda kayıtlıydı. Ama Ithan şimdiye dek bu numarayı ne aramış ne de Kurtların Lideri tarafından aranmıştı. Hayra alamet olmasa gerekti.

Sokağın ortasında durdu, çizmelerinin altındaki kaldırım taşlarına neon ışıklı tabelaların renkli yansımaları düşüyordu. Derin bir nefes alarak telefonu açtı. "Alo?"

"Ithan Holstrom."

Lider onu göremiyor olduğu halde Ithan başıyla selam verdi. "Evet Sayın Lider."

Liderin sesi ileri yaşından dolayı ölgün çıkıyordu. "Bugün artık İn'de kalmadığını haber aldım."

"Evet, Sabine öyle emretti."

"Neden?"

Ithan yutkundu. Nedenini söylemeye cesareti yoktu. Nasıl olsa Sabine inkâr ederdi. Sabine, Lider'in kızıydı.

"Bana nedenini söyle." Şimdi Lider'in sesinde Alfa olduğu gençlik yıllarındaki gibi bir tını vardı. Bu erkek Fendyr ailesini Valbara'da hatırı sayılır bir güç haline getirmişti.

"Belki kızınıza sorsanız daha iyi olur."

"Ben senden duymak istiyorum köpekçik."

Ithan yutkundu. "İlkbahardaki saldırı esnasında emirlerine itaat etmediğim ve Asphodel Çayırları'ndaki insanların yardımına koştuğum için beni cezalandırdı. Ayrıca dergide çıkan bir haberde Bryce Quinlan'ın saldırı sırasındaki davranışlarını övdüğüm için."

"Anlıyorum." Anlaşılan Lider duyacağını duymuştu. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Ithan gerildi. "Ben, şey, Prens Ruhn Danaan ve arkadaşlarıyla kalıyorum. Destek Birimi'nin Fey bölümünde onlara yardım ediyorum." İsyana yardımcı oluyorum.

"Olmak istediğin yer orası mı?"

"Başka seçeneğim var mı?"

İnsanın sinirlerini geren bir sessizlik. "Seni kendi sürünün Alfa'sı yapacaktım. Sende bu yeteneğin olduğunu sezmiştim. Diğerleri liderlik etsin diye çok uzun süre bu yeteneğini baskıladın."

Yer Ithan'ın ayaklarının altında sallanıyor gibiydi. "Ee... Ya Sabine?" Ithan'ın başı dönüyordu.

"İstediğin buysa kızımı ben hallederim."

Ithan sürüsünde kimlerin olacağını bile bilmiyordu. Connor'ın ölümünden sonra kendini eski arkadaşlarından ve ailesinden o kadar soyutlamıştı ki Amelie'nin sürüsü haricinde kimseyle ilişki kurmamıştı. İn'de arkadaş diyebileceği tek kişi Perry'ydi ve o da hep kız kardeşinin tarafında olmuştu. Ithan zorlanarak yutkundu. "Gerçekten onur duydum ama... bunu düşünmem gerek."

"Çok badireler atlattın evlat. İstediğin kadar düşün, teklifim hâlâ geçerli olacak. Değerli bir kurdu daha kaybedemem, özellikle de Feylere kaptırarak." Ithan hoşça kalın diyemeden ihtiyar kurt telefonu kapadı. Serseme dönen Ithan sokaktaki tuğla binalardan birinin duvarına yaslandı. Alfa.

Ama... Lider öldükten sonra Sabine'in gölgesinde bir Alfa olacaktı. Lideri Sabine olacaktı. Amelie, Sabine'in Görünür Lider'i olarak hüküm sürecekti. Sabine de ölünce Amelie Lider olacaktı.

Ithan ikisine de hizmet etmeyi pek istemiyordu. Ama... Valbaran sürülerini Sabine'in gaddarlığına terk ederek kurtlara, abisinin mirasına ihanet etmiş olmayacak mıydı?

Saçlarını yüzünden geriye attı. Saçları şimdi sunball oynadığı zamanlardan bile daha uzundu. Saçının bu halini sevip sevmediğini bilmiyordu.

Kahretsin, *kendini* sevip sevmediğini bile bilmiyordu.

Ithan sırtını dikleştirerek yaslandığı duvarı bırakıp yürümeye devam etti ve hedefine vardı. Astoronom'un dehşet dolu binasının devasa kapısı kapalıydı. Ithan hilal şeklindeki çıngırağa bir kez asıldı.

Kapıyı açan olmadı.

Çıngırağı bir kez daha çekti, sonra kulağını metal kanatlardan

birine koyup dinledi. İçerideki makinelerin uğultusunu duyabildiği halde hiç ayak sesi gelmiyordu. Kapıya iki kez vurdu, sonra omzuyla yüklendi. Kapı gıcırdayarak açıldı, karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Ithan içeri girip ağır kapıyı arkasından usulca kapattı. "Kimse yok mu?"

Cevap veren olmadı. Ithan devasa alanın ortasında hafifçe pırıldayan üç tanka doğru yürüdü. Hayatında hiç bu kadar tuhaf ve rahatsız edici bir şey görmemişti, böyle bir hayat sürmesi için satılmış üç varlık. Varoluş demek daha doğruydu. Çünkü buna hayat denemezdi.

Gerçi o ne bilecekti. İki yıldır onun da bir hayatı yoktu.

Geçen hafta yaptıkları ziyaretin etkisi içinde geçmemiş bir yara gibiydi.

Gördüğü ne varsa lanetleyerek buradan çıkıp gidebilirdi ama yine de Astronom'a parasını vermişti. Burayı işletmeye devam etsin diye.

Bryce'ın da rahatsız olduğunu biliyordu ama o hemen Danika meselesine koşturmaya geri dönmüştü; zaten prenses olduğundan elleri bağlıydı, herkesin gözü önünde olay çıkaramazdı. Özellikle de son günlerde tehlikeli bir sınırı aşmışken... herhangi ek bir denetim sonunu getirebilirdi.

Ama kimsenin Ithan'ı umursadığı yoktu. Lider ne derse desin.

"Merhaba" diye seslendi tekrar, sesi karanlığın içinde yankılandı.

"Burada değil." Boğuk bir dişi sesiydi bu.

Ithan hızla arkasına döndü, karanlığı tararken elini silahına attı. Kurt görüşü karanlığı delerek konuşanın yerini bulmasını sağladı. Onu görünce eli belinden aşağı sarktı.

Kestane rengi uzun saçlar mistiğin incecik solgun kollarına dökülmüştü, üstünde üç mistiğin de giydiği beyaz kıyafet vardı. Koyu renk gözleri boş boş bakıyordu, orada değilmiş gibi. Yüzü bu kadar zayıf olmasa güzel sayılabilirdi. Bu kadar kederli.

Ithan yutkundu, yavaşça mistiğin kemikli bacaklarını göğsüne çekerek dibine büzüldüğü duvara doğru yürüdü. "Ben... patronunu görmek istemiştim."

Sahip demek istememişti, oysa ihtiyar sürüngen gerçekten de sa-

hipleriydi. Karanlıkta mistiğin biraz ötesindeki çalışma tezgâhını ve tezgâhın üzerinde duran küçük kutuyu seçebiliyordu. Kutudan ışık sızıyordu ve Ithan'ın kutuda ne olduğuna dair iyi bir tahmini vardı. Kim olduğuna dair, o dört yüzüğün içine hapsedilmiş olanlar, anlaşılan o kadar değerliydiler ki ihtiyar şehirde dolaşırken onları üstünde taşımaktansa burada bırakmayı tercih etmişti.

Mistiğin yıllardır konuşmamış gibi çatlak çıkan sesi duyuldu. "Diğer ikisini tekrar yerine koydu ama benim makinemi onarmak için gereken parça elinde yoktu. Engerek Kraliçe'yle görüşmek için Et Pazarı'na gitti."

Ithan mistiğin neyin nesi olduğunu anlamaya çalışarak kokladı. Bu mesafeden tek alabildiği tuz kokusuydu. Üstüne tamamen tuz kokusu sinmiş gibiydi. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Mistik hâlâ az ilerideki makineye bağlıymış gibi boş boş Ithan'a baktı. "Beni serbest bırakan sendin." Solas aşkına, mistik tıpkı... Vanir kıpırtısızlığıyla oturuyordu. Ithan yanına gidene dek ne kadar hareket ettiğinin farkına varmamıştı. Üstelik kendini kurtlara özgü o kıpırtısızlık konusunda son derece yetkin görürdü.

"Evet, üzgünüm." Ama kelime kafasına takıldı... *serbest bırakan*. Geri dönmek için yalvarmıştı. Ithan o zaman mistiklerin içinde gezindiği o aralığa dönmek istediğini sanmıştı ama... Ya mistik bu dünyayı kastettiyse, eski hayatına dönmek istediğini? Onu buraya satan ailesine?

Bu Ithan'ın sorunu değildi, onun çözmesi gereken bir problem değildi. Yine de sordu. "İyi misin?" İyi görünmüyordu. Connor'ın öldüğünü öğrendiği gece yatakhanenin banyosunda nasıl oturduysa mistik de aynı öyle oturuyordu.

Mistik, "Birazdan döner" demekle yetindi.

"Öyleyse bekleyeyim."

"Buna pek sevinmeyecek."

Ithan rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "Merak etme, param var."

"Başına büyük iş açtın. Seni kapı dışarı eder."

Ithan bir adım daha yaklaştı. "Öyleyse sen bana yardım eder misin?"

"Tankın içinde olmadığım sürece hiçbir şey yapamam. Makinelerin nasıl çalıştığını bilmediğim için diğerlerine de soramam."

"Tamam."

Mistik başını yana eğdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ithan zorlanarak yutkundu. "İblis prens abimin şimdilik güvende olduğunu söylerken gerçeği mi söylüyordu?"

Mistik kaşlarını çattı, dolgun dudakları anormal derece solgundu. "Ben sadece diğerlerinin yaşadığı dehşeti sezebiliyorum" dedi tankları göstererek. "Söylenenleri değil."

Ithan ensesini kaşıdı. "Pekâlâ. Teşekkürler. Bilmek istediğim sadece bu." Connor'ın güvende olduğundan emin olmak zorundaydı. Ona yardım etmenin bir yolu olsa gerekti.

"Bir nekromensır bulabilirsin" dedi mistik. "Onlar gerçeği bilir."

"Nekromensırların sayısı az, ayrıca hayli denetim altında tutuluyorlar" dedi Ithan. "Yine de teşekkürler. Ve şey... bol şans."

Ithan kapıya doğru döndü. Mistik hafifçe kıpırdanınca kokusu Ithan'ın burnuna geldi. Kar, köz ve...

Ithan kaskatı kesildi. Hızla mistiğe döndü. "Sen bir kurtsun. Burada ne işin var?"

Mistik cevap vermedi.

"Sürün buna müsaade ediyor mu?" Öfkeden kan beynine sıçramıştı. Parmak uçlarında tırnaklar belirdi.

"Ailemin sürüsü yoktu" dedi mistik boğuk bir sesle. "Ben ve on kardeşimle birlikte Nena tundralarında dolaşıyorlardı. Üç yaşıma geldiğim zaman yeteneğim su yüzüne çıktı. Dört yaşımda oradaydım." Tankı gösterince Ithan dehşetle irkildi.

Bir kurt ailesi yavrusunu *satmıştı* ve yavru o tankın içine girmişti...

"Ne zamandır?" diye sordu öfkeden titreyerek. "Ne zamandır buradasın?"

Mistik başını iki yana salladı. "Ben... Bilmiyorum."

"Ne zaman doğdun? Hangi yıl?"

"Bilmiyorum. Dalış'ı yapalı ne kadar olduğunu bile hatırlamıyorum. Astronom kaydetsin diye bir görevli getirmişti ama... Hatırlamıyorum."

Ithan göğsünü ovuşturdu. "Solas." Mistik onun kadar genç görünüyordu ama Vanirler için bunun bir anlamı yoktu. Yüzlerce yıldır hayatta olabilirdi. Tanrılar aşkına, Dalış'ı burada nasıl yapabilmişti? "Adın ne? Soyadın?"

"Annem ve babam bana isim koymadı, ben de onların ismini hiç bilmedim, Anne ve Baba diye bildim." Sertleşen sesinde hafif bir öfke seziliyordu. "Gitsen iyi olur."

"Burada kalamazsın."

"Tersini söyleyen bir kontrat var."

"Sen bir *kurtsun*" diye hırladı Ithan. "Burada aptal bir *kafeste* tutuluyorsun." Doğruca Lider'e gidecekti. Bu adı sanı belirsiz dişiyi salması için Astronom'a emir vermesini isteyecekti ondan.

"Kardeşlerim ve ana babam ben buradayım diye karınlarını doyurup rahatça yaşayabiliyorlar. Buradan çıkarsam bu da sona erer. Yine sefalete düşerler."

"Bu çok kötü" dedi Ithan, yine de mistiğin yüzünde onu buradan çıkaramayacağını söyleyen o kararlı ifadeyi görebiliyordu. Ailesi hayatta kalsın diye kendini feda etmesini de anlayabiliyordu. O yüzden tavrını değiştirdi. "Adım Ithan Holstrom. Bir gün buradan çıkmak istersen bana haber yolla." Nasıl yollayacağını bilmiyordu ama... belki birkaç ayda bir onu kontrol etmeye gelebilirdi. Ona soru sormak için bahaneler bulabilirdi.

Mistik temkinli gözlerle baksa da başını salladı.

Ithan'ın aklına o zaman çok uzun zamandır tankın içinde yaşamaktan bacakları zayıf düşmüş olduğu için mistiğin soğuk zeminde oturuyor olabileceği geldi. Bu halde olmasının sebebi o ihtiyar pislikti.

Ithan battaniye gibi bir şey bulmak için etrafı taradı ama hiçbir şey bulamadı. Üstünde sadece tişörtü vardı, tam elini tişörtün eteğine atmışken, "Yapma" dedi mistik. "O zaman buraya geldiğini anlar."

"Peki."

Mistik başını iki yana salladı. "Son derece sahiplenicidir. Ondan başkasıyla temasa geçtiğimden şüphelenmesi bile beni uyduruk bir soruyla Cehennem'e göndermesine yeter." Hafifçe titredi. Demek bunu daha önce yapmıştı.

"Neden?"

"İblisler oyun oynamayı sever" diye fısıldadı mistik.

Ithan'ın boğazı tıkandı. "Gitmek istemediğinden emin misin? Seni buradan hemen çıkarabilirim, gerisini de sonra düşünürüz. Lider seni korur."

"Lider'i tanıyor musun?" Sesi hayret doluydu. "Ben sadece küçükken annem ve babamın ondan bahsettiğini duymuştum."

Demek kendilerini dünyaya bütünüyle kapatmamışlardı. "Lider sana yardım eder. Ben de ederim."

Mistiğin yüzünde yine dalgın bir ifade belirdi. "Gitmen gerek."

"Peki."

"Peki" dedi mistik de, sesinde yine o belirsiz öfke vardı. Bir parça üstünlük duygusu içindeki kurdu uyandırmıştı.

Ithan gözlerini ona bakmakta olan mistiğe dikti. Sadece bir parça üstünlük değil... bir *Alfa*'nın üstünlüğüyle parıldıyordu bu gözler. Ithan'ın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, kurt içgüdüleri meydan mı okusa yoksa boyun mu eğse karar vermeye çalışıyordu.

Bir Alfa. Burada, bir tankın içinde. Öyleyse ailesinin varisi olabilirdi. Dört yaşında bile olsa ailesi ne olduğunu biliyor muydu? Ithan hırlamamak için kendini zor tutuyordu. Anne babası aile üzerindeki hâkimiyetlerine bir tehdit olarak gördükleri için mi onu buraya göndermişlerdi?

Ama Ithan bu soruyu bir kenara bıraktı. Yeniden kapıya yöneldi. "Bir ismin olmalı."

"Eh, yok işte" diye tersledi mistik.

Ses tonuna, kırılmaz direncine bakılırsa kesinlikle Alfa'ydı.

İçindeki kurdun dalaşmaktan hoşlanacağı biri.

Ve onu burada bırakıp gitmek... bu Ithan'a hiç doğru gelmiyordu. Ona, ne kadar yenilmiş ve yalnız da olsa içindeki kurda doğru gelmiyordu. Bir şey yapması gerekiyordu. Ne olursa. Ama mistik buradan kesinlikle ayrılamayacağına göre... Belki de yardım edebileceği başka biri vardı.

Ithan tezgâhta duran küçük kutuya baktı, hiç düşünmeden kutuyu kapıverdi. Mistik ayağa kalmaya çalıştıysa da zayıf bacakları ona ihanet etti. "Onları alırsan seni *öldürür*..."

Ithan yüzüklere hapsolmuş ateş perilerinin bulunduğu kutuyla kapıya yürüdü. "Bununla ilgili bir sorunu varsa Lider'le çözebilir." Ve bir kurdu neden burada esir tuttuğunu da açıklar.

Mistik yutkundu ama başka bir şey söylemedi.

Ithan dışarıya, içeriden sonra insanı rahatsız edecek kadar normal görünen sokağa çıkıp ağır kapıyı arkasından kapattı. Ama mistiklerden hızla uzaklaştığı halde aklı tekrar tekrar dişi mistiğe kayıp duruyordu.

Karanlığa hapsolmuş isimsiz kurt.

"Yarın için yirmi beş kişilik bir su ekibi istiyorum" dedi Tharion kraliçesine; ellerini arkasında kenetlemişti, kuyruğu nehrin sularında gelişigüzel sallanıyordu. Nehir Kraliçesi tahtının yanındaki mercan kayalarının arasında insanımsı formda oturuyordu, koyu mavi elbisesi suya yayılmıştı.

"Hayır" demekle yetindi kraliçe.

Tharion gözlerini kırpıştırdı. "Elimizde yükün Pangera'dan yola çıktığına ve Pippa Spetsos'un çoktan oraya gittiğine dair sağlam istihbarat var. Onu yakalayıp Emile'in nerede olduğu hakkında sorguya çekmemi istiyorsanız desteğe ihtiyacım olacak."

"Mavi Saray'ın da bu işe karıştığına şahit olacak çok sayıda tanık demek istiyorsun yani?"

Bu işe neden karışıyoruz ki zaten? diye sormaya cesaret edemedi Tharion. *Çocuğun gücüne sahip olmak dışında bu işten çıkarınız nedir?*

Kraliçe devam etti: "Yalnız başına gideceksin. Anladığım kadarıyla şu an... birlikte çalıştığın insanlar da seninle olacak."

"Evet."

"Arkadaşlarının gücünü düşünürsek bu kadarı Spetsos'u sorguya çekmek için yeterli olmalı."

"Beş mer ajanı bile..."

"Sadece sen Tharion."

Tharion kendini tutamadı. "Gören de beni öldürmeye çalıştığınızı düşünür."

Nehir Kraliçesi yerinde yavaşça döndü. Tharion nehir yatağının hafifçe titrediğine yemin edebilirdi. Ama kraliçe konuşurken sesi

insanı ürpertecek kadar sakindi. "Öyleyse onurumu bu tür iftiralara karşı koru ve buraya canlı dön."

Tharion dişlerini sıksa da başını eğerek selam verdi. "O zaman kızınızla vedalaşabilir miyim? Belki bir daha buna şansım olmaz."

Kraliçenin dudakları yukarı kıvrıldı. "Bence kızımı yeterince üzdün."

Doğru söylüyordu. Kraliçe pek çok açıdan bir canavar olabilirdi ama bu konuda haklıydı. Bu nedenle Tharion öfkesini alsın diye kendini akıntıya bırakarak berrak sulara yüzdü.

Emile'in gücünü ele geçirmek için bir şans varsa Nehir Kraliçesi bu şansı kesinlikle kaçırmayacaktı.

Tharion ise onu durdurabilmeyi umuyordu.

Rüya köprüsündeki koltuklar kadife kanepelere dönüşmüştü.

Ruhn kendi kanepesine oturup etrafını saran sonsuz karanlığı gözden geçirdi. Gün'ün "tarafındaki" uzanma koltuğunun ötesine doğru baktı. Eğer peşinden oraya giderse Gün'ün zihnine girer miydi? Onun gördüklerini görür müydü? Onun gözlerinden bakıp kim olduğunu, nerede olduğunu anlar mıydı? Kafasındaki her düşünceyi okuyabilir miydi?

Bir başkasıyla zihin yoluyla konuşabiliyordu ama o zihne gerçekten *girmek*, Avallen'deki kuzenleri gibi düşüncelerini okumak... Bunu böyle mi yapıyorlardı? Ona iğrenç bir saygısızlık gibi geliyordu. Ama Günışığı onu davet ederse, orada olmasını isterse Ruhn bunu başarabilir miydi?

Karşısında alevler dalgalandı, işte Gün oradaydı, kanepeye yayılıyordu.

"Selam" dedi Ruhn arkasına yaslanarak.

"Bana ileteceğin bir şey var mı?" dedi Günışığı.

"Bu akşam resmi takılıyoruz demek."

Günışığı oturduğu yerde doğruldu. "Köprü bir bilgi yolu. Öncelikli vazifemiz bu. Amacın flört etmekse bunun için başka bir yere gitmeni öneririm."

Ruhn hafifçe güldü. "Sana kur yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Karşında erkek bir ajan olsa yine böyle *selam* der miydin?"

"Muhtemelen evet." Ama sonra itiraf etti. "Tabii aynı ses tonuyla değil."

"Kesinlikle."

"Peki, beni yakaladın. Cezamı çekmeye hazırım."

Günışığı bir kahkaha attı, Ruhn'ın daha önce hiç duymadığı gür ve gırtlaksı bir sesle gülmüştü. "Vereceğim türden bir *cezaya* dayanabileceğini sanmıyorum."

Ruhn'ın taşakları elinde olmadan gerildi. "Beni bağlayacak mısın yani? Yoksa kırbaçlayacak mısın?"

Ruhn Günışığı'nın bir an altdudağını ısırdığını gördüğüne yemin edebilirdi. "İkisi de değil. Yatakta bu tür şeylerden hoşlanmam. *Sen* ne tercih edersin?"

"Ben her zaman hanımlara bırakırım. Bana hepsi uyar."

Günışığı başını yana eğdi, kanepenin yanından bir alev şelalesi döküldü; Günışığı uzun, güzel saçlarını yana atmış gibi. "Demek... dominant bir erkek değilsin."

"Ah, dominantımdır" dedi Ruhn sırıtarak. "Ama partnerlerimi yapmak istemedikleri şeylere zorlamam."

Bunu duyunca Günışığı onu dikkatle süzdü. "*Dominant* olduğunu söylerken gurur duyuyor gibisin. Öyleyse kurt musun? Bir tür şekil değiştiren?"

"Şimdi de sen kim olduğumu öğrenmeye çalışıyorsun."

"Kurt musun?"

"Hayır. Peki *sen* kurt musun?"

"Sana öyle mi görünüyorum?"

"Hayır. Bence..." Havadan, düşlerden ve intikamdan oluşmuş biri gibi. "Gökyüzü ve Nefes Hanesi'ndensin."

Günışığı kaskatı kesildi. Ruhn bilmiş miydi? "Neden öyle söyledin?"

"Bana rüzgârı hatırlatıyorsun." Ruhn açıklamaya çalıştı. "Güçlüsün, hiç zorlanmadan serinletebilir ya da dondurabilirsin, kimseye görünmeden dünyayı şekillendirebilirsin. Sadece yarattığın etkiyle." Sonra ekledi: "Şimdi söylerken bana yalnızlık dolu bir hayat gibi geldi."

"Öyle" dedi Günışığı, kabullenmesi Ruhn'ı şaşkına çevirdi. "Ama nazik sözlerin için teşekkür ederim."

"Nazik mi?"

"Söylediklerin doğru. Beni görüyorsun. Bu herkesin yapabildiği bir şey değildir."

Bir an birbirlerine baktılar. Alevler yer değiştirince iri çekik gözler ortaya çıktı, ateşten ibaret olsalar da Ruhn şekillerini seçebiliyordu. Bu gözlerin berraklığı bir kez daha alevlerle örtüldü. Ruhn hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Sanırım sana isyancıların Omurga saldırısını başarıyla gerçekleştirdiğini söylemem gerek. Yarın akşam Asterilerin mekanik prototipini Koronal Adaları'na getiriyorlar."

Günışığı yerinde doğruldu. "Neden?"

"Bilmiyorum. Haber kaynağım öyle söyledi. Bir grup isyancı yükü teslim almak üzere orada olacak. Sonra ne olacak hiç bilmiyorum." Cormac meleklerin savaşlarda sık sık karşılaştığı insan zırhlarından ne tür farklılıklar taşıdığını anlamak için Athalar'dan Asterilerin prototipini incelemesini istemişti.

Çünkü içlerinde bir mekanik zırhla karşı karşıya gelmiş tek kişi Athalar'dı. Athalar Pangera'da bu kıyafetleri parçalamış ve tekrar bir araya getirmişti. Cormac insan isyancıların yanında savaştığından hiç bu kıyafetlere karşı dövüşmemişti ve Asterilerin modelinin aynısını yapmanın onlara fayda sağlayıp sağlamayacağını anlamak için dışarıdan birinin fikrini almak istiyordu.

Ayrıca Athalar gittiği için Bryce da gidiyordu. Tabii ki Ruhn da Bryce gittiği için gidiyordu. Tharion da Nehir Kraliçesi'nin emri gereği onlara katılacaktı.

Flynn, Dec ve Ithan gelmiyordu; çok sayıda insan şüphe uyandırabilirdi. Ama bunu öğrenince kızmışlardı. *Zavallı Holstrom'u yedek kulübesine koyuyorsunuz* diye yakınmıştı Flynn. Dec de *Bunun bir erkeğin egosunu nasıl etkileyeceğinden haberiniz var mı?* diye eklemişti. Ithan onlara hak vererek bir şeyler homurdanmış ama karşı çıkmamıştı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Kurdun aklı başka yerlerde gibiydi.

"Oraya kimler gidiyormuş?"

Ruhn başını yana eğdi. "Pippa Spetsos ve Şafak birliğinin de orada olacağını haber aldık. Kayıp biri hakkında ona soracağımız bazı şeyler var."

Günışığı doğruldu. "Valbaran cephesinin komutası Spetsos'a mı veriliyor?"

"Bilmiyorum. Ama orada Komutan'lıktan kim görevliyse tersine ikna etmeyi umuyoruz. Spetsos ve Şafak birliğinin arkalarında bir dizi ceset bıraktığına dair şüphelerimiz var."

Gün bir an sessizliğe gömüldükten sonra sordu: "Prototipi taşıyan geminin adını biliyor musun?"

"Hayır."

"Hangi adaya gidiyor peki?"

"Beni neden sıkıştırıyorsun?"

"Tuzak olmadığından emin olmak istiyorum."

Ruhn sırıttı. "Yoksa ölürsem beni özler misin?"

"Ölmeden önce senden alacakları bilgi yüzünden."

"Çok kalpsizsin Gün. Gerçekten kalpsizsin."

Günışığı hafifçe güldü. "Hayatta kalmanın başka yolu yok."

Doğru söylüyordu. "Ydra'ya gidiyoruz. Tek bildiğim bu."

Günışığı bu isim onun için bir şey ifade ediyormuş gibi başını salladı. "Seni yakalarlarsa yapacağın en mantıklı şey kaçmak. Onlarla dövüşmeye kalkma."

"Böyle programlanmadım."

"Öyleyse kendini buna proglamla."

Ruhn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama bence..."

Gün tıslayarak öne eğildi. Şiddetle sarsılarak kıvranmaya başladı.

"Gün?"

Günışığı derin bir nefes alıp yok oldu.

"Gün!" Ruhn'ın sesi boşlukta yankılandı.

Ruhn hiç düşünmeden uzanma koltuğuna doğru koştu, köprünün diğer ucuna varıp karanlığın içinde kendini Günışığı'nın peşinden boşluğa bıraktı.

Kaskatı siyah bir duvara çarptı. Yavaşlayan zaman beraberinde bir belirip bir kaybolan hisleri de getirdi. Görüntü yoktu, sadece... *dokunuşlar.*

Gün'ün *canını yakacak kadar sıkıca kavranmış olan sol bileğinin kemikleri eziliyordu; onu uyandıran, köprüden çekip alan da bu acıydı...*

Teslim olmak, kendini bırakmak, onun olmak için kendini zorluyordu, bunun tadını çıkarmanın bir yolunu bulmak. Dişler meme ucunu kavrayıp sıkıştırdı...

Ruhn yere düşüp kendine geldi. Elini siyah duvara koyarak ayağa fırladı.

Hiçbir şey yoktu. Neler olduğunu anlatacak tek bir yankı yoktu.

Eh, Ruhn ne olduğunu *biliyordu*. Sert seksi hissetmişti ve içinde bunun karşılıklı olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı, yine de... bu çok anlamsızdı. Günışığı'nın yanında yatan her kimse onu bununla uyandırmıştı. Karşısında kopkoyu bir karanlık uzanıyordu. Günışığı'nın zihin duvarı.

Ruhn neden beklediğini bilmiyordu. Neden kaldığını. Duvarda tekrar bir alev belirene kadar ne kadar zaman geçtiğini.

Günışığı'nın ateşi o kadar azalmıştı ki Ruhn yaklaşan uzun bacakları seçebiliyordu. Gün yere diz çökmüş olan Ruhn'ı görünce durdu. Sonra o da dizlerinin üstüne çöktü, alevler yine bütün bedenini sarıverdi.

"İyi misin?" diye sordu Ruhn.

"Evet." Sesi sönmüş korlardan bir tıslama gibiydi.

"Ne oldu öyle?"

"Daha önce hiç seks yapmadın mı?"

Ruhn bu sarsıcı soru karşısında doğruldu. "İyi misin?" diye sordu bir kez daha.

"İyiyim dedim ya."

"Sen hiç de..."

"Hayır. Birden o istedi, ben de evet dedim."

Buz gibi ses karşısında Ruhn'ın midesi kasıldı. "Zevk almış gibi görünmüyorsun."

"Tatmin olup olmamam üstüne vazife mi?"

"Oldun mu peki?"

"Pardon?"

"Orgazm oldun mu?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Haklısın."

Yine sessizliğe gömüldüler ama orada diz çökmüş halde yüz

yüze durmaya devam ettiler. Gergin sessizliğin ardından, "Ondan nefret ediyorum" dedi Günışığı. "Kimse bilmiyor ama ondan nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor."

"Öyleyse neden onunla yatıyorsun?"

"Çünkü..." Günışığı derin derin iç geçirdi. "Karışık mesele."

"Lütfen anlat."

"Sen sadece istediğin kişilerle mi yatarsın?"

"Evet."

"Hiç nefret ettiğin birini sikmedin mi?"

Ruhn *sikmek* sözünü duyunca hareketlendiği halde bir an durup düşündü. "Pekâlâ. Belki bir kez. Ama eski sevgilimdi." Çok eskiden çıktığı bir Fey dişisiydi bu, Ruhn şimdiye onu unutmuştu bile.

"Öyleyse nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin."

"Yani o..."

"Ondan bahsetmek istemiyorum."

Ruhn iç geçirdi. "Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Ödümü patlattın."

"Neden?"

"Bir anda yok oldun da ondan. Acı çekiyor gibiydin."

"Birine onun için endişelenecek kadar bağlanıp aptallık etme sakın."

"Bir başkasının acı çekmesini umursamayacak kadar canavar değilim."

"Bu savaşta böyle şeylere yer yok. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar az acı çekersin."

"Yani buz kraliçesi rutinine geri mi dönüyoruz?"

Gün yerinde doğruldu. "Rutin mi?"

"Yatağa bağlanma muhabbeti yaptığım vahşi ve çılgın dişi nereye gitti?"

Günışığı bir kahkaha attı. Ruhn bu sesten hoşlanmıştı, gırtlaktan gelen yırtıcı ve hafif bir kahkaha. Kahretsin, bu sese gerçekten bayılmıştı. "Tam tipik Valbaran erkeğisin."

"Sana söylemiştim: Lunathion'da ziyaretime gel. Benimle hoş vakit geçirirsin Gün."

"Benimle buluşmaya pek heveslisin."

"Sesin hoşuma gidiyor. Arkasındaki yüzü tanımak istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Yine de teşekkür ederim." Bir süre sustuktan sonra ekledi: "Ben de senin sesinden hoşlanıyorum."

"Ciddi mi?"

"*Ciddi.*" Günışığı kıkırdadı. "Tam bir belasın."

"*Bela* benim göbek adım desem çok mu klişe olur?"

"Evet, hem de çok."

"*Senin* göbek adın ne olurdu peki?"

Günışığı'nın alevleri geri çekilerek o ateşten gözleri ortaya çıkardı. "İntikam."

Ruhn kurnazca sırıttı. "Etkileyici."

Günışığı yine bir kahkaha attı; sesi duyunca Ruhn'ın siki sertleşti. "Hoşça kal Gece."

"Nereye gidiyorsun?"

"Uyumaya. Doğru düzgün uyumaya."

"Bedenin şu anda dinlenmiyor mu?"

"Evet ama zihnim değil."

Ruhn nedenini bilmeden Günışığı'na uzanma koltuğunu işaret etti. "Öyleyse uzan. Rahatına bak."

"Kalmamı mı istiyorsun?"

"Bir de soruyor musun? Evet, istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin yanında kendimi huzurlu hissediyorum. Bir sürü boktan meseleyle uğraşırken... burada olmayı seviyorum. Seninle."

"Çoğu dişinin yakışıklı bir erkek tarafından 'huzur verici' diye nitelendirilmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Yakışıklı olduğumu kim söyledi?"

"Yakışıklılığının farkında olan biri gibi konuşuyorsun."

"Yani kendini beğenmiş bir göt gibi."

"Sen dedin, ben değil."

Gün ayağa kalkıp uzanma koltuğuna doğru yürüdü. Koltuğa uzanırken alevleri dalgalanıyordu, Ruhn da kendi kanepesine zıpladı.

"Bir de televizyon ve bira olsa tamamdır."

Günışığı kıs kıs gülerek yan döndü. "Dediğim gibi: Tipik Valbaran erkeği."

Ruhn kendini Günışığı'nın sesine bırakarak gözlerini kapadı. "İltifat konusunda biraz çalışman gerekiyor Gün."

Gün yine kıkırdadı, sesi bu kez uykuluydu. "Yapılacaklar listeme bunu da eklerim Gece."

43

Hunt turkuvaz rengi denizin soğuk havasını içine çekti; bu kirlenmemiş sulara hayran kalmıştı. Su o kadar berraktı ki mercanları, kayaları ve bunların arasında dolaşan balıkları görebiliyordu.

Devasa bir mağaraya gizlenmiş iskelede yük gemisini boşaltma işlemi devam ediyordu. Daha uzaktaki Koronal Adaları'ndan biri olan Ydra'nın ıssız bir yerindeki deniz mağarası en az bir mil içeri sokuluyordu. Buranın seçilmesinin nedeni suyun derin olmasıydı, büyük yük gemilerinin taştan iskeleye yanaşıp kaçak mallarını boşaltabilecekleri kadar derin.

Hunt mağaranın girişindeki gölgelerin içinde durmuş, gemiden indirilen eski mekanik zırhların üstündeki nahoş yağ kokusuna değil, önünde uzanan parlak derin sulara odaklanmıştı; indirilen zırhlar bekleyen araçlara yükleniyordu: çamaşır kamyonları, yiyecek kamyonları, hafriyat kamyonları... adanın virajlı yollarında yavaş yavaş ilerleyebilecek ya da araçları bu adalar denizinin yüzlerce adası arasında fazla şüphe uyandırmadan getirip götüren feribotlardan birine binebilecek ne varsa.

Cormac bir saat önce herkesi Ydra'ya ışınlamıştı. Birkaç duraktan oluşan beş dakikalık yolculuk sırasında Hunt neredeyse kusacaktı; nihayet vardıklarında ıslak betona oturup başını dizlerinin arasına sokmuştu. Cormac yeniden gitmiş, hepsini tek tek buraya taşımıştı.

Sonra da zavallıcık Pippa Spetsos'u buraya yaklaştırmamaları için ikna etmek üzere Komutanlık yetkilisiyle görüşmeye gitmişti.

Cormac ışınlanmaktan doğru düzgün yürüyemiyordu, beti benzi atmıştı ama yanlarından ayrılırken çok geçmeden döneceğine söz vermişti. Bryce, Tharion ve Ruhn da yere oturmuştu; anlaşılan onlar da henüz bacaklarına güvenmiyorlardı.

"Keşke kahvaltı yapmasaydım" diyordu Tharion karnını tutarak. Üzerinde siyah bir dalgıç tayttan ve bacaklarındaki bıçak kılıflarından başka bir şey yoktu. Ayakkabı da tişört de giymemişti. Bu sabah Bryce'ın evine geldiğinde söylediği gibi mer formuna dönmesi gerekirse fazla giysi kaybetmek istemiyordu.

Tharion'ın zamanlaması kötüydü, Bryce'ın dairesine Hunt'tan hemen sonra gelmişti. Bryce tezgâhın üstüne oturmuş, yavaşça boynunu yalamakta olan Hunt'ı omuzlarından sıkıca kavramıştı. Tharion kapıyı çalınca keyifleri kaçmıştı.

Tüm bunlar beklemek zorundaydı. Ama eşi onu kışladan çıkarmıştı ve Hunt bunun karşılığını gece cömertçe ödeyecekti.

Bryce, Tharion'ın çıplak omzuna hafifçe vurdu. "Bizi nasıl deniz tutuyorsa bir mer'i de hava yolculuğu tutabiliyormuş demek, nedense hoşuma gitti."

"*O* da hâlâ yeşil" dedi Tharion Hunt'ı göstererek, Hunt hafifçe sırıttı.

Tharion aylak aylak mağarayı incelemeye devam etti. Belki *biraz fazla* aylakça. Hunt Tharion'ın gerçek hedefini biliyordu: Pippa'yı Emile hakkında konuşturmak. Bunun dostça bir sorgu olup olmayacağı mer şefe kalmıştı.

"Geliyor" diye mırıldandı Ruhn.

Hepsi birden dönüp yük gemisine baktı, Cormac onlara doğru geliyordu. Hâlâ solgun ve bitkin görünüyordu, Hunt işleri bitince hepsini buradan nasıl götüreceğini bilmiyordu.

Cormac'ın öfkeli olduğunu görünce gerildi. "Durum nedir?" dedi; Cormac'ın arkasına, mağaranın derinliklerine doğru bakarak. Tharion'ın dikkati de oraya kaymış, uzun bedeni atılmaya hazırlanarak hafifçe eğilmişti.

Cormac başını iki yana salladı. "Pippa onları avucuna almış bile. Hepsi onun ağzına bakıyor. Silahlar Pippa'da, artık Valbaran cephesine o komuta ediyor."

Tharion kaşlarını çatarak Avallen Prensi'nin arkasındaki alanı gözden geçirdi. "Emile ya da Sofie'yle ilgili bir şey var mı?"

"Hayır. Pippa onlar hakkında bir şey söylemedi, ben de sormayı göze alamadım. Bizim de çocuğu aradığımızı bilmesini istemiyorum." Cormac volta atmaya başladı. "Diğerlerinin önünde Emile yüzünden birbirimize girersek herhalde kan gövdeyi götürür. Ayak uydurmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Onu bir köşeye çekme şansımız var mı?" diye sordu Tharion.

Cormac başını iki yana salladı. "Hayır. Pippa da bizim kadar gardını almış durumda. Onu sorgulamaya kalkarsan başına iş alırsın."

Tharion bir küfür savurdu; Bryce Tharion'ın dizine hafifçe vurunca Hunt bunu mer'i rahatlatmak için yaptığını düşündü.

Cormac Hunt'a döndü. "Athalar, sen yukarı." Başıyla devasa gemiyi gösterdi. "Şu anda yeni prototipi indiriyorlar."

Sessizce prensi takip ettiler. Hunt Bryce'ın yakınında kalmaya özen gösteriyordu. Yanlarından geçtikleri isyancılar –hepsi siyahlar giyinmişti, çoğunda şapka ya da maske vardı– gözlerini dikip onlara bakıyordu. Hiçbiri gülümsemiyordu. Adamlardan biri homurdandı. "Vanir dallamalar."

Tharion ona bir öpücük gönderdi.

Ruhn hırladı.

"Kibar davran" diye tısladı Bryce kardeşine, siyah tişörtünün üstünden yan tarafına bir çimdik attı. Ruhn dövmeli eliyle Bryce'ın parmaklarını itti.

"Çok olgunca" diye mırıldandı Hunt, şimdi yükleme platformunun dibine gelmişlerdi. Ruhn çaktırmadan Hunt'a el hareketi çekti. Bryce Hunt'a da bir çimdik attı.

Dört paslı mekanik zırh devasa bir sandığı köşelerinden tutarak geminin ambarından çıkınca Tharion hafifçe ıslık çaldı.

Sandık metal bir lahte benziyordu, üzerine Asterilerin sembolü işlenmişti: *SPQM* harfleri etrafında yedi yıldız. Eski model mekanik zırhların içindeki insanlar sandığı rampadan indirirken etrafa pek bakınmıyorlardı; yer, makinelerin devasa ayakları altında sarsılıyordu.

"O zırhlar savaş için, amelelik için değil" diye mırıldandı Tharion.

"On iki nişancı. İnsan modellerinin en güçlüleri." Hunt başıyla omuzdaki ikiz çifteleri, her bir koldaki silahları işaret etti. "Altı görünür silah, altı da gizli... ve bunlardan biri de bir top."

Bryce yüzünü buruşturdu. "İnsanların elinde bu zırhlardan kaç tane var?"

"Birkaç yüz tane" dedi Cormac. "Gerçi Asteriler fabrikalarımızı o kadar çok bombardımana tuttu ki bu kıyafetler eskidi. Şu anda taşıdıkları imparatorluk prototipi bize yeni teknolojiyi verebilir, inceleme şansı bulursak tabii."

Bryce mırıldandı, "Ve kimse bu silahları savaş meraklısı Pippa'ya vermekten endişe duymuyor ha?"

"Hayır" dedi Cormac ciddi bir sesle. "Bir teki bile."

"Peki zırhı incelememize izin veriyorlar mı?"

"Onlara Athalar'ın zırhın kurulumu konusunda fikri olabileceğini söyledim."

Hunt dilini şaklattı. "Hiç baskı yok yani ha?" Sandriel'in yüzünü, verdiği emir üzerine Hunt'ın zırhlara yaptıklarını gaddarca bir zevkle izleyişini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Zırhlar beton iskeleye indi; iskelede çalışmakta olan isyancılar birinin bağırarak emretmesi üzerine açılıp yol verdi; sonunda Hunt ve diğerlerinin arkasında yalnızca on iki isyancıdan –bunların hepsi insandı– oluşan bir birim kaldı.

Hunt bir isyancı üssünde olmalarından ne kadar hoşlanıyorsa bundan da o kadar hoşlanmıştı. Resmen Ophion'a yardım ediyorlardı. Yavaş ve düzenli nefes almaya devam etti.

İsyancı birimi uygun adım yürüyerek yanlarından geçip araca bindi, mekanik pilotları da lahti bırakıp gitti. Az sonra teknenin yanındaki gölgelerin içinden kahverengi saçlı ve çilli bir dişi çıktı.

Hunt Cormac'ın gerildiğini görünce dişinin kim olduğunu anladı. Üstündeki Şafak bölüğü üniformasını fark etmişti. Yanlarından geçen isyancıların kolluklarında da batan güneş amblemi vardı.

Hunt elini bacağındaki silaha kolayca ulaşabileceği bir yere koydu, şimşek damarlarında dolaşıyordu. Bryce duruşunu ideal atış açısına göre ayarlamıştı bile. Tharion birkaç metre sola kaya-

rak Pippa'yı kendisiyle suyun arasına aldı. Pippa'yı suya atacak gibi bir hali vardı.

Ama Pippa rahat bir tavırla lahtin diğer tarafına geçerken Cormac'a dönüp, "Sandığın şifresi yedi-üç-dört-iki-beş" dedi.

Sesi pürüzsüz ve kaprisli çıkıyordu, isyancılık oynayan Pangera'lı bir zengin çocuğu gibi. Sonra Hunt'a döndü. "Nefesimizi tutmuş analizini bekliyoruz Umbra Mortis." Bu adeta bir emirdi.

Hunt çatık kaşlarının altından ona bakıyordu. Kolayca tanındığını biliyordu. Ama Pippa'nın adını söyleyişinde kesinlikle tehditkâr bir hava vardı. Pippa gözlerini Cormac'a çevirdi. "Onları ne zaman bana karşı kışkırtacağını merak ediyordum."

Hunt ve Bryce biraz daha yakına geldi, şimdi parmak uçları silahlarındaydı. Ruhn arkalarını kollamak için bir adım geri çekildi. Tharion ise...

Mer sessizce yine pozisyon değiştirmiş, Pippa'yı birkaç sıçrayışta kolayca devirebileceği bir yere konuşlanmıştı.

"Onlara henüz senin hakkında bir şey anlatmadım" dedi Cormac buz gibi bir sesle.

"Ya? Öyleyse buraya gelmek için neden bu kadar acele ettin? Bence bunun bir-iki sebebi olabilir: Onları Valbaran cephesinin başına *seni* getirsinler diye ikna etmek, muhtemelen bunu da beni karalayarak yapacaktın, ya da Emile Renast hakkında bildiklerimi anlattırmak için beni yakalamak."

"Kim bilir, belki ikisi birdendir" dedi Cormac.

Pippa hırladı. "Beni ele geçirmek için zahmete girmene gerek yoktu. Emile'i bulmak için seninle çalışırdım. Ama sen zafere tek başına sahip olmak istedin."

"Bir çocuğun hayatından bahsediyoruz" diye hırladı Cormac. "Sense onu sadece silah olarak kullanmak için istiyorsun."

"Sen istemiyor musun sanki?" Pippa hepsine doğru alaycı alaycı güldü. "Benden daha iyiymişsin gibi havalara girmek durumu senin için kolaylaştırıyor olsa gerek."

Tharion son derece yumuşak bir sesle cevap verdi: "Çocuk hakkında bilgi edinebilmek için insanları işkenceyle öldüren biz değiliz."

Pippa kaşlarını çattı. "Bunu benden mi biliyorsunuz yani? O korkunç cinayetleri?"

"İnsan kokuları ve çocuğun peşindeki askerlerinden birine ait ceset parçaları bulduk" diye hırladı Tharion elini bıçaklarına kaydırarak.

Pippa'nın dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sizi kendini beğenmiş, eski kafalı Vanirler. Biz insanlar hakkında hep en kötüsünü düşünürsünüz. Acır gibi başını iki yana salladı. "Kendi yuvana öyle çöreklenmişsin ki gerçekleri göremiyorsun. İçinizde kimin çatallı dilinin olduğunu da."

Beklendiği üzere Bryce askerlere dilini çıkardı. Pippa ise dudak bükmekle yetindi.

"Bu kadar yeter Pippa." Cormac lahtin dibindeki küçük kutunun şifresini girdi. Ama Bryce gözlerini kısmıştı. Doğruca Pippa'nın gözlerine bakıyordu, Bryce'ın yüzündeki büyüklenmeyi görünce Hunt'ın sırtından bir ürperti geçti.

"Zaten artık böyle bir sorun kalmadı" dedi Pippa ağır ağır. "Çocuk artık kaynak israfı olarak görülüyor. Özellikle de şimdi elimizde... daha iyi silahlar varken."

Kutunun kapağı cevap verir gibi bir tıslamayla yukarı kalkıverdi, kapak yana kayarken Hunt bir kolunu Bryce'ın önüne doğru uzattı. Kuru buzdan dalga dalga dumanlar yükseldi, Cormac elini sallayarak dumanları dağıttı.

"Ee, Umbra Mortis?" dedi Pippa. "Düşüncelerini bekliyorum."

"Bence onunla nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin" diye uyardı Cormac, sesinde sert bir otorite vardı.

Pippa Bryce'a döndü. "Sen de Cormac'ın müstakbel eşisin, değil mi?" Sesinde ne nezaket ne de sıcaklık vardı.

Bryce dişiye gülümsedi. "Çok istiyorsan işi sen alabilirsin."

Pippa kabardı ama Cormac son dumanlar da temizlenince Hunt'a yaklaşmasını işaret etti.

Hunt sandıktaki zırhı inceledikten sonra bir küfür savurdu. "Bunu Asteriler mi tasarlamış?" Pippa dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Vanirlerin kullanması için mi?"

Pippa yine başını salladı. "Bizimkilerden nasıl daha güçlü ola-

biliyor anlamıyorum. Bizim modellerimizden daha küçük." Cıva parlaklığındaki zırhın boyu iki metre kadardı.

Ruhn kafasını kaşıyarak Hunt'a sordu: "Neye baktığının farkında mısın?"

"Robota benziyor" dedi Bryce sandığın içine bir göz atarak.

"Robot değil" dedi Hunt. Topuklarının üstünde sallandı, zihninden bir sürü düşünce geçiyordu. "Bu tür bir şeyin yapılmakta olduğuna dair söylentiler duymuştum ama bunun çok fazla vakit alacağını düşünüyordum."

"Nedir bu?" diye sordu Pippa.

"Biraz sabırsızız galiba" dedi Hunt dalga geçer gibi. Ama bir parmağıyla yavaşça zırha vurdu. "Bu metal gorsian taşıyla aynı karaktere sahip." Başını Bryce'a doğru salladı. "Gorsian taşını silah haline getirmenin yollarını ararken sentezle yaptıkları gibi."

"Biz onu mermilerimizde zaten kullanıyoruz" dedi Pippa kibirle.

"Biliyorum" dedi Hunt dişlerini sıkarak. Karnında o mermilerden birinin bıraktığı yara izi vardı.

Belki de Tharion'ı harekete geçmekten alıkoyan sadece bu tehditti. Pippa'yla arasında hiçbir engel yoktu. Ama Pippa silahını çekmeden işi bitirecek kadar hızlı koşabilir miydi? Hunt ve Bryce ona yardım edebilirdi ama... Hunt gerçekten bir Ophion liderine doğrudan saldırıda bulunmak istemiyordu. Bu işi Tharion ve Nehir Kraliçesi'nin halletmesi gerekti.

Pippa bir kez daha Tharion'ın menzilinin birkaç santim dışına çıktı.

Hunt devam etti: "Bu metal... Asteriler gorsian cevherinin büyüyü bastırmadan absorbe etmesini sağlamanın bir yolunu arıyor."

"Bana sıradan titanyum gibi geldi" dedi Ruhn.

"Daha yakından bak" dedi Hunt. "İçinde mor renkli ince damarlar var. Bu gorsian taşı. Nerede görsem tanırım."

"Yani neler yapabilir?" diye sordu Bryce.

"Yanılmıyorsam" dedi Hunt boğuk bir sesle, "yerden ilk ışık çekebilir. Yerden geçen tüm ilk ışık borularından. Bu zırhlar ilk ışığı çekip silaha dönüştürebilir. Hemen oracıkta kükürt füzeleri haline

getirebilir. Zırhın mühimmatı ve bataryası asla bitmez. Şarj olup öldürmeye hazır hale gelmesi için yeraltı elektrik hatlarını bulması yeterli. Daha küçük olmalarının nedeni de bu, cephanelik için insan zırhlarının ihtiyaç duyduğu ekstra teknolojiye ve alana gereksinimi yok. Vanir savaşçıların zırhı bir kabuk gibi giymesi yeterli."

Sessizlik.

Pippa hayret dolu bir sesle sordu: "Bunun dava açısından ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Çok daha fazla insanın öleceği anlamına geliyor" dedi Bryce soğuk bir sesle.

"Zırh bizim elimizdeyken değil" dedi Pippa. Gözlerindeki o parıltı... Hunt bu parıltıyı daha önce de görmüştü, Philip Briggs'in yüzünde.

Pippa onlarla değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti: "Hiç değilse üstlerine salabileceğimiz bir büyü kaynağı olacak. Nasıl acı çektiğimizi anlasınlar diye." Keyif dolu bir kahkaha attı.

Cormac kaskatı kesildi. Tharion da öyle.

"Bu bir prototip" dedi Hunt. "Giderilmesi gereken kusurlar olabilir."

"Harikulade mühendislerimiz var" dedi Pippa ciddi bir sesle.

Hunt bastırdı. "Bu bir ölüm makinesi."

"Bir silah başka nedir ki zaten?" dedi Pippa sertçe. "Ya da bir kılıç?" Hunt'ın parmak uçlarında dolaşan şimşeğe bakıp dudak büktü. "Sahip olduğun büyü gücü bir ölüm aygıtından başka nedir melek?" Gözleri yine parıldadı. "Bu zırh sadece buna yeni bir soluk getiriyor."

Ruhn Hunt'a döndü. "Senin düşüncen ne peki? Ophion bunu kullanabilir mi?"

"Kimse kullanmamalı" diye hırladı Hunt. "Her iki taraftan da." Sonra Cormac'a döndü. "Aklın varsa Komutanlık'a bunun arkasındaki biliminsanlarını bulup planlarıyla birlikte yok etmesini söylersin. Bunları kullanırsanız sonuç iki taraf için de felaket olur."

"Durum zaten felaket" diye mırıldandı Cormac. "Ben sadece bunun bir son bulmasını istiyorum."

Ama Pippa atıldı. "Vanirler başlarına gelecek her şeyi hak ediyor."

Bryce sırıttı. "Sen de öyle, önce o zavallı çocuğu dehşete düşürüyorsun, sonra da buna değmeyeceğine karar veriyorsun."

"Emile'i mi?" Pippa bir kahkaha attı. "O sandığınız gibi savunmasız bir bebek değil. Onu koruyacak müttefikler buldu. Yine de git al istiyorsan. Vanirlerin bu savaşı kazanmasına yardım edeceğinden şüpheleniyorum, tabii artık bu teknoloji elimizde olduğuna göre bunu yapamayacak. Fırtınakuşları bununla karşılaştırıldığında bir hiç." Elini sandığın ağzında gezdirdi.

Tharion söze girdi. "Çocuk nerede?"

Pippa sırıttı. "Senin bile gitmeye korkacağın bir yerde mer. Onu orada bıraktığıma memnunum, Komutanlık da öyle. Önceliğimiz artık çocuk değil."

"Bu zırhın herkese felaket getirmekten başka bir işe yarayacağını sanıyorsan aldanıyorsun" dedi Bryce öfkeyle.

Pippa kollarını kavuşturdu. "Senin yargıda bulunmaya ne hakkın var anlamıyorum. Sen tırnaklarını boyamakla meşgulken iyi insanlar bu savaşta can veriyordu Prenses."

Bryce tırnaklarını isyancıya doğru oynattı. "Madem senin gibi eziklerle işbirliği yapacağım bari bunu yaparken güzel görüneyim."

Hunt başını iki yana sallayarak Pippa ters bir cevap vermeden söze girdi. "Saniyeler içinde *kükürt füzesi* yapabilen ve kısa menzilde ateşleyebilen makinelerden söz ediyoruz." Şimşeği şimdi ellerinde cızırdıyordu.

"Evet" dedi Pippa, gözlerinde hâlâ o kana susamış vahşi ifade vardı. "Vanirlerin hiç şansı yok." Başını kaldırıp gemiye baktı, Hunt bakışını takip edince mürettebatın küpeşteye çıktığını gördü. Arkaları onlara dönüktü.

Beş mer, ikisi şekil değiştiren türden. Hiçbirinin üstünde Ophion üniforması yoktu. Demek bunlar sempatizandı, herhalde gemileriyle yardım etmeye gönüllü olmuşlardı. Ellerini havaya kaldırdılar.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Hunt, Pippa kolunu kaldırarak gemideki Şafak birliği askerlerine işaret vermişti. Vanir mürettebatı küpeşteye toplamaları için.

Silah çatırtısı duyuldu.

Kanlar fışkırırken Hunt Bryce'ı kırmızı sisten korumak için bir kanadını açtı.

Vanirler yere yuvarlandı, sonra Ruhn ve Cormac bağırmaya başladı ama Hunt donakalmıştı; sadece izliyordu. Güvertedeki Şafak birliği yere serilen mürettebatın yanına gelip kafalarını mermiyle doldurdu.

Şafak birliği askerleri uzun bıçaklarını çekip kafaları boyunlardan ayırırken çöken korkunç sessizliğin içinde Pippa sakin bir sesle, "Vanirleri indirmek için ilk turu hep gorsian mermileriyle yaparız" dedi. "Sonrakileri kurşunla. Son darbeyi de kafalarını keserek vururuz."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Hunt, aynı anda Tharion atıldı. "Sen psikopat bir katilsin."

Ama Cormac Tharion'ın yolunu tıkayarak Pippa'nın karşısına dikilip hırladı. "Bana mürettebatın zarar görmeyeceği söylenmişti. Davaya olan inançlarından ötürü bize yardım ettiler."

Pippa soğuk bir sesle cevap verdi: "Onlar Vanir."

"Bu yaptığını haklı çıkarır mı?" diye bağırdı Ruhn. Boynu ve yanağı sıçrayan kanlarla parıldıyordu. "Onlar sana *yardım eden* Vanirler."

Pippa omuz silkmekle yetindi. "Savaştayız. Asterilere yerimizi söylemeleri riskini göze alamayız. Mürettebatı öldürme emri Komutanlık'tan geldi. Ben sadece söyleneni yaptım."

"Sen ve Komutanlık bu insanların mahvına sebep olacaksınız." Ruhn'ın omuzlarında gölgeler toplandı. "Ve ben bunu yapmanıza yardım etmeyeceğim."

Pippa kıs kıs güldü. "Ne yüce bir ahlak." Cebinde telefonu titreşti; Pippa ekrana baktıktan sonra, "Komutanlık'a rapor vermem gerekiyor" dedi. "Bana katılır mısın Cormac?" Hafifçe gülümsedi. "Endişelerini duymak isteyeceklerinden eminim."

Cormac ters ters bakmakla yetindi, Pippa keskin bir ıslık çaldı, bir emirdi bu. Sonra iskeleden yandaki mağaraya doğru yürümeye başladı, isyancıların geri kalanı da oraya gitmişti. Az sonra insanlardan oluşan Şafak birliği silahları ellerinde gemiden indi. Ruhn

hafifçe hırladı ama askerler onlara bakmadan Pippa'yı takip etti.

Yanlarından geçip giden insanlar yaptıkları şeyden sonra sırtlarını Vanirlere dönecek kadar cesurdu.

Pippa ve birliği gözden kaybolunca, "Emile'in nerede olduğunu biliyor" dedi Tharion.

"Ona güven olmaz" diye karşı çıktı Bryce.

"Biliyor" dedi Cormac. Eliyle Tharion'a işaret etti. "Onu sorgulamak istiyorsan hiç durma. Ama şimdi Valbaran cephesine Pippa ve Şafak birliği komuta ettiğine göre kraliçen onlara karşı gelmekle başına belayı almış olacak. Yerinde olsam iyi düşünürdüm mer."

Bryce ağzını yana çarpıtarak aynı fikirde olduğunu mırıldandı. "Ben olsam ondan uzak dururdum."

Hunt kanatlarını sırtına topladı. Eşini şöyle bir süzdü.

Bryce bakışlarını Hunt'a kaydırdı. Masum masum bakıyordu. Fazla masum.

Bir şey biliyordu.

Kim, ben mi? ifadesiyle bakmaktan vazgeçip ters ters bakmaya başladı. *Sakın beni ele vereyim deme Athalar* der gibiydi.

Hunt o kadar sersemlemiş haldeydi ki başını eğdi. Neler olduğunu daha sonra Bryce'tan öğrenirdi.

"Gemiden indirdikleri tüm bu mühimmat..." diye soruyordu Tharion, "Ophion mühimmatı neden bu bölgeye getiriyor? Ne yapmak için... büyük bir savaş sahnelemek için mi?"

"Öğrenemedim" dedi Cormac. "Pippa'yı başıboş bıraktılarsa öyle gaddarlıklara girişecektir ki leopar katliamı bile solda sıfır kalır."

"Sence Lunathion'a mı saldıracak?" diye sordu Ruhn.

"Bu silahları ve füzeleri çay partisi için getirmiş olamazlar herhalde" dedi Tharion çenesini ovuşturarak. Sonra ekledi, "Bu üssü kurmuşlar bile. Burası ne zamandır var?"

"Emin değilim" dedi Cormac.

"Eh, dümende Pippa olduğuna göre saldırmaya hazırlar demektir" dedi Ruhn.

"Bunu yapmalarına izin veremem" dedi Hunt. "33. Lejyonda olmasam bile masum insanlara saldırmalarına izin veremem. Ça-

murlu bir savaş meydanında karşı karşıya gelebilirler ama bu şehirde kimseyi incitmelerine izin vermeyeceğim."

"Ben de" dedi Ruhn. "Size karşı, Ophion'a karşı Destek Bölümü'ne önderlik edeceğim. Komutanlık'a söyle tek bir harekette bulunurlarsa Günışığı'yla irtibatlarına veda etsinler."

Tharion hiçbir şey söylemedi. Hunt onu suçlayamazdı. Mer Nehir Kraliçesi'nin emirlerini uygulamak zorundaydı. Ama yüzü iyice asılmıştı.

"Lunathion'u uyarırsan nereden bildiğini soracaklar" dedi Cormac.

Hunt geminin küpeştesinde yatan cesetlere baktı. "Bu riski göze almaya hazırım. Hem içimizde kıvırma ustası da var." Bryce'ı işaret etti.

Bryce yüzünü astı. Evet, Hunt'ın sadece isyancılarla işbirliği konusunda yetkililere söylediği yalanlardan bahsetmediğini biliyordu. *Buradan gider gitmez bildiğin ne varsa öğrenmek istiyorum* der gibiydi.

Bryce, Hunt'ın düşüncelerini okuyamasa da dik dik baktı. Ama diğerleri de bakışını fark edince bu dik bakışlar yerini buz gibi bir kararlılığa bıraktı. Çenesini havaya kaldırdı. "Bu zırhı Asterilerin eline bırakamayız. Ophion'ın da... özellikle de Şafak birliğinin."

Hunt başını salladı. Hiç değilse bu konuda aynı fikirdeydiler. "Öfkeden kuduracaklar."

"Galiba bu da işi her zamanki gibi halledeceğimiz anlamına geliyor" dedi Bryce solgun benzine rağmen göz kırparak. "Göster kendini Hunt."

Cormac başını hızla çevirdi. "Sen ne..."

Hunt prense cümlesini tamamlama fırsatı tanımadan bir elini zırhın üstüne koydu ve şimşeğiyle onu paramparça etti.

Hunt zırhı yok etmekle de kalmadı. Şimşeğiyle park halindeki kamyonları da vurdu. Hepsini. Bryce onu hayranlıkla izlemekten kendini alamıyordu, Hunt tıpkı bir şimşek tanrısına benziyordu. Thurr gibiydi.

Tıpkı birkaç hafta önce Bryce'ın masasına koydukları heykelcik gibi...

Ruhn yatmasını haykırınca Bryce kendini yere attı, kamyonlar mağaranın karşısında tek tek havaya uçarken kollarıyla başını korumaya çalışıyordu. Duvarlar sarsılıyor, taşlar yuvarlanıyordu, sonra onu korumak için üstüne kapanan kanatları gördü.

"O kamyonlarda kükürt füzeleri var!" diye bağırdı Cormac.

Hunt üstünde *Pie Life* yazan dokunulmamış kamyonu gösterirken Bryce başını kaldırdı. "Sadece şunda." Burada bulunduklarını birkaç dakika içinde her nasılsa bunu anlamış olsa gerekti. Hunt kurnazca sırıtarak Tharion'a baktı. "Marifetlerini göster bakalım Ketos."

Tharion da sırıttı, yüzünde tam bir yırtıcı ifadesi vardı. Sevimli maskenin altındaki erkek.

Bir su duvarı pasta kamyonuna çarparak onu iskelenin üzerine devirdi. Tharion'ın gücü suyu aşağıdan çabucak emerek küçük bir girdap oluşturup kamyona doğru bir tünel açtı.

Hunt'ın şimşeği tünelin içinden geçti. Sular şimşeğin arkasından kapanırken kamyon suların altında havaya uçtu.

Sular mağaraya fışkırırken Bryce yeniden kafasını eğdi.

Şimdi insanlar bağırıyor, mağaranın derinliklerinden dışarı koşuyorlardı; silahlarını kamyonun yandığı yere doğrultmuşlardı. Bir alev duvarı mağaranın yüksek tavanına doğru yükseliyordu.

"Gitme zamanı" dedi Hunt Cormac'a; Cormac ağzı açık kalakalmıştı. Kılıcına davranmamış olması iyiye işaretti ama...

Prens hızla isyancılara dönüp karmaşanın ortasında bağırmaya başladı. "Bir kaza oldu!"

Bryce kıçlarını kollamanın faydası olmayacağını düşünüyordu ki Hunt onu tutup göğsüne bastırarak mağaradan koşarak çıkmaya hazırlanıyormuş gibi kanatlarını açtı. Cormac'ın onları ışınlamasını beklemeyecekti herhalde.

"Gidiyoruz" dedi Hunt Ruhn'a, Ruhn Hunt'ın arkasında savunma pozisyonu aldı. Hunt, Tharion'a döndü. "Pippa'yı istiyorsan ya şimdi ya hiç."

Tharion kamyonların ilerisindeki karmaşayı, silahlarıyla ilerleyen isyancıları gözden geçirdi. Pippa ortalarda yoktu. "O keşmekeşe adımımı bile atmam" diye mırıldandı.

Cormac Ophion'lu müttefiklerine yaklaşırken ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Zırh aktive olup gücünü açığa çıkararak..."

Bir silah ateşlendi. Cormac yere yıkıldı.

Ruhn bir küfür savururken Hunt Bryce'ı kendine sımsıkı bastırdı; Cormac bir eliyle omzunu tutarak yerde kıvranıyordu. Omzunda çıkış yarası görünmüyordu.

"Hassiktir" dedi Cormac, Pippa Spetsos gölgelerin içinden çıkarken. Herhalde sorgulamak için Avallen Prensi'nin hayatta kalmasını istemişti.

Hunt havalanırsa kolay hedef haline gelecekti. Özellikle de ne kadar büyük de olsa hâlâ mağaranın sınırları içindelerken. Tharion elini belindeki bıçağa attı. Sular uzun parmaklarını sararak dönüyordu.

"Aptallık etme" diye uyardı Hunt Tharion'u. Hızla Cormac'a döndü. "Bizi hemen ışınla."

"Yapamam" dedi Cormac soluk soluğa. "Gorsian mermisi."

"Siktir" diye fısıldadı Bryce, Hunt mermilere boş verip şanslarını gökyüzünde aramaya hazırlandı. Hızlı bir uçucuydu. Bryce'ı buradan götürecekti. Sonra da dönüp diğerlerine yardım edecekti. Bryce'ı güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu...

Pippa mağaranın karşı tarafından hırladı. "İşiniz bitti Vanir pislikler." Hunt'ın sırt kasları gerildi, kanatları havaya sıçramaya hazırlandı, sonra sola doğru yattı.

Tam o anda Bryce ışık saçmaya başladı. Yıldızından gelen ışık bedeninden dışarı süzülüyordu. "Ben işaret verince koşun" dedi usulca, elini Hunt'ın eline kaydırdı.

"Bryce" dedi Ruhn.

Yıldız Bryce'ın saçlarında parlamaya başladı. "Gözlerinizi kapatın çocuklar."

Hunt diğerlerinin gözlerini kapadığını görmeyi beklemeden denileni yaptı. Gözleri kapalıyken bile kör edici ışığı görebiliyordu. İnsanlar çığlıklar atıyordu. Bryce bağırdı. "Şimdi!"

Hunt gözlerini açtığında parlaklık azalıyordu, Bryce'ın hâlâ parlayan elini sıkıca kavrayıp mağaranın geniş ağzına ve açık denize doğru koştu.

"Şu tekneyi alalım!" dedi Tharion, mağaranın iki-üç metre içine demirlemiş olan tekneyi göstererek; herhalde onca isyancının hiç çaktırmadan gelebilmesinin nedeni bu sandaldı.

Hunt Bryce'ı kollarına alıp havalanarak tekneye doğru kanat çırpmaya başladı; teknenin yanına varınca diğerleri gelmeden halatı çözdü, sonra da motoru çalıştırdı. Herkes içine atladığında tekne gitmeye hazırdı. Hunt hızlanmadan önce Bryce'ın güvenli bir şekilde yerleşip yerleşmediğini kontrol etti.

"Bu tekne bizi kıyıya kadar götürmez" dedi Tharion dümene geçerek. "Bir dolum istasyonuna uğramamız gerek."

Cormac mağaranın geniş ağzından yükselen dumanlara baktı. Sanki bir dev havaya ağızdolusu neşekökü üflüyordu. "Bizi yakalayıp öldürürler."

"Hele bir denesinler" dedi Bryce sertçe, rüzgâr saçlarını kamçılıyordu. "Ruh hastası *götler*." Öfkeyle prense döndü. "Bu insanların yanında mı savaşmak istiyorsun? Onların da adi Philip Briggs'ten aşağı kalır yanı yok!"

Cormac onu tersledi. "Neden Emile'i bulmak için kendimi paralıyorum sanıyorsun? Ellerine düşmesini istemiyorum da ondan! Ama bu bir savaş. Ayak uyduramıyorsan defolup gidersin."

"Yöntemlerine bakılırsa kazansalar bile" diye bağırdı Bryce, "geriye insani hiçbir şey kalmayacak!"

"Kötü bir gündü" dedi Cormac. "Bu karşılaşma..."

"*Kötü bir gün mü?*" diye haykırdı Bryce, dumanlar çıkan mağarayı göstererek. "O insanlar öldürüldü! Siz müttefiklerinize böyle mi davranıyorsunuz? Sizin için bir kıymetimiz kalmadığında bize de mi böyle yapacaksınız? Bizi cinayetleriniz için kukla olarak kullanacaksınız, sonra da size yardım etmesi için başka düzgün insanları manipüle edeceksiniz, öyle mi? Sen Vanir'sin lanet olası, bunu *sana* da yapacaklarının farkında değil misin?"

Cormac gözlerini dikip bakmakla yetindi.

Bryce Cormac'a tısladı. "Defolup gidebilirsin. Sen de Pippa da isyancılar da. Geyik sizi bir güzel parçalasın. Ben bu işte yokum. Bizden bu kadar." Tharion'a döndü. "Artık sana ve kraliçene de yardım etmeyeceğim. Buraya kadar."

Hunt duyduğu rahatlamayla gevşememeye çalıştı. Belki artık kahrolası işbirliklerinden ellerini çekebilirlerdi.

Tharion Bryce'a hiçbir şey söylemedi, hiçbirine söylemedi, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Bryce Ruhn'a döndü. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim ama yerinde olsam Ajan Günışığı'yla işbirliği yapmadan evvel iki kez düşünürdüm. Bu insanlar müttefiklerine böyle davranıyorlarsa Günışığı da seni arkandan bıçaklayacak demektir."

"Hı hı" dedi Ruhn, ama hiç de ikna edici değildi.

Bryce bir an Ruhn'la bunun kavgasını yapacak gibi olduysa da çenesini kapadı. Yine de bunu düşündüğüne şüphe yoktu. Sakladığı diğer sırlarla birlikte.

Hunt başını çevirip adanın kıyı hattını gözden geçirdi. Peşlerinden gelen bir tekne yoktu, önlerinde de açık denizden başka bir şey görünmüyordu. Ama...

Adanın çorak yamaçlarının birinde koşan siyah köpeği görünce kaskatı kesildi. Köpeğin kürkünün tuhaf, mat bir siyahlığı vardı.

O köpeği tanıyordu. Siyahın bu tonunu. Tıpkı diğer formundayken taşıdığı kanatlar gibi. Köpek yamaç boyunca koşarak havlıyordu.

"Hassiktir" dedi Hunt usulca.

Köpeğe onu gördüğünü haber vermek için bir kolunu havaya kaldırdı. Köpek koca pençesiyle batıyı, gitmekte oldukları yönü işaret etti. Bir kez havladı. Uyarmak ister gibi bir hali vardı.

"Bu..." dedi Ruhn, köpeği o da görmüştü.

"Baxian." Hunt batı ufkunu taradı. "Kuzeye dön Tharion."

"Baxian o yamaçtaysa..." Bryce Hunt'ın koluna girip iyice sokuldu.

Hunt Baxian'ın ancak tek bir düşmana yardım için çağırılmış olabileceğini düşündü. "Geyik fazla uzakta olamaz."

44

"Bizi ışınlamak zorundasın" dedi Bryce Cormac'a sertçe; Cormac elini kanlı omzuna bastırmıştı. "İzin ver de o gorsian mermisini çıkarayım, sonra da..."

"Çıkaramazsın. Büyü gücünün mümkün olduğunca uzun süre bastırılmasını sağlamak için şarapnellere ayrılacak şekilde tasarlanmıştır. Her bir parçanın bedenimden çıkarılması için ameliyat olmam gerekecek."

"Geyik bizi nasıl buldu?" diye sordu Bryce, nefesi tıkanarak.

Cormac dumanı gösterdi. "Biri bugün burada bir şeyler döndüğünü ona haber vermiş olmalı. Athalar da yerimizi tam olarak öğrenmesini sağladı."

Hunt kabardı, şimşek parlak bir hale çifti gibi kafasının çevresinde parıldadı. Bryce uyarır gibi Hunt'ın omzunu kavrayıp Cormac'a döndü. "Öyleyse ben denerim. Işınlanmayı."

"Kendini suda bulursun" diye tısladı Cormac.

"Deneyeceğim" dedi Bryce yine, Hunt'ın elini daha sıkı tuttu. Elini tuttuğu kişi Ruhn değil de Hunt olduğu için birazcık suçluluk duysa da madem iş buraya dayanmıştı... önce Hunt'ı götürecekti.

Tharion araya girdi. "Bizi suda koruyabilirim ama önce suya atlamamız gerek."

Bryce onu ve tartışmaya başlayan diğerlerini duymamaya çalışıyordu, sonra...

"*Kahretsin*" diye hırladı Hunt, Bryce gözlerini açmadan ufukta

Geyik'in göründüğünü anladı. Uzaktan kesintisiz silah sesleri geliyordu ama Bryce gözlerini kapalı tutmayı sürdürerek konsantre olmaya çalıştı. "Uçmamı engellemek istiyorlar" dedi Hunt.

"Kim olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu Ruhn.

"Hayır" dedi Cormac, "ama Geyik bunu önlemek için daima sniper bulundurur." Bryce dişlerini sıkarak gücüne onları buradan götürmesini *emrederken* Cormac Hunt'a döndü. "Havalanırsan savunmasız kalırsın."

"Onlar yetişemeden bir sonraki adaya varamaz mıyız?" diye sordu Ruhn Tharion'a.

Tharion dümenin yanındaki bölmeyi karıştırıyordu. "Hayır. Onların teknesi daha hızlı. Açık denize çıktığımız an ensemizde biterler." Bir dürbün çıkardı. "Kıyıya nereden baksan iki mil var."

"Kahretsin" dedi Ruhn. "Devam edelim. Başka seçeneğimiz olmadığı müddetçe kaçacağız."

Bryce düzensiz soluklarını yatıştırmaya çalışıyordu. Hunt cesaret verir gibi elini sıkınca şimşek parmaklarına sıçradı; Cormac Bryce'a dönüp sessizce, "Yapamazsın" dedi.

"Yapabilirim." Ama gözlerini açıp kırpıştırdı. Burası turkuvaz rengi sular ve arkalarındaki beyaz adalarla ölmek için çok güzel bir yerdi.

"Pollux ve Harpy de Geyik'le birlikteler" dedi Tharion dürbünü indirerek.

"Eğilin" dedi Hunt yere çökerken. Hepsi onunla birlikte yere çömeldi, Bryce'ın taytının dizleri teknenin zeminindeki sulardan sırılsıklam oldu. "Biz onları görebildiğimize göre onlar da bizi görebilir."

"Onlara görünmeden kurtulma şansımız varmış gibi konuştun" diye mırıldandı Bryce. Tharion'a döndü. "Sen yüzebiliyorsun. Kaç git buradan."

"Hayatta olmaz." Dalgaların üzerinden zıplayarak ilerlerlerken mer'in kızıl saçları rüzgârda uçuşuyor, tekne mer'in gücüyle oluşturduğu bir akıntıyı takip ediyordu. "Sonuna kadar birlikteyiz Bacaklı." Ama sonra mer kaskatı kesilerek bağırdı, *"Suya atlayın!"*

Bryce hiç düşünmeden teknenin kenarından suya atladı, Hunt

da kanatlarıyla suları sıçratarak onunla birlikte sulara daldı. Diğerleri de onları takip etti. Tharion su büyüsü yaparak onları güvenli bir mesafeye taşıdı. Bryce güç dalgasının altından çıkarken genzine kaçan sular yüzünden öksürüyor, gözleri tuzdan yanıyordu.

Tam o anda devasa ve parlak bir şey hızla bacaklarının altından geçti.

Torpido tekneyi vurdu.

Çalkalanan suyun dalgaları Bryce'ı içine aldı. Tharion onları daha da uzağa götürürken tekne bir patlamayla parçalara ayrıldı, fışkıran sular hızla havaya yükseldi.

Sonra patlama kesildi, teknenin arkasında enkaz parçaları ve azgın dalgalar kaldı.

Bryce suda savunmasız halde sürüklenirken gidecek bir yer bulmak için çevreyi gözden geçirdi. Hunt da aynı şeyi yapıyordu.

"Ah tanrılar aşkına" dedi Ruhn birden.

Bryce dönüp kardeşine baktı. Üstlerine doğru gelmekte olan üç kocaman siyah şekli gördü.

Omega botları.

Ruhn şimdiye dek kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti; yanından enkaz parçaları geçiyordu, Ydra çok arkalarındaydı ve bir sonraki ada ufukta bir leke halinde bile görünmüyordu.

Athalar ıslak kanatlarla havalanmayı başarsa bile sniper'lar onu yere indirmek için hazır bekliyordu... ve Bryce'ı. Cormac ışınlanamıyordu, Tharion su büyüsüyle onları biraz uzağa taşıyabilirdi ama üç Omega botuna karşı...

Ruhn yükselip alçalan dalgaların üstünden Hunt'la göz göze geldi, meleğin ıslak yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Gölgeler?" diye sordu Hunt.

"Güneş çok parlak." Ayrıca dalgalar onları çok fazla kımıldatıyordu.

Omega botlarının ikisi ayrılıp Ydra'ya yöneldi, muhtemelen Ophion teknelerinin kaçmasını engellemeye gidiyorlardı. Ama hâlâ karşılarında devasa bir denizaltı vardı. Ve Geyik, Harpy ve Çekiç sürat teknesiyle yaklaşıyordu.

Yüzleri açık seçik görünür olduğunda her şey sona erecekti. Sandriel'in eski triarii'si kim olduklarını anlayacak ve işlerini bitirecekti. Anlaşılan Zebani onlara yardım etmek istemişti ama bu geri kalan götler...

"Git buradan" dedi Bryce Tharion'a bir kez daha.

Tharion suları sıçratarak başını iki yana salladı. "Athalar teknelerini alaşağı edebilirse..."

"Yapamam" diye sözünü kesti Hunt, Ruhn kaşlarını kaldırdı. Hunt açıklamaya koyuldu. "Kim olduğumu ele vermesem bile siz de benimle suyun içindesiniz. Şimşeğimi fırlatırsam..."

"Kızartma olduk demektir" diye bitirdi Ruhn Hunt'ın cümlesini.

Hunt Bryce'a, "Sen de onları kör edemezsin" dedi. "Sen olduğunu anlarlar."

"Ben bu riski almaya hazırım" dedi Bryce kollarını ve ayaklarını hafif hafif çırparken. "Şimşeği görürlerse sen olduğunu anlarlar. Ama parlak bir ışık için başka bahaneler de bulunabilir. Onları kör edebilirim, sonra da tekneyi ele geçiririz."

Hunt ciddi bir yüzle başını salladı ama Ruhn karşı çıktı. "Bu Omega botta işe yaramaz. Botun camları yok."

"Şansımızı deneyeceğiz" dedi Hunt.

"Evet." Bryce yaklaşmakta olan ölüm timine odaklandı. "Ne kadar yaklaşmalarına izin verelim?"

Hunt düşmanlarına baktı. "Kör olduklarında tekneye atlayabileceğimiz kadar."

"Yani dibimize gelene kadar" diye mırıldandı Ruhn.

Bryce nefesini saldı. "Tamam. Tamam." Göğsünden ışık yayılmaya başladı, şiddeti gitgide artarken suları açık maviye çevirdi. "Sen bana işaret ver" dedi Hunt'a.

"Biri geliyor" dedi Tharion, kıskaçlı eliyle yaklaşmakta olanları işaret ederek. Bir jet sürat teknesinden ayrılmıştı. Üstünde sarı saçlı tanıdık bir kafa vardı, jet dalgaların üstünden atlayarak ilerliyordu.

"Geyik" dedi Cormac benzi atarak.

"En azından yalnız."

"Planımız suya düştü" diye tısladı Bryce.

"Hayır" dedi Hunt. Ama şimşek bakışlarında parlamaya başla-

mıştı. Yakıcı Solas. "Plana bağlı kalacağız. Geyik konuşmaya geliyor."

"Nereden biliyorsun?"

Hunt hırladı. "Diğerleri geride kalıyor."

Ruhn bunu bilmemekten nefret ederek sordu: "Geyik bunu neden yapsın?"

"Bize işkence etmek için herhalde" dedi Cormac. "Öldürmeden önce düşmanlarıyla oynar."

Athalar komutan edasıyla Bryce'a döndü. "Ben işaret verince onu kör et." Sonra Tharion'a emretti. "Geyik suya düşer düşmez şu bıçaklardan birini kullan." Mer bıçaklarından birini çekti. Bryce'ın ışığı suda titreşerek derinliklere doğru ilerliyordu.

Omega Geyik'in arkasında yavaşlasa da hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Jet yavaşlayıp motorun sesi kesilince, "Ses çıkarmayın" dedi Cormac.

Geyik kusursuz üniforması ve parlayan ıslak çizmeleriyle karşılarındaydı. Altın rengi saçlarının tek bir tutamı bile dağılmamıştı, yüzünde gaddarca ve sakin bir ifade vardı. "Bu ne sürpriz."

Hiçbiri cevap vermedi.

Geyik ince bacaklarından birini jetin üzerinden aşırıp yan oturdu; dirseklerini dizlerine, zarif çenesini ellerine dayadı. "İşimin eğlenceli yanı da bu işte. İmparatorluğumuzun güvenliğini kemiren fareleri bulmak."

Ne ölü, nefret dolu bir yüzdü bu. Kusursuzca oyulmuş bir heykelin canlanmış hali gibiydi.

Geyik başını Bryce'a doğru salladı. Kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu küçük ışık benim için mi?"

"Yaklaşırsan öğrenirsin" dedi Bryce, bunun üzerine Hunt ona uyarır gibi baktı. Hunt neyi bekliyordu?

Ama Geyik Tharion'ı şöyle bir süzdü. "Senin varlığın biraz... sorun yaratabilir."

Etrafındaki sular büyü gücüyle çalkalansa da mer sessizliğini korudu. Nedense henüz şekil değiştirmemişti. Ne olduğunu saklamak için miydi? Yoksa bir yırtıcı içgüdüsüyle en önemli kabiliyetini saldıracağı âna mı saklıyordu?

Ama Geyik Tharion'ı bir kez daha süzdü. "Neyse ki Nehir Kraliçesi'nin İstihbarat Şefi gücünü bu jeti devirmek gibi aptalca bir işte kullanırsa arkadaşlarımın Cehennem'i üstünüze salacağını bilecek kadar akıllıymış."

Tharion dişlerini gösterdi ama saldırmadı.

Geyik sonra gözlerini ona dikmiş olan olan Ruhn'a baktı, Ruhn'ın tüm benliği katıksız bir öfke halini almıştı.

Geyik'i öldürebilirdi, hem de seve seve. O jete Tharion'dan önce ulaşabilirse Geyik'in gırtlağını dişleriyle parçalardı.

"İki Fey prensi" diye mırıldandı Geyik. "Hem de veliaht prensler. Kraliyet soyunun geleceği." Dilini şaklattı. "Birinin Yıldız Doğan varisi olduğunu söylememe bile gerek yok. Bu Feyler için amma da büyük bir skandal olacak. Büyük rezalet yaratacak."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Hunt meydan okurcasına, şimşek omuzlarında geziniyordu. Bryce endişeyle ona döndü, Ruhn kaskatı kesildi.

Athalar'ın gücü kanatlarının tepesinde ışıldıyor, saçlarının arasında dolaşıyordu. Her nefeste gücü biraz daha artıyor, dalgaların gücüne ulaşamayacağı yükseklikten saldırmaya hazırlanıyordu.

"Ben istediğimi aldım bile" dedi Geyik sakin bir sesle. "İhanetinizin kanıtını."

Bryce'ın ışığı parıldayarak arttı ve derinliklere yöneldi. Ve Hunt... gücünü serbest bırakırsa hepsini elektrikle öldürmüş olacaktı.

Ruhn kız kardeşine zihninden, *O jeti al ve kaç* dedi.

Siktir oradan. Bryce zihnini Ruhn'a kapadı.

Geyik elini cebine sokunca Athalar'ın üstündeki şimşek parladı, bir kırbaç gibi geyiğin çıkarmak üzere olduğu silahın üstüne inmeye hazırlansa da saldırı emrini henüz vermemişti.

Ama Geyik cebinden beyaz renkte küçük bir taş çıkardı. Taşı havaya kaldırdı.

Cormac'a bakıp hafifçe gülümsedi. "Ölmeden önce bunlardan birini Sofie Renast'a gösterdim. Ona da aynı gösteriyi yaptım."

Ölmeden önce. Kelimeler suyun üstünde çın çın ötmüştü adeta. Demek Geyik gerçekten de Sofie'yi öldürmüştü.

"Seni parça parça edeceğim" dedi Cormac.

Geyik bir kahkaha attı. "Bu koşullar altında buna fazla ihtimal vermiyorum." Kolunu suya doğru uzattı. İnce, manikürlü parmakları açıldı, taş suya düştü. Suda belli belirsiz bir dalga bırakarak derinlere inmeye başladı, Bryce'ın ışığında beyaz bir ışıltı saçarak indi, indi, sonunda derinlerde gözden kayboldu.

"Dibe kadar yolu uzun" dedi Geyik soğuk bir sesle. "Acaba taşı yakalayana kadar boğulur musunuz?" Omega botu biraz daha yaklaştı.

"Seçiminizi doğru yapın" diye mırıldandı Geyik. "Ya benimle gelirsiniz" dedi Hunt ve Bryce'a, "ya da deniz tabanında sizi neyin beklediğini görürsünüz."

"Siktir git!" dedi Hunt öfkeyle.

"Ah, işim bitince planım bu zaten" dedi Geyik, kurnazca gülümseyerek.

Hunt'ın şimşeği yeniden titreşmeye başladı. Gözlerinde ışıldadı. Kahretsin... Athalar kontrolden çıkmak üzereydi.

Bryce uyarmak için Hunt'ın ismini mırıldandı. Hunt onu duymazdan geldi, Tharion alçak sesle bir küfür savurdu.

Ne oldu? diye sordu Ruhn zihninden Tharion'a, Tharion cevap verirken ona doğru bakmadı. *Büyük bir şey. Bizi arıyor.*

Omega botu değil mi?

Hayır. Bu... Bu da ne böyle?

"Acele edin" dedi Hunt ağır ağır. "Fazla zamanımız yok."

Şimşek Hunt'ın başına dolandı. Hunt şimdi bir taç gibi başında duran şimşekle baş tanrılardan birine benziyordu, bunu görünce Ruhn'ın kalbi duracak gibi oldu. Hunt sevdiği dişiyi korumak için yoluna çıkan her şeyi öldürmeye hazırdı. Bryce'ı buradan canlı çıkarmasını sağlayacaksa hepsini yakıp kavurabilirdi.

Bunu düşününce Ruhn'ın öz benliğinde bir yer korkuyla ürperdi. Kaçıp merhamet dilenmesini fısıldadı.

Ama Bryce Athalar'dan yayılan o korkunç güç karşısında sarsılmadı. Hunt'ı olduğu gibi görüyor ve tüm kalbiyle kabul ediyor gibiydi.

Hunt gözlerinde şimşekten başka bir şey görünmeksizin Bryce'a başını salladı. *Kaltağı kör et* der gibiydi.

Bryce derin bir nefes alıp ışık saçmaya başladı.

Metalden sert bir şey Bryce'ın bacaklarına, ayaklarına çarptı; ışığını daha bütünüyle salamadan metalle birlikte havaya fırladı. Sular çekildiğinde bir Omega botunda yatıyordu.

Hayır, bu imparatorluğa ait bir bot değildi. Botun üzerindeki amblemde birbirine dolanmış iki balık vardı.

Hunt sırılsıklam kanatlarıyla yanında yatıyor, şimşek hâlâ etrafında cızırdıyordu. Gözleri...

Lanet olsun, gözleri. Gözleri tamamen şimşekle doluydu. Gözünün akı, irisi görünmüyordu. Şimşekten başka hiçbir şey yoktu.

Şimşek etrafında çatırdıyor, sarmaşıklar halinde kollarını, alnını sarıyordu. Bryce diğerlerinin arkasında olduğunu belli belirsiz seziyor ama gözlerini Hunt'tan ayırmıyordu.

"Hunt" dedi nefes nefese. "Sakin ol."

Hunt Geyik'e doğru hırladı. Ağzından alev dilleri halinde şimşekler fırladı. Ama Geyik geri çekilmişti, jetiyle hızla Omega botlarına doğru uzaklaşıyordu. Hunt'ın ne tür bir ölüm saçmak üzere olduğunu anlamış gibiydi.

"Hunt" dedi Bryce ama geminin geniş burnundan bir metal şakırtısı geldi; sonra bağıran bir dişinin sesi duyuldu. *"Ambar kapağından aşağı inin! Hemen!"*

Bryce şanslarının nasıl böyle döndüğünü sorgulamadı. Geyik'in onları görmüş olması, tanımış olması ve casus avcısını hayatta bırakmaları umurunda değildi. Ayağa fırladı, metalin üstünde kaydı ama Hunt oradaydı, eliyle hemen dirseğinin altından tuttu. Şimşeği kolunda dans ederek Bryce'ı gıdıkladı ama canını yakmadı. İleride durmakta olan bu tanımadıkları dişiyi süzerlerken Hunt'ın gözleri hâlâ güçle parıldıyordu, hakkını vermek gerekirdi ki dişi bağırarak kaçmadı.

Bryce arkasına bir göz atınca Ruhn'ın Cormac'ın yürümesine yardım ettiğini gördü. Tharion da arkalarından geliyordu, Tharion ve Geyik'in arasında şimdi bir dalga yükseliyordu. Bu dalga onları Pollux ve Harpy'nin yaklaşmakta olan sürat teknesinden gizliyordu.

Artık bunun bir önemi yoktu. Geyik biliyordu.

Koyu renk saçlı bir dişi Omega botu kadar büyük olan devasa geminin ortasındaki ambar ağzından onlara el sallıyordu. Kahve-

rengi teni okyanustan sıçrayan sularla parıldıyordu, acele etmelerini işaret ederken ince uzun yüzünde ciddi ve sakin bir ifade vardı.

Yine de Hunt'ın şimşeği parlamayı bırakmamıştı. Bryce neler olduğunu anlayana dek de bırakmayacağını biliyordu.

"Çabuk" dedi dişi, Bryce ambar ağzına vardığında. "Gitmek için bir dakikadan az zamanımız var." Bryce basamaklara tutunarak inmeye başladı. Hunt hemen arkasından geliyordu. Dişi bir küfür savurdu, herhalde Hunt'ın ne halde olduğunu görmüştü.

Bryce inmeye devam etti. Şimşek merdiven boyunca geziniyor ama zarar vermiyordu. Hunt kendini kontrol altında tutuyor gibiydi.

Birer birer içeri girdiler, dişi kapağı kapatmıştı ki gemi sarsılarak yalpaladı. Gemi suyun altına dalarken Bryce merdivene sıkıca tutundu.

"Dalıyoruz!" diye bağırdı dişi. "Sıkı tutunun!"

Bryce'ın midesi de gemiyle birlikte çalkalanıyordu ama inmeye devam etti. İnsanlar aşağıda geziniyor, bağırıyorlardı. Hunt'ın şimşeği bir dalga halinde yere yayılınca durdular. Neyin gelmekte olduğunun bir habercisi.

"Bunlar Ophion'dansa ayvayı yedik" diye mırıldandı Ruhn Hunt'ın üzerinden.

"Tabii ne yaptığımızı biliyorlarsa" diye fısıldadı en arkadan gelmekte olan Tharion.

Bryce indiği her basamakta ışığını gücüyle biraz daha besliyordu. İki düşmandan biriyle yüzleşeceklerse Ophion'u tercih ederdi ama... Gerekirse Hunt'la ikisi bu gemiyi alaşağı edebilir miydi? Kendileri ve arkadaşları boğulmadan bunu yapabilirler miydi?

Temiz, bembeyaz bir alanın içine indi... bir hava bölmesi. İçerisi sıra sıra sualtı ekipmanlarıyla doluydu, kapının yanında mavi üniformalı birkaç insan duruyordu. Merler. İçeri girmelerine eşlik eden dişi onları bekleyen diğerlerine katıldı.

Kahverengi saçlı, geniş kalçalı bir dişi öne çıkıp Bryce'ı iyice bir süzdü.

Hunt bedenini saran şimşeğiyle ıslak zemine atlayınca dişinin gözleri kocaman açıldı. Ama akıllılık edip ellerini yukarı kaldırdı.

Arkasındaki insanlar da aynını yaptı. "Size zarar vermek niyetinde değiliz" dedi dişi sakin bir sesle.

Hunt kapıldığı öfkeden hâlâ kurtulamamıştı. Bryce'ın nefesi kesilir gibi oldu.

Ruhn ve Cormac da Bryce'ın diğer tarafına indiler, dişi onları da dikkatle süzdü; Ruhn'a yaslanmış olan yaralı Avallen Prensi'ni görünce yüzü gerildi. Ama Hunt'ın sağında Tharion belirince dişi gülümsedi. Sanki az evvel ambar kapağından aşağı inmiş olan bu saçma sapan grubun içinde aklı başında birini bulmuştu.

"Bizi sen mi çağırdın?" diye sordu Tharion'a, bu arada endişeyle Hunt'a göz attı.

Bryce Hunt'a mırıldandı, "Rahatla artık."

Hunt nasıl öldüreceğini kestirmeye çalışır gibi yabancıları tek tek gözden geçirdi. Şimşek saçlarının arasında cızırdıyordu.

Bryce, "Hunt" diye fısıldadı ama elini tutmaya cesaret edemedi.

"Ben..." Tharion kocaman açtığı gözlerini Hunt'tan dişiye çevirdi. "Ne?"

"Kâhinimiz bu civarda bize ihtiyaç olduğunu sezdi, biz de geldik. Sonra da mesajınızı aldık" dedi dişi gergin bir sesle, bir gözü hâlâ Hunt'taydı. "Işıktan bahsediyorum."

Ruhn ve Tharion Bryce'a döndü, Cormac Ruhn'ın kollarında bitkinlikten adeta ölü gibiydi. Tharion şöyle bir gülümsedi. "Şans tılsımı gibisin Bacaklı."

Bryce şimdiye dek şansının bu kadar aptalca döndüğünü hiç görmemişti. "Ben, şey... Işığı ben gönderdim."

Hunt'ın bedenini, sırılsıklam giysilerini ikinci bir deri gibi saran şimşeği çatırdadı. Hiç de sakinleşmişe benzemiyordu. Bryce onu *nasıl* sakinleştirebileceğini bilmiyordu.

O gün Sandriel'e karşı da böyleydi dedi Ruhn zihninden konuşarak. *Sandriel'in kafasını kopardığında.* Sonra gergin bir sesle ekledi: *O zaman da tehlikedeydin.*

Bu ne anlama geliyor peki?

Neden sen söylemiyorsun?

Ona ne olduğunu biliyormuşsun gibi görünüyorsun da ondan.

Hunt tehdit saçarak parıldamaya devam ederken Ruhn ters ters

Bryce'a baktı. *Şu anlama geliyor, sadece eşi tehlikede olan erkeklerde görülen şekilde kontrolden çıkıyor. O zaman böyle olmuştu, şimdi de olan bu. Siz gerçek eşsiniz... Feylerin eş anlayışına uygun olarak hem bedenen hem de ruhen. Geçen gün kokundaki farklılığın nedeni de buydu. Kokularınız birleşti. Tıpkı Fey eşlerin arasında olduğu gibi.*

Bryce dik dik kardeşine baktı. *Ne olmuş yani?*

Yani Hunt'ı sakinleştirmenin bir yolunu bul. Şu anda senin sorunun Athalar.

Bryce cevap olarak zihninden bir el hareketi görüntüsü gönderdi.

Dişi mer Ruhn ve Bryce'ın arasındaki konuşmadan habersiz sırtını dikleştirerek Tharion'a döndü, "Henüz tehlikeyi atlatmış sayılmayız. Peşimizde bir Omega var". Hunt az ötede fırtınanın vücut bulmuş hali değilmiş gibi konuşuyordu.

Bryce'ın kalbi sıkıştı. Gerçek eşler. Sadece ismen değil... Feylerin birbiriyle eş olduğu gibi.

Athalar daha önce de tehlikeliydi dedi Ruhn. *Ama şimdi bir eşi olduğu için ölümcül derecede tehlikeli.*

Bryce karşı çıktı. *O hep ölümcül derecede tehlikeliydi.*

Böyle değil. İçinde hiç merhamet yok. Şimdi Feylerde görülen tarzda bir tehlike oluşturuyor.

O yırtıcı, bütün-düşmanları-öldür tarzında. *O bir melek.*

Fark etmez.

Bryce Hunt'ın sert yüzüne şöyle bir bakınca Ruhn'ın haklı olduğunu anladı. Bu onu bir parça heyecanlandırıyordu aslında... Hunt'ın ilkel dürtülerine bu kadar kapılmasının nedeni onu korumak istemesiydi.

Alfagötlerin faydalı yönleri de var dedi kardeşine aslında hissetmediği bir cesaretle, sonra da sürmekte olan konuşmaya döndü.

Tharion dişiyle konuşuyordu. "Mavi Saray'dan Şef Tharion Ketos emrinize hazırdır."

Dişi selam verirken yanındaki insanlar hava geçirmez bir kapıyı açtı, camdan yapılmış parlak bir koridor göründü. Okyanusun maviliğiyle çevrilmiş bir geçitti bu. Birkaç balık geminin yanından hızla geçti... ya da gemi onların yanından. Bryce'ın düşündüğünden daha hızlıydılar. "Komutan Sendes" dedi dişi.

"Hangi mer sarayındansınız?" diye sordu Bryce. Güçle parıldayan Hunt sessizce Bryce'ın yanına geldi.

Komutan Sendes omzunun üstünden geriye baktı, Hunt'ın görünümünden dolayı yüzü hâlâ biraz solgundu. "Buradan." Sendes cam geçidi gösterdi, Bryce geminin ne kadar büyük olduğunu ancak şimdi anlayabilmişti.

Bryce'ın sandığı gibi içeriye geminin gövdesinden değil tepesinden girmişlerdi. Gemi suyun yüzeyini zıpkın gibi yarmıştı sanki. Ve şimdi geminin geri kalanı da cam geçidin ötesinde –altında– görününce Bryce derinliklerin karanlığına dalmakta olan mürekkepbalığı şeklindeki bir gemide olduklarını anladı. Dayanıklı olması için camdan ve mat metalden yapılmış, Comitium kadar büyük bir mürekkepbalığı.

Sendes çenesini yukarı kaldırdı. "*Derinlik Bombacısı*'na hoş geldiniz. Okyanus Kraliçesi'nin sarayı Aşağı'nın altı şehir gemisinden birindesiniz."

45

"Tamam, öyleyse mülke izinsiz girmekle ve muhtemelen hırsızlıkla suçlanacaksın. Neye dayanarak o ihtiyar sürüngenin peşine düşeceksin söylesene?" Declan'ın erkek arkadaşı Marc kanepenin minderlerine yaslanmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş Ithan'ı paylıyordu.

Ithan derin bir nefes aldı. "Böyle söyleyince kazanması zor bir dava derken ne demek istediğini anlayabiliyorum."

Flynn ve Declan yanlarında oynadıkları video oyununda birbirlerini öldürmeye çalışıyor, ikisi de alçak sesle küfürler savuruyordu. "Gerçekten muhteşem" dedi Marc. Leopar şekil değiştiren kaşlarını çatarak Ithan'ın Astronom'un ininden aldığı küçük siyah kutuya baktı. "Ama gırtlağına kadar boka batmış oldun."

"Kurdun oraya hapsolup kalması doğru değil. Bir çocuk olarak başka ne şansı vardı ki?"

"Buna bir itirazım yok" dedi Marc. "Ama işin içinde yasal bir sözleşme var, yani Astronom teknik olarak o dişinin sahibi. Köle değil ama yasal olarak öyle de sayılabilir. Ve köle çalmak son derece büyük bir suçtur."

"Biliyorum" dedi Ithan. "Ama onu orada bırakmak bana doğru gelmiyor."

"Sen de onun yerine ateş perilerini mi çaldın yani?" Marc bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ne kadara satıldıkları hakkında bir fikrin var mı?" Başıyla masanın ortasında duran kutuyu işaret etti. "Ne düşünerek böyle bir işe kalkıştın?"

"Bir şey düşünmedim" diye mırıldandı Ithan birasından bir yudum alarak. "Sinirlenmiştim."

Declan gözlerini ekrandan ayırmadan ateş etmeye devam ederek söze girdi, "Ama kamera falan yokmuş, öyle değil mi?"

"Hiç kamera görmedim."

"Öyleyse her şey tanktaki kızın seni ele verip vermemesine bağlı" dedi Declan başparmakları oyun kolunun üzerinde uçuşurken. Dec oyundaki karakterine her ne yaptıysa Flynn bir küfür savurdu.

"Onları geri verebilirsin" dedi Marc. "Sarhoş olduğunu söyler özür dileyerek geri gönderirsin."

Ithan tam ağzını açmıştı ki masanın üzerindeki kutu takırdadı.

Takırdadı. İçindeki varlıklar konuşulanları duymuş gibi. Declan ve Flynn bile oyunu durdurdular.

"Hımm" dedi Declan yüzünü buruşturarak.

"Merhaba?" dedi Flynn kutuya bakarak.

Kutu bir kez daha takırdadı. Hepsi birden irkildi.

"Eh, demek birileri fikir beyan ediyor" dedi Marc, hafifçe kıkırdayarak öne eğildi.

"Dikkatli ol" dedi Dec. Marc ona alay eder gibi bakıp siyah kutuyu açtı.

Duvarlar ve tavan bir anda kutudan fışkıran altın sarısı ve kırmızı ışıklara boyandı. Ithan elini gözlerine siper etti ama ışık kutu tarafından hemen geri emildi ve siyah kadife üzerine yerleştirilmiş dört yüzük ortaya çıktı, üstlerinde minik cam baloncuklar parlıyordu.

Kutunun içindeki ışık azaldı, azaldı, sonunda...

Declan ve Marc dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Solas aşkına" dedi Flynn oyun kolunu bir kenara fırlatarak. "O ihtiyar pislik bu yüzden çarmıha gerilmeli."

"Tamam" diye fısıldadı Marc Ithan'a. "Onları neden aldığını anladım."

Ithan homurdanarak yüzüklerin içindeki dört dişi figüre baktı. Bryce galerinin altındaki kütüphaneye girmesine izin vermediği için Lehabah'yla hiç karşılaşmamıştı ama periyi Bryce'ın fotoğraflarında görmüştü.

Perilerin üçü Lehabah'ya benziyordu, dişi bedeni şeklindeki alevlerden oluşmuşlardı. İkisi ince, biri Lehabah gibi kıvrımlıydı. Dördüncü küre ateşten ibaretti.

Dördüncü yüzük takırdadı. Ithan irkilerek geri çekildi. Kutuyu sallayanın bu yüzük olduğu ortadaydı.

"Onları dışarı çıkaracak mıyız?" diye sordu Flynn, kutuyu ve içine hapsolmuş perileri inceleyerek.

"Kesinlikle evet" dedi Declan ayağa fırlayarak.

Ithan gözlerini perilere, özellikle de dördüncüye dikmişti; peri öyle parlaktı ki sanki... öfke doluydu. Ithan onu suçlayamazdı. Ev arkadaşlarına fısıldadı. "Tepesi atmış bir grup ateş perisini evinize salmak istediğinizden emin misiniz?"

Ama Flynn onu geçiştirmek ister gibi elini salladı. "Yangın söndürme sistemimiz ve duman alarmımız var."

"Ben pek emin değilim" dedi Marc.

"İşte buldum" diye seslendi Declan elinde çekiçle mutfaktan gelirken.

Marc şakaklarını ovuşturarak arkasına yaslandı. "Bu işin sonu iyi değil."

"Ey inanmayanlar" dedi Flynn Declan'ın fırlattığı çekici yakalarken.

Ithan yüzünü buruşturdu. "O zaman... dikkatli olun."

"İkisinin de kitabında bu kelimenin yazdığını sanmıyorum" dedi Marc, bunun üzerine yanına oturmakta olan Declan'dan böğrüne bir dirsek yedi.

Flynn kutuyu kendine doğru çekip perilere, "Başınıza dikkat edin" dedi. Üç görünür peri yere çömeldi. Dördüncü bir ateş topu halinde kaldı ama hafifçe sindi.

"Dikkatli ol" dedi Ithan tekrar. Flynn çekici hızlıca indirerek ilk yüzüğü tepesinden kırdı. Cam çatlayınca bir daha vurdu. Çekicin üçüncü darbesinde yüzük üç parçaya ayrıldı ama içindeki peri çömelmeye devam etti.

Flynn bir sonrakine geçti, sonra bir diğerine.

Üçüncü yüzüğü kırdığında periler yumurtadan çıkan civcivler gibi ateşten kafalarını dışarı çıkardı. Flynn çekici dördüncü yüzü-

ge indirdi. Çekiç aşağı inerken Ithan perilerden birinin neredeyse duyulmayacak kadar boğuk bir sesle, *"Yapma!"* diye bağırdığına yemin edebilirdi.

Ama artık çok geçti.

Tek vuruşta yüzüğün içindeki alev camı parçalayarak dışarı çıktı.

Hep birden haykırarak kanepenin arkasına atladılar; *kahretsin*, odayı bir sıcaklık ve parlaklık kapladı; rüzgâr uğulduyor, tiz bir ses duyuluyordu...

Sonra sehpaya ağır bir şey düştü. Ithan ve diğerleri kanepenin üstünden kafalarını çıkarıp baktılar.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Flynn, tişörtünün hafifçe yanmış omuzlarından dumanlar çıkıyordu.

Üç ateş perisi parçalanmış kürelerine saklandılar. Sehpanın üzerinde dumanlar saçan insan boyutundaki çıplak dişiden korkmuşlardı.

Dişi kollarının üzerinde doğruldu, kapkara saçları güzel yüzünü dalgalar halinde çevreliyordu. Yanık teni ışıl ışıldı, çıplak çekici vücudunun ahşap sehpaya temas ettiği her yer yanıp kararıyordu. Peri başını kaldırdı, gözleri... lanet olsun.

Gözleri ateş kırmızısıydı. Alevlerden çok kanla kaynıyordu.

Güçlükle aldığı her uzun nefeste sırtı havaya kalkıyor, teninin altında kırmızı-altın sarısı pullar dalgalanıyordu.

"Astronom seni öldürecek" dedi kullanılmamaktan çatallaşmış bir sesle. Ama gözleri Ithan'da değildi. Çekici tekrar havaya kaldırmış olan Flynn'e bakıyordu, çekiç perinin alevlerine karşı işe yarayabilirmiş gibi. "Seni bulup öldürecek."

Ama Flynn aptal ve kendini beğenmiş bir pislik olduğu için ayağa kalkıp sehpanın üzerindeki güzel vücutlu dişiye sırıttı. "Bir ejderhanın bana borçlanması ne güzel."

Athalar saatli bomba gibiydi, nasıl etkisiz hale getirileceğini Ruhn'ın bilmediği bir bomba. Bu şerefin kız kardeşine ait olduğunu düşünüyordu. Bryce bir adım geri çekilirken bir gözü melekte diğeri deniz tabanına doğru inerlerken hızla yarıp geçtikleri sulardaydı.

Kız kardeşi bir eşe sahipti. Feyler arasında nadiren görülse de bir melekle eş olmak... Ruhn'ın başı dönüyordu.

Ruhn bu düşünceyi kafasından atarak Komutan Sendes'in yanına gidip, "Motor sesi duyamıyorum" dedi.

"Duyamazsın" dedi Sendes uzun cam tünelin sonundaki hava geçirmez kapıyı açarak. "Bunlar Okyanus Kraliçesi'nin gücüyle çalışan gizli gemilerdir."

Tharion ıslık çaldıktan sonra sordu: "Yani bu kadar büyük bir gemiyle bir Omega'yı atlatabilir miyiz?"

"Hayır. Ama zaten onu atlatmıyoruz." Kalın cam duvardan aşağıdaki karanlığı işaret etti. "Ravel Kanyonu'na giriyoruz."

"Siz girebiliyorsanız" dedi Ruhn meydan okurcasına; biraz daha yukarı kaldırmaya çalıştığı Cormac bir inilti koyuverdi. "Omega botları da girebilir."

Sendes bilmiş bilmiş gülümsedi. "İzleyin o zaman."

Ruhn başıyla omzuna tutunmuş prensi işaret etti. "Kuzenimin bir tıp cadısına ihtiyacı var."

"Haber verdik, geliyor" dedi Sendes bir başka hava geçirmez kapıyı açarken. Kapının arkasında devasa bir tünel vardı, üç ayrı yöne uzanan koridorları kocaman bir yaratığın damarlarını andırıyordu. Hemen önlerinde uzanan koridor... "Manzara diye buna derim" diye mırıldandı Ruhn.

Koridorun sonunda yemyeşil tropik ağaçlarla dolu kocaman bir biyodom vardı; eğreltiotlarının arasından dereler akıyor, kıvrılarak yükselen sis bulutlarının içinde orkideler göze çarpıyordu. Kelebekler uçuşuyor, sinekkuşları çiçek özü toplamak için orkidelerin ve parlak renkli çiçeklerin üzerine konuyordu. Ruhn yere sarkmış bir eğreltiotunun altında koşuşan küçük, tüylü bir hayvan gördüğüne yemin edebilirdi.

"Gemide tuz arıtıcımız var" diye açıkladı Sendes biyodom'u göstererek. "Ama bir aksilik olursa diye bu bütünüyle ayrılmış ekosistem kendi suyunu üretiyor."

"Nasıl?" diye sordu Tharion ama Sendes üç koridorun kesiştiği yere durmuştu. "Nehir Kraliçesi'nde de buna benzer bir tane var ama öyle bir şey yapamıyor."

"Yaralı arkadaşınızın şu anda uzun açıklamalara tahammül gösterebileceğini sanmıyorum" dedi Sendes sağ taraftaki koridora dönerek. İnsanlar –kokularına bakılırsa merler– yanlarından gelip geçiyordu. Birkaç kişinin ağzı açık kalırken birkaçı da şaşkın gözlerle bakakaldı; bazıları Sendes'e el salladı, Sendes de onlara.

Sanki bir şirket binasında ya da bir şehir bloğundaydılar. İnsanlar işe uygun ya da günlük giysiler giymişlerdi; bazıları spor yapıyor, bazıları kahvelerini ya da meyve sularını yudumluyordu.

Bryce etrafa bakınırken başını bir sağa bir sola döndürüp duruyordu. Athalar'ın şimşeği çatırdamaya devam ediyordu.

"Kimse peşimize düşenler yüzünden endişeli değil mi?" diye sordu Ruhn Sendes'e.

Sendes yine devasa bir pencerenin önünde durarak işaret etti. "Neden endişelensinler ki?"

Gemi sağa dönüp deniz tabanından yükselen karanlık sarp bir duvara doğru yönelirken Ruhn ayaklarını yere sıkıca bastı. Ama gemi bir kuşun yön değiştirmesi gibi kolayca duvarın dibinde durup biraz aşağı kaydıktan sonra durdu.

Ruhn başını iki yana salladı. "Böyle bizi bulurlar."

"Geminin gövdesine baksana."

Ruhn bir koluyla Cormac'ı tutarken cama yaslanıp baktı. Devasa gemi şimdi siyah bir kayaya dönüşmüştü. Simsiyah bir kayaya.

"Bu gemi görünmez olabiliyor mu?"

"Görünmez değil. Kamufle oluyor." Sendes gururla gülümsedi. "Okyanus Kraliçesi gemilerini deniz canlılarının yetenekleriyle donatmıştır. Bu gemi çevreye uyum sağlamak için bir mürekkepbalığının yeteneklerine sahip."

"Ama geminin içindeki ışıklar..." diyecek oldu Tharion.

"Cam tek yönlü. Kamuflaj aktive olunca ışığın ve içerinin görünmesini engelliyor."

"Peki ya radar?" diye sordu Ruhn. "Gözden saklanabilirsiniz ama imparatorluk gemileri sizi radarda görür."

Sendes bir kez daha gururla gülümsedi. "Tekrar söylüyorum, gemimiz Okyanus Kraliçesi'nin gücüyle çalışıyor, Omega radarının algılamak üzere programlandığı ilk ışıkla değil. Ayrıca hiçbir

hayat ibaresi göstermiyoruz, radarda bir balina ya da köpekbalığı kadar bile görünmüyoruz. Fark edilmemiz mümkün değil. Yanımızdan geçen bir Omega botu için büyük bir kaya parçasından başka bir şey değiliz."

"Ya size çarparlarsa?" dedi Tharion.

"Bundan kaçınmak için yukarı ya da aşağı kayabiliriz." Sendes yine camdan dışarısını gösterdi. "İşte geliyorlar."

Ruhn'ın yüreği ağzına geldi. Athalar'ın şimşeği bir kez daha bedeni boyunca dolaşmaya başladı. Bryce ona bir şeyler fısıldadıysa da meleği sakinleştirmeye yetmediği ortadaydı.

Ama Ruhn kendini yaklaşmakta olan düşmanı izlemeye vermişti. Omega botu yosun ormanının gölgelerinden çıkan bir kurt gibi sinsice kanyona yaklaştı. Karanlığı yaran ilk ışıkları yerini herkese ilan ediyordu.

İnsanlar gelip geçmeye devam ediyordu, birkaçı dönüp yaklaşmakta olan düşmana baktıysa da pek oralı olmadı.

Gerçekten inanılır gibi değildi.

İmparatorluk gemisi doğruca arkalarına doğru dalmaya başladı. Gerçekten de avının peşindeki bir kurt gibiydi.

"İzleyin" dedi Sendes.

Omega botu yaklaşırken Ruhn bu sayede fark edilmekten kurtulacaklarmış gibi nefesini tuttu. Omega botu yavaş ve temkinli bir şekilde ilerliyordu.

Ruhn geminin yan tarafındaki şekli –pul pul kabarmış imparatorluk ablemini– ve önceki savaşlardan kalma göçükleri seçebiliyordu. Geminin gövdesinde *SPQM Faustus* yazıyordu.

"*Faustus*" diye fısıldadı Tharion, sesi korku doluydu.

"Bu gemiyi tanıyor musun?" diye sordu Sendes.

"Adını duymuştum" dedi Tharion yavaş yavaş yanlarından geçen savaş gemisini izleyerek. Onları fark etmemişlerdi. "Bu gemi tek başına on altı isyancı gemisini batırdı."

"Hiç değilse bu kez peşimize etkileyici birini takmışlar" dedi Sendes.

Tharion tırnaklarını içeri çekerek elini ıslak saçlarından geçirdi. "Tam yanımızdan geçiyorlar. Bu inanılmaz."

Cormac Ruhn'ın kollarında kımıldanarak homurdandı. "Ophion'ın bundan haberi var mı?"

Sendes gerildi. "Biz Ophion'la müttefik değiliz." Tanrılara şükür. Bryce rahatlayarak gevşedi, Hunt'ın şimşeği de birazcık sönükleşti.

"Peki ya Asteriler? Bu teknolojinin farkındalar mı?" diye sordu Ruhn şimdi derinliklerde kaybolmuş olan gemiyi işaret ederek, Omega botu hiçbir şeyden habersiz üstlerinden geçiyordu.

Sendes yürümeye devam etti, onu takip ettiler. "Hayır. Ayrıca sizi hangi koşullar altında bulduğumuz göz önüne alındığında sizin de bu bilgiyi onlara iletmeyeceğinizden eminim. Tıpkı bizim de kimseye sizden söz etmeyeceğimiz gibi."

Yamuk yaparsanız karşılığını alırsınız. "Anladım" dedi Ruhn gülümseyerek, Sendes bu gülümsemeye karşılık vermedi. Gemi kanyonun daha da derinliklerine inmeye başladı.

"İşte geldi" dedi Sendes, bir tıp cadısı koşarak yanlarına geliyor, üç kişilik bir ekip de bir sedyeyle onu takip ediyordu.

"Cthona beni korusun" diye mırıldandı Cormac başını kaldırmayı başararak. "Bunlara ihtiyacım yok."

"Evet var" dedi Tharion ve Ruhn aynı anda.

Tıp cadısı ve ekibi içlerinden birini tanıdılarsa bile renk vermediler. Sonraki birkaç dakika Cormac'ı sedyeye koyup revire götürme telaşıyla geçti, bir saat sonra ameliyattan çıkmış olacağına, sonra da çok geçmeden onu görebileceklerine söz verdiler.

Tüm bunlar olurken Bryce Athalar'la birlikte geride durdu. Şimşek hâlâ Athalar'ın kanatlarında dolaşıyor, parmak uçlarında kıvılcımlanıyordu.

Sakin ol dedi Ruhn Athalar'ın zihnine.

Karşılığında gök gürültüleri patladı.

Peki o zaman.

Şehir gemisi kanyon tabanı boyunca ilerlemeye başladı, deniz tabanı yüksek kayalıkların arasında alışılmadık derecede düz ve genişti. Yarısı ufalanıp dökülmüş bir sütunun yanından geçtiler, sonra...

"Bunlar heykel mi?" diye sordu Ruhn, Sendes onları koridordan geri götürürken.

"Evet" dedi Sendes biraz daha yumuşak bir sesle. "Çok çok eskiden kalma."

"Burada ne varmış?" diye sordu Tharion. Kanyon zemininde yanından geçtikleri duvarları inceliyordu, duvarların hepsi tuhaf sembollerle doluydu.

"Burası bir otoyolmuş. Yukarıdakiler gibi değil, bir zamanlar merlerin büyük şehirler arasında gidip gelirken kullandığı büyük bir bulvarmış."

"Burada böyle bir şey olduğundan hiç haberim yoktu."

"Çok eskiden kalma" dedi Sendes bir kez daha, bu kez sesi biraz gergindi. Sanki bir sırdan bahsediyordu.

"Eskiden bir antika galerisinde çalışıyordum" dedi Bryce arkadan. "Patronum bir defasında batık bir şehirden çıkarılmış bir heykel getirmişti. Hep tarihleri abarttığını düşünmüşümdür ama heykelin neredeyse on beş bin yıllık olduğunu söylemişti. Dediğine göre heykel orijinal Aşağı'dan çıkarılmıştı." Asteriler kadar eskiydi ya da en azından Asterilerin Midgard'a gelişi kadar.

Sendes'in yüzünde bir değişiklik olmadı. "Bunu ancak Okyanus Kraliçesi doğrulayabilir."

Ruhn yeniden camdan baktı. "Yani bir zamanlar burada merlere ait bir şehir mi varmış?"

"Bir zamanlar pek çok şeyimiz vardı" dedi Sendes.

Tharion Ruhn'a bakarak konuyu kapatması için uyarır gibi başını iki yana salladı. Ruhn da ona baş salladı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Herhalde biraz dinlenmek istersiniz. Sizi kışlamızdaki özel odalara götürüyorum."

"Ya sonra?" diye sordu Ruhn cesaretini toplayıp.

"Omegalar bölgeyi terk edene kadar beklememiz gerekiyor, ondan sonra sizi istediğiniz yere bırakırız."

"Istros'un ağzına" dedi Tharion. "Adamlarım bizi orada karşılayabilir."

"Pekâlâ. Gizlice gideceğimiz için herhalde oraya varmamız şafağı bulur."

"Bana bir telsiz verin de şifreli bir sinyal göndereyim."

Sendes başını salladı, Ruhn merlerin tabiatları gereği birbirlerine duydukları güvene hayran kaldı. Sendes Tharion'ın bu geminin dışında birileriyle temasa geçmek için telsiz kullanmasına bu kadar kolay izin verecek miydi yani? Bundan emin değildi.

Ama Bryce koridorların birbiriyle kesiştiği yerde birden durdu. Hunt'a bir göz attıktan sonra Sendes'e döndü. "Bu parıldayan dostumla birlikte kısa bir süre için biyodom'a girmemizin sakıncası var mı?"

Sendes temkinli bakışlarla Hunt'ı süzdü. "Biyodom'u geçici olarak ziyarete kapatayım. Tabii kendisi orada bir zarara yol açmayacaksa."

Hunt dişlerini gösterdi ama Bryce gergince gülümsedi. "Buna izin vermem."

Sendes'in bakışları Bryce'ın göğsündeki yara izine kaydı. "İşiniz bitince Altıncı Kışla'yı sorun, biri size yolu gösterir."

"Teşekkürler" dedi Bryce, sonra Ruhn ve Tharion'a döndü. "Beladan uzak durun."

"Siz de" dedi Ruhn bir kaşını kaldırarak.

Bryce peşinde Hunt'la yemyeşil biyodom'a doğru yürümeye başladı.

Sendes cebinden bir telsiz çıkardı. "Biyodom'u boşaltıp kapılarını kilitleyin."

Ruhn irkildi. "Ne?"

Sendes yürümeye devam etti, çizmeleri karo kaplı zeminde takırdıyordu. "Bence melekle ikisinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, sizce de öyle değil mi?"

46

Hunt için o anda var olan tek şey gücüydü, bir de Bryce. Dünyanın geri kalanı Bryce'a yönelmiş bir tehditler silsilesinden ibaretti.

Hunt devasa bir mer gemisine bindiklerini belli belirsiz fark edebilmişti. Geminin komutanıyla konuştuklarını, insanları, Omega botunu, Cormac'ın sedyeye koyulup götürüldüğünü.

Zihni sonsuz bir fırtınaya kapılıp sürüklenmişti, büyü gücü serbest kalmak için haykırıyordu. Geyik ortaya çıktığı anda bu vahşi benlik seviyesine yükselmişti. Bryce'ı güvende tutmak için gerekirse Geyik'i öldürmesi gerektiğini biliyordu. Bunu yaparken Danaan, Cormac ya da Tharion'ın yanıp küle dönmesi hiç önemli değildi.

Tırmandığı o dağdan inemiyordu.

Bryce sessiz, sıcak bir koridordan yemyeşil bir ormana doğru – çam ağaçları, eğreltiotları ve çiçekler; rengârenk kuşlar ve kelebekler; küçük dereler ve şelaler– yürürken bile Hunt huzur bulamadı.

Büyü gücünü salıvermesi, öfkesini haykırması ve sonra Bryce'a sarılıp iyi olduğundan emin olması gerekiyordu, iyi olduklarından...

Yeşilliklerin içinde Bryce'ı takip etti, küçük bir dereden karşıya geçtiler. Burası loştu, zemin sislerle kaplıydı. Dünyanın şafağında çok eski bir bahçeye girmiş gibiydiler.

Bryce küçük bir açıklıkta durdu, her yer yosunlarla ve yıldız şeklinde küçük, beyaz çiçeklerle kaplıydı. Bryce ona döndü, gözle-

rı ışıldıyordu. Bu gözlerdeki isteği görünce Hunt'ın siki kıpırdandı.

Bryce'ın dudakları bilmiş ve kışkırtıcı bir şekilde yukarı kıvrılmıştı. Hiçbir şey söylemeden ıslak tişörtünü çıkardı. Bir saniye sonra mor renkli dantel sütyeni de gitmişti.

Dolgun memeleri ve şimdiden dikilmiş pembe meme uçları karşısında dünya da bahçe de yok olup gitti. Ruhn'ın ağzı sulandı.

Bryce pantolonunu çıkardı. Ayakkabılarını. Sonra da mor külodunu.

Hunt'ın karşısında çırılçıplak duruyordu. Hunt hızla atan kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

Bryce çok güzeldi. Dolgun hatları, ışıldayan bedeni, sekse davet edişi...

"Sıra sende" dedi Bryce boğuk bir sesle.

Hunt'ın içinden taşan güç uluyor, yalvarıyordu. Parmakları giysilerinin ve ayakkabılarının üzerinde hareket ederken ne yaptığının pek bilincinde değildi. Sikinin şimdiden kaskatı olmasını da umursamıyordu. Umurunda olan tek şey Bryce'ın sikine kayan gözleri ve dudaklarında beliren keyifli gülümsemeydi.

Suyun altındaki o bahçede çırılçıplak durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

Hunt eşini mutlu etmek istiyordu. Güzel, güçlü eşini. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı ki, "Evet Hunt" dedi Bryce. "Ben senin eşinim." Göğsündeki yıldız tutuşmaya başlayan bir kor gibi titreyerek parıldadı. "Sen de benim eşimsin."

Kelimeler Hunt'ın içinde çınladı. Damarlarını asit gibi yakan gücünü bastırmaya çalışarak hırladı.

Bryce'ın bakışları acısını sezebiliyormuş gibi yumuşadı. "Benimle sevişmeni istiyorum" dedi boğuk bir sesle. "Olur mu?"

Şimşek Hunt'ın kanatlarında kıvılcımlandı. "Olur."

Bryce elini göğsünde gezdirerek dolgun memelerinin arasında parıldayan yıldızın etrafında daireler çizmeye başladı. Hunt'ın siki sızlıyordu. Bryce ona bir adım yaklaştı, çıplak ayakları yosunlara gömülüyordu.

Hunt bir adım geri çekildi.

Bryce bir kaşını yukarı kaldırdı. "Hayır mı?"

"Evet" dedi Hunt zar zor bir kez daha. Zihni biraz açılmıştı. "Bu bahçe..."

"Ziyarete kapalı" diye mırıldandı Bryce, yıldızın ışığı parmaklarını sarıyordu. Bir adım daha attı, Hunt bu kez geri çekilmedi.

Hunt'ın soluğu tıkanıyordu. "Ben..." Yutkundu. "Gücüm..."

Bryce Hunt'ın bir adım uzağında durdu. Uyarılmış dişiliğinin kokusu görünmez parmaklarla Hunt'ın sikini kavramış sertçe okşuyordu. Hunt ürperdi. "Rahatlaman için neye ihtiyacın varsa ben hazırım Hunt."

Hunt alçak sesle inledi. "Canını yakmak istemem."

"Yakmazsın." Bryce hafifçe gülümsedi... sevgiyle. "Sana güveniyorum."

Bryce parmaklarını çıplak göğsünde gezdirince Hunt yeniden titredi. Bryce iyice sokulup dudaklarını Hunt'ın göğüs kaslarında, kalbinin üzerinde gezdirdi. Hunt'ın şimşeği ışıyarak bahçeyi gümüş rengine boğdu. Bryce başını kaldırdı.

"Öp beni" diye fısıldadı.

Hunt'ın gözleri şimşekten ibaretti. Bryce ağzını onun için açarken, dilini bu ağıza sokarken, yağmur ve eter tadı alırken tüm *bedeni* şimşekten ibaretti.

Gücü milyonlarca şehvetli okşama halinde Bryce'a akıyor, Bryce da bedenini yay gibi gererek kendini bu güce bırakıyordu. Hunt memesini avuçlayıp güç meme ucuna hücum edince Bryce soluğu kesilerek inledi. Hunt bu sesi içer gibi dilini daha derinlere kaydırdı.

Hunt gücünü akıtmanın bir yolunu bulmalıydı, Bryce'ın güvende ve ona ait olduğundan emin olmasını sağlayacak bir yol, Bryce bunu biliyordu. Hunt Bryce'ın çıplak vücuduna bakarken *Benim güzel, güçlü eşim* diye hırladı.

Diğer eliyle Bryce'ın kalçasını avuçluyor, sikini bastırarak onu kendine doğru çekiyordu. Bryce'ın karnı karnına değince inledi, Bryce onu deliye çevirerek kıvranıyordu.

Bryce teninde, saçlarında dolaşan şimşeğin tadını çıkarıyordu. Şimşeği içine çekiyor, kendini bırakıp şimşeğe, Hunt'a dönüşüyor,

Hunt'ın da ona dönüşmesine izin veriyordu; sonunda denizin dibinde birbirine dolanmış iki ruh halini aldılar.

Bryce kendini zamanın ve mekânın içinden geçerek düşüyormuş gibi hissediyordu, sonra kendini yavaşça, nazikçe yosunların üstüne yatırılırken buldu. Duyduğu arzuya, öfkesine rağmen Hunt onun güvende ve rahat olmasını istiyordu. Sadece zevki hissetmesini istiyordu.

Bryce kollarını Hunt'ın boynuna dolayıp bedenini yay gibi yukarı kaldırarak dudağını dişleyip dilini emmeye başladı. Daha. Daha fazlasını istiyordu. Hunt Bryce'ın boynunun yan tarafını dişleyerek sertçe emdi, bacaklarının arasına yerleşirken Bryce yine yay gibi gerildi.

Hunt'ın kadifemsi sikini çıplak apış arasında hissedince titredi. Korkudan değil, Hunt'ın yakınlığından, şimdi aralarında hiçbir şeyin olmamasından ve bir daha da hiç olmayacağından.

Hunt kanatları seğirerek Bryce'ın ıslaklığında kaymaya başladı. Şimşek zikzaklar çizerek yosunların üstünde, sonra da ağaçlarda dolaştı.

"Hunt" diye inledi Bryce. Keşfetmeyi ve oyunları sonraya bırakabilirlerdi. Şimdi, ölüm bu kadar yakınlarından geçmişken, Hunt'ın onunla olmasına, içinde olmasına ihtiyacı vardı. Hunt'ın gücüne, nezaketine ihtiyacı vardı; o gülümsemeye, espri anlayışına ve sevgiye...

Bryce bir eliyle Hunt'ın sikini kökünden kavradı, elini bir kez kaydırdıktan sonra tam olarak olmasını istediği yere doğru eğdi.

Ama Hunt kaskatı kesildi. Bryce devasa sikini bir kez daha sıvazlarken dişlerini sıktı. Bryce'ın gözlerine baktı.

Bu gözlerde sadece şimşek vardı. Bir intikam tanrısı.

Bryce'ın göğsündeki yıldız ışıldadı, parıltısı şimşeğin ışığına karıştı. Hunt elini yıldızın üstüne koydu. Yıldızı, ışığı sahiplenir gibiydi. Bryce'ı.

Bryce Hunt'ın sikini tam girişe yerleştirdi, sikin küt başı tenine dokununca soluğu kesildi. Ama sonra bıraktı. İstediğinin bu olup olmadığına Hunt karar vermeliydi. Ruhları arasındaki o son köprüye.

Hunt'ın gözlerindeki şimşek yok oldu, bunu sanki Hunt emretmişti. Bryce'ın şimşeğin altındaki erkeği görmesini istemiş gibi.

Şimdi sadece Hunt'tı. Başka hiç kimse ve hiçbir şey değildi.

Bir soru soruyordu sanki. Bryce'a bütün yaralarını, izlerini, karanlık köşelerini gösteriyordu. İstediğinin gerçekten bu olup olmadığını soruyordu. Bryce hafifçe gülümsemekle yetindi. "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Hunt titreyerek onu öpüp içine kayıverdi.

Yaptığı hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Hunt içine girerken verdiği zevk kusursuzdu. Sikini nazikçe biraz daha soktuğu her seferde, içinde aldığı her santimde Bryce'ın ışığı biraz daha parlıyordu. Hunt'ın şimşeği dört bir yanlarında çatırdıyordu.

Sırtı Bryce'ın parmakları altında geriliyordu, kanatları sıkıca sırtına toplanmıştı. Göğsü böğürtülerinin arasında inip kalkarken Bryce'ın memelerini, memelerinin arasındaki yıldızı eziyordu.

Bir santim daha, bir zevk ürpertisi daha. Sonra dışarı doğru kaymaya başladı. Kaydı. Kaydı.

Sikini köküne kadar tekrar sokarken dilini hafifçe Bryce'ın diline sürttü. Işık ağzına kadar dolu bir fincandan taşar gibi Bryce'ın bedeninden taşıp dalga dalga ormanın zeminine yayıldı.

Bryce tırnaklarını Hunt'ın sırtına, boynuna geçiriyordu; Hunt'ın dişleri memelrini bularak ısırmaya başladı. Bryce deliye döndü, kalçalarını kaldırarak bedenini Hunt'a bastırınca iki güç birbirine girdi.

Hunt hızlı hızlı gidip gelmeye başladı, Bryce her harekette gerilen kasları hissetmek için ellerini Hunt'ın kıçına koydu; içine girip çıkışını hissetmek için...

Hunt yeniden Bryce'ın dudaklarını buldu, Bryce bacaklarını Hunt'ın beline doladı. Hunt daha da derinlere girerken inledi, şimdi daha sert ve hızlı gidip gelmeye başlamıştı. Şimşek ve yıldız ışığı bedenlerinin arasında sekiyordu.

Bryce Hunt'ın daha da vahşileşmesini istiyordu. Korku ve öfke eşiğini aşıp yeniden onun Hunt'ı olmasını istiyordu. Hunt'ı bacaklarının arasında iyice sıkarak yuvarlanıp üste çıktı. Sonra gözlerini Hunt'a dikti, siki öyle derinlerdeydi ki...

Hunt güçlükle solurken dişlerine şimşek akıyordu, karın kasları gerilmişti. Tanrılar aşkına, çok yakışıklıydı. Ve onundu. Bütünüyle onundu.

Kalçalarını kaldırıp Hunt'ın sikinin üstünde yükseldi, sonra yeniden oturdu. Hunt göğsündeki yıldızı öperken sırtını büküp yay gibi gerildi. Sonra yavaş yavaş tekrar yükseldi ve birden kendini sertçe bıraktı.

Hunt dudakları Bryce'ın teninde hırladı. "Acımasız Quinlan."

Yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Bir kez daha yükseldi, Hunt'ın sikinin her bir santiminin tadını çıkararırken kendini neredeyse tepesine kadar çekiyordu. Tekrar aşağı inerken kaslarıyla sikini sıkıyordu.

Hunt kükredi, Bryce yine sırtüstü yattığında sertçe içine girdi. Hunt'ın gücü Bryce'a akıyor, içini dolduruyordu, Bryce onundu, o da Bryce'ın, sonra derinlerdeki o mükemmel noktayı buldu ve dünya ışığa boğuldu...

Bedenine bir gevşeme yayılırken Bryce gülüyor, hıçkırıyor ya da Hunt'ın ismini bağırıyor olabilirdi. Hunt ise gidip gelmeye devam ediyor, zevkin tek bir damlasını bile ziyan etmek istemiyordu; sonra sert sert gidip gelmeye başladı, sikini her vuruşunda yerde yosunların üstünde kayıyorlardı. Hunt'ın kanatları üstlerinde gri bir duvar halini almıştı, kanatları... ışık saçıyordu.

Yanardöner bir ışıkla dolmuşlardı. *Hunt* ışıkla dolmuştu.

Bryce elini Hunt'ın ışık saçan kanatlarına uzattı. Kendi parmakları, eli, kolu da... aynı ışığı saçıyordu. Sanki güçle dolmuşlardı, sanki Bryce'ın ışığı Hunt'ınkine akmıştı, Hunt'ınki de ona...

"Kendine bir bak" diye fısıldadı Hunt. "Bryce."

"*Bize* bir bak" diye fısıldadı Bryce da, sonra Hunt'ı öpmek için başını kaldırdı. Hunt başını eğerek öpücüğüne karşılık verdi, dilleri birbirine dolandı. Hunt şimdi deli gibi gidip geliyordu. Boşalmasına az kalmıştı.

"Birlikte boşalmak istiyorum" dedi ağzını ağzından ayırmadan. Sesi sanki... normale dönmüştü.

"Yapalım o zaman" dedi Bryce elini Hunt'ın taşaklarına kaydırırken. Hunt'ın parmakları Bryce'ın klitorisini okşamaya başladı.

Bryce taşaklarını avuçlarken Hunt'ın vücudundan bir ürperti geçti. Sonra bir daha. Üçüncü avuçlayışında Bryce taşaklarını sertçe sıktı, tam o anda şimşek Hunt'ın parmaklarından akmaya başladı ve...

Bryce düşüyordu. Aldığı zevki millerce yukarıdaki su yüzeyine doğru haykırdığının belli belirsiz farkındaydı, bedeni orgazmla sarsılırken zihni allak bullak olmuştu. Hunt'ın içinde gidip geldiğini hisseder gibiydi, içine boşaldığını, tekrar tekrar...

Zamanın, mekânın, ışığın, gölgelerin içinden düşüyordu...

Yer neresi gök neresi bilemiyordu, ikisinden başka hiçbir varlık yoktu, burada bu bahçede, zamandan uzakta...

Sırtına sert ve soğuk bir şey battı ama Bryce umursamadı, Hunt'ı sımsıkı tutmuş kendine çekerken, nefes almaya, kendine gelmeye çalışırken bunu umursayamazdı. Hunt titriyor, kanatları seğirirken kulağına, "Bryce, Bryce, Bryce" diye fısıldıyordu.

Terden sırılsıklam olmuşlardı, Bryce parmaklarını Hunt'ın sırtında kaydırdı. Hunt onundu, o da Hunt'ın ve...

"*Bryce*" dedi Hunt, Bryce gözlerini açtı.

Kendilerini göz kamaştırıcı bir aydınlığın içinde buldular. Beyaz duvarlar, dalış ekipmanları ve... bir merdiven. Bahçeden eser yoktu.

Hunt hemen kalkıp olduğu yerde dönerek etrafa bakındı, siki hâlâ inmemişti ve parlıyordu. Bryce soğuk zeminin üzerinde doğrulmak için bir süre dizlerinin kendine gelmesini bekledi.

Bu odayı tanıyordu.

Hunt'ın gözlerinde hâlâ vahşi bir ifade vardı ama artık şimşek bu gözlerde oynaşmıyordu. O vahşi öfkeden eser kalmamıştı. Sadece göğsünde parlak, yanardöner bir el izi vardı, yıldız ışığından kalmıştı. Her nefeste biraz daha soluyordu.

Hunt soluk soluğa sordu, "Hava bölmesine nasıl girdik biz?"

"Tamam" dedi Flynn ellerini birbirine vurarak. "Öğrenebilmiş miyim bir bakalım..." Sol tarafında havada uçmakta olan zayıf ateş perisini gösterdi. "Sen Ridi'sin."

"Rithi!" diye cıyakladı peri.

"Rithi" dedi Flynn gülümseyerek. Tam karşısındaki dolgun vücutlu periyi gösterdi. "Sen Malana'sın." Peri gülümsedi. Flynn

Malana'nın sağındaki periyi işaret etti. "Sen de Sasa'sın. Ve siz üçüzsünüz."

"Evet" dedi Malana, uzun saçları havada dalgalanıyordu. Korların Hanımefendisi Persina Falath'ın soyundanız."

"Doğru" dedi Ithan bunun ne demek olduğunu anlamış gibi. Periler ve aralarındaki hiyerarşi hakkında hiçbir şey bildiği yoktu. Sadece uzun süre önce başarısız bir isyan girişiminin ardından Gökyüzü ve Nefes Hanesi'nden sürüldüklerini biliyordu. O zamandan beri de onlara İkinci Derece gözüyle bakılıyordu.

"Ve *sen de*" dedi Flynn kanepenin diğer ucundaki çıplak dişiye dönerek, dişinin omuzlarına bir battaniye sarılmıştı.

"Ben adımı söylemedim" dedi ejderha, kırmızı gözleri şimdi kapkara olmuştu. Yanmayı bırakmıştı... hiç değilse kanepeyi yakmamaya yetecek kadar.

"Kesinlikle" dedi Flynn, Fey lordu bir ejderhayı kışkırtmaya kalkıyordu. Lanet bir *ejderhayı*. Ejderha İkinci Derece olabilirdi ama... siktir. Onlar kendi iradeleriyle insanla hayvan bedeni arasında geçiş yapan gerçek şekil değiştirenlerden değildi. Bir şeye benzetileceklerse daha çok merler gibiydiler. Bunu açıklayan biyolojik ya da büyüyle ilgili bir fark vardı, Ithan okulda bunu öğrendiklerini hayal meyal hatırlıyordu ama detayları anında unutmuştu.

Şu anda bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Ejderhalar iki formda olabiliyordu. Onu bu formda hafife alacak kadar aptal değildi.

Ejderha sert bakışlarını Flynn'e dikti. Flynn sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ejderhanın çenesi havaya kalktı. "Ariadne."

Flynn bir kaşını kaldırdı. "Ariadne adında bir ejderha mı?"

"Benim için daha uygun bir isim buldun galiba ha?" diye tersledi ejderha.

"Kafatası Kırıcı, Uçan Kıyamet, Işık Yiyen." Flynn isimleri parmaklarıyla sayıyordu.

Peri sessizce güldü, Ithan yüzünde bir anlığına beliren keyifli ifadeyi görünce fark etti ki... ejderha güzeldi. Bütünüyle ölümcül ve küstahtı ama... cidden nefes kesiciydi. Fylnn'in gözlerindeki parıltıdan Ithan Fey lordunun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdi.

"Böyle isimler dağdaki mağaralarında yaşayan ve gerçek ölümsüzlerin uzun uykusunu uyuyan eski ejderhalara göre" dedi Ariadne.

"Sen onlardan biri değil misin yani?" diye sordu Ithan.

"Benim soyum daha... modern." Flynn'e dikilmiş bakışları sertleşti. "Bu yüzden de adım Ariadne."

Fylnn gözlerini kırpıştırdı. Ariadne kaşlarını çattı.

"Nasıl oldu da" diye söze girdi Declan Ariadne'yi, bir Fey dişisininkine benzeyen bedenini işaret ederek, "o minik yüzüğe sığabildin?"

"Astronom bize büyü yaptı" diye fısıldadı Sasa. "O kadim bir büyücü, öyle eli ayağı tutmuyormuş gibi yaptığına bakmayın. Bizi satın aldı ve Cehennem'e indiğinde yolu aydınlatsın diye o yüzüklerin içine soktu. Gerçi Ariadne'nin yüzüğe girmesi için..." Ejderhanın uyarı dolu sert bakışlarını görünce cümlesini yarıda bıraktı.

Ithan'ın sırtından bir ürperti geçti. "Diğerlerini de kurtarmak için yapılabilecek bir şey var mı?" diye sordu. "Mistikleri yani?"

"Hayır" dedi Ariadne. Yanık tenli el bileğine baktı. Oradaki damgaya. *SPQM*. Köle damgası. Periler de bu damgayı taşıyordu. "Tıpkı bizim gibi mistiklerin sahibi de o. Senin konuştuğun mistik, yani kurt..." Siyah gözleri tekrar kırmızıya döndü. "Büyücünün gözdesidir. Gitmesine asla izin vermez. O tankta yaşlanıp ölene kadar asla."

Muhtemelen yüzyıllar sonra. Dalış'ı gerçekleştirebilmiş miydi acaba? Ithan'ın midesi kasıldı.

"Lütfen geri dönmeyelim" diye fısıldadı Rithi, Malana'ya yapışarak.

"Şş" dedi Malana uyarır gibi.

Marc perileri gözden geçirdi. "Bakın hanımlar. Zor bir durumdasınız. Sadece köle de değil, çalınmış birer kölesiniz." Uyarır gibi Ithan'a baktı, Ithan ise omzunu silkti. Yaptığından pişmanlık duymuyordu. "Yine de size karşı davranışları düzenleyen yasalar var. Birinin sahibinin olması ilkel bir saçmalık ama kötü muameleyi kanıtlayabilirseniz yasaya göre... bir başkası tarafından satın alınabiliyorsunuz."

"Bizi özgür bırakmazlar mı?" diye fısıldadı Sasa.

"Bunu ancak yeni sahibiniz yapabilir" dedi Marc üzgün bir sesle.

"Öyleyse onları satın al olsun bitsin" dedi Ariadne kollarını kavuşturarak.

"Ya sen tatlım?" diye mırıldandı Flynn ejderhaya, Fey erkeği gerçekten kendine engel olamıyor gibiydi.

Ejderhanın gözleri alev kırmızısına döndü. "Beni almaya gücün yetmez küçük lord."

"Bana bir şans ver."

Ama ejderha arkasını dönüp gözlerini hâlâ dondurulmuş oyunun beklediği televizyona dikti. Ithan yutkunarak sordu: "Öyleyse çok kötü... Astronom mistiklere ne yapıyor?"

"İşkence ediyor" dedi Ariadne soğuk bir sesle, Rithi de sızlanarak onayladı. "Dişi kurt... ona kafa tutuyor. Astronomun verdiği cezalardan bahsederken yalan söylemiyordu. Yıllardır ihtiyarın elindeyim, kurdu Cehennem'in en karanlık köşelerine gönderdiğine tanık oldum. İblislerin ve prenslerinin onunla alay etmesine izin veriyor. Onu korkutmasına. Bir gün kurdun burnunun sürtebileceğini düşünüyor. Ama ben bundan o kadar emin değilim."

Ithan'ın midesi bulanmaya başladı.

Ariadne devam etti: "Kurdun bugün nekromensırlar hakkında söyledikleri de doğruydu." Flynn, Marc ve Declan kaşlarını kaldırarak dönüp Ithan'a baktı. "Ölen abinle ilgili sorularına cevap almak istiyorsan onlardan bir tane bulmalısın."

Ithan başını salladı. Köle dövmesi onu korumadan yoksun bırakmış olsa bile ejderha Alev ve Gölge Hanesi'ne aitti. Bir nekromensırın yeteneklerini elbette bilirdi.

"Eh, madem artık çalıntı kölelere ev sahipliği yapıyoruz siz hanımları rahat ettirelim bari" dedi Declan. "Ruhn'ın odasını kullanabilirsiniz... merdivenleri çıkınca ikinci oda."

Üç peri heyecana kapılmış üç çocuk gibi merdivenlere atıldı. Ithan kendini gülümsemekten alamadı. En azından bugün bir iyilik yapmıştı. Bu iyilik başını belaya sokacak olsa da.

Ariadne yavaşça ayağa kalktı. Flynn, Declan ve Ithan da onunla birlikte kalktılar.

Ejderhanın en yakınında durmakta olan Flynn, "Kaçabileceğini biliyorsun" dedi. "Diğer formuna dön ve topukla. Nereye gittiğini kimseye söylemeyiz."

Ejderhanın kırmızı gözleri yine sönüp siyaha döndü. "Bunun ne işe yaradığını bilmiyor musun?" Kolunu kaldırıp dövmesini gösterdi. Acı acı güldü. "Astronom izin vermeden şekil değiştiremem. Bunu başarsam bile Midgard'ın neresine gidersem gideyim o formdayken beni bulur."

"Işınlandın" dedi Cormac Bryce'a bir saat sonra; Bryce ve Hunt şehir gemisinin hastanesinde Cormac'ın yatağının yanında duruyorlardı. Prens solgun olsa da hayattaydı. Gorsian mermisinin her bir parçası çıkarılmıştı. Bir saat sonra tamamen normale dönecekti.

Hunt'ın bunu pek de umursadığı yoktu. Cormac'ın yanına sadece sorularına yanıt almak için gelmişlerdi.

Hunt hâlâ zihnini, bedenini ve ruhunu allak bullak eden seksin etkisindeydi; Bryce'ın onu eşikten döndüreceğini bildiği seksin, büyü gücüne şarkı söyleten seksin.

Büyü güçlerini birleştiren seksin.

Bunu nasıl tarif edeceğini bilemiyordu, Bryce'ın gücünün bedenine akmasının verdiği hissi. Var oluşla yok oluşu aynı anda yaşıyormuş gibi, yoktan her şeyi var edebilirmiş ve yapabileceklerinin sınırı yokmuş gibi. Bryce'ın her gün hissettiği bu muydu? Her şeyin mümkün olduğunu bilmenin verdiği o katıksız duygu muydu? Işınlandıklarından beri o his hafiflemişti ama Hunt onu hâlâ göğsünde, Bryce'ın el izinin parladığı yerde hissedebiliyordu. Yaratma gücünün uyuklayan küçük çekirdeği.

"Nasıl?" diye sordu Bryce. Buraya gelirken hiç utanıp kızarmamıştı, ikisi örtünmek için hava bölmesinden aldıkları lacivert su zırhlarını giymişlerdi. Ruhn bütünüyle rahatsız görünüyordu ama Tharion Hunt'ın darmadağın saçlarını ve yüzündeki mutluluk dolu aptal ifadeyi görünce bir kahkaha atmış ve "Bizim oğlanı geri getirmeyi başarmışsın Bacaklı" demişti.

Bryce doğruca Cormac'ın yanına gitmiş ve Hunt'ın düşünebildiği en Quinlan tarzda neler olduğunu anlatmıştı: "Tam Hunt'ı

haşat etmiştim ki, tam birlikte geldiğimiz anda, kendimizi hava bölmesinde bulduk."

Cormac önce Bryce'ı, sonra da Hunt'ı dikkatle süzdü. "Anladığıma göre güçleriniz birleşmiş."

"Evet" dedi Bryce. "İkimiz de ışık saçıyorduk. Hunt şeydeki gibi parıldamıyordu..." Bryce kaşlarını çattı. "Öfke sersemi olduğu zamanki gibi." Elini havada salladı. "Daha çok... benim yıldız ışığımla parıldıyorduk. Sonra da ışınlandık."

"Hımm" dedi Cormac. "Işınlanmak için Athalar'ın gücüne ihtiyaç duyuyorsun sanırım."

"Bu bir hakaret mi değil mi anlamadım" dedi Bryce.

Hunt kaşlarını kaldırdı. "Hangi açıdan?"

"Gücüm sadece koca, sert erkeğim yardım ettiğinde işe yarıyorsa..."

"Romantik değil mi?" diye sordu Hunt.

Bryce ofladı. "Ben başına buyruk bir dişiyim."

"Pekâlâ" dedi Hunt sessizce gülerek. "Şöyle diyelim, ben bir video oyunundaki büyü jetonuyum, beni kullandığın zaman level atlıyorsun."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey" dedi Bryce, Hunt yerlere kadar eğilerek ona selam verdi.

"Yani Hunt'ın büyü gücü Bryce'ınkini harekete mi geçiriyor?" diye sordu Ruhn Cormac'a.

"Özellikle Hunt'ın gücü mü yoksa sadece enerji mi bilmiyorum" dedi Cormac. "Sizin gücünüz Kapılar'dan geliyor... bu bizim anlayamayacağımız bir şey. Bilinmez kurallara göre işliyor."

"Harika" diye söylendi Bryce, pencerenin önünde oturan Ruhn'ın yanındaki sandalyeye çökerken. Camın ötesinde siyah sonsuz sular uzanıyordu.

Hunt kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. "Çukur Prensi bana bundan söz etmişti."

Bryce'ın kaşları çatıldı. "Seks ışınlanmasından mı?"

Hunt güldü. "Hayır. Sen ve benim... henüz güçlerimizin neler yapabileceğini keşfetmediğimizi söyledi. Birlikte."

"Sence bunu mu kastediyordu?" diye sordu Ruhn.

"Bilmiyorum" dedi Hunt, Bryce'ın yüzündeki endişeyi fark etti. Hâlâ konuşacak çok şeyleri vardı.

"Onun söylediğini yapmak akıllıca mı peki?" dedi Tharion ağır ağır.

"Bence bekleyip teorimizin doğru olup olmadığını görmemiz gerek" dedi Bryce. "Bakalım güçlerimiz gerçekten birleşti mi?" Hunt'a döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim" dedi Hunt. "Sanırım içimde bir süre gücünden bir çekirdek kaldı ama sonra yok oldu."

Bryce hafifçe gülümsedi. "Kesinlikle daha fazla araştırma yapmalıyız."

"Senin asıl istediğin Athalar'ı yeniden haşat etmek" dedi Tharion.

Bryce başını yana eğdi. "Bunun zaten ortada olduğunu sanıyordum."

Hunt Bryce'a yaklaştı, niyeti onu sakin bir odaya çekip teoriyi test etmekti. Ama odanın kapısı kayarak açıldı ve içeri Komutan Sendes girdi. Yüzü asıktı.

Hunt kendini hazırladı. Asteriler onları bulmuştu. Omegalar üstlerine saldırmak üzereydi...

Ama Sendes gözlerini Cormac'a dikti. "Tıp cadısı kendinde değilken Sofie Renast adında birini sayıkladığını söyledi. Bu bildiğimiz bir isim... yaptıklarını yıllardır duyuyoruz. Ama haftalar önce Kuzey Denizi'nden bir ajanı kurtarmak üzere çağrıldığımızı bilmen gerekir diye düşündüm. Onu bulana kadar Sofie olduğunu bilmiyorduk."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Cormac duyulacak şekilde yutkunurken Sendes sözlerine devam etti: "Çok geç kalmıştık. Dalgıçlarımız sudan çıkardığında Sofie çoktan boğulmuştu."

47

Soğuk ve sessiz morgda krom masanın üstünde yatan siyah örtüyle örtülü dişi cesedinden başka bir şey yoktu.

Bryce kapının yanında dururken Cormac Ophion isyancılarına teslim edilene dek bozulmasın diye bir tıp cadısı tarafından ilaçlanan cesedin yanına diz çökmüştü. Prens sessizdi.

Sendes odasına geldiğinden beri böyleydi.

Bryce'ın bedeni Hunt'la yaptıklarından dolayı hâlâ uğuldasa da masanın üstündeki zayıf dişi cesedini, başını öne eğip diz çökmüş prensi görünce... gözleri yanmaya başladı. Hunt parmaklarını parmaklarına dolayıp sıktı.

"Biliyordum" dedi Cormac boğuk bir sesle. Bunlar dakikalardır ilk sözleriydi. "Sanki hep biliyordum ama..."

Ruhn kuzeninin yanına gitti. Elini omzuna koydu. "Çok üzgünüm."

Cormac alnını muayene masasının kenarına yasladı. Sesi titriyordu. "İyi, cesur ve sevecen biriydi. Onu hiç hak etmedim, bir an bile."

Bryce'ın boğazı yanıyordu. Hunt'ın elini bırakıp Cormac'a yaklaştı, elini diğer omzuna koydu. Sofie'nin ruhu nereye gidecekti? Yeklenliyle uğurlanana kadar bedeninin yanında mı bekleyecekti? Ebedi istirahatgâhlardan birine giderse onu korkunç bir yazgıya mahkûm edeceklerdi.

Ama Bryce bunların hiçbirini söylemedi. Cormac parmaklarını

siyah örtünün altına sokup morarmış kaskatı bir eli dışarı çıkarırken söyleyemezdi. Cormac bu eli avucuna alıp parmaklarını öptü. Gözlerinden yaşlar akarken omuzları sarsılmaya başladı.

"Komutanlık'a bir keşif raporu sunarken tanışmıştık" dedi Cormac çatlak bir sesle. "Aptalca ve tedbirsizce olduğunu biliyordum ama toplantı bittikten sonra onunla konuşmak zorundaydım. Hakkında her şeyi öğrenmek için." Gözlerini kapatarak Sofie'nin elini bir kez daha öptü. "O akşam yanına dönmeliydim."

Karşı duvarın önündeki masada adli tabibin Sofie için düzenlediği dosyaları gözden geçiren Tharion, "Seni boş yere umutlandırdıysam özür dilerim" dedi.

"O umut Sofie'yi kalbimde bir süre daha canlı tuttu" dedi Cormac gözyaşlarına engel olmaya çalışarak. Sofie'nin kaskatı elini alnına bastırdı. "Güzel Sofie'm."

Ruhn, Cormac'ın omzunu sıktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Cormac?" diye sordu Tharion usulca. Sonra çabuk çabuk bir dizi sayı ve harf söyledi.

Cormac başını kaldırdı. "Hayır."

Tharion bir fotoğraf gösterdi. "Sofie'nin pazısında bunlar yazıyormuş. Adli tabip bunu boğulmak üzereyken Sofie'nin yaptığını düşünüyor, üzerinde sakladığı raptiye ya da bıçak gibi bir şeyle."

Cormac ayağa fırladı, Bryce kendini Hunt'ın bekleyen kollarına bırakırken Fey Prensi cesedin üzerindeki örtüyü açtı. Tuttuğu sağ kolda hiçbir şey yoktu ama solda...

Sayılar ve harfler Sofie'nin omzunun birkaç santim altına kabaca kazınmış ve iyileşmeden kalmıştı. Kesikler derindi.

"Birilerinin onu kurtarmaya çalıştığını biliyor muydu?" diye sordu Hunt.

Cormac başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Merler yerini nasıl buldu?"

"Işığıyla işaret vermiş olabilir" dedi Cormac dalgın dalgın. "Belki de Bryce'ta olduğu gibi Emile'in ışığını görmüşlerdir. O Omegaları alaşağı ederken bütün suyu aydınlatmıştı. Bir şekilde onlara işaret vermiş olmalı."

Bryce bunu Komutan Sendes'e sormayı aklının bir köşesine

yazdı. Sonra Hunt'a döndü. "Bu sayılar ve harfler sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır." Hunt başparmağıyla Bryce'ın elini okşadı; sanki kendini Bryce'ın yanında durduğuna, o masada yatanın Bryce olmadığına inandırmaya çalışıyordu.

Cormac örtüyü yeniden Sofie'nin üstüne çekti. "Sofie bir şey yaptıysa muhakkak bir nedeni vardır. Sen de bazı yönlerden bana onu hatırlatıyorsun."

"Döner dönmez Declan'ı iz sürmeye göndereceğim" dedi Ruhn.

"Peki ya Ophion isyancıları ve Pippa?" diye sordu Bryce. "Ve Geyik?"

"Şimdi herkese düşman olduk" dedi Hunt.

Cormac başını salladı. "Hepsine göğüs germekten başka çaremiz yok. Ama artık Sofie'nin öldüğünden emin olduğuma göre... Emile'i bulma çabalarımı iki katına çıkarmalıyım."

"Pippa Emile'in nerede saklandığını biliyor sanki" dedi Thorion. "Tabii bunun Danika'nın sözünü ettiği o güvenli yer olup olmadığını bilmiyoruz."

Cormac'ın gözleri parladı. "Emile'in kraliçenin eline düşmesine izin vermeyeceğim. Ya da Ophion'ın."

"Bekâr bir baba olmaya hazır mısın?" dedi Bryce. "Gidip çocuğu alacak ve... Avallen'e mi götüreceksin? Orası Emile için cidden harika bir yer."

Cormac kaskatı kesildi. "Daha orasını düşünmedim. Çocuğu yapayalnız bırakmamı mı tavsiye edersin?"

Bryce omuz silkerek tırnaklarını gözden geçirdi. Hunt ona dikkatle baktı. "Ailelerimizi uyaracak mıyız?" Tanrılar aşkına, Geyik çoktan annesinin evine doğru yola koyulmuşsa...

"Geyik peşlerine düşmeyecektir" dedi Cormac, Bryce'ı rahatlatmak için. Sonra ekledi: "En azından şimdilik. Önce seni avucuna almak ister, böylece o ailenin peşindeyken çekeceğin acıların tadını çıkarmaya da imkânı olur."

"Yani eve dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranalım?" dedi Ruhn. "Döndüğümüzde Geyik'i bizi tutuklamaktan ne alıkoyabilir ki?"

"Sence Asterileri isyancıların üssüne Pippa ve Ophion'u *durdurmak* için gittiğimize inandırabilir miyiz?" diye sordu Bryce.

Hunt omuz silkti. "O üssü havaya uçurdum, yani durum lehimize. Üstelik Pippa da peşimizde."

"Geyik bunu yemez" dedi Cormac.

Ama Bryce hafifçe gülümsedi. "Ben kıvırma ustasıyım, unuttun mu?"

Cormac gülümsemedi. Sadece dönüp karşısında yatmakta olan Sofie'ye baktı.

Bryce prensin eline dokundu. "Bunun hesabını soracağız."

Göğsündeki yıldız söz verir gibi parladı.

Derinlik Savaşçısı deniz tabanının en karanlık kanyonlarının arasından süzülüyordu. Tharion cam kubbeli komuta merkezinin kalabalık koridora açılan kemerli girişinde durup teknoloji ve büyüden oluşan sisteme ve tüm bunları kullanan üniformalı merlere hayran hayran baktı.

Sendes de yanında durdu, gemiye kumanda eden ekibi izlerken yüzünde memnuniyet dolu bir ifade vardı.

"Bu gemiler elinizde ne kadar süredir var?" diye sordu Tharion, Sendes onu sadece yüksek rütbeli merlerin girebildiği kumanda merkezine davet ettiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Tharion buraya Nehir Kraliçesi'nin İstihbarat Şefi olduğu için girebildiğini tahmin etse de... böyle şeylerin var olduğunu bile bilmiyordu. Unvanının hiçbir anlamı yoktu.

"Yirmi yıldır falan" dedi Sendes, üniformasının yakasını düzelterek. "Tabii tasarım ve yapım aşaması bunun iki katı sürüyor."

"Bir servete mal olmuşlardır herhalde."

"Okyanusun derinlikleri paha biçilemez kaynaklarla dolu. Kraliçemiz bu projeyi fonlamak için o kaynaklardan akıllıca faydalandı."

"Neden?"

Sendes, Tharion'a döndü. Tharion, Sendes'in muhteşem kıvrımlara sahip bir vücudu olduğunu fark etti. Dişlerini geçirmek isteyeceği türden bir de kıça. Ama... Nehir Kraliçesi'nin soğuk yüzü

aklına gelince komutanın arkasındaki camlara doğru döndü.

Cam duvarın ötesinden biyolüminesans bir bulut –bir tür deniz zanaası– geçti. Neyse ki seksi değildi.

"Kraliçen isyancıların işine ne diye bulaşıyor?" diye sordu Sendes.

"İsyancıların işine bulaşmıyor. Sadece isyancıların da istediği bir şeyi istiyor." Ya da istiyordu, Pippa'ya inanılırsa tabii; gerçi zırhı parçaladıkları için belki de Ophion tekrar çocuğun peşine düşerdi. "Gerçi bunu istemesindeki amacın insanlara yardım etmek olduğunu pek sanmıyorum." Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. Fazla cesurca, fazla ihtiyatsızca...

Sendes sessizce güldü. "Merak etme, buradan laf çıkmaz. Okyanus Kraliçesi Mavi Nehir'deki kız kardeşinin huysuzluğunun farkında."

Tharion nefesini saldı. "Evet." Yeniden kontrol odasını gözden geçirdi. "Yani tüm bunlar... gemiler, isyancıları kurtarmak... Okyanus Kraliçesi Asterileri devirmek istediği için mi?"

"Kraliçeye gerçek hedefini bilecek kadar yakın değilim ama bu gemiler gerçekten de isyancılara yardım etti. O yüzden evet diyebilirim."

"Sonra da yönetime kendisi geçecek, öyle mi?" diye sordu Tharion dikkatle.

Sendes gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Neden yapmasın? Nehir Kraliçesi olsa öyle yapardı."

Sendes bir an durgunlaştı, konuşmaya başladığında tamamen samimiydi. "Okyanus Kraliçesi Asterilerin yerini almak istemez. Asterilerden öncesini hatırlıyor. Liderlerin adilce seçildiği zamanları. Bunu yeniden gerçekleştirmek istiyor."

Camların ötesinde karanlık sular akıp gidiyordu. Tharion kendini acı acı gülmekten alamadı. "Sen de buna inanıyorsun, öyle mi?"

Sendes ona acır gibi baktı. "Nehir Kraliçesi güvenini bu kadar kötüye kullandığı için üzgünüm."

"Ben de kraliçenin söylediği her şeye inanacak kadar saf olduğun için üzgünüm."

Sendes bir kez daha acıma dolu gözlerle bakınca Tharion gerildi. Yine de konuyu değiştirdi. "Sizlerin ya da Cormac'ın Sofie'nin cesedini bana verme ihtimali var mı?"

Sendes kaşlarını kaldırdı. "Cesedi neden istiyorsun?"

"Kraliçem istiyor. Bunu sorgulayamam."

Sendes kaşlarını çattı. "Kraliçen bir fırtınakuşunun cesedini ne yapacakmış?"

Cormac'ın Sofie'den *ceset* diye bahsedilmesinden hoşlanacağını hiç sanmıyordu ama, "Onu da bilmiyorum" dedi Tharion.

Sendes sessizliğe gömüldü. "Kraliçenin emrinde hiç... nekromensır var mı?"

Tharion irkildi. "Ne? Hayır." Tanıdığı tek nekromensır yüzlerce mil uzaktaydı ve Nehir Kraliçesi'ne yardım etmeyeceği de aşikârdı. "Neden sordun?"

"Bir fırtınakuşunun cesedi için bunca zahmete girmesinin tek bir nedeni olabilir de ondan. Cesedi canlandırmak için."

Tharion'ın içinden bir dehşet dalgası geçti. "Bilinci ve ruhu olmayan bir silah."

Sendes ciddi bir yüzle başını salladı. "Ama buna neden ihtiyaç duysun?"

Tharion bir şey söyleyecekken vazgeçti. Dostça da davransa bir yabancının önünde kraliçesinin amacı hakkında yorumlarda bulunmak aptallık olurdu. O yüzden omuz silkmekle yetindi. "Öğreniriz herhalde."

Ama Sendes içini okuyordu. "Bizim ceset üzerinde bir hakkımız yok ama sevgilisi ve bir Ophion üyesi olarak Prens Cormac'ın var. Bu meseleyi onunla halletmen gerek."

Tharion bunun nasıl sonlanacağını çok iyi biliyordu. Dev gibi, yakıcı bir *HAYIR*. Yani ceset hırsızlığına soyunmadıkça –ki yaşam hedefleri listesinde pek de üst sıralarda değildi– görevi yerine getiremeyecekti. "Maval okuma zamanı geldi" diye mırıldandı Tharion; Sendes'e söylemekten çok kendi kendine konuşur gibiydi. Kraliçesine ya Sofie'nin cesedini bulamadığını söyleyecek ya da cesedi neden çalamadığına dair yalan atacaktı. Kahretsin.

"Daha iyi koşullarda çalışabilirsin" dedi Sendes yüzündeki korkuyu okumuş gibi. "Böyle bir yerde. Burada yalanlara ve entrikalara başvurmamız gerekmez."

"Ben bulunduğum yerden memnunum" dedi Tharion çabucak. Nasıl olsa kraliçesi gitmesine izin vermezdi.

Ama Sendes bilmiş ve hüzünlü bir tavırla başını yana eğdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız Şef Ketos."

Bu nezaket karşısında afallayan Tharion cevap veremedi.

Güverte zabitlerinden biri Sendes'i çağırınca Tharion kumanda odasındaki merleri izlemeye koyuldu. Ciddiyetle çalışıyor ama... gülümsüyorlardı. Gerilim yoktu, tedirginlik yoktu.

Saate bir göz attı. Sendes'in onlar için ayarladığı odalara dönmesi gerekiyordu. Diğerleriyle konuşmak için.

Ondan sonra da uyuyacaktı. Uyanınca da Lunathion'a dönecekti.

Mavi Saray'a.

Geri dönmek istemediği gerçeğini görmezden gelmek gitgide zorlaşıyordu.

Ruhn yüzeyin millerce altında uyuyordu; delik deşik bir uykuydu bu, sık sık uyanıp arkadaşlarının küçük odadaki karyola ve ranzalarda onunla birlikte olup olmadığını kontrol ediyordu. Cormac yalnız kalıp acısını rahat rahat yaşamak istemiş, sevgilisi için Cthona ve Luna'ya dua etmek üzere morgda Sofie'yle kalmıştı.

Tharion Ruhn'ın karşısındaki ranzanın alt katında örtülerin üstüne uzanmış uyuyordu. Yemekten sonra gemiyi dolaşmaya çıkmıştı, saatler sonra döndüğünde sessizdi. Gördüklerinin sadece merleri ilgilendiren şeyler olduğunu söylemekle yetinmişti.

Ruhn da çifte kumrularla kalmıştı; yemeklerini yerde yerlerken Bryce Hunt'ın bacaklarının arasında oturmuştu, pencereden okyanus suları görünüyordu. Şafakta Istros'un ağzına varmış olacaklardı, Tharion'ın arkadaşları onları oradan alıp Lunathion'a götürecekti.

Sonra ne olacaktı... Ruhn'ın elinden işlerin onların lehine gelişmesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Felakete sürüklenmemeleri için Bryce'ın elindeki kartları iyi oynamasını dilemekten başka.

Gece?

Gün'ün sesi zihninde yankılandı, cılız ve... endişeli.

Ruhn zihnini serbest bıraktı, köprüyü ve iki kanepeyi buldu. Gün çoktan alevler içinde kendi koltuğuna oturmuştu. "Selam."

"İyi misin?"

"Demek beni merak ettin."

Gün gülmedi. "Ydra'daki isyancı üssünün saldırıya uğradığını duydum. İnsanların öldürüldüğünü, mühimmat ve zırhların yok edildiğini. Senin de... kayıplar arasında olabileceğini düşündüm."

Ruhn onu dikkatle süzdü.

"Şimdi neredesin?" diye sordu Gün.

Ruhn konuyu değiştirmesine izin verdi. "Güvenli bir yerde." Daha fazlasını söyleyemezdi. "Bugün Pippa Spetsos ve Ophion isyancılarının masum Vanirleri gözlerini bile kırpmadan öldürüşlerini izledim. Bunu neden yaptıklarını söylemek ister misin?"

Günışığı gerildi. "Spetsos onları neden öldürdü?"

"Fark eder mi?"

Günışığı biraz düşündü. "Hayır. Kurbanlar masum olduğu müddetçe fark etmez. Bunu Pippa mı yaptı?"

"Komutası altındaki bir grup asker yaptı."

Gün'ün alevleri titreşip masmavi kesildi. "Pippa bir fanatik. Kendini davaya adamış biri evet... ama daha çok da kendi davasına."

"Anlaşılan Pippa, Ajan Selvi'nin arkadaşıymış."

"Pippa Sofie'nin arkadaşı değildi. Onun arkadaşı yoktur." Gün'ün sesi soğuk çıkmaya başlamıştı. Öfkesinden Sofie'nin kod adını kullanmayı unutmuş gibiydi.

"Bu arada Sofie ölmüş."

Gün irkildi. "Bundan emin misin?"

"Evet. Boğulmuş."

"O..." Gün bacaklarını altına kıvırdı. "Cesur bir ajandı. Ophion'ın hak ettiğinden çok daha iyi ve cesurdu." Gün'ün sözlerinde gerçek bir acının izi okunuyordu.

"Demek onu severdin."

"Kardeşini kurtarmak için Kavalla ölüm kampına gitmişti. Kardeşi hakkında bir şeyler öğrenebilmek için Ophion komutanlarının ondan istediği her şeyi yaptı. Pippa sadece kendi menfaatini düşünürken Sofie tam tersiydi: Ne yaptıysa başkaları için yaptı. Ama evet. Onu gerçekten severdim. Cesaretine hayrandım. Sadakatine. Pek çok yönden kafa dengi biriydi."

Ruhn arkasına yaslandı. "Ne yani... sen de mi Pippa ve Ophion'dan nefret ediyorsun? Madem herkes Pippa'dan ve gruptan nefret ediyor öyleyse ne demeye onlarla çalışıyorsunuz?"

"Davaya liderlik eden başka birini görüyor musun? Onlardan başka ileri çıkan var mı?"

Hayır. Başka kimse buna cesaret edemezdi.

"Yakın geçmişte böyle bir güç toplamayı başaran sadece onlar" dedi Gün. "Yalnızca Shahar ve Komutan Hunt Athalar buna yaklaşmayı başardı, onlar da tek savaşta hezimete uğradı."

Ve Athalar yüzyıllarca bunun cezasını çekti.

Gün devam etti: "Asterilerden kurtulmak için hepimizin yapması gereken şeyler var, ruhumuzda iz bırakacak şeyler. Bu bedeli ödemek zorundayız ki çocuklarımız ve onların çocukları ödemek zorunda kalmasın. Özgür bir dünyada refah içinde yaşayabilsinler."

Bir hayalperestin sözleri. Zorlu görünümün altındaki gerçek yüz bir anlığına ortaya çıkmıştı.

"Benim çocuğum olmayacak" dedi Ruhn, bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu.

"Neden?"

"Çocuk sahibi olamam."

Günışığı başını yana eğdi. "Kısır mısın?"

Ruhn omuz silkti. "Olabilir. Bilmiyorum. Ben küçükken Kâhin soyumun benimle son bulacağını söylemişti. Yani ya çocuk sahibi olmadan öleceğim ya da... dölleme yeteneğinden yoksunum."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Erken ölmek istemem doğrusu, yani kâhinin sözleri baba olamayacağım anlamına geliyorsa... Bilmiyorum. Bu kim olduğumu zerre kadar değiştirmiyor, yine de fazla düşünmemeye çalışıyorum. Hayatımdaki kimse de bilmiyor. Ayrıca sahip olduğum babayı düşününce... belki de baba olmasam daha iyi. Doğru düzgün babalık nasıl yapılır onu bile bilmiyorum çünkü."

"Bence bu doğru değil."

Ruhn hafifçe güldü. "Eh, neyse, çocuk sahibi olmayabilirim ama ne demek istediğini anlıyorum demenin aptalca bir yoluydu.

Hayatımda çocuk sahibi olacak insanlar var, onların çocukları için, aileleri için ... ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Ama Günışığı konuyu saptırmasına izin vermedi. "Sen nazik ve şefkatli birisin. Çevrendekileri de seviyor gibisin. Baba olmak için başka bir şey gerekmez ki."

"Büyümek ve vaktini partilerde geçirmemek olabilir mi?"

Günışığı bir kahkaha attı. "Tamam. Belki bu olabilir."

Ruhn hafifçe gülümsedi. Karanlığın içinde uzak yıldızlar ışıldıyordu.

"Huzursuz görünüyorsun" dedi Gün.

"Bugün berbat şeylere tanık oldum. Sen kapıyı çalmadan önce uyumakta zorlanıyordum."

"Kapıyı çalmak mı?"

"Ne demek istersen. Beni çağırmadan önce yani."

"Uyumana yardımcı olacak bir masal anlatayım mı?" Gün bunu alaycı bir sesle söylemişti.

"Evet" diye yanıtladı Ruhn hodri meydan dercesine.

Ama Günışığı, "Tamam o halde" demekle yetindi.

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" Ruhn'a uzanmasını işaret etti. Ruhn uzanıp gözlerini kapadı.

Günışığı gelip yanına oturunca şoke oldu. Gün yanan elini saçlarında gezdirdi. Sıcak, nazik ve... çekingen.

Günışığı anlatmaya başladı: "Bir zamanlar, Luna göklerde salınmadan, Solas Cthona'nın bedenini ısıtmadan, Ogenas Midgard'ı suyla kaplamadan, Urd yazgılarımızı birbirine bağlamadan önce, ormanın derinliklerinde bir kulübede yaşayan genç bir cadı varmış. Cadı çok güzel ve iyi kalpliymiş, annesinin de bir tanesiymiş. Annesi onu büyütmek için kendini paralarken tek yoldaşı orman sakinleriymiş: kuşlar, hayvanlar, şırıldayan dereler..."

Günışığı'nın hoş ve ahenkli sesi Ruhn'a müzik gibi geliyordu. Günışığı saçını yeniden okşayınca Ruhn bir mırıltı koyuvermemek için kendini zor tuttu.

"Cadı büyümüş, güçlü ve gururluymuş. Ama bir gün annesi yokken evlerinin yanından bir prens geçmiş, cadının güzelliğini görünce onunla evlenmesini istemiş."

"Rahatlatıcı bir masal olacağını sanıyordum" diye mırıldandı Ruhn.

Gün, Ruhn'ın saçını çekiştirerek yumuşak bir sesle güldü. "Dinle."

Ruhn ne olacaksa olsun deyip kafasını Gün'ün kucağına koydu. Ateş onu yakmıyordu, altındaki bacak kaslı olsa da yumuşaktı. Ve o koku...

Gün devam etti: "Cadının prenslerle de krallık yönetmekle de prensin sunduğu mücevherlerle de ilgilendiği yokmuş. Tek istediği onu gerçekten sevecek, ormanda onunla deli gibi koşacak biriymiş. Ama prens reddedilmeyi kendine yedirememiş. Tazılarıyla birlikte ormanda cadının peşine düşmüş."

Ruhn'ın vücudu yavaş yavaş gevşemeye başladı. Günışığı'nın kokusunu, sesini, sıcaklığını içine çekiyordu.

"Cadı kaçarken çok sevdiği ormana ona yardım etmesi için yalvarmış. Orman da bu isteğini yerine getirmiş. Önce rüzgâr kadar hızlı olsun diye cadıyı bir geyiğe dönüştürmüş. Ama prensin tazıları daha hızlıymış, arayı hızla kapatıyorlarmış. Orman sonra onu bir balığa çevirmiş, cadı hemen dağ nehirlerinden birine dalıvermiş. Ama prens cadıyı yakalamak için nehrin önüne bir bent kurmuş. Böylece cadı da bir kuşa dönüşmüş, bir atmacaya; sonra da gökyüzüne yükselmiş. Ama prens yetenekli bir okçuymuş, demir uçlu oklarından birini fırlatmış."

Ruhn huzurlu bir uykuya dalmak üzereydi. En son ne zaman biri onu masal anlatarak uyutmuştu?

"Ok cadının göğsüne saplanmış, kanının aktığı yerlerden zeytin ağaçları fışkırmış. Bedeni yere düşerken orman onu son bir kez..."

Ruhn uyandı, hâlâ zihin köprüsündeydi. Gün karşısındaki koltukta yatıyordu, o da uyumuştu, vücudu hâlâ alevlerle örtülüydü.

Ruhn kalkıp Gün'ün yanına gitti.

Onu uyandıracak şövalyeyi bekleyen uyuyan ateş prensesi. Ruhn bu masalı biliyordu. Zihninin gerisine takılıp kalmıştı. Bir ateş çemberinin içinde uyuyan savaşçı prenses alevleri geçmeyi göze alacak kadar cesur bir savaşçı çıkagelene kadar uyumaya devam ediyordu.

Gün Ruhn'a doğru döndü, Ruhn alevlerin içinden kanepenin kolçağına dökülmüş uzun saçları seçer gibi oldu.

Bir adım geri çekildi. Ama her nasılsa Gün onu duydu ve hemen kalktı. Ruhn kendi koltuğuna doğru çekilirken Gün'ün etrafını alevler sardı. "Ne yapıyordun?"

Ruhn başını iki yana salladı. "Ben... Masalın nasıl bittiğini öğrenmek istemiştim. Cadı okla vurulduğunda uyuyakalmışım."

Gün kalkıp koltuğun arkasına dolandı, şimdi Ruhn'la aralarında koltuk vardı. Ruhn sanki önemli bir sınırı ihlal etmişti.

"Orman yere düşmeden cadıyı bir canavara çevirmiş. Pençeleri ve sivri dişleri olan, kana susamış bir canavara. Cadı da onu kovalayan prensi ve tazıları parça parça etmiş."

"Bu kadar mı?" dedi Ruhn.

"Bu kadar" dedi Gün karanlığın içine yürüyerek, arkasında sadece havada uçuşan korlar kaldı.

III. KISIM

ÇUKUR

48

Ruhn telefon kulağında Bryce'ın televizyonunun önünde volta atıyordu. Telefonu elinde sıktıkça kollarındaki dövmeler kımıldıyordu. Ama sakin bir sesle konuşuyordu, "Tamam, baktığın için teşekkürler Dec."

Bryce telefonu kapatan kardeşinin yüzüne bakınca ne diyeceğini anladı. "Bir şey bulamamış mı?"

Ruhn kendini kanepenin miderlerine bıraktı. "Hayır. Sofie'nin kolunda gördüğümüz şeyler hiçbir yerde yok."

Bryce kanepenin diğer ucunda oturan Hunt'a sokuldu; melek telefonda Isaiah'yla konuşuyordu. Mavi Saray'ın gönderdiği birkaç jetle Lunathion'a dönmelerinin ardından Tharion kraliçesini görmek için Aşağı'ya gitmişti. Nehir Kraliçesi büyük ihtimalle Sofie'nin pazısındaki sayıların ve harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama denemeye değerdi.

Cormac babasından gelen otuz mesajı onu bekler bulmuştu; babası nerede olduğunu soruyordu, o da Güz Kralı'nı –dolayısıyla da babasını– Nidaros'a kadar Bryce'a eşlik ettiğine ikna etmek için köşke gitmişti.

Bryce anne babasını bu uydurma hikâye konusunda bilgilendirmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak bir türlü içinden gelmiyordu. Önce biraz sakinleşmeye –zihnini yatıştırmaya– ihtiyacı vardı.

Geyik ve dehşet kurtlarının dairede onları beklerken bulmamaları bir mucizeydi. Yan yana sıralanmış yüzlerinin altına tokat

gibi inen İSYANCI VATAN HAİNLERİ manşetiyle haberlere de çıkmamışlardı. Ruhn Dec'le konuşurken Bryce haberlere bir göz atınca hiçbir şey olmadığını görmüştü.

O da son birkaç dakikayı kanepeden mutfağa ışınlanmaya çalışarak geçirmişti.

Başaramamıştı. Seks sırasında bunu nasıl becermişti? Yarına kadar Ruhn ve Cormac'la dersi yoktu ama o zamana kadar kafasında bir fikir olsun istiyordu.

Mutfak taburelerine konsantre oldu. *Buradayım. Oraya gitmek istiyorum.* Büyü gücü kıpırdamadı bile. *Uzayda iki nokta. Kâğıdı katlayıp iki noktayı bir araya getiriyorum. Gücüm kâğıdı delip noktaları birleştiren bir kalem...*

"Evet. Ember beni sorguya çekti ama iyiyiz. Güzel vakit geçirdik" dedi Hunt. Bryce'a bakıp göz kırpsa da her zaman yaptığı bu hareket gözlerinin ışıldamasına yetmemişti. "Tamam. Toplantıda görüşürüz." Hunt telefonu kapatıp içini çekti. "Sırtına bir hançer saplamadılarsa Isaiah'nın Ydra'da olanlardan haberi yok gibi görünüyor. Geyik'in bizi gördüğünden de."

"Geyik ne tür bir oyun oynuyor?" dedi Ruhn, dudağındaki halkayla oynayarak. "Isaiah'nın sizi kandırıp Comitium'a çekmek için numara yapmadığından emin misin?"

"Tutuklamak isteselerdi bizi bekliyor olurlardı" dedi Hunt. "Geyik bunu kendine saklıyor."

"Ama neden?" diye sordu Bryce kaşlarını çatarak. "Kafamızı allak bullak etmek için mi?"

"Bunu ciddi ciddi soruyor musun? "Büyük ihtimalle öyle. Ama bana sorarsan bir şeyin peşinde olduğumuzu biliyor. Bence bir sonraki adımımızı görmek istiyor."

Bryce biraz düşündü. "Kendimizi Emile, Ophion ve iblislere o kadar kaptırdık ki önemli bir şeyi unuttuk: Sofie hayati bir bilgiye erişmişken öldü. Geyik bunu biliyordu, o kadar korkuyordu ki bu bilgi de onunla ölsün diye Sofie'yi öldürdü. Ayrıca Tharion parçaları kolayca bir araya getirip Sofie ve Danika'nın birbirini tanıdığı kanısına vararak bize geldiğine göre bahse girerim Geyik de bu sonuca varmıştır. İkisi arasındaki e-postalara ulaşabilecek hacker'ları vardır."

Hunt'ın kanadı omzunu sıyırarak Bryce'ı sardı. "Ama bu iş Danika'ya nasıl bağlanıyor? Sofie o bilgiye Danika öldükten iki yıl sonra ulaştı."

"Hiç bilmiyorum" dedi Bryce başını Hunt'ın omzuna yaslayarak. Gelişigüzel, güven verici bir yakınlık götergesi.

Gemideki seks hayat değiştiren türdendi. Ruh değiştiren. Her şeyi değiştiren. Hunt'la yeniden birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

Ama Ruhn konuşurken bu düşünceyi kafasından attı. "Bu işin Danika'nın Fendyr soyunu araştırmasıyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Ruhn, sonra şakaklarını ovuşturdu. "Yine de savaşın gidişatını değiştireceği iddia edilen o bilgide birini öldürmeye değecek kadar gizli ne olabilir anlamıyorum."

"Ben de" dedi Bryce içini çekerek. Dün gece ranzada Hunt'la bacaklar, kanatlar, soluklar birbirine karışarak koyun koyuna uyumuştu ama hâlâ yorgundu. Gözlerinin altındaki gölgelere bakınca Hunt'ın da yorgun olduğunu anladı.

Kapı çalınınca Ruhn açmak için ayağa kalktı. Hunt elini Bryce'ın saçına dolamıştı, saçını çekerek Bryce'ın ona bakmasını sağladı. Sonra burnunu, çenesini ve dudaklarını öptü.

"Yorgun olabilirim" dedi Bryce'ın ne düşündüğünü sezmiş gibi, "ama sen de hazır olduğunda ikinci raunda hazırım."

Bryce'ın içini ateş bastı. "Güzel" diye mırıldandı. "Yaşlısın diye bana ayak uyduramamandan korkmuştum."

Konuşmaları Ruhn'ın gelip tepelerine dikilmesiyle kesildi. "Koklaşmanızı kestiğim için üzgünüm ama Zebani kapıda."

Baxian hazırlanmalarına fırsat vermeden Ruhn'ın arkasından içeri daldı, siyah kanatlarını hafifçe açmıştı. "O gemiyi çağırmayı nasıl başardınız?"

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Hunt usulca.

Baxian gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ tek parça olup olmadığınızdan emin olmaya geldim."

"Neden?" dedi Ruhn.

"Çünkü ben de dahil olmak istiyorum." Baxian tezgâh taburelerinden birine oturdu.

Bryce öksürse de masum masum sordu: "Neye?"

Zebani soğuk bakışlarını Bryce'a dikti. "Ophion'la görüşmeye gitmenize ve sonra da üslerini havaya uçurmanıza yol açan şeye."

Bryce sakince karşılık verdi: "Valbara'nın huzurunu bozmadan Ophion'ın önünü kesmek istedik."

Baxian sessizce güldü. "Eminim öyledir. Yanınıza destek almadan, kimseye haber vermeden."

"33. Lejyon'da isyan sempatizanları var" dedi Hunt ciddi bir sesle. "Onları uyandırma riskini göze alamazdık."

"Biliyorum" dedi Baxian Hunt'ınki kadar sakin bir sesle. "Ben de onlardan biriyim."

Bryce gözlerini şekil değiştirene dikerek elinden geldiğince sakin bir sesle cevap verdi: "Bunu doğruca Celestina'ya yetiştirebileceğimizi biliyorsun. Karanlık çökmeden çarmıha gerilmiş olursun."

"Neler döndüğünü anlatmanızı istiyorum" dedi Baxian.

"Söyledim ya. Sen de kendi başını belaya soktun."

"Sempatizan olduğumu nereden bildiğinizi sorarlarsa oraya Valbara'yı kötü isyancılardan kurtarmak için gittiğiniz saçmalığına inanan olur mu sanıyorsunuz? Özellikle de Celestina'ya annenin evine gideceğin yalanını söylemişken." Baxian bir kahkaha attı. Hunt öyle sessizdi ki şimşeği etrafında dolanıp durmasa da Bryce onun Baxian'ı her an öldürebileceğini anladı. "Asteriler sizi anında Geyik'e teslim eder, Geyik vazifesini icra ederken bu yalanlarınız ne kadar dayanır görürüz."

"Geyik neden hâlâ burada değil?" diye sordu Bryce. Baxian'ın söylediklerini doğrulamayacaktı.

"Tarzı bu değil" dedi Baxian. "Kendi kuyunuzu kazmanızı bekliyor."

"Ydra yetmedi mi?" diye ağzından kaçırdı Ruhn.

Bryce ona ters ters baktı. Kardeşi oralı olmadı, ölümcül bakışları Baxian'ın üzerindeydi.

"Tahminimi soracak olursanız bence onu istediği şeye götüreceğinizi düşünüyor."

Ruhn hırladı. "Ne istiyorsun?"

Baxian sırtını tezgâha yasladı. "Söyledim ya: Size katılmak istiyorum."

"Hayır" dedi Hunt.

"Dün sizi uyarmadım mı?" dedi Baxian. "Sabine öfkeyle buraya geldiği zaman arkanızı kollamadım mı? O zamandan beri kimseye konuyla ilgili bir şey söyledim mi?"

"Geyik yıllar sürecek oyunlar oynar" dedi Hunt tehdit dolu yumuşak bir sesle. "Onunla neler planladığınızı kim bilebilir? Zaten artık isyancı değiliz, yani ortada katılacağın bir şey yok."

Baxian bir kahkaha attı –bu kahkahada ne sevinç ne de en ufak bir keyif vardı– ve tabureden yere atladı. Doğruca kapıya yürüdü. "Siz aptallar, sorularınıza gerçek cevaplar almak istediğiniz zaman gelip beni bulun." Kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Baxian'ın gidişinin ardından çöken sessizlikte Bryce gözlerini kapadı.

"Öyleyse... hiçbir şey olmamış gibi yapalım" dedi Ruhn. "Geyik'i kurnazlıkla nasıl alt edeceğimizi bulalım."

Hunt ikna olmamış gibi homurdandı. Bryce da aynı kanıdaydı.

Bir titreşim duyunca Bryce gözlerini açtı ve Ruhn'ın telefonuna baktığını gördü. "Flynn'in evde bana ihtiyacı varmış. Bir şey duyarsanız haber verin."

"Dikkatli ol" diye uyardı onu Hunt, Ruhn çıkmadan önce Yıldız Kılıcı'nın kabzasına hafifçe vurdu. Kılıç Geyik'e karşı işe yarayabilirmiş gibi.

Evde yalnız kalınca, sonunda gerçekten yalnız kalınca, Bryce Hunt'a bakıp kaşlarını oynattı. "Çarşaflarda biraz yuvarlanarak kafamızı dağıtmaya ne dersin?"

Hunt kıkırdadı, eğilip Bryce'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları birkaç milimetre uzağındayken Bryce Hunt'ın gülümsediğini hissedebiliyordu, "Emile hakkında bildiklerini anlatmaya ne dersin?" dedi Hunt.

Bryce geri çekildi. "Bir şey bildiğim yok."

Hunt'ın gözleri ışıldadı. "Ya? Spetsos adeta ağzından kaçırdı, değil mi? Yılanlardan bahsederken." Şimşek kanatlarında titreşti. "Sen aklını mı kaçırdın? O çocuğu Engerek Kraliçe'ye göndermek de ne demek oluyor?"

49

"Nasıl gitti?"

Ruhn Flynn ve Declan'ın önünde duruyordu; kanepede oturan arkadaşlarının gülümseyişi biraz fazla masumaneydi. Dec'in diğer tarafında oturan Ithan'ın yüzündeki çekingen ifadeden bir şeyler döndüğü anlaşılıyordu.

"Ben de aynı şeyi üçünüze sormayı düşünüyorum" dedi Ruhn bir kaşını kaldırarak.

"Eh, hayattasın, esir de düşmemişsin" dedi Dec, ellerini başının arkasında kavuşturup arkasına yaslanırken. "Öyleyse iyi geçtiğini varsayıyorum?"

"Bu konuyu kapatalım" dedi Ruhn. Olanları sonra anlatırdı. Yorgunluğunu attığı ve şu masum yüzler konusunda daha az endişelendiği zaman.

"İyi, harika, muhteşem" dedi Flynn ayağa fırlayarak. "Hep dişi ev arkadaşımız olmamasının resmen cinsiyet ayrımcılığı anlamına geldiğini söyleyip durursun ya..."

"Ben hiç böyle bir şey..."

Flynn arkasındaki antreyi gösterdi. "Eh, işte."

Üç ateş perisi içeri girip Flynn'in geniş omuzlarına konarken Ruhn gözlerini kırpıştırdı. Dolgun vücutlu peri gülümseyerek Flynn'in boynuna sarıldı.

"Üçüzlerle tanış" dedi Flynn. "Rithi, Sasa ve Malana."

Zayıf perilerden daha uzun olanı –Sasa– Ruhn'a bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Prens."

"Sigorta primimiz arşa çıkacak" dedi Ruhn Declan'a, ev arkadaşlarından en az deli gibi görünen o olduğu için.

"Ne ara bir yetişkin oldun?" diye bağırdı Flynn.

İthan başıyla yine antreyi işaret etti. "Dördüncü ev arkadaşımızla tanış da krizini öyle geçir."

Kısa boylu, kıvrımlı vücutlu bir dişi içeri girdi; dalgalı siyah saçları neredeyse beline geliyordu. Yanık teninin büyük kısmı çıplak bedenine sardığı battaniyenin altında kalmıştı. Ama gözleri... yakıcı Solas. Gözleri kan kırmızısıydı. Kor gibi parlıyorlardı.

"Ariadne, Ruhn'la tanış" dedi Flynn. "Ruhn, bu Ariadne."

Ariadne Ruhn'ın gözlerine baktı; Ruhn Ariadne'nin kollarının derisi altına kızgın eriyik gibi bir şeyin yayıldığını, etinin şimdi adeta pul pul olduğunu görünce kaskatı kesildi.

Ruhn hızla Dec ve Flynn'e döndü. "Evden bir günlüğüne ayrıldım! Sadece bir günlüğüne! Ve eve dönünce karşımda bir *ejderha* buluyorum, öyle mi? Nereden geldi bu?"

Dec ve Flynn üç periyle birlikte İthan'ı gösterdi.

Kurt yüzünü buruşturdu.

Ruhn tekrar ejderhaya, vücuduna sarılı battaniyeyi tutan eline baktı. Bileğindeki hafif damga izine. Sonra dikkatle perileri gözden geçirdi.

"Lütfen hiç değilse burada bulunmalarının yasal olduğunu söyleyin" dedi sessizce.

"Hayır" dedi Flynn neşeyle.

Hunt'ın iki seçeneği vardı: bağırmaya başlamak ya da gülmeye başlamak. Et Pazarı'nın en tehlikeli tezgâhlarının arasından dipteki kapıya doğru yürürlerken hangisini yapmak istediğine karar vermemişti. Kapıdaki ifadesiz yüzlü Fey muhafızları gözlerini bile kırpmadılar. Bryce'ın kim olduğunu anladılarsa da belli etmiyorlardı.

"Nasıl anladın?" Bryce kaşlarını çattı. Buraya uçarlarken inkâr etmeye kalkmamıştı. Emile'i Engerek Kraliçe'ye gönderdiğini. Ayrıca Hunt soru soramayacağı kadar sinirliydi.

Dün gecenin şehvetinden bile sıyrılacak kadar sinirliydi.

"Sana söyledim" dedi Hunt alçak sesle. "Sandığın kadar kurnaz değilsin. Pippa yılanlardan bahsederken o kadar gerilmen seni ele verdi." Başını iki yana salladı. "Emile'in izini sürerken o insanları öldüren Pippa değildi, değil mi?"

Bryce yüzünü buruşturdu. "Hayır. Engerek Kraliçe'nin adamlarıydı. Daha doğrusu kadınları. Emile'i bulması için insan uşaklarından birini –bir paralı askeri– gönderdi. İnsan dişisi kokusunun nedeni de buydu."

"Ve bu seni rahatsız etmedi, öyle mi? Sadece o insanların öldürülmesi değil, suçun Pippa'nın üstüne kalması da?" Evet Pippa korkunç biriydi ama... Hunt'ın göğsü sıkıştı.

Bunun Shahar'la yaşadıklarından bir farkı var mıydı? Kendini güzel, güçlü bir dişiye kaptırmak... onunsa en derin düşüncelerini Hunt'tan saklaması...

"Hayır" dedi Bryce sapsarı kesilerek. Muhafızlara üç metre kala durdu. Hunt'ın koluna dokundu. "O kısım beni de rahatsız etti." Boğazı inip kalktı. "Kraliçeye ne olursa olsun Emile'i bulmasını söyledim. Böyle şeylere yol açacağını bilmiyordum."

"Yaptığın çok aptalca" diye hırladı Hunt, Bryce'ın üzgün bakışlarını görünce de anında kendinden nefret etti. Yine de Bryce'ın elinden kurtulup kapıya doğru yürümeyi sürdürdü.

Muhafızlar bir şey söylemeden cömertçe döşenmiş daireye girmelerine izin verdiler. Burası kraliçenin aşağıdaki yıkık dökük ofis katlarından çok farklıydı. Önlerinde oymalı ahşap kaplı bir antre vardı; kırmızı halı doğruca büyük oturma odasına uzanıyor, odanın tavana kadar yükselen penceresi Engerek Kraliçe'nin meşhur dövüş çukuruna bakıyordu.

Oturma odasına doğru yürürlerken Bryce soğuk bir sesle mırıldandı. "O zavallı çocuk kimsenin eline düşmesin diye uğraşıyorum. Cormac'ın bile."

"Yani o akşam Juniper ve Fury'yle buraya geldiğimizde... Emile zaten burada mıydı?"

"Engerek Kraliçe'nin o zamana kadar çocuğu ele geçirmiş olması gerekiyordu. Ama sonra Tharion ölü selkie'den bahsedince kraliçenin henüz çocuğu bulmadığı ortaya çıktı. Ben de neler oldu-

şunu anlamak için buraya geldim ve kraliçeye arkasında cesetler bırakmasının... hesapta olmadığını söyledim. Arama yapmak üzere ayrıldığımız zaman muhafızların yanından geçerken kraliçelerine iletmeleri için birkaç soru mırıldanmış olabilirim. Kasaptan Sirinks'e et alırken gizli muhafızlardan biri yanıma gelip çocuğun hâlâ kayıp olduğunu ve onu en son Kara Rıhtım civarlarında gördüklerini söylemiş olabilir. O zaman çocuğun buraya geldiğine dair düşüncelerimden şüpheye düştüm ve orada olmadığından emin olmak için... Kemik Mahallesi'ne gitmem gerektiğini anladım. Bu arada Engerek Kraliçe aramaya devam ediyordu. Ama anlaşılan ya kraliçe ya da emrindeki kadın cinayet işlememeleri yönündeki talebimi görmezden gelmiş olacak ki Emile'i bulmadan önce listeye birkaç kişi daha eklenmiş."

"Yani o akşam buraya gelmek sadece zaman kaybı mıydı?"

Bryce başını iki yana salladı. "Hayır. Herkesin Emile'i aradığımı düşünmesini istiyordum, biz burayı taradıktan sonra Engerek Kraliçe çocuğu bulmayı başarırsa buraya bir daha kimse gelmeyecekti. Senin ve Fury'nin yanımda olmasını istiyordum çünkü Engerek Kraliçe çocuğa zarar verirse bunun hesabını kimlerin soracağını unutmamalıydı."

O kraliçe şimdi karşılarında duruyordu; parlak yeşil bir tulum içindeki ince uzun dişi geniş, yumuşak bir kanepenin yanındaydı. Sağındaki şöminenin altın rengi alevleri küt kesilmiş siyah parlak saçlarına vuruyordu. Ve kanepede gözlerini kocaman açmış zayıf bir çocuk oturuyordu.

"Paketini almaya mı yoksa Athalar'ın beni diri diri yakacağına dair yeni tehditler savurmaya mı geldin?" dedi Engerek Kraliçe, mora boyanmış dudaklarının arasındaki sigaradan bir nefes çekerek.

"Güzel ayakkabı" dedi Bryce yılan şekil değiştirenin beyaz-sarı renkteki boğazlı spor ayakkabılarını işaret ederek. Ama Emile'e nazikçe gülümsedi. "Selam Emile. Ben Bryce."

Oğlan cevap vermedi. Başını kaldırıp Engerek Kraliçe'ye baktı. "Kızıl seni buraya getiren kişi. Meleğe aldırma. Havlar ama ısırmaz" dedi kraliçe ağır ağır.

"Ah, ısırmaya bayılır" diye mırıldandı Bryce ama Hunt güle-

cek durumda değildi. Hatta gülümsemek bile içinden gelmiyordu. Güç damarlarında kıvılcımlanırken Engerek Kraliçe'ye döndü. "Micah'yla o gece bana nasıl ihanet ettiğini bir an bile unuttuğumu sanma. Vik'in çektikleri de Justinian'ın ölümü de senin yüzünden."

Kraliçe suçluluk aranıyormuş gibi kendine şöyle bir baktı.

Ama Hunt kraliçeyi haşlamayı düşünemeden Emile cırtlak bir sesle atıldı. "Selam."

O sadece bir çocuktu, yalnız ve korkmuş bir çocuk. Bu düşünce Hunt'ın damarlarındaki şimşeği söndürüverdi.

Bryce Engerek Kraliçe'ye başını salladı. "Emile'le yalnız konuşmak istiyorum." Bu bir emirdi. Bir prensesten bir diğer hükümdara.

Engerek Kraliçe'nin ince göz bebekleri genişledi, Hunt bunun şaşkınlıktan mı yoksa vahşice niyetlerden mi ileri geldiğini bilmiyordu. Kraliçe, "Emile, bir şeye ihtiyacın olursa seslen" dedi. Ahşap kaplamalı gösterişli koridordan geçip bir kapının arkasında gözden kayboldu.

Bryce kanepede Emile'in yanına çöktü, "Ee, ne var ne yok?" Oğlan –ve Hunt– gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ablam öldü, değil mi?" dedi Emile usulca.

Bryce'ın yüzü yumuşadı. "Evet" dedi Hunt, "Öldü. Çok üzgünüz."

Emile solgun, kemikli ellerine baktı. "Engerek aradığınızı söylemişti ama... ben biliyordum." Hunt fırtınakuşu yeteneklerinden bir iz bulabilmek için oğlanı dikkatle süzdü. Güce hükmedip dönüştürmesine yarayacak türden büyülere dair bir iz.

Bryce elini Emile'in omzuna koydu. "Ablan tam bir cengâverdi. Cesur, zeki bir bir cengâver."

Emile kararsızca gülümsedi. Tanrılar aşkına, oğlan bir deri bir kemikti. Uzun boyuna göre fazla zayıftı. Ölüm kampının dikenli tellerinden çıkalı birkaç hafta olduğu halde hâlâ bu kadar zayıfsa... Bu oğlan hiçbir çocuğun –ve yetişkinin– kaldıramayacağı şeyler görüp geçirmiş olmalıydı.

Hunt içine dolan utanç duygusuyla Bryce'ın yanına oturdu.

Bryce'ın bunu tek başına ayarlamasına şaşmamak gerekti, geri kalanlar aslında çocuğu hiç düşünmemişti. Sadece gücünü, bu gücün yanlış ellerde ne anlama geleceğini düşünmüştü.

Hunt onu anladığını ve bunu ona karşı kullanmayacağını anlatmak için Bryce'la göz göze gelmeye çalıştı ama Bryce gözlerini çocuktan ayırmıyordu.

"Ben de bir kız kardeş kaybettim" dedi Bryce usulca. "İki yıl önce. Gerçekten zordu, kaybının acısını asla unutmuyorsun ama... bununla yaşamayı öğreniyorsun. Sana zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylemeyeceğim çünkü bu bazı insanlar için geçerli değil." Acı dolu sesi şimdi bile Hunt'ın kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. "Ama anlıyorum. Ne hissettiğini anlıyorum."

Emile bir şey söylemedi. Hunt ikisini de kollarına alıp sımsıkı sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ayrıca" diye devam etti Bryce, "Engerek Kraliçe sana ne söylerse söylesin onun tehditlerini fazla ciddiye alma. Psikopatın teki olsa da çocuk katili değildir."

"Gerçekten çok rahatlatıcı" diye mırıldandı Hunt.

Bryce kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu doğru."

Ama Hunt Engerek Kraliçe'nin çocuğa neden zarar vermeyeceğini biliyordu. Pencereden görünen dövüş çukuruna döndü. Çukur şimdi loş ve sessizdi, yüzlerce kişiyi yılan şekil değiştirene çeken –ve milyonlar kazandıran– dövüşlerin başlaması için vakit daha erkendi.

Hunt birden endişeye kapıldı. "Kraliçeyle bir sözleşme imzalamadın, değil mi?"

"Neden bir şey imzalamamı istesin ki?" dedi Emile, ayak parmağını halıya sürterken.

"Fırtınakuşları son derece nadirdir" dedi Hunt sessizce. "Pek çok insan o güce sahip olmak ister." Elini Emile'e doğru uzattı; şimşek kıvrılarak parmaklarının arasında dolaşmaya başladı. "Ben fırtınakuşu değilim" dedi Hunt, "ama benzer bir yeteneğim var. Beni... değerli kılan bir yetenek." Bileğindeki damgalı köle dövmesine hafifçe vurdu. "Aslında çok da önemli bir yetenek değil ama bazı insanların beni ele geçirmek için kötü şeyler yapmasına neden oldu." Engerek Kraliçe o güce sahip olmak için öldürmeyi göze alırdı, almıştı da.

Şimşeği görünce Emile'in gözleri kocaman açıldı. Sanki Hunt'ı

ilk kez görüyordu. "Sofie de bir defasında gücüyle ilgili bunun gibi şeyler söylemişti. Gücünün gerçek benliğini değiştirmediğini söylemişti."

Hunt çocuğun yüzündeki güveni görünce erir gibi oldu. "Değiştirmedi. Senin gücün de değiştirmez."

Emile bir Hunt'a bir Bryce'a baktı. Sonra bakışlarını koridora çevirdi. "Ne gücü?"

Hunt yavaşça Bryce'a döndü. Bryce'ın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. "Senin... fırtınakuşu gücün? O Omega botlarını batıran güç."

Çocuğun yüzü allak bullak oldu. "Onu yapan Sofie'ydi."

Bryce meydan okur gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Emile'in sahip olduğu bir güç yok Hunt."

Hunt Bryce üstüne bir kova buzlu su boca etmiş gibi bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu alçak sesle. Sonra cevap vermesini beklemeden bastırdı. "*Sen* bunu nereden biliyorsun Bryce?"

"Kesin olarak bilmiyordum" dedi Bryce. Küçük çocuk şimdi korkuyla melekten uzaklaşmıştı. Bryce devam etti: "Ama bu ihtimalin yüksek olduğunu anlamıştım. Vanirlerin tek önemsediği şey güçtür. Bir çocuğu önemsemelerini sağlamanın tek yolu onun da Sofie gibi güçlere sahip olduğuna dair bir hikâye yazmaktı. Çocuğu güvenli bir yere ulaştırmanın tek yolu kıymetli olduğuna dair bir yalan uydurmaktı. İçimde Sofie'nin de bunu çok iyi bildiğine dair bir his vardı." Çocuğa bakıp nazikçe gülümseyerek devam etti, "Emile değerliydi... değerli. Sofie için. Ailesi için. Tüm sevilenler gibi."

Hunt gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar kırpıştırdı. Öfke –ve korku– gözlerinde birbiriyle savaşıyordu. "Engerek Kraliçe'nin bundan haberi var mı?" diye fısıldadı.

Bryce küçümsemesini gizlemedi. "Hiç sormadı." Bryce kraliçeyle pazarlık yaparken bundan bahsetmemeye özen göstermişti, bu sayede Emile istediği zaman buradan gidebilirdi.

Hunt'ın şimşeği alnında oynaşıyordu. "Bunu öğrendiği anda çocuğu korumaktan vazgeçecektir." Bakışları Emile'e kaydı, Emile şimşeği izliyordu ama yüzünde korku değil üzüntü vardı. Şim-

şek anında yok oldu. Hunt yüzünü ovuşturdu. Sonra Bryce'a baktı. "Tüm bunları bir tahmine dayanarak mı yaptın yani?"

"Sofie yarı insandı. Benim gibi." Birbirlerine benzediklerini Cormac'ın kendisi söylemişti. Bryce elinden geldiği kadar nazikçe açıkladı. "Sen hayatının tek bir anını bile insan olarak geçirmedin Hunt. Vanirler için daima kıymetliydin. Bunu az önce kendin söyledin."

Hunt'ın kanatları hışırdadı. "Peki ya Engerek bunun karşılığında ne istedi?"

"Emile'i alıp buraya getirecek –rahat ve güvende olmasını sağlayacak– ve ben gelip alana kadar da burada tutacaktı. Ben de karşılığında ona bir iyilik yapacaktım."

"Büyük tedbirsizlik" dedi Hunt dişlerinin arasında.

"Önüne altınlar yığacak değilim." Şimdi kavganın ne yeri ne de zamanıydı. "Alfagöt krizini sonraya sakla" dedi Bryce öfkeyle.

"Peki" dedi Hunt ters ters. Çocukla konuşmak için eğilirken yüzündeki hiddet dolu ifade silindi. "Affedersin Emile. Bryce bunu ne kadar çılgınca bir yoldan halletmiş olsa da güvende olmana çok sevindim. Birkaç soruya cevap verir misin?"

Emile hafifçe baş salladı. Bryce kendini hazırladı.

Hunt Bryce'a bir kez daha ters ters baktıktan sonra çocuğa sordu: "Gücün olmadığını Engerek Kraliçe'den nasıl sakladın?"

Emile omuz silkti. "Dövüşmekten falan bahsettiği zaman cevap vermedim. Galiba o da korktuğumu sandı."

"Çok iyi düşünmüşsün" dedi Bryce. Ama Hunt söze girdi. "Bu şehre ablanla önceden kararlaştırdığınız bir yerde buluşmak için mi geliyordun?"

Emile yine başını salladı. "Burada buluşmamız gerekiyordu."

Hunt mırıldandı, *"Bitkin ruhların huzur bulduğu yerde..."*

"Et Pazarı uyuşturucu merkezidir" diye açıkladı Bryce. "Danika saklanma yeri olarak orayı öneriyorsa Engerek Kraliçe'nin onlara yardım edebileceğini düşünmüş olmalıydı. Haklı da çıktı."

Emile ekledi: "Ben daha şehre girmeden Engerek'in ajanı beni aldı. Onların yanından başka hiçbir yerde güvende olmayacağımı söyledi."

"Olmazdın" dedi Bryce nazikçe gülümseyerek. "Ama şimdi bizim yanımızda güvendesin."

Eh, hiç değilse bu konuda aynı fikirdeydiler. "Ablan hiç Asterilerle ilgili bir sırdan bahsetti mi?" diye sordu Hunt. "İsyancılar için çok önemli bir bilgiden?"

Emile kaşlarını çatarak biraz düşündü. "Hayır."

Bryce derin derin iç geçirdi. Zaten düşük bir ihtimaldi.

Emile parmaklarını sıkıyordu. "Ama... o ismi biliyorum. Danika. O kurttu, değil mi?"

Bryce kaskatı kesildi. "Danika'yı tanıyor musun?"

Emile başını iki yana salladı. "Hayır ama Sofie ayrıldığımız gece bana ondan bahsetmişti. Birkaç yıl önce ölen sarışın kurttan. Saçında mor ve pembe çizgiler olan."

50

Bryce nefes almakta zorlanıyordu. "Danika ve Sofie nereden tanışıyorlarmış?"

"Danika Sofie'nin Vanir güçlerini kullandığını öğrenmiş" dedi Emile. "Sofie'nin yeteneklerinin kokusunu alabiliyormuş falan. Sofie'den onun için bir şey yapmasını istemiş, kendisi yapamıyormuş çünkü onu herkes tanıyormuş. Ama Sofie..." Emile ayak parmağını halıya sürttü. "O şey değilmiş..."

Bryce söze girdi: "Sofie bir insandı. Ya da insan olarak kabul ediliyordu. Çoğu kişinin gözüne batmazdı. Danika ondan ne yapmasını istemiş peki?"

Emile başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kavalla'dayken Sofie'yle fazla konuşamamıştım."

Hunt'ın kocaman açılmış gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, Bryce'a olan öfkesini şimdilik unutmuş gibiydi. Bryce cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu harfler ve sayılar ablanın bedeninde bulundu. Ne anlama geldikleri konusunda bir fikrin var mı?"

Emile dizlerini kıpırdattı. "Hayır."

Kahretsin. Bryce dudağını yana kıvırdı.

Emile başını öne eğerek fısıldadı: "Başka bir şey bilmediğim için üzgünüm."

Hunt hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Bryce'ın önünden uzanıp oğlanın omzunu tuttu. "İyi iş çıkardın evlat. Gerçekten. Sana minnettarız."

Emile Hunt'a bakıp çekingence gülümsedi.

Ama Bryce'ın zihninde düşünceler dönüp duruyordu. Danika Sofie'den *önemli* bir şeyi öğrenmesini istemişti. Ve Danika'nın ölümünün ardından yıllarını alsa da Sofie sonunda o şeyi öğrenmişti. Öğrendiği gerçekten son derece önemli olsa gerekti ki Geyik Sofie'nin bu bilgiyi yaymasını engellemek için onu öldürmüştü.

Hunt'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Bryce."

Eşi birkaç metre ötedeki pencereyi işaret etti.

Bryce Emile'a bakıp gülümsedi. "Bize bir dakika müsaade et" sonra da peşinde Hunt'la pencereye yürüdü.

Hunt tıslar gibi fısıldadı: "Çocuğu ne yapacağız? Onu burada bırakamayız. Engerek Kraliçe çocuğun güce sahip olmadığını her an öğrenebilir. Yanımızda da götüremeyiz. Zırhı yok ettiğimiz için Pippa artık koklayarak bizi bulabilir, ayrıca bir fırtınakuşunun gücü de gerçekten işlerine yarar..."

"Pippa Spetsos kötü bir kadın" dedi Emile kanepeden, beti benzi atmıştı. Hunt öfkeli fısıltıları duyulduğu için utanmış gibi görünüyordu. "Sofie beni onun hakkında uyardı. Ben o gemiye bindikten sonra Pippa beni sorguya çekmek istedi... ben de ilk fırsatta kaçtım. Ama Pippa ve Şafak birimi peşime düştü... bataklığa kadar peşimi bırakmadılar. Sazlıkların içine saklanarak onları atlatmayı başardım."

"Akıllıca." Bryce telefonunu çıkardı. "Merak etme, Pippa'yı iyi tanırız. Yanına yaklaşamaz." Dik dik Hunt'a baktı. "Gerçekten bunu planlamadığımı mı sanıyorsun?"

Hunt kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını kaldırdı ama Bryce telefonun tuşlarına basmaya başlamıştı bile. "Selam Fury. Evet buradayız. Arabayı alıp gel."

"Axtar'ı bu işe mi karıştırıyorsun?"

"Emile'i yeni evine götürmesi için güvenebileceğim birkaç kişiden biri."

Emile'in gözlerini korku bürüdü. Bryce kanepeye dönüp çocuğun saçlarını karıştırdı. "Orada güvende olacaksın. Söz veriyorum." Omzunun üstünden uyarır gibi Hunt'a baktı. Gidene kadar daha fazlasını anlatmayacaktı. Sonra Emile'e döndü. "Git tuvaletini yap. Uzun bir yolculuğa çıkıyorsun."

Et Pazarı'ndan çıkarlarken Hunt hâlâ allak bullak olmuş zihnini toparlamaya çalışıyordu, Emile kapüşonlu bir sweatshirt'ün altına gizlenmişti. Engerek Kraliçe söz verdiği gibi hiçbir şey sormadan gitmelerine izin vermişti.

Sadece Bryce'a bakıp gülümsemişti. Hunt kraliçenin zaten Emile'in gücü olmadığını bildiğinden şüphelenmişti. Kraliçe çocuğu yanına almayı kabul etmişti çünkü çocuğun potansiyeline rağmen kraliçe için günün birinde daha önemli olabilecek tek bir şey vardı: Bryce'ın ona bir iyilik borçlu olması.

Evet, o alfagöt krizini kesin geçirecekti.

Ama parlak siyah bir sedana yaslanıp kollarını kavuşturarak onları bekleyen Fury Axtar'ı görünce bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Emile tökezler gibi oldu, Hunt çocuğu suçlayamazdı doğrusu.

Bryce arkadaşına sarıldı. "Çok teşekkür ederim."

Fury geri çekilip iğrenç bir böceğe bakar gibi Emile'i inceledi. "Pek de cılızmış."

Bryce onu dirseğiyle dürttü. "Öyleyse yolda ona atıştırmalık bir şeyler al."

"Atıştırmalık mı?" dedi Fury arka kapılardan birini açarken.

"Bilirsin" dedi Bryce ağır ağır, "Bedenimize zerre faydası olmayan ama ruhumuzu besleyen abuk sabuk yiyecekler."

Yaptığı şeyden sonra nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Pek çok kişi bu yüzden onu öldürebilirdi. Cormac değilse Nehir Kraliçesi, Ophion ya da Geyik...

Fury başını iki yana sallayarak kıkırdadıktan sonra eliyle oğlanı çağırdı. "Bin bakalım."

Emile duraksadı.

Fury vahşice gülümsedi. "Öne oturmak için fazla kısasın. Hava yastığı güvenlik kuralları açısından."

"Sırf radyoyla oynamasını istemediğinden" diye mırıldandı Bryce. Fury inkâr etmeye kalkmadı, Emile de bir şey söylemeden arka koltuğa geçti. Ne çantası ne bir eşyası vardı.

Hunt bu duyguyu hatırlıyordu. Annesi öldükten sonra ona da eski hayatını, annesinin söylediği ninnileri hatırlatıp teselli verecek hiçbir şey kalmamıştı.

Midesi bulanmaya başladı. "Fury'nin sana patronluk taslamasına izin verme" dedi çocuğa.

Emile kocaman açılmış gözleriyle yalvarır gibi Hunt'a baktı. Tanrılar aşkına, onun daha bir çocuk olduğunu herkes nasıl unutmuştu? Bryce dışında herkes.

Shahar asla böyle bir şey yapmazdı, ona faydası dokunmayacak biri için bu kadar büyük bir riske girmezdi. Ama Bryce... Hunt kendini ona yaklaşmaktan alamadı. Sessizce özür diler gibi kanadıyla hafifçe dokundu.

Bryce ondan uzaklaştı. Haklıydı. Adice davranmıştı. "Adresi aldın mı?" diye sordu Bryce Fury'ye.

"Evet. Sekiz saat sonra oradayız. Atıştırmalıklarla uğraşmazsak yedi."

"O bir çocuk. Bir şeyler yemesi gerekir" diye söze girdi Hunt.

Ama Fury onu duymazdan geldi, arabanın diğer tarafına dolanıp sürücü koltuğuna geçti. Bacaklarında iki tabanca taşıyordu. Hunt'a torpido ve bagajda başka silahlar da varmış gibi geldi. Ayrıca Fury Axtar'ı... eh, Fury Axtar yapan Vanir gücü her ne ise o da vardı. "Seni sevdiğim için şanslısın Quinlan. Juniper bu çocuğun burada bir dakika daha kalmasını istemediği için de."

Hunt Bryce'ın yutkunduğunu gördü, Bryce vedalaşmak için elini havaya kaldırdı. Sonra hâlâ açık olan arka kapıya yaklaştı, "Adın artık Emile Renast değil, tamam mı?"

Çocuğun yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Bryce kendini tutamamış gibi çocuğun yanağına dokundu. Hunt'ın son öfke kırıntıları da dağılıp gitti.

"Bütün belgelerin hazır" diyordu Bryce. "Doğum sertifikası, evlat edinme evrakları..."

"Evlat edinme mi?" dedi Emile çatlak bir sesle.

Bryce çocuğa sırıttı. "Artık Quinlan-Silago klanının bir parçasısın. Çatlak bir güruh da olsak birbirimizi severiz. Randall'a söyle pazar günleri sana çikolatalı kruvasan yapsın."

Hunt'ın nutku tutulmuştu. Bryce bu kayıp çocuğa bir yer bulmakla kalmamıştı. Ona yeni bir aile de bulmuştu. *Kendi* ailesi. Hunt'ın boğazına canını yakacak kadar büyük bir yumru oturdu,

gözleri yanıyordu. Ama Bryce Emile'i yanağından öpüp kapıyı kapattı ve arabanın tavanına vurdu. Fury arnavut kaldırımı sokakta gazladı, sert bir dönüşle sola sapıp gözden kayboldu.

Bryce yavaşça Hunt'a döndü.

"Onu annenlerin yanına gönderiyorsun" dedi Hunt sessizce.

Bryce'ın gözlerinde buz gibi bir bakış belirdi. "Yoksa önce senin onayını mı almam gerekiyordu?"

"Urd aşkına, benim kızdığım bu değildi ki."

"Kızsan da umurumda değil" dedi Bryce ışıkla parıldayarak. "Sevişiyor olmamız sana hesap vereceğim anlamına gelmez."

"Aramızdaki ilişkinin sevişmekten fazlası olduğuna eminim."

Bryce diklenince Hunt'ın öfkesi de alevlendi. Ama nerede olduklarını hatırladı, Engerek Kraliçe'nin karargâhının tam önündeydiler. Biri onları görebilirdi. Ya da sorun çıkarmaya kalkışabilirdi.

"İşe gitmem gerek" dedi Bryce dişlerini sıkarak.

"Güzel. Benim de öyle."

"Güzel." Hunt'ı beklemeden yürümeye koyuldu.

Hunt gözlerini ovuşturduktan sonra havalandı. Bryce'ın Et Pazarı'nın çapraşık sokaklarından çıkıp Crone sokağını geçerek güvenli Eski Meydan'a girene dek onu havadan takip edeceğini, sonra kuzeydeki MİB'e doğru döneceğini bildiğine emindi.

Ama Bryce başını kaldırıp bakmadı. Bir kez bile.

"Sadece on dakikam var, sonra hemen arşivlere gitmem gerekiyor" dedi Bryce bir saat sonra kardeşine; Ruhn ondan uğramasını istemişti. "Yeterince iş birikti zaten."

Hunt'a duyduğu öfkeyle yürüdüğü uzun yol boyunca Emile ve Engerek Kraliçe'yle olanları düşünmüştü. Fury çocuğun ödünü koparmadan annesinin Nidaros'taki evine varsınlar diye dua etmişti. Hunt'ın ona söylemediği için sinirlenmesine biraz fazla tepki gösterip göstermediğini düşünmüştü.

Tam arşivlerin sokağına dönerken Ruhn arayıp acilen gelmesini istemişti. Bryce hemen patronuna bir mesaj yazıp doktor randevusunun uzun sürdüğünü bildirdikten sonra oraya koşmuştu.

Çantasını kapının yanına bıraktı. "Beni neden bu kadar acilen çağırdığını hemen açıklarsan... Ah."

Bryce meselenin Ithan'la ilgili olduğunu ya da Declan'ın bir şey bulduğunu düşünmüştü. Bu aptal sıcakta aptal topuklularıyla BeGü'den buraya kan ter içinde koşturmasının nedeni de buydu.

Karşısında çıplak bedenini bir battaniyeyle örterek tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi antrenin duvarına yaslanmış duran güzel bir dişi bulmayı hiç beklemiyordu. Dişinin kırmızı gözleri tehdit edercesine kısılmıştı.

Bryce duvara yaslanmış dişiye gülümsedi. "Şey, selam. Her şey... yolunda mı?" Omzunun üstünden Ruhn'a tısladı. *"Giysileri nerede bunun?"*

"Giymiyor" diye tısladı Ruhn da ona. "İnan bana, Dec denedi." Merdivenlerin yanındaki erkek giysilerinden oluşan dokunulmamış giysi yığınını gösterdi.

Dişi Bryce'ı tepeden tırnağa süzüyordu. "Sen mistikleri görmeye gelmiştin. Yıldız Işığı saçıyordun."

Bryce da dişiye baktı. Bu dişi mistik değildi ama... dönüp suçlu suçlu kanepede oturan Ithan'a baktı. Ithan'ın başının etrafında üç ateş perisi uçuşuyordu.

Bryce'ın kanı aside dönüştü. Tombul bir peri Ithan'ın dizine yayılarak Bryce'a gülümsedi. Lehabah'nın hatırası Bryce'ın içini kavurdu.

"Ithan Astronom'a yeniden gidip dişi mistiğin bir kurt olduğunu öğrenince sinirlenmiş" diye anlatıyordu Ruhn. "Düşüncesizlik edip almaması gereken bir şeyi almış, bu moronlar da yüzüklerdeki perileri serbest bırakmış..."

Bryce hızla duvara yaslanmış dişiye döndü. "Sen de yüzüklerin birinde miydin?"

Kırmızı gözler yeniden parıldadı. "Evet."

Bryce Ithan'a sordu: "Neden oraya bir daha gittin?"

"Connor konusunda emin olmak istedim" dedi Ithan. Suçlayıcı ses tonu Bryce'ın dikkatinden kaçmamıştı, Bryce'ı bu konuda onun kadar endişelenmemekle suçlar gibiydi. Bryce'ın yanında gergin bir şekilde dikilen Ruhn'ı da.

Bryce güçlükle yutkundu. "Peki o... iyi mi?"

Ithan bir elini saçlarından geçirdi. "Bilmiyorum. Öğrenmem gerekiyor."

Bryce ağır ağır başını salladı, sonra oturma odasındaki üç periye dönmeyi başardı. Başını kaldırıp hafifçe titreyen sesiyle sorabildi. "Lehabah adında bir peri tanıyor musunuz?"

"Hayır" dedi Malana, dolgun vücutlu peri Lele'ye o kadar çok benziyordu ki Bryce yüzüne zor bakabiliyordu. "Hangi klandan?"

Bryce titreyerek içini çekti. Erkekler suspus olmuştu. "Lehabah Korlar Kraliçesi Ranthia Drahl'ın soyundan geldiğini söylüyordu."

Zayıf perilerden biri –adı Rithi miydi?– kızıl alevlerle parladı. "Ranthia'nın varisi mi?"

Bryce'ın kollarından bir ürperti geçti. "Öyle söylemişti."

"Ateş perileri soyları hakkında yalan söylemez" dedi üçüncü peri Sasa. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Tanıyordum" dedi Bryce. "Üç ay önce öldü. Beni kurtarmak için kendi hayatını feda etti."

Üç peri Bryce'a doğru uçtu. "Drahl soyu uzun zaman önce tükendi" dedi Sasa üzgün bir sesle. "Geriye kaç peri kaldığını bilmiyoruz. Birini kaybetmek bile..." Başını öne eğerken alevleri şiddetini yitirip açık sarıya döndü.

"Demek o perinin dostuydun" dedi koridordaki ejderha.

Bryce hemen ona döndü. "Evet." Keşke boğazı tıkanmasaydı. Üç periye dönüp, "Ölmeden önce Lehabah'yı serbest bırakmıştım" dedi. "Bu onun..." Kelimeler boğazına dizildi. "Bu onun ilk ve son özgür davranışıydı ve o beni kurtarmayı seçti. Onun kadar cesur birini hiç tanımadım."

Malana Bryce'a doğru süzülüp yakıcı elini yanağına koydu. "Onun anısına seni halkımızın dostu olarak göreceğiz."

Malana'nın bileğindeki köle dövmesi Bryce'ın gözünden kaçmadı. Diğer iki peride de aynı dövme vardı. Bryce yavaşça Ithan'a döndü. "İyi ki perileri o sürüngenden çalmışsın."

"Onları orada bırakmak bana doğru gelmedi."

Bryce'ın göğsünde bir şey eridi, bir zamanlar tanıdığı adamı karşısında görür gibi olunca eski dostuna sarılıp ağlamamak için kendini zor tuttu. Onun yerine Ruhn'a dönüp sordu: "Bu işten

sıyrılmanın bir yolunu bulamaz mıyız Bay Havalı Prens?"

"Marc araştırıyor" dedi Declan telefonunu kaldırarak. "Siz ikinizin nüfuzunuzu kullanarak kraliyet ailesi namına perilere el koyabileceğinizi ya da şikâyetçi olmak yerine perilerin karşılığını ödemeyi Astoronom'a kabul ettirebileceğinizi düşünüyor."

"Ödeme mi?" dedi Bryce.

"Sakin ol" dedi Flynn sırıtarak. "Paramız var Prenses."

"Evet. Babanın havalı evini gördüm" diye takıldı Bryce, bunun üzerine Flynn kaşlarını çatarken periler de *yaaaaa* diye bağrıştılar.

Bryce gülümsememek için kendini zor tutarak bir kaşını kaldırıp Ruhn'a baktı. Prenses sıfatı sayesinde bir dostluğu berbat etmişti ama bu kez... Lehabah için bunu yapacaktı. "Var mısın Seçilmiş Kişi?"

Ruhn'ın dudakları yana doğru kıvrıldı. "Elbette Yıldız Doğan."

Bryce geçiştirmek ister gibi elini sallayıp koridordaki ejderhaya döndü. "Herhalde bir servet ediyorsundur."

"Bir prens ve prensesin bile ödeyemeyeceği kadar hem de" dedi ejderha hafif öfkeli bir sesle. "Astronom'a bir Başmelek tarafından hediye olarak verilmiştim."

"Astronom onlar için bir seans yapmış olmalı" diye mırıldandı Flynn.

Ejderha geçiştirdi. "Öyle."

Gözleri simsiyah cürufa dönmüştü. Onu Astronom'un insafına bırakmak, o minik yüzüğe geri dönüp o iğrenç parmakların üstünde oturmak...

"Bakın" dedi Bryce, "Marc'ın dediği gibi kölelere kraliyet namına el koyulabiliyorsa Ruhn ve ben size neden gereksinim duyduğumuzu açıklamak için bir şeyler uydurabiliriz."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu ejderha.

Bryce parmağıyla bileğine vurdu. "Eşim bir köleydi. Artık bunu görmezden gelemem. Kimse gelmemeli." Madem bugün kayıp bir ruha yardım etmişti, neden birkaçına daha etmesindi?

"Eşin kim?" diye sordu ejderha.

"Dur biraz" dedi Flynn. "Hunt'la eş mi oldunuz? Hani şu bildiğimiz eş?"

"Evet o bildiğimiz eş" dedi Ruhn.

"Güz Kralı'nın haberi var mı?" diye sordu Declan.

Bryce Ruhn'ın Ithan'a göz attığına yemin edebilirdi, Ithan ise telefonuyla meşguldü. "Dün gece resmilik kazandı diyelim" dedi Bryce.

Flynn ıslık çaldı.

Bryce gözlerini devirdi, sonra yine ejderhaya döndü. "Eşimin adı Hunt Athalar."

Ejderhanın gözleri bu ismi biliyormuş gibi parladı. "Orion Athalar mı?"

"Üstüne bastın" dedi Bryce. "Onu tanıyor musun?"

Ejderhanın ağzı ince bir çizgi halini aldı. "Sadece ismen."

"Ya." Bryce biraz huzursuzca sordu. "Senin adın ne?"

"Ariadne."

"Kısaca Ari" diye lafa girdi Flynn.

"Ari değil" dedi ejderha sert bir sesle.

Bryce'ın dudakları seğirdi. "Pekâlâ Ariadne, bu mankafaların seni saat başı uyuz etmesine hazırlıklı ol. Ama evi yakmamaya çalış." Ejderhaya göz kırptı. "Yine de ukalalık yaptığı zaman Flynn'i kızartmaktan çekinme."

Flynn ona bir el hareketi çekti ama Bryce kapıya döndü... ve üç periyle burun buruna geldi. "Lehabah'nın cesareti hakkında kraliçemizle konuşmalısın" dedi Sasa. "Irithys Ranthia'nın soyundan gelmiyor ama anlatacakların ilgisini çeker."

"Çok yoğunum" dedi Bryce hemen. "İşe gitmek zorundayım."

Ama Malana kardeşine döndü. "Önce Irithys'i *bulması* gerek." Sonra Bryce'a açıklama yaptı. "Uzun yıllar önce, daha yüzüklerin içine hapsolmadan, son duyduğumuzda Asterilerden birine satılmıştı. Ama belki onunla konuşmana izin verirler."

"Onunla neden konuşayım ki?" dedi Bryce kapıya doğru yürümeye devam ederken; Ariadne'nin dikkatle arkasından baktığını hissedebiliyordu.

"Çünkü prenseslerin müttefike ihtiyacı vardır" dedi Rithi. Bryce olduğu yerde kaldı.

"İşten sonra esaslı bir içkiye ihtiyacım olacak" dedi Bryce içini çekerek, sonra telefonu kulağında kapıdan çıkıp gitti.

"Ne?" diye açtı telefonu Jesiba.

"Astronom. Onu tanıyor musun?" İhtiyarın neyin nesi olduğu konusunda Bryce'ın en ufak fikri yoktu ama... Alev ve Gölge Hanesi'nden gibi duruyordu.

Büyücü bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Neden soruyorsun?"

"Araya koyacak birini arıyorum."

Jesiba sessizce güldü. "Astronom'un yüzüklerini çalan sen misin?"

Belki de bir büyücü yardımlaşma grupları vardı. "Bir arkadaşım çaldı diyelim."

"Peki benden ne istiyorsun? Perilerin ücretini ödemek için para mı?"

"Arkadaşımın yapacağı ödemeyi kabul etmesi için Astronom'u ikna etmeni istiyorum."

"O yüzüklerden biri paha biçilemeyecek kadar kıymetli."

"Evet, ejderha. Ariadne."

"Adının bu olduğunu mu söylüyor?" Hafif bir kahkaha. "Büyüleyici."

"Onu tanıyor musun?"

"Bahsini duymuştum."

Bryce işlek bir kavşaktan karşıya geçti, yanından geçen bir turist ona biraz fazla uzun bakınca başını öne eğdi. Hiç değilse sokaklarda gezinen dehşet kurtları yoktu. "Ee? Yardım edebilir misin?"

Jesiba homurdandı. "Bir arayayım bakalım ama söz vermiyorum."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Bana bir iyilik borçlu olduğunu." Sözlerinden uğursuz bir beklenti içinde olduğu anlaşılıyordu. "Ayrıca artık sen de bana bir iyilik borçlusun."

"Sıraya gir" dedi Bryce, ardından telefonu kapattı.

Bryce arşivlerdeki küçük ofisine geldiğinde bir kez daha prenses statüsünü kullanmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı ve koltuğuna oturup klimanın tadını çıkarmaya hazırdı. Belki hâlâ kızgın olup olmadığını anlamak için Hunt'a mesaj yazmaya da hazırdı. Ama masasındaki zarfı görünce bütün planları yürürlükten kalktı.

Zarfın içinde ejderha ateşinin beş bin yıl öncesinden bir analizi vardı. Bryce'ın bilmediği bir dilde yazılmıştı ama zarfta metnin çevirisi de bulunuyordu. Jesiba kâğıdın tepesine *Bol şans* yazmıştı.

Eh, Astronom'un Ariadne'yi neden bir yüzüğün içinde tuttuğunu şimdi anlıyordu. Işık için değil... önlem için.

Pek çok kullanım alanının yanı sıra diye yazmıştı âlim, *ejderha ateşi Cehennem Prensleri'ne zarar verdiği ispatlanmış birkaç maddeden biridir. Çukur Prensi'nin koyu postunu bile yakabilir.*

Evet, Ariadne gerçekten kıymetliydi. Ve Apollion ordularını hazırlıyorsa... Bryce'ın ejderhayı Astronom'a geri vermeye hiç niyeti yoktu.

51

Hunt Emile'i bulduklarında tüm bunların sona ereceğini sanarak aptallık etmişti. Çocuğu güvenli bir yere yerleştirdiklerinde. Bryce'ın bu işin peşini bırakmaya niyeti olmadığı açıktı. Danika bir şekilde bu işe karışmışken elbette bırakmayacaktı.

Ama hepsini bir kenara bıraktı. Şu anda halletmesi gereken başka işleri vardı.

Önce Celestina'yla görüşmek zorundaydı. Gözüne görünüp her şeyin yolunda olduğu izlenimini vermeliydi. Geyik'in Başmelek'e bir şey söylemediğinden emin olmak zorundaydı. Isaiah'yla görüşmesi bir saat sürmemişti, bir sürü vakti vardı.

Bryce üzerine, hepsine nasıl oyun oynadığı üzerine düşünmek için de bir sürü vakti vardı. Emile'e nasıl yardım ettiği ama bu arada planlarını ondan gizlediği üzerine. Birilerinin hayatına mal olan planlarını. Ve evet, Bryce kendi başının çaresine bakabilirdi ama... Hunt bir takım olduklarını sanıyordu.

Tabii yine aptallık ettiğinin farkındaydı.

Hunt kanında kaynayan öfkeyi yatıştırdı, her an fışkıracakmış gibi atılan şimşeğinin sakinleştiğinden emin olunca Vali'nin kapısını çaldı.

Celestina onu gülümseyerek karşıladı, bu iyiye işaretti. Ephraim ya da diğerleri ortada yoktu. Bu da iyiydi. Hunt yaklaşırken Celestina'nın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Tebrik ederim" dedi sıcak bir tavırla.

Hunt başını yana eğdi. "Ne için?"

Celestina eliyle Hunt'ı işaret etti. "Kokundan anladığım kadarıyla Bryce'la eş olmuşsunuz."

Hunt seksin böyle bas bas bağıracağının farkında değildi. Anlaşılan aralarındaki bağ biyolojik seviyenin ötesine geçmişti. "Ben, şey. Evet. Bryce'ın ailesinin evinde kaldığımızdan beri."

Daha yeni gırtlak gırtlağa gelmiş olsalar bile.

"Öyleyse aile ziyareti iyi gitti."

"Bir ara annesi beni hadım edecek sandım ama Ember'ı sunball hakkında lafa tutarsan en iyi dostun oluveriyor." Doğruydu ama Hunt bunu aylar önce öğrenmişti. Yine de Celestina'nın sorusuna karşılık yalan söylemek zorunda kaldığı için rahatsızlık duyuyordu.

Celestina neşeyle güldü. Bu gülüşte ne bir hoşnutsuzluk ne de gerçeği bildiğine dair bir işaret vardı. "Güzel. Senin adına sevindim. İkiniz adına da."

"Teşekkür ederim" dedi Hunt. Sonra işi sağlama almak için ekledi: "Gerçi Ruhn ve Prens Cormac da bize katıldı. Bu da her şeyi biraz... tuhaf bir hale soktu."

"Cormac teknik olarak Bryce'ın nişanlısı olduğu için mi?" diye sordu Celestina alaycı bir sesle.

Hunt hafifçe güldü. "O da var ama daha çok Ember Feylerden pek hoşlanmadığı için. Yıllardır görmediği için Ruhn'ı da davet etti ama zaman zaman gergin anlar oldu."

"Ember'ın Güz Kralı'yla olan geçmişini duydum. Hâlâ geçmişin etkisinde olmasına üzüldüm."

"Ben de öyle" dedi Hunt. "Ben yokken bir şey oldu mu?"

"Ekinoks için parti hazırlıklarıyla ilgilenmeyi sayarsan evet."

Hunt kıkırdadı. "Demek o kadar eğlenceliydi ha?"

"Hem de nasıl" dedi Celestina, sonra hatırlamış gibi ekledi: "Tabii parti mutluluk verici bir olay vesilesiyle verildiği için hazırlıklar angarya sayılmaz."

"Elbette."

Arkasındaki pencerelerden vuran güneş ışığı Celestina'nın beyaz kanatlarını yanar döner ışıltılara boğuyordu. "Baxian'ın rapor edecek daha ilginç şeyleri olabilir. Dün ortalarda pek yoktu."

Hunt yüzüne nötr bir ifade vermek için tüm gücünü harcayarak cevap verdi: "Isaiah'yla bir toplantım vardı ama buradan çıkınca ilk iş onunla görüşeceğim."

Aralarındaki her şey yalandı. Geyik'in tek bir sözüyle... Hunt içinde kabaran gücü bastırdı.

Baxian isyancı sempatizanı olduğunu ileri sürmüş, güvenlerini kazanmak için onlara yardım etmiş olabilirdi ama... Hunt ona bütünüyle güvenecek kadar aptal değildi.

"Sorun ne?" diye sordu Celestina endişeyle kaşlarını çatarak.

Hunt başını iki yana salladı. "Hiç." Ellerini arkasında birleştirip rahat bir tavırla sordu: "Bugün yapmam gereken bir şey var mı?"

Hunt beş dakika sonra Kuzey Uçurumu'ndaki iblis faaliyetlerinin ön raporlarından oluşan bir kâğıt yığınıyla Başmelek'in odasından çıktı. Celestina yakalanan iblislerin türlerini incelemesinin yanı sıra iblis ırklarının ve ortaya çıkma sıklıklarının Cehennem'in bir şey planladığı anlamına gelip gelmediği üzerine bir analiz hazırlamasını da istemişti.

Cevap kesinlikle evetti ama Hunt zaman kazanmak için görevi uzatmanın bir yolunu bulacaktı. Celestina'ya Cehennem hakkında ne kadarını söyleyeceğine karar vermek için.

Apollion'un Hunt ve Bryce'ın güçleri hakkında söyledikleri doğruydu. Ayrıca Çukur Prensi bu konuda doğru söylediyse kimbilir diğer hangi konularda da doğruyu söylemişti. Cehennem'de bir şeyler oluyordu. Hunt'ın içine bir acı saplandı.

Ama tüm bunlara girişmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı. On dakika sonra kışlanın banyosunda Geyik'i buldu, Geyik onca şeyin arasında kırmızı dudak kalemi sürmekle meşguldü. Geyik'in gerçekten makyaj yapması gerekebileceği hiç aklına gelmemişti. Nedense onu kafasında hep saçı başı yapılı ve makyajlı canlandırıyordu.

"Avcı" diye mırıldandı Geyik gözlerini aynadan ayırmadan. Banyoda yalnızdılar.

"Bana böyle hitap etme."

"Sandriel'in sana taktığı isimden hiçbir zaman hoşlanmadın."

"Sandriel'in kulübünün bir parçası olmak gibi bir isteğim yoktu."

Geyik becerikli ellerle dudak kalemini sürmeye devam etti. "Bu zevki neye borçluyum?"

Hunt banyonun kapısına yaslanıp girişi kapadı. Geyik sürme çekilmiş gözlerinden birini ona kaydırdı.

"Dün olanlar konusunda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Hunt.

Geyik bir rujun kapağını açıp dudaklarına çektiği çizginin içini doldurmaya başladı. "Pollux'la duşta sevişmemi kastediyorsan duş perdesini açık bıraktığım için Naomi Boreas'tan özür dilemeyeceğim. Sonuçta onu da bize katılmaya davet ettim."

"Bundan bahsetmiyorum."

Geyik üstdudağını boyamaya başladı. "Öyleyse neden bahsettiğini söyle."

Hunt gözlerini Geyik'e dikti. Geyik onu görmüştü. Suyun içindelerken onunla konuşmuştu, hepsiyle konuşmuştu. Hunt öfkeden deliye dönmüştü, neredeyse onu öldürecekti. Sonradan eşinin dokunuşları ve bedeniyle sakinleşebilmişti.

Hunt hırladı. "Bu bir tür kedi-fare oyunu mu?"

Geyik altın rengi ruju tezgâha bırakıp döndü. Bir Luna heykeli kadar güzel ve soğuktu. "Avcı olan sensin. Sen söyle."

Bu dişi Sofie Renast'ı öldürmüştü. Onu boğmuştu. Ve daha o kadar çok kişiyi öldürmüştü ki boynundaki gümüş gerdanlık adeta ölülerin isimlerini haykırıyordu.

Hunt cevap vermeyince Geyik aynada kendini inceleyip bir saç tutamını zarif topuzunun arasına sokuşturdu. Sonra Hunt'a doğru yürüdü... kapıya doğru. Hunt sessizce kenara çekildi. "Belki Harpy'nin Melekler Kapısı'nda yaptığını görsen saçma sapan konuşmaktan vazgeçersin. Son derece olağanüstü bir şey" dedi Geyik çıkarken.

Hunt on dakika sonra Geyik'in ne demek istediğini anladı.

MİB'in merkezindeki kristal Kapı sabah aydınlığında soluk görünüyordu ama zaten kimsenin kapıya baktığı yoktu. Kalabalık fotoğraf çekerek kapının altında yüzükoyun yatan iki figür hakkında fısıldaşıyordu.

Hunt uzun süredir kan kartalı işkencesiyle öldürülmüş birini görmemişti.

Cesetlerin üzerinde siyah giysiler vardı... daha doğrusu ceset parçalarının üzerinde. İsyancılar. Kırmızı kolluklarında Ophion arması bulunuyor, onun üstünde de Şafak birliğinin batan güneşi yer alıyordu.

Kapının bulunduğu meydanın ucunda biri kustu, sonra sessizce ağlayarak koşup gitti.

Harpy isyancıların sırtını yarmıştı. Bıçaklarıyla kaburgalarını kesmiş, kemiklerini omurgadan ayırmıştı. Sonra iç organlarını deşip akciğerlerini dışarı çıkarmıştı.

Sırtlarına bir çift kanlı kanat bırakmıştı.

Hunt kurbanların o esnada hâlâ canlı olduğunu biliyordu. Çığlıklar attıklarını.

Bu yöntemi şehre Ephraim getirmişti. Geyik'in, Asterilerin Bryce ve Hunt'a yapacağı da işte *buydu*. Çarmıha germeyeceklerdi. Böylesi çok daha yaratıcıydı.

Harpy kan kartallarını Ophion'a ya da tüm Valbara'ya bir mesaj olarak mı bırakmıştı?

Celestina bu yöntemin uygulanmasına izin vermişti. Harpy'nin bunu yapıp cesetleri sergilemesine izin vermişti. Toplantıda bundan bahsetmemişti bile. Bu yöntemleri onaylıyor muydu, yoksa başka seçeneği mi yoktu?

Hunt yutkunmaya çalıştı, ağzı kurumuştu. Ama şimdi diğerleri onu fark etmişti. *Umbra Mortis* diye fısıldaşmaya başladılar. Bu vahşeti gerçekleştirmesinde Harpy'ye yardım etmiş gibi.

Hunt *Triarii olabiliriz ama ben* asla *o canavar gibi olmayacağım* dememek için kendini zor tuttu.

Nasıl olsa ona inanmazlardı.

Son derece boktan bir gündü ama Athalar arayınca Ruhn rahat bir nefes aldı. Melek *Her şey yolunda* deyince Ruhn'ın bitkinliği ve korkusu bir nebze de olsa azalmıştı. Athalar'a perilerden ve ejderhadan bahsetmemişti. Bu detayları eşine Bryce söylesindi. Hem belki Bryce Athalar'a henüz mistiklerden bile bahsetmemişti.

Ruhn dudağındaki halkayla oynayarak oturma odasına döndü; Flynn perilerle flört ediyor, Dec onlara yüzüklerin içinde nasıl

yaşadıklarına dair sorular soruyordu. Ejderha merdivenlerde oturuyordu, Ruhn hiç içinden gelmememekle birlikte onu görmezden gelmişti. Ruhn odaya girince Ithan kaşlarını kaldırdı.

"Sorun yok" dedi Ruhn erkeklere, hepsi tanrılara teşekkür etmek için dualar mırıldanmaya başladı. Ruhn kendini toplayıp ejderhaya dönmüştü ki kapının zili çaldı.

Ruhn kaşlarını çatıp elini belindeki silaha atarak kapıya yürüdü. Burnuna tanıdık, hoş bir dişi kokusu çarptı; ardından elinde süpürgeyle kapıda duranın kim olduğunu idrak edebildi.

Kraliçe Hypaxia Enador hafifçe gülümsedi. "Merhaba Prens. Seni burada bulurum diye düşünmüştüm."

52

Tharion Nehir Kraliçesi'ne raporunu sunmayı bitirdi, yüzgeci onu nehrin akıntısında yerinde tutuyordu. Kraliçe nehir istiridyelerinin arasına uzanmıştı, uzun parmaklarını istiridyelerin üstünde ve çıkıntılarında gezdiriyordu.

"Demek kız kardeşimin Asterilerin Omega botlarını atlatan bir gemi filosu var." Kraliçenin etrafındaki sular girdaplar yaparak dönmeye başlayınca Tharion yerinde durabilmek için kuyruğunu sertçe sallamak zorunda kaldı.

"Sadece altı gemi."

"Her biri Comitium büyüklüğünde altı gemi." Kraliçenin gözleri derin suların alacasında parıldadı.

"Ne fark eder ki?" Tharion'ın kraliçeye her şeyi anlatmaktan başka seçeneği yoktu, neden Pippa Spetsos'la birlikte dönmediğini açıklamanın tek yolu buydu. Ya da Emile Renast'ın nerede olduğu sorusunu yanıtlamanın.

"Kardeşler her şeylerini paylaşmaz mı?" Kraliçe parmağını bir istiridyenin tırtıklı kabuğunda gezdirince kabuk açılıverdi, istiridyenin içinde bir inci vardı. "O gemilerle benimle alay ediyorlar. Benim güvenilir olmadığımı anlatmaya çalışıyorlar."

"Kimse böyle bir şey söylemedi." Tharion dişlerini sıktı. "Kimseye söylediklerini sanmıyorum."

"Ama Komutan Sendes *seni* bilgilendirmekte bir sakınca görmedi."

"Detaylar hakkında fazla bilgi vermeden, o da sırf gemisine rast geldiğimiz için."

"Sizi kurtardılar. Sizi boğulmaya bırakıp sırlarını saklamaya devam edebilirlerdi ama bunu yapmadılar." Tharion'ın kanı buz kesti. Kraliçe olsa boğulmalarına izin verirdi. "O gemiler hakkında her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"Bunun kolay olacağını sanmıyorum" dedi Tharion.

"Kardeşimin onları bana karşı kullanmayacağını kim söyleyebilir?"

Kraliçe okyanuslara hükmediyor. Aptal bir nehri ne yapsın? Ama Tharion bunun yerine, "Bence kimsenin aklında böyle bir şey yok" dedi.

"Şimdilik olmayabilir ama ondan her şey beklenir."

Tharion kraliçeye paranoyakça davrandığını söylemekten kaçındı. Onun yerine en güçlü silahına başvurdu: dikkatini başka yere çekmek. "Emile Renast'ı aramaya devam edecek miyim?"

Nehir Kraliçesi dikkatle Tharion'a baktı. "Neden etmeyesin?"

Tharion kraliçenin dikkatini dağıtmayı başardığı için rahatladığını belli etmedi, gerçi çok geçmeden konuyu yine Okyanus Kraliçesi'nin gemilerine getireceğini biliyordu. "Mühimmat ve mekanik zırh prototipi yok edilmiş olsa bile Pippa Spetsos şimdi daha da güçlendi, Ophion'daki pozisyonu değişti. Onu yakalayıp sorguya çekersek... Ophion'ın bizi düşman bellemesi riskini göze almış oluruz."

"Ophion'ın bize ne gözle baktığı umurumda değil. Ama öyle olsun." Kraliçe suyun yüzeyini işaret etti. "Yukarı çık. Çocuğu ele geçirmenin başka bir yolunu bul."

"Madem öyle istiyorsunuz" dedi Tharion akıntının içinde başını eğerek selam verirken.

Kraliçe savar gibi elini salladı. "Kızıma senin adına bir bahane uydururum."

"Sevgilerimi iletin."

Kraliçe cevap vermedi, Tharion da hemen yüzeye, suyun üstündeki dünyaya çıktı.

Küçük Ay Nehir Kapısı yakınlarındaki iskelenin bir kuytusuna bıraktığı giysilerini giymişti ki üstündeki platformdan kanat hı-

şırtıları duydu. Başını betonun kenarından usulca çıkarıp bakınca kollarını kavuşturmuş bekleyen Athalar'ı gördü.

"Konuşmamız gerek" dedi Umbra Mortis.

Ruhn cadı kraliçeye bakakaldı. Müstakbel eşine.

Hypaxia Enador hatırladığı kadar güzeldi: Gür siyah saçları yumuşak bukleler halinde ince beline dökülüyor, kahverengi teni altında ay ışığı oynaşıyormuş gibi parlıyordu; koyu renk gözleri her şeyi görüyor gibiydi. Antreye girerken davetkâr dolgun dudakları hoş bir gülümsemeyle aralanmıştı.

Cadı tahta süpürgesindeki bir boğuma dokundu. Süpürge büyüleyici bir sanat eseriydi: Sapının her santimine bulutlardan, çiçeklerden ve yıldızlardan oluşan çapraşık desenler işlenmişti, ucundaki incecik dallar da desenlerle süslenip altın bir iplikle bir araya toplanmıştı.

Ama boğuma dokununca süpürge kayboldu.

Hayır, küçüldü. Bebek bekleyen toprak tanrıçası Cthona'nın altın bir broşuna dönüştü. Hypaxia broşu ince mavi elbisesinin omzuna takıp "Kullanışlı bir cadı büyüsü" dedi. "Şehirde süpürgeyle gezmek zahmetli oluyor. Çok kişinin de dikkatini çekiyor. Özellikle de benimki gibi bir süpürgeyle."

"Gerçekten de... çok havalı" dedi Ruhn.

Hypaxia tam cevap verecekken gözü merdivenlerin en alt basamağında oturan ejderhaya kayınca sustu. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra Ruhn'a döndü. "Arkadaşın mı?"

"Evet" diye yalan attı Ruhn. Flynn, Declan ve Ithan perilerle birlikte aval aval kraliçeye bakıyordu.

Ithan hafifçe öksürürerek boğazını temizledi, herhalde kraliçenin güzelliğinden afallamıştı.

Ruhn da kraliçeyi ilk gördüğünde aynı böyle olmuştu. Ama Kraliçe Zirve'de onunla fazla muhatap olmamıştı. Oysa şehre saldırıldığında fazlasıyla yardımcı olmuştu. Uçarak gelip şehrin sakinlerine ve Bryce'a yardım etmişti.

Ruhn kendini toplayarak sırtını dikleştirdi. O bir prensti ve kraliçeye statüsünün gerektirdiği hürmeti göstermekle yükümlüydü. Eğilerek selam verdi. "Hoşgeldiniz Majesteleri."

Flynn pişmiş kelle gibi sırıttı, Ruhn doğrulurken uyarır gibi dik dik Flynn'e baktı. "İzin verin arkadaşlarımı tanıtayım. Tristan Flynn, Lord Hawthorne." Flynn abartılı bir tavırla reverans yaptı, Ruhn'ı taklit ediyordu. "Declan Emmet, kendisi bir dahidir." Dec sırıtarak biraz daha oturaklı bir tavırla selam verdi. Ruhn Hypaxia'yla tanıştığında ikisi de Zirve'deydi –Hypaxia zirveye kraliçe olarak katılmıştı, Ruhn'ın sandığı gibi bir tıp cadısı olarak değil– ama kraliçeye takdim edilmemişlerdi. "Ithan Holstrom... kurt" diye devam etti Ruhn. Ithan *Hadi ya* der gibi baktı. Ama Ruhn periler ve ejderhaya geçti. "Ve şey, konuklarımız."

Hypaxia bir kez daha temkinli gözlerle ejderhaya baktı. Flynn öne çıkıp kolunu Hypaxia'nın omzuna attı. "Hoşgeldiniz. Hadi Ruhn'ın Zirve'de sizinle konuşmak için yırtındığı ama sizin onu görmezden geldiğiniz zamandan bahsedelim."

Declan kıkırdayarak Hypaxia'nın diğer tarafına geçti. Kraliçe iki erkek bambaşka bir dilde konuşuyormuş gibi kaşlarını çattı.

Kanepeye doğru götürülürken evi gözden geçiriyor gibiydi. Ruhn'ın iğrenç, bira lekeleri içindeki evini. Solas, yarısı içilmiş neşekökü Hypaxia'nın bir metre uzağındaki sehpadaki kültablasındaydı.

Ruhn zihninden Ithan'a *Şu neşekökünü oradan kaldır* dedi.

Ithan hemen kültablasına atıldı.

Şimdi değil! Hypaxia görmeden.

Ithan o sunball oyuncusu zarafetiyle kendini toplayıp minderlere yaslanırken Hypaxia da Flynn ve Declan'ın arasına oturdu. Ithan kraliçenin yüzündeki ifadeyi tek kelimeyle tarif etmesi gerekse afallamış olduğunu söylerdi. Bütünüyle afallamış.

Ruhn boynunu ovuşturarak kanepeye yaklaştı. "Ee şey. Seni görmek ne güzel."

Hypaxia o bilmiş tavrıyla gülümsedi. Kahretsin, çok güzeldi. Ama konuşurken sesinden endişe okunuyordu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Yalnız."

Ithan kalktı, çaktırmadan sehpadaki neşekökünü de alıverdi. "Oda sizindir. Biz yukarıda olacağız."

Flynn muhtemelen onur kırıcı bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki Ithan onu omzundan tutup çekti, neşekökünü de avucu-

na tıkıştırdı. Declan arkadaşlarına katılırken periler de onları takip etti. Ariadne de peşlerinden yukarı çıktı. Konuşulanları dinlemeye çalışacaklarından Ruhn'ın hiç kuşkusu yoktu.

Ruhn leke içindeki leş gibi kanepeye oturdu, Hypaxia mavi elbisesinin eteklerini düzeltirken Ruhn duyduğu utancı bastırmaya çalışıyordu. "Ee... nasılsın?"

Hypaxia başını yana eğdi. Böğürtlenli tacını takmamıştı ama her yerinden zarafet, dinginlik ve itina akıyordu. Ruhn'dan elli yaş kadar gençti, yine de Ruhn onun karşısında kendini köpek yavrusu gibi hissediyordu. Kraliçe nişanlısının böyle bir yerde yaşadığını, bu tarz bir hayat sürdüğünü biliyor muydu?

"Senden bir iyilik isteyeceğim." Ruhn kaskatı kesildi. Kraliçe devam etti: "Evlilik kutlaması için birkaç haftalığına Lunathion'a geldim. Cadı elçiliğinde kalacağım ama..." Kraliçe ellerini büktü, Ruhn onda ilk kez bir tereddüt belirtisi görüyordu. "Bana bir koruma ayarlayabilir misin diye soracaktım."

"Neden? Yani evet, elbette ayarlarım da... her şey yolunda mı?"

Kraliçe cevap vermedi.

"Cadılar meclisine ne oldu?" diye sordu Ruhn. Kraliçelerini ne pahasına olursa olsun korumaları gerekiyordu.

Kraliçenin uzun kirpikleri inip kalktı. "O annemin cadılar meclisiydi. Annemin son dileklerinden biri kendi meclisimi oluşturmak yerine onunkini miras almamdı."

"Yani onlardan hoşlanmıyor musun?"

"Onlara güvenmiyorum."

Ruhn biraz düşündü. "Benden seni kendi meclisinden koruyacak bir koruma ayarlamamı mı istiyorsun yani?"

Kraliçenin dudakları büzüldü. "Delirdiğimi düşünüyorsun."

"Cadıların sadakate çok önem verdiklerini sanıyordum."

"O cadıların sadakati annemle başlayıp bitti. Annem beni herkesten uzakta büyüttü, dünyadan da cadılar meclisinden de. Öğretmenlerim... alışılmışın dışındaydı."

Şimdiye kadar hiç bu kadar çok konuşmamışlardı. "Hangi açıdan?" diye sordu Ruhn.

"Öğretmenlerim ölüydü."

Ruhn'ın sırtından bir ürperti geçti. "Tamam. Şu nekromensırlık meselesi."

"Enadorlar ölüleri diriltebiliyor, evet. Annem bana ders vermesi için üç bilge ruh çağırdı. Biri savaş ve beden eğitimi için; biri matematik ve fen bilimleri için; diğeri de tarih, okuma ve dil dersleri için. Büyü eğitimimi de kendisi üstlendi, özellikle de şifa büyüleri konusunda."

"Annenin meclisi de bu yüzden deliye mi döndü?"

"Bu birbirimizden uzaklaşmamıza neden oldu. Büyürken tek dostum ölülerdi. Annem ölünce kendimi yabancıların içinde buldum. Onlar da karşılarında aykırı eğitimiyle sinirlerini bozan bir kraliçe buldular. En çok da nekromansi yeteneği yüzünden."

"Ama sen son Enador'sun. Yerine kimi koyabilirler ki?"

"Kız kardeşimi."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "*Geyik*'i mi?"

"Lidia'nın cadılık yeteneği yok, o yüzden göstermelik bir kraliçe olur. Tacı o takar ama hüküm süren annemin generali Morganthia olur."

"Bu delilik."

"Önce Lidia doğdu. Anneme o kadar benziyor ki hık demiş burnundan düşmüş." Öyleyse Hypaxia koyu tenini babasından almış olmalıydı. "Daha çocukken bile bazen annemin meclisinden belki de Lidia'nın hiç gönderilmemesi gerektiğine dair fısıltılar duyardım."

"Neden?"

"Çünkü bir yarı şekil değiştirenle bir yarı nekromensırla olduklarından daha rahat ediyorlar. Alev ve Gölge Hanesi'nin tesirinden korkuyorlar, oysa ben Toprak ve Kan Hanesi'nden başkasına yemin etmedim. Ama Lidia tepeden tırnağa Toprak ve Kan Hanesi'nden. Tam onlar gibi. Annemi sevdiklerine şüphem yok ama gelecek için anneminkinden farklı planları var. Bu sonunda iyice ortaya çıktı."

"Ne tür planlar?"

"Asterilerle daha yakından bağ kurmak. Görece bağımsızlığımızı kaybetmek pahasına da olsa."

"Ya." Bu potansiyel bir mayın tarlasıydı. Özellikle de Ophion'la

yediği haltları düşündüğü zaman. Daha doğrusu yemiş olduğu... Ydra'dan sonra Ophion'ın nasıl bir pozisyon aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hypaxia devam etti: "Buraya nezaketine güvenerek geldim. Senin cesur ve özverili bir erkek olarak biliyorum. Vali'nin kutlamaları için şehirde kaldığım sürede, özellikle Lidia da şehirdeyken, annemin meclisinin harekete geçmesinden korkuyorum. Zirve'de benimle birlik içindeymişler gibi bir görünüm sergilediler ama son birkaç ay hayli gergin geçti."

"Ve teknik olarak nişanlı olduğumuzdan sana göz kulak olması için adamlarımdan birini göndermem güvensizliğinin göstergesi gibi algılanmayacak. Korumacı erkek saçmalığı gibi görünecek."

Kraliçenin dudakları titredi. "Evet. Onun gibi bir şey."

"Tamam. Sorun değil."

Kraliçe yutkunarak başını önüne eğdi. "Teşekkür ederim."

Ruhn cesaretini toplayıp kraliçenin eline dokundu, teni kadife gibi pürüzsüzdü. "Halledeceğiz. Merak etme."

Kraliçe *Teşekkürler dostum* der gibi hafif hafif Ruhn'ın eline vurdu.

Ruhn hafifçe öksürerek tavana baktı, yukarıdan endişe verici bir *gümleme* geliyordu. "Hayaletler tarafından büyütüldüğüne göre alışılmadık bir korumayı sorun etmezsin diye düşünüyorum."

Kraliçe kaşlarını yukarı kaldırdı.

Ruhn gülümsedi. "Sunball oyuncularından hoşlanır mısın?"

Tharion ve Hunt etraflarını saran sisin içinde yüzlerce gökkuşağı oynaşırken Küçük Ay'daki nehir boyunca uzanan süslü püslü su bahçesinde yürüyorlardı; kimse rahatsız etmese de çok sayıda kişi gözlerini onlara dikmişti. Tharion şehrin bu bölümünü seviyordu ama Eski Meydan'ın tozu toprağı ona daha çok hitap ediyordu.

"Ee ne var ne yok?" dedi Tharion Athalar büyük bir karaağacın altında durunca; ağacın yaprakları bir istiridye kabuğuna uzanmış Ogenas heykelinin fıskiyesinden sıçrayan sularla ıslandığından ışıl ışıldı.

Melek savaş kıyafetinin gizli cebinden telefonunu çıkardı. "Vali'yle toplantım vardı." Parmakları telefonun üstünde uçuşu-

yor, herhalde göstereceği şeyi arıyordu. Telefonu Tharion'a uzattı. "Nena'dan gelen son iblis raporlarını incelememi istedi. Raporları Mavi Saray'a da iletmek istedim."

Tharion telefonu alıp ekranı kaydırarak fotoğraflara baktı. "İlginç bir şey var mı?"

"Şu. Kuyruk... şu fotoğrafta." Hunt fotoğrafı gösterirken yüzünde kaya gibi sert bir ifade vardı. "O bir ölüm avcısı."

Bu ismi duyunca fıskiyenin suları bile şırıldamayı bırakmıştı sanki.

"Nedir bu?"

"Çukur Prensi tarafından yetiştirilen amansız suikastçılar. Prens onlara evcil hayvanları gibi bakıyor." Athalar'ın kanatları hışırdadı. Güneşin önünden bir gölge mi geçmişti? "Onlarla sadece bir kez karşılaştım. Sırtımdaki yara izi o zamandan kalma."

Karşılaşma Athalar'da bir yara izi bıraktıysa... Cthona hepsini korusundu. "Bu ölüm avcısı Nena'da mıymış?"

"Üç gün önce."

"Kahretsin. Nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum. Raporlara göre Nena sınırlarından bir sızıntı olmamış. Adamlarına söyle dikkatli olsunlar. Kraliçeni de uyar."

"Tamam." Tharion yan yan meleğe baktı. Kameralara ve diğer insanlara yakın olmadıklarını fark etti. "Başka gelişme var mı?" diye sordu dikkatle.

"Olabilir" dedi Hunt.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İblisler hakkındaki uyarı gerçek gibi görünüyordu ama gerçeği gizlemek için uydurulmuş bir kılıf da olabilirdi.

"Emile'in nerede olduğunu biliyorum" dedi Athalar sessizce.

Tharion neredeyse tökezliyordu. "Nerede?"

"Söyleyemem. Ama güvende." Athalar Küçük Ay'ın güzelliğine rağmen ciddiyetini koruyordu. "Araştırmana son ver. Kraliçene bir yalan uydur. Artık çocuğun peşini bırakıyorsun."

Tharion meleği, gri kanatlarındaki çiğ damlacıklarını şöyle bir süzdü. "Sence çocuğun yerini bildiğini bana söylemen akıllıca mı?"

Hunt dişlerini göstererek vahşice gülümsedi. "Beni işkenceyle mi konuşturacaksın Ketos?"

"Aklımdan geçmedi değil."

Hunt fıskiyeleri, dört bir yandaki suları işaret ederken şimşek alnını yalıyordu. "Şimşek savaşı için pek ideal bir yer değil."

Tharion yürümeye başladı. "Nehir Kraliçesi asla pes etmez. O çocuğu istiyor."

"Bu çıkmaz sokaktan başka bir şey değil. Ayrıca senin için de zaman kaybı." Tharion bir kaşını kaldırdı. Hunt sesini alçalttı. "Emile Renast'ın özel güçleri yok. Ablası kasten öyle göstermek istemiş, bizim gibi kendini beğenmiş Vanirler çocuğa değer verip göz kulak olsun diye."

Athalar'ın yüzünde Tharion'ın anlam veremediği bir ifade belirdi. Acı. Üzüntü. Utanç?

"Ve benim de senin sözüne güvenmem gerekiyor galiba" dedi Tharion.

"Evet."

Tharion bu ses tonunu tanıyordu. Umbra Mortis'in acımasız sesi.

"Bu kararlılığının sebebi ancak tek bir kişi olabilir" dedi Tharion kendini tutamayarak. "Demek Bacaklı da çocuğun yerini biliyor ha?" Kendi kendine güldü. "Bunu o mu ayarladı? Tahmin etmem gerekirdi." Yeniden kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Ona birkaç soru sormaktan beni ne alıkoyabilir?"

"Vücudunun tepesinde kafan yokken Bryce'a soru sormak biraz zor olur" dedi Hunt, gözleri tehditkâr bir ifadeyle parlıyordu.

Tharion ellerini havaya kaldırdı. "Mesaj alındı." Ama öğrendikleri yüzünden başı dönüyordu. "Diyelim ki sana güveniyorum. Emile'in gerçekten güçleri yok mu?"

"Bir damla bile. Fırtınakuşu soyundan geliyor olabilir ama yetenekleri olan tek kişi Sofie'ymiş."

"Hassiktir." Haftalardır boşa kürek çekmesine neden olan emri kendisi vermiş olsa bile Nehir Kraliçesi öfkeden deliye dönecekti. Kahretsin, gerçeği daha önce öğrenmediği için çok kızacaktı. "Ya istihbarat?"

"Çocuk hiçbir şey bilmiyor." Hunt bir süre düşündükten sonra

ekledi: "Danika ve Sofie'nin bağlantıda olduğunu doğruladı. Ama bundan başka bir şey bildiği yok."

Tharion elini hâlâ ıslak olan saçlarının arasından geçirdi. Bir adım atarak yeniden "Hassiktir" dedi.

Athalar kanatlarını sıkıca topladı. "Sana bu yüzden çok ağır bir ceza verir mi?"

Tharion yutkundu. "Çok iyi bir yalan uydurmam gerekecek."

"Hiçbiri senin suçun olmasa bile mi?"

"Kraliçe buna hata gözüyle bakacaktır. Mantıklı düşünmek onda kendini galip hissetme ihtiyacından sonra gelir."

"Gerçekten çok üzgünüm." Melek başını yana eğdi. "Seni kovup işin peşini bırakma ihtimali yok mu?"

Tharion acı acı güldü. "Keşke öyle olsa. Ama..." Sustu, aklına bir fikir gelmişti. Güneşin altında yanan beton rıhtıma bakındı. "Bugün öğrenmesi gerektiğini kim söylüyor?"

Athalar'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bildiğim kadarıyla sen ve ben durum raporlarını paylaşmak üzere buluştuk."

Tharion şehir merkezine doğru yürümeye başladı, kalabalığın itiş kakışı kanının uğuldamasına neden oluyordu. Athalar da peşine düştü. "Emile'in harcadığımız vakte değmeyeceğini öğrenmek günler alabilir. Hatta haftalar."

Melek göz kırptı. "İşini hakkıyla yaparsan aylar da sürebilir."

Tharion sırıttı, Küçük Ay'ın ağaçlıklı sokaklarına girerlerken içini bir heyecan kapladı. Bu tehlikeli bir oyundu ama... yine de oynayacaktı. Bu sayede elde edebileceği özgürlüğün her saniyesinden faydalanacaktı. Arada bir Aşağı'yı kontrol ettiği müddetçe Yukarı'da istediği kadar kalacaktı. "Nerede kalabileceğime dair bir fikrin var mı?"

53

Başkalarının konuşmalarını dinlemek Ithan'a göre değildi ama bazen keskin kurt duyuları yüzünden bir kat aşağıda cereyan eden konuşmalara bile istemeden kulak misafiri oluyordu.

Bu kez duydukları gerçekten çok *çok* önemliydi.

Ruhn cadı kraliçenin şehirde bir korumaya ihtiyaç duyduğu konusunda konuşmaya devam ederken Ithan odayı arşınlamamak için kendini tutuyordu. Evet bunu yapardı, kraliçenin arkasını kollardı ama...

"Konuşabilirsin Ithan Holstrom" diye Ruhn'ın sözünü kesti göz kamaştıracak kadar güzel cadı, Ruhn gözlerini kırpıştırdı. Ithan sabırsızlığını bu kadar belli ettiğinin farkında değildi.

Flynn ve Declan periler ve Ariadne'yle yukarıda kalmışlar, Ruhn sadece Ithan'ın aşağı gelmesini istediğinde yuhalamışlardı.

Ithan boğazını temizledi. "Ölülerle konuşabiliyorsun, değil mi? Sen bir... nekromensır mısın? Affedersin, elimde olmadan kulak misafiri oldum da." Ruhn'a da özür diler gibi şöyle bir baktı. Ama Hypaxia'nın yavaşça baş salladığını görünce devam etti: "Seni korumayı kabul edersem sen de..." Ithan başını iki yana salladı. "Abim Connor'la temas kurmayı dener misin?"

Hypaxia uzun bir süre gözlerini dikip Ithan'a baktı. Koyu renk gözleri her şeyi görüyordu. Fazlasını görüyordu. "İçindeki huzursuzluğu hissedebiliyorum Ithan. Abinle konuşmayı sırf onu özlediğin için istemiyorsun."

"Hayır. Yani evet, onu deli gibi özledim ama..." Ithan sustu. Ona Bryce'ın öğrendiği her şeyi söyleyebilirler miydi?

Ruhn onu karar verme zahmetinden kurtararak söze girdi: "Bir süre Kemik Mahallesi'nde kaldıktan sonra ölülere ne oluyor biliyor musun?"

Cadının yüzü soldu. "İkinci ışığı öğrenmişsiniz."

"Evet" dedi Ruhn dudak halkası parlayarak. "Ithan abine ve Şeytan Sürüsü'ne ne olduğunu çok merak ediyor, özellikle de kız kardeşime yardım ettikleri için. Connor Holstrom'a ne olduğunu öğrenebilirsen ya da onu uyarabilirsen, bu bir işe yaramayacak bile olsa... çok seviniriz. Ama neye karar verirsen ver Ithan sana korumalık yapacak."

Ithan duyduğu minneti fazla belli etmemeye çalışıyordu. Yıllarca Ruhn'ın pisliğin teki olduğunu düşünmüştü, bunun sebebi de Bryce ve Danika'nın onu sürekli aşağılamalarıydı ama... bu adam onu evine almıştı, güvenip sırlarını açmıştı, şimdi de yardım etmeye kararlı görünüyordu. Feyler ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mıydı acaba?

Hypaxia ağır ağır başını salladı. "Uygulayabileceğim bir ritüel var... Ama Sonbahar Ekinoksu'nda yapılması gerekiyor."

"Diyarlar arasındaki örtü iyice inceldiği zaman" dedi Ruhn.

"Evet." Hypaxia Ithan'a bakarak kederle gülümsedi. "Abini kaybetmene çok üzüldüm. Gerçeği öğrenmiş olmana da."

"Peki *sen* gerçeği nereden öğrendin?" diye sordu Ithan.

"Ölüler yalan söylemez."

Ithan'ın sırtı buz kesti. "Anladım." Tavandaki avize şangırdadı.

Ruhn yüzünü ovuştururken kolundaki dövmeler hareket ediyordu. Elini indirip cadı kraliçeye baktı. Nişanlısına. Şanslı erkek.

"Yanınıza bir de ejderha versem sorun olur mu?" diye sordu prens Hypaxia'ya.

"O ejderhayı mı?" Hypaxia tavana baktı.

"Avukat bir arkadaşım bir başkasının kölesine el koymak için resmi bir gerekçe olması gerektiğini söyledi. Bu çok önemli, güçlü bir köle. Nişanlımı korumak da son derece önemli."

Hypaxia'nın dudakları kıvrıldı ama koyu renk gözleri şüpheyle

parlıyordu. Demek şüphe içinde olan sadece Ithan değildi. Kraliçe Ithan'a sordu: "Sen ne diyorsun?"

Ithan cadıya hafifçe gülümsedi; fikrini sormuş olması bile koltuklarının kabarmasına yetmişti. "Abimle ekinoksta temas kurabilirsen ne dediğimin hiçbir önemi yok."

"Elbette var" dedi cadı, bu konuda ciddi gibiydi.

Ekinoksa birkaç hafta vardı. Sonra Ithan Connor'ı yeniden görebilecekti. Son kez de olsa.

Ona belki de işe yaramayacak bir uyarıda bulunmak için de olsa.

Bryce eve mümkün olduğunca geç gidebilirdi. Kapanışa kadar arşivlerde kalabilir, karanlık çökerken binadan ayrılan son insanlardan biri olabilirdi. Geniş mermer merdivenlerden inip akşamın kuru ve ılık havasını içine çekmişti ki onu gördü.

Hunt dar sokağın karşısında bir arabaya yaslanmış, kanatlarını zarifçe sırtına toplamıştı. İş çıkışı eve gitme telaşındaki insanlar Hunt'ın uzağından geçmeye gayret ediyordu. Bazıları onu görünce hemen karşıya geçiyordu.

Hunt şapkasını takmıştı. Bryce'ın karşı koyamadığı o lanet sunball şapkasını.

"Quinlan." Hunt arabadan ayrılıp merdivenlerin önünde duran Bryce'ın yanına geldi.

Bryce çenesini yukarı kaldırdı. "Athalar."

Hunt sessizce güldü. "Bu böyle mi gidecek?"

"Ne istiyorsun?" Birlikte geçirdikleri aylar boyunca ufak tefek kavgaları olmuştu ama hiçbiri bu kadar önemli değildi.

Hunt elini Bryce'ın arkasında yükselen binaya doğru salladı. "Bir şey için arşivlere bakmam gerekiyor. Mesai saatleri içinde seni rahatsız etmek istemedim."

Bryce başparmağıyla yıldızlı gökyüzüne doğru uzanan binayı gösterdi. "Geç kaldın. Bina kapandı."

"Bina kapanana kadar içeride saklanacağını düşünmemiştim. Bir şeyden mi kaçıyorsun Quinlan?" Bryce öfkeyle kabarırken Hunt vahşice gülümsedi. "Ama sen istediğini yaptırmak için insanları tatlı dille razı etmeyi iyi bilirsin. Beni içeri sokmak çocuk oyuncağı değil mi?"

Bryce sevimli görünme zahmetine girmeden döndü ve topukları taşta takırdayarak basamakları yeniden çıkmaya koyuldu. "Neye ihtiyacın var?"

Hunt binanın girişindeki devasa sütunlara takılmış kameraları işaret etti. "İçeride anlatırım."

Bryce iki saat sonra Hunt'ı bıraktığı yerde bulduğunda, "Yani sence Cehennem bir şeyler mi planlıyor?" diye sordu, koca arşiv salonu derin bir sessizlik içindeydi. İçeri girmek için dil dökmesine gerek kalmamıştı. Burada çalışmanın bir avantajını daha keşfetmişti: mesai saatlerinden sonra buradan faydalanmak. Yalnız. Onları izleyecek bir kütüphaneci bile olmadan. Güvenlikleri tek kelime söylemeden geçmişlerdi. Patronu da vakit iyice ilerlemeden gelmezdi... bu da en az bir saat daha gelmeyecek demekti.

Hunt eski iblislere dair son dönem çevirilerini incelemek istediğini söylemiş, Bryce da onu orta avluda bir masaya yerleştirdikten sonra katın diğer tarafındaki kendi ofisine dönmüştü.

"Celestina'nın bana verdiği raporlardaki iblisler gerçekten endişe verici" dedi Hunt. Masada çalışırken sunball şapkası cam tavandan süzülen ay ışığında parlıyordu. "Çukur'un en kötülerinden. Hepsi nadiren görülen türden. Hepsi son derece tehlikeli. Böyle bir araya toplandıklarını en son ilkbahardaki saldırıda görmüştüm."

"Hımm." Bryce Hunt'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Hunt hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Bu işe yaramazdı. Hem de hiç.

Bryce ayağını masanın altına uzattı. Sonra Hunt'ın kaslı bacağında yukarı doğru kaydırdı. "Ve şimdi iblisleri yeniden Cehennem'e göndermek için büyük, zorlu meleğe ihtiyaçları var."

Hunt bacaklarını birleştirerek Bryce'ın ayağını hapsetti. Başını kaldırıp Bryce'ın gözlerine baktı. Şimşek gözlerinde ışıldıyordu. "Aidas ya da Çukur Prensi bir şeyler planlıyorsa ilk işareti bu olabilir."

"Cehennem ordularının beni beklediğini açık açık söylemeleri dışında mı?"

Hunt Bryce'ın ayağını daha da sıkıştırırken o güçlü bacak kasları kıpırdıyordu. "Onun dışında. Ama bunu Celestina'ya söylersem

Cehennem'in seninle bu kadar ilgilenmesinden şüpheye kapılacaktır, bu nedenle onu bana verdiği bilgilere dayanarak uyarmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

Bryce dikkatle eşine bakıp Başmelek'ten söz etme tarzını düşündü. "Celestina'dan hoşlanıyorsun ha?"

"Şimdilik." Ama Hunt'ın omuzları gergindi. "Aslında ondan hoşlanabilirdim" diye açıkladı. "Ama Harpy bugün iki Ophion isyancısını kan kartalı işkencesiyle öldürdü. Celestina da bu uygulamaya izin verdi."

Bryce olayla ilgili haberleri görmüştü. Bu da midesinin bulanmasına yetmişti. "Yani sadık triarii'yi oynayıp iblisler hakkında bilgi ediniyorsun, sonra da..."

"Bilmiyorum." Hunt ayağını bıraktı. Bryce parmaklarıyla Hunt'ın dizini okşadı. "Kes şunu. Sen böyle yapınca düşünemiyorum."

"Güzel."

"Quinlan." Hunt sesini alçaltmıştı. Bryce dudağını ısırdı.

Ama Hunt usulca sordu: "Fury'den haber var mı?"

"Evet. Paket sağ salim teslim edilmiş." Annesi Emile'e bitkilerin içindeki tuhaf heykelciklerini göstermese bari diye dua ediyordu.

"Tharion çocuğun peşini bırakıyor" dedi Hunt.

Bryce kaskatı kesildi. "Ona söyledin mi?"

"Detayları vermeden. Sadece vaktini boşa harcadığını, aradığını bulamayacağını söyledim."

"Ona güveniyor musun yani?"

Hunt sesini daha da alçalttı. "Evet." Sonra gözden geçirdiği evraklara döndü.

Bryce ayak parmaklarını Hunt'ın diğer dizine sürttü ama Hunt ayağını tutup onu durdurdu. "Cehennem ordu topluyorsa bu iblisler Nena civarındaki savunmayı test etmeye gelen öncüler olmalı."

"Ama Kuzey Uçurumu'nu bütünüyle açmanın bir yolunu bulmaları gerek."

"Evet." Hunt Bryce'a baktı. "Belki Aidas sana bu yüzden yağ çekiyordur."

Bryce'ın içi buz kesti. "Cthona korusun."

Hunt kaşlarını çattı. "Aidas ve Çukur Prensi'nin sırtındaki Boru'yu

unuttuğunu düşünme sakın. Seninle konuşurken Thanatos'un aklındakinin bu olduğunu da."

Bryce şakağını ovuşturdu. "Belki de onu sırtımdan kesip çıkarmalı ve yakmalıyım."

Hunt yüzünü buruşturdu. "Gerçekten çok tahrik edici Quinlan."

"Tahrik mi oluyorsun?" Bryce Hunt'ın elinin altında parmaklarını oynattı. "Hiç belli olmuyor."

Hunt yan yan gülümsedi, nihayet o öfkeli yüzde bir gedik açılmıştı. "Ayağın ne kadar yukarı çıkacak diye bekliyordum."

Bryce'ın içine ateş bastı. "Öyleyse neden beni durduruyorsun?"

"Biraz mücadele hoşuna gider diye düşünmüştüm."

Bryce bir kez daha dudağını ısırdı. "Şuradaki raflarda ilginç bir kitap vardı." Başıyla arkalarındaki karanlığı işaret etti. "Belki bir bakabiliriz."

Hunt'ın gözleri parladı. "İşimize yarayabilir."

"Kesinlikle yarar." Bryce masadan kalkıp karanlık rafların arasına, avludaki kameraların göremeyeceği kadar derine yürüdü.

Eller arkadan beline sarıldı, Hunt bedeninini ona yasladı. "Beni çıldırttığını biliyorsun, değil mi?"

"Sen de despot bir alfagöt olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ben despot değilim." Hunt hafifçe kulağını ısırdı.

"Alfagöt olduğunu kabul ediyor musun yani?"

Hunt parmaklarıyla kalçalarını sıkarak onu kendine çekti. Sertleşen yerine doğru. "Öyleyse sevişip her şeyi unutalım mı?"

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Hunt iç geçirince sıcak nefesi Bryce'ın boynuna vurdu. "Bryce, her şeyi iyice düşünmem gerekiyordu."

Bryce arkasına dönmedi. "Ve?"

Hunt kulağının altını öptü. "Ve özür dilerim. Öyle davrandığım için."

Bryce gözlerinin neden yandığını bilmiyordu. "Sana söylemek isedim, gerçekten istedim."

Hunt'ın elleri göğsünde nazikçe gezinmeye başladı. Bryce Hunt'a yaslanıp başını geriye attı. "Neden söylemediğini anlıyorum." Hunt dilini Bryce'ın boynunda gezdirdi. "Ben sadece... bana

güvenmediğin için üzülmüştüm. Takım olduğumuzu sanıyordum. Biraz sarsıldım."

Bryce bunu duyunca ona doğru dönmek istedi. Ama Hunt onu sımsıkı tutarak buna engel oldu. "Biz bir takımız" dedi Bryce. "Ama benimle aynı fikirde olacağından emin değildim. Sıradan bir insan çocuğun riske girmeye değip değmeyeceği konusunda."

Hunt bu kez kollarında dönmesine izin verdi. Ve... kahretsin. Hunt'ın bakışlarından üzüntü okunuyordu.

Sesi de boğuklaşmıştı. "Elbette bir insanın riske girmeye değeceğini düşünürdüm. Diğer meselelerle o kadar meşguldüm ki bütün resmi göremedim."

"Sana yeterince itibar etmediğim için özür dilerim." Bryce Hunt'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hunt, çok özür dilerim."

Ona söylememekle, güvenmemekle hata etmiş olabilirdi. Engerek Kraliçe o insanları öldürdüğü için de pişmanlık duyuyordu ama ulaşılan neticeden son derece memnundu.

Hunt başını çevirip Bryce'ın avucunu öptü. "Parçaları nasıl bir araya getirdiğini hâlâ anlamıyorum. Sadece Sofie'nin Emile'in güçleri hakkında yalan söylediğini değil, Engerek Kraliçe'nin Emile'i bulacağını nereden bildiğini de."

"Kraliçenin elinde casus ve iz sürücülerden oluşan bir ordu var, bu şehirde çocuğu bulabilecek az sayıdaki kişiden biri olduğunu düşündüm. Özellikle de Emile'in işine yarayabilecek güçlere sahip olduğu düşüncesiyle yeterince motive edilirse. Ve *özellikle* de çocuğun izine bataklıkta rastlanmışsa."

Hunt başını iki yana salladı. "Neden?"

"O yılanlar kraliçesi... ve sürüngenler. Onlarla ruhsal boyutta iletişim kurabildiğini biliyorum. Ve bil bakalım bataklıklar neyle dolu?"

Hunt güçlükle yutkundu. "Sobeklerle?"

Bryce başını salladı.

Hunt bir saç tutamını Bryce'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra kulağının sivri ucunu öptü. Bu öpücük öylesine bağışlama doluydu ki Bryce bağışlanmaya bu kadar ihtiyaç duyduğunun farkında olmadığını o an anladı.

Hunt usulca sordu: "Ya diğerleri? Onlara söyleyecek misin?"

Bryce başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Sadece Fury ve Juniper bilecek." Ruhn bile bilmeyecekti.

"Ve annen ve baban."

"Ben bu şehirdeki insanları kastetmiştim, şu anda gizli işler peşinde olanları."

Hunt kıkırdadı, şimdi Bryce'ı şakağından öpüyordu. "Annenin deliye dönüp seni sürükleyerek eve götürmediğine inanamıyorum."

"Ah, yapmak isterdi. Herhalde Randall engel olmuştur."

"Yanlış anlama ama... neden Nidaros?"

"Orası aklıma gelen en güvenli ve en iyi yer. Emile orada koruma altında olacak. Gözlerden uzak. Yerel güneş rahibi Randall'a bir iyilik borçlu olduğundan gerekli tüm evrakların hazırlanmasını sağlıyor. Annemlere gelince... kendi çocukları olmayacaktı. Yani benden başka. O yüzden annem bu isyan meselesine karışmamız yüzünden köpürse de Emile'e oda hazırlamak için çoktan deliye dönmüş durumda."

"Artık Emile olmayan Emile." Hunt'ın gülümseyişi Bryce'ın göğsünde yanar döner bir ışığın parlamasına neden oldu.

"Evet" dedi Bryce elinde olmadan gülümseyerek. "Cooper Silago. Üvey kardeşim."

Hunt dikkatle Bryce'ın yüzünü inceledi. "Bu konuda iletişim kurmayı nasıl başardın?" Bryce da anne babası da bunu e-posta ya da telefon yoluyla tartışma riskini göze almazdı.

Bryce hafifçe gülümsedi. "Kartpostallar."

Hunt boğuk bir kahkaha attı. "Hepsi yalan mıydı yani?"

"Hayır. Kavgamızdan sonra annem bana kartpostal gönderdi, ben de cevap yazarken Randall'ın acil durumlarda kullanmam için öğrettiği şifreyi yazdım."

"Savaşçı bir babaya sahip olmanın eğlenceli yanları."

Bryce kıkırdadı. "Evet. Son iki haftadır konuyu kartpostallar aracılığıyla görüşüyorduk. Dışarıdan biri için maçlardan, havadan ve annemin tuhaf bebek heykelciklerinden bahsediyormuş gibi görünmüşüzdür. Ama Emile'in Engerek Kraliçe'nin yanında o kadar uzun süre kalmasının nedeni buydu. Ne de olsa kartpostal pek hızlı bir haberleşme yöntemi değil."

"Ama en zekice olanlardan biri." Hunt Bryce'ı alnından öperken kanatlarını ikisini de saracak şekilde kıvırdı. "Seni seviyorum. Çılgın ve üçkâğıtçısın ama seni seviyorum. O çocuk için yaptıkların çok hoşuma gitti."

Bryce daha da kocaman gülümsedi. "Seni etkilediğime sevindim Athalar."

Hunt'ın elleri Bryce'ın iki yanından aşağı kaymaya başladı, başparmakları kaburgalarını okşuyordu. "Bütün gün senin için yanıp tutuştum. Ne kadar üzgün olduğumu... ve seni ne kadar sevdiğimi göstermek için."

"Affedildin." Bryce Hunt'ın elini tutup aşağı kaydırarak elbisesinin altına soktu. "Saatlerdir ıslanıp duruyorum" diye fısıldadı Hunt sırılsıklam olmuş iç çamaşırını okşarken.

Hunt inleyerek dişlerini Bryce'ın omzuna sürttü. "Benim için mi?"

"Daima senin için." Bryce yeniden arkasını dönüp kıçını Hunt'ın sertleşmiş kocaman sikine sürttü.

Hunt tısladı, parmakları Bryce'ın külodunun altına kayarak klitorisinin üzerinde daireler çizmeye başladı. "Seni burada becermemi ister misin Quinlan?"

Bryce'ın ayak parmakları topuklulularının içinde kıvrıldı. Kendini arkaya attı, Hunt'ın diğer eli yukarı çıkıp yakasından içeri kayarak sızlayan memelerini avuçladı. "Evet. Hemen şimdi."

Hunt Bryce'ın kulağını dişledi, parmakları aşağı kayıp içine girerken Bryce hafif bir çığlık attı. "Lütfen de" diye fısıldadı.

Bryce yay gibi gerilerek inledi, Hunt onu susturdu. "Lütfen" dedi Bryce soluğu tıkanarak.

Hunt'ın kemer tokasının tıkırtısını, fermuarının açıldığını duyunca beklentiyle ürperdi. Hunt onu ellerinden rafa dayayıp öne eğerken titremeye başladı. Hunt elbisesini yukarı sıyırıp kıçını ortaya çıkardı.

"Kahretsin" dedi Hunt soluk soluğa elini Bryce'ın poposunda gezdirirken. Bryce kıvranmaya başladı.

Hunt parmaklarını dantelli külodunu geçirip aşağı çekti, külot Bryce'ın bilekleri arasına düşüverdi. Bryce külodu ayaklarından çıkarıp bacaklarını davetkâr bir biçimde iki yana açtı. Ama Hunt ar-

kasında diz çöktü; Bryce daha nefes almaya fırsat bulamadan dili yalamaya, içine girip çıkmaya başlamıştı bile.

Bryce yeniden inledi, Hunt bacaklarını sımsıkı tutarak yalamaya devam etti. Başını eğerek yalayıp emerken kanatları Bryce'ın kalçalarına sürtünüyordu...

"Devam edersen boşalacağım" dedi Bryce çatlak bir sesle.

"Güzel" diye hırladı Hunt devam ederken, iki parmağını içine sokunca Bryce gerçekten boşaldı.

Bryce bağırmamak için dudağını ısırırken Hunt yalamaya devam ediyor, Bryce orgazm dalgalarıyla sarsılıyordu. Hunt yeniden ayağa kalkarken Bryce rafa tutunarak zevkten sersemlemiş halde soluyordu.

"Şimdi *çok* sessiz ol" diye fısıldadı kulağına Hunt, sonra birden içine girdi.

Arkadan, bu açıdan, Bryce'ın içi daracıktı ve siki sonuna kadar giriyordu. Hunt geçen akşamki gibi dikkatle derinlerine inerken Bryce her santimde inlememek için dişlerini sıkıyordu. Hunt sikini sonuna kadar soktuktan sonra durdu, Bryce'ın kıçı şimdi tamamen Hunt'ın karnına yaslanmıştı, Hunt bir elini sahiplenir gibi sırtında gezdirdi.

Sikinin kalınlığı, büyüklüğü, sadece kokusunu alıp içindekinin Hunt olduğunu bilmek bile... Bryce bir kez daha boşalmak üzereydi. Bu öncekinden de şiddetliydi. Yıldızı ışık saçmaya başladı; raflar, kitaplar, rafların arasındaki karanlık gümüş rengi ışıkla aydınlandı.

"Güzel mi?" Hunt sikini neredeyse ucuna kadar geri çektikten sonra yeniden soktu. Bryce ses çıkarmamak için yüzünü rafa gömdü. "Sikimi içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Bryce ancak karman çorman bir *evetdevamet* diyebildi. Hunt karanlık ve gür bir sesle kahkaha attı ve sikini bir kez daha ileri doğru itti... bu kez biraz daha sertti. "Bu perişan haline bayılıyorum" dedi içinde tekrar gidip gelerek. Sonra hızlandı. "Tamamen benim insafıma kalmışken."

Evetevetevet diye tısladı Bryce, Hunt bir kahkaha daha attı. Taşakları Bryce'ın kıçına çarpıyordu.

"Aylar önce bunun hayalini ne kadar kurdum biliyor musun?" dedi Hunt eğilip ensesine bir öpücük kondururken.

"Ben de" diyebildi Bryce. "Beni galerideki masamda becermeni istedim."

Hunt'ın gidip gelişleri düzensizleşti. "Öyle mi?"

Bryce kalçalarını Hunt'a dayayarak onu daha derinine alacak şekilde kaldırdı. Hunt inlemeye başladı. "Böyle olacağını biliyordum. Bu kadar mükemmel olacağını" diye fısıldadı Bryce.

Hunt parmaklarını kalçalarına batırdı. "Hepsi senin tatlım. Her parçam senin." Daha sert gidip gelmeye başladı. Daha hızlı.

"Tanrılar aşkına, seni seviyorum" diye fısıldadı Bryce, bu da Hunt'ın felaketi oldu.

Hunt onu raftan koparıp yere çekti, dizleriyle ellerinin üzerinde doğrulttu. Dizlerini Bryce'ınkilerden de çok açarak üstüne abandı, içinde sertçe gidip gelmeye başlayınca Bryce zevkten bağırmamak için elini ısırmak zorunda kaldı. "Seni seviyorum" dedi Hunt, Bryce kendini daha fazla tutamadı.

Boşalırken bedeninden ışık fışkırmaya başladı, kendini sikine öyle bastırdı ki Hunt en derindeki duvarına dokundu. Bağırarak kendini tutamıyormuş gibi Bryce'a eşlik ederek o muhteşem zevke teslim olup boşalmaya başladı, sonsuza dek içine boşalmaya devam edecek gibiydi.

Sonra hareketsiz kaldı, şimdi oldukları yerde soluyorlardı, Hunt hâlâ içindeydi.

"Bu kez ışınlanmadık" dedi Hunt eğilip Bryce'ın boynunu öperken.

Bryce alnını Hunt'ın ellerine yasladı. "Senin gücünün de benimkine katılması gerek" diye mırıldandı. "İyi ki de yapmadın... herhalde binayı falan yakardık. Ama şu anda hiç umurumda değil." Kalçalarını Hunt'a sürterek oynattı. Hunt tısladı. "Hadi eve gidip biraz daha telafi seksi yapalım."

Gece.

Ruhn gözlerini açtı, kendini köprüdeki kanepede buldu, Günışığı karşısında oturuyordu.

"Selam" dedi Ruhn. Declan ve Ithan sunball üzerine tartışırken

kanepede içi geçmişti. Flynn üst katta bir nemf'i becermekle meşguldü.

Ariadne ve periler Declan'ın odasına el koymuştu. Declan geceyi Marc'ın odasında geçirmeyi planlıyordu ve son derece rahatsızlık verici bir akşam yemeğinin ardından yatmaya gitmişti. Ejderha yemeğe daha önce hiç yemek görmemiş gibi saldırmıştı. Periler de bir şişe şarap içip yemek boyunca geğirerek ağızlarından korlar saçmışlardı.

Flynn koridorun az ilerisinde kaçamak yaparken nasıl uyuduklarını Ruhn'ın aklı almamıştı.

Gün alevlerden oluşan eliyle uzanma koltuğunun silindir kolçağında tempo tutuyordu. "İletmen gereken bir haber getirdim."

Ruhn yerinde doğruldu. "İyi mi kötü mü?"

"Buna karar vermek sana kalmış."

Gün dikkatle Ruhn'ı inceledi. Ruhn dün akşamki garip olaydan sonra onu bir daha göreceğinden emin değildi. Ama Gün bunun sözünü etmedi. "Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Pippa Spetsos çok sayıda mühimmat ve mekanik zırh prototipini kaybetmenin öcünü almak için bir şeyler planlıyor. Ophion tamamen arkasında. Sevkiyata saldırı düzenleyen birimin ihanet ettiğini düşünüyorlar; hem isyancılara hem imparatorluğa açık bir mesaj vermesi için Spetsos'u görevlendirmişler."

Ruhn ifadesiz bir yüz takınmaya özen gösteriyordu. "Neyin peşinde? Şimdi nerede?"

"Emin değilim ama en son Ydra'da olduğu bilindiğine göre Hilal Şehir'deki ekibine haber vermen gerekir diye düşündüm, şehre saldırabilir diye."

"Asterilerin Pippa'nın planlarından haberi var mı?"

"Hayır. Sadece ben biliyorum."

"Sen nasıl öğrendin peki?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Ruhn dikkatle Gün'e baktı. "Yine mesafeli mi olduk? Artık uyku öncesi masalları yok mu?"

Günışığı parmaklarını yine kolçağa vurmaya başladı. "Bir anlık delilikti diyelim."

"Hiçbir şey görmedim."

"Ama istedin."

"Görmem gerekmiyor. Nasıl göründüğün umurumda değil. Seninle konuşmayı seviyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin yanında içten davranabiliyorum."

"İçten."

"Evet. Dürüst. Sana başka kimsenin bilmediği şeyleri anlattım."

"Nedenini anlamıyorum."

Ruhn yerinden kalkıp Gün'ün koltuğuna doğru yürüdü. Kolçağa yaslanıp alevler içindeki yüzüne baktı. "Gördün mü, bence sen de benden hoşlanıyorsun."

Gün ayağa fırladı, Ruhn bir adım geri çekildi. Ama Gün daha da yaklaştı. Göğsü Ruhn'ınkine dokunacak kadar. Alevler ve karanlık birbirine giriyor, yıldızlar aralarında kora dönüşüyordu. "Bu kur yapıp baştan çıkararak kazanabileceğin bir oyun değil" diye tısladı Gün. "Bu bir savaş, bitmeden önce daha pek çok hayata mal olacak bir savaş."

Ruhn'ın boğazından bir hırıltı yükseldi. "Bana patronluk taslama. Bedelini biliyorum."

"Sen bedelin de fedakârlığın da ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Öyle mi? Hayatım boyunca isyancılık oynamamış olabilirim ama inan hiç de kolay bir hayatım olmadı." Yine de Gün'ün sözleri hedefi bulmuştu.

"Demek baban seni sevmiyor. Yalnız değilsin. Demek baban seni dövdü, seni yaktı. Benimki de öyle."

Ruhn yüzünü Gün'e yaklaştırarak hırladı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Gün de ona hırladı. "Demek istediğim şu ki dikkatli olmazsan, akıllıca davranmazsan çok geçmeden ruhunu parça parça kaybetmeye başlayacaksın. Sonunda da *öleceksin*."

"Yani?"

Gün kaskatı kesildi. "Bunu nasıl bu kadar rahat sorabilirsin?"

Ruhn omuz silkti. "Ben bir hiçim" dedi. Gerçek buydu. Sahip olduğu her şey, dünyanın ona biçtiği değer... bunların hepsi ona *bahşedilmişti*. Hepsi şans eseri "doğru" ailede doğmuş olduğu için-

di. Şimdiye dek önemli bir şey yapmışsa Destek Bölümü vasıtasıyla yapmıştı. Ama bir prens olarak... hayatı boyunca bu unvandan kaçmıştı. Bunun hiçbir anlam taşımadığını biliyordu.

Ve Bryce bu ayrıcalıkları elinde tutması için kendi gücünü gizli tutmuştu.

Ruhn kendinden iğrenerek başını çevirdi.

Bryce'ın Ruhn'a duyduğu sevgi babalarına duyduğu nefretten daha fazlaydı. Ruhn için ayrıcalıklarından ve güçten vazgeçmişti. Peki Ruhn kimin için ne yapmıştı? Arkadaşları için, bu şehir için canını verirdi, evet. Ama... gerçekte kimdi?

Bir kral değildi. Babası da kral değildi. Olması gerektiği gibi bir kral değildi.

"Mesaj alındı" dedi Gün'e.

"Gece..."

Ruhn gözlerini açtı.

Oturma odası karanlıktı, televizyon kapalıydı, Ithan yatalı herhalde çok olmuştu.

Ruhn kanepede döndü, kollarını başının altına alıp gözlerini tavana dikti, yoldan geçen arabalardan tavana vuran far ışıklarını seyretmeye koyuldu.

Gerçekten kimdi?

Hiçliğin Prensi.

54

Bryce arşivlerdeki ofisinde oturmuş, telefon kulağında, günün üçüncü kahvesinin son yudumlarını içerken öğle yemeğine kadar dördüncü bir kahve daha içse duvarlara tırmanmaya başlar mı diye düşünüyordu.

"Ee, şey... Cooper iyi mi?" diye sordu annesine; kahve fincanını Sofie'nin kolundaki sayıların ve harflerin yazılı olduğu kâğıdın üstüne bıraktı. Randall artık telefonda oğlandan bahsetmenin güvenli olduğunu düşünüyordu. Anne babası çocuğu resmen evlat edindiğine göre bunu yapmamaları tuhaf olurdu zaten.

"Son derece zeki bir çocuk" dedi Ember, Bryce konuşurken gülümsediğini duyabiliyordu. "Sanatımı da çok beğeniyor."

Bryce tavana bakarak içini çekti. "En güvenilir zekâ testi bu tabii."

"Üç yıldan uzun süredir okula gitmediğini biliyor muydun?" Ember'ın sesi sertleşmişti. "*Üç yıl.*"

"Bu korkunç. Peki... eski evinden... hiç bahsediyor mu?"

Annesi ne demek istediğini anladı. "Hayır. Hiç bahsetmiyor, ben de üstelemeyeceğim. Milly Garkunos ne zaman isterse o zaman anlatsın dedi."

"Milly Garkunos birden çocuk psikiyatristi mi kesildi?"

"Milly Garkunos iyi bir komşudur Bryce Adelaide Quinlan."

"Evet, aynı zamanda her şeye burnunu sokan biridir. Ona her şeyi anlatma." Özellikle de bu konuda.

"Anlatmam" diye tısladı Ember.

Bryce annesi göremeyecek olsa bile başını salladı. "Bırak çocuk yavaş yavaş alışsın."

"Çocuğa ben mi bakıyorum sen mi Bryce?"

"Randall'ı versene. O mantıklıdır."

"Randall evde yine bir çocuk var diye mutluluktan uçuyor, şimdi de Cooper'la birlikte ormanda yürüyüş yapıyorlar; Cooper'a çevreyi gezdiriyor."

Bryce bunu duyunca gülümsedi. "Onunla yürüyüş yapmayı ben de severdim."

Ember'ın sesi yumuşadı. "O da seninle yürümeyi severdi."

Bryce yine içini çekti. "Tekrar teşekkürler anne. Şok etkisi yarattığını biliyorum ama..."

"Bizi de bu işe kattığın için mutluyum Bryce. Ve bize bu hediyeyi verdiğin için." Bryce'ın boğazı yanmaya başladı. "Lütfen dikkatli ol" diye fısıldadı Ember. "Baskıcı ve sinir bozucu olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bunun sebebi senin için en iyisini istiyor olmam. Güvende ve mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum anne."

"Bu kış bir hafta sonu kız kıza bir yerlere gidelim. Güzel ve soğuk bir yere. Kayağa ne dersin?"

"İkimiz de kayak yapmayı bilmiyoruz."

"Öğrenebiliriz. Ya da ateşin başında oturur alkollü sıcak çikolata içeriz."

İşte hayranlık duyduğu annesi buydu, çocukken taptığı anne. "Anlaştık o zaman."

Bir ateş dalgası, saf bir güç, binayı sarstı. Ardından bir sessizlik geldi, her zamanki arka plan sesleri kayboldu. "İşe dönmek zorundayım" dedi Bryce çabucak.

"Tamam, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" dedi Bryce, telefonu kapatmıştı ki Güz Kralı içeri girdi.

"Çöp bidonları arka tarafta" dedi Bryce başını kaldırmadan.

"Görüyorum ki ölümsüz olmak saygısız tutumunu değiştirmemiş."

Bryce başını kaldırdı. Güne böyle başlamayı planlamamıştı. Zaten işe kadar Ruhn'la yürümüştü, Ruhn'ın Kraliçe Hypaxia'nın

Ithan ve ejderha tarafından korunmak karşılığında ekinoksta Connor'ın ruhuyla temasa geçeceğini Bryce'a iki kez anlatması gerekmişti. Bunu duyunca Bryce'ın hafifçe midesi bulanmıştı ama onayladığını belirten bir şeyler homurdandıktan sonra bir şeye ihtiyacı olursa araması için Hypaxia'ya telefon numarasını vermesini söyleyerek Ruhn'dan ayrılmıştı. Birkaç dakika sonra Ruhn kraliçenin iletişim bilgilerini göndermişti.

Babası Bryce'ı kokladı. "Bir Fey Prensi'yle nişanlıyken *neden* Athalar'la çiftleştiğini açıklamak ister misin?"

"Çünkü o benim eşim?"

"Melezlerin eş olabileceklerini bilmiyordum."

Bryce dişlerini gösterdi. "Ne kadar da sosyetik."

Güz Kralı'nın gözleri alevlerle kaplandı. "Cormac'la yapacağın evliliği senin iyiliğin için ayarladığımı hiç mi düşünmedin? Çocuklarının iyiliği için?"

"Kendi iyiliğin için demek istiyorsun herhalde. Seni çocuklarımın yanına bile yaklaştırmam ben."

"Cormac güçlü biri, nüfuz sahibi bir aileden geliyor. Güvenli olduğu için Avallen'de yaşamanı istedim. Şehir öyle eski büyülerle korunuyor ki Asteriler bile izin almadan sislerini geçemiyor."

Bryce kaskatı kesildi. "Resmen saçmalıyorsun."

"Öyle mi? İlkbaharda bir Başmelek öldürmedin mi? Şimdi Asterilerin insafına kalmış durumda değil misin? İblisler bir kez daha Kuzey Uçurumu'ndan içeri sızmıyor mu, hem bu kez sayıları öncekinden de fazla değil mi?"

"Güvenliğim çok umurundaydı sanki."

Güz Kralı'nın etrafında bir an alevler dalgalanıp yok oldu. "Hoşuna gitse de gitmese de ben senin babanım."

"Güç konusunda seni geride bırakana dek bunu pek önemsemiyor gibiydin."

"Koşullar değişebilir. Micah'nın sana zarar vermesini izlemek... hiç hoşuma gitmedi."

"Sen de başkalarına zarar vermekte bir sakınca görmediğine göre seni gerçekten rahatsız etmiş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, yapma. Bana öyle bön bön bakma. Son Yıldız Doğan Prensi. Onu öldürdün çünkü o özeldi, sen ise değildin, bunu herkes biliyor."

Babası başını arkaya atıp güldü. "Öyle mi sanıyorsun? Rakibimi garezimden öldürdüm yani öyle mi?"

Bryce cevap vermedi.

"Bu yüzden mi yeteneklerini yıllarca sakladın? Sana da aynını yaparım diye korktuğun için mi?"

"Hayır." Bu kısmen doğruydu. Bu şekilde düşünen annesiydi.

Güz Kralı başını yavaşça iki yana salladıktan sonra Bryce'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ember saçma sapan korkuları yüzünden seni yalanlarla doldurdu."

"Ya annemin yüzündeki yara izi? O da mı yalan? Yoksa saçma sapan bir korkudan mı oldu?"

"Bundan ne kadar pişmanlık duyduğumu sana söylemiştim. Ember'ı ne kadar sevdiğimi de."

"Bence sen bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Güz Kralı'nın omuzlarından dumanlar yükseldi. "En azından aile adımı kullanmanın ne anlama geldiğini anlayabiliyorum."

"Ne?"

"Prenses Bryce Danaan. Vali'ye ve Hilal Şehir Balesi'nin müdürüne bu ismi vermedin mi? Ayrıca avukatının –adı Marc'tı, değil mi?– Astronom'a yazdığı ve senin ve kardeşinin kölelerden dördüne el koymasını gerekçelendirdiği mektupta senden bahsederken kullandığı isim de buydu."

"Ne olmuş?"

Babası hafifçe gülümsedi. "Benim adımı kullanarak nüfuz sahibi oluyorsun. Kraliyet adını. Unvanını kullanıyorsun ama maalesef karşılığını vermiyorsun."

Bryce'ın kanı buz kesti.

"Resmi isim değişikliğin için yasal işlemler halledildi bile."

"Adımı değiştirirsen seni *gebertirim*." Bryce'ın göğsünden yıldız ışığı fışkırdı.

"Kralı tehdit etmenin karşılığı ölüm cezası olabilir."

"Sen benim kralım değilsin."

"Ah, öyleyim. Benim adımı, unvanını kullanarak bağlılığını

göstermiş oldun. Artık çok geç." Bryce'ın içinde kabaran öfke dilini bağladı. Güz Kralı büyük bir zevkle konuşmaya devam etti: "Annen buna ne tepki gösterecek acaba?"

Bryce ayağa fırlayıp ellerini masaya indirdi. Parmak uçlarından ışık saçılıyordu.

Babası kılını bile kıpırdatmadı. Bryce'ın ellerine, sonra da yüzüne baktıktan sonra, "Artık resmi olarak bir Fey Prensesi'sin" dedi. "Buna yaraşır şekilde davranmanı bekliyorum."

Bryce'ın parmakları masanın üstünde kıvrılırken uzun tırnakları ahşapı çizdi. "Buna *hakkın yok*."

"Öyle bir var ki. Senin de kraliyet imtiyazlarından faydalanmama hakkın vardı ama sen tam tersini seçtin."

"*Bilmiyordum*." Güz Kralı böyle kolay kurtulamazdı. Hemen Marc'ı arayacaktı. Belki Marc ve ekibi bunu halletmenin bir yolunu bulurdu.

"Bilmemek bahane olamaz" dedi babası, yüzünde keyif dolu soğuk bir ifade vardı. "Sen artık Bryce Adelaide Danaan'sın."

Duyduğu kin Bryce'ın boğazını yakıyordu. Bundan daha iğrenç bir şey duymamıştı. O Bryce Adelaide Quinlan'dı. Her zaman da Quinlan olacaktı. Annesinin kızı.

Babası devam etti: "Ben öyle emrettiğim müddetçe Cormac'la görünmeye devam edeceksin." Bryce'ın ellerine, yeni Vanir gücü sayesinde tırnaklarının masada bıraktığı çizgilere bir kez daha göz attıktan sonra kalktı. Gözlerini kıstı. "Oradaki sayılar nedir?"

Bryce Sofie'nin cesedindeki sayıları ve harfleri yazdığı kâğıdı ters çevirdi. Ama duyduğu öfke ve tiksintiye rağmen sormayı başardı. "Ne olduklarını biliyor musun?"

Güz Kralı dikkatle Bryce'ın yüzünü inceledi. "Kardeşinin düşüncesizliklerini görmezden geldiğimi itiraf ederim ama senin daha dikkatli olduğunu sanıyordum Prenses. Asteriler önce beni öldürmeye gelmezler. Ya da Athalar'ı. Doğruca Nidaros'a giderler."

Bryce'ın midesi kasıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sofie'nin kolunda yazanlarla bunun ne ilgisi vardı? Babası Sofie'yi tanıyor muydu? Sormaya cesareti yoktu. Babası bir leopar zarafetiyle kapıya doğru yürüdü.

Ama eşikte durdu, gözlerini Bryce'ın göğsündeki yıldıza dikti. "Ne aradığını biliyorum. Ben de çok uzun zamandır onu arıyorum."

"Ya?" dedi Bryce alaycı bir tavırla. "Neymiş o?"

Güz Kralı rafların arasındaki karanlığa daldı. "Gerçeği."

Juniper o akşam dans dersine gelmedi, Madam Kyrah da Bryce'ın yüzüne pek bakmadı.

Ama diğer herkes bakıyordu. Ters ters bakarak fısıldaşıyorlardı.

Ne münasebetsizlik.

Amma da şımarık.

Bir dostuna bunu yaptığını düşünebiliyor musun?

Bryce beş dakikalık molada sınıftan çıktı ve bir daha da dönmedi.

Kâhin Parkı'nın tenha bir köşesinde bir bank bulup ahşap lataların üstüne çökerek şapkasını gözlerinin üstüne indirdi.

Aşağılık bir prensesti. Evet, bugüne kadar bir prensesti ama...

Dans dersine gitmeden hemen önce evrak dolu bir dosya gelmişti. İçinde isim değişikliğinin kanıtı olan yeni bir scooter tescili, bir de kredi kartı vardı. Üstünde Bryce Danaan ismi basılı olan parlak siyah bir kredi kartı. Altından yapılmış uzun bir tasma kayışı karttan babasına uzanıyordu. Ve babasının banka hesabına. Bryce hepsini masasının çekmecesine atıp kilitlemişti.

Annesine nasıl söyleyecekti? Randall'a nasıl söyleyecekti?

Ne kadar *aptaldı*. Keşke şimdi Danika yanında olsaydı. Keşke June ondan nefret etmeseydi, Fury yüzlerce kilometre kuzeyde olmasaydı. Başına sardığı bu belayı bilmeden de yeterince dertleri olan ana babasının yanında.

Evet, Hunt'ı arasa iki saniyede yanında biteceğini biliyordu ama... başka bir dişiyle konuşmak istiyordu. Onu anlayabilecek biriyle.

Fazla düşünmeden telefonunun tuşlarına basmaya başladı.

Otuz dakika sonra bir pizzacının tezgâhında birasını yudumluyor, hava sıcaklığı da düşürerek kararırken sokaktaki yiyecek tezgâhlarının önünde kuyruk olmaya başlayan insanları seyrediyordu.

Cadı kraliçe içeri o kadar rahat bir tavırla girdi ki Ithan olmasa Bryce onu fark etmeyebilirdi. Ithan sokaktaki küçük masalardan birine oturdu, üstünde eski bir sunball tişörtü ve eşofman altı vardı; dışarıdan bakan biri için arkadaşıyla buluşmaya gelmiş alelade biri gibi görünüyordu. Beline soktuğu silahın dışarıdan belli olan hatları dışında tabii. Bryce çizmesinde de bıçak olduğunu biliyordu.

Ama ejderhadan iz yoktu. Tabii görünmeyecek bir yere konuşlanmamışsa.

Bryce, "Güzel blucin" dedi Hypaxia'ya.

Cadı başını eğip açık yeşil bluzuna, koyu gri motosikletçi montuna, siyah dar blucinine, düz ayakkabılarına ve altın bileziğine baktı. Montunun yakasını bileziğe uygun altın bir Cthona broşu süslüyordu. "Teşekkür ederim. Ithan böyle dikkat çekmeyeceğimi söyledi."

"Doğru söylemiş" dedi Bryce sokaktaki herkesi dikkatle süzen kurda bir göz atarak. Sonra Hypaxia'ya döndü. "Ne istiyorsan sipariş et, hesabı kalkarken öderiz."

Cadı minik dükkânın tezgâhından üç metre ötedeki camekâna yürüyüp sessizce siparişini verdi. Tezgâhın arkasındaki erkek onu tanımış gibi görünmüyordu.

Hypaxia tezgâhın sokağı gören bir yerine yerleşti. Ithan kaşlarını yukarı kaldırdı. Cadı başını salladı. Her şey yolundaydı.

"Koruma işinde çok dikkatlidir" dedi Bryce.

"Son derece profesyonel."

Bryce dostça gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler. Öyle pat diye aradığımı biliyorum ama... kötü bir gün geçirdim. Belki bana biraz tavsiyede bulunursun diye düşündüm."

Hypaxia sonunda gülümsedi. "Böyle düşünmene sevindim. İlkbahardaki karşılaşmamızdan beri seni görmek istiyordum." Kraliçe tıp cadısı rolü oynadığı zaman. Ve...

Birden hepsi Bryce'ın zihnine üşüştü.

Hypaxia Hunt'ı haleden kurtarmıştı. Onu yok etmişti. Hunt onun sayesinde Sandriel'i öldürebilmiş ve Bryce'ın yardımına koşabilmişti.

"Yaptıkların için teşekkür ederim" dedi Bryce boğazı tıkanarak. "Hunt'a yardım ettiğin için."

Hypaxia'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Kokundan Hunt'la işleri... kalıcı bir yola döktüğünüzü anlıyorum. Tebrikler."

Bryce topuklarının üstünde geriye sallandı. "Teşekkür ederim."

"Bacağın nasıl?"

"Artık ağrımıyor. Onun için de teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Garson kraliçenin pizzasını getirirken Bryce birasını yudumladı. Kraliçe bir şeyler mırıldanınca garson ikinci dilimi Ithan'a götürdü, Ithan pizzayı şerefe der gibi havaya kaldırıp sırıttı. Ejderha hâlâ ortada yoktu. Belki de olmaması daha iyiydi.

Hypaxia pizzasını ısırırken Bryce, "Ee" dedi, "Ben, şey..."

"Ah. Beni buraya neden çağırdığını mı söyleyeceksin?"

Bryce içini çekti. "Evet. Bugün babam –Güz Kralı– ziyaretime geldi. Birkaç şeyde onun adını kullanmış olmamın kraliyet unvanımı kabul ettiğim anlamına geldiğini söyledi. İtiraz etmeye çalıştım ama evrakları çoktan hazırlamıştı. Artık resmen bir prensesim." Son kelimeleri söylerken neredeyse boğulacaktı.

"Haline bakılırsa bu iyi bir haber değil."

"Hayır. Biliyorum sen bir yabancısın, bu unvanla doğdun, sıradan biri olma şansın yoktu ama... Ben boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Zarif sıcak bir el Bryce'ın elinin üstüne kondu. "Baban sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

Bryce tezgâhtaki bir lekeyi incelemeye koyuldu, cadının yüzüne ağlamadan bakabileceğinden emin değildi.

"İlkbaharda buraya neden geldim sanıyorsun?" dedi Hypaxia. "Sıradan biri olmak istedim de ondan. Birkaç aylığına da olsa. Neler hissettiğini biliyorum."

Bryce başını iki yana salladı. "Çoğu insan bunu anlamaz. *Ah zavallıcık, demek prenses olmak zorundasın* diye düşünürler. Oysa hayatımı o erkekten ve sarayından uzak durarak geçirdim. Ondan *nefret ediyorum*. Şimdi de aptal gibi avucuna düştüm." Tireyerek derin bir nefes aldı. "Sanırım Hunt'ın buna vereceği tepki, bu saçmalığı düzeltmezse babamı alevli bir yemeğe çevirmek olacak ama... Senin alternatif bir fikrin var mı diye öğrenmek istedim."

Kraliçe düşünerek pizzasından bir ısırık daha aldı. "Gerçi Hunt Athalar'ın Güz Kralı'ndan alevler çıkarmasını zevkle seyredebilirim ama..." Bunu duyunca Bryce'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Daha diplomatik bir yöntem gerektiği konusunda haklısın sanırım."

"Yani bunu düzeltmenin bir yolu var mı diyorsun?" Marc yardım etmeye razıydı ama pek ümit vaat etmemişti.

"Bence bu işi idare etmenin yolları var. Babanı idare etmenin."

Bryce başını salladı. "Ruhn cadılar meclisiyle... dram yaşadığından bahsetti."

Kraliçe hafifçe güldü. "Çok iyi ifade ettin."

"Ayrıca alışılmadık öğretmenlerle büyüdüğünden de söz etti." Hayaletler demişti Ruhn sabahki telefon konuşmalarında.

"Evet. Benim en iyi dostlarım."

"Tek arkadaşların ölülerse kaçmak istemene şaşmamak gerek."

Hypaxia kıkırdadı. "Harika dostlardır ama evet. Gerçekten de beni buraya gelmeye teşvik eden onlardı."

"Yolculukta seninle miydiler?"

"Hayır. Büyüdüğüm kalenin sınırlarından çıkamıyorlar. Annemin çağırma büyüsü onları orada tutuyor. Belki de vatanıma dönmemin nedeni budur."

"Kraliçe olmak için değil mi?"

"O da var tabii" dedi Hypaxia hemen. "Ama... onlar benim ailem."

"Geyik'in yanı sıra" dedi Bryce yavaşça.

"Onu yakınlarımdan saymıyorum."

Bryce birkaç dakikalığına da olsa konunun değişmesine sevinmişti. Öfke dolu düşüncelerini düzene koyabilmek için zamana ihtiyacı vardı. "Ona hiç benzemiyorsun."

"Onu kardeşim olarak görmememin sebebi bu değil."

"Hayır, bunu biliyorum."

"Annemiz de onun gibi altın sarısı saçlı ve buğday tenliydi. Babam ise... Ben babamın tenini almışım."

"Peki Geyik'in babası kimdi?"

"Pangeralı zengin ve güçlü bir geyik şekil değiştiren. Annem onunla nasıl bir araya geldiklerinden detaylı olarak hiç bahsetmedi. Buna neden razı olduğundan. Ama Geyik cadı yeteneklerini de-

ğil babasının güçlerini miras almış, bu yüzden de üç yaşındayken babasının yanına gönderilmiş."

"Bu korkunç." Bryce üç yaşındayken annesi onu Güz Kralı'nın eline bırakmamak için ölümüne mücadele etmişti. Bryce şimdi buradaysa annesi sayesindeydi. İçi utanç ve korkuyla doldu. Annesinin öğrenmesi an meselesiydi, bunu biliyordu ama ona söyleyemezdi... henüz değil.

"Bu da anlaşmalarının bir parçasıymış" dedi Hypaxia. "Lidia kimin yeteneklerini miras almışsa onunla kalacakmış. İlk üç yılını annemle geçirmiş ama şekil değiştiren yetenekleri ortaya çıkmaya başlayınca baba tarafı gelip onu almak istemiş. Annem onu bir daha hiç görmemiş."

"Geyik'in böyle birine dönüşmesi anneni üzüyor muydu?"

"Annem bu düşüncelerini benimle paylaşmazdı" dedi Hypaxia; sesindeki gerginlikten Bryce konuyu kapatması gerektiğini anladı. "Ama ben bundan hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Buradayken onu görecek misin?"

"Evet. Daha önce onunla hiç karşılaşmadım. O gönderildikten birkaç yıl sonra doğmuşum."

Bryce birasından bir yudum daha aldı. "Fazla umutlanmamanı tavsiye ederim."

"Umutlanmıyorum zaten. Ama senin sorunlarından uzaklaştık." Kraliçe içini çekti. "Fey kraliyet yasalarını bilmiyorum, o yüzden kesin konuşamam ama... şu noktada babanı sadece Asteriler durdurabilir diye düşünüyorum."

"Ben de bundan korkuyordum." Bryce şakaklarını ovuşturdu. "Hunt öğrenene kadar bekleyelim."

"Bundan memnun olmaz mı?"

"Neden memnun olsun ki?"

"Çünkü o senin eşin. Şimdi baban seni prenses yaptığına göre Hunt da..."

"Ah tanrılar aşkına" dedi Bryce nefesi tıkanarak. "Hunt bir *prens*." Bir kahkaha attı. "Öfkeden deliye dönecek. Benden bile çok kuduracak." Yeniden güldü, bu kez hafif isterik bir hali vardı. "Affedersin. Bu akşam söylediğimde Hunt'ın yüzünün alacağı

şekli gözümün önüne getirdim de. Gerçekten videoya falan çekmem lazım."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü anlamadım."

"İkisi de. Güz Kralı Prens Cormac'la nişanlılığımın devam etmesini istiyor."

"Kokundan başka biriyle olduğun açıkça belli olsa bile mi?"

"Anlaşılan öyle." Bryce bunu düşünmek istemiyordu. Birasını bitirdi, sonra kendi tabağını da Hypaxia'nınkini de çöpe attı. Çabucak hesabı ödedi, fişi cebine koyarken kraliçeye sordu: "Biraz yürümek ister misin? Şimdi hava o kadar sıcak değil."

"Çok iyi olur."

Sessizce yürümeye başladılar, sokağa girerlerken onlara fazla dikkat eden olmadı. Ithan belirli bir mesafeyi koruyarak peşlerinden geliyordu. Ejderha ise, eğer buralardaysa, ortalarda görünmüyordu.

"Demek kardeşin annemin meclisiyle ilgili meseleyi anlattı."

"Evet. Gerçekten berbat bir durum. Çok üzgünüm."

Bir blok ötedeki nehre varınca rıhtıma doğru döndüler. Kuru ve sıcak esen rüzgâr rıhtım boyunca sıralanmış palmiyelerin yapraklarını hışırdatıyordu. Hypaxia yıldızlara bakıyordu. "Geleceğe dair düşüncelerim vardı. Cadıların yeniden güçlerine kavuşacağına dair. Birlikte olmak istediğim kişiyle..." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Görüştüğün biri mi var?" diye sordu Bryce kaşlarını kaldırarak.

Kraliçenin yüzü allak bullak oldu. "Hayır." Hypaxia derin derin içini çekti. "Artık bir ilişki söz konusu değil. Devam edebilirdim ama... Onlar devam etmesini istemedi."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. Hypaxia başka birine âşıksa... Kahretsin. "Zavallı Ruhn" dedi Bryce.

Hypaxia kederle gülümsedi. "Bence kardeşin de benim gibi bu evliliği istemiyor."

"Ruhn çekicidir. Sen de öylesin. Belki aranızda bir çekim olur." Bryce kardeşine hiç değilse bu kadarını borçluydu, iyi yönlerini övmeye çalışabilirdi.

Kraliçe bir kahkaha attı. "Bundan çok daha fazlası gerek."

"Evet ama Ruhn iyi çocuktur. Yani *gerçekten* iyidir. Ayrıca bunu söy-

lediğime inanamıyorum ama... âşık olduğun adamın da muhteşem biri olduğuna şüphem yoksa da Ruhn'dan iyisini gerçekten bulamazsın."

"Bunu aklımda tutarım." Hypaxia uzun buklelerinden biriyle oynuyordu. "Kardeşinle annemin meclisinin fazla güç sahibi olmasını engellemek için nişanlandım."

"Ama cadıların yeniden güç sahibi olmasını istediğini söylemiştin" dedi Bryce. "Yoksa cadıların güçlerini yeniden kazanmasını ama annenin meclisinin bunun dışında kalmasını mı istiyorsun?" Hypaxia ağır ağır başını salladı. Bryce kaşlarını çattı. "Cadılar zaten güçlü değil mi?"

"Bir zamanlar olduğumuz kadar değil. Kaç nesildir güçlü soylar kurudu, büyü güçleri gitgide azaldı. Sanki... bir şey güçlerini çekip yok etti. Annemin meclisinin bunun nedenini öğrenmek gibi bir derdi yok. Onlar sadece Asterilere daha fazla uşaklık etmemizi istiyorlar."

Bu dişi Asterilere başkaldırarak Hunt'ı serbest bırakmıştı. Hypaxia bir isyancı mıydı? Bryce bunu sormaya cesaret edebilir miydi? Ithan ve Ruhn dün ona ne kadarını anlatmışlardı?

Nehrin karşı tarafından karanlık sisler yükseliyordu. Bryce usulca sordu: "Annen öğretmenlerini Kemik Mahallesi'nden mi çağırdı? Yoksa başka bir ebedi istirahat yerinden mi?"

"Öğretmenlerim dünyaya ayak bastığında böyle şeyler yoktu."

Bryce afalladı. "Öğretmenlerin Asterilerden önce mi geldi yani?"

Hypaxia Bryce'ı alçak sesle konuşması için uyarır gibi gözlerini kıstı. "Evet. Kuzey Uçurumu açıldığı zaman onlar çoktan ölmüştü."

"Asterilerden önceki zamanları... Parthos'un hâlâ ayakta olduğu günleri hatırlıyorlar mı?" diye sordu Bryce cesaretini toplayıp.

"Evet. Öğretmenlerimden biri, Palania, Parthos'un akademisinde matematik ve fen dersleri vermiş. Akademiyi çevreleyen şehirde doğmuş, orada da ölmüş. Nesiller boyu ailesi de öyle."

"Asteriler böyle şeyler hakkında konuşulmasından hoşlanmaz. Onlar gelmeden önce pek çok şey başarmış olan insanlar hakkında."

"Onlar klasik fatihler." Hypaxia Kemik Mahallesi'ne doğru baktı. "Bu dünyada ölümü bile fethettiler. Bir zamanlar huzur içinde dinlenen ruhlar şimdi şu... mıntıkalara sürülmüş durumda."

Bryce irkildi. "Bundan haberin var mı?"

"Ölüler bana yaşadıkları korkunç şeyleri anlatırlar. Annem öldüğünde bir şey yapmam gerekti... Şöyle diyeyim cadılar meclisi bundan hiç hoşlanmasa da annemin ebedi istirahat yerlerinden birine gitmesini önlemenin bir yolunu buldum. Bunu yaparak onunla bir daha hiç konuşamamayı göze almış olsam da." Gözleri gölgelerle karardı. "Ama annemi Kemik Mahallesi gibi bir mıntıkaya gönderemezdim. Başına ne geleceğini bile bile bunu yapamazdım."

"Neden bunu herkese söylemiyorsun? Neden bütün dünyaya söylemiyorsun?"

"Kimse inanmaz ki. Hem Asteriler bana ne yapar biliyor musun? Halkıma? Beni cezalandırmak için ne kadar cadı varsa öldürürler. Annem de bunu biliyordu ve o da sessiz kalmayı seçmişti. Aklın varsa sen de kimseye söylemezsin. Ekinoksta Ithan Holstrom ve abine yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama her şeyin bir sınırı var."

Bryce kapkara nehre bakan parmaklıkların yanında durdu. "Asteriler gelmeden önce ölüler nereye gidiyordu? Öğretmenlerin sana bunu söyledi mi?"

Hypaxia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır. Ama iyi bir yer olduğunu söylediler. Huzurlu bir yer."

"Sence buradan toplanan ruhlar sonunda oraya gidiyor olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

Bryce soluğunu saldı. "Eh, şimdiye dek yaptığım en iç karartıcı kız kıza konuşma."

"Benim de ilk kız kıza konuşmam."

"Normal kızlar normal şeylerden konuşur."

"Sen ve ben normal kızlar değiliz."

Hayır, değillerdi. Onlar... kraliçe ve prensesti. Onları öldürebilecek şeylerden konuşuyorlardı.

"Taç takmak yalnızlığı da beraberinde getirebiliyor" dedi Hypaxia sessizce, sanki Bryce'ın düşüncelerini okumuştu. "Ama iyi ki konuşmak için sen varsın Bryce."

"Sen de iyi ki varsın." Babasının saçmalıklarıyla uğraşmaktan

kurtulacak gibi durmasa da... cadı kraliçenin onun tarafında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Ve diğer dostlarının.

Ithan beş metre ötede nöbet tutuyordu. Karanlıkta parlayan gözleri Bryce'ınkilerle buluştu. Bryce onu çağırmak için ağzını açacak oldu, ne kadarını duyduğunu soracaktı.

Ama tam o anda pullarla kaplı gri renkli devasa bir yaratık rıhtım parmaklığının üstünden atladı.

Bryce bağırmaya fırsat bulamadan yaratık fırlayıp dişlerini Ithan'ın gırtlağına geçirdi.

55

Bryce çığlık atmaya zaman bulamadı. Hiçbir şey yapmaya zaman bulamadı, sadece kıç üstü düşüp boğazından kanlar fışkıran Ithan'dan uzaklaşmaya başladı.

Yaratık –*iblis*– Ithan'ın gırtlağını parçalıyordu.

Geniş düz kafasını geriye atarak siyah renkli kıvrık dişleriyle kopardığı et parçalarını yutuyordu.

"Ayağa kalk" dedi Hypaxia, Bryce'ın tepesinde dikiliyordu; elinde bir bıçak vardı. Bryce bıçağı nereden bulduğunu bilmiyordu.

Ithan...

Bunu bir daha yapamazdı. Buna dayanamazdı.

İblis Ithan'ın can çekişerek seğiren bedeninden geri çekildi. Ithan böyle bir darbeyi atlatabilir miydi? İblis'in dişleri kristallos gibi zehirliyse...

Bu şey kristallosun akrabası olabilirdi. Mat gri pulları yere yakın kaslı gövdesini kaplıyordu; neredeyse Bryce'ın boyu uzunluğundaki kuyruğu ileri geri sallanıyor, kuyruğun sivri ucu taşta oluklar açıyordu. Rıhtımdaki, sokaklardaki insanlar kaçmaya başladı.

Bryce'ın bedeni kımıldayamıyordu. Şok... Bryce şokta olduğunu biliyordu, yine de...

Az sonra yardım gelirdi. Destek Bölümü'nden ya da 33'ten biri gelirdi muhakkak. Hunt...

"Ayağa kalk" dedi Hypaxia, Bryce'ı omzunun altından tutup kaldırarak. Cadı kraliçe onu yavaş yavaş geriye doğru çekmeye başladı.

Arkalarındaki taşlarda bir hırıltı yankılandı.

Bryce başını çevirince ikinci bir iblis gördü, Ithan'ın boğazını parçalayanın aynısıydı, onlara doğru geliyordu. İki iblis aralarında sıkışıp kalmış olan avlarına doğru yaklaşıyorlardı.

Bryce'ın içini buz gibi bir korku kapladı. Onu yerine mıhlayan şoku dağıtıp yok etti. Bulanık kanlı görüşünü netleştirdi.

"Sırt sırta verelim" dedi Hypaxia sakin bir sesle. Tek bir bıçak, sahip oldukları yalnızca buydu. Ne diye silah taşımıyordu ki?

Ama Ithan'ın silahı vardı. Bryce Ithan'ın cansız bedeninde çekmeye fırsat bulamadığı silahı görebiliyordu. İçinde kaç atımlık mermi vardı? Gerçi iblis Ithan'a sinsice yaklaşacak kadar hızlı olduğuna göre Bryce'ın şansı yoktu. Tabii eğer...

"Ne tür bir büyü gücün var?" diye mırıldandı Bryce sırtını Hypaxia'ya bastırıp ikinci iblisi gözlerken. Bu pislikleri öldürecekti. Parçalarına ayıracaktı.

"Fark eder mi?" diye sordu Hypaxia bıçağını ilk iblise doğru uzatarak.

"Enerji mi peki? Şimşek gibi?"

"Şifa ve rüzgâr... bir de nekromansi ama o konuya şimdi hiç girmeyeceğim."

"Nokta atışı yapabilir misin? Enerjini içime yönlendirebilir misin?"

"Ne?"

"Şarja ihtiyacım var. Batarya gibi" dedi Bryce, göğsündeki iz hafifçe parlıyordu.

Önündeki iblis karanlık gökyüzüne doğru uludu. Bryce'ın kulakları çınladı.

"Ne yapmak için?"

"Sen dediğimi yap, yoksa ayvayı yedik demektir."

İlk iblis uludu. Çukur'dan gelen pek çok yaratık gibi gözleri bulanık... kördü. Karanlıkta o kadar uzun süre kalmışlardı ki artık göze ihtiyaç duymuyorlardı sanki. Yani kör etmek gibi bir seçenek yoktu. Ama bir mermi... "Sence bıçak işe yarayacak mı?" diye sordu Bryce.

"Ben..." Hypaxia Bryce'ı rıhtım parmaklıklarına doğru çekti. Bir metre sonra sudan başka gidecek yerleri kalmayacaktı. Bryce Ke-

mik Mahallesi'nden kaçtıkları gün onlara saldıran sobekleri hatırlayarak ürperdi.

"Şifa gücünü göğsüme yönlendir" diye hırladı Bryce. "Güven bana." Başka seçenekleri yoktu. Hunt'ın gücüyle şarj olabildiğine göre belki...

Cadı kraliçenin yakınındaki yaratık ağzını açarak üstlerine atıldı. İki dişi parmaklığa çarptı.

"Şimdi!" diye bağırdı Bryce, Hypaxia hızla dönüp parlayan avucunu Bryce'ın göğsüne bastırdı. Bryce'ın içine bir sıcaklık akmaya başladı, yumuşak, nazik ve...

Bryce'ın zihninde yıldızlar belirdi. Süpernovalar.

Ithan.

Adım atmak kadar kolay olmuştu.

Bryce az önce rıhtımın kenarındaydı, şimdi ise Ithan'ın cesedinin yanında, yaratıkların arkasında duruyordu; iblisler kokusunun yer değiştirdiğini sezerek ona döndü.

Hypaxia montunun yakasındaki altın broşa hafifçe vurdu. Hava birden çekilir gibi oldu ve süpürgesi önünde beliriverdi, kraliçe süpürgeye atlayıp hızla gökyüzüne yükseldi...

Bryce Ithan'ın belindeki silahı alıp emniyeti kapadıktan sonra en yakındaki iblise ateş etti. Mermi iblisin görmeyen gözlerinin arasından içeri girerken etrafa beyin parçaları saçıldı.

İkinci iblis süpürgesinin üstünde havada duran Hypaxia'yı unutup Bryce'ın üstüne atıldı. Bryce ateş etti, yaratık mermiden kurtulmayı başardı; havanın açılarak mermiye yol verişini hissetmişti sanki. Elindeki silahın ne olduğunu anlayarak Bryce'ın üstüne atladı.

İblis üstüne atlarken Bryce tüm gücünü topladı.

Ithan'ın cesedinin yanından yaratığın arkasındaki yola ışınlandı.

Yaratık düşüp tırnaklarını yere geçirerek döndü. Bryce bir kez daha ateş etti, yaratık doğaüstü sezgilerini kullanarak son milisaniyede sola kayınca mermi omzuna saplandı. Atış onu hiç de yavaşlatmamıştı.

İblis yeniden üstüne atlayınca Bryce yine ışınlandı. Bu kez daha yavaştı, Hypaxia'nın gücü içinden çekilmeye başlamıştı.

"On metre arkaya!" diye bağırdı Hypaxia yukarıdan işaret ede-

rek, Bryce oraya nasıl gideceğini tasarlamaya çalışarak dişlerini sıktı. Yaratığı dansına nasıl çekeceğini.

Yaratık tırnaklarını çıkararak sıçradı, Bryce üç metre geriye ışınlandı. Yaratık bir kez daha sıçradı, Bryce yine ışınlandı; bedeni gerilmekten titriyordu. Üç metre daha geriye. Son hamleyi yapabilirdi. Son hamleyi yapmak zorundaydı, yaratık sıçrarken...

Bryce kükreyerek tüm gücünü, Hypaxia'nın gücünden kalan tüm kıvılcımı toplayarak hareket etmeye, ışınlanmaya odaklandı.

Üç metre geride ortaya çıktı, izlediği yolu anlamış olan yaratık üstüne atladı.

Yaratık başını kaldırmadı. Cadı kraliçenin elinde hançerle hızla dalışa geçtiğini de görmedi.

Bryce yere düşerken Hypaxia süpürgesinden yaratığın üstüne atlayarak bıçağını kafasına sapladı. Cadı da iblis de yere yuvarlandı, cadı Cehennem'den gelen bir ata biner gibi iblisin sırtına oturmuştu. Ama iblis gık bile demeden ölüverdi.

Çizik içindeki avuçları ve dizleri şimdiden iyileşmeye başlayan Bryce soluk soluğa titriyordu. Başarmıştı. O...

Ithan. Ah tanrılar, Ithan.

Bryce titreyen bacaklarla kalkıp Ithan'ın yanına koştu. Ithan'ın boğazı iyileşiyordu... ama yavaşça. Görmeyen gözlerini karanlık gökyüzüne dikmişti.

"Geri çekil" dedi Hypaxia güçlükle soluyarak, süpürgeyi yanına bırakmıştı. "Bırak da bir bakayım.

"Bir tıp cadısına ihtiyacı var!"

"Ben tıp cadısıyım" dedi Hypaxia diz çökerken.

Gökyüzü kanatlarla doluyor, sokaklardan siren sesleri geliyordu. Sonra Isaiah göründü, ellerini Bryce'ın omuzlarına koydu. "İyi misin? O Holstrom mu? Athalar nerede?" Bryce'ı soru yağmuruna tuttu.

"Buradayım" dedi Hunt karanlığın içinden, öyle sert bir iniş yaptı ki her yer zangırdadı. Şimşeği betonun üstünde sekti. Bryce'ı, sonra da Ithan'ı gözden geçirdi; kurdun bedeni Hypaxia'nın ellerinin altında parlıyordu. Sonra iki iblisi fark etti ve bembeyaz oldu. "Onlar..." Tekrar Bryce'ın yüzüne baktı.

"Ne olduklarını biliyor musun?" diye sordu Isaiah.

Hunt Bryce'ın yanına koşup ona sımsıkı sarıldı. Bryce kendini Hunt'ın sıcaklığına, gücüne bıraktı. Hunt, "Ölüm avcıları" dedi usulca. "Çukur Prensi'nin evcil hayvanları. Dört gün önce Nena'da görüldüler. Bir şekilde sınırı geçmişler."

Bryce'ın içi boşalır gibi oldu.

Isaiah yaklaşmakta olan diğer melekleri ve Destek personelini uzakta tutmak için bir elini havaya kaldırdı. "Yani bu ikisi ta Nena'dan mı geldi? Hem neden Bryce'a saldırdılar?"

Bryce kollarını Hunt'ın beline sardı, böyle yapışmış olmak umurunda bile değildi. Bırakırsa dizleri tutmayabilirdi. Hunt hiç tereddüt etmeden yalan söyledi. "Açık değil mi? İlkbaharda olanlar yüzünden Cehennem'in Bryce'la görecek bir hesabı var. Onu öldürmek için en iyi suikastçılarını göndermişler."

Isaiah bu teoriye inanmış gibiydi çünkü Bryce'a dönüp, "Onları nasıl alt edebildin?" diye sordu.

"Ithan'ın silahı vardı. İlkini vurmayı başardım. İkinciyi de Kraliçe Hypaxia halletti."

Büyük ölçüde doğruydu.

"Tamamdır" dedi Hypaxia, Ithan'ın yaraları kapanmış gevşek bedeninden geri çekilerek. "Hazır olduğunda uyanacak." Süpürgesini aldı, bir dokunuşla –ya da cadı gücüyle– süpürge yeniden Cthona broşuna döndü. Hypaxia broşu gri montuna taktıktan sonra Isaiah'ya döndü. "Askerlerin onu cadı elçiliğine götürebilir mi? Kendine gelene kadar onunla bizzat ilgilenmek istiyorum."

Bryce buna karşı çıkamazdı. Ama... Ithan için arayabileceği kimse yoktu. Ne aile, ne arkadaş, ne de sürü. Sadece...

Ruhn'ı aradı.

Ölüm avcıları. Nena'dan gelen fotoğraflarda birinin kuyruğunu tespit ettiği anda uyarı göndermesi gerekirdi. Şehirdeki bütün askerleri teyakkuza geçirmesi gerekirdi.

Ama Bryce... mucize eseri tek bir sıyrığı bile yoktu.

Bu mümkün değildi. Hunt ölüm avcılarının ne kadar hızlı olduğunu biliyordu. Feyler bile onları geçemezdi. Apollion tarafından özellikle bu şekilde yetiştirilmişlerdi.

Hunt Bryce'la birlikte cadı elçiliğinin altın koridorunda baş başa kalana dek bir şey söylemedi. Ithan onu buraya getiren iki melek tarafından Ruhn ve Declan'a teslim edilmiş, onlar da kurdu nazikçe küçük bir odaya taşımışlardı. "Ee, gerçek hikâyeyi anlat bakalım."

Bryce Hunt'a döndü, gözleri korkudan parlıyordu... ve heyecandan. "Başardım. Işınlandım." Hypaxia'nın ne yaptığını açıkladı, kendisinin ne yaptığını.

"Büyük risk almışsın." Hunt Bryce'ı öpse mi yoksa tutup sarssa mı karar veremiyordu.

"Başka seçeneğim yoktu" dedi Bryce kollarını kavuşturarak. Açık kapıdan Ruhn ve Dec'in Ithan'ı karyolaya yatırdığını gördüler; Hypaxia onu nasıl yatırmaları gerektiğine dair talimatlar veriyordu. "Peki ejderha neredeydi?"

"Geri zekâlı korkak Holstrom'a çatılara çıkıp yukarıdan denetleme sağlayacağını söyledikten sonra sırra kadem basmış" dedi Flynn asık bir yüzle koridora çıkarken.

"Bunun için onu suçluyor musun?" dedi Bryce.

"Evet." Flynn ters ters baktı. "Yaptığımız iyiliğe nankörlükle karşılık verdi. O iblisleri yakabilirdi." Bryce karşı çıkmaya fırsat bulamadan lord başını tiksintiyle iki yana sallayarak uzaklaştı.

Bryce koridor yeniden boşalana kadar bekledi, sonra Hunt'a dönüp sordu: "Sence Çukur Prensi'nin bizi test etmek için göndermekle tehdit ettiği aperitifler bunlar mıydı?"

"Evet. Sadece ondan emir alıyorlar."

"Ama az kalsın beni öldürüyorlardı. Çukur Prensi ölmemizi istemiyor gibiydi. Ayrıca sırf beni test etmek için böyle bir şeye kalkışmak çok ihtiyatsızca." Eliyle Hunt'ı ve kendini işaret etti. "Biz onun epik rakipleriyiz, hatırladın mı?"

Ruhn koridora çıkarken mırıldanıyordu, "Belki de öldürmeleri gereken sen değildin." Başıyla Hypaxia'yı işaret ederek sesini alçalttı. Elçiliğin sessiz koridorlarını gözden geçirdikten sonra –görünürde hiç cadı yoktu– "Belki de iblisleri cadılar meclisi çağırmıştır" dedi.

Bryce kaşlarını çattı. "Neden?"

Ruhn bir adım yaklaştı. "Asıl amaçlarını gizlemek için mükemmel bir kılıf olabilirdin de ondan. Hypaxia Cehennem'in hesap sor-

mak istediği birinin yanında yürüyordu, ilkbaharda Cehennem'i kızdırmış birinin. Ölüm avcıları işin içinde Çukur Prensi'nin olduğunu gösteriyor. Hypaxia ölseydi tüm gözler Cehennem'e dönecekti. Herkes iblislerin seni hedef aldığını ve Hypaxia'nın da talihsizlik sonucu öldüğünü düşünecekti."

"Peki Ithan'a neden saldırdılar?"

Hunt Ruhn'ın bıraktığı yerden devam etti. "O da yanındaydı. Bu ilkbahardan sonra Sabine'in bir iblis çağıracak kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Böylece geriye bir tek bizim düşmanlarımız kalıyor ya da Hypaxia'nın. Ama Apollion tehdidini göz önünde bulundurursak... bunu yapanın büyük ihtimalle o olduğunu söyleyebilirim. Belki de küçük denemesinin senin ölümünle sonuçlanması riskini göze almıştı, belki de ölürsen zaten onunla savaşmaya değer olmadığın kanaatine varacaktı."

Bryce yüzünü ovuşturdu. "Peki bu bizi hangi neticeye götürüyor?"

Hunt parmaklarını Bryce'ın parmaklarına doladı. "Şu neticeye götürüyor, şehrin hemen alarma geçirilmesi gerekiyor ve sen de silahsız gezmemelisin."

Bryce dik dik baktı. "Hiç yardımcı olmadı."

Ruhn akıllılık edip çenesini kapalı tutuyordu.

"Bu akşam üstünde hiç silah yoktu" diye hırladı Hunt. "İkinizde sadece *tek bir bıçak* vardı. Ithan'ın silahı olduğu için şanslıydınız. Hypaxia'nın ışınlanma yeteneğine güç sağlayabileceğini tahmin ettiğin için daha da şanslıydınız."

Ruhn onaylarcasına bir şeyler homurdandı.

"Demek ışınlanarak başardın" dedi Declan tekrar koridora çıkarak. Savaşçı kapıyı arkasından kapatıp Hypaxia ve Ithan'ı yalnız bıraktı.

Bryce alay eder gibi reverans yaptı. "Okuldaki yetenek şovundaki tek kişilik gösterim bu olacak."

Declan hafifçe güldü ama Ruhn Bryce'ı dikkatle süzmeye koyulmuştu. "Gerçekten ışınlandın mı?"

Bryce her şeyi en baştan anlattı, Hunt kendini ona sarılmaktan alamadı. Bryce anlatmayı bitirince Ruhn Hunt'ın sözlerini tekrarladı. "Bu akşam şansımız yaver gitti. *Şansın* yaver gitti."

Bryce Hunt'a göz kırptı. "Ve yine şanslı olmayı planlıyorum."

"Terbiyesiz" dedi Ruhn, Declan kıs kıs gülerken.

Hunt Bryce'ın burnuna hafifçe fiske attıktan sonra Ruhn'a döndü. "Apartmanın ve bu elçiliğin etrafına nöbetçiler koyalım, en güvenilir askerlerini görevlendir. Ben de Isaiah ve Naomi'yi çağıracağım."

"33. Lejyon ve Destek Bölümü benim için nöbet mi tutacak yani?" dedi Bryce. "Koltuklarım kabardı."

"Şimdi alfagöt politikalarını tartışmanın zamanı değil" dedi Hunt. "Karşımızda ölüm avcıları var."

"Ve ben icaplarına baktım."

"Yerinde olsam bu kadar hafife almazdım" diye hırladı Hunt. "Çukur Prensi Kuzey Uçurumu'nu tamamen açık bulsa eğlence olsun diye bir-iki tane değil, sürülerce iblis gönderir. Kimin peşine düşmeleri emredilirse bulup öldürürler. Onlar suikastçı. İnfaz için hedef gösterildiğin an öldün demektir."

Bryce toz üfler gibi parmaklarına üfledi. "Benim için bir günlük iş."

"*Quinlan...*"

Ruhn gülmeye başladı.

"Ne?" dedi Hunt.

"Sen aramadan önce kiminle konuşuyordum, biliyor musun? Babamla." Bryce kaskatı kesilince Hunt bunun kötü bir şey olduğunu anladı. Ruhn, Hunt'a sırıttı. "Kayınpederinle."

"Pardon?"

Ruhn sırıtmaya devam ediyordu. "Bana harika haberler verdi." Bryce'a bakıp göz kırptı. "Kesin çok sevineceksin."

Bryce inleyerek Hunt'a döndü. "Resmi bir şey değil..."

"Ah, resmi" dedi Ruhn kapının yanındaki duvara yaslanarak.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye hırladı Hunt.

Ruhn, Hunt'a bakıp sırıttı. "Anlaşılan Bryce kraliyet adını olur olmaz yerlerde kullanıyormuş. Bu da prenses statüsünü kabul ettiği anlamına geliyor. Sen de Bryce'ın eşi olduğun için Güz Kralı'nın damadı oluyorsun. Benim de kardeşim."

Hunt aval aval Ruhn'a baktı. Ruhn son derece ciddiydi.

Bryce patladı. "Ona Cormac meselesini sordun mu? Güz Kralı nişanın devam etmesinde ısrarlı."

Ruhn'ın keyfi kaçtı. "Bu nasıl olabilir anlamıyorum."

"Affedersiniz ama" diye söze girdi Hunt, "neler oluyor?" Kanatları açıldı. "Sen şimdi resmen *prenses* misin?"

Bryce yüzünü buruşturdu. "Sürpriz?"

56

Ithan inleyince bütün vücuduna bir zonklama yayıldı.

Boğazı –çeneler, dişler, pençeler, kraliçe ve *Bryce*...

Eli boynunda kalkıp oturdu...

"Güvendesin. Geçti." Sakin dişi sesi sağ taraftan geliyordu. Ithan döndü; daha önce hiç görmediği gösterişli bir odada, dar bir yataktaydı.

Kraliçe Hypaxia yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, kucağında bir kitap vardı; yine o mavi elbisesini giymişti. O gün peşinden gittiği günlük kıyafetli, modern dişiden eser kalmamıştı. Ithan boğuk bir sesle sordu: "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Bayan Quinlan da öyle. Merak ediyorsan söyleyeyim şu anda benim elçiliğimdesin."

Ithan kendini yeniden yatağa bıraktı. Aptal bir acemi gibi pusuya düşmüştü. Hep refleksleriyle ve içgüdüleriyle övünürdü ama fena yakalanmıştı. Kraliçe tam ağzını açmıştı ki Ithan sordu: "Ejderhadan ne haber?"

Hypaxia'nın dudakları büzüldü. "Ariadne ortalarda yok. Anlaşılan bunu fırsat bilip kaçmış."

Ithan hırladı. "Sırra kadem mi bastı yani?" Ejderha bunu yapamayacağını iddia etmişti. Midgard'ın neresine giderse gitsin Astronom'un onu bulacağını söylemişti.

Tanrılar. Ithan tek bir koruma görevini bile becerememiş, yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Berbat etmişti.

Gırtlağının parçalanmasını hak etmişti. Beceriksizliği yüzünden burada hasta bir çocuk gibi yatmayı hak etmişti.

Hypaxia ağır ağır başını salladı. "Şehir kameralarında görüntüsü var: Ben pizzacıya girdiğim anda Ariadne çekip gitmiş. Ama başka bir şey yok... kameralar bile onu bulamıyor."

"Herhalde şimdiye kadar gezegeni yarılamıştır" diye söylendi Ithan. Fey erkekleri buna çok kızacaktı.

"Onu yüzükten çıkardın. Korkunç bir efendiye hizmet etmekten kurtardın. Başka biri tarafından satın alınmayı beklemek istememesi seni şaşırttı mı?"

"Hiç değilse minnet duyabilirdi."

Hypaxia kaşlarını çattı. "O bir ejderha. Bir toprak ve gökyüzü, ateş ve rüzgâr yaratığı. Asla zincire vurulmaması, esir edilmemesi gerekirdi. Umarım ölümsüz hayatının geri kalanını özgür geçirir."

Kraliçenin ses tonu itiraza yer bırakmıyordu, eh Ithan da onunla aynı fikirdeydi zaten. İçini çekerek yavaşça boğazını ovuşturdu. "Bize ne saldırdı? Bir iblis mi?"

"Evet, son derece tehlikeli bir iblis." Kraliçe olanları anlattı.

Ithan bir kez daha oturma pozisyonuna geçti. "Bu kadar kötü çuvalladığım için özür dilerim. Ben... böyle hatalar yapmaktan hiç hoşlanmıyorum." Uğradığı başarısızlık ruhuna adeta işkence ediyordu. Kraliçe ve Bryce iyiydi ama kendisi lanet olasıca bir *ezikti*.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok" dedi kraliçe ciddi bir sesle. "Durumun ciddiyetine bakarak arkadaşlarının bu saldırının amacı hakkında bana söylediklerinden fazlasını bildiklerini düşünüyorum."

Eh, bu konuda haklıydı işte. Ithan boğazı acıyarak derin bir nefes aldı. Tamamen iyileşmesi için birkaç saate daha ihtiyacı vardı.

Bu akşam çuvalladığı için kendini affetmesi ne kadar sürecekti bilemiyordu.

Konuyu değiştirmek hiç hoşuna gitmese de, "Peki Sonbahar Ekinoksu'nda gerçekten Connor'la temasa geçebilecek misin?" diye sordu sessizce. Bu konu da önceki kadar kötüydü ya.

"Evet." Kraliçe başını yana eğince bukleleri omzuna döküldü. "Onun için endişeleniyorsun."

"Sen olsan endişelenmez miydin? Ona dokunulmayacağını söyleseler de umurumda değil. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bryce'a söylediklerini duydum... annenin istirahat diyarlarından birine gitmemesi için yaptıkların hakkında. Bunu abim için de yapmanı istiyorum." Yutkunduktan sonra düzeltti. "Eğer sakıncası yoksa Majesteleri."

Kraliçenin gözleri hayretle parlıyordu. "Elimden geleni yapacağım."

Ithan tekrar içini çekti; gözlerini odanın diğer tarafındaki pencereye dikti, akşam olduğu için perdeler çekilmişti. "Benim için zaten pek çok şey yaptığını biliyorum ama... Astronom'un elindeki mistiklerden biri bir kurt. Onun için yapabileceğin bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Ithan kraliçenin hayır dememesini iyiye işaret olarak aldı.

"Onu orada bırakamam" dedi Ithan.

"Onu kurtarmak sana neden dert oldu?"

"Kurtlar kafeslere ait değildir. Mistiklerin tankları birer kafes. Su içinde kafesler."

"Ya orada olmayı kendisi istiyorsa?"

"Bunu nasıl isteyebilir? Kraliçe cevap vermeden atıldı. "Bunun yaygın olduğunu biliyorum. Bu şekilde acı çeken pek çok insan var. Ama bu bana doğru gelmiyor."

Son iki yıldır her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı, bu kez çuvallamayacaktı. Kafeste bir Alfa kurt... düşüncesi bile korkunçtu. O kurda yardım etmek için elinden ne gelirse yapacaktı.

Kraliçe Ithan'ın düşüncelerini okur gibiydi. "Sen iyi bir erkeksin Ithan Holstrom."

"Benimle dün tanıştın." Hem bu akşam olanlardan sonra bu sözü hiç hak etmiyordu.

"Ama bunu anlayabiliyorum." Kraliçe hafifçe Ithan'ın eline dokundu. "Maalesef mistiğe yardım etmek için kraliyet ailesindeki arkadaşlarının yapabileceğinden fazlasını başarabileceğimi sanmıyorum."

Ithan kraliçenin haklı olduğunu biliyordu. Öyleyse başka bir yol bulacaktı. Bir şekilde. "Eh, bu gerçekten çok kötü."

"Kesinlikle" dedi bir erkek kapının eşiğinden. Ithan gözlerini kırpıştırdı, kapıda Flynn ve Declan'ı görünce şaşırmıştı. Tharion da bir adım gerilerinde duruyordu.

"Selam" dedi Ithan, koruma görevinde çuvalladığı için işiteceği alay dolu sözlere, azarlara ve sorulara hazırlanmaya çalıştı.

Ama Declan kraliçeye başıyla selam verdikten sonra Ithan'a doğru yürüdü. "Nasılsın bakalım köpekçik?"

"İyiyim" dedi Ithan, sonra ekledi: "Biraz ağrım var."

"İnsan boğazını parçalattırınca biraz ağrısı oluyor tabii" dedi Flynn, sonra Hypaxia'ya göz kırptı. "Ama kraliçe seni iyi tedavi etmiş, öyle değil mi?"

Hypaxia, Flynn'e bakıp gülümsedi. Kapıda bekleyen Tharion kıkırdadı.

"Evet öyle" dedi Ithan sessizce.

Declan ellerini birbirine vurdu. "Tamam, biz sadece iyi misin diye bakmak istemiştik."

"Bütün gece gelip gittiler" diye ekledi Hypaxia.

"Ne kadar yufka yürekli olduklarını açık edeceksin Pax" dedi Tharion kraliçeye, kraliçe ismi duyunca başını iki yana salladı. Tharion onu sinir etmek için sık sık böyle söylermiş gibi.

Declan kraliçeye sordu. "Ne zaman eve dönebilir?"

Ev. Kelime Ithan'ın içinde çın çın öttü. Yalnızca bir buçuk haftadır onlarla kalıyordu. En son ne zaman bir evi olmuştu? Anne babası öldükten sonra İn ona evi gibi gelmemişti.

Ama... Declan'ın yüzünde gerçekten içten bir endişe vardı. Flynn'ın yüzünde de. Ithan güçlükle yutkundu.

"Yarın sabah" dedi Hypaxia sandalyesinden kalkarak. "Sabah son bir kez muayene ederim, her şey yolundaysa eve dönersin Ithan."

"Benim seni korumam gerekiyordu" dedi Ithan boğuk bir sesle.

Ama kraliçe omzuna hafifçe vurduktan sonra kapıya yürüdü. Tharion kraliçeye yol vermek için kenara çekildi, onunla yalnız konuşmayı planlıyor gibi bir hali vardı. Cadı kraliçe mer'le birlikte giderken, "Yarın izinlisin" dedi Ithan'a.

Ithan itiraz edecek oldu ama kraliçe mer'le birlikte odadan çıkmıştı bile.

Flynn kraliçeden boşalan sandalyeye oturdu. "Ruhn'a söyleme ama bu dişinin beni muayene etmesini isterdim doğrusu."

Ithan kaşlarını çattı ama duyduklarını dile getirmekten kaçındı. Kraliçe başkasını seviyordu ve bu yüzden de hayli sarsılmış gibiydi. Ama vazife karşısında aşk neye yarardı ki?

Hypaxia'nın aşk macerasını kimseye söylemeyecekti. Kraliçe Ruhn'la evlenmeye razı olmuştu ve Ithan'ın elinden gönlü bir başkasında olduğu halde seçimini bu yönde yaptığı için kraliçeye hayranlık duymaktan başka bir şey gelmezdi.

Kahretsin, o duyguyu iyi biliyordu. Bryce'ın yüzünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Declan, Flynn'le konuşuyordu. "Kendine bir iyilik yap ve kraliçeye asılma. Sataşmaya da kalkma."

"O Ruhn'ın nişanlısı" dedi Flynn, çizmelerini Ithan'ın yatağının kenarına dayayıp ellerini başının altında kenetleyerek. "Bu da bana biraz fırça atma hakkı veriyor."

Ithan güldü, gülerken gözleri yanmıştı. Amelie'nin sürüsünde kimse espri yapmazdı. Ara sıra Perry'yi gülümsetmeyi başarsa da genelde hepsi çok ciddiydi. Espriden anlamıyorlardı. Kendileriyle hiç dalga geçmezlerdi.

Ama bu adamlar onu kontrol etmeye gelmişti. Başarısız olduğu için paylamaya değil. Hatta bunu başarısızlık olarak bile görmüyor gibiydiler.

Flynn biraz ciddileşerek sordu, "Gerçekten iyi misin?"

Ithan kendini topladı. "Evet."

"Güzel" dedi Declan.

Ithan'ın boğazı tıkandı. Bunu ne kadar özlediğinin farkında değildi... insanların arkasını kollamasını. Hayatta olup olmamasını önemsemelerini. Şeytan Sürüsü ona karşı böyleydi, evet ama sunball takımı da öyleydi. Connor'ın ölümünden beri takımdan kimseyle konuşmamıştı.

Flynn'in bakışları yumuşadı, sanki Ithan'ın yüzünde bir şey görmüştü; Ithan sırtını dikleştirip hafifçe öksürdü. Ama Flynn, "Artık bizdensin kurt" dedi.

"Neden?" Ithan bunu sorması gerekip gerekmediğini düşünmeye

fırsat bulamadan kelime ağzından çıkıvermişti. Ama büyük ihtimalle Ruhn, Flynn ve Declan üçlüsüne katılmak için yıllarını harcayan onlarca Fey vardı. Onu neden aralarına aldıklarını anlayamıyordu.

Flynn ve Dec bakıştı. Dec omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Ben bir kurdum. Sizler ise Fey."

"Ne kadar geri kafalısın." Flynn göz kırptı. "Seni daha ileri düşünceli sanırdım."

"Bana acımanızı istemiyorum" dedi Ithan.

Declan geri çekildi. "Acımaktan bahseden kim?"

Flynn ellerini havaya kaldırdı. "Seninle sadece iyi yerden sunball bileti istediğimiz için arkadaşlık ediyoruz."

Ithan tek tek yüzlerine baktı. Sonra bir kahkaha attı.

"Tamam." Yine ağrıyan boğazını ovuşturdu. "Bence gayet yeterli bir neden."

Athalar'ın 33. Lejyon'un ileri gelenlerine ölüm avcılarıyla olanlar konusunda verdiği brifingi bitirmesini beklerlerken Ruhn kız kardeşini izliyordu.

Sanki geçen ilkbaharı yeniden yaşıyorlardı. Tamam, o kristallos iblislerini Micah çağırmıştı ama... bu hayra alamet değildi. Boru şimdi dövme halinde Bryce'ın sırtındaydı, Cehennem'in onu ele geçirmek için yapmayacağı şey var mıydı?

"Cevap" dedi Bryce Ruhn'a, "Kesilikle koruma ekibi istemiyorum."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. Sonra sessizce *Onu düşünmüyordum* dedi.

Bryce yan yan ona baktı. *Saldırıyı düşündüğünü hissedebiliyorum. Aşırı agresif bir Fey erkeğinden çıkarılacak mantıklı sonuç bu.*

Aşırı agresif mi?

Korumacı?

Bryce. Bu ciddi bir konu.

Biliyorum.

Ve sen artık bir prensessin. Resmi olarak.

Bryce kollarını kavuşturarak arkadaşlarıyla konuşan Hunt'a baktı. *Biliyorum.*

Bu konuda ne düşünüyorsun?

Sen ne düşünüyorsun?

Benim düşüncelerimde neden bir değişiklik olsun ki? Kaşlarını çatarak Bryce'a baktı.

Çünkü artık tacı paylaşmak zorundasın.

Seninle paylaşacağım için mutluyum. Hem de bencilce, deli gibi mutluyum Bryce. Ama... senin kaçmak istediğin bu değil miydi?

Evet. Bryce'ın zihinsel sesi çelik gibi sertleşmişti.

Bu konuda bir şey yapacak mısın peki?

Olabilir.

Dikkatli ol. Bilmediğin çok sayıda yasa, kural ve saçmalık var. İstersen bunları sana anlatabilirim ama... artık oyun bambaşka bir boyuta vardı. Çok temkinli olmak zorundasın.

Bryce Ruhn'a döndü, gözlerine hiç yansımayan kocaman bir sırıtıştan sonra Athalar'a doğru birkaç adım attı. "Sevgili babacığımız bir prenses istiyorsa" dedi, şu anda daha önce hiç olmadığı kadar babalarına benziyordu, "biz de ona bu prensesi vereceğiz."

"Dehşet kurtları Eski Meydan'da dolaşıyor" diye tısladı Hypaxia Tharion'a; elçiliğin ikinci katındaki özel odasının penceresinden dışarı bakıyordu.

Lüks mobilyalara rağmen odanın bir cadıya ait olduğu belliydi: Doğu duvarını süsleyen kristalden yapılmış küçük Cthona altarı çeşitli ayin aletleriyle doluydu, altarın üstüne obsidyenden büyük bir kehanet aynası asılmıştı; güney duvarındaki şöminenin demirden kolları vardı, herhalde büyüler esnasında kullanılan kazanları tutmaya yarıyorlardı. Burası hem bir kraliyet suiti hem de çalışma odasıydı.

"Onları görmekten nefret ediyorum" diye devam etti kraliçe, sokak lambaları güzel yüzüne altın rengi yansımalar düşürüyordu. "Şu üniformalarından. Yakalarındaki gümüş oklardan." Tharion şimdiye dek kaç kişinin kraliçeyi bu kadar ihtiyatsız gördüğünü merak etti. "İsyancı avcıları. Onlar bu işte."

Gerçekten de dehşet kurtları geçerken eğlenmekte olan insanlar sessizleşiyordu. Turistler fotoğraf çekmeyi bırakıyordu.

"Gerçekte ne düşündüğünü söylesene Pax" dedi Tharion kollarını kavuşturarak.

Kraliçe hızla ona döndü. "Şu lakabı kullanmayı bıraksan. Zirve'den beri..."

"O zamandan beri sana böyle dememi mi özledin?" Tharion en sevimli gülümsemelerinden birini takındı.

Kraliçe gözlerini devirdi ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığı Tharion'ın gözünden kaçmamıştı.

"Çetelesini tuttun mu?" diye sordu Tharion, "Geldiğinden beri Prens Ruhn'ın sana kaç kez aval aval baktığının?"

Kraliçe kızardı. "Hiç de aval aval bakmıyor."

"Sanırım Zirve'de en son... otuza kadar saymıştım. Yoksa kırk mıydı?"

Kraliçe Tharion'ın göğsüne vurdu.

"Seni özledim" dedi Tharion sırıtarak.

Kraliçe de ona sırıttı. "Nişanlın buna ne diyor peki?" Hypaxia bunu bilen az sayıdaki insandan biriydi. Zirve'deki görüşmeleri esnasında –bir gece geç saatte kraliçe yalnız kalmak için merlerin yer altındaki havuzlarından birine gitmiş ve oraya aynı amaçla gelmiş olan Tharion'la karşılaşmıştı– çeşitli... yükümlülüklerinden konuşmuşlardı. Aralarında hemen bir dostluk başlamıştı.

"*Senin* nişanlın ne der peki?" diye cevap verdi Tharion.

Cadı hafifçe güldü, sesi gümüş çanlar gibiydi. "Onunla birlikte çalışan sensin. Sen söyle."

Tharion kıkırdadı ama keyfi kaçmış, sesi ciddileşmişti. "Senin için endişelendiği için bazılarımıza cadılar meclisinden bahsetti. Neden bana söylemedin?" Hypaxia'ya zarar veren cadıları yakalayıp boğabilirdi. Yavaş yavaş.

Hypaxia dikkatle Tharion'ın yüzünü inceledi. Tharion sesini çıkarmadı. "Ne yapabilirdin ki?"

Eh, işte bu yaralayıcıydı. Özellikle de kraliçe haklı olduğundan. Tharion derin derin iç geçirdi. Keşke kraliçeye söyleyebilseydi... kendine biraz özgürlük satın aldığını. Mavi Saray'a sadece kendini göstermek için gideceğini, elinden geldiğince uzun süre Emile Renast hâlâ ortalarda yokmuş gibi numara yapacağını ama... Sonra saraya dönecek miydi peki? Dönebilir miydi?

Belki Okyanus Kraliçesi'nin adamlarıyla iletişime geçer ve sığınma isterdi. Belki ailesini de kabul ederlerdi.

Tam ağzını açmıştı ki aşağıdaki caddeden bir dalga geçti. İnsanlar durdu. Bazıları sırtlarını binaların duvarlarına vermişti.

"Ne yapıyor bunlar?" diye hırladı Tharion.

Mordoc ve Çekiç önlerine gelene hırlayıp yol açarak sokaktan geçiyorlardı. Arkalarında bıraktıkları sessizlik ve korkunun tadını çıkarıyor gibiydiler.

Hypaxia kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşların değiller mi?"

Tharion bir elini kalbine götürdü. "Beni üzüyorsun Pax."

Pollux ve Mordoc kavşağı geçerken kraliçenin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Onları burada görmek uğursuzluk belirtisi."

"Belki bu akşamki saldırıdan sonra her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istemişlerdir."

Yüce Ogenas, Çukur'dan gelen yaratıkların saldırısı. Telefon geldiğinde Tharion bir aslan şekil değiştirenle barda içki içiyordu. Araştırma için Mavi Saray'dan gönderildiğini söyleyerek buraya gelecekti ama... "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu gözlerini sokaktaki iki canavardan ayırdığına sevinerek.

"Ben iyiyim" dedi Hypaxia, bitkin ve kederli gözlerini Tharion'a çevirerek. "Bayan Quinlan dövüşte değerli bir müttefik olduğunu ispatladı." Tharion ikisinin dost olması düşüncesinden hoşlanmıştı. Bir rakibe karşı zorlu bir ikili olurlardı.

"Cadılar meclisin saldırı için ne diyor?" diye sordu Tharion, odanın kapalı duran çift kanatlı kapısına bakarak. Pollux ve Mordoc sokaktan yok olmuştu. Oldukları yerde donup kalmışa benzeyen insanlar tekrar hareket etmeye başladı. Hiçbiri Çekiç ve dehşet kurdunun gittiği yöne gitmiyordu.

"Elbette kızmış gibi yaptılar. Anlatmaya değmez."

Haklıydı. "Biraz uyumalısın. Holstrom'u tedavi ederken yorulmuş olmalısın."

"Hiç yorgun değilim." Hypaxia bakışlarını yine Tharion'ın yüzüne kaldırdı. "Ama... gitsen iyi olur. Beş dakika daha kalırsan şüphelenirler."

"Ya?" Tharion sataşmadan duramadı. "Neden şüphelenirler mesela?"

Hypaxia yine kızardı. "Yapmamamız gereken şeyler yaptığımızdan."

"Ayıp şeyler yani."

Hypaxia şakalaşarak Tharion'ı kapıya doğru itti. Tharion karşı koymadan geri geri giderken, "Sonra görüşürüz tamam mı? Numaramı biliyorsun" dedi.

Hypaxia'nın gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. "Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Senin için ne olsa yaparım Pax." Tharion kapıyı arkasından kapatınca kendini üç cadıyla burun buruna buldu. Zirve'den hatırladığı kadarıyla hepsi de Hypaxia'nın meclisindendi. Üçünün de yüzü asıktı. "Bayanlar" dedi başıyla selam vererek.

Cadılardan hiçbiri cevap vermedi, kapıyı çalıp içeri girerlerken Tharion Hypaxia'nın yanına dönmemek için kendini zor tuttu.

Ama bunu yapması yakışık almazdı, ayrıca bu akşam yapması gereken bir iş daha vardı. Tabii önce yüzgeçlerinin iyiliği için Istros'a bir dalması gerekiyordu.

Otuz dakika sonra Tharion hâlâ ıslak vaziyette Okçu Sokağı'ndaki yıkıldı yıkılacak gibi duran evin boyası dökülmüş ön kapısına doğru yürüyordu, geç saate rağmen gümbür gümbür çalan müzik camlardan dışarı taşıyordu. Tharion bas sesini bastırabilmek için kapıyı sertçe çaldı.

Az sonra kapı açıldı. Tharion Ruhn'a yan yan gülümseyip Ruhn'ın arkasında, antrede durmakta olan Tristan Flynn ve Declan Emmett'e el salladı. "Bir ev arkadaşına daha yeriniz var mı?"

57

Hunt Bryce'la birlikte daireye girene kadar bekledi, kapı arkalarından kapanınca, "Ben şimdi *prens* mi oldum?" dedi.

Bryce kendini kanepeye bıraktı. "Kulübe hoş geldin."

"Baban bunu gerçekten yaptı mı?"

Bryce somurtarak başını salladı. "Annem deliye dönecek."

Hunt kanepeye yürüdü. "Ya sen Bryce? Annen bununla baş edebilir. İster inan ister inanma ben de baş edebilirim. Ama... asıl sen iyi misin?"

Bryce Sirinks'in tüylerini okşamakla yetindi.

Hunt o zaman tuz ve su kokusu aldı, yeni sehpanın üstüne oturup başparmağı ve işaret parmağıyla Bryce'ın çenesini tutup kaldırınca yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördü. Bu yaşları saatlerdir zor tuttuğuna şüphe yoktu.

Bu gözyaşları yüzünden, Bryce'ın gözlerindeki korku, panik ve keder yüzünden Güz Kralı'nı yakıp kül edecekti.

"Hayatım boyunca bundan kaçtım. Ve kendimi..." Bryce öfkeyle yüzünü sildi. "Güz Kralı'nın ağına düştüğüm için kendimi çok *aptal* hissediyorum."

"Öyle hissetmemelisin. Güz Kralı kuralları kendi isteğine göre eğip büküyor. O bir yılan."

"O bir yılan ve şimdi teknik olarak, yasal olarak, benim kralım." Bryce'ın boğazından boğuk bir hıçkırık koptu. "Bir daha asla normal bir hayatım olmayacak. Bir daha ondan hiç kurtulamayacağım ve..."

Hunt Bryce'a sarılarak kanepeye geçti, sonra onu kucağına çekti. "Bununla birlikte savaşağız. Normal bir hayat istiyorsan, benimle bir hayat... bunu gerçek kılacağız. Yalnız değilsin. Güz Kralı'na karşı birlikte mücadele edeceğiz."

Bryce yüzünü Hunt'ın göğsüne gömdü, gözyaşları Hunt'ın savaş kıyafetinin siyah göğüs zırhına damlıyordu. Hunt Bryce'ın ipek gibi yumuşacık saçlarını okşayıp parmaklarını pürüzsüz tutamların arasında kaydırdı.

"Yıldız Doğan saçmalığının üstesinden gelebilirim. Büyünün üstesinden gelebilirim" dedi Bryce, sesi Hunt'ın göğsünde boğuluyordu. "Ama bu... Bunun üstesinden gelemem." Başını kaldırdı, yüzü korku ve panik doluydu. "O benim sahibim. Beni malı olarak görüyor. Bu akşam Cormac'la evlenmemi istese ben olmadan bile evlilik belgelerini imzalayabilir. Boşanmak istesem onun onayına ihtiyacım var, zaten onaylamaz ya. Mal gibiyim ya ona aitim ya Cormac'a. İstediğini yapabilir, ne kadar meydan okursam okuyayım buna engel olamam."

Şimşek Hunt'ın kanatlarında geziniyordu. "Onu gebertirim."

"Bu idam edilmen dışında neye yarar?"

Hunt alnını Bryce'ın alnına yasladı. "Bir yolunu bulacağız."

"Hypaxia Güz Kralı'nın hakkından sadece Asterilerin gelebileceğini söyledi. Onlara karşı pozisyonumuzu düşününce yardım edeceklerinden pek de emin değilim."

Hunt derin derin iç geçirdi. Eşini kollarında sıktı. Bryce'ı ondan almaya kalkanı öldürürdü. Kral, prens, Fey ya da Asteri. Hiç fark etmeden öldürürdü...

"Hunt."

Hunt gözlerini kırpıştırdı.

"Gözlerini... öfke bürüdü." Bryce burnunu çekti.

"Affedersin." Şu anda ihtiyacı olan en son şey bir de Hunt'ın öfkesiyle başa çıkmaktı. Hunt Bryce'ın yanağını, şakağını, boynunu öptü.

Bryce titreyerek alnını Hunt'ın omzuna dayadı. Bryce'ın diğer tarafına kıvrılmış olan Sirinks mızıldandı.

Uzun bir süre öylece oturdular. Hunt Bryce'ın bedenine doku-

nan her yerinin, sıcaklığının, kokusunun tadını çıkarıyordu. Ne yapabileceğini, bu durumdan nasıl sıyrılabileceklerini bulmak için beynini zorluyordu.

Bryce'ın parmakları Hunt'ın ensesine dolandı. Hunt yüzüne bakmak için yavaşça geri çekildi.

O yüzde yıldız ışığı ve ateş kıvılcımları vardı. "Bu bakışın zekice ve zahmetsiz bir çözüm bulduğun anlamına geldiğini söyle" dedi.

Bryce onu usulca öptü. "Hiç hoşuna gitmeyecek."

Ruhn kendini zihinsel kanepenin önünde dikilirken bulunca hiç de şaşırmadı.

Geçirdiği geceden sonra hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

Gün köprüde hiçbir şey söylemeden Ruhn'ı süzüyordu. Ruhn her nasılsa huzursuzluğunu sezdiğine yemin edebilirdi.

"Bana ileteceğin bir şey var mı?" dedi Ruhn. Son konuşmalarını unutmamıştı. Günışığı ona fedakârlık ya da acının ne olduğunu bilmeyen değersiz bir ezik olduğunu söylemişti.

"Bana kızgın mısın?"

"Seni kızacak kadar önemsemiyorum" dedi Ruhn soğuk bir sesle.

"Yalancı."

Kelime yayından fırlamış bir ok gibiydi. Ruhn'ın etrafını saran karanlık dalgalandı. Ruhn'ın öfkesi Ariadne'nin kaçtığını öğrendiğinde daha da artmıştı. İlk fırsatta kaçmış ve tanrılar bilir nereye gitmişti. Ejderhayı suçlayamazdı. Sadece... bunu önceden göremediğine kızıyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" dedi Gün'e.

"Son görüşmemiz için sana bir özür borçluyum. Zor bir gün geçirmiştim. Sinirlerime hâkim olamadım."

"Sen gerçeği söyledin. Özür dilemenin ne gereği var?"

"Gerçek değil. Ben..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Son kez ne zaman birine karşı dürüst oldum biliyor musun? Son kez ne zaman biriyle seninle olduğu gibi, gerçek benliğime hiç olmadığım kadar yaklaşarak konuştum?"

"Çok uzun zaman önce herhalde."

Günışığı kollarıyla kendini sardı. "Evet."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gün başını yana eğdi. "Nedir?"

Ruhn boynunu, omzunu ovuşturdu. "İyi bir liderden ne anlıyorsun?" Bu gülünç bir soruydu... ikinci sınıf kompozisyon konusu gibi. Ama tüm olanlardan sonra...

Günışığı hiç duraksamadı. "Dinlemeyi bilen birini. Düşünmeden hareket etmeyen. Farklı bakış açılarını anlamaya çalışan. Uzun ve zor bir yoldan yürümeyi de gerektirse doğru olanı yapan. Sessizlerin sesi olan birini."

Babası bunlardan hiçbiri değildi. Düşünmeden hareket etmemek dışında. Uygulaması uzun yıllar süren fesatlıklar planlardı. Yüzyıllar.

"Neden sordun?"

Ruhn omuz silkti. "Bu isyan işi bana bunu düşündürdü. Asterilerin yerine kimi koyabileceğimizi. Kimi koymak *isteyeceğimizi*."

Gün delici bakışlarla Ruhn'ı inceledi. "Peki *sence* iyi bir lider nasıl olmalı?"

Ruhn bilmiyordu. Tek bildiği Gün'ün tarifine uygun biri olduğundan emin olmadığıydı. Halkına ne verebilirdi ki? "Ben de bunu bulmaya çalışıyorum." Bir gün kral olursa ne tür bir hükümdar olacaktı? Doğru olanı yapmaya çalışırdı ama...

Dostça ve rahatlatıcı bir sessizlik çöktü.

Ama sonra Gün derin bir nefes alınca ağzından dalgalar halinde mavi alevler çıktı. "Bu tür şeylere alışkın değilim."

Ruhn kanepeye oturdu. "Ne tür şeylere?"

"Dostluğa."

"Beni dostun olarak mı görüyorsun?"

"Düşmanlarla dolu bir dünyada tek dostum sensin."

"Eh, öyleyse sana dostluk dersi vermem gerek çünkü bu konuda gerçekten kötüsün."

Gün bir kahkaha attı, sesi tam olarak neşeli sayılmazdı. "Tamam. Bunu hak ettim."

Ruhn göremeyecek olsa da ona yan yan gülümsedi. "Birinci ders: Kötü bir gün geçirdiğin zaman acısını dostundan çıkarma."

"Tamam."

"İkinci ders: Hatanı kabullenip özür dilediğin müddetçe gerçek dostların bunu sorun etmez. Özellikle de bira ısmarlayarak özür dilersen."

Gün yine bir kahkaha attı, sesi bu defa daha yumuşaktı. "Öyleyse sana bir bira ısmarlayacağım."

"Ciddi mi? Ziyaretime geldiğin zaman mı?"

"Ciddi" dedi Gün de. "Ziyaretine geldiğim zaman."

Ruhn kalktı, Gün'ün koltuğuna doğru yürüyüp dikkatle ona baktı. "Ne zaman geleceksin peki Gün?"

Gün ona bakar gibi başını geriye attı. "Sonbahar Ekinoksu'nda."

Ruhn kıpırtısız kaldı. "Sen... Ne?"

Gün alevler içindeki elini başına götürdü... kulağına. Saçını kulağının arkasına atar gibi. Ayağa kalkıp koltuğun etrafından dolaştı. Şimdi Ruhn'la aralarında koltuk vardı, "Başmelekler için verilen baloya katılmam gerekiyor. Seninle... bir yerde buluşabiliriz."

"O baloya ben de gidiyorum" dedi Ruhn, sesinin neden boğuk çıktığını bilmiyordu. Gün baloya davet edildiğine göre tam da düşündükleri gibi önemli biri olmalıydı. "Ekinoks eğlencesinde hep maskeli balo düzenlenir. Orada görüşebiliriz."

Ruhn koltuğun arkasına dolanırken Gün bir adım geriledi. "Onca insanın önünde mi?"

"Neden olmasın? İkimiz de maskeli olacağız. Ayrıca ikimiz de partiye davetliyiz, öyleyse iki insanın partide konuşması neden şüphe uyandırsın?"

Gün'ün kalbinin deli gibi attığını duyduğuna yemin edebilirdi. "Seni nasıl tanıyacağım" diye sordu Gün.

"Parti Comitium'un çatı bahçesindeki limonlukta yapılacak. Batı tarafında bir fıskiye vardır, limonluğun basamaklarını inince hemen orada. Gece yarısı orada buluşalım."

"Peki bir başkasını seninle karıştırmadığımdan nasıl emin olacağım?"

"Sen olduğunu düşünüyorsam 'Gün?' derim, sen de 'Gece' diye cevap verirsin olur biter."

"Bunu yapmamalıyız."

Ruhn ona doğru bir adım attı, solukları düzensizdi. "Kim olduğunu öğrenmem çok mu kötü olur?"

"Bu her şeyi tehlikeye atar. Belki de Asteriler için beni tuzağa düşüreceksin..."

"Bana bak ve bunun doğru olduğuna inandığını söyle."

Gün ona baktı. Ruhn Gün'e sıcaklığını duyacak kadar yaklaştı.

Ve her şeye boşverip Gün'ün elini tuttu. Alev geceden oluşan tenini ısıtsa da yakmadı. Alevlerin altındaki el zayıftı. Narindi.

Gün'ün parmakları kasıldı ama Ruhn onları sıkıca tuttu. "Seni bekleyeceğim."

"Ya beklediğin gibi çıkmazsam?"

"Ne beklediğimi sanıyorsun?"

Gün'ün parmakları yine elini çekecekmiş gibi kıpırdadı. "Bilmiyorum."

Ruhn kolundan tutup Gün'ü biraz daha yakınına çekti. Son kez ne zaman bir dişinin dikkatini çekmek için bu kadar uğraşmıştı? Kahretsin, gerçekten yapmaya çalıştığı buydu, değil mi? Yüzünü görmek istiyordu. Asterilere karşı koymak için hayatını tekrar tekrar riske atacak kadar gözü pek ve cesur dişinin kim olduğunu bilmek istiyordu.

Ruhn Gün'le arasındaki alevlerden oluşmuş perdeye baktı. "Kokunu duymak istiyorum. Seni görmek. Bir anlığına da olsa."

"O parti düşmanlarımızla kaynıyor olacak."

"Öyleyse fazla uzun kalmayız. Ama... buluşmaya muhakkak gel, olur mu?"

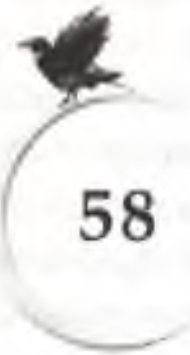
Gün, Ruhn'ın sarındığı yıldızlardan battaniyeyi delmeye çalışıyormuş gibi sessizdi. "Neden?"

Ruhn sesini alçalttı. "Nedenini biliyorsun."

Gün bir an duraksadı. Sonra usulca cevap verdi: "Evet."

Gün'ün alevleri Ruhn'ın yıldızlarına ve gölgelerine uzanır gibi oldu. "Gece yarısı."

Sonra uçuşan korlara dönüştü. "Gece yarısı" diye söz verdi.

58

İki hafta sonra Hunt kaşlarını çatmış aynada kendine bakıyordu. Smokininin beyaz papyonuna asıldı, bu aptal şey şimdiden onu boğuyordu.

Partide savaş kıyafetini giymek istemiş ama Bryce geçen hafta duruma el koyup "daha normal" bir şey giymesinde diretmişti. *Sonra yine hepimizin bayıldığı o gece yırtıcısı olmaya devam edebilirsin* demişti.

Hunt hırlayarak görüntüsünü son bir kez gözden geçirdikten sonra seslendi. "Olabileceğim kadar iyi görünüyorum, hadi artık gidelim. Minibüs aşağıda."

Kanatlarını Güz Kralı'nın Bryce için normalde yolladığı siyah sedana sığdırmasının imkânı yoktu. Neyse ki göt herif sedanın yerine minibüs göndermişti. Partide Bryce'ın resmi eşlikçisi Cormac olacaktı ve şu anda arabada beklediğine şüphe yoktu. Bryce'ın "misafiri" de onlarla gelebilsin diye Güz Kralı'nı sedan yerine minibüs göndermeye ikna eden de büyük ihtimalle Cormac'tı.

Güz Kralı'ndan gelen her yeni emirde Bryce'ın sinirleri bozulmuştu: Takması gereken mücevherler, giymesi gereken elbise, topuk yüksekliği, tırnaklarının uzunluğu, binecekleri arabanın cinsi, arabadan önce kimin ineceği, Bryce'ın arabadan nasıl ineceği –anlaşılan ayak bilekleri ve dizleri insan içindeyken sürekli birbirine yapışık olacaktı– ve son olarak, en iğrenci, neyi nasıl yemesi gerektiğiydi.

Hiçbir şey yemeyecekti. Kısa cevap buydu. Bir Fey Prensesi herkesin içinde yemek yemezdi, bu da uzun cevaptı. Belki nezaket icabı bir yudum çorba ya da minik bir lokma alacaktı, o kadar. Bir kadeh de şarap. Sert içki içmek yoktu.

Bryce emir listesini bir gece duşta sevişmelerinin ardından okumuş ve o kadar gerilmişti ki Hunt sakinleştirmek için ona oral seks yapmıştı. O nefis, baştan çıkarıcı dişiliğini yalarken tadını iyice çıkarmak için hiç aceleci davranmamıştı.

Gece ve işe gitmeden önce seviştikleri halde Hunt Bryce'a doyamıyordu. Gün ortasında kendini yine onu isterken buluyordu. Bryce'ın ofisinde iki kez sevişmişlerdi; masasının üstünde. Bryce'ın elbisesi beline sıyrılmıştı, Hunt ise pantolonunun önünü tam açmadan içine girmişti.

Tanrılara şükür yakalanmamışlardı. Sadece Bryce'ın iş arkadaşları tarafından değil, Cormac'a, Güz Kralı'na yetiştirecek biri tarafından da. Bryce zaten Hunt hâlâ onunla oturduğu için babasıyla bir kez kavga etmişti. Ama bu geceden sonra...

Hunt şifonyerin üstüne bıraktığı altın rengi maskeyi aldı –çok gülünç ve abartılı bir maskeydi bu– ve oturma odasına geçti, parmaklarını rugan ayakkabılarının içinde oynattı. En son ne zaman çizme ya da spor ayakkabı dışında bir şey giymişti? Hiç giymemişti. Asla böyle ayakkabılar giymezdi. Küçükken bağcıklı sandaletler ya da çizmeler giyerdi... sonra da yüzyıllarca çizme giymişti.

Annesi aynadaki bu erkeği görse ne derdi? Hunt annesinin gülümseyişini hatırlamaya, gözlerinin nasıl ışıldayacağını hayal etmeye çalıştı. Keşke annesi burada olsaydı. Sadece onu görsün diye değil, harcadığı emeklerin boşa gitmediğini bilsin diye de. Hunt'ın artık ona bakabilecek durumda olduğunu bilsin diye.

Bryce oturma odasının diğer ucundan ıslık çaldı, Hunt içindeki sızıyı bastırıp başını kaldırdı.

Soluğu kesilir gibi oldu. "Vay canına."

Bryce...

"Vay canına" dedi bir kez daha, Bryce bir kahkaha attı. Hunt yutkundu. "Amma güzelsin."

Bryce kızardı, Hunt'ın başı uğuldamaya, siki sızlamaya başla-

dı. O kızaran yanakları yalamak, o gülümseyişin her santimini öpmek istiyordu.

"Tacı takmak bir türlü içimden gelmedi" dedi Bryce kolunu kaldırıp bileğine taktığı tacı döndürerek.

"Ona ihtiyacın yok."

Gerçekten de yoktu. Işıltılı siyah elbisesi çekici vücut hatlarını sımsıkı sararak aşağı iniyor, diz hizasında bollaşarak kapkara bir gece halinde yere dökülüyordu. Yakası yıldızın etrafından memelerinin altına kadar iniyor, dikkati olağanüstü yara izine çekiyordu.

Siyah eldivenleri dirseklerine kadar çıkıyordu, satenler içindeki parmakları boynuna doğru sallanan uzun elmas küpelerin biriyle oynuyordu. Saçlarını açık bırakmış, bir tarafa elmas bir toka takmıştı; ipek saçları diğer omzuna dökülüyordu. Diğer eliyle gümüş bir maskenin sapını tutuyordu.

Sürme çekilmiş gözlerin altındaki kıpkırmızı dolgun dudaklar Hunt'a gülümsüyordu. Sade bir makyaj... ve son derece çekici.

"Solas aşkına, Quinlan."

"Sen de çok şık görünüyorsun."

Hunt smokininin yakasını düzeltti. "Ciddi mi?"

"Evde kalıp sevişmek ister misin?"

Hunt bir kahkaha attı. "Gerçekten de kraliyete yaraşır bir davranış. Başka gece olsa evet derdim." Kolunu Bryce'a uzattı. "Ekselans."

Bryce sırıtarak koluna girip Hunt'a sokuldu. Hunt Bryce'ın kokusunu içine çekti, parfümünün yasemin kokusunu. Bryce tacı havalı bir açıyla başına yerleştirdi, elmasın minik tepesi yıldız ışığı vurmuş gibi parlıyordu. Hunt tacı düzeltip Bryce'ı kapıdan çıkardı.

Onları bekleyen dünyaya gidiyorlardı.

Ruhn eğilerek oturmakta olan Başmelekleri selamladı. Yanındaki Hypaxia da onunla birlikte eğilmişti.

Ruhn bir saat önce siyah smokinini giyerken üzülerek yalancı bir pislik olduğunu düşünmüştü. Parti için Hypaxia'nın kavalyesi olmayı kabul etmişti –Hypaxia'nın nişanlısı ve Veliaht Prens olarak başka şansı da yoktu zaten– ama Gün'ü aklından çıkaramıyordu. Birkaç

saat sonra buluşmaya gelip gelmeyeceğini düşünüp duruyordu.

Batı kapılarından fıskiyeye bir göz atmıştı bile. Fıskiye devasa cam limonluğun ötesindeki gölgelerin içinde, binadan yıldızlı geceye inen basamakların beş metre kadar ilerisindeydi.

Buluşmayı kararlaştırdıklarından beri Gün'le konuşmamıştı. Konuşmayı denemişti ama Gün cevap vermemişti. Bu gece söz verdiği gibi gelecek miydi? Yoksa şu anda zaten kalabalık limonlukta mıydı?

Başmelekleri resmi biçimde selamlamak için oymalı siyah maskesini çıkarmıştı, Celestina ve Ephraim'i selamlayıp dönerken kalabalığı bir kez daha gözden geçirdi.

Güzel elbiseler, güzel hanımlar... maskeli olsalar da Ruhn çoğunu tanıyordu. Elbette Gün de tanıdığı biri olabilirdi. Ruhn ne araması gerektiğini hiç bimiyordu. Çelenklerle ve kuzeydeki soğuk diyarlardan getirilmiş yapraklardan yapılma taçlarla süslenmiş ve mum ışığıyla aydınlatılmış geniş alanda Gün'ü bulmak için *nereye* bakması gerektiğini bile bilmiyordu. Bütün masalar kanatlı kafatasları ve tırpanların yanı sıra rengârenk sukabaklarıyla donatılmıştı. Gün herhangi bir yerde olabilirdi.

Bina sıkı güvenlik tedbirleriyle korunuyordu. 33. Lejyon'dakiler paranoyak psikopatlar oldukları için işi iyice abartmışlardı. Askerler kapıların önünde nöbet tutuyor, havadan denetleme yapıyorlardı. Baxian ve Naomi kapıda kimlikleri ve davetiyeleri kontrol ediyordu. Triarii'nin diğer üyeleri eğlenceye katılırken onlar bütün gece orada kalacaklardı. Ephraim'in adamlarından hiç nöbetçi yoktu. Ruhn bunun güven eksikliğine mi yoksa bir ayrıcalığa mı işaret ettiğini bilmiyordu.

Pippa Spetsos'tan da Şafak birliğinden ya da başka bir Ophion biriminden de iz yoktu ama dehşet kurtları hâlâ sokaklarda dolaşıyordu. Ve balo salonunda.

Ruhn maskesini takıp Hypaxia'ya, "Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Hypaxia koyu mavi elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı, böğürtlenli tacı yukarıda toplanmış koyu renk saçlarının arasında parlıyordu. Taktığı beyaz kanatlı maskenin bile gizleyemediği güzelliği

yüzünden başlar sürekli ona dönüyordu. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim." Kibarca gülümsedi.

Hypaxia'nın arkasında geleneksel smokiniyle dikilmekte olan Ithan öne çıktı, gümüş kurt maskesi yeşil limonluk boyunca asılmış küçük ilk ışıkların altında parıldıyordu. Tharion'ın kaya gibi sert bir yüzle yanında durduğu büyüleyici güzellikteki kıvırcık saçlı genç dişiyi işaret ederek, "Nehir Kraliçesi'nin kızı seninle tanışmak istiyor" diye mırıldandı. Tharion biraz gergin görünse de dişi turkuvaz rengi incecik elbisesinin içinde enerjiyle dolup taşıyordu. Heyecanla.

Bu bir gece önce küçük bir bomba etkisi yaratmıştı. Tharion Ruhn ve arkadaşlarının yanında gayet rahattı... ta ki susamuru Nehir Kraliçesi'nin notunu getirene kadar; kraliçe baloya kızıyla katılmasını emrediyordu.

Anlaşılan tasmanın kayışı ancak bu kadar uzuyor demişti Tharion Ruhn sorunca, gerçekten de öyleydi.

Hypaxia Ithan'a gülümsedi. "Elbette. Ben de tanışmak isterim." Ithan kolunu uzattı, Hypaxia Ruhn'a döndü. "Sonra dans ederiz herhalde?"

"Tabii" dedi Ruhn, sonra çabucak eğilerek selam verdi. "Yani evet. Onur duyarım." Hypaxia onu tuhaf tuhaf süzdükten sonra Ithan'la birlikte yanından ayrıldı.

Ruhn'ın bir içkiye ihtiyacı vardı. Büyük bir içkiye.

Her biri tıkış tıkış olan altı büyük bardan birine giderken içeri kız kardeşi ve Cormac girdi.

Bryce bir prenses gibi görünüyordu ve bunun Danaan'ların aile yadigârı olan ve babalarının bu akşam takmasını emrettiği taçla ilgisi yoktu. İnsanlar gözlerini dikip Bryce'a bakıyordu... çoğu da soğuk bakışlardı.

Belki de Athalar'a bakıyorlardı. Melek kraliyet çiftinin birkaç adım gerisinden içeri girmişti. Anlaşılan Celestina ona bu akşamlık izin vermişti. Peki Bryce'ı başka bir erkeğin kolunda görerek peşlerinden yürümeye nasıl dayanıyordu?

Athalar'ın yüzü ifadesizdi. Yine Umbra Mortis olmuştu.

Ruhn bir an karşıda bir kırmızılık görür gibi oldu. Babası Bryce

ve Cormac'a doğru yürüyordu. Avallen Prensi onu yarı yolda karşılamak ister gibiydi ama Bryce kolundan asılarak onu Başmeleklere doğru çekiştirdi.

Bu küçümseme karşısında birkaç Fey hafifçe çığlık attı, içlerinde Flynn'in anne babası da vardı. Flynn, hain, baloya gelmemek için başının ağrıdığını ileri sürmüştü. Flynn'siz geldiğini gören anne babasının çarpılmış yüzlerini görünce Ruhn arkadaşının onlara söylemediğini anlamıştı. Bu akşam oğullarına kur yapmak için sıraya girecek evlilik çağındaki genç hanımlar kesin çok üzülecekti.

Bryce dehşete düşen Feyleri umursamadı, iyi dileklerde bulunmak için sıraya girmiş olanların yanından geçerek doğruca Başmeleklerin oturduğu platforma yürüdü. Kimse onu durdurmaya cesaret edemedi. Athalar Bryce ve Cormac'ı takip ediyordu, Ruhn babasının öfke dolu bir yüzle yaklaştığını fark etti.

Bryce ve Cormac başmeleklerin önünde eğilerek selam verdi, Celestina kaşlarını kaldırarak bir Hunt'a bir Cormac'a bakıyordu. "İkinizi de tebrik ederim" dedi Bryce.

"Teşekkür ederim" dedi Ephraim, sıkılmış gibi görünüyor ve bara bakıyordu.

Cormac ekledi: "Avallen mutluluk dilek ve temennilerini iletiyor."

Mordoc'un bu akşamki partiye katılmadığını keşfetmek rahatlatıcıydı, günler önce o ara sokakta algıladığı kokuları gördüğü yüzlerle eşleştiremeyecekti. Ama Geyik buradaydı. Ruhn intikam için ne kadar yanıp tutuşsa da kuzenini dişiden uzak durması için uyarmıştı.

"Biz de size mutluluklar dileriz" dedi Celestina.

"Teşekkür ederim" dedi Bryce kocaman gülümseyerek. "Prens Hunt ve ben son derece mutlu olmayı planlıyoruz."

İçeride hayret dolu fısıldaşmalar dalgalandı.

Bryce hafifçe Hunt'a dönüp elini uzattı. Melek ona yaklaştı, gözleri şeytanca bir keyifle parlıyordu. Cormac şaşkınlık ve öfke arasında donakalmış gibiydi.

Salon dönüp duruyordu sanki. Bryce buna nasıl cesaret ederdi? Böyle bir oyun oynamaya nasıl kalkardı? Ruhn şoktan bir kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Prens mi?" dedi Celestina.

Bryce Hunt'ın koluna girip onu kendine çekti. "Hunt benim eşim." Hoş ve zarif bir şekilde gülümsedi. "Bu da onu prens yapıyor. Prens Cormac bu akşam bana eşlik etme nezaketini gösterdi, bu ay kendisiyle iyice dost olduk." Kalabalığa döndü. Anında bembeyaz yüzüyle ters ters ona bakmakta olan Güz Kralı'nı buldu. "Ona söylediğini sanıyordum Baba."

Vay canına.

Bryce bu noktaya gelmek için kurallara uygun davranmıştı. Hunt'la birlikte olduğunu ilan etmek için. Hunt'ın bir prens olduğunu ilan etmek için... bir Fey Prensi.

Ve rezaletlerden nefret eden babaları... ya kendi kızına yalancı deme riskini göze alacak –böylece kendini küçük düşürecek– ya da Bryce'a ayak uyduracaktı.

Güz Kralı donup kalmış olan kalabalığın içinden, "Özür dilerim Majesteleri" dedi. "Kızımın evliliği aklımdan çıkmış olmalı." Bryce'a bakarken gözlerinden Cehennem Ateşleri fışkırıyordu. "Umarım Hunt Athalar'la evliliğini ilan etmek için gösterdiği heyecan bu akşamki mutluluğunuzu gölgede bırakma çabası olarak yorumlanmaz."

"Ah hayır" dedi Celestina gülümseyişini gizlemek için bir eliyle ağzını kapatarak. "Seni ve Hunt Athalar'ı tebrik ederim Bryce Quinlan." Bundan daha resmi olamazdı.

Ephraim homurdanarak içki almak üzere en yakındaki garsona işaret etti. Bryce bunu fırsat bilip yeniden selam verdikten sonra Hunt'ı kalabalığa doğru çevirdi. Cormac da peşlerine takıldı ama bir sütunun yanında Bryce'a bir şeyler söyledikten sonra onlardan ayrıldı. Güz Kralı'na doğru gidiyordu.

Ruhn yanlarına gidince Bryce kendini tutamayıp güldü. "Güzel taç."

Ruhn çenesini kaldırdı. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Bryce omuz silkti. "Ne?"

Ama Ruhn'ın omzunun üstünden bakarak kaşlarını çattı. Doğru. Vanir duyularına sahip bir sürü insan onları dinliyordu. Ruhn ona sonra bağırırdı.

Gerçi... bağırmasına da gerek yoktu. Bryce bu karmaşadan sıyrılmanın bir yolunu bulmuştu. Kendi zekice, cesurca yolunu. "Kardeşim olduğuna gerçekten memnunum" dedi Ruhn.

Bryce bütün dişlerini göstererek kocaman gülümsedi.

Ruhn yaşadığı şoktan sıyrılıp Athalar'a döndü. "Güzel smokin." Sırf uyuzluk olsun diye de ekledi: "Majesteleri."

Athalar yakasını çekiştirdi. "Bu tür şeylerde böyle giyinmen gerekiyorsa bu kadar piercing yaptırmana şaşmamak gerek."

"Prens olmanın ilk kuralı" dedi Ruhn sırıtarak. "Her fırsatta isyan et." Son zamanlarda neler yaptıkları düşünülürse az bile söylemişti.

Hunt hırladı ama Ephraim ve Celestina limonluğun arka tarafındaki tahtlarından kalkmışlardı, cam tavandaki panelden devasa bir ekran iniyordu. Bir projektör uğuldamaya başladı.

"Dostlarım." Celestina'nın berrak sesi kalabalığın içinde çınladı. Hâlâ konuşmakta olanlar çenelerini kapadı. "Bu güzel akşamda evliliğimizi kutlamaya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Ephraim'in boğuk sesi duyuldu. "Celestina ve ben evliliğimizi ilan etmekten mutluluk duyarız." Göz kamaştırıcı eşine bakıp hafifçe gülümsedi. "Ve yine mutlulukla onur konuklarımıza uzaktan hoş geldiniz diyoruz."

Işıklar söndürüldü, dekoratif kafa tasları şimdi mumların hafif ışığında daha da ürpertici görünüyordu. Sonra ekranda yedi taht göründü. Kafataslarından ve tırpanlardan daha sinir bozucu bir görüntüydü bu.

Tahtların altısı doluydu. Yedincisi Çukur Prensi yüzünden her zamanki gibi boş duruyordu.

Asteriler soğuk bakışlarla partiyi gözden geçirirken Ruhn'ın kollarına bir ürperti yayıldı.

59

Bryce nefes alamıyordu.

Asteriler ekranın ötesini görebiliyormuş gibi gözlerini onlara dikmişti. Toplanmış kalabalığa bakıyorlardı.

Bryce görüyor olmaları gerektiğini fark etti. Elini Hunt'ın eline kaydırdı, Hunt elini sıkarak gri kanatlarından biriyle Bryce'ı sardı. Tanrılar, Hunt bu akşam göz kamaştırıcıydı.

Bryce babasının ona meydan okumaya cesaret edemeyeceği tek ortamın bu parti olacağını düşünmüştü. Hunt'la evliliği partide Başmelekler tarafından onaylanıp tanınabilirdi. Babasının emrettiği her şeyi yapmıştı... hepsi de bu akşam buraya gelebilmek içindi. Babası onu Cormac'ın eşi olarak takdim etmeden önce Hunt'la birlikteliğini ilan edebilmek için gelir gelmez Başmeleklerin platformuna koşmuştu.

İçi gönül rahatlığı ve heyecanla –bir parça da kendini beğenmişlikle– doluydu. Babası çekici sonra indirecekti. Ama bu akşam... Bryce zaferini kutlayacaktı. Prenses olmak nasıl umurunda değilse prens olmanın da Hunt'ın umurunda olmadığını biliyordu. Ama yine de yapmıştı. Bryce için. İkisi için.

Ekran indiğinde pestilini çıkarmak üzere Hunt'ı tutup bir dolaba ya da vestiyere sürüklememek için kendini zor tutuyordu. Oysa şimdi altı ölümsüz figüre, Rigelus'un çocuksu yüzüne bakarken...

Neyse ki salondaki diğer insanlar da titriyordu. Bryce'ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Celestina ve Ephraim eğilerek selam verdi, herkes onları takip etti. Eğilirken Bryce'ın bacakları zangır zangır titriyordu. Hunt elini bir kez daha sıktı ama Bryce gözlerini yerden kaldırmadı; o ilkel korkudan, bu varlıkların onları yargıladığını, tek bir sözle herkesi öldürebileceklerini bilmekten nefret ediyordu; ailesini öldürebileceklerini bilmekten...

"Sizi tebrik ederiz Celestina ve Ephraim" dedi Rigelus sapkın ruhunun ikamet ettiği yeni yetme bedenine ait olmayan sesiyle. "Size mutlu ve bereketli bir evlilik diliyoruz."

Celestina ve Ephraim başlarını eğerek teşekkür ettiler. "Bizi birleştirerek gösterdiğiniz bilgelik ve nezaket için minnettarız" dedi Celestina. Bryce Celestina'nın ses tonundan gerçek duygularını sezmeye çalışsa da başaramadı. İçten mi konuşuyordu? Hafif gerginliği yalan söylemesinden mi Asterilerin karşısında olmasından mı kaynaklanıyordu?

Güney Yıldızı Octartis –Rigelus'un sağındaki Asteri– sözü aldı, sesi eski ve çatlak bir buz gibiydi. "Anladığım kadarıyla sırada başka kutlamalar da var."

Rigelus konuşurken Bryce'ın sırtından bir ürperti geçti. "Prenses Bryce Danaan ve Prens Hunt Athalar." Bu bir emirdi. Bir buyruk.

Kalabalık geri çekildi. Asteriler onları rahatça görebilsin diye.

Ah tanrılar. Bryce'ın kanı yüzünden çekiliverdi. Hemen nasıl öğrenmişlerdi? Başından beri onlara görünmeden kameradan izliyorlar mıydı yoksa?

O esnada Güz Kralı yanına gelmiş selam veriyordu. "Size kızımı takdim edeyim Kutsal Efendilerimiz" dedi tekdüze bir sesle.

Babası önlerinde eğilmekten nefret ediyor muydu acaba? Onu böyle görmek Bryce'a bir tatmin duygusu vermişti ama şimdi bunu düşünmeye vakit yoktu. Bryce da eğilerek selam verdi. "Asterilere selam olsun."

Cormac babasının diğer tarafında belirip yerlere kadar eğildi. Avallen Veliaht Prensi olarak başka seçeneği yoktu.

Bryce'ın böyle bir işe kalkışmasına sinirlenmişti. Bryce nişanı sona erdirdiği için değil, önceden haber vermediği için. Sert bir sesle *Bu akşam başka sürpriz var mı Prenses?* dedikten sonra konuş-

mak üzere babasının yanına gitmişti. *Anlaşmamızı bozdun. Bunu unutmayacağım.*

Bryce cevap vermemişti ama... Asteriler en azılı isyancılardan birinin karşılarında prens rolü oynadığını biliyorlar mıydı? Bryce'ın ona nasıl yardım ettiğini, onunla işbirliği yaptığını biliyorlar mıydı? Herhalde bilselerdi hepsi ölmüş olurdu.

"Ve kızımın eşi ve hayat arkadaşı Hunt Athalar'ı takdim ederim" diyordu Güz Kralı sert bir sesle, hoşnutsuzluğu açıkça belliydi. Bryce'ı çok rahat öldürebilirdi. Tabii Cormac ondan önce davranmazsa.

Ama Fey yasalarına göre Bryce artık Hunt'ın malıydı. Birkaç dakika içinde hem Başmelekler hem de Asteriler tarafından tanınmıştı. Bu Hunt'ı rahatsız ettiyse bile, yeni unvanı ya da karşısındaki varlıklar canını sıktıysa bile, kanatları Bryce'ın sırtına değerek eğilip selam verirken hiç belli etmiyordu. "Asterilere selam olsun."

"Kalkın" dedi Asteriler, Bryce, Hunt ve Güz Kralı doğruldu. Çok sayıda göz üzerlerine dikilmişti. Bu salonda da, Sonsuz Şehir'in o odasında da. Bilhassa Rigelus'un gözleri Bryce'ı delip geçiyordu. Rigelus hafifçe gülümsedi. Haftalardır yaptığı her şeyi biliyormuş gibi. Her isyancı faaliyetini, her asice düşüncesini.

Bryce bakışlarını yere indirdiği için kendinden nefret etti. Hunt'ın Rigelus'u bakışlarıyla alt ettiğini bilse de.

Ama Asterilerin Parlak Eli, "Bu akşam ne çok mutlu evlilik haberi var" dedi. "Hepinizin eğlenceye katılmasını diliyoruz. Gidin ve Ölüm Günü'nü huzur içinde kutlayın."

Herkes yine eğilerek selam verdi, ekran kardı. Çok sayıda kişi şimdiye dek nefeslerini tutmuşlar gibi inildedi.

Işıklar yanarken birkaç saniye kimse konuşmadı. Sonra orkestra biraz bozuk bir tempoyla yeniden çalmaya başladı, müzisyenlerin kendine gelmesi biraz zaman almış gibiydi. Yerlerine oturan Başmelekler bile solgun görünüyordu.

Bryce babasına döndü. Güz Kralı başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Seni küçük sürtük" dedi.

Bryce kocaman sırıttı. "Aslında 'Seni küçük sürtük *Majesteleri*' demen gerekirdi." Sonra yürüyüp kalabalığa karıştı. Hunt'ın kra-

la bakıp sırıtırken *En ufak hareketinde seni küle çeviririm* der gibi göz kırptığı gözünden kaçmamıştı.

Ama dans pistinin kenarında durduğunda kendini toplamak için birkaç derin nefes alması gerekti.

"İyi misin?" dedi Hunt omzunu tutarak.

"Evet Majesteleri" diye mırıldandı Bryce.

Hunt kıkırdadıktan sonra kulağına eğilip fısıldadı, "Bunu bana sadece yatakta söylediğini sanıyordum Quinlan." Gerçekten öyleydi. Geçen akşam Hunt içine girerken *Sen benim prensimsin* demişti soluk soluğa.

Bryce Hunt'a yaslanıp Asterilerden kalan son buzları da üzerinden attı. "Başardığımıza inanamıyorum."

Hunt alçak sesle güldü. "Bedelini ağır ödeyeceğiz." Ödetecek olan da babasıydı tabii. Ama bu akşam hiçbir şey yapamazdı. Burada, bu kadar insanın önünde bir şey yapması mümkün değildi.

"Dans edelim mi?" dedi Bryce.

Hunt bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Dans etmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Ama... dans etmeyeli uzun zaman oldu."

Herhalde en son Shahar'la dans etmişti. Bryce parmaklarını Hunt'ınkilere doladı. "Benimle dans et."

İlk adımlar tutuk ve kararsızdı. Hunt kolunu Bryce'ın beline dolayıp, diğer eliyle de elini tutarak onunla orkestranın çaldığı hoş balad eşliğinde dans etmeye koyuldu. Bu kadar çok kişi onları izlerken ritimlerini bulmaları biraz zor olmuştu.

Hunt mırıldandı. "Sadece bana bak, diğerlerini siktir et."

Gözleri arzu ve sevinçle parlıyordu, bir de kendine özgü o kıvılcımla. Bryce'ın göğsündeki yıldız ışık saçmaya başlayınca iyice ortaya çıktı. Biri hafif bir çığlık attı ama Bryce gözlerini Hunt'tan ayırmadı. Hunt yeniden gülümsedi.

Önemli olan tek şey buydu, bu gülümseme. Rahat tavırlarla dansa devam ettiler, Hunt elinden tutup döndürürken Bryce da ona gülümsedi.

Hunt'ın kollarında savruluyordu ve Hunt onu döndürürken tek bir yanlış adım bile atmıyordu. Bryce Ruhn ve Hypaxia'nın, Celes-

tina ve Ephraim'in de dans ettiğinin, Baxian ve Naomi'nin –şimdi Isaiah da onlara katılmıştı– kapıda nöbet tuttuğunun belli belirsiz farkındaydı ama gözlerini Hunt'tan alamıyordu.

Hunt dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bütün evren bu öpücükle eriyip yok oldu. Sadece ikisi vardı, sadece ikisi olacaktı, ruhları birbirine karışarak dans eden ikisi. "Başıma gelen her şey, hepsi seninle tanışmam içinmiş Quinlan. Burada seninle olabilmek için. Ben seninim. Sonsuza dek."

Bryce'ın boğazı tıkandı, göğsündeki yıldız ışık saçarak küçük bir ay gibi bütün limonluğu aydınlatıyordu. Bryce da Hunt'ı öptü, kimin gördüğü umurunda değildi, umursadığı tek şey Hunt'ın yanında olmasıydı.

"Her şeyimle seninim" dedi Hunt'ı dudaklarından öperken.

Hypaxia Ruhn'la dans ederken aklı başka yerde gibiydi; Ruhn birbirlerine baygın gözlerle bakan Hunt ve Bryce'a bakmamaya çalışıyordu. Arkalarından yapılan yorumları duymamaya çalışıyordu.

Umbra Mortis Fey Prensi oluyor ha. Ne rezalet. Ruhn'ın kulağına maskelerinin arkasına sığınarak rahatça konuşmaya cüret eden Fey ağızlardan çıkan iftira ve iğrençlikler çalınıyordu. Oysa maskeler kokularını gizleyemezdi. Ruhn her birinin kim olduğunu anlıyordu.

Athalar yasaya göre artık onun kardeşiydi. Ve Ruhn insanların ailesi hakkında atıp tutmasına katlanamazdı. Sevdiği insanlar hakkında.

Cormac çoktan gitmişti, bir gölgeye sıvışıp ışınlanmıştı. Neyse ki zihni Bryce'ın küçük sürpriziyle meşgul olduğundan Geyik'in karşısına çıkmaya kalkmamıştı. Ruhn sıvıştığı için kuzenini suçlayamazdı. Bryce'ın oyunundan sonra Fey aileleri kızlarını takdim etmek için Cormac'ın başına üşüşecekti nasıl olsa. Flynn'in anne babası –keskin bakışlı Sathia'yla birlikte– Avallen Prensi'ni bulmak için balo salonunu tarıyordu.

Ruhn bu beyhude arama çalışmasına gülmemek için kendini zor tutarak partnerine odaklandı. Hypaxia kalabalığı gözden geçiriyordu.

Ruhn'ın kalbi tekler gibi oldu. Sessizce sordu: "Birini mi arıyorsun?"

Hypaxia hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Kız kardeşimi. Geyik'i."

Ruhn'ın göğsü gevşedi. "Platformun dibinde. Pollux'un yanında duruyor."

Hypaxia bir sonraki dönüşlerinde oraya bir göz attı. Geyik ve Çekiç yan yana duruyordu; ikisi de mat siyah maskeler takmışlardı, melek altın işlemeli beyaz imparatorluk üniformasını giymişti. Geyik'in altın sarısı parlak elbisesi kalçalarını sıkıca sararak yere dökülüyordu. Sarı saçları yukarıdan toplanmıştı ve bu defa boynunu süsleyen gümüş gerdanlığı yoktu. Sadece omuzlarına değen uzun altın küpeler takmıştı.

"Güzel bir çift olmuşlar" diye mırıldandı Hypaxia. "İçten ne kadar canavarlarsa dıştan o kadar hoş görünüyorlar."

Ruhn homurdandı. "Evet."

Hypaxia dudağını ısırdı. "Onunla konuşmak için bu akşamı bekliyordum."

Ruhn Hypaxia'nın yüzünü inceledi. "Seninle gelmemi ister misin?" Bu teklifi yapması gerekiyordu.

"Sence... kötü bir tepki mi verir?"

"Geyik rezalet çıkarmayacak kadar zekidir. Zaten bu tür şeyler yapacak biri olduğunu sanmıyorum. Babamla aynı kumaştan biçilmiş. En kötü ihtimalle seni görmezden gelir."

Hypaxia Ruhn'ın kollarında kaskatı kesildi. "Sanırım haklısın. Bir an önce bu görüşmeyi aradan çıkarmak istiyorum. Yoksa bunu düşünmekten gecemin kalanı da berbat olacak."

"Onunla neden görüşmek istiyorsun ki?"

"Çünkü o benim kardeşim. Ve şimdiye dek onunla hiç konuşmadım. Yüz yüze bile gelmedim."

"Bryce'ı öğrendiğimde ben de böyle hissetmiştim."

Hypaxia dalgın dalgın başını salladı, gözleri yeniden salonda dolaştı. "Benimle gelmende sakınca olmadığına emin misin?"

Ruhn limonluğun arka tarafındaki devasa saate baktı. On bir eli. Zamanı vardı. Birkaç dakika. Zaten kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. "Emin olmasam teklif etmezdim."

Dans pistinden ayrıldılar, kardeşine doğru yürürken kala-

halk ikiye ayrılıp güzel kraliçeye yol açıyordu. Geyik gülümsemeden yaklaşmakta olan Hypaxia'ya bakıyordu. Pollux ise önce Hypaxia'ya sonra da Ruhn'a bakıp sırıttı.

Hypaxia, hakkını vermek gerekirdi, kız kardeşinin önünde dururken sırtını dikleştirdi. "Lidia."

Geyik'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Hypaxia." Alçak ve pürüzsüz bir sesle konuşuyordu. Kraliçenin unvanını kullanmaması apaçık bir saygısızlık gösterisiydi. Selam vermemesi de öyle.

"Seni resmi olarak selamlamak istedim" dedi Hypaxia. Sonra ekledi: "Kardeşim."

"İşe bak, şimdiye dek kimse bana böyle hitap etmemişti" dedi Lidia.

Pollux dudak bükerek güldü. Ruhn tehdit eder gibi dişlerini gösterdi, karşılığında da alaycı bir gülümsemeyle karşılaştı.

Hypaxia bir denemede daha bulundu. "Bu ikimizin de daha sık duymasını umut ettiğim bir isim."

Maskeyle bile Geyik'in güzel yüzünde bir gram iyilik ya da sıcaklık belirmedi. "Olabilir" dedikten sonra gözlerini yeniden kalabalığa dikti. Sıkılmış ve lakayt bir hali vardı. Bir baştan savma, bir hakaretti bu.

Ruhn saate baktı. Gitmesi gerekiyordu. Yavaşça bahçe kapısına yaklaşıp dışarı sıvışacaktı. Ama Hypaxia'yı kız kardeşinin karşısında yalnız bırakamazdı.

"Lunathion'da iyi vakit geçiriyor musun?" dedi Hypaxia.

"Hayır" dedi Geyik ağırdan alarak. "Çok sıkıcı ve avam bir şehir."

Çekiç kıs kıs güldü. Hypaxia ona dönüp hayrete düşürecek kadar otoriter bir sesle, "Git başka yerde bekle" dedi.

Pollux'un gözlerinden kıvılcımlar çıktı. "Sen bana emir veremezsin."

Ama Geyik sakin, şaşkın bakışlarını Çekiç'e çevirdi. "Bize bir dakika izin ver Pollux."

Çekiç pis pis Hypaxia'ya baktı ama cadı kraliçe yüzyıllardır yolunu katliamlarla çizmiş olan bu erkeğin karşısında boyun eğmedi.

Ruhn da bunu fırsat bilip Hypaxia'ya, "Ben de ikinizi yalnız bırakayım" dedi.

Kraliçe itiraz etmeye fırsat bulamadan kalabalığın içine daldı. Hypaxia'yı bıraktığı için pisliğin tekiydi ama...

Kimsenin gözüne çarpmadan batı kapısına doğru yürüdü. Kapıdan dışarı süzülüp beş basamağı inerek çakıllığa vardı. Limonluğun ışıklarının erişemediği gölgelerin içinde şırıldayan fıskiyeye yürüdü, kalbi deli gibi çarparak fıskiyeye yaslandı.

İki dakika geçmişti. Gün gelecek miydi?

Kendini yavaş yavaş nefes alıp vermeye zorlayarak kapıya baktı.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Lanet olsun, az önce Geyik ve Çekiç'le konuşuyordu. Burası düşmanlarla doluydu, öğrenirlerse onu da Gün'ü de öldürürlerdi. Neden Gün'ü böyle tehlikeye atmıştı?

"Birini mi arıyorsun?" diye mırıldandı bir dişi.

Ruhn hızla döndü, karşısındaki maskeli kişiyi görünce dünyası başına yıkılır gibi oldu.

Fıskiyenin az ilerisideki gölgelerin içinde Harpy duruyordu. Birini bekliyormuş gibi.

60

Ruhn karanlıkta karşısındaki yüzü inceledi. Harpy olamazdı.

Lanet olası *Harpy* mi? Harpy'nin koyu renk saçlarına, ince uzun bedenine, alaycı dudaklarına baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Harpy yaklaşarak, koyu renk kanatları geceden bile siyahtı.

Ruhn kendini nefes almaya zorladı. "Gün?" diye sordu sessizce.

Harpy gözlerini kırpıştırdı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Ruhn'ın soluğu birden sel gibi boşalıverdi. Tanrılara şükür o değildi ama Harpy buradaysa ve Ajan Günışığı az sonra ortaya çıkacaksa... Harpy ve Geyik o gün bardaydılar ama Harpy'yi ondan beridir görmemişti. Ve evet, fıskiyenin yanında biriyle buluşmak *isyancılarla işbirliği* yapmak anlamına gelmiyordı ama Harpy ondan, ya da her kim ise Günışığı'ndan, şüpheleniyorsa ve buluştuklarını görürse...

Ruhn'ın buradan uzaklaşması gerekiyordu. Limonluğa geri dönmeli ve Gün'ü tehlikeye atmamalıydı.

Ne kadar da aptaldı.

"İyi eğlenceler" dedi Ruhn Harpy'ye.

"Bahçede benden öpücük çalmayacak mısın?" diye alay etti Harpy, Ruhn basamakları hızla çıkarken.

Gün'e sonra açıklardı. Saat on ikiyi iki geçiyordu... Gün gelmemişti. Belki de bahçede kimin olduğunu görmüş ve ortaya çıkmamaya karar vermişti.

Belki basamakların tepesindeki gölgelerden kimin baktığını da görmüştü.

Geyik'in altın rengi gözleri karanlıkta maskesinin altından parıldıyordu. Demek onu takip etmişti. *Kahretsin.* Biriyle buluşmak için sıvıştığından mı şüphelenmişti? Ruhn'ın bildiği kadarıyla Geyik Ydra'da olanlar hakkında kimseye tek kelime etmemişti, bunun nedeni daha büyük bir mükafat için peşlerine düşmek istemesi miydi?

Bir casus avcısının elde edebileceği en büyük mükafat için. Ajan Günışığı.

Ruhn yanından geçerken gözlerini Geyik'e dikti. Geyik dingin bir kayıtsızlıkla bakıyordu.

Partinin gürültüsüne ve sıcağına girerken Ruhn yakasını çekiştirdi. Neredeyse Geyik ve Harpy tarafından yakalanıyordu... üstelik Gün'ü de yakalatacaktı.

Kimseyle vedalaşmadan partiden sıvıştı.

Hunt dilini Bryce'ın boynunda kaydırdı, iniltisi duyulmasın diye bir elini ağzına kapatırken onu karanlık koridora doğru çekti. "Bizi bulsunlar mı istiyorsun?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Artık resmiyet kazandık. Umurumda değil." Ama vestiyer odasının tokmağını bir türlü çeviremiyordu. Arkasında durmakta olan Hunt dudaklarını boynuna yapıştırmıştı, Bryce kıçını sızlayan sikine bastırırken o da kendi iniltisini bastırmaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra vestiyer odasında olacaklardı. Ondan birkaç saniye sonra da Hunt sikini köküne kadar Bryce'ın içine sokmayı planlıyordu.

Hunt, Baxian ve Naomi'nin bu koridora tuvalete gitmek için girmediklerinin farkında olduğunu biliyordu ama kapıda bekleyen melekler onlara bakıp sırıtmakla yetinmişti.

"Kilitli" diye söylendi Bryce, Hunt dudaklarını Bryce'ın sıcak teninden ayırmadan hafifçe güldü.

"Neyse ki yanında iriyarı ve güçlü bir alfagöt var Quinlan" dedi Bryce'ı bırakarak. Tanrılar aşkına, biri koridora girip pantolonunu görse az sonra olacakları anlardı. Hunt üç dans boyunca zor

dayanmış, sonra da Bryce'la birlikte sıvışmıştı. Az sonra partiye döneceklerdi. Şöyle güzel, sağlam bir seksten sonra.

Kendine asla Prens Hunt demeyecekti ama buna değmişti. İki hafta önce Bryce'ın yaptığı ve dahil olmasını isteyerek onu onurlandırdığı delice plan işe yaramıştı.

Hunt dişlerini Bryce'ın boynunda gezdirdikten sonra onu bir adım geri çekti. Bryce hafifçe solurken şeytanca sırıttı, yüzü Hunt'ın sikini içine alma arzusuyla kıpkırmızıydı.

"İzle de öğren tatlım" dedi Hunt, sonra da omzuyla kapıya yüklendi.

Kilit paramparça oldu, Hunt hiç beklemeden Bryce'ı içeri çekti. Bryce kollarını Hunt'ın boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. Hunt tam Bryce'ın bir bacağını beline dolayıp onu yukarı kaldırmaya hazırlanıyordu ki...

Şaşkınlık dolu bir çığlık onu durdurdu.

Hunt hızla arkasına dönerken zihni sezgileriyle eşleşmeye çalışıyordu.

Ama işte oradaydı. Oradaydılar.

Celestina'nın elbisesi aşağı indirilmişti, dolgun yuvarlak memelerinden biri ortadaydı. Az önce biri onu yalıyormuş gibi parlıyordu.

Ama Başmelek'in önünde, Hunt'la dişi arasında duran kişi Ephraim değildi. Kendi kıyafetleri de çarpılmış, saçları dağılmış, dudakları şişmiş olan kişi Ephraim değildi.

Hypaxia'ydı.

Hunt ne diyeceğini bilemiyordu.

Bryce hafifçe öksürerek Hunt'ın önüne geçip ereksiyonunu gözlerden gizledi. "Sanırım kilitli kapı *dolu* anlamına geliyor, ha?"

Hypaxia ve Celestina özenle yapılmış saçları yarı dağılmış vaziyette onlara bakakalmışlardı.

Hunt yavaşça kapıyı kapattı. Ellerini havaya kaldırdı. Çünkü Celestina'nın etrafında hafif bir güç parıltısı oluşmaya başlamıştı. Bir Başmelek'in düşmana çullanmaya hazırlanan gazabı.

Hunt kendi şimşeğinin de karşılık vermek ister gibi harekete

geçmesine engel olamadı, şimşeğin yakıcı sıcaklığı bedeninde dolaşıyordu. Celestina saldırmaya kalkarsa icabına bakacaktı.

Bryce yaklaşmakta olan fırtınayı sezmiş gibi soluk soluğa Hypaxia'ya döndü. "Ben, şey, daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım."

Hypaxia Vali'ye baktı, Vali'nin gözleri beyaza dönmüştü ve güçle parlıyordu, sonra lakayt bir tavır takınmaya çalışarak, "Ben de" dedi.

İçeri girip çıkmanın tek yolu Hunt'ın arkasındaki kapıydı. Tabii Celestina binanın tepesini olduğu gibi havaya uçurmazsa. Hunt bir elini Bryce'ın omzuna koydu.

Ama eşi neşeli bir tavırla, "Açıklık getirmek gerekirse kimseye bir şey söylemeyeceğiz" dedi.

Hypaxia ağır ağır başını salladı. "Teşekkür ederiz." Başmelek'e bir göz attı... sevgilisine. "Celestina."

Vali bakışlarını Hunt'tan ayırmadı. En ufak bir yanlışında onu öldürecekti. İki saniye içinde. Ama Hunt sırıttı. Öldürmeyi *denesindi* bakalım. "Dudaklarım mühürlü."

Celestina'nın kanatlarından ışık saçılmaya başladı, o kadar güçlü bir ışıktı ki vestiyer olduğu gibi aydınlandı. "Sevdiğim kişiyi tehlikeye atarsın" dedi Celestina, sesi güçle yankılanıyordu. "Ephraim kendisine ait gördüğü kişiye el uzattığı için onu öldürür. Ya da mesaj vermek amacıyla Asteriler öldürür."

Bryce ellerini havada tutuyordu. "Asteriler muhtemelen beni de öldürecek." Hunt başını hızla ona çevirdi. Bunu yapamazdı... Ama Bryce, "Senden hoşlandım" deyince Hunt isyancılarla birlikte yaptıklarını anlatmadığı için rahat bir nefes aldı. "Bence bu şehir için bir şanssın. Ephraim ve ezik grubundan ise pek hayır gelmez ama Ephraim gittikten sonra Lunathion'u daha da muhteşem bir yer haline getireceğini düşünüyorum." Hunt hayret dolu gözlerle ona baktı. Bryce omuz silkti. Bakışları Celestina'nın bakışlarıyla buluştu. Yıldızı parlamaya başladı.

Güç güce karşı. Dişi dişiye karşı. Vali Prenses'e... *Prenses* sözü Bryce'ın yüzünde beliren ifadeye, tavırlarındaki değişime hiç uymuyordu.

Hunt'ın dilinin ucuna başka bir kelime geldi ama Hunt kelimenin tam olarak şekillenmesine izin vermedi, bu kelimenin hangi korkunç anlamlara gelebileceğini düşünmek istemiyordu.

Bryce o prensesten-öte tavrıyla, "Seni alt etmek için bir planım yok. İkiniz için de yok" dedi. Hypaxia'ya döndü, Hypaxia da aynı prensesten-öte bakışlarla gözlerini Bryce'a dikmişti. "Biz müttefikiz. Sadece politik anlamda değil... boktan, zor seçimler yapmak zorunda kalmış dişiler olarak da. Güçlü erkeklerin bizi sadece üreme aracı olarak gördüğü bir dünyada yaşayan dişiler." Hypaxia yeniden başını salladı ama Celestina Bryce'a bakmaya devam ediyordu. Saldıracağı anı kollayan bir yırtıcı gibi.

Hunt gücünü yeniden topladı. Bryce devam etti: "Ben kimsenin damızlık kısrağı değilim. Bu salakla bir kumar oynadım" –başparmağıyla Hunt'ı gösterdi, Hunt aval aval ona baktı– "ve neyse ki karşılığını aldım. Ve sadece şunu söylemek istiyorum" –yutkundu– "siz ikiniz Ephraim ve Ruhn'ı boşverip birbirinizle bir kumar oynamak istiyorsanız sizinleyim. Asterilere karşı gelmemiz gerekecek ama... bu akşam yaptığıma bakın. Elimden ne gelirse yapmaya ne kadar nüfuzum varsa yardım için kullanmaya hazırım. Ama önce bu dolaptan tek parça halinde bir çıkalım."

İçeri bir sessizlik çöktü.

Ve yavaş yavaş, güneşin batışı gibi, Başmelek'in gücü azalmaya başladı, sonunda sadece silueti güçle ışıldar oldu. Hypaxia güvende olduklarını göstermek ister gibi elini sevgilisinin omzuna koydu.

Celestina güzel elbisesini düzeltmeye koyuldu. "Başka seçeneğimiz olmadığından değildi. Güz Kralı gelip oğluyla evlenmesini istediğinde kabul etmesi için Hypaxia'yı cesaretlendiren bendim. Ama kimi seveceğim, kiminle evleneceğim... bunlar bir Başmelek olarak benim verebileceğim kararlar değil."

Hunt homurdandı. "O duyguyu iyi bilirim." Kaşlarını kaldırmış olan Celestina'ya bakarak bileğindeki damgalı dövmeyi gösterdi. "Köleydim, hatırladın mı?"

"Belki de Vali ve köle olmak arasında çok ince bir çizgi vardır" dedi Hypaxia dalgın dalgın.

"Hypaxia'nın belki politik sebepler yüzünden prensle evlenebileceğini, belli bir zaman geçtikten sonra da... ilişkimize devam edebileceğimizi düşündüm. Ama sonra Asteriler Ephraim'le evlenmemi emredince evet demekten başka çarem olmadığını anladım."

Bryce sessizce sordu: "Peki, Ephraim..."

"Evlenmeyi kabul ettim" dedi Vali ciddi bir sesle. "Ama keyif aldığımı söyleyemem." Hypaxia onu yanağından öptü.

Demek Celestina'nın Ephraim'le ilk gecesinden önce o kadar huzursuz görünmesinin nedeni buydu, sonrasında da kaygılı... çünkü kalbi bir başkasındaydı.

Bryce dişilere döndü. "Siz saklı tutmak istediğiniz müddetçe bundan kimseye tek söz etmeyeceğiz. Söz veriyorum."

İki dişi de baş sallayınca Hunt'a Bryce güvenlerini kazanmış gibi geldi... herkesin koşulsuz güvenebileceği birine dönüşmüş gibi.

Gerçekten prensesten-öte birine.

Hunt eşine gülümseyerek, "Eh, gitsek iyi olur herhalde" dedi. "Biri bizi burada bulup hayatımın gecesini geçirdiğimi sanmadan önce." Hypaxia ve Bryce kahkaha attı ama Celestina'nın dudaklarında zoraki bir gülümseme vardı.

Bryce da bunu fark etmiş gibiydi, cadı kraliçenin koluna girip onu kapıya doğru götürürken mırıldandı, "Hadi bu akşamın Güz Kralı'nı nasıl deliye döndüreceğini ve bunun ne kadar harika olacağını konuşalım" dedi kapıdan çıkarlarken; böylece Hunt ve Celestina yalnız kalmıştı.

Başmelek Hunt'ı süzüyordu. Hunt kımıldamaya cesaret edemedi.

"Demek gerçekten prens oldun" dedi Celestina.

Hunt gözlerini kırpıştırdı. "Şey, galiba."

Vali yanından geçip sevgilisinin az önce dışarı çıktığı kapıya yöneldi. "Biliyorsun ki prens olmakla köle olmak arasında da ince bir çizgi var."

Hunt'ın göğsü sıkıştı. "Biliyorum."

"Öyleyse neden bu yükü kabulleniyorsun?" diye sordu Celestina durarak.

Bryce kol kola yürürlerken cadı kraliçeyle son derece samimi görünüyordu. "Bryce buna değer de ondan."

Ama Celestina ciddi bir yüzle, "Aşk bir tuzaktır Hunt" dedi. Başını iki yana sallarken düşüncelere dalmış gibiydi. "Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir tuzak."

"Kurtulmak mı *istiyorsun*?"

Başmelek koridora çıktı, kanatları geriye kalan bir güç kırıntısıyla hâlâ hafifçe parlıyordu. "Hem de her gün."

Gece ilerlerken Tharion saatine –büyükbabasının liseden mezun olduğunda hediye ettiği su geçirmez saate– bakmamaya çalışıyordu. Bryce'ın nişan darbesinin yarattığı beş dakikalık eğlenceden sonra yine sıkılıp sabırsızlanmaya başlamıştı.

Burada olmanın, Nehir Kraliçesi'nin neşe ve mutlulukla ışıldayan kızına eşlik etmenin bir onur olduğunu biliyordu. Ama bunu aldığı emir gereği yapıyorken kendini ayrıcalıklıymış gibi hissetmesi zordu.

Tharion güneş batarken giyinip kuşanmış olarak rıhtımdaki Nehir Kapısı'nın yanında beklemişti. Nehir Kraliçesi'nin kızı bembeyaz kuğuların çektiği açık renk meşeden bir kayıkla sislerin arasından çıkmıştı. Sobeklerin kayığın on beş metre ilerisinde gezindiği Tharion'ın gözünden kaçmamıştı. Kraliçelerinin biricik kızına bu yolculukta bekçilik yapıyorlardı.

"Ne kadar güzel değil mi?" diyordu kız bu akşam ellinci kez, ışıklara ve dans eden çiftlere bakarak içini çekiyordu.

Tharion şampanyanın kalanını kafasına dikti. *Bir kadeh şarap içebilir* diye yazmıştı kızın annesi susamuruyla gönderdiği mektupta. *Ve saat birde evde olması gerek.*

Tharion sonunda saatine bir göz attı. On ikiyi yirmi geçiyordu. On beş dakika sonra onu kapıdan çıkaracaktı. Kadehini geçmekte olan garsona verirken kızın yüzünü astığını gördü.

Kıza kibarca gülümsedi ama Nehir Kraliçesi'nin kızı, "Hiç de eğleniyor gibi görünmüyorsun" dedi.

"Eğleniyorum" dedi Tharion, kızın elini tutup eklemlerinin üstüne bir öpücük kondurarak.

"Arkadaşların gelip bizimle konuşmuyor."

Eh, Bryce ve Hunt'ı bir yerlere sıvışırken gördüğü düşünülürse

buna şaşmamak gerekti. Ithan kapıda Naomi Boreas ve Zebani'yle sohbet ediyordu ve diğerleri... Ruhn ve Cormac gitmişti. Hypaxia da ortalarda yoktu.

Gerçi cadı kraliçe gelip onlarla konuşmuştu. Tharion konuşma boyunca kraliçenin gözlerine bakmakta zorlanmıştı, kraliçe kendini bu dişiye bağlayacak kadar aptal olduğunu anlamıştı elbette. Ama Hypaxia Nehir Kraliçesi'nin kızına kibar davranmış, kız da gülümseyip durmuştu. Tharion ona Pax demeye cesaret edememişti.

"Arkadaşlarımın davetlilerle ilgilenmesi gerekiyor."

"Ya." Nehir Kraliçesi'nin kızı çiftlerin dans ederek yanlarından geçtiği pistin kenarında sessizliğe gömüldü. Belki de şampanya yüzündendi ama Tharion ona dikkatle baktı: Koyu renk gözleri özlemle ve sessiz bir mutlulukla doluydu; her yerinden enerji taşıyordu, sanki yalnızca bu geceliğine ölümlü formuna dönüştürülmüş bir yaratıktı ve saat biri vurduğu anda nehir alüvyonlarına dönüşüp yok olacaktı.

Tharion'ın da kızın annesinden aşağı kalır yanı var mıydı? On yıldır bu kızı kandırıyordu. İçinden eğlenmek gelmediği için bu gece onu da eğlenceden alıkoyuyordu.

Kız bakışlarının ağırlığını hissetmiş olmalıydı ki ona döndü. Tharion ona bir kez daha kibarca gülümsedikten sonra arkalarındaki gölgelerin içinde gezinen korumalardan birine döndü. "Hey Tritus, bu dansı sen devralır mısın?"

Koruma bir Tharion'a bir Nehir Kraliçesi'nin kızına baktı ama Tharion kaşlarını yukarı kaldırmış olan kıza bakıp gülümsedi. "Hadi git dans et" dedi. "Hemen döneceğim." İtiraz etmesine meydan vermeden kızı korumaya teslim etti, koruma kolunu kıza uzatırken kıpkırmızı kesildi.

Tharion arkasına bakmadan kalabalığa karışırken bu yüzden başının nasıl bir belaya gireceğini düşünüyordu. Ama... bu yüzden derisi soyulacak olsa bile Nehir Kraliçesi'nin kızını daha fazla kandırmayacaktı.

Kalabalığı geçtikten sonra durup arkasına dönerek dans eden korumaya ve kıza baktı, ikisi de gülümsüyordu. Mutluydular.

Güzel. Kız bunu hak ediyordu. Annesi şirretin teki de olsa onu mutlu edecek birini hak ediyordu.

Tharion en yakındaki bara gitti, tam bir viski sipariş edecekken tezgâha yaslanmış olan kıvrımlı vücut hatlarına sahip dişiyi fark etti –kokusuna bakılırsa bir leopar şekil değiştirendi.

Güzel bir kıç asla dikkatinden kaçmazdı ve bu dişi... kesinlikle muhteşemdi.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordu Tharion dişiye göz kırparak. Leopar başını Tharion'a çevirdi, açık kahverengi teni yumuşak ışıkların altında parlıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin ve dolgun dudaklarının üstündeki gür kirpiklerle çevrilmiş gözleri harikuladeydi, altın-kahverengi saçları kalp şeklindeki yüzünü yumuşak dalgalar halinde çevreliyordu. Bir film yıldızı gibi rahat ve zarif hareketleri vardı. Burada olacak kadar önemli biriyse zaten muhtemelen film yıldızıydı. O dolgun dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tavlama yöntemin bu mu?"

Tharion bu şehvetli ses tonunu tanıyordu. Viskisini ısmarlayıp yabancıya döndü. "Öyle olsun ister misin?"

61

"İyi misin?" diye sordu Ithan Hypaxia'ya, saat neredeyse sabahın üç buçuğuydu. Hypaxia karnının ağrıdığını söyleyerek yirmi dakika kadar partiden ayrılmış, sonra beti benzi atmış bir halde geri dönmüştü.

Cadı kraliçe siyah bir saç buklesini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra az önce elbisesinin üstüne geçirdiği siyah cüppesinin eteklerini düzeltti. Şehrin dışında tepelere sokulmuş zeytinliğin küçük açıklığında oldukları halde eğlence sesleri onlara kadar ulaşıyordu: gümbürdeyen bas, yanıp sönen ışıklar. Tüm bunlar etrafında fısıldayan yapraklardan, kuru topraktan, gümüş rengi kubbenin üstünde parlayan yıldızlardan çok uzaktaydı.

Burası pek çok gücün bu gece bir araya geldiği o ışıltılı partiden uzakta bambaşka bir dünyaydı. Bryce'ın Güz Kralı'na üstünlük sağladığı ve Hunt'ı prensi olarak ilan ettiği partiden. Ithan o an ne düşüneceğini bilememişti.

Bu gece Sabine ve Amelie'den uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Neyse ki Asterilerin konuşmasına kadar kalmış, sonra da partiden ayrılmışlardı. Bu yüzden duyduğu rahatlamadan dolayı kendinden nefret ediyordu. Lider partiye katılmamıştı, bu tür eğlencelerden genelde uzak dururdu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Ithan Hypaxia'nın yere dizdiği yedi mumu işaret ederek. "Mumları yakıp bekliyor muyuz?"

Hypaxia uzun bir hançer çıkardı. "Pek sayılmaz." Bıçakla mumların arasına çizgiler çizerken Ithan bir adım geride durdu.

Ithan başını yana eğdi. "Altı köşeli yıldız." İlkbaharda Bryce'ın Kapılar'ın arasına çizdiği yıldız gibiydi, yedinci mum yıldızın merkezini oluşturuyordu.

Hypaxia, "Bu dengenin sembolü" diyerek bir adım geri çekildi ama hançeri hâlâ elinde tutuyordu. Böğürtlenli tacı içten yanan bir ışıkla parlıyor gibiydi. "Kesişen iki üçgen. Erkek ve dişi, karanlık ve aydınlık, yukarı ve aşağı... ve buluştukları yerde bulunan güç." Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Gücümü odaklayacağım yer o denge noktası." Daireyi işaret etti. "Ne görürsen gör, ne duyarsan duy mumların bu tarafında kal."

Ithan'ın sırtından bir ürperti geçti, yine de içi rahatlamıştı. Eğer Connor'la konuşabilirse... Neler söyleyeceğini defalarca düşünmüştü ama şu anda hiçbirini hatırlayamıyordu.

Hypaxia Ithan'ın gözlerinden ne düşündüğünü anlayınca yüzü yeniden ciddileşti.

Ama pazarlık pazarlıktı. Hypaxia iki kolunu da havaya kaldırdı, hançeri havada tutarak ilahi söylemeye başladı.

Gün köprünün diğer ucunda belirdi ve orada kaldı; Ruhn'a yaklaşmak istemiyordu sanki.

Ruhn kanepesinde oturuyordu, kollarını dizlerine yaslamıştı. Saatler önce bahçede olanlardan ötürü serseme dönmüştü. Bedeninin uykuya dalmasına bile şaşırmıştı.

Gün'e doğru koştu. "Seni tehlikeye attığım için özür dilerim."

Gün hiçbir şey söylemedi. Sadece alevler içinde orada durdu.

Ruhn bir kez daha denedi. "Gerçekten... aptalca bir fikirdi. Eğer geldiysen ve beni orada bulamadıysan özür dilerim. Bahçeye çıktım ama Harpy ve Geyik peşimden geldi, ben de belki de benden şüphelendiklerini düşündüm ya da bilmiyorum ama ben... Çok özür dilerim Gün."

"Oradaydım" dedi Gün sessizce.

"Ne?"

"Seni gördüm." Gün Ruhn'a doğru yürüdü. "Tehlikeyi de gördüm. Ve uzak durdum."

"Neredeydin? Bahçede mi?"

Gün yaklaştı. "Seni gördüm" dedi tekrar. Sanki hâlâ o anın etkisindeydi.

"Demek geldin." Ruhn başını iki yana salladı. "Gelmemiş olabilirsin diye düşünmüştüm, plan yaptıktan sonra bir daha konuşmamıştık, ben de o yüzden..."

"Ruhn." Adını Gün'ün dudaklarından duymak Ruhn'ı sarstı.

"Kim olduğumu biliyorsun" dedi ürpererek.

"Evet."

"Adımı bir daha söyle."

Gün biraz daha yaklaştı. "Ruhn." Alevler aralanınca Ruhn bir gülümseme görür gibi oldu.

"Hâlâ şehirde misin? Bir yerde buluşabilir miyiz?" Gecenin bir yarısıydı... ama ekinokstu. İnsanlar sabaha kadar eğlenecekti. Ama maskeli olacaklardı, Ruhn ve Gün de göze batmadan görüşebilirdi.

"Hayır." Gün'ün sesi duygudan yoksundu. "Şehirden ayrıldım."

"Yalancı. Neredesin söylesene."

"Bu akşam hiçbir şey öğrenmedin mi? Felakete ne kadar yaklaştığımızı görmedin mi? Asterilerin hizmetkârları her yerde. Tek yanlışımızda, bir anlık dikkatsizliğimizde *öldük* demektir."

Ruhn yutkunurken gırtlağı inip kalktı. "Harpy gölgelerin içinden çıkınca onu sen sandım. Bir an... Bir an panikledim."

Hafif bir kahkaha. "Senin için çok mu korkunç olurdu? O kadar nefret ettiğin biri çıkmam?"

"Alışmam biraz zaman alırdı."

"Demek nasıl biri olduğuma dair beklentilerin var."

"Hayır. Ben sadece... *o* olmanı istemem."

Bir kahkaha daha. "Sen de bir Fey Prensi'sin."

"Bu seni iğrendiriyor mu?"

"İğrendirmeli mi?"

"Beni iğrendiriyor."

"Neden?"

"Çünkü bu unvanı hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Gün dikkatle Ruhn'a baktı. "Güz Kralı senin baban. Sana zarar veren kişi."

"Ta kendisi."

"Kralların yüz karası."

"Kız kardeşimle konuşmalısın. Bence sana bayılır."

"Bryce Quinlan."

Bryce'ın adını biliyor olması Ruhn'ın gerilmesine neden oldu ama bu akşam partide olduğuna göre elbette bilecekti. "Evet. Babamdan benden bile çok nefret eder."

Ama Gün'ün alevleri yatıştı. "Kraliçe Hypaxia'yla nişanlısın."

Ruhn neredeyse bir kahkaha atacaktı ama Gün'ün sesi çok ciddi çıkmıştı. "Karışık mesele."

"Onunla dans ederken pek de karışıkmış gibi görünmüyordu."

"Beni gördün mü?"

"Herkes gördü."

Sesindeki o sert ton... kıskanmış mıydı? "Aldatmayı sevmem" dedi Ruhn dikkatle. "Hypaxia'yla sadece lafta nişanlıyız. Evlenecek miyiz onu bile bilmiyorum. Bana karşı pek ilgisi yok, tıpkı benim de ona olmadığı gibi. Birbirimize hayranlık duyuyoruz ama... hepsi bu."

"Bundan bana ne?"

Ruhn Gün'ü dikkatle süzdükten sonra bir adım yaklaştı, şimdi aralarında bir karış mesafe kalmıştı. "Bu gece seni görmek istedim. Sürekli saate bakıp durdum."

Gün'ün nefesi tıkanır gibi oldu. "Neden?"

"Bunu yapabilmek için." Ruhn Gün'ü çenesinden tutup öptü. Alevlerin altındaki yumuşak, sıcak ağız onun için aralanmıştı.

Alevden parmaklar saçlarına dolanıp onu kendine çekti, Ruhn ince, kıvrımlı bedene sarılarak iri kalçaları okşadı. Gerçekten muhteşemdi.

Dilleri birbirini bulduğunda Gün kollarında titredi. Ama kendini tutamıyormuş, her santimini tanımak, her yerinin tadını almak istiyormuş gibi Ruhn'ın bütün dokunuşlarına karşılık veriyordu.

Gün elini Ruhn'ın çenesinde kaydırdı, parmakları yüzünün şeklini keşfediyordu. Ruhn gözlerini, burnunu, ağzını göstermek için geceye çekilmesini emretti. Neyse ki gece emrine itaat etti. Yüzünü gizleyen alevlerin altından Gün'ün onu izlediğini hissedebiliyordu. Ortaya çıkan yüzünü gördüğünü.

Gün'ün parmakları Ruhn'ın burnunda gezindi. Dudaklarının

kıvrımında. Sonra kendini tamamen vererek Ruhn'ı bir kez daha öptü, Ruhn da kendini bu öpücüğe teslim etti.

"Bana yaşadığımı hatırlatıyorsun" dedi Gün boğuk bir sesle. "Dünyada iyiliğin var olabileceğini hatırlatıyorsun."

Ruhn'ın boğazı tıkandı. "Gün..."

Ama Gün tıslayarak kollarında kaskatı kesildi. Başını çevirip köprünün ucuna doğru baktı.

Hayır. Bir defasında sevişmek için Gün'ü uykusundan çekip alan o erkek...

Gün başını tekrar Ruhn'a çevirdi, alevler dalgalanarak yalvarır gibi bakan ateşten gözleri ortaya çıkardı. "Üzgünüm" diye fısıldadı Gün, sonra da yok oldu.

Sabahın üçünde Bryce'la eve döndüklerinde Hunt hâlâ sarhoştu. Bryce bir elinde topuklu ayakkabılarını taşırken diğeriyle de elbisesinin eteklerini tutuyordu. Ruhn sıvıştıktan kısa süre sonra partiden ayrılıp Eski Meydan'ın merkezindeki ucuz bir bara gitmişler, o kılıkta bilardo oynayıp viski içmişlerdi.

Vestiyerde keşfettikleri şeyden hiç konuşmamışlardı. Daha ne söylenebilirdi ki?

"Zom oldum" dedi Bryce loş daireye girip kanepeye yığılarak.

Hunt kıkırdadı. "Tam prenseslere yaraşır bir durum."

Bryce küpelerini çıkardı, elmasları sahte mücevherlermiş gibi sehpaya attı. Bunu saçındaki toka izledi, tokanın taşları yumuşak ilk ışıkta parlıyordu.

Bacaklarını uzatıp çıplak ayaklarını sehpaya koyarak oynattı. "Bunu bir daha asla yapmayalım."

"Viskiyi mi diyorsun babanı partide alt etmeyi mi?" Hunt papyonunu çekip çıkararak kanepenin yanına gelip Bryce'a baktı.

Bryce bir kahkaha attı. "Partiyi diyorum. Babamı alt etmek ve viski *daima* tekrarlanacak bir aktivite."

Hunt kanatlarına dikkat ederek sehpanın üstüne oturdu. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Evet. Gerçi bir yerine birden çok düşman kazanmaktan daha kötü ne olabilir bilmiyorum." Öyle bir gece geçirmişlerdi ki Aste-

nlerin ortaya çıkışı ancak ufak bir ayrıntı gibi kalmıştı. "Ama sanırım Celestina düşmanımız değil."

Hunt Bryce'ın ayağını tutup tabanını ovmaya başladı. Bryce içini çekerek minderlere gömüldü. Bryce'tan yayılan zevk karşısında Hunt'ın siki hareketlenmeye başladı.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Hunt Bryce'ın ayak kemerine masaj yaparak. "Alfagötlük sayılabilecek bir şey?"

"Ayağımı bu şekilde ovmaya devam ettiğin müddetçe ne istersen söyleyebilirsin."

Hunt güldü. "Anlaştık." Bryce'ın diğer ayağını alıp masaj yapmaya başladı. "Bu akşam partide olmak hoşuma gitti. Bütün o süslü elbiselere, Asterilere ve Hypaxia ve Celestina'yla olanlara rağmen. Bütün prenslik saçmalığına rağmen. Orada görünmek hoşuma gitti. Seninle görünmek."

Bryce'ın ağzı yana kıvrıldı. "Bölgeni işaretlemek hoşuna mı gitti yani?"

"Evet." Hunt içindeki yırtıcıyı Bryce'ın görmesine izin verdi. "Bunu kimseyle yaşamamıştım."

Bryce kaşlarını çattı. "Shahar seninle hiç insan içine çıkmadı mı?"

"Hayır. Ben onun emrinde bir komutandım. Halka açık davetlerde birlikte görünmezdik. Shahar bunu hiç istemedi. O zaman onun dengi gibi görünürdüm ya da... önemli saydığı biri gibi."

"Eşitlik için mücadele ettiğinizi sanıyordum" dedi Bryce, kaşlarını iyice çatarak.

"Öyleydi. Ama yine de eski kurallara göre davranmak zorundaydık." Hâlâ yürürlükte olan ve insanların hayatını yöneten kurallar. Celestina ve Hypaxia'nın hayatını.

"Yani hiçbir zaman ortaya çıkıp *Hey millet! Bu benim sevgilim!* demedi."

Hunt güldü, sonra da güldüğüne hayret etti. Shahar'la ilgili bir şeye gülebileceği hiç aklına gelmezdi. "Hayır. Bunu yapmamı istediğin zaman... o kadar onur duymamın nedeni de bu."

Bryce dikkatle ona baktı. "İstersen dışarı çıkıp herkesin gözü önünde oynaşırken basına yakalanabiliriz. O zaman ilişkimiz *gerçekten* resmiyet kazanmış olur."

"Belki başka zaman." Hunt Bryce'ın ayağını kaldırıp üst kısmına bir öpücük kondurdu. "Artık... evli sayılırız."

"Öyle mi dersin?" Bryce elini uzatıp iyice açtığı parmaklarını inceledi. "Ben yüzük göremiyorum Athalar."

Hunt ayak parmaklarını dişleyince Bryce cıyakladı. "Madem yüzük istiyorsun alacağım." Bir öpücük daha. "Demir mi, çelik mi, yoksa titanyum mu istersin?" Lunathion'da evlilik yüzükleri sadeydi, değerleri yapıldıkları metalin gücünden gelirdi.

"Kesinlikle titanyum bebeğim" dedi Bryce sevinçle, Hunt parmaklarını bir kez daha ısırdı.

Bryce kıvransa da Hunt bırakmadı. "Bu küçük parmaklar aklıma ayıp şeyler getiriyor Quinlan" dedi parmaklarını ısırmaya devam ederek.

"Lütfen ayak fetişin olmadığını söyle."

"Hayır. Ama seninle ilgili her şey benim için bir fetiş."

"Ya?" Bryce minderlere daha da gömüldü, elbisesi bacaklarından yukarı sıyrılmıştı. "Yani sende sapıkça istekler mi uyandırıyorum?"

"Hı hı." Hunt ayak bileğini öptü. "Birazcık."

Bryce Hunt'ın dokunuşuyla yay gibi gerildi. "Sarhoş kafayla sevişmek mi istiyorsun Prens Hunt?"

Hunt dudakları Bryce'ın baldırında güldü. Bu unvana yalnızca Bryce'ın dudaklarından katlanabilirdi. "Kesinlikle."

Bryce bacağını Hunt'tan çekip o dansçı zarafetiyle ayağa kalktı. "Fermuarımı açsana."

"Çok romantiksin."

Bryce sırtını döndü, Hunt oturduğu yerden uzanıp gizli fermuarı indirmeye başladı. Altın rengi tenin yanı sıra boru dövmesinin birkaç santimi de ortaya çıkmıştı, tanganın dantelleri görününceye dek fermuarı aşağı indirdi. İstediğini tam olarak göremeden fermuar sona erdi.

Ama Bryce elbiseyi önden sıyırıp aşağı indirdi. Sütyen takmamıştı ama siyah tanga...

Hunt ellerini Bryce'ın kalçalarında gezdirdi, eğilip külodunun zarif bağcığını ısırdı. Bryce inler gibi bir ses çıkarınca Hunt sırtı-

nın alt kısmına bir öpücük kondurdu. Bryce'ın ipek kadar yumuşak uzun saçları okşar gibi Hunt'ın alnına değiyordu.

Bryce Hunt'ın ellerinin arasında döndü ve –ne şans– Hunt kendini tam olmak istediği yerde buldu. V şekli oluşturarak Bryce'ın kalçalarından aşağı inen tanga adeta cenneti işaret eden bir oka benziyordu.

Hunt Bryce'ın göbek deliğini öptü. Memelerini yalarken başparmaklarıyla meme uçlarını okşuyordu. Bryce'ın parmakları Hunt'ın saçlarına kaydı, Hunt gergin meme ucunu ağzına alırken Bryce başını geriye attı. Hunt dilini meme ucunun etrafında gezdirirken elleri beline kayıp tangasının bağcıklarına dolandı. Tangayı kalçalarından aşağı çekti. Bacaklarından. Diğer memeye geçip emmeye başladı. Bryce inleyince Hunt'ın siki pantolonundan fırlayacakmış gibi oldu.

Bryce'ın kendini ona bırakmasını seviyordu. Önünde tüm güzelliğiyle çırılçıplak kalmasını seviyordu; ona sadece o dokunabilir, zevk verebilir ve tapabilirdi. Dudaklarını memesinden çekmeden gülümsedi. Buna gerçekten bayılıyordu.

Kalktı, Bryce'ı kollarına alıp yatak odasına götürürken papyonu boynundan sarkıyordu.

Bryce'ı yatağa yatırdı, arzuyla baygın baygın bakan gözlerini görünce siki nabız gibi atmaya başladı. Bryce çırılçıplak uzanmıştı ve kendini Hunt'a teslim etmeye hazırdı. Hunt papyonu boynundan çekip aldı. "Benimle biraz sapıklık yapmak ister misin Quinlan?"

Bryce yatak başlığının demir direklerine bir göz attı, kırmızı dudakları kurnazca bir sırıtışla aralandı. "Ah evet."

Hunt çabucak Bryce'ı ellerinden karyolanın demirlerine bağladı. Canı yanmayacak kadar gevşek ama Hunt tadını çıkarırken ona dokunamayacak kadar da sıkı bağlamıştı.

Bryce karşısında sere serpe yatarken Hunt nefesi kesilerek gömleğinin düğmelerini çözdü. Sonra pantolonunu çıkardı. Ayakkabılarından ve çoraplarından kurtuldu, medeniyetin tüm tuzaklarından; sonunda Bryce'ın karşısında çırılçıplak kaldı. Bryce dudağını ısırdı. Hunt Bryce'ın bacaklarını tutup iyice iki yana açtı.

"Siktir" dedi Bryce'ın parıldayan dişiliğine bakarken, şimdiden

onun için sırılsıklam olmuştu. Baş döndüren kokusunu alınca ürperdi, siki şimdi durmaksızın sızlamaya başlamıştı.

"Ben dokunamayacağım için" dedi Bryce boğuk bir sesle, "bu şerefi sana bırakıyorum."

"Siktir" dedi Hunt yine, başka bir şey düşünemiyordu. Bryce çok güzeldi, her yeri çok güzeldi.

"Ne yapmamı istediğini mi söylüyorsun yoksa beynin kısa devre mi yaptı?"

Hunt bakışlarını Bryce'ın gözlerine dikti. "Bunu uzatmak isterdim. Sana gerçekten işkence etmek."

Bryce bacaklarını biraz daha açtı, dayanılmaz bir davetti bu. "Ya?"

"Bunu başka bir güne saklayacağım" diye hırladı Hunt Bryce'ın üstüne çıkarak. Sikinin başı Bryce'ın ıslak, sıcak vajina girişine bastırınca sırtından bir zevk ürpertisi geçti. Bir elini Bryce'ın göğsünde kaydırırken parmaklarıyla ipek gibi pürüzsüz memelerini ve karnını okşadı. Bryce iplere asılarak kıvranmaya başladı.

"Uslu durmuyorsun." Eğilip Bryce'ın boynunu öptü. Sikini hafifçe içeri soktu, mükemmel darlığı hissedince kendini kaybeder gibi oldu. Ama geri çekildi, sonra biraz daha soktu. Sikini sonuna kadar sokmak için dayanılmaz bir istek duysa da Bryce istemedikçe yavaş ilerleyecekti. Tamamen kendinden geçmesini istiyordu.

"Azdırmayı kes" dedi Bryce. Hunt sol memesini dişledi, mükemmelliğin içine biraz daha girerken meme ucunu emmeye koyuldu. "*Biraz daha*" diye hırladı Bryce, onu daha fazla içine almak ister gibi kalçalarını kaldırdı.

Hunt güldü. "Bir prensesi geri çevirebilir miyim hiç?"

Bryce'ın arzuyla tutuşan gözleri içini yakıyordu. "Beni sikmen için bir kraliyet fermanı çıkarıyorum Hunt. Sertçe sikmen için."

Bunu duyunca Hunt'ın taşakları gerildi ve Bryce'a istediğini verdi. Sikini köküne kadar sokarken ikisi birikte inledi, Hunt'ın gözünün önünde yıldızlar belirdi. Bryce cennet gibiydi, sonsuzluk gibi...

Hunt geri çekilip sikini tekrar köküne kadar soktu, çevrelerinde gerçekten yıldızlar vardı... hayır, bu Bryce'tı, bir yıldız gibi parlıyordu...

Bryce'ın kalçaları kalkıp iniyor, onu daha da derinlere çekiyordu.

Kahretsin evet. Bryce onundu, o da Bryce'ın, şimdi bütün dünya bunu biliyordu...

Şimşeğinin birazını göndererek Bryce'ın bileklerindeki ipleri kopardı. Bryce ellerini hemen Hunt'ın sırtına attı, parmaklarını canını tatlı tatlı yakacak kadar etine geçirdi. Hunt'ın kanatları titredi, Bryce bacaklarını beline doladı. Hunt daha da derinlere indi, lanet olsun, Bryce o kadar sıkıydı ki...

Bryce vajina kaslarını geriyordu. Hunt'ın gözleri kaymıştı.

"Solas, Quinlan..."

"*Sert*" diye fısıldadı Bryce kulağına. "Prensliğini göster bana."

Hunt kendini kaybetti. Biraz geri çekilip iki eliyle Bryce'ın kıçını kavrayarak yukarı kaldırdı... ve içine girdi. Bryce inledi, Hunt ilkel ve hayvansı bir şeye dönüştü. Bryce *onundu*. Onun eşiydi, sadece onun dokunabileceği, sikebileceği, içini doldurup...

Hunt kendini bırakıp Bryce'ın içinde tekrar tekrar tekrar gidip geldi.

Bryce'ın inlemeleri tatlı bir müzik gibiydi, hem baştan çıkarıcı hem de kamçılayıcıydı. Işık saçıyordu, Hunt Bryce'ın içine girip çıkan, onun ıslaklığıyla parlayan sikine baktı.

Hunt da ışık saçıyordu. Bryce'ın yıldız ışığı değildi bu... kahretsin, kendi şimşeği çatırdayarak kollarından, ellerinden aşağı iniyor, Bryce'ın kalçalarından memelerine doğru çıkıyordu.

"Durma" dedi Bryce soluk soluğa, Hunt'ın şimşeği şimdi iyice parlıyordu. "Durma."

Hunt durmadı. Fırtınaya teslim olup Bryce'ın içinde gidip gelmeyi sürdürdü; sadece Bryce vardı, Bryce'ın ruhu, bedeni ve ikisinin mükemmel uyumu...

"Hunt" dedi Bryce yalvarır gibi, Hunt soluklarından Bryce'ın gelmek üzere olduğunu anladı.

Durmadı. Bryce'a bir nebze bile merhamet etmedi. Birbirine çarpan vücutlarından çıkan ses odayı dolduruyordu ama sesler uzaktan geliyordu, Hunt'ın gücü ve özü Bryce'ın içine akarken dünya uzaktı. Bryce bir çığlık attı, Hunt şimdi deli gibi gidip gelmeye başlamıştı, bir, iki...

Üçüncüde, en sert vuruşunda, kendini kaybetti, gücü de öyle.

Şimşek odayı doldurdu, Hunt'ın dölleriyle birlikte Bryce'ın içini doldurdu; bu esnada Bryce Hunt'ı öpüyor, dilleri birbirine dolanıyordu. Hunt eterlenmiş gibiydi. Buna asla doyamıyordu, bu bağa, bu sekse, aralarında akan bu güce. Buna yemekten, sudan çok ihtiyaç duyuyordu; büyüyü paylaşmaya, ruhlarının birbirine dolanmasına; bu ihtiyacı hiç körelmeyecekti...

Sonra siyah rüzgârın, şimşeğin ve yıldızların arasından düşmeye başladı. Zevkini göklere haykırarak hepsinin arasından süzülerek düşüyordu.

Çünkü üstlerinde gökler vardı. Ve şehir ışıkları. Yakındaki partiden gelen bas gümbürtüleri.

Hunt kaskatı kesilip başını indirerek Bryce'a baktı. Bryce'ın altındaki yüzeye... binanın çatısına.

Bryce süklüm püklüm sırıttı. "Eyvah."

62

Hypaxia'nın sesi yükselip söylediği ilahiler karmaşıklaşırken ay da dolunaya dönüşmüştü. Zeytinlik şimdi gümüş rengi ışığa boğulmuştu.

Ithan soğuktan titriyordu. Bunun geceden ya da sonbahardan kaynaklanmadığını biliyordu. Hayır, hava az önce son derece ılıktı. Hypaxia'nın büyüsü her ne yapıyorsa beraberinde dondurucu bir soğuk da getiriyordu.

"Bir varlık... hissediyorum" diye fısıldadı cadı kraliçe; kollarını aya doğru kaldırmıştı, güzel yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Biri geliyor."

Ithan'ın ağzı kurudu. Connor'a ne söyleyecekti? İlk söyleyeceği şey herhalde *Seni seviyorum* olacaktı. İkincisi de *Seni her gün her dakika özlüyorum*. Sonra da onu uyaracaktı. Yoksa önce uyarıda mı bulunsaydı? Titreyen parmaklarını iki yanında salladı.

"Ne söyleyeceksen hazırlan. Abinin ruhu... güçlü. Yıldızı ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum."

Bunu duyunca Ithan'ın içinde gurura benzer bir his uyandı. Sakince nefes alıp vererek yaklaştı. Önemli maçlardan önce, galibiyet getirecek atışlardan önce yaptığı gibi. Odaklan. Bunu başarabilirdi. Doğacak sonuçların icabına daha sonra bakardı.

Hypaxia'nın çizdiği yıldız hafif bir mavilik saçıyor, etraftaki ağaçları aydınlatıyordu.

"Biraz daha..." diye tısladı Hypaxia soluk soluğa, şakakları hafifçe parlıyordu. Bunu yapmak gücünü çekip alıyormuş gibiydi.

Yıldızdan ışık fışkırmaya başladı, beyaz ve göz kamaştıracak kadar parlak bir ışıktı; sert bir rüzgâr ağaçları sallarken zeytinler patır patır yere döküldü. Ithan gözlerini sımsıkı kapatıp tırnaklarını dışarı çıkardı.

Rüzgâr kesilince gözlerini kırpıştırarak baktı. Abisinin adı boğazında kuruyup gitti.

Altı köşeli yıldızın ortasında uzun boylu, zayıf, cüppeli bir yaratık duruyordu. Hypaxia hafif bir çığlık attı. Ithan'ın midesi kasıldı. Erkeği hiç görmemişti ama onu resimlerden tanıyordu.

Yeraltı Kralı.

"Seni çağırmadım" dedi Hypaxia şaşkınlığını yenerek. Başını havaya kaldırarak tam bir kraliçe gibi durdu. "Hükmettiğin sisli adaya dön."

Yeraltı Kralı cadıya bakıp güldü. Cadının vücudu açık mavi ışıkla parlıyordu. Gücünü topluyormuş gibi. Ama Yeraltı Kralı başını yavaşça Ithan'a çevirdi. Boğuk bir kahkaha daha attı.

"Küçük aptallar. Aklınızın ermediği güçlerle oynuyorsunuz." Sesi korkunçtu. Ölülerin tozlu kemikleriyle ve yalvaran çığlıklarıyla doluydu.

Ama Hypaxia istifini bozmadı. "Git buradan, bırak da çağırdığım kişiyi görelim."

Ithan'ın eli silahına kaydı. Bir işe yaramazdı. Kurt formu sahip olduğu hızla onu daha iyi korurdu ama şu saniyeyi şekil değiştirmeye harcarsa savunmasız kalabilir ve Hypaxia'nın hayatını kaybetmesine neden olabilirdi.

Yeraltı Kralı kemikli elini uzattı. Elinin yıldızın kenarıyla birleştiği yerde ışık dalgalandı. "Korkma yavru kurt. Sana zarar veremem. En azından burada." Sırıtınca fazla büyük kahverengi dişleri ortaya çıktı.

Ithan kabardı, nihayet konuşmayı başararak hırladı. "Abimle konuşmak istiyorum."

Hypaxia yanında bir şeyler mırıldanıyor, etrafında bir ışık toplanıyordu.

"Abine iyi bakılıyor." Yeraltı Kralı'nın bulanık gözlerinde karanlık bir ateş oynaşıyordu. "Ama bunun böyle devam etmesi tamamen sana bağlı."

"Bu da ne demek?" diye sordu Ithan. Ama cadı kraliçe gerilmişti. Kıvırcık saçları rüzgârda dalgalanıyor, sanki savunmaya hazırlanıyordu.

Yeraltı Kralı kemikli elini havaya kaldırdı; parmaklarında uğursuz, yeşilimsi bir ışık dolanmaya başladı. Ithan o ışıkta eski tuhaf sembollerin döndüğüne yemin edebilirdi. "Hadi önce küçük bir oyun oynayalım." Başını Hypaxia'ya doğru eğdi, Hypaxia'nın yüzü beklenti içinde taş kesilmişti. "Alev ve Gölge Hanesi uzun zamandır yeteneklerini merak ediyor Majesteleri."

Bryce rüya gördüğünü biliyordu. Bedenen yatakta olduğunu biliyordu. O anda Hunt'ın yanında yattığını biliyordu. Ama bulundukları ortam değilse bile karşısında duran şeyin gerçek olduğunu da biliyordu.

Masmavi, bulutsuz bir gökyüzünün altında geniş, toprak bir düzlükteydi. Ufukta çıplak dağlar görünüyordu ama Bryce sadece kayalarla, kumlarla ve boşlukla çevrilmişti.

"Prenses." Ses cehennemin cisim bulmuş hali gibiydi: karanlık, soğuk ve pürüzsüz.

"Prens." Bryce'ın sesi titriyordu.

Çukur Prensi Apollion altın sarısı saçlı, altın tenli bir bedenle görünmeyi seçmişti. Antik heykeller gibi bir güzelliği vardı, Pollux tarzı bir yakışıklılığı.

Siyah gözleri ise onu ele veriyordu. Gözlerinin akı yoktu. Sadece sonsuz karanlık. Yıldız Yiyen'in ta kendisi.

Bryce titremesine engel olmaya çalışarak sordu: "Neredeyiz?"

"Parthos. Daha doğrusu ondan ne kaldıysa."

Çıplak arazi sonsuz gibi görünüyordu. "Gerçek dünyada mı yoksa rüyalar âleminde falan mı?"

Apollion'un başını yana eğişinde insanımsı olmaktan ziyade hayvani bir yön vardı. "Rüyalar âleminde. Ya da rüyalardan ne anlıyorsan."

Bryce şimdi bu konuya hiç girmeyecekti. "Tamam öyleyse. Şey... tanıştığımıza sevindim."

Apollion'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Benden korkmuyor musun?"

"Aidas sayesinde korkunç canavar imajın mahvoldu sayılır."

Ruhsuz bir kahkaha. "Abim başıma bela olmaya bayılır zaten."

"Belki bu konuşmaya o da katılmalı."

"Aidas seninle konuştuğumu görse kızardı. Zaten bu yüzden onun meşgul olduğu bir anda gelmeyi seçtim."

"Neyle meşgul?"

"Cehennem ordularını toplamakla. Onları hazırlamakla."

Bryce'ın nefesi tıkandı. "Midgard'ı istila etmek için mi?"

"Uzun zamandır buna hazırlanıyor."

"Gezegenim adına bir ricada bulunup kendi dünyanızda kalmanızı söyleyeceğim."

Apollion yine hafifçe gülümsedi. "Bize güvenmiyorsun. Güzel. Theia güveniyordu. Bu da onun sonu oldu."

"Yıldız Doğan Kraliçe mi?"

"Evet. Aidas'ın büyük aşkı."

Bryce şaşırdı. "*Neyi* dedin?"

Apollion büyük elini çevredeki yıkıntılara doğru salladı. "Pelias'ı neden öldürdüm sanıyorsun? Sirius'u neden yuttum sanıyorsun? Hepsi onun içindi. Benim aptal, kara sevdalı kardeşim için. Pelias Theia'yı öldürdüğü için büyük bir öfkeye kapılmıştı. Kardeşimin aptallığı yüzünden savaşın o evresini kaybettik."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin ama lütfen açıkla. Beni bu rüyaya Uçurum Prensi Aidas'ın düşman oldukları halde Yıldız Doğan Kraliçe Theia'yla nasıl sevgili olduklarını anlatmak için mi çağırdın?"

"Düşman değillerdi. Biz Theia'yla müttefiktik. O ve Fey güçlerinden bazıları Asterilere karşı bizimle işbirliği içindeydi."

Bryce'ın ağzı kurudu. "Aidas bana bunu neden söylemedi? *Sen* neden söylüyorsun?"

"Neden hâlâ güçlerine hâkim değilsin? Açıkça belirttim: Eşine ikinizin de potansiyelinizi keşfetmeniz gerektiğini söyledim."

"Ruhn ve bana saldırsın diye o Azrilleri sen mi gönderdin?"

"Ne Azrili?" Bryce Apollion'un gerçekten şaşırdığına yemin edebilirdi.

"Bana aynı şeyi, güçlerime hâkim olmam gerektiğini söyleyen Azrilleri."

"Ben böyle bir şey yapmadım."

"Yeraltı Kralı öyle söyledi. Demek ikinizden biri yalan söylüyor."

"Bu tartışmanın faydası yok. Ayrıca yalancılıkla suçlanmaktan hiç hoşlanmam." Sesi tehdit doluydu.

Ama Bryce cesaretini topladı. "Haklısın, bunu tartışmanın faydası yok. O yüzden soruma cevap ver: Aidas ve Theia'yla ilgili şeyleri bana neden anlatıyorsun?" Apollion doğru söylüyorsa ve Cehennem o zamanlar düşmanları değilse... Theia hangi tarafta hüküm sürüyorsa... Asterilere karşı gelmişti. Ve Pelias onu öldürmüştü, Asteriler için savaşmıştı.

Bryce'ın zihninde düşünceler dönüp duruyordu. Kimsenin Theia hakkında bir şey bilmemesine şaşmamak gerekti. Asteriler muhtemelen onu tarih kayıtlarından silmişti. Ama bir Fey Kraliçesi bir iblis prense âşık olmuştu. İblis prens de onu çok sevmiş olmalıydı ki...

"Sana bunları anlatıyorum çünkü son sürat felaketine doğru gidiyorsun. Sana bunları anlatıyorum çünkü bu dünyalarımız arasındaki perdenin en ince olduğu gece ve sonunda seninle konuşabiliyorum."

"Daha önce Hunt'la mı konuştun?"

"Oiron bizim türümüzle kolay iletişim kurabilecek şekilde yetiştirildi. Bizi avlamakta neden bu kadar usta sanıyorsun? Ama bunun bir önemi yok. Bu gece *sana* görünebiliyorum... bir görüntüden çok daha fazlası olarak." Apollion elini uzattı, Bryce dokunuşu karşısında irkildi. Ona gerçekten *dokunmuştu*, eli o kadar soğuktu ki adeta canı yanmıştı. "Cehennem bu savaşı bitirmeye hazır sayılır."

Bryce bir adım geri çekildi. "Ne soracağını biliyorum, cevabım *hayır*."

"Boru'yu kullan. Athalar'ın sana vereceği güç onu aktive edebilir." Gözlerinde fırtınalar dans ediyordu. "Cehennem'in kapılarını aç."

"Kesinlikle hayır."

Apollion tehdit dolu bir sesle usulca kıkırdadı. "Ne hayal kırıklığı ama." Bir zamanlar Parthos olan düzlük yok olmaya başladı. "Gerçeği öğrenince Cehennem'e gelip beni bul."

Ithan yavaşça döndü, az önce Yeraltı Kralı'nın durduğu yerdeki gölgelere baktı.

"Sakın kımıldama" dedi Hypaxia alçak sesle. "Yeraltı Kralı'nın gücünü dört bir yanda hissedebiliyorum. Bu açıklığı büyülü bir labirente çevirdi."

Ithan Hypaxia'nın neden bahsettiğini anlamasına yardımcı olacakmış gibi havayı kokladı. Ama hiçbir değişiklik algılamadı. Üstlerine atlayan yaratıklar da yoktu. Yine de, "Sen ne dersen onu yapacağım" dedi.

Hypaxia gökyüzünü taradı. "Üstümüze de duvar örmüş. Buradan çıkamayalım diye." Burnunu kırıştırdı. "Pekâlâ. Biz de yayan gideriz."

Ithan yutkundu. "Ben, şey... arkanı kollayayım mı?"

Hypaxia kıkırdadı. "Geride kalma yeter."

Ithan kararlı bir tavırla gülümsedi. "Tamamdır."

Hypaxia elini ileri uzatarak bir adım atarken Ithan kendini hazırladı. Hypaxia'nın parmakları karşılaştığı duvar karşısında kıvrılırken ilerideki ağaçlardan hafif bir hırıltı geldi.

Ithan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kurt duyuları hırıltının bir hayvana ait olmadığını söylüyordu. Yine de sesi... açmış gibi geliyordu.

Yakından bir hırlama daha geldi. Sonra bir tane daha. Dört bir yandan hırıltılar geliyordu.

"Nedir bu?" diye fısıldadı Ithan, Vanir gözleri bile karanlığı delemiyordu.

Hypaxia'nın elleri büyünün bembeyaz ışığıyla parıldadı. Bakışlarını önlerindeki ağaçlardan ayırmıyordu. "Alev ve Gölge Hanesi'nin tazıları" dedikten sonra eliyle önlerindeki duvara vurdu.

63

"Apollion her şeyi idare etmek isteyen manyağın teki" dedi Bryce heyecanla; ertesi gün öğle tatilinde Hunt, Ruhn ve Declan'la birlikte Destek Bölümü'nün spor salonundaydı. Tharion duvarın dibindeki sıraya uzanmış kestiriyordu. Cormac salonun diğer ucunda kaşlarını çatmıştı.

Ruhn'ın beti benzi atmıştı. "Theia ve bir grup Fey'in savaş esnasında Cehennem'le işbirliği yaptığına gerçekten inanıyor musun?"

Bryce rüyayı hatırlayınca titrememek için kendini zor tuttu. "Neyin gerçek olduğunu kim bilebilir?"

Geniş, boş salonun karşı tarafında Hunt çenesini ovuşturdu. Bryce Apollion'un Hunt hakkında söylediklerinden bahsetmemişti bile. Bu konuya sonra girecekti. "Bizi bir yalana inandırmaktan ne kazanacak?" dedi Hunt dalgın dalgın. "Ya da gerçeğe. Önemli olan tek şey Cehennem'in kesinlikle harekete geçmiş olduğu."

"Önce ikinizin de Çukur Prensi'yle konuşmuş olduğu gerçeği üzerinde durabilir miyiz?" dedi Declan. "Bu düşünce başka kimsenin midesini bulandırmıyor mu?"

Ruhn elini kaldırdı, Tharion da sıradan tembelce elini kaldırdı ama Bryce Hunt'a dönüp bir beşlik çaktı. "Özel çocuklar kulübü" dedi meleğe, Hunt da ona göz kırptı. Bryce gücünü toplayarak bir adım geri sıçradı. "Bir kez daha." Yirmi dakikadır idman yapıyorlardı.

Hunt'ın şimşeği parmak uçlarında ışıldadı, Bryce bacaklarını açtı. "Hazır mısın?" diye sordu Hunt.

Tharion yan dönüp başını yumruğuna yasladı. Bryce kaşlarını çatarak ona baktı ama mer cesaret verir gibi kaşlarını oynatmakla yetindi.

Bryce yeniden Hunt'a döndü, tam o anda melek şimşeğini mızrak gibi ona fırlattı. Şimşek doğruca Bryce'ın göğsüne isabet etti, sonra Bryce ışık saçmaya başladı; güç şarkı söyleyerek artıyordu...

Pencerelerin bir metre yakınına.

Emri aklından geçirdiği anda orada belirdi. Pencerelerden tam bir metre uzaktaydı. *Hunt'ın yarım metre önüne.*

Hunt'ın önünde belirdi, öyle ani olmuştu ki Hunt geriye doğru sendeledi.

Ruhn. Bryce yeniden ışınlandı, bu kez daha yavaştı. Ama kardeşi küçük bir çığlık attı.

Declan sırada kendisinin olduğunu düşünerek hazırlandı, Bryce *Hunt'ın yarım metre arkasına* diye geçirdi içinden.

Eşinin kıçını öyle hızlı çimdikledi ki Hunt arkasını dönmeye fırsat bulamadan yeniden ışınlanmıştı bile. Bu kez Declan'ın önünde belirdi; kaburgalarından dürtünce Declan bir küfür savurdu, sonra Bryce bir kez daha ışınlandı.

Cormac karşı köşeden seslendi. "Yavaşlıyorsun." Gerçekten yavaşlıyordu. Kahretsin, yavaşlıyordu. Bryce gücünü, Hunt'ın enerjisini topladı. Tharion'ın uzandığı sıranın önüne ışınlandı ama mer hazırlıklıydı.

Tharion bir köpekbalığı kadar hızlı hareket ederek Bryce'ın yüzünü tutup dudaklarından şap diye öptü.

Hunt'ın kahkahası salonda yankılandı, Bryce da gülmeye başlayarak mer'i itti.

"Çok yavaşsın Bacaklı" dedi Tharion ağır ağır, arkasına yaslanıp ayak bileğini dizinin üstüne attı. Bir kolunu plastik bankın arkasına doladı. "Ne yapacağını kestirmek de çok kolay."

"Bir daha" diye emretti Cormac. "Odaklan."

Bryce denedi ama kemikleri onu yere doğru çekiyordu. Beyhude yere bir kez daha denedi. "Benden bu kadar."

"Konsantre olursan daha uzun süre dayanabilirsin. Birden çok fazla güç harcıyorsun, sonrası için enerji kalmıyor."

Bryce hızla soluyarak ellerini kalçalarına dayadı. "Senin ışınlanma şeklin benimkinden farklı. Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Benimki de gücünü büyüden alıyor. Sadece farklı çeşit bir enerjiden. Her sıçrayış gücümü biraz daha tüketiyor. Geliştirmen gereken bir kas gibi düşün."

Bryce kaşlarını çattı, alnını silerek Hunt'a doğru yürüdü.

"Bana kalırsa haklı" dedi Declan Bryce'a. "Gücün enerjiyle harekete geçirildiğinde ışınlanabiliyorsun. Hypaxia'yla gücünün nasıl çabucak tükendiğini düşünürsek Hunt bunun için biçilmiş kaftan."

"Kesinlikle doğru" diye hırladı Hunt, Bryce'tan koluna bir şaplak yedi.

"Sence kullanmazsam... güç içimde kalır mı?" diye sordu Bryce Dec'e.

"Sanmıyorum" dedi Dec. "Gücün Kapı'dan geliyor, tonlarca ilk ışıkla karışık olarak. O yüzden büyünün –ışığın ötesindeki gücünün demek istiyorum– enerjiyle harekete geçirilmesi gerekiyor. Gücün ilk ışığa ya da çekebileceği başka formdaki bir enerjiye dayanıyor. Sen aslında bir Kapı'sın: Gücü kendine çekip yönlendirebiliyorsun. Ama benzerlik burada bitiyor. Kapılar gücü süresiz olarak depolayabiliyor, seninkiyse bir süre sonra tükeniyor." Hunt'a döndü. "Senin gücünse Athalar, saf enerji olduğu için Bryce'tan güç çekebiliyor, tıpkı Bryce'ın Kapı'dan çektiği gibi. Bryce, sen bir kaynaktan güç çektiğinde bunu Kapıların iletişim için onları kullanan insanlardan güç çektiği biçimde yapıyorsun."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Yani ben büyülü sülük gibi bir şey miyim?"

Declan bir kahkaha attı. "Sanırım sadece belli tür büyüleri çeken bir sülük. Katıksız enerji formundakileri. Bu enerjiyi aktive olmak için büyük bir güce ihtiyaç duyan Boru'ya yönlendirirsen..."

"Başımıza iş açabilirsin" dedi Ruhn kasvetli bir sesle. Tharion homurdanarak onayladı.

Declan çenesini ovuşturdu. "Saldırıdan sonra Ruhn'a, Hypaxia'nın güçlerini harekete geçirmek için yara izini hedef aldığını söylemiştin, değil mi? Boynuz'u hedef alsaydı ne olurdu merak ediyorum."

"Öğrenmek istemiyorum" dedi Bryce hiç düşünmeden.

"Ben de" dedi Cormac karşıdan. Salonun ortasına kurduğu engelli parkuru işaret etti. "Çalışmaya devam. Yolu takip et."

Bryce, Avallen Prensi'ne döndü. "Burada olmana çok şaşırdım" dedi olabildiğince rahat bir tavırla.

Cormac soğuk bir sesle cevap verdi: "Nişanı bana danışmadan sonlandırmaya karar verdiğin için mi?"

Hunt Bryce'a mırıldandı, "İdmandan kaçmak için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Bryce dik dik eşine baktı, özellikle de Ruhn kıkır kıkır güldüğü için ama Cormac'a döndü. "Başka seçeneğim yoktu."

Cormac'ın etrafında gölgeler dalgalandı. "Komplo kurarken bana haber verebilirdin."

"Komplo falan kurmadım. Buna Athalar'la birlikte karar verdik, sonra da bekledik."

Avallen Prensi alçak sesle hırladı. Hunt da uyarır gibi bir hırıltı çıkardı. Tharion hiçbir şey söylemedi ama Bryce mer'in her hareketi her kelimeyi izlediğini biliyordu. Ama Cormac gözlerini Bryce'tan ayırmadı. "Babamla yaptığım telefon konuşmasının neye benzediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Herhalde Güz Kralı'nın bana küçük sürtük demesi gibi bir şeydir."

Cormac başını iki yana salladı. "Açık konuşacağım: Bugün burada olmamın tek sebebi, burada olmazsam kardeşinin Ajan Günışığı'yla iletişimi keseceğinin farkında olmam."

"Beni bu kadar iyi tanıman koltuklarımı kabarttı" dedi Ruhn kollarını göğsünde kavuşturarak. Bryce onun Cormac'ın diğer tarafında pozisyon aldığını fark etmemişti bile. Kendini Avallen Prensi'yle Bryce'ın arasına konumlandırmıştı. Ah hadi ama.

Cormac öfke dolu gözlerle Ruhn'a baktı ama sonra bakışlarını yeniden Bryce'a çevirdi. "Beni yeniden şaşırtmaman şartıyla konuyu kapatmaya hazırım. Zaten çok fazla düşmanımız var."

"Birincisi" dedi Bryce, "bana şartlar dayatma. Ve ikincisi..." Çıplak kollarını gözden geçirdi. "Benim gizlim saklım yok. Yemin ederim gizleyecek başka sırlarım yok."

Emile hakkındaki minicik sır dışında. Hunt ona *Yalancı* der gibi baktı ama Bryce onu görmezden geldi.

Cormac ise görmezden gelmedi. Hunt'ın bakışını yakalayan Avallen Prensi, "Başka bir şey daha var" dedi.

"Hayır."

Ama Ruhn bile şimdi kaşlarını yukarı kaldırmış Bryce'a bakıyordu. Hunt lakayt bir sesle araya girdi. "Paranoyaklaşma."

"Bir şey planladın" diye üsteledi Cormac. "Lanet olsun söylesene."

"Bir şey planladığım yok" dedi Bryce, "şu ışınlanma saçmalığını öğrenmek dışında."

Cormac bir Bryce'a bir Hunt'a baktı. Sonra da yok oldu.

Az sonra Bryce'ın arkasında ortaya çıktı, boğazına bir bıçak dayamıştı.

Bryce kaskatı kesildi. "Hadi ama Cormac. Buna gerek yok." Şimşek Hunt'ın gözlerinde parıldadı. Ruhn silahını çekmişti. Tharion bankta yatmaya devam ediyordu ama şimdi elinde parlayan bir bıçak vardı. Gözlerini Avallen Prensi'ne dikmişti.

"*Anlat*" diye hırladı Cormac, soğuk metal Bryce'ın boğazına battı.

Bryce fazla derin nefes almamaya çalışarak bir parmağını bıçağın üstüne koydu. "Dalış'ı gerçekleştirdim. Beni öldüremezsin."

Cormac kulağına tısladı. "Ne planladığını söylemezsen kafan gidecek. Yeni bir kafa çıkarırken bol şanslar."

"Kan döktüğün an senin kafan da gider" diye hırladı Hunt korkunç bir sesle.

Bryce Cormac'ı kör edebileceğini düşünüyordu. Ama gölgeleri etkiyi azaltmaz mıydı? Onu gerçekten öldüreceğini sanmıyordu ama denemeye kalkarsa... Hunt kesinlikle saldırıya geçecekti. Ruhn da tabii.

O zaman işler iyice sarpa saracaktı.

"Tamam. Emile'le ilgili" dedi Bryce.

Hunt irkildi. Tharion da şaşırmıştı. "Bryce."

Cormac bıçağı çekmedi. "Emile'e ne olmuş?"

"Onu buldum. Engerek Kraliçe'nin deposunda." Bryce derin derin iç geçirdi. "Orada olduğunu öğrendim; bataklıktaki sürüngenler ve iğrenç yaratıklar kraliçeye çocuğun yerini söylemiş, o da gidip çocuğu almış. Emile'e yardım eden ve onu kontrol altına al-

maya çalışan insanları öldüren kişi kraliçeymiş. Ama iki gün önce depoya gittiğimde çocuk orada değildi."

Cormac Bryce'ı hızla kendine çevirdi. "Nereye gitmiş?"

"Güvenli bir yere. Anlaşılan Engerek bakmaları için çocuğu birilerine vermiş."

"*Kime?*" Cormac'ın yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. Tharion'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bilmiyorum. Bana söylemez ki."

"Ben ona söyletmesini bilirim."

Ruhn bir kahkaha attı. "Kimse Engerek Kraliçe'ye bir şey yaptıramaz."

Kardeşi Bryce'ın zihnine, *Cormac seni yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanımıyor olabilir ama ben tanıyorum* dedi.

Yalan değil. Emile güvenli bir yerde.

Ama iddia ettiğin yerde değil.

Ah, Engerek Kraliçe'nin yanındaydı. Şimdi başka bir yerde.

Cormac başını iki yana salladı. "Engerek Kraliçe o çocukla ne diye ilgilensin?"

"Çünkü çukurlarında dövüştürmek için güçlü varlıklar toplamayı seviyor" diye hırladı Hunt. "Şimdi o lanet bıçağı bırak."

Prens bıçağı boynundan sakince indirince Bryce rahat bir nefes aldı. "Peki dövüşlerde kullanmak istiyorsa o kadar güçlü birini neden yanından gönderiyor?"

"Çünkü Emile'in gücü falan yok" dedi Bryce.

Dalga mı geçiyorsun? diye sordu Ruhn.

Hayır. Çocuk tamamen insan.

Cormac gözlerini kıstı. "Sofie demişti ki..."

"Yalan söylemiş" dedi Bryce.

Cormac'ın omuzları sarktı. "Çocuğu bulmam gerek. Spetsos'u sorgulama işini ertelememeliydim..."

"Emile güvende ve iyi bakılıyor" diye sözünü kesti Bryce, "bilmen gereken tek şey de bu."

"Sofie'ye bir borcum..."

"Sofie'ye sadece Emile'i bu isyanın dışında tutmayı borçlusun. Düzenli bir hayatın olduğunu söyleyemem doğrusu. Bırak çocuk gizlendiği yerde kalsın."

Cormac Tharion'a döndü. "Peki *sen* kraliçene ne söyleyeceksin?"

Tharion keskin bir gülümseyişle Cormac'a baktı. "Hiçbir şey." Kelimelerin altında bir gözdağı yatıyordu. Cormac merlere, Nehir Kraliçesi'ne, herhangi bir şey fısıldayacak olursa kendini sulu bir mezarın içinde bulacaktı.

Cormac içini çekti. "Bıçak için özür dilerim" deyince Bryce şoke oldu. Cormac sonra Hunt'a döndü. "Senden de eşini tehdit ettiğim için özür dilerim."

"Benden özür dilemeyecek misin?" dedi Ruhn. Cormac kabardı ama Ruhn sırıtmaya başladı.

Bryce Hunt'ı yüzünde gurur dolu bir ifadeyle ona bakarken yakaladı. Çok önemli bir şey yapmıştı sanki. Yoksa yalanla gerçeği birlikte dokumayı ustaca becerdiği için miydi?

"Özrün kabul edildi" dedi Bryce, kendini neşeli bir sesle konuşmaya zorlayarak. Emile konusundan uzaklaşıyorlardı. "Şimdi çalışmaya dönelim."

Cormac omuz silkerek X'ler yapıştırdığı yerleri işaret etti: Zeminde, sandalyelerin üstünde, minder yığınlarının tepesinde, bir masanın altında X'ler vardı.

Bryce inledi ama X'lere bakıp izleyeceği yolu kesirmeye çalıştı.

"Eh, çok heyecanlıydı" dedi Tharion, inleyerek ayağa kalkarken. "Tamam. Ben gidiyorum."

Hunt bir kaşını kaldırdı. "Nereye?"

"Teknik olarak hâlâ Nehir Kraliçesi'nin emrinde çalışıyorum. Emile meselesi bir yana ilgilenmem gereken başka işler var."

Bryce ona el salladı. Ruhn sordu: "Akşam yemeğini beraber yiyelim mi?"

Tharion göz kırptı. "Anlaştık." Sonra metal kapılardan çıkıp gitti.

Mer kapıyı kapatınca Bryce, "Tamam Athalar" diye mırıldandı. "Level atlama zamanı geldi."

Hunt bir kahkaha attı ama şimşeği yeniden parlamaya başladı. "Hadi bitirelim şu işi Ekselans."

Ekselans derken öyle bir hali vardı ki Bryce az önce Hunt'ın yüzünde beliren ifadenin manipülasyon konusundaki ustalığından duyduğu gururdan ileri gelmediğini anladı; Hunt'ın gurur duyduğu şey sorunu şiddete mahal bırakmadan çözmüş olmasıydı.

Yeni unvanını gerçekten hak ettiğini düşünüyor gibiydi.

Bryce bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Şimşek göğsüne çarptığında koşmaya başlamıştı bile.

İliklerine işleyen yorgunluğa rağmen, Hypaxia'yla birlikte buraya koşmalarına neden olan aciliyete rağmen, sevdiği parti kızı Destek Bölümü'nün spor salonunda rüzgâr gibi esip irade gücüyle bir yok olup bir yeniden belirirken Ithan kapının eşiğinde durup aval aval bakmaktan kendini alamadı. Hypaxia da yanında bu dikkate şayan beceriyi izliyor, Bryce'ı büyük bir dikkatle inceliyordu.

Bryce engel parkurunu bitirip Hunt'ın yanında durdu, ellerini dizlerine koyup eğilerek soluklanmaya başladı.

Hypaxia hafifçe öksürerek spor salonuna girdi. Geçirdikleri bitmek bilmeyen korkunç geceden sonra kraliçe bile perişan görünüyordu.

Gelirken koridorda Tharion'la karşılaşmışlardı. Mer telefonda biriyle mırıl mırıl bir şeyler konuşuyordu, toz toprak içinde olduklarını görünce endişeyle kaşlarını kaldırmıştı. Ama her kiminle konuşuyorsa önemli biri olmalıydı ki telefonu kapatamamış, Hypaxia iyi olduğunu anlatan bir işaret yapınca yoluna devam etmişti. Sonra durup kraliçenin gerçekten iyi olup olmadığını doğrulamak ister gibi omzunun üstünden Ithan'a bakmış ama Ithan hiç oralı olmamıştı. Ne diyebilirdi ki? İyi değillerdi. Hiç iyi değillerdi. Tharion'ı koridorda bırakıp gitmişlerdi, mer uzun süre arkalarından bakmıştı.

Ruhn Hypaxia'ya selam verdikten sonra Ithan'a döndü. "Ne haber?" Birden ne halde olduklarını fark etti. "Size ne oldu böyle? Connor'ın ruhunu çağırdığınızı sanıyordum."

Spor salonundaki diğerleri de oldukları yerde kaldılar.

"Dün gece gerçekten de Connor Holstrom'un ruhunu çağırmayı denedik" dedi Hypaxia ciddi bir sesle.

Bryce yanlarına koşarken beti benzi atmıştı. "Ne oldu? Connor iyi mi? Siz iyi misiniz çocuklar?"

Ithan yutkundu. "Şey..."

Onun yerine Hypaxia cevap verdi: "Connor'la görüşemedik. Onun yerine Yeraltı Kralı geldi."

"Ne oldu peki?" diye sordu Bryce bir kez daha, sesi bu kez daha yüksek çıkmıştı.

Ithan Bryce'ın gözlerine baktı. Yırtıcı bir kurdun gözleriydi bunlar. "Bizi oyalayıp eğlendi. Alev ve Gölge Hanesi'nin kâbus köpeklerini üstümüze saldı ve bizi onlarla birlikte bir zeytinliğe hapsetti. Hypaxia parça parça olmadan duvarları aşabileceğimiz bir yer bulmak için bu zamana kadar uğraştı. Ama iyiyiz." Ruhn endişeyle nişanlısına döndü, cadı kraliçe ağır ağır başını salladı, gözleri gölgelerle kaplanmıştı. Ithan yüzünü ovuşturduktan sonra ekledi: "Yeraltı Kralı, Urd Tapınağı'nda seninle görüşmek istiyor."

Hunt'ın şimşeği parmak uçlarında kıvılcımlandı. "Kesinlikle olmaz."

Ithan güçlükle yutkundu. "Seçme şansın yok." Dönüp bitkin ve yalvaran gözlerle Bryce'a baktı. "Connor şimdilik güvende ama bir saat içinde karşısına çıkmazsan Yeraltı Kralı Connor'ı da Şeytan Sürüsü'nün geri kalanını da doğruca Kapı'dan geçirecek. Hepsini ikinci ışığa çevirecek."

64

Tharion tezgâhlara gelişigüzel göz gezdirerek Et Pazarı'nda dolaşıyordu. En azından öylesine dolaşıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Bir dizi şans taşını incelerken etrafındaki konuşmalara kulak kabartıyordu. Öğle koşuşturmacası içinde ayak takımından türlü kişiler yemek yemek, alışveriş yapmak ya da sevişmek için buraya gelirdi; şimdiye kadar en az birkaç içki devirmiş olmalıydılar. Bu da dillerinin çözüldüğü anlamına geliyordu.

Duyduğuma göre sürtük zaten hamileymiş diye homurdandı bir satir diğerine; masaya dönüştürülmüş bir fıçının etrafına oturmuşlardı, önlerinde yarısı yenmiş kebaplar duruyordu. *Ephraim zaten karıyı beceriyormuş.*

Tharion bu iğrenç sözlerden duyduğu tiksintiyi bir kenara bıraktı. O kelimeden nefret ediyordu... *sürtük*. Yukarı çıkma cesareti gösterdiği zaman bu söz kız kardeşine kaç kez sarf edilmişti? Kardeşi daima gülüp geçerdi, Tharion da onunla gülerdi ama şimdi... İçine dolan suçluluk duygusunu bastırıp bir sonraki tezgâha yürüdü, tezgâh kuzeyin nemli ormanlarından getirilmiş türlü mantarlarla doluydu.

Telefonuna bir göz attı... Pax'la yazışmalarına.

Ne oldu? İyi misin? diye yazmıştı neredeyse bir saat önce Destek Bölümü'nün spor salonu koridorunda Hypaxia ve Holstrom'a rastladıktan sonra. Hypaxia'nın üstü başı toz içindeydi ve bitkin görünüyordu; iyi olup olmadığını da soramamıştı çünkü telefon-

da Nehir Kraliçesi'yle konuşuyordu. Kraliçe, Emile hakkındaki son gelişmeleri öğrenmek istemişti.

Tharion'ın buraya gelmesinin nedeni de buydu. Çocuğu arıyormuş gibi numara yapmaya devam etmek için. O esnada gevezeliklere kulak kabartabileceğini düşünmüştü. Şehir sürüngenlerinin yaptığı dedikoduları dinleyebilirdi.

Telefonu titreşti, Tharion ekranda beliren mesaja baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. Hypaxia, *Ben iyiyim. Alev ve Gölge işleriyle uğraşıyordum* yazmıştı.

Tharion bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama elinden ne gelirdi ki?

"Aslan başının tam mevsimi" dedi mantar sepetlerinin arkasında bir tabureye oturmuş olan cüce, Tharion o zaman düşüncelerinden sıyrıldı. "Kuzu mantarının zamanı geçti ama elimde son bir sepet var."

"Sadece bakıyorum..." dedi Tharion pembe yanaklı, kırmızı şapkalı erkeğe gülümseyerek.

"Sormak istediğin bir şey olursa haber ver" dedi cüce, Tharion yine arkasındaki masaları dinlemeye koyuldu.

Dün akşamki dövüş korkunçtu. O aslandan geriye hiçbir şey kalmadı...

O kadar sarhoştum ki kimi becerdiğimi bile hatırlamıyorum...

... o ejderha işlerini bitirdi. Sadece korlar...

Biraz daha kahveye ihtiyacım var. Aslında bayram günlerinden sonra bize bir gün izin vermeleri lazım.

Tharion kaskatı kesildi. Yavaşça dönüp söyledikleri dikkatini çeken kişinin yerini tespit etti.

Ejderha.

Eh, işte bu ilginçti. Ve... şansı yaver gitmişti.

Bacaklı çalışırken o bankta uzanmıştı, bütün sinirlerini zıplatan dün akşamki depremi kafasından atmak için başkalarının varlığına ihtiyacı vardı. Bahçenin gölgeleri arasında leopar şekil değiştireni becermişti. Her dakikasından büyük zevk almıştı ve iki kez orgazm olduğuna bakılırsa leoparın da hoşuna gitmişti.

Dün akşam Nehir Kraliçesi'nin kızını atlatmıştı ama bunu ona söylememişti. Nehir Kraliçesi ve kızının bildiği kadarıyla ve Nehir Kraliçesi Emile'i sormak için aradığında sesinin tonuna bakılırsa hâlâ nişanlıydılar. Ama ikisinden biri öğrenirse...

Öğrenirlerse özür hediyesi olarak bir ejderha sunmak iyi olmaz mıydı? Emile yerine bir ejderha harika olmaz mıydı?

"Ayık olduğun zaman burası hiç eğlenceli değil" dedi Flynn otuz dakika sonra arkasından, tam da Tharion'ın istediği gibi sivil gelmişti. Kıyafetin şortunun arkasına sokuşturduğu silahı gizlemeye yettiği pek söylenemezdi.

Tharion, Fey lordunu burada buluşmak için aradığında telefonda fazla bir şey söylemeye cesaret edememişti. Flynn aptal genç havalarında kaygısız bir tavır takınmış olsa da Tharion onun açık bir telefon hattında soru sorma riskini göze almayacak kadar zeki olduğunu biliyordu.

Tharion yiyecek tezgâhlarının ortasındaki masadan kalktı, Flynn'i beklerken oturup kahve içmiş ve eski e-postalarını dosyalamıştı. Rahat bir tavırla pazarın içinde yürümeye başladı. Kimsenin –az ötedeki tezgâhta çalışan çöl tilkisi şekil değiştirenin bile– duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "İlgini çekebilecek bir şey buldum" dedi.

Flynn telefonunda bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyordu. "Evet?"

Tharion ağzının ucuyla mırıldandı. "Huysuz mizaçlı yeni dostunun nasıl kaybolduğunu hatırlıyor musun?"

"Ari'yi mi buldun?" Flynn'in sesi tehlikeli derecede ciddileşmişti. Tharion bu sesi çok az sayıda kişinin duyduğunu biliyordu. Tabii ölmek üzere değillerse.

Tharion pazarın üzerine kurulmuş ahşap geçidi işaret etti. Uzun bir koridora açıldığını bildiği sıradan bir kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde yarı otomatik tüfekler kuşanmış boş bakışlı iki Fey muhafızı duruyordu. "Nerede olabileceğine dair çılgınca bir tahminim var."

Şimdi ejderhayı Aşağı'ya götürmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Flynn'le birlikte eski döşemelerin üzerinden geçidin sonundaki yuvarlak kapıya doğru yürürlerken Tharion ahşap döşemeli boş koridoru gözden geçiriyordu. Yuvarlak kapı bir mahzenin girişine benziyor, kapının sağlam demiri loş ilk ışıkları yansıtmıyordu.

İlk kapıda Engerek Kraliçe'nin muhafızları tarafından durdurulmuşlardı. Flynn hırlamış ama erkekler onu dikkate almamıştı, telsizle liderlerine haber verirlerken uyuşturucudan matlaşmış gözlerini hiç kırpmamışlardı. Kapının varlığından haberdar olduğu için Tharion'ın kraliçeye haber verilecek kadar önemli biri olduğunu anlamışlardı.

Ve işte buradaydılar. Engerek Kraliçe'nin yuvasına girmek üzeredeydiler.

Henüz üç metre uzaktaydılar ki devasa büyüklükteki kapı açılıverdi ve mermer zemin üzerine serilmiş kırmızı halılar –kesinlikle Traskian halılarıydı– göründü; üç büyük pencerenin siyah kadifeden kalın perdeleri açılıp altın halkalarla tutturulmuştu, alçak koltuklar uzanmak üzere dizayn edilmişti.

Koltuklardan birinde oturmakta olan Engerek Kraliçe'nin üstünde beyaz bir tulum vardı, ayakları çıplaktı, ayak tırnakları siyah denecek kadar koyu bir mora boyanmıştı. Ruju da aynı renkteydi. Uçları altın sarısına boyanmış el tırnakları ise sigarasını ağzına götürüp bir nefes çekerken yumuşak ışıklarla parlıyordu.

Ama yanında, kanepeye yayılmış olan...

Tharion haklıydı. Engerek Kraliçe değerli dövüşçüleri toplamayı seviyordu.

Flynn kapıdan girer girmez durup, "Ari" dedi gergin bir sesle. İçeride neşeköküntün ağır kokusunun yanı sıra Tharion'ın başka bir uyuşturucuya ait olduğunu tahmin ettiği boğucu bir koku daha vardı.

Siyah tayt ve yine siyah renkte dar ve kolsuz bir üst giymiş olan ejderha gözlerini odanın karşısındaki karanlık şöminenin üstüne asılmış olan dev ekran televizyondan ayırmadı. Ama cevap verdi: "Tristan."

"Seni görmek ne güzel" dedi Flynn, sesi yine duyduktan sonra çok az kişinin hayatta kalabildiği o tehditkar tona bürünmüştü. "Tek parça olmana sevindim."

Engerek Kraliçe kıkırdadı, Tharion kendini hazırladı. "Dün akşam dövüştüğü aslan aynını söyleyemez. Ariadne insansı formuna hapsolmuşken bile... tüyler ürpertici."

Tharion Et Pazarı'nın hükümdarına kurnazca sırıttı. "Onu esir mi aldın?" Bunu nasıl yaptığını bilmesi gerekiyordu. Kendisi de yapabilmek için.

Engerek Kraliçe'nin yılan gözleri neon yeşiline dönecek kadar parladı. "Köle çalmakla işim olmaz. Tanıdığım bazılarının aksine." Ariadne'ye bakıp sırıttı. Ejderha büyük bir dikkatle televizyon izlemeye devam ediyordu. "Beni kendisi bulup yanıma sığınmak istedi, onu esir alan kişiden kaçmak için Midgard'da gidebileceği bir yer olmadığının farkındaydı. İkimizin de işine gelen bir anlaşma yaptık."

Demek ejderha kendi isteğiyle gelmişti. Tharion belki de onu Aşağı'ya gitmeye ikna edebilirdi. Böylesi çok daha kolay olurdu.

Onu oraya bir kez indirdi mi ejderha bir daha asla yukarı çıkamazdı.

"Bizimle olmaktansa burada kalıp kraliçenin çukurunda dövüşmeyi mi tercih ediyorsun?" diye sordu Flynn ejderhaya.

"Siz beni koruma görevine çıkardınız" dedi Ari sert bir sesle, nihayet gözlerini televizyondan Flynn'e çevirmişti. Alev alev yanan gözlerini Flynn'e diktiğinde Tharion erkeği hiç de kıskanmamıştı doğrusu. "Çukurda dövüşmekten daha mı iyi yani?"

"Şey evet. Hem de çok daha iyi."

"Sen yaşadığın sıkıcı hayata alışmışsın herhalde" dedi Ari, bakışlarını yeniden televizyona çevirerek.

"Tanrılar bilir ne kadar süredir bir *yüzüğün* içinde hapistin" diye patladı Flynn. "Ne biliyorsun ki?"

Ejderhanın teninin altında parlak pullar belirdi, sonra yok oldular. Yüzündeki sakin ifade bozulmadı. Tharion keşke patlamış mısır olsaydı diye düşündü. Ama sonra Engerek Kraliçe'nin gözlerini kısarak ona baktığını fark etti.

Kraliçe sakin bir sesle, "Seni hatırlıyorum" dedi. "Kız kardeşin ölmüştü. Çapkın şekil değiştiren."

Tharion Lesia'dan böyle lakayt bir tavırla bahsetmesinden duyduğu öfkeyi bastırarak yılan şekil değiştirene tatlı tatlı gülümsedi. "Evet o benim."

"Ve Nehir Kraliçesi'nin İstihbarat Şefi."

"Ta kendisi." Tharion göz kırptı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Nehir Kraliçesi'nin kızının sevgilisini geri çevirebilir miyim hiç?" Tharion gerildi, kraliçenin mor dudakları kıvrıldı, ayağa kalkarken dümdüz kesilmiş küt saçları sallandı. "Feyciği kızartayım deme sakın" dedi Ariadne'ye, sonra bir parmağını Tharion'a doğru kıvırdı. "Bu taraftan."

Tharion'ı kapıların sıralandığı dar bir koridordan geçirdi. Tharion koridorun ileride başka bir salona açıldığını görebiliyordu. Yaklaştıkça tek görebildiği yine halılar ve kanepeler oldu. "Ee mer?"

Tharion sessizce güldü. "Birkaç sorum var."

"Tabii." Kraliçe sigarasının külünü bir sehpada duran cam kültablasına silkeledi.

Tharion ağzını açtı ama koridorun ucundaki odaya varmışlardı. Bu da neredeyse diğer odanın aynısıydı, yalnız pencereleri dövüş çukuruna bakıyordu.

Ama kanepelerden birinde, sehpanın üstündeki küçük pirinç tartıda ışıkarayana çok benzeyen beyaz toz yığınının önünde oturan...

"Dur tahmin edeyim" dedi Tharion Harpy'ye; Harpy uyuşturucuyu tartan Fey erkeğinin yanından başını kaldırdı. "Senin için değil, bir arkadaşın için."

Harpy ayağa kalkarken koyu renk gözlerini tehdit edercesine kıstı. "Benimle narkotikçilik oynamaya mı geldin balık?"

Tharion yavaşça gülümsedi. "Sadece dostça bir ziyaret."

Harpy tehditkâr bakışlarını Engerek Kraliçe'ye çevirdi, kraliçe ellerini ceplerine sokup dipteki duvara yaslandı. "Beni ele mi verdin?"

"Bu güzel et parçası vals yaparak içeri girdi. Konuşmak istedi. Kuralları biliyor."

Tharion gerçekten kuralları biliyordu. Burası Engerek Kraliçe'nin bölgesiydi. Sözü kanundu. Tharion'ın kraliçe üzerinde bir otoritesi yoktu, tıpkı Asteriler üzerinde de olmadığı gibi. Bir iş çevirecek olursa onu öldürme otoritesine Asteriler kadar kraliçe de sahipti. Herhalde kaç savaşçısının onu parçalayabileceğini görmek için Tharion'ı dövüş çukuruna atardı.

Tharion abartılı bir reveransla kapıyı işaret etti. "Başınıza bela olmam."

Harpy ışıkarayanı içi plastik kaplı siyah kadife torbaya doldurmakta olan erkeğe bir göz attı.

"VIP servis ha?" dedi Tharion Engerek Kraliçe'ye, kraliçenin dudakları yeniden kıvrıldı.

"Kıymetli müşterilerim için en iyisi" dedi kraliçe yaslandığı duvardan.

Harpy torbayı Fey erkeğinin elinden alırken siyah kanatları hışırdadı. "Çeneni kapalı tut mer. Yoksa sen de kız kardeşin gibi parça parça olursun."

Tharion hafifçe hırladı. "Konuşmaya devam edersen kardeşimi öldüren erkeğe ne yaptığımı sana da gösteririm cadaloz."

Harpy kıkırdadı, uyuşturucuyu ceketinin cebine koyarak dışarı çıkarken kanatları arkasında siyah bir bulutu andırıyordu.

Fey erkeği uyuşturucuyu ve teraziyi toplayıp dışarı çıkarken kraliçe Tharion'a usulca sordu: "Bir şey almaya mı geldin satmaya mı?"

Tharion kraliçeye döndü, taşmak üzere olan öfkesini yatıştırdı. "O psikopatın iki isyancıyı kan kartalı işkencesiyle öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Onu neden müşterim olmaya davet ettim sanıyorsun? Bu tarz haltlar yiyen birinin biraz köreltilmesi lazım. Yoksa aynını yapmaya devam eder."

Tharion tiksintisini bastırdı. "O isyancıların şehirde ne aradığını sana söyledi mi?"

"Benden casusluk yapmamı mı istiyorsun Şef?"

"Sana Ophion ya da Pippa Spetsos adlı komutan hakkında bir şey duyup duymadığını soruyorum." Mekanik zırh prototipi olmasa bile Pippa ve Şafak biriminin ne zaman harekete geçeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Şehirdeki masum insanları kurtarması mümkünse kurtaracaktı.

"Elbette duydum. Ophion'u herkes duymuştur."

Tharion dişlerini sıktı. "Neyin peşinde olduklarını biliyor musun?"

Kraliçe sigarasından uzun bir nefes çekti. "Bilgi bedava değil."

"Ne kadar?"

"Ejderha işime yarıyor." Yılan gözlerini Tharion'ın gözlerinden

ayırmıyordu. "Dün akşamki dövüş çok para bıraktı. Onunla bir anlaşma yaptım: Kazandığından belli bir pay alacak, böylece ileride özgürlüğünü satın alabilecek."

"Onu sahiplenemezsin." Gerçi *o* da ejderhayı kraliçesine vermek istiyordu, tıpkı bir...

Kahretsin, bir köle gibi.

"Hayır sahiplenemem. Bu yüzden de arkadaşların ve avukatların Astoronom'a her ne martaval okudularsa o türden bir yalan uydurman gerekiyor. Kraliyetin el koyması gibi bir şey miydi?" Engerek Kraliçe hayran hayran kusursuz tırnaklarına bakmaya başladı. "Onun burada dövüşmesinin imparatorlukla ilgili bir güvenlik meselesi olduğunu söyle herkese."

"Buna kimse inanmaz." Ve lanet olsun, o ejderhaya ihtiyacı vardı. Ona bu Emile meselesinden çıkış stratejisi olarak ihtiyacı vardı. Ve kraliçenin kızından ayrılmasının doğuracağı sonuçlardan kaçınmak için.

"Doğru şekilde sunduğun müddetçe insanlar her şeye inanır."

Tharion aynalı tavana bakarak içini çekti. Hiç değilse ejderha burada kalmaya razı olmuştu, özgürlüğünü kazanmak için dövüşmeye, ama...

Engerek Kraliçe düşüncelerini okumuş ya da sezmiş gibi, "Onu Mavi Saray'a götürmeye kalkarsan bu insanımsı formda bile seni kül etmeyi başarır" dedi. Tharion öfke dolu gözlerle baksa da bir şey söylemedi. Kraliçe devam etti: "Sen ve arkadaşların son zamanlarda pek aktifsiniz. Quinlan'ın benimle çocuk için pazarlık etmesine izin vermiş olabilirim ama bu ejderhayı elimden kaçırmaya hiç niyetim yok." Kurnaz bir gülümseme. "Siz aptallar ona daha sıkı bir tasma takmalıydınız."

Tharion da kraliçeye kurnazca gülümsedi. "Ejderhanın burada kalıp kalmayacağına ben karar veremem."

"Soylu arkadaşların ve avukatları bir yalan uydursunlar anlaşalım mer."

Kahretsin. Buradan gerçekten eli boş çıkacaktı değil mi? Kraliçesine götürecek başka bir ganimet bulmak için düşünüp duruyordu, paçayı kurtarmasını sağlayacak bir şey...

Bunu sonra düşünürdü. Nam salmış ölümcül bir Vanir'in karşısında değilken.

İçini çekerek, "Ejderha da istiyorsa öyle olsun" dedi. "Bir yalan uydururuz."

"O kararını verdi bile." Sinsi bir gülümseme daha.

"Öyleyse Spetsos'un neyin peşinde olduğunu söyle." İstihbarat Şefi olarak işinin hakkını veriyormuş gibi görünmeyi başarırsa isyancı tehdidiyle ilgili elde edeceği bilgi kraliçesinin gazabını geçiştirebilirdi.

Engerek Kraliçe telefonunu çıkarıp dijital saate baktı. "Arkadaşlarını arayıp öğren."

"Ne?"

Ama Engerek Kraliçe koridora dönmüş, koridorun diğer ucundaki Flynn ve ejderhaya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Tharion Hpaxia'yı aradı. Hunt'ı. Sonra Bryce'ı. Ithan'ı. Ruhn'ı. Hiçbiri cevap vermedi.

Mesaj yazmaya cesaret edemedi ama... Yeniden Hunt'ı aradı. "Aç şunu" diye söylendi. "Aç şu lanet telefonu."

Bir anlığına başka bir güne döndü, kız kardeşini arayıp durduğu ama hep ses kaydının çıktığı güne; sonra anne babasını arayıp kız kardeşiyle konuştular mı, nerede olduğunu biliyorlar mı diye sormuştu.

Tharion Flynn'in yanına gitti, Flynn kanepeye oturmuş Ariadne'yle konuşmadan bakışma yarışması yapmakla meşguldü. Tharion sesindeki endişeyi gizleyemedi. "Ruhn'ı ara. Bakalım senin telefonunu açacak mı?"

"Ne oldu?" Flynn hemen ayağa kalktı.

"Emin değilim" dedi Tharion kapıya yürüyerek. O korkunç hatıraları ve içinde yükselen korkuyu bastırdı. "Bugün nerede olduklarına dair bir fikrin var mı?"

Engerek Kraliçe kanepeye otururken "Bol şans" diye seslendi arkalarından.

Tharion ve Flynn kapıda durakladı. Fey lordu ejderhayı işaret etti. "Seninle işimiz bitmedi."

Ariadne yine televizyon izliyordu, onu duymazdan geldi.

Flynn hırladı. "Yine geleceğim."

Tharion ne yaptığını, Ophion ve Spetsos hakkındaki bu küçük bilgi karşılığında ne verdiğini bir kenara bıraktı. Flynn'e sonra anlatırdı.

Mahzen kapısı yeniden açılırken Ariadne gözlerini Flynn'e dikti. Gözlerinin siyahı kırmızıya döndü. "Üstünlük taslayan tavırlarını başkasına sakla küçük lord."

Tharion telefon yine kulağında koridora çıktı. Bryce telefona cevap vermiyordu.

Ama Flynn dönüp Engerek Kraliçe'nin yanına yayılmış olan ejderhaya baktı. "Bunu sonra görüşeceğiz tatlım" diye hırladı Fey lordu, sonra da Tharion'ın peşinden dışarı çıktı.

Bryce yıllar önce Hilal Şehir'e taşındığından beri Küçük Ay'daki Urd Tapınağı'na bir kez gitmişti. Juniper'la birlikte üniversitedelerken sarhoş kafayla bir taksi tutup tapınağa gitmişler, destansı bir gelecek için kader tanrıçasına yalvarmışlardı.

Gerçekten bu kelimeyi kullanmıştı.

Yüce gönüllü ve ileri görüşlü Urd, lütfen bize olabildiğince destansı bir gelecek bağışla.

Eh istediğin oldu işte diye düşündü Bryce gri mermer tapınağın basamaklarını çıkarken. June'un da öyle, gerçi... Arkadaşını düşününce içi üzüntü, suçluluk ve özlemle doldu.

Sessiz sokakta hiç araba yoktu. Yeraltı Kralı her yeri boşaltmıştı sanki.

Belki de bunun sebebi spor salonundan buraya yürürken Central ve Laurel kavşağı yakınlarında atlatmayı başardıkları diğer tehlikeli varlıklardı: Pollux ve Mordoc. İki canavar şehirdeydi, Geyik'in Şafak birliğinden bir birim de peşlerinden gidiyordu.

Bir şey arıyorlardı. Ya da birini.

Bryce, Ruhn ve Hypaxia içeri girerken Hunt tapınağın arkasındaki sokağın boş olup olmadığını kontrol etti. Yeraltı Kralı gayet açık konuşmuştu, sadece bu dört kişinin gelmesine izin vardı. Ithan ve Cormac gelemedikleri için hiç de mutlu olmamışlardı.

Tapınağın avlusunun ötesinde –görünürde hiç rahibe yoktu– kutsal odanın açık kapıları onları çağırıyor, içeride gölgeler ve duman görünüyordu.

Bryce sırtındaki tüfeği kontrol etti, tabanca kalçasında hazırdı. Sol tarafındaki Ruhn, Yıldız Kılıcı'nı taşıyordu. Bryce bir buluşmaya Azrilleri öldürmek üzere tasarlanmış bir silahla gitmenin kabalık olduğunu ileri sürerek karşı çıkmış ama diğerleri onu bastırmıştı. Bryce'ın kılıcı çekmesi gerekirse diye Ruhn hep bir kol boyu mesafede duracaktı. Gölgelerin içine girerlerken şimşek Hunt'ın etrafında çatırdıyordu.

Ne kadar dayanacağını bilmediğinden –hatta içinde tutup tutamayacağından bile emin olmadığından– Bryce Hunt'tan gücünü harekete geçirmesini istememişti. Gerekirse Hunt bunu saniyeler içinde yapabilirdi.

Tapınağın ortasındaki siyah taş altarın üstüne yığılmış odunlardan dumanlar çıkıyordu. Alanın arka tarafındaki platformun üstünde taştan bir taht yükseliyordu. Urd Tapınağı'nda heykeller yoktu, tanrıçanın tasviri hiç yapılmamıştı. Kaderin tek bir figürle ifade edilemeyecek kadar çok formu vardı.

Ama tahtta biri oturuyordu.

"Tam zamanında" dedi Yeraltı Kralı tekdüze bir sesle, kemikli parmakları tahtın taş kolçaklarında tıkıyordu. "Takdir ettim."

"O tahta saygısızlık ediyorsun" dedi Ruhn. "Çürümüş cesedini tahttan uzak tut."

Yeraltı Kralı ayağa kalkarken siyah cüppesi hayalet bir rüzgârla uçuştu. "Feylerin Luna'nın önünde eğildiğini sanıyordum ama belki de eski inançları hatırlıyorsunuzdur. Urd'un tanrıça değil de dünyalar arasında dolaşan bir güç olduğu zamanları. Bir yaşam teknesi, herkesin anası, evrenin gizli dili olduğu zamanları. Feyler o zamanlar ona tapıyordu."

Bryce esner gibi yaptı, endişe dolu gözlerle ona bakan Ruhn Yeraltı Kralı'nın platformdan indiğini görünce sapsarı oldu. En azından Hunt şaşırmış gibi görünmüyordu. Bryce'ın maskaralıklarına alışmıştı herhalde.

Hypaxia Yeraltı Kralı'nın her hareketini dikkatle izliyor, saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Anlaşılan dün geceden sonra Yeraltı Kralı'yla görülecek bir hesabı vardı.

"Ee" dedi Hunt ağır ağır, "buraya işimizi bitirmeye mi geldin?"

Yeraltı Kralı siyah altara doğru süzüldü, altarın üstünde tüten kemiklerin kokusunu içine çekince korkunç yüzü zevkle çarpıldı. "Beni peşinize takmakla suçladığınız Azrillerin aslında Apollion'a ait olmadığını söylemek istedim. Azrillerin Sonsuz Şehir'den geldiğini öğrendim."

Bryce kaskatı kesildi. "Azriller okyanusları geçebiliyor mu?"

"Azriller bir zamanlar dünyaları geçerdi. Birazcık su onlara nasıl engel olabilir ki?"

"Neden gelip bize saldırsınlar?" diye sordu Hunt.

"Bilmiyorum."

"Peki bunu bize neden söylüyorsun?" diye devam etti Bryce.

"Çünkü topraklarıma girilmesinden hoşlanmıyorum."

"Saçma" dedi Ruhn. Hypaxia arkasından birkaç adım yaklaştı. "Onlara ölümden sonra ne olduğuna dair korkunç gerçeği anlattın ve yine de biri damarına bastı diye şimdi yaşamalarına izin vereceksin, öyle mi?"

Yeraltı Kralı'nın gözleri –o ölü, bulanık gözleri– Bryce'a dikildi. "Duyduğuma göre artık resmi olarak bir prensessin. Sanırım bunun kadar nahoş başka gerçekler de öğreneceksin."

"Kaçamak cevap veriyorsun" diye hırladı Ruhn.

Ama Bryce sordu: "Jesiba seninle konuştu mu?"

"Kim?"

"Jesiba Roga. Antika satıcısı. Elinde birkaç Ölüm Mührü var, yani vardı. Seni tanıyordur muhakkak. O herkesi tanır."

Yeraltı Kralı'nın gözleri parladı. "Onu bu isimle tanımıyorum ama evet. Duydum." Bakışları sonunda Bryce'ın arkasında durmakta olan Hypaxia'ya kaydı. "Dün akşam iyi iş çıkardın. O büyü labirentinden çıkmayı pek az kişi başarabilirdi. Alev ve Gölge Hanesi seni iyi karşılayacak."

Hypaxia'nın etrafındaki esinti soğuk bir rüzgâra dönüştü ama Hypaxia konuşmaya tenezzül etmedi. Bryce kraliçeye ters gitmemeyi aklının bir köşesine yazdı.

Hunt söze karıştı: "Bizi buraya Azriller hakkında bu işe yarar bilgiyi vermek için çağırdın ve şimdi de iyi adamı mı oynamak istiyorsun? Yemezler."

Yeraltı Kralı kocaman kahverengi dişlerini göstererek gülümsemekle yetindi.

"Bunlar ne anlama geliyor?" dedi Bryce, Sofie'nin kolunda yazanları ezberinden sıralayarak.

Yeraltı Kralı gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum." Yeniden, bu kez daha da çok gülümsedi. "Ama belki onlara sorabilirsin." Bryce'ın arkasındaki kapıyı işaret etti. Kapının ötesindeki dünyayı.

Şafak bölüğü askerleri eşliğinde tapınağın avlusuna giren Pippa Spetsos'u.

Hunt'ın şimşeği parladı. "Ophion'a ihbar ettin" diye hırladı, tapınaktan çıkabilecekleri en kısa yolu hesaplamaya başlamıştı bile.

Ruhn kutsal odanın kapısına varmıştı, kapının kanatlarını çarparak kapatıp sürgüledi. Hepsini Yeraltı Kralı'yla birlikte içeri kilitledi.

Kapının arkasından Pippa'nın sesi geldi. *"Gel de oynayalım Vanir pislik. Bize ihanet edenlere ne oluyor gösterelim."*

Hypaxia'nın beti benzi attı. "Sen... isyancılarla mı çalışıyorsun?"

"Sen değil siz" diye mırıldandı Bryce. Gerçi şu anda hiç fark etmezdi.

Yeraltı Kralı yok olmaya başladı. Bir illüzyon. Projeksiyon. Hunt Yeraltı Kralı'nın bunu nasıl yaptığını, detayları nasıl o kadar gerçekçi gösterdiğini merak etmiyordu. "Savaş ölüm demektir. Ölüm ruhlar demektir... ve daha fazla ikinci ışık. Böyle bir imkâna nasıl yüz çeviririm? Kumandan Spetsos Hilal Şehir'e gelir gelmez ilk iş olarak gelip önümde diz çöktü. İçlerindeki düşmanlardan bahsedince onu aramızdaki... münakaşa hakkında bilgilendirmeyi kendime vazife bildim. İkimizin de işine gelecek bir anlaşma yaptık."

Cinayeti isyancılar üstelenecek, böylece Yeraltı Kralı olası politik sonuçlardan sıyrılmış olacaktı ama sürüngen öldürülmelerinde rol oynamış olmaktan haz duyacak ve topraklarına gidecek olan ruhlar da ona kalacaktı. Hem de Pippa iş başındaysa çok fazla sayıda ruh.

Bryce hiddete kapılınca yıldız ışığı saçmaya başladı. "Yani haftalar önce Ruhn'la üstümüze saldıran Azrilleri senin göndermediğini iddia ederken yalan mı söylüyordun?"

"O zaman da gerçeği söylüyordum şimdi de gerçeği söylüyorum. O işle hiçbir ilgim yok. Bu kadar şeyi ortaya dökmüşken neden size yalan söyleyeyim?"

"Bu oyunları oynamaya devam edersen hepimiz sana düşman olacağız" diye uyardı Ruhn kralı.

Yeraltı Kralı gölgelere dönüştü. "Savaşın tek galibi ölümdür." Sonra da yok oldu.

Metal kapıya bir mermi çarptı. Sonra bir tane daha. Pippa hâlâ hakaretler yağdırıyordu.

"Önerisi olan var mı?" diye sordu Hunt. İsyancıların elinde gorsian mermileri varsa işler çabucak sarpa saracaktı. Ve felakete tanık olacak büyük bir kalabalık toplanacaktı.

Bryce Hunt'ın elini tutup göğsüne bastırdı. "Bana level atlat Athalar."

Ruhn başıyla Hypaxia'yı işaret etti. "Onu da yanına al."

Cadı kraliçe Fey Prensi'ne ters ters baktı ama Bryce elini Hunt'ın elinden çekmeden başını iki yana salladı. Gerginliğinin tek göstergesi gerilen parmaklarıydı. "Şimdiye dek kimseyi yanımda götürmedim. Şu anda olabildiğince odaklanmaya ihtiyacım var."

Güzel. Hiç değilse bu konuda akıllıca davranıyordu. Hunt eşinin gözlerine bakarak onu desteklediğini, cesaret vermek istediğini göstermeye çalıştı. Ne planladığını sorarak vakit kaybetmeyecekti. Bryce işe yarar bir şey düşünmüş olacak kadar zekiydi. Hunt şimşeğinin elinden Bryce'ın göğsüne akmasına izin verdi.

Bryce'ın yıldızı Hunt'ın parmaklarının altında parlamaya başladı, aç bir beklenti içinde gibiydi. Kapıya yeniden mermiler yağdı.

Şimşeği nehir gibi Bryce'a akarken Hunt ruhları arasında güzel bir müzik duyduğuna yemin edebilirdi. "Takviye gücüne ihtiyacımız var" dedi Bryce.

Kız kardeşi Athalar'ın şimşeğiyle dolup yok olduğunda Ruhn panik duygusunu zapt etmeye çalıştı.

Kutsal odanın kapıları büyük bir darbeyle sarsıldı. Neden Destek Bölümü henüz çağrılmamıştı? Ruhn telefonunu çıkardı. Yardım isterse öncelikle orada ne aradıkları sorulacaktı. Cormac'ı

aramış ama erkek ona bir ses kaydı göndermiş, sonra da Avallen Kralı'yla konuştuğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Prensin o konuşmayı yarıda kesmesinin imkânı yoktu.

Tuzağa düşmüşlerdi.

Ruhn Hypaxia'ya döndü, Hypaxia gizli bir kapı var mı diye içeriyi gözden geçiriyordu. "Bir çıkış daha olmalı" dedi ellerini duvarlarda gezdirerek. "Hiçbir tapınağa tek kapıdan girilip çıkılmaz."

"Belki bu öyledir" diye homurdandı Hunt.

Bryce yeniden ortaya çıktı, Ruhn nefes nefese kalmış olan kız kardeşini iyice bir gözden geçirdi. "Çocuk oyuncağı" dedi Bryce ama yüzü ter içindeydi, yorgunluktan gözlerinin feri sönmüştü. Ortadan yok olup ne yapmaya gitmişti?

Kapıya bir darbe daha inince metal içine göçtü.

"Bu da ne?" Ruhn, Yıldız Kılıcı'nı çekti.

"Buradan hemen çıkmamız gerek" dedi Bryce Hunt'ın yanına giderek. "Zamanımız var ama fazla değil."

"Öyleyse bizi dışarı ışınla."

Bryce başını iki yana salladı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Yapabilirsin" dedi Athalar kendinden son derece emin bir sesle. "Az önce ışınlanarak gidip geldin. Başardın. Nefesini ayarla, gürültülere kulaklarını tıka ve odaklan."

Bryce yutkundu. Athalar'ın elini tuttu.

Hunt bir adım geri çekildi. "Önce Hypaxia. Sonra da Ruhn."

"Yeterince gücüm olmayabilir..."

"Yap şunu. Hadi."

Bryce'ın yüzü endişe doluydu ama Athalar'ı yanağından öptükten sonra cadının kolunu tuttu. "Sıkı tutun. Daha önce beraberimde kimseyi götürmediğim için..." İkisi birlikte yok olunca sözleri yarıda kaldı.

Tanrılara şükür. Tanrılara şükür Bryce bir kez daha dışarı ışınlanmayı başarmıştı, Hypaxia'yla birlikte.

Hunt nefesini tuttu.

"Sonra sen gitmelisin" dedi Ruhn. "Sen onun eşisin."

"Sen de kardeşi. Ayrıca Fey tahtının varisi."

"Bryce da öyle."

Hunt gözlerini kırpıştırarak prense baktı ama sonra Bryce nefes nefese geri döndü. "Ah tanrılar, bu berbat bir şey." Öğürdükten sonra elini Ruhn'a uzattı. "Hadi."

"Dinlen" dedi kardeşi ama kapı biraz daha içeri göçtü. Birkaç darbe daha indi mi açılacaktı. Ve Bryce'ın planı onlara biraz daha zaman kazandırmamışsa...

Bryce Ruhn'ın kolunu tuttu, kardeşi itiraz etmeye fırsat bulamadan gözden kayboldular. Yalnız başına kalan Hunt kapıyı gözleyerek gücünü topluyordu. Bryce'ı yeniden güçle doldurabilirdi ama Bryce'ın tükendiği çok açıktı. Bunun bir faydası olur muydu?

Kapının kanatları hızla sarsıldı, birkaç santim açılırlarken içeri ışık sızmaya başladı.

Hunt gelişigüzel yağan mermilerden korunmak için altarın arkasına çömeldi. *"Orada!"* diye bağırdı Pippa, silahlar Hunt'a döndü.

Bryce nerede kalmıştı...

Kapının kanatları ardına kadar açıldı, Şafak bölüğünden üç asker yere yuvarlandı.

Pollux kapıda duruyordu, beyaz kanatları güçle ışıldıyordu, bir kahkaha atarak yumruğunu önünde yatan isyancı dişinin kafasına indirdi. Etrafa kemik parçaları ve kanlar saçıldı. Arkasında, avluda, isyancılar Mordoc ve dehşet kurtlarına ateş ediyorlardı. Hunt daha ilerideki sokakta, hengâmeden uzak bir palmiye ağacının altında duran Geyik'in arbedeyi izlediğini görebiliyordu.

Bryce ortaya çıkıp altarın arkasına sıvıştı. Benzi kül gibiydi, nefes almakta zorlanıyordu. Solukları kesik kesikti. Titreyen elini Hunt'a doğru kaldırdı. "Ben..." Dizlerinin üstüne çöktü. Geri kalanını söylemesine gerek yoktu. Gücü tükenmişti. Yine de Hunt'ın yanına dönmüştü. Onunla birlikte dövüşerek dışarı çıkmak için.

"Gücümü tekrar sana aktarayım mı?" diye sordu Hunt, Bryce'ı ayağa kaldırırken şimşek kollarına dolanıyordu.

"Vücudumun alabileceğinden emin değilim." Bryce Hunt'a yaslandı. "Kendimi fazla pişmiş et gibi hissediyorum."

Hunt altarın kenarından başını çıkarıp baktı. "Bize zaman kazandırmayı nasıl başardın?"

"Kapılar" dedi Bryce soluk soluğa. "Birkaç tanesine ışınlandıktan sonra boş ve kimsenin nöbet tutmadığı bir kapı buldum. Tuş takımını kullanarak Ophion'ın Urd Tapınağı'nı bastığına dair rapor geçtim, tam o aptal günlük raporlardan biri anons edilirken. Buraya bir birlik gönderilir diye düşündüm. Muhtemelen ellerindeki en büyük ve en iddialı birlik, ayrıca buraya en yakın."

Hunt şimdi hatırlıyordu, buraya gelirken Pollux ve Mordoc'u görmüşlerdi. Geyik'in dehşet kurtları da yanlarındaydı. "Sesini tanıyacaklar..."

"Mesajı kaydedip Kapı'da ses değiştiren bir uygulama kullanarak dinlettim" dedi Bryce gaddarca sırıtarak. "Ayrıca kameraların en fazla bir bulanıklık kaydedebileceği kadar da hızlı davrandım, merak etme."

Hunt aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadı; onun zeki, akıllı Bryce'ı. Tanrılar aşkına, onu seviyordu.

Vuruşma tapınağın içine doğru ilerlerken yeniden altarın arkasına çömeldiler, "Görünmeden şu kapıdan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek" diye fısıldadı Hunt.

"Bana bir dakika verirsen..." Bryce titreyen elini göğsüne sürdü. Oradaki yara izine.

Ama Hunt biliyordu. Sadece zaman Bryce'a gücünü geri verebilirdi ve bunun da göze alamayacakları kadar uzun süreceği kesindi.

Hunt korkunç Pollux görmesin diye şimşeğini söndürdü. Çekiç yaklaşıyordu, Mordoc da tehditkâr bir gölge halinde peşinden geliyordu. Nereye yürüseler isyancılar ölüyordu. Hunt Pippa'yı ortalarda göremiyordu.

Bryce güçlükle nefes alıyordu, Hunt bakmadan kanının kokusunu aldı. Bryce'ın burnu kanıyordu. "Bu da ne?" dedi Hunt, mermiler altarın üstüne doğru yağarken bedenini Bryce'a siper etti.

"Beynim eridi herhalde" diye tısladı Bryce ama gözleri korkuyla parlıyordu.

Hunt şimşeğini serbest bırakırsa yollarına çıkanı yakarak kaçabilirlerdi. Tabii o zaman herkes orada kimin olduğunu anlardı, özellikle Mordoc sonradan kokularını alırsa, ama... şansını deneyecekti. Bryce için bu riski göze alacaktı.

Elbette Ophion'a karşı savaştıklarını söyleyebilirdi ama Geyik bildiklerini ortaya koyma vaktinin geldiğine de karar verebilirdi.

"Bana tutun" dedi Hunt elini Bryce'a uzatarak, o anda Urd'un tahtının arkasındaki gölgelerin içinden bir şey çıktı.

Siyah bir köpek. Dişleri Hunt'ın eli uzunluğunda kocaman bir köpek.

Zebani pençesiyle tahtı işaret etti. Sonra da tahtın arkasında gözden kayboldu.

Düşünmeye vakit yoktu. Hunt Bryce'ı tutup koşmaya başladı, altarla platform arasındaki gölgelerden eğilerek geçerken karmaşanın ve dumanların içinde kimse onları görmesin diye dua ediyordu.

Tahtın arkasına sapınca orada kimsenin olmadığını gördü. Baxian'dan eser yoktu.

Arkasından bir hırıltı geldi, Hunt hızla tahtın arka tarafına doğru döndü. Bu yekpare bir taş değildi, karşısında dar bir merdivene açılan bir kapı duruyordu.

Hunt şanslarını hiç sorgulamadan taş kapıdan içeri daldı. Melek formuna bürünmüş olan Baxian kapıyı iterek kapattı. Şimdi zifiri karanlığın içindeydiler.

Baxian aşağı inen dar basamakları telefonuyla aydınlattı. Hunt Bryce'ı tutuyordu. Sıkı sıkı yapışmasına bakarak Bryce'ın yürüyebileceğinden pek emin değildi.

"Pollux'un telsizden buraya gelme emri verdiğini duydum" dedi Baxian, kanatları hışırdayarak önden çabuk çabuk giderken. Hunt erkeğin öncülük etmesine izin verdi, kapının açılmadığından emin olmak için dönüp arkasına baktı. Ama kapı sımsıkı kapalıydı. İçeri en ufak bir ışık sızmıyordu. "Ydra'dan sonra Pippa'nın ne kadar öfkelendiğini görünce işin içinde olduğunuzu anladım. Bu tapınağın tarihini araştırdım. Tahta gizlenmiş kapıya dair söylentiler buldum. Vakit alan şey... içeri giren tüneli bulmak oldu. Gerçi son zamanlarda bir rahibe tüneli kullanmış olmalı. Tünele ve sahte duvarların her yerine kokusu sinmiş."

Hunt ve Bryce bir şey söylemedi. Baxian ikinci kez onları Geyik ve Pollux'tan kurtarmak için işe karışıyordu. Ve bu kez Pippa'dan da.

"Spetsos öldü mü?" diye sordu Baxian, bu arada merdivenin sonuna varıp uzun bir tünele girmişlerdi.

"Bilmiyorum" diye homurdandı Hunt. "Muhtemelen kaçıp adamlarını ölüme terk etmiştir."

"Lidia onu yakalayamadığı için deliye dönecek ama Pollux çok eğleniyor gibi görünüyordu" dedi Baxian başını iki yana sallayarak. Duvarlardaki minik oyuklara kafatasları ve kemiklerin yerleştirildiği bir dörtyol ağzına varana dek yürüdüler. Katakomplar. "Orada olduğunuzu anladıklarını sanmıyorum" diye devam etti Baxian. "Gerçi nereden haber aldıklarını düşününce..."

Bryce öyle hızlı harekete geçti ki Hunt kollarının arasından sıyrılmasına engel olamadı.

Tüfeğini sırtından alıp Baxian'a doğrultmasına engel olamadı. "Olduğun yerde kal."

Bryce katakompların kavşağında tüfeği Zebani'ye doğru tutarken burnundan omzuna damlayan kanı sildi.

Başı durmadan zonkluyordu, ağzı Psamathe Çölü kadar kuruydu ve midesi safrayla çalkalanıyordu. Bir daha asla ışınlanmayacaktı. *Asla.*

"Neden sürekli mantar gibi yerden bitiyorsun?" dedi Bryce öfkeyle, gözlerini Zebani'den ayırmıyordu. Hunt yanında taş kesilmiş gibiydi. "Hunt Geyik'e ya da Asterilere casusluk yapmadığını söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Hem de hiç." Tüfeğin emniyetini indirdi. "O yüzden bu mermiyi kafana yollamadan gerçekleri öt bakalım."

Baxian kafataslarıyla dolu kıvrımlı duvarlardan birine doğru yürüdü. Bryce'ın silahının namlusundan bir metre uzakta olmak umurunda değildi sanki. Parmağını uzun dişli bir Vanir'e benzeyen kahverengi kafatasında gezdirdikten sonra, "Sevgiyle her şey mümkündür" dedi.

Tüfek neredeyse Bryce'ın elinden düşecekti. "Ne?"

Baxian savaş kıyafetinin yakasını sıyırarak kahverengi kaslı tenini ortaya çıkardı. Meleğin kalbinin üstünde tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir dövme vardı.

Sevgiyle her şey mümkündür.

Bryce bu el yazısını tanıyordu. "Neden" diye sordu yavaşça, sesi titriyordu. "Danika'nın el yazısıyla bir dövmen var?"

Baxian'ın koyu renk gözleri acıyla doldu. Bomboş. "Çünkü Danika benim eşimdi."

65

Bryce tüfeği yeniden Baxian'a doğrulttu. "Sen adi bir *yalancısın*."

Baxian yakasını açık bıraktı, Danika'nın el yazısı olduğu gibi ortadaydı. "Onu seviyordum. Hem de her şeyden çok."

Hunt'ın sesi katakomplarda sertçe yankılandı. "Bu hiç komik değil göt herif."

Baxian yalvarır gibi bakan gözlerini Hunt'a çevirdi. Bryce erkeğin yüzünü yolmak istiyordu. "Danika benim eşimdi. Sabine'e sorun. Dairene girdiği gece neden kaçtığını sorun. Sabine benden hep nefret etti ve korktu çünkü kızına nasıl davrandığını gördüm ve buna müsamaha göstermedim. Danika'ya çektirdikleri yüzünden bir gün onu leşe çevirmeye söz verdim. Sabine bu yüzden dün akşamki partiden çabucak ayrıldı. Benden kaçmak için."

Bryce silahı indirmedi. "Saçmalıyorsun."

Baxian kollarını iki yana açarken kanatları hışırdadı. "Neden yalan söyleyeyim?"

"Güvenimizi kazanmak için" dedi Hunt.

Bryce nefes almakta zorlanıyordu. Bunun ışınlanmayla ilgisi yoktu. "Haberim olurdu. Danika'nın bir eşi olsa haberim olurdu..."

"Ya? Sence eşinin Sandriel'in triarii'sinden biri olduğunu sana söyler miydi? Zebani olduğunu? Sence koşa koşa eve gelip bunu sana söyler miydi?"

"Siktir git" dedi Bryce, Baxian'ın iki gözünün arasına nişan alarak. "Yalanını sikeyim senin."

Baxian silahın üstüne yürüdü. Namluya doğru. Namluyu indirip kalbinin üstüne dayadı, tam Danika'nın el yazısının olduğu yere. "Danika'yla ölmeden iki yıl önce tanıştım" dedi sessizce.

"Danika ve Thorne..."

Baxian öyle acı dolu bir kahkaha attı ki Bryce'ın içi acıdı. "Danika'nın onunla olacağı tamamen Thorne'un kuruntusuydu."

"Danika önüne gelenle yatıyordu" dedi Bryce öfkeyle. "Sen ortada yoktun."

"İki yıl onunlaydım" dedi Baxian. "O süre boyunca başka kimseyle birlikte olmadı."

Bryce durup zihninden hesap yaptı. Ölümünden hemen önce Danika'yla dalga geçmemiş miydi...

"İki yıl" diye fısıldadı Bryce. "İki yıl kimseyle çıkmamıştı." Hunt şimdi şaşkın şaşkın Bryce'a bakıyordu. "Ama Danika..." Bryce hafızasını zorladı. Danika üniversitedeyken sürekli birileriyle çıkardı ama son sene birkaç ay ve ondan sonraki yıl da... Eğlenmeye devam etse de önüne gelenle yatmayı bırakmıştı. Bryce tıkanır gibi oldu. "Bu mümkün değil."

Baxian'ın renginin solduğu katakompların karanlığında bile belli oluyordu. "İnan bana ben de istemedim. Ama Danika'yla görüşüyorduk."

Hunt mırıldandı. "Davranışların bu yüzden değişti. Ben ayrıldıktan hemen sonra Danika'yla tanıştığın için."

"Danika'yla tanışmak benim için *her şeyi* değiştirdi" dedi Baxian.

"Peki nasıl tanıştınız?" diye sordu Bryce.

"Pangeran ve Valbaran kurtlarının bir toplantısı vardı. Lider temsilcisi olarak Danika'yı göndermişti."

Bryce bunu hatırlıyordu. O değil de Danika gönderildiği için Sabine çok sinirlenmişti. Danika iki hafta sonra döndüğünde birkaç gün çok durgun davranmıştı. Yorgunluktan olduğunu söylemişti ama...

"Sen kurt değilsin. O toplantıda ne işin vardı?" Danika Baxian'la birlikte olamazdı, bir *eşi* olsa Bryce'a söylerdi, kokusundan belli olurdu...

Danika bir tazıydı. Olağanüstü koku duyusuna sahip biri olarak bir kokuyu gizlemeyi, üstünde koku kalıp kalmadığını anlamayı herkesten iyi bilirdi.

"Ben toplantıda değildim. Danika beni arayıp buldu."

"*Neden?*"

"Çünkü şekil değiştirenlerin soyunu araştırıyordu. Benimki de... emsalsiz bir soy."

"Köpeğe dönüşüyorsun" dedi Bryce öfkeyle. "Bunun neresi emsalsiz?" Hunt bile duyduğundan hoşlanmamış gibi Bryce'a bakıp kaşlarını çattı. Bryce umursamadı. Danika hakkındaki şaşırtıcı gerçeklerden bıkmıştı, hiç bilmediği tüm bu şeylerden...

"Şekil değiştiren atalarım hakkında bilgi edinmek istiyordu. Yıllarca çekinik kaldıktan sonra genleri bende yeniden ortaya çıkan gerçek şekil değiştirenler hakkında. Dünyamızdaki en eski soyları araştırıyordu ve ilk nesillerden birinin soyağacının yaşayan son toruna kadar uzandığını görmüştü: Yani bana."

"Soyun o kadar eski bile olsa Danika'ya ne anlatabilirdin ki?" diye sordu Hunt.

"Hiçbir şey. Ama eş olduğumuzu anlayınca, bundan emin olunca... Danika ne aradığını anlatmaya başladı."

"Sentezle mi ilgiliydi?" diye sordu Bryce.

"Hayır." Baxian dişlerini sıktı. "Sanırım sentez başka bir şeyi gizleyen bir bahaneydi. Danika yaptığı araştırma yüzünden öldü."

Sevgiyle her şey mümkündür. Danika'dan son bir ipucu. Bakmaları gereken yerlere bu işareti koymuştu... bu adamın üstüne de.

"Bunlar Danika'yı neden ilgilendiriyordu peki?" diye sordu Bryce.

"Nereden geldiğimizi bilmek istiyordu. Şekil değiştirenlerin, Feylerin. Hepimizin. Eskiden kim olduğumuzu bilmek istiyordu. O zaman belki geleceğimizi de kestirebilirdik." Baxian yutkundu. "Danika ayrıca... bana Sabine'e bir alternatif bulmak istediğini söylemişti."

"Sabine'in alternatifi Danika'ydı" dedi Bryce sert bir sesle.

"O kadar uzun yaşamayacağını düşünüyordu" dedi Baxian boğuk bir sesle. "Danika kurtların geleceğini Sabine'in ellerine bırak-

mak istemiyordu. Onları korumak için ailenin soyunda Sabine'e alternatif olabilecek birini bulmaya çalışıyordu."

Bu tam... tam Danika'nın yapacağı türden bir şeydi.

"Ama tanışmamızın ardından" diye devam etti Baxian, "birlikte olabileceğimiz bir dünyaya ulaşmanın bir yolunu aramaya başladı... çünkü Sabine de Sandriel de hatta Asteriler de buna izin vermeyecekti."

Bryce emniyetini yeniden kaldırıp silahı aşağı indirdi.

Baxian vahşi bir sesle fısıldadı. "Micah'yı öldürdüğünde çok sevinmiştim. Danika'nın ölümünde o pisliğin parmağı olduğunu hissediyordum."

Sonunda birinin Micah'nın kafasına sıkmasına sevindim demişti Baxian ilk karşılaşmalarında. Bryce arkadaşını sevmiş olan erkeği dikkatle süzdü... varlığından haberdar olmadığı erkeği. "Danika bana neden söylemesin?"

"Söylemek istedi. Telefonda konuşmaya ya da yazışmaya cesaret edemiyorduk. İki ayda bir önceden belirlediğimiz günde Forvos'taki bir otelde –Sandriel'den uzun süre uzaklaşamazdım– buluşuyorduk. Danika ilişkimizi öğrenirlerse Asterilerin onu hizaya getirmek için bunu ona karşı kullanmalarından korkuyordu."

"Sana seni sevdiğini söyledi mi?" diye bastırdı Bryce.

"Evet." Baxian hiç duraksamadan cevap vermişti.

Danika bir defasında bu kelimeleri sadece Bryce'a söylediğini iddia etmişti. *Ona...* bu yabancıya değil. Kendi isteğiyle Sandriel'e hizmet eden bu erkeğe değil. Hunt'ın ise seçme şansı olmamıştı. 'Bir canavar olmanı umursamıyor muydu yani?"

Baxian irkildi. "Danika'yla tanıştıktan sonra Sandriel için yaptığım ne varsa telafi etmeye çalıştım, gerçi bazen tek yapabildiğim... Sandriel'in kötülüklerini hafifletmek oluyordu." Baxian'ın bakışları yumuşadı. "Danika seni severdi Bryce. Dünyada en çok önem verdiği kişi sendin. Sen..."

"Kapa çeneni. O... lanet çeneni kapa" diye fısıldadı Bryce. "Duymak istemiyorum."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Baxian. "Her şeyi bilmek istemiyor musun? Bunun için uğraşmıyor muydun? Danika'nın ne

bildiğini öğrenmek istemiyor musun? Neyin peşinde olduğunu, sakladığı sırrı."

Bryce'ın yüzü kaya gibi sertleşti. Soğuk bir sesle, "Pekâlâ" dedi. "Madem onu bu kadar iyi tanıyorsun söyle bakalım. Danika Sofie Renast'la nasıl tanıştı? Gizli muhabbetleriniz esnasında bu ismi hiç duymuş muydun? Danika Sofie'den ne istiyordu?"

Baxian kabardı. "Danika Sofie'nin varlığından şekil değiştirenler ve kökenleri üzerine yaptığı araştırmanın bir parçası olarak fırtınakuşlarının soyunu incelerken haberdar oldu. Soyların izini sürdükten sonra Sofie'yi bulup koklayarak bulduğu şeyi teyit etti. Tabii bazı sorulara cevap vermeden de Sofie'yi bırakmadı."

Bryce gerildi. "Ne tür sorular?" Hunt elini Bryce'ın omzuna koydu.

Baxian başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ophion işinde nasıl birlikte çalışmaya başladıklarını da bilmiyorum. Ama sanırım Danika'nın soy meselesinin de ötesinde fırtınakuşları üzerine bazı teorileri vardı. Özellikle güçleri üzerine."

Bryce kaşlarını çattı. "Sence Sofie Renast birkaç hafta önce boğulmak üzereyken neden kendi üzerine bir dizi sayı ve harf kazıma gereği duymuş olabilir?"

"Solas" diye mırıldandı Baxian. Sonra Sofie'nin bedenindeki sayıları ve harfleri tamı tamına ezberinden sayıp döktü. "Bu muydu?"

"Nasıl bir oyun oynuyorsun Baxian?" diye hırladı Hunt, Bryce da aynı anda patlamıştı, "Bu da ne demek oluyor?"

Baxian'ın gözleri parladı. "Bu Midgard'da sadece tek bir yerde odaları numaralandırmak için kullanılan bir sistem. Asteri Arşivlerinde."

Hunt bir küfür savurdu. "Urd aşkına, sen bunu nereden biliyorsun peki?"

"Çünkü onu Danika'ya ben verdim."

Bryce o kadar şaşırdı ki nutku tutuldu.

"Sandriel Asterilerin köpeğiydi." Baxian Hunt'a döndü. "Bunu biliyorsun Athalar. Asterilerin sarayına yaptığı bir ziyaret esnasında koruma olarak yanına beni aldı. Toplantı için onu arşivlere indirirlerken o kapıdan girdiklerini gördüm. Sandriel dışarı çıktığında

beti benzi atmıştı. Garip ama sayıları ve harfleri ezberlemiş, sonradan işine yarar bir şey olabilir diye Danika'ya söylemiştim. Danika kafayı buna takmıştı. Nedenini ya da orada ne bulmayı düşündüğünü bana söylemedi ama kafasında bazı teoriler vardı. Bu dünyanın düzenini değiştireceğini söylediği teoriler. Ama oraya kendisi gidemezdi. Herkes onu tanıyordu. Asterilerin onu zaten izlediklerini biliyordu."

"O yüzden de Sofie'yle tanıştıktan sonra Danika bu bilgiyi onunla paylaştı ve araştırma yapması için Sofie'yi gönderdi" diye mırıldandı Bryce. "Çünkü Sofie'nin kayıtlarında hakkında şüphe uyandıracak bir şey yoktu."

Baxian başını salladı. "Geyik'in raporlarından öğrenebildiğim kadarıyla arşivlere girebilmek Sofie'nin üç yılını almış. Üç yıl casusluk yapıp arşivci olarak çalışmış. Herhalde sonunda o odaya girmenin bir yolunu bulmuş... çok geçmeden de Kavalla'ya kaçmış. O zamana Danika... ölmüştü. O odada ne olduğunu hiç öğrenemeden öldü."

"Ama Sofie öğrendi" dedi Bryce sessizce.

"Sofie o odadan her ne öğrendiyse" dedi Hunt, "Ophion'a ve Asterilere karşı kullanmayı planladığı istihbarat da o olsa gerek."

"Savaşın gidişatını değiştirecek bir şey" dedi Bryce. "Önemli bir şey."

"Odanın kodu arama motorlarında neden çıkmıyor?" diye sordu Hunt Baxian'a.

Zebani kanatlarını sırtına topladı. "Asteriler saraylarının planlarını internete koymazlar. Kütüphane kataloglama sistemleri bile gizlidir. Bilgisayara aktardıkları her şey güçlü şifrelerle korunur."

"Ya elimizde her şeyi hackleyebilecek biri varsa?" diye sordu Bryce.

Baxian yine acı acı gülümsedi. "O zaman o odada ne olduğunu öğrenme şansınız olabilir."

"Bu odaları numaralandırmak için çok saçma bir yöntem" diye söylendi Declan, Ruhn'ın evindeki kanepede laptop'ta bir şeyler yazıyordu. Tünelden Urd Tapınağı'nın birkaç blok uzağındaki bir

ara sokağa çıkmışlar, orada Baxian'dan ayrılıp Hunt'la birlikte doğru buraya koşmuşlardı. Bryce hâlâ sersem gibiydi.

Telefonunu açınca Tharion'dan birkaç cevapsız arama olduğunu gördü. Engerek Kraliçe Tharion'ı Ophion hakkında uyarmıştı... ama birkaç dakika geç kalmıştı. Ruhn neler olduğunu anlatınca Flynn öfkeden deliye dönmüştü.

Hiç değilse Urd Tapınağı'na isyancı saldırısı diye verilen haberlerde olayla ilgileri olduğuna dair bir şey yoktu. Pollux, Mordoc ve Geyik, Pippa'nın güçlerinin kutsal tapınağı kirletmesine engel oldukları için kahraman ilan edilmişlerdi. Tek sorun Pippa'nın kaçmış olmasıydı.

Bryce bununla sonra ilgilenecekti. Bir sürü diğer işle de sonra ilgilenecekti.

Declan kafasını kaşıdı. "Şu anda yaptığımız şeyin ihanet anlamına geldiğinin farkında mısınız?"

"Hakkını ödeyemeyiz" dedi Hunt kanepenin kolçağına oturarak.

"İçki olarak ödeyebilirsiniz" dedi Declan. "Dehşet kurtları ne zaman kapıda bitecek diye endişelenirken rahatlatıcı olur."

"Al" dedi Ruhn Declan'a bir kadeh viski uzatarak. "Bununla başla." Kardeşi Bryce'ın yanındaki minderlere çöktü. Kanepenin diğer ucunda Hypaxia, Ithan'ın yanında sessizce oturmuş, izliyordu.

Bryce Baxian'dan öğrendiklerini açıklama işini Hunt'a bırakmıştı. Tüm gerçeği cadı kraliçeye ve Declan'ın diğer tarafında oturan Flynn'in omuzlarına yerleşmiş olan perilere açıklama işini de Ruhn üstlenmişti.

Ama Bryce'ın gözleri ikide bir Ithan'a kayıyordu. Declan işine odaklanırken Bryce kurda sessizce, "Danika ve Baxian'ı biliyor muydun?" dedi. Ithan'ın yüzü düşüncelerini ele vermemişti.

"Elbette hayır" dedi Ithan. "Ben sanıyordum ki Danika Thorne'la..." Başını iki yana salladı. "Ne düşünemeceğimi bilemiyorum. Danika'dan hiç böyle bir koku almamıştım."

"Ben de. Belki de tazı yetenekleri sayesinde kokuyu gizlemeyi başarıyordu." Bryce hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Benim için sorun olmazdı."

"Gerçekten mi? Benim için olurdu" dedi Ithan. "Herkes için

olurdu. Mesele Baxian'ın kurt olmasından ibaret değil, o aynı zamanda..."

"Götün teki" dedi Hunt başını telefonundan kaldırmadan.

"Evet" dedi Ithan. "Anladığım kadarıyla sizi kurtarmış ama yine de..."

"Bunun artık bir önemi var mı?" dedi Flynn. "Gücenmeyin ama Danika zaten öldü."

Bryce ona soğuk bir bakış attı. "Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum."

Flynn Bryce'a el hareketi çekti, periler omzundan *aaa* diye bağnştı.

Bryce gözlerini devirdi. Flynn'in ihtiyacı olan da tam olarak buydu: Sürekli peşinde gezecek bir hayran sürüsü. Bryce Flynn'e döndü. "Hey, bir ejderhayı serbest bırakıp emirlerini yerine getireceğini sanarak aptallık ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Hey, benimle evlenmek istediğin ve bütün defterlerine *Bayan Bryce Flynn* yazdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Hunt tıkanır gibi oldu.

Bryce misilleme yaptı. "Hey, yıllarca seninle yatayım diye başımın etini yediğin ama benim standart denen bir şeye sahip olduğum zamanları hatırlıyor musun?"

"Kraliyet ailesinde bu tür davranışlara pek rastlanmaz" dedi Hypaxia.

"Bu daha ne ki?" diye mırıldandı Ruhn, kraliçe ona gülümsedi.

Bryce kardeşinin yüzünün bir an aydınlanıp tekrar karardığını gördü... Ruhn biliyor muydu? Hypaxia ve Celestina'yı biliyor muydu? Yüzündeki keyifsiz ifadenin sebebi başka ne olabilirdi ki?

"Tharion nerede?" diye sordu Hunt evi gözden geçirerek. "Burada olması gerekmiyor muydu?"

"Yukarıda" dedi Ruhn. Olanları Tharion'a sonra anlatırlardı. Babasının isteklerini yerine getirme işini bitirince Cormac'a da.

Declan birden kaşlarını çatarak küfretti. "Bir iyi bir de kötü haberim var."

"Önce kötü haber" dedi Bryce.

"Bu arşiv sistemine sızmamın imkânı yok. Adeta zırhla kaplı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Gerçekten muhteşem."

"Tamam, hayranlık kısmını geç" diye hırladı Ruhn. "İyi haber ne?"

"Sonsuz Şehir'deki kamera sistemleri zırhlı değil."

"Bu bize ne kazandıracak peki?" diye sordu Hunt.

"En azından Sofie Renast'ın o odaya girip girmediğini öğrenebilirim."

"Ve o odanın nerede olabileceğini" diye mırıldandı Bryce. Ithan ve Hypaxia baş salladı. "Tamam. Yap o zaman."

"Herkes yerine yerleşsin" dedi Declan. "Önümüzde uzun bir gece var."

Ithan bir saat sonra Tharion'ı getirmeye gönderildi. Bryce mer'in uykudan saç baş dağılmış halde oturma odasına girdiğini gördü. Tharion'ın üstünde blucinden başka bir şey yoktu.

Tharion kanepede Hypaxia'nın yanına oturup kolunu kraliçenin omzuna atarak, "Selam Pax" dedi.

Hypaxia mer'i eliyle itti. "Bütün öğleden sonra uyudun mu?"

"Playboy hayatı" dedi Tharion. Anlaşılan Zirve esnasında sıkı dost olmuşlardı. Bryce bir gece önce cadıyı Başmelek'le bulmuş olmasaydı aralarında dostluktan fazlasının olduğunu düşünebilirdi. Tharion biliyor muydu acaba?

Cadının Zirve'den beri mer'le iletişim halinde olması ama onunla hiç konuşmaması kardeşini rahatsız ediyor muydu acaba? Ruhn'ın yüzünde en ufak bir hoşnutsuzluk belirtisi yoktu.

Gece yarısına doğru Declan, "Vay canına" dedi. "İşte Sofie."

Hunt koştururken neredeyse Ruhn'ı eziyordu. Bryce elbette Declan'ın yanına daha önce vardı ve bir küfür savurdu. Hunt Ruhn'ı dirseğiyle itip eşinin yanına oturdu. Ithan, Tharion, Hypaxia ve Flynn –perilerle birlikte– başlarına üşüştüler.

"Çok genç görünüyor" diye mırıldandı Hunt.

"Öyleymiş" dedi Ruhn. Dec Sofie'nin eski üniversite kimliğindeki fotoğrafı sökerek programa fotoğraftakiyle benzerlik gösteren yüzleri taratmıştı.

Bryce Cormac'a telefon etmiş ama prens cevap vermemişti.

Declan yeraltındaki ahşap-mermer döşeli kütüphanenin görüntüsünü oynatırken hepsi sessizce bekledi. Tavana asılı kameradan Sofie

Renast'ı görebiliyorlardı. Sofie üstünde ancak arşivcilerden birine ait olabilecek beyaz bir üniformayla eski rafların yanından yürüyordu.

"Kapı Yedi-Eta-Nokta-Üç-Alfa-Omega" dedi Declan parmağıyla rafların ilerisindeki ahşap kapıyı göstererek. "Kapının yanındaki yazıyı seçebilirsiniz."

Seçebiliyorlardı. Sofie usulca odaya girdi, modern kilidi açmak için kimlik kartına benzer bir şey kullanmıştı, sonra oymalı kapıyı arkasından kapattı.

"On beş dakika sonra" dedi Declan ileri sararak. "Odadan çıkıyor." Sofie odaya nasıl girdiyse yine öyle çıkıp gitti: sakince.

"Elinde hiçbir şey yok" dedi Hunt.

"Giysisinin altında da bir şey göremiyorum" dedi Ruhn.

"Bilgisayar da öyle" dedi Declan. "Eli boş girip boş çıkmış. Ama yüzü ölü gibi beyaz." Tıpkı Baxian'ın Sandriel için söylediği gibi.

"Görüntünün tarihi ne?" diye sordu Bryce. Hunt ona dokunma ihtiyacı duymuş gibi Bryce'ın dizini sıktı; kendine Bryce'ın yanında ve güvende olduğunu hatırlatır gibiydi.

"İki ay önce" dedi Declan. "Sofie Kavalla'ya gitmeden hemen önce."

"Bu odaya girmek için *üç yıl* boyunca arşivci kılığında mı çalışmış yani?" dedi Ruhn.

"Güvenliğin ne kadar sıkı olduğundan haberin var mı?" dedi Hunt. "Ben odaya girmeyi başardığına bile inanamıyorum."

"Ne kadar sıkı olduğunu biliyorum Athalar" dedi Ruhn gergin bir sesle.

"Eh, Sofie'den daha hızlı davranmamız gerekecek" dedi Bryce.

Hepsi Bryce'a baktı. Ama Bryce gözlerini ekrandan ayırmadı. Eski kütüphaneden çıkan genç kadından.

Hunt'ın midesi bulanmaya başladı. Daha Bryce ağzını açmadan ne söyleyeceğini anlamıştı, "Sonsuz Şehir'e gitmemiz gerek... o arşivlere girmeliyiz."

"Bryce" dedi Hunt içi korkuyla dolarken. Cormac ve Ophion'la işbirliği yapmayı kabullenmiş olabilirdi ama bu... bu tamamen başka bir seviyeydi. Düşmüşler'e liderlik ederken yaptığına tehlikeli şekilde yakındı.

"Sofie'nin ne öğrendiğini bilmek istiyorum" dedi Bryce dişlerini sıkarak. "Danika'nın öğrenmek için bu kadar riske girdiği şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Baxian'dan öğrendiği gerçekten sonra bütün hikâyeyi eskisinden de çok bilmek istiyordu. Bu bilgiyi Asterilere karşı kullanma isteğinin ötesinde bir şeyler olmalıydı. Danika bu bilginin dünyayı değiştirebileceğini düşünmüştü. Bir şekilde dünyayı kurtarabileceğini. Bryce şimdi bu işten nasıl vazgeçebilirdi?

"Midgard'ın en sıkı korunan yerine sızmaktan bahsediyorsun" diye söze girdi Tharion ağır ağır konuşarak. "Bir düşman kalesine sızmaktan."

"Sofie Renast başardıysa ben de yapabilirim."

Ruhn öksürdü. "Hiçbirimizin sarayı bilmediğinin farkındasın Bryce. Körlemesine hareket edeceğiz."

Hunt yanında gerilmişti, Bryce Hunt'ın yüzündeki bu gergin ifadeyi tanıyordu. Taht odasına, zindanlara dair canlı hatıralarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordu. Kan, çığlıklar ve acı... Hunt'ın tek hatırladığı bunlardı, Bryce'a öyle söylemişti.

Bryce Hunt'a yaslandı. Bu dokunuşla sevgisini ona aktarmaya çalışıyordu.

"Körlemesine hareket etmeyeceğiz" dedi Bryce, Ruhn'a dönüp başını yukarı kaldırarak. "Sarayın planını yakından bilen birini tanıyorum."

Bryce ve Athalar eve; Ruhn, Dec ve Flynn Destek Bölümü'ndeki vazifelerine gittikten sonra Ithan uzun süre kanepede oturdu. Periler de Flynn'in peşine takılmış, Ithan ve Tharion'ı evde yalnız bırakmıştı.

"Girmek üzere olduğumuz kaosa hazır mısın?" diye sordu mer; kollarını dizlerine dayayarak öne eğilmiş, büyük ekranda oyun oynuyordu.

"Hazır olmaktan başka seçeneğim var mı ki?" Tharion'ın yanında ikiye bölünmüş ekranda oyun oynamakta olan Ithan başparmaklarıyla kumanda butonlarına bastı.

"Büyük oynamaya alışkınsındır herhalde. Birkaç kez final oynamıştın."

"İki kez. Lisede de üç kez."

"Evet biliyorum. Seni izlemiştim." Tharion oyun kolunun üstündeki düğmeye basarken oyuna odaklanmaktan gayet memnun görünüyordu. Bugün Engerek Kraliçe'nin inine girip çıkan erkek o değildi sanki. "Olup bitenlere karşı her zaman soğukkanlılığını koruyorsun."

"Flynn, Danika'nın Baxian'ın eşi olup olmamasının bir önemi olmadığını çünkü Danika'nın öldüğünü söyledi." İçi sızladı. "Bence haklı."

"Ben isyan meselesini ve Yeraltı Kralı'nı kastetmiştim ama bunu öğrendiğim iyi oldu."

Ithan omuz silkti. "Bu ilkbahardan sonra normal olan ne var ki zaten?"

"Doğru." Birkaç dakika daha oynadılar.

"Nehir Kraliçesi'nin kızıyla aranızdaki ilişki nedir?" diye sordu Ithan sonunda.

Tharion gözlerini ekrandan ayırmadı. "Yıllardır nişanlıyız. Hepsi bu."

"Onu seviyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse neden onunla nişanlandın?"

"Çünkü abazan aptalın tekiydim ve onu becermeyi o kadar istiyordum ki sabah geri alırım diye düşünerek ona söz verdim. Tabii ki geri alamadım."

"Kötü olmuş dostum."

"Evet." Tharion oyunu dondurdu. "Senin görüştüğün biri var mı?"

Ithan nedenini bilmiyordu ama gözünün önünde Astronom'un tankındaki kurt belirdi. "Ruhn sana geçmişimden bahsetmedi mi?" dedi yavaşça.

"Bryce'tan hoşlanmandan mı bahsediyorsun? Hayır."

"Öyleyse nereden biliyorsun?"

"O Bryce. *Herkes* ondan hoşlanır."

"Eskiden hoşlanıyordum."

"Hı hı."

Ithan dişlerini gösterdi. "Artık ona karşı böyle şeyler hissetmiyorum."

"Güzel çünkü Athalar muhtemelen seni öldürürdü, sonra da cesedini mangal yapardı."

"Denemesi bedava."

"Dener ve kazanır, ayrıca ağır ateşte pişmiş kurdun sosla bile pek lezzetli olacağını sanmıyorum."

"Neyse."

Tharion kıkırdadı. "Kendini Bryce'a kanıtlamak için abartılı romantizm gösterilerinde bulunma, tamam mı? Buna daha önce tanık oldum, kesinlikle işe yaramaz. Hele ölmüşsen asla."

"Böyle bir niyetim yok, yine de teşekkürler."

Tharion ciddileşti. "Ben ciddiyim. Ayrıca... bak, Bryce duysa beni mahveder ama biriyle çözülmemiş bir meselen varsa ben olsam Sonsuz Şehir'e gitmeden önce hallederdim. Her ihtimale karşı."

Geri dönmemeleri ihtimaline karşı. Ki böyle bir ihtimal vardı.

Ithan içini çekti. Oyun kolunu elinden bıraktı. Kanepeden kalktı. Tharion bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Yapmam gereken bir şey var" dedi Ithan.

66

Barda oturmuş içkilerini içerlerken Fury, "Aptalın teki olman gerekir" diye tısladı Bryce'a. Bryce dün akşam aradığında Fury önce buluşmayı reddetmişti ama Bryce ertesi sabah o kadar canından bezdirmişti ki sonunda burada buluşmayı kabul etmişti.

Bryce doğru düzgün uyuyamamıştı, gerçi Hunt da onu bir hayli yormuştu. Öğrendiği şeyler beyninde dönüp duruyordu. Danika'nın bir *eşi* vardı. Sabine bunu biliyordu. Eşi Danika'yı hâlâ seviyordu.

Ve Danika bunlardan Bryce'a hiç bahsetmemişti.

"Delilik olduğunu biliyorum" diye mırıldandı Bryce, kadehteki viski-zencefilli bira karışımı içkisini döndürerek. "Ama bana yardım edebilirsen..."

"Gerçekten yardıma ihtiyacın var ama bu konuda değil. Sen aklını kaçırmışsın." Fury eğilip yüzünü Bryce'ın yüzüne yaklaştırdı. "Yakalanırsan sana ne yapacaklarını biliyor musun? Seni cezalandırmak için ailene, Juniper'a neler yapabileceklerini? Harpy'nin o isyancılara yaptığını gördün mü? Mordoc kurbanlarına ne yapmayı sever biliyor musun? Asla onun yoluna çıkmam. Onlar ruhsuz insanlar. Asteriler onları seve seve senin ve sevdiklerinin üstüne salar."

"Biliyorum" dedi Bryce yavaşça. "O zaman yardım et de yakalanmayayım."

"Herhalde bende sarayın planları var falan zannediyorsun."

"Oraya gittiğini biliyorum. Hafızan tanıdığım herkesinkinden daha iyidir. Oradayken hiçbir şeyi kafana yazmadığını mı söylüyorsun? Çıkışlara, muhafızlara, güvenlik sistemlerine hiç dikkat etmedin mi sanki?"

"Evet ama sen arşivlerden bahsediyorsun. Ben sana sadece kabaca bir taslak çıkarabilirim. Sadece koridorlardan geçtim, odalara girmedim bile."

"Peki o odalarda ne olduğunu bilmek istemiyor musun? Danika'nın şüphelendiği odada ne olabileceğini?"

Fury buzlu votkasından bir yudum aldı. "Beni saçma sapan işlerine karıştırmaya çalışma. İki taraf için de iş yaptım, iki taraf da beş para etmez. Hayatını tehlikeye atmaya değmezler."

"Biz iki taraf için de çalışmıyoruz."

"Peki siz hangi taraf için çalışıyorsunuz?"

"Gerçek için" dedi Bryce. "Gerçeği öğrenmek istiyoruz."

Fury onu dikkatle inceledi, Bryce bu delici bakışlar karşısında gözlerini kaçırmadı. "Öyleyse sen kesinlikle aklını kaçırmışsın. June'u bir süreliğine şehirden uzaklaştıracağım. Göze batmasın diye."

"Güzel." Bryce anne babasını şüphe uyandırmadan uyarabilmeyi isterdi. Avuçları terlemişti. "Sirinks'i de götürür müsün?" Sirinks'in bakımını garantiye almadan gidemezdi.

"Olur." Fury içini çekerek bir votka daha vermesi için barmene işaret etti. "Ne öğrenebilirsem sana bildiririm."

Tharion nişanlısını Kemik Mahallesi'nin kıyısında iskele kenarında otururken buldu; turkuvaz suların içindeki narin ayaklarından güneş ışığında şıpırdayan dalgalar yayılıyordu. İncecik sırtından aşağı dökülen siyah saçları muhteşemdi.

Bu güzellik bir zamanlar Tharion'ın aklını başından alırdı. Şimdi ise sadece... yük oluyordu.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim." Tharion bir saat önce bir susamuru göndermişti. Kız dönüp Tharion'a baktı, yüzü hoş bir gülümsemeyle aydınlandı.

Tharion güçlükle yutkundu. Kız geçen gece partide öyle sevinçliydi ki. Orada olmaktan, gülüp dans etmekten öyle mutluydu ki.

On yıl. Tharion'ın on yılı heba olmuştu... kızın da.

Holstrom'a yarım kalan işlerini bitirmesini tavsiye etmişti. Aynı şeyi onun da yapması gerekiyordu.

"Ben, şey..." Tharion bir adım attı, nehirde dolaşıp kısık gözlerle onları izleyen sobeklerin farkındaydı. Mer muhafızlar rıhtımın yakınında pozisyon almıştı, mızrakları Tharion'a saplanmaya hazırdı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Kızın yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Tharion sobeklerin yaklaştığına yemin edebilirdi. Turistler sobekleri görmüş, iskele boyunca dizilerek fotoğraf çekmeye başlamıştı. Nehir Kraliçesi'nin kızını görünce bu güzelliğin de fotoğraflarını çekmeye koyuldular.

Burası bu tarz bir buluşma için fazla ayakaltı bir yerdi ama Mavi Saray'da görüşseler kızın annesi daha Tharion gitmeden ne konuştuklarını öğrenir ve onu Aşağı'da alıkoyardı; o zaman da tıpkı bir zamanlar merler tarafından aşağı sürüklenen ölümlüler gibi kapana kısılmış olurdu.

"Nişanı sonlandırmak istiyorsun" dedi kız. Gözlerinde fırtına bulutları geziniyordu.

Tharion içgüdüsel olarak kızı rahatlatacak yalanlar bulmaya çalıştı. Ama... eğer ölecekse, Asterilerin ya da kızın annesinin elinden, dürüst davrandığını bilerek ölmek istiyordu. "Evet."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunca zaman? Benimle evlenmek isteyen bir erkek şimdiye kadar harekete geçerdi." Burnu öfkeyle kırıştı. "Senden biraz ilgi, biraz sıcaklık görmeye çalışarak kaç sene harcadım? İlişkimizi kurtarmaya yarayacak bir şey."

Tharion kıza aynı zamanda kinci, çocuksu ve suratsız olduğunu söylemekten kaçındı.

Kızın ayağının dibindeki sular sertçe çalkalandı. "Sen ise hep *Şu anda bir vaka üzerinde çalışıyorum* deyip durdun. Sonra bir başka vaka geldi, sonra bir başkası. Sonra jetin bozulur, sonra annenin sana ihtiyacı olur, sonra arkadaşlarının yanında olman gerekir." Kızın etrafında bir güç dalgası hareketlendi. "Eve gelmek *istemediğini* bütün Mavi Saray anlamıyor mu sanıyorsun?"

Tharion'ın nefesi kesildi. Kızı çok hafife almıştı. Cesaretini toplayıp sordu: "Madem tüm bunları biliyordun neden nişanı sen bozmadın?"

"Çünkü değişebileceğine dair küçük bir umudum vardı. Bana kendi isteğinle gelmen için salak gibi her gün Ogenas'a dua ettim. Ama şimdi o umut tükendi." Kız ayağa kalktı, otuz santim daha kısa olduğu halde her nasılsa Tharion'dan heybetli duruyordu. Sözleri soğuk bir rüzgâr gibi suyun üstünde esti. "Burada, pisliğin ve gürültünün içinde mi kalmak istiyorsun?"

"Ben..." Tharion ne diyeceğini bilemedi. "Evet."

Ama kız başını yavaşça iki yana salladı. "Annem beni uyarmıştı. Senin hakkında. Bana sadık değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Güzel. Hiç değilse sonunda gerçeği öğrenmişti. Tharion elinden geldiğince kibar bir sesle, "Bir süreliğine şehirden ayrılmak zorundayım" dedi. "Ama döndüğümde yine konuşalım. Sanırım açıklığa kavuşturulması gereken çok şey var."

"Daha fazla konuşmamıza gerek yok." Kız iskelenin kenarına doğru bir adım geri çekilirken güçle kabarmıştı. Kayalara çarpan dalgalardan sıçrayan sular ayaklarını ıslatıyordu. "Benimle Aşağı gel."

"Gelemem." Bunu yapmayacaktı.

Kız insandan çok köpekbalığını andırarak dişlerini gösterdi. "Öyleyse annem buna ne diyecek göreceğiz" diye tısladı ve nehre daldı.

Tharion bir an arkasından atlamayı düşündü ama... neden? Avuçları terden sırılsıklam olmuştu. Herhalde otuz dakikası vardı. Otuz dakika sonra yüzgeci tarafından Aşağı'ya çekilecek ve bir daha da oradan hiç çıkamayacaktı.

Tharion güçlükle soluyarak ellerini saçlarından geçirdi. Batıya, MİB'in ötesindeki alçak binalara doğru baktı. Celestina bu işe karışmazdı, Bryce ve Ruhn'ın da buna yetkisi yoktu. Ve Komutan Sendes ve *Derinlik Savaşçısı*'nın otuz dakika içinde buraya gelme ihtimali de sıfırdı.

Hilal Şehir'de tek bir kişi Nehir Kraliçesi'ne karşı gelip hayatta kalabilirdi. Nehir Kraliçesi'nin bile karşılaşmaktan kaçındığı tek bir kişi vardı. Güçlü savaşçıların kıymetini bilen ve onları düşmanlarından saklayan tek bir kişi. Otuz dakika içinde ulaşabileceği tek kişi.

Tharion düşünmeden koşmaya başladı.

"Beni buraya getirdiğin için tekrar teşekkür ederim" dedi Ithan Hypaxia'ya, Hypaxia İn'de Lider'in ofisinin bekleme odasında oturuyordu. Onu kendi evine sağ salim getirdiği için bir yabancıya teşekkür etmek tuhafına gitmişti ama... başka şansı yoktu.

Cadı kraliçe hafifçe gülümsedi. "Arkadaşlar böyle günler içindir, değil mi?"

Ithan başını eğdi. "Arkadaşın olmaktan onur duyarım." Dakikalar önce kapılardan bu güçlü, nazik kadınla birlikte geçmekten gurur duymuştu. Ithan geçerken nöbet tutan kurtların küçümseyerek dudak bükmesinin bir önemi yoktu.

Tiz bir ses ismini homurdandı, Ithan Hypaxia'ya gülümseyerek deri koltuktan kalktı. "Çabuk dönerim."

Kraliçe elini şöyle bir salladı, Ithan kendini toplayarak ihtiyar kurdun çalışma odasına girdi. Ahşap kaplama duvarlar öğle aydınlığında parlayan kitap raflarıyla doluydu. Masasında oturan Lider bir evrak yığınının üstüne eğilmişti. Sabine başında dikiliyor, Lider'in titrek elinin her hareketini izliyordu.

Ithan kaskatı kesildi. Sabine'in dişleri ışıldadı.

Ama ihtiyar kurt başını kaldırdı. "Seni görmek güzel evlat."

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Sabine Danika'nın bir eşi olduğunu biliyordu. Baxian'ın şehirde olduğunu da. Ithan bu düşünceyi kafasından attı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum, o yüzden..."

"Ne söyleyeceksen söyle" diye hırladı Sabine.

Ithan içindeki kurdu Sabine'den saklamadı, her zaman yaptığı gibi üstünlüğünü bastırmaya kalkmadı. Ama Lider söze girdi. "Devam et Ithan."

Ithan sırtını dikleştirdi, ellerini arkasında kavuşturdu. Koçtan talimat alırken de böyle dururdu. Ne olacaksa olsundu.

"Astronom'un mistiklerinden biri kurt. Bir *Alfa*." Sözleri sessizlikle karşılandı ama Sabine gözlerini kısmıştı. "Nena'dan gelmiş... çok küçük yaşta satıldığı için adını bilmiyor, yaşını da. Alfa olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Ama o bir kurt ve o tankın içinde bir köleden aşağı kalır yanı yok. Ee... Onu orada bırakamayız."

"Bu bizi ne ilgilendirir?" dedi Sabine.

"O bir kurt" dedi Ithan bir kez daha. "Ona yardım etmemiz gerekir."

"Bir sürü kurt var. Bir sürü de Alfa. Hepsi bizim sorumluluğumuzda değil." Sabine yeniden dişlerini gösterdi. "Bu o melez fahişeyle tertiplediğiniz düzenin bir parçası mı?"

Sabine bunu söylerken alaycı bir tavırla güldü ama... o gece Bryce'ın dairesine gelip kurtların işine burnunu sokmaması için Bryce'ı uyarmıştı. Temelsiz de olsa Bryce'ın bir şekilde Ithan'ı arkalamasından korkmuştu... Sabine'in devrilme tehlikesi olabilirmiş gibi.

Ithan bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Vahşice suçlamalarda bulunmak şu anda işine yaramazdı. O yüzden dikkatlice konuşarak, "Ben sadece mistiğe yardım etmek istiyorum" dedi.

"Artık vaktini böyle şeylere mi harcıyorsun Holstrom? Hayır işlerine mi?"

Ithan ters bir cevap vermemek için kendini tuttu. "Danika olsa bir şeyler yapardı."

"Danika idealist aptalın tekiydi" diye tersledi Sabine. "Vaktimizi bununla harcama."

Ithan Lider'e baktı ama ihtiyar kurt hiçbir şey söylemedi. Hiçbir tepki vermedi. Ithan yeniden kapıya dönüp odadan çıktı.

Hypaxia onu görünce ayağa kalktı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Sanırım." Birine mistikten bahsetmişti. Herhalde... Eh, şimdi Pangera'ya daha az pişmanlıkla gidebilirdi.

Sabine kasılarak çalışma odasından çıktı. Gırtlaktan gelen bir sesle Ithan'a hafifçe hırladı ama Hypaxia'yı görünce şaşaladı. Hypaxia sakin bakışlarını ters ters bakmakta olan kurdun gözlerine dikti. Sabine dudak bükerek yürüyüp gitmekle yetindi, koridorun kapısını arkasından çarparak kapattı.

"Hadi gidelim" dedi Ithan Hypaxia'ya.

Ama çalışma odasının kapısı tekrar açıldı; Lider eşikte duruyordu, destek almak için bir elini kapının pervazına koymuştu. "Mistik" dedi hafifçe tıkanarak, masasından kapıya yürümek nefesini kesmiş gibiydi. "Neye benziyordu?"

"Kahverengi saçlı. Orta kahve sanırım. Soluk tenli." Hayli sıradan bir eşkâl.

"Ya kokusu? Kar ve köz gibi miydi?"

Ithan donakaldı. Sanki yer sallanıyordu. "Bunu nasıl bildiniz?"

İhtiyar kurt gümüş rengi başını eğdi. "Çünkü tek Fendyr varisi Sabine değil."

Ithan bunu duyunca olduğu yerde sallandı. Sabine o gece eve gelip Bryce'ı bu yüzden mi uyarmıştı? Ithan'ın Görünür Lider olmasını engellemek için değil, Sabine'in gerçekten bir alternatifi olduğunu keşfedebilir diye Bryce'ı korkutmak için. Meşru bir alternatif.

Çünkü hiçbir şey Bryce'ı diğer varisi bulmaktan alıkoyamazdı.

Ve Sabine bunu önlemek için hepsini öldürebilirdi.

67

Tharion Engerek Kraliçe'nin yuvasına daldı. Kıyametin kopmasına dakikalar vardı.

Ariadne halıda karın üstü yatıyordu; önünde açık bir kitap vardı, çıplak ayakları dolgun poposunun üstünde sallanıyordu. Bu öyle dolgun bir popoydu ki başka bir gün olsa Tharion gerçekten zevkle seyrederdi. Ejderha gözlerini kitaptan ayırmadan, "Kraliçe arka odada" dedi.

Tharion arkadaki odaya koştu. Engerek Kraliçe o anda bir dövüşün sürmekte olduğu çukura bakan pencerenin önündeki kanepeye uzanmıştı, tabletinden bir şey okuyordu. "Mer" diye selamladı Tharion'ı.

"Dövüşçülerinden biri olmak istiyorum."

Kraliçe başını yavaşça Tharion'a çevirdi. "Serbest dövüşçüleri kabul etmiyorum."

"Öyleyse beni satın al."

"Sen köle değilsin mer."

"Kendimi sana satarım."

Bunlar gerçekten çılgınca sözlerdi. Ama başka seçeneği yoktu. Bunun alternatifi köleliğin bir başka çeşidiydi. Hiç değilse burada o boğucu saraydan uzak olurdu.

Engerek Kraliçe tabletini elinden bıraktı. "Kendini köle olarak satan bir vatandaş. Öyle şey olmaz."

"Sen bildiğini okursun. Bunu yapabilirsin."

"Kraliçen hıncından topraklarımı sel altında bırakır."

"Sana bulaşacak kadar aptal değildir."

"Demek bu yüzden koşup bana sığınıyorsun."

Tharion telefonuna bir göz attı. En fazla on dakika kalmıştı. "Ya aşağıda bir saraya hapsolacağım ya da buraya. Ben burayı seçiyorum, en azından kraliyetin damızlığı olmaktan kurtulurum."

"*Köle* olmayı seçiyorsun. Nehir Kraliçesi'nden kurtulmak uğruna." Engerek bile Tharion'ın delirip delirmediğini merak ediyor gibiydi.

"Başka seçenek var mı? Çünkü ben fikirleri tükettim."

Engerek Kraliçe başını yana eğince hareketin etkisiyle küt saçları da yana kaydı. "İyi bir iş insanı sana hayır der, bu saçma teklifi de kabul ederdi." Mor dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Ama..." Bakışları odada gezinerek ne olduğu belli olmayan bir kapının önünde nöbet tutan Fey erkeklerine kaydı. Tharion'ın kapının ardından ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen kraliçenin yatak odasıydı. Kraliçe odada değilken kapıda neden nöbet tutulması gerektiğini anlayamadı. "Onlar Güz Kralı'ndan kaçıp bana sığındılar. Bağlılık yemini ettiler. Sadık olduklarını ispatladılar."

"Ben de yaparım. Buraya sığınmış olurum. Günde bir kez suya girmemi sağlasan yeter."

Kraliçe kıkırdadı. "Şimdiye dek çalıştırdığım ilk mer dövüşçü olduğunu mu sanıyorsun? Birkaç kat aşağıda bir küvet var, Istros'tan gelen suyla dolduruluyor. Senindir. Ama sığınmak... o kadar kolay değil." Kraliçe ayağa kalktı, siyah tulumunun kollarını sıvayıp bileğini ortaya çıkardı. Bileğinde hilale dolanmış bir yılan dövmesi vardı. Bileğini ağzına götürüp ısırdı, dişlerinin değdiği yerlerden kan –normalden daha koyu renkli bir kan– akmaya başladı. "İç."

Yer uğuldamaya başladı, Tharion bunun dövüşten kaynaklanmadığını biliyordu. Eski ve ilkel bir şeyin onu almaya geldiğini biliyordu, onu alıp suyun derinliklerine sürükleyecekti.

Kraliçenin bileğini tutup ağzına götürdü.

Nehir Kraliçesi'nden kaçtıysa bir gün Engerek Kraliçe'den de kaçabilirdi, değil mi?

Sormadı. Dudaklarını kraliçenin bileğine dayayıp kanı ağzına doldururken bundan hiç şüphesi yoktu.

Kan ağzını yaktı. Boğazını.

Tharion geriye doğru sendeledi, boğulacak gibiydi, boğazını tuttu. Kraliçenin kanı, zehiri içini yakıyor; gırtlağını, göğsünü, kalbini eritiyordu.

İçine soğuk, delici ve sonsuz bir şey fışkırıyordu. Tharion dizlerinin üstüne çöktü.

Uğultu kesildi. Sonra geri çekildi. Peşinde olduğu şey yok olmuş gibi.

Tharion soluk soluğa onu bekleyen soğuk ölüme hazırlandı.

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece belli belirsiz bir üşüme hissi vardı. Bir... dinginlik. Gözlerini yavaşça Engerek Kraliçe'ye kaldırdı.

Kraliçe gülümsedi. "İşe yaradı galiba." Tharion zorlanarak ayağa kalktı, sallanıyordu. Göğsündeki boş, tuhaf yeri ovuşturdu. "İlk dövüşün bu akşam" dedi kraliçe gülümsemeye devam ederek. "Dinlenmeni tavsiye ederim."

"Önce arkadaşlarımın bir işi bitirmesine yardım etmem gerek."

Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "Ah. Şu Ophion meselesi."

"Öyle de denebilir. Onlara yardım etmem gerek."

"Bana bağlılık yemini etmeden önce bu özgürlüğün pazarlığını yapman gerekirdi."

"Gitmeme izin verirsen dönüp senin için haşatım çıkana kadar dövüşürüm."

Kraliçe hafifçe güldü. "Pekâlâ Tharion Ketos. Arkadaşlarına yardım et. Ama işin bitince..." Kraliçenin gözleri yemyeşil parıldadı, Tharion'ın bedeni kendine uzaklaştı. Şimdi Tharion'ın iradesi ve arzuları kraliçeye aitti. Tharion onun emirlerini yerine getirmek için kızgın kömürlerin üzerinde sürünmeye hazırdı. "Bana dönüyorsun."

"Sana dönüyorum." Bunu hem kendine ait olan hem de olmayan bir sesle söylemişti. Küçük bir parçası çığlık çığlığa bağırıyordu.

Engerek Kraliçe eliyle kemerli geçidi gösterdi. "Git hadi."

Tharion tamamen kendi iradesiyle olmaksızın koridora çıktı. Onu kraliçeden uzaklaştıran her adımda kendi bedenine duyduğu uzaklık hissi azalıyor, düşünceleri yeniden kendine ait olmaya başlıyordu.

Ariadne Tharion geçerken kitaptan başını kaldırıp baktı. "Sen delirdin mi?"

Tharion onu tersledi, "Ben de aynısını sana sorabilirim." Ariadne yüzü gerilse de kitabına geri döndü.

Tharion arkadaşlarına doğru attığı her adımda uzun, görünmez bir zincirin uzadığına yemin edebilirdi. Sonsuz bir kayışa bağlanmış gibiydi; nereye, ne kadar uzağa giderse gitsin buraya dönecekti.

Sattığı hayata bir daha asla dönmeyecekti.

Ithan İn'in birkaç blok uzağındaki Küçükay'da bir banka oturmuştu; Lider'in açıkladığı sarsıcı sır yüzünden kafası hâlâ sersem gibiydi.

Kurt mistik bir Fendyr'di. Bir *Alfa* Fendyr.

Ithan Lider'den bundan fazlasını öğrenememişti, ihtiyarın gözleri bulanıklaşmış ve yeniden oturmak zorunda kalmıştı. Hypaxia ağrılarını geçirmek için ona bir şifa büyüsü yapmış, Lider az sonra masasında uyuyakalmıştı.

Ithan sonbahar havasını içine çekti. "Galiba mistiği büyük bir tehlikeye attım."

Hypaxia doğruldu. "Ne açıdan?"

"Bence Sabine biliyor. Ya da tahmin ediyor." Soydaki bir başka Alfa kurtları mahvedebilirdi. Peki kurt nasıl olup da o tanka girmişti? Hem Nena'da ne işi vardı? "Sabine onu öldürür. Daha önce Fendyr soyunda bir başka Alfa olduğuna dair söylentiler çıkmışsa kurdun Alfa olabileceğinden şüphelenmesi bile onu öldürmesine yeter. Sabine gücüne yönelen her tehdidi ortadan kaldırır."

"Yani mistik bir kız kardeş ya da uzun süredir kayıp olan bir kız evlat değil mi?"

"Sanmıyorum. Sabine'in bir abisi varmış ama ben doğmadan yıllar önce onu bir kavgada yenmiş. Abisinin Görünür Lider unvanını alıp Alfa olmuş. Abisi öldü diye biliyorum ama... belki de sürgün edilmiştir. Bilmiyorum."

Hypaxia'nın yüzü ciddileşti. "Peki ne yapılabilir?"

Ithan yutkundu. "Verdiğim sözden dönmeyi sevmem."

"Ama benim yanımdan ayrılıp bunu araştırmak istiyorsun."

"Evet. Ayrıca" –Ithan başını iki yana salladı– "diğerleriyle birlikte Pangera'ya gidemem. Eğer Sabine dışında bir Fendyr varisi varsa..." Bu Danika'nın umut ettiği geleceğin gerçekleşebileceği anlamına geliyordu. Tabii mistiği hayatta tutmanın bir yolunu bulabilirse. Ve Astronom'un tankından kurtarabilirse.

"Benim burada kalmam gerekiyor" dedi Ithan sonunda. "Mistiği korumak için." Gerekirse Astronom'un ininin önünde kamp kuracaktı. Kurtlar birbirlerini yüzüstü bırakmazdı. Evet arkadaşlar da birbirlerini yüzüstü bırakmazlardı ama Bryce ve diğerlerinin bunu anlayacağını biliyordu.

"Gerçeği öğrenmem gerekiyor" dedi Ithan. Sadece halkı için değil. Kendi geleceği için de.

"Diğerlerine söylerim" dedi Hypaxia. "Gerçi korumam olarak seni özleyeceğim."

"Flynn ve geri vokallerinin seni seve seve koruyacağından eminim." Hypaxia sessizce güldü. Ama Ithan, "Onlara söyleme" dedi. "Yani Bryce'a söyleme. Diğer Fendyr varisinden ona bahsetme. Başka yere odaklanması gereken böyle bir zamanda kafasına bunu takmasın."

Ayrıca bu görevi... bu görevi yerine getirmesi gereken oydu.

Öldüğü gece yardım etmek için Danika'nın yanında olamamıştı. Ama şimdi buradaydı. Urd yaşamasına izin vermişti... belki de bunun içindi. Danika'nın yarım bıraktığı işi bitirecekti. Ne olursa olsun bu Fendyr varisini koruyacaktı.

"Diğerlerine sadece kurtlarla ilgili bir mesele yüzünden burada kalmam gerektiğini söyle."

"Neden kendin söylemiyorsun?"

Ithan ayağa kalktı. Belki de çok geç kalmıştı. "Kaybedecek vaktim yok" dedi kraliçeye, sonra başını eğerek selam verdi. "Her şey için teşekkürler."

Hypaxia'nın dudakları kederli bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Dikkatli ol Ithan."

"Sen de."

Ithan koşar adım uzaklaşırken telefonunu çıkardı. Fikrini de-

ğiştirmeye meydan vermeden Bryce'a bir mesaj yazdı. *Önemli bir işim çıktı. Hypaxia size anlatacak. Ama teşekkür etmek istedim. Benden nefret etmediğin için. Beni kolladığın için de. Beni hep kolladın.*

Bryce anında cevap verdi. *Daima kollayacağım.* Kalbinin sızlamasına neden olan birkaç da kalp eklemişti.

Ithan içinde o eski sızıyı duyarken telefonunu cebine koyup şekil değiştirdi.

Haftalardır ilk kez şekil değiştiriyordu ve canı zerre acımamıştı. Bu kez bir sürgün olduğunu, sürüsüz bir kurt olduğunu hissetmemişti. Hayır, kurt formu... şimdi bir şeye odaklanmıştı. Bir amacı vardı.

Ithan uzun nöbetine başlamak üzere elinden geldiğince hızlı koşarak Astoronom'un yerine yollandı.

Ruhn balo gecesinden beri Gün'ü görmemişti. Onu öptüğünden beri. Diğer erkek onu çekip aldığından ve Gün'ün sesi acıyla dolduğundan beri.

Ama şimdi Gün karşısındaki kanepede oturuyordu. Sessiz ve temkinliydi.

"Selam" dedi Ruhn.

"Artık seni göremem" diye cevap verdi Gün.

Ruhn duraksadı. "Neden?"

"Ekinoksta aramızda geçen şey bir daha asla olmayacak." Gün ayağa kalktı. "Tehlikeli ve düşüncesizce bir hareketti, tam bir delilikti. Pippa Spetsos şehrinizdeydi. Şafak birimiyle birlikte tapınağınıza saldırdı. Lunathion yakında savaş alanına dönecek."

Ruhn kollarını kavuşturdu. Dikkatini kendine, gece ve yıldızlardan oluşan içgüdüsel örtüye yoğunlaştırdı. Bu örtünün nereden geldiğini, zihninin neden otomatik olarak onu gizlediğini hiç anlayamamıştı ama... işte oradaydı. Zihninde küçücük bir düğüm vardı.

İpin ucunu bir çekerse düğüm açılacak, gece ve yıldızlar düşüverecekti. Gün onu tamamen görebilecekti. "Sana ne oldu? Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Gün'ün sesi gergindi. "Uğrunda o kadar fedakârlıkta bulunduğum şeyleri tehlikeye atamam."

"Benimle öpüşmek onları tehlikeye mi atıyor yani?"

"Beni amacımdan saptırıyor! Dikkatimi dağıtıyor! *Beni ele geçirecek!*" Gün birkaç adım attı. "Keşke normal bir hayatım olsaydı. Seninle başka koşullar altında tanışmış olsaydım; seninle çok daha önce tanışmış olsaydım, bu işe bulaşmadan önce." Göğsü hızla inip kalkarken alevler titreşiyordu. Gün başını kaldırdı, alevlerin arasından Ruhn'ın gözlerine baktığına kuşku yoktu. "Bana yaşadığımı hissettiriyorsun demiştim. Ciddiydim. Her kelimesi doğruydu. Ama muhtemelen bu duygu yüzünden sonum ölüm olacak ve seni de yanımda sürükleyeceğim."

"Tehlikenin ne olduğunu anlamıyorum" dedi Ruhn. "Dikkatini dağıtacak kadar güzel bir öpüşme kötü bir şey olamaz." Gün'ü gülümsetmek umuduyla göz kırptı.

"Görüşmelerimizi bölen... erkek. Öğrenirse seni öldürür. Bana da izlettirir."

"Ondan korkuyorsun." Ruhn'ın içinde ilkel bir his kıpırdandı.

"Evet. Öfkesi korkunçtur. Düşmanlarına neler yaptığını gördüm. Bunlar kimsenin başına gelsin istemem."

"Ondan ayrılamaz mısın?"

Gün bir kahkaha attı, sert ve boğuk bir kahkahaydı bu. "Hayır. Yazgım onunkine bağlanmış."

"Senin yazgın benimkine bağlı." Sözler karanlıkta yankılandı.

Ruhn Gün'ün elini tuttu. Alevleri avucunun içine aldı. Başparmağıyla okşarken aralanan alevlerin arasından Gün'ün ateşten ince parmaklarını gördü. "Zihnim karanlıkta zihnini buldu. Bir okyanusu aşarak. Havalı kristallere gerek kalmadan. Sence bunun bir anlamı yok mu?"

Gün'ün gözlerini kapalı olduklarını seçebilecek kadar görüyordu. Gün başını eğdi. "Yapamam."

Ama Ruhn biraz daha sokulurken ona engel olmadı. Diğer elini beline kaydırırken de. "Seni bulacağım" dedi Ruhn yanan saçlarına doğru. "Bir gün seni bulacağım, söz veriyorum." Gün titredi ama kendini Ruhn'a bıraktı. Karşı koymaktan vazgeçmiş gibiydi. "Sen de bana yaşadığımı hatırlatıyorsun" diye fısıldadı Ruhn.

Kolları Gün'e dolandı. Gün zayıftı, boyu uzundu ama narin bir

yapısı vardı. Ve inanılmaz kıvrımları. Geniş kalçalar, dayanılmaz bir yumuşaklıkla göğsüne yaslanan dolgun memeler. O tatlı, baştan çıkarıcı popo.

Gün Ruhn'ın göğsünde mırıldandı. "Geçen gece masalın sonunu anlatmadım."

"Canavara dönüşen cadıyı mı diyorsun?"

"Kötü bitmiyordu." Ruh nefes almaya cesaret edemiyordu. "Cadı kalbinde prensin okuyla yere düşerken orman onu pençeleri ve sivri dişleri olan bir canavara dönüştürmüş. Cadı da prensi ve tazılarını parça parça etmiş." Gün'ün parmakları Ruhn'ın sırtından yukarı kaymaya başladı. "Cadı yüz yıl canavar olarak kalmış, ormanda dolaşıp yanına yaklaşanı öldürmüş. Yüz yıl o kadar uzun bir süreymiş ki bir zamanlar cadı olduğunu, bir zamanlar sevdiği bir evi ve sevdiği bir orman olduğunu unutmuş."

Sıcak nefesi Ruhn'ın göğsüne vuruyordu. "Ama bir gün ormana bir savaşçı gelmiş. Savaşçı kimsenin öldüremediği ve elinden sağ kurtulamadığı canavarın bahsini duymuş. Canavar savaşçıyı öldürmek üzere yola koyulmuş ama savaşçı canavarı görünce korkmamış. Gözlerini dikip canavara bakmış, canavar da ona, ve savaşçı ağlamaya başlamış çünkü gördüğü şey korkunç bir canavar değil güzel bir yaratıkmış. Canavarı görmüş, ondan korkmamış ve ona âşık olmuş." Gün titreyerek içini çekti. "Savaşçının aşkı sayesinde canavar tekrar cadıya dönüşmüş, canavarlığından hiç iz kalmamış. Ölümsüz hayatlarının geri kalanında ormanda huzur içinde yaşamışlar."

"Bu sonu daha çok sevdim" dedi Ruhn, Gün sessizce güldü.

Ruhn başını eğip Gün'ün boynunu öptü, belirsiz kokusunu içine çekti. Siki anında sertleşti. Evet. Bu koku, bu dişi...

İçine dalga dalga yayılan bir his doğru kişiyi bulduğunu söylüyordu, tıpkı suya atılmış bir taş gibi. Gün'ün elleri yeniden sırtını okşamaya başladı. Her okşayışta Ruhn'ın taşakları geriliyordu.

Sonra Gün'ün ağzı göğsüne dokundu, alevden dudakları göğsündeki dövmeyi yalayıp geçti. Piercing'li sol meme ucunu okşadı. Dili halkayla oynarken Ruhn birden çıplak olduğunu fark etti, belki de irade gücüyle giysilerini yok etmişti, çünkü Gün çıplak tenine dokunup öpüyordu.

Ve Gün... Ruhn elini yeniden Gün'ün belinde gezdirdi. Pürüzsüz, kadife kadar yumuşak bir tenle karşılaştı.

"Bunu yapmak istiyor musun?" dedi dişlerinin arasından.

Gün diğer meme ucunu öptü. "Evet."

"Böyle sevişebileceğimizden bile emin değilim."

"Neden sevişemeyelim?" Parmakları çıldırtırcasına Ruhn'ın kıçının üstüne doğru indi.

Ruhn'ın siki sızlamaya başladı. "Bunu öğrenmenin tek yolu var" diyebildi.

Gün bir kez daha sessizce gülerek başını kaldırdı. Ruhn yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Gün ağzını açtı, dilleri birleşti; Gün yaz şarabı kadar tatlıydı. Ruhn onun içinde olmak istiyordu; ona dokunmak, her yerinin tadına bakmak istiyordu.

Onu kucaklayıp kaldırdı; Gün bacaklarını beline doladı, siki şimdi olmak istediği yere çok yakındı. Ama Ruhn onu uzanma koltuğuna taşıdı, nazikçe yatırdıktan sonra üstüne çıktı. "Yüzünü göster bana" diye fısıldadı bir elini bacaklarının arasına kaydırırken.

"Asla" dedi Gün. Ruhn üzerinde durmadı, parmakları Gün'ün sırılsıklam dişiliğinde kayarken duramazdı da. Tamamen Ruhn'a hazır olan dişiliğinde.

Ruhn Gün'ün bacaklarını ayırıp çömeldi. Dilini vajinasının tam ortasına sürdü...

Birden irkildi, sanki siki kendi kafasına göre hareket ediyordu, sanki hemen Gün'ün içine girmesi *gerekiyordu* yoksa oracıkta patlayacaktı.

Ruhn sikini avuçladı, Gün'ü yalarken yavaş yavaş sikini okşamaya başladı.

Gün inliyor, göğsü inip kalkıyordu, Ruhn memelerini görme şerefine erişti. Sonra kollarını. Sonra karnını ve bacaklarını ve sonunda...

Gün hâlâ alevlerden ibaretti ama Ruhn şimdi vücudunu açıkça görebiliyordu. Sadece başı alevlerin içinde kalmıştı, alevler şimdi ancak yüzünü gizleyebilen bir maske gibiydi.

Uzun saçlar göğsüne dökülüyordu, Ruhn bir elini bu saçlarda gezdirdi. "Çok güzelsin."

"Yüzümü görmedin."

"Gerek yok" dedi Ruhn elini Gün'ün kalbine koyarak. "Önemli olan ne yaptığın, her gününü her dakikanı neye adadığın... Senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Ben de senin gibi bir erkekle tanışmadım."

"Ciddi mi?"

"*Ciddi*" dedi Gün, Ruhn sesindeki alaycı ton yüzünden onu yeniden yalayıp inleterek cezalandırdı. "Ruhn."

Kahretsin, adını onun dudaklarından duymayı seviyordu. Bir parmağını içine kaydırınca çıldırtacak kadar sıkı olduğunu gördü. Ruhn'ı deliye çevirecekti.

Gün omuzlarından tutarak onu yukarı çekti. "Lütfen" dedi, parmakları sikini kavrayıp vajinasının girişine doğru çekerken Ruhn tısladı.

Ruhn son anda durdu. "Neden hoşlanırsın söyle" dedi Gün'ün boynunu öperek. "Nasıl yapmamızı istersin söyle."

"Gerçek olmasından" dedi Gün ellerini Ruhn'ın yüzünde gezdirerek. "İçten olmasından."

Ruhn içine kaydı, Gün'ün kusursuzluğunu hissedince bir çığlık attı. Gün inleyerek kendini yay gibi yukarı kaldırdı, Ruhn durdu. "Canını mı yaktım?"

"Hayır" diye fısıldadı Gün, üstüne eğilmiş olan Ruhn'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır. Hiç yakmadın."

Sikini saran sıkılık öyle muhteşemdi ki... "Yavaş gidebilirim." Bunu yapamazdı. Gerçekten yapamazdı ama Gün için deneyecekti.

Gün yavaşça güldü. "Lütfen yapma."

Ruhn sikini iyice geriye çektikten sonra sertçe içine girdi. Bedenine dalga dalga yayılan zevki duyunca neredeyse kendinden taşacaktı.

Gün'ün elleri omuzlarını sıkı sıkı kavramıştı. "Hayal ettiğimden bile iyisin" dedi Gün.

Ruhn dudakları Gün'ün boynunda gülümsedi. "Bunu hayal mi ettin?"

Sikini tekrar sonuna kadar sokunca Gün inledi. "Evet" dedi soluk soluğa, Ruhn kelimeyi sikiyle çekip çıkarmıştı sanki. "Her ge-

ce. Mecbur kaldığım her sefer..." Devamını getirmedi. Ama Ruhn dudaklarını buldu, sikmeye devam ederken bir yandan da öpmeye koyuldu. Gerisini söylemesine gerek yoktu, söylerse göğsüne yumruk yemiş gibi olacaktı.

Ruhn daha derine girebilmek için Gün'ün kalçalarını kaldırdı, Gün ellerini kaldırıp koltuğun silindir şeklindeki kolçağına tutundu. "Ruhn" diye inledi tekrar, gelmek üzere olduğunu anlatan bir uyarıydı bu, narin vajina kasları da bu inlemeyle birlikte gerilmişti.

Ruhn gerilmeyi hissedince Gün'ün ellerini tutup sikini sonuna kadar içine soktu. Gün'ün kalçaları mükemmel bir uyumla Ruhn'ın ritmine göre hareket ediyordu, şimdiye dek hiçbir şey ruhlarının birbirine sarıldığı şu anda olduğu kadar iyi, bu kadar gerçek hissettirmemişti.

"Benim için gel" diye fısıldadı Ruhn dudaklarını öperken, elini aşağı indirip klitorisinin üstünde çıldırtıcı daireler çizmeye başladı.

Gün bir çığlık attı, kasları titreyip Ruhn'ın sikini sıkıca kavrayarak ileri geri hareket etmeye başladı.

Ruhn kendini ikisinin de aldığı zevke bırakıp sarsılarak boşaldı. Devam ettiler, bir orgazm yerini bir başkasına bırakıyordu ve Ruhn'ın bunun nasıl olabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama hâlâ sertti, hâlâ Gün'ün içinde gidip geliyordu ve daha daha daha fazlasını istiyordu...

Bir kez daha boşalırken Gün'ü de beraberinde sürükledi.

Solukları birbirine çarpan dalgalar gibi karşılıklı yankılanıyordu, Gün Ruhn'a sarılırken titriyordu. Ruhn kendini bırakıp başını Gün'ün göğsüne koydu. Gün'ün kalbi kulağının altında küt küt atıyordu, melodisi bile çok güzeldi.

Gün parmaklarını Ruhn'ın saçlarına doladı. "Ben..."

"Biliyorum" dedi Ruhn. Daha önce kimseyle böyle olmamıştı. İyi seks yaptığı olmuştu elbette ama bu... Ruhunun parça parça olup etraflarına dağıldığına emindi. Gün'ü memelerinin üstünden öptü. "Önce iletmemi istediğin bir haber var mı diye sormalıydım."

"Neden?"

"Çünkü şu noktadan sonra bir şey hatırlayabileceğimi sanmıyorum."

Gün yine sessizce güldü. "Ortalık sakin. Urd Tapınağı'ndan kaçmayı başardığından beri Pippa Spetsos'tan haber yok."

"Güzel. Yine de dikkati başka yere çekmenin bir yolunu bulabiliriz sanırım."

"Neyi fark etmemeleri için?"

Ruhn Gün'ün uzun saç tutamlarıyla oynuyor; yapısını, rengini çıkarmaya çalışıyordu. Saçlar tamamen alevlendi. "Yanına geliyorum."

Gün kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Asteri Arşivlerine girmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Sofie Renast'ın ele geçirdiği önemli bilgi büyük ihtimalle oradaki odalardan birinde."

Gün dirseklerinin üstünde doğruldu. "Ne?"

Ruhn Gün'ün üstünden çekildi, "Sen onlarla yakın olduğun için kristal sarayın ya da arşivlerin planına dair bilgi verebilirsen... çok makbule geçer."

"Kristal saraya gireceksiniz. Arşivlere."

"Evet."

"Ruhn." Gün Ruhn'ı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ruhn, oraya gitmeyin. Sizi öldürürler. Hepinizi."

"İşte bu yüzden saraya girerken dikkati başka yere çekmemiz gerekiyor."

Gün parmaklarını Ruhn'ın yanaklarına bastırdı, kalbi öyle sesli atıyordu ki Ruhn duyabiliyordu. "Bu bir tuzak olmalı."

"Güvendiğim insanlardan başka kimse bilmiyor. Şimdi bir de sen biliyorsun."

Gün ayağa fırladı, yine tamamen alevlerle sarılmıştı. "Yakalanırsan sana yardım edemem. Seni kurtarma riskini göze alamam. Ya da kız kardeşini. Bu işte tek başınasınız."

Ruhn öfkelenmeye başlamıştı. "Yani sarayın planına dair işe yarayacak bir şey söylemeyeceksin."

"Ruhn. Ben..."

Yine o şaşkınlık ve acı dolu tıslama. Gün dönüp arkasına baktı.

Ona. O erkeğe.

Ruhn Gün'ün elini tuttu, onunla kalabilirmiş gibi. Ama Gün delirmiş gibi hızlı hızlı solumaya başladı. Dehşete kapılmıştı. "Ruhn, biliyorlar. *Ben*..." Sesi bir an kesildi. "Zindanlar..."

Sonra da yok oldu.

Birden çekilip alınmış gibi.

68

"Yarın kristal saraya gidiyoruz" diye hırladı Ruhn Hunt'a, Bryce'ın dairesindeki oturma odasındaydılar. "Şafakta yola çıkıyoruz."

"Şunu açıklığa kavuşturalım" dedi melek çıldırtıcı bir sakinlikle. "Ajan Günışığı'yla zihinden zihine görüşüyorsun... ve onunla çıkıyor musun?"

Bryce yemek masasına oturmuş kahve içiyordu, kahveye deli gibi ihtiyacı vardı çünkü Ruhn sabahın dördünde eve dalıvermişti. "Anlaşılan onunla yatıyorsun."

Ruhn ters ters kız kardeşine baktı. "Fark eder mi?"

"Eder" dedi Hunt, "çünkü kristal saraya sadece arşivlere girmek için değil sevgilini kurtarmak için de sızmamızı öneriyorsun. Bu da riskimizi bir ton daha artırıyor."

"Onu ben kendim kurtarırım" dedi Ruhn sertçe. "Önce siz ikinizle birlikte içeri girmem gerek."

"Kesinlikle olmaz" diye karşı çıktı Bryce. "Anladığım kadarıyla kahraman kurtarıcıyı oynamak istiyorsun ama sözünü ettiğin şey düpedüz intihar."

"Sen olsan Athalar için oraya girmekte tereddüt eder miydin?" Meleği işaret etti. "Ya da sen Bryce için?"

"Onu bir aydır tanıyorsun" dedi Bryce.

"Onun için köle olarak satılmayı teklif ettiğinde sen de Athalar'ı ancak bu kadar tanıyordun." Ruhn konuşmalarına fırsat vermeden devam etti: "Duygularımı ya da planlarımı size ispatlamak zorun-

da değilim. Buraya sizinle geleceğimi söylemeye geldim. Saraya girdikten sonra herkes kendi yoluna gider."

"İşte, canımı sıkan da bu kısım" dedi Bryce, kahvesini bitirirken. "Bu 'herkes kendi yoluna' kısmı. İçeri hep birlikte gireceksek hep birlikte çıkacağız."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. Bryce meleğe döndü, "Aslında sen burada kalmalısın."

"*Pardon*?" dedi Hunt.

Ruhn sesini çıkarmazken Bryce devam etti: "Ne kadar kalabalık olursak göze çarpma ihtimalimiz de o kadar artar. Ruhn ve ben başımızın çaresine bakabiliriz."

"Birincisi hayır. İkincisi kesinlikle hayır. Üçüncüsü..." Hunt kurnazca sırıttı. "Kim sana level atlatacak tatlım?" Bryce yüzünü assa da Hunt kararlı bir tavırla devam etti: "Ben de sizinle geliyorum."

Bryce kollarını göğsünde kavuşturdu. "İki kişiyle daha güvenli olurdu."

"Hiç gitmemek daha güvenli olurdu ama gidiyoruz işte" dedi Hunt. Melek gidip Bryce'ın önünde diz çökerek ellerini tutunca Ruhn ne yapacağını bilemedi. "Seninle bir gelecek istiyorum" dedi Hunt. "Bu yüzden ben de geliyorum. O gelecek için savaşacağım." Bryce'ın bakışları yumuşadı. Hunt onun ellerini öptü. "Bunu yapmak için de başkalarının kurallarına göre oynayamayız."

Bryce başını salladı, sonra Ruhn'a baktı. "Artık Ophion'ın ya da Asterilerin kurallarına göre oynamıyoruz ya da bir başkasının. Kendi yolumuzu çizeceğiz."

Ruhn pişmiş kelle gibi sırıttı. "Siktir Çekenler Takımı." Bryce da sırıttı.

"Tamam Siktir Çekenler Takımı" dedi Hunt. Ayağa kalkıp yemek masasında duran kristal sarayın elle çizilmiş haritasına hafifçe vurdu. "Fury bunu getirdi, madem hepimiz ayaktayız çalışma vakti geldi demektir. Asterilerin dikkatini başka yere çekmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor, bir de içeri girince nereye gideceğimizi öğrenmeliyiz."

Ruhn Athalar'ın takındığı komutan modundan hayrete düşmemeye çalışıyordu. "Arşivlere girmemize ve Gün'ü bulmamıza ye-

tecek kadar zaman kazanmak için gerçekten ses getirecek bir şey yapmamız gerekiyor."

"Gün büyük ihtimalle zindandadır" dedi Hunt. Ruhn'ın endişesini anlamış gibi ekledi: "Hayatta olduğundan eminim. Onunla ilgilenmesi için Geyik'i göndereceklerdir... hemen öldürmezler. Önemli bilgilere sahipken bunu yapmazlar."

Ruhn'ın midesi bulandı. Gün'ün panik dolu sesini kafasından atamıyordu. Tüm kanı gidip onu bulması için kükrüyordu.

Bryce biraz daha nazik bir sesle, "Onu oradan çıkaracağız Ruhn" dedi.

"Ama o zaman büyük olay yaratacak bir şey planlamaya fazla zamanımız kalmaz" dedi Hunt, Bryce'ın yanındaki sandalyeye otururken.

Ruhn dişlerini sıktı. Haftalarca bekleyemezlerdi. Saatler bile büyük önem taşıyor olabilirdi. Dakikalar. "Gün Pippa'nın saklandığını söyledi... ama muhakkak bir şey planlıyordur. Ophion son zamanlarda büyük kayıp verdi; o yüzden büyük ihtimalle istediğini yapması için Pippa'yı serbest bırakacaklar, o da ya son bir gayrete girişecek ya da yeni askerler toplamaya başlayacak. Belki de Pippa'yı planladığı şeyi biraz erken yapmaya itebiliriz."

Bryce parmaklarını masaya vurdu. "Cormac'ı ara."

Cormac yarım saat sonra Tharion'la birlikte geldiğinde Bryce uyku sersemliğini iyice üstünden atmıştı. Tharion'ı da aramıştı. Onları bu işe Tharion bulaştırmıştı, bitirmelerine de o yardım edecekti.

Ama Tharion'ın kokusunda bir tuhaflık vardı. Gözlerinde. Bryce nedenini sorunca cevap vermedi, Bryce da üstelemedi. Ama farklı görünüyordu. Bryce ne olduğunu anlayamıyordu ama Tharion farklıydı.

Ruhn meseleyi anlatınca sözü Cormac aldı: "Dün gece güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Pippa birkaç hafta içinde Asterilerin mühendis ve biliminsanlarının çalıştığı Pangera laboratuvarına bir saldırı tertipliyor, yeni mekanik prototipi yaptıkları yere. Saldırıyla hem planları hem de biliminsanlarını ele geçirmeyi hedefliyor."

"Yeni mekanik zırhlar yapmak için mi?" diye sordu Tharion.

Cormac başını salladı.

"Peki sen bunu bize ne zaman söyleyecektin?" dedi Ruhn meydan okur gibi.

Cormac'ın gözleri parladı. "Ben de gece yarısı öğrendim. Sabaha kadar bekleyebilir diye düşündüm. Ayrıca siz de balodan beri beni bir şeylerden haberdar etme zahmetine girmediniz, değil mi?" Bu son kısmı Bryce'a bakarak söylemişti.

Bryce tatlı tatlı gülümsedi. "Yaralarını yalamakla meşgulsündür diye düşündüm."

Cormac öfkelendi. "Babamla uğraşıyordum, nişanın bozulması *rezaletinden* sonra burada kalmama izin vermesi için onu ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Tharion bunu duyunca ıslık çaldı. "Buldun mu peki?" diye sordu Bryce.

"Bulmasaydım burada olmazdım" dedi Cormac. "Babam şu anda seni Athalar'ın elinden almaya çalıştığımı sanıyor."

Hunt gülünce Cormac'ın sert bakışlarıyla karşılaştı. İş yumruklaşmaya varmadan Bryce araya girdi. "Peki Pippa'yı harekete geçmeye nasıl ikna edeceğiz? Aramızın iyi olduğu pek söylenemez."

"Ya saldırıyı o başlatmazsa?" dedi Tharion.

Bryce başını yana eğdi. "Yani... *biz* mi başlatalım diyorsun?"

"Ben, Cormac ve güvenebileceğimiz başka kim varsa. Saldırıyı biz başlatırız, Pippa ve tayfası da biz istedikleri planları ve zırhları çalmadan koşup yetişir."

"Peki bu bize ne kazandıracak?" diye sordu Hunt.

"Bu sayede Pippa ve Ophion'la laboratuvara girmiş olacağız, zamanlamayı doğru yaparsak onlardan hemen sonra da dehşet kurtları gelecek."

"Solas" dedi Bryce yüzünü ovuşturarak. "Bu işten nasıl sıyrılacaksınız peki?"

Cormac ne düşündüğünü anlamış gibi Tharion'a gülümsedi. "Dikkat çekmek için harika bir yol. Laboratuvarı havaya uçururuz."

Ruhn soluğunu saldı. "Bu kesinlikle Asterilerin dikkatini çekecektir."

"Laboratuvar Sonsuz Şehir'in otuz kilometre kuzeyinde" dedi Cormac. "Patlama olay yerini incelemek için dışarı çıkmalarını bile sağlayabilir. Özellikle de Pippa Spetsos yakalanırsa."

"Bir isyancıyı onlara teslim etmekte sizin için bir sakınca yok mu yani?" diye sordu Hunt prense.

"Başka seçenek göremiyorum."

"Zayiatı minimumda tutun" dedi Hunt, Cormac ve Tharion'a. "Elimizi onların kanına bulamamıza gerek yok."

Bryce göğsünü ovaladı. Gerçekten bu işe girmişlerdi demek. Ayağa kalktı. "Hemen dönerim" dedi herkes ona bakarken, sonra da odasına gitti.

Kapıyı kapatıp şifonyerin üstünde duran fotoğrafa gitti, birkaç dakika boyunca uzun uzun fotoğrafa baktı. Kapı açıldı, Hunt eşikte duruyordu. "İyi misin?"

Bryce gözlerini fotoğraftan ayırmadı. "O akşam gerçekten mutluyduk" dedi, Hunt yanına gelip fotoğrafa baktı. Bryce, Danika, Juniper ve Fury, Beyaz Kuzgun gece kulübünde hep birlikte sırıtıyorlardı; kafaları güzeldi ve muhteşem görünüyorlardı. "Yani en azından ben gerçekten mutlu olduğumuzu düşünüyordum. Ama bu fotoğraf çekildiği zaman Fury hâlâ... aynı işi yapıyordu, Juniper içten içe ona âşıktı, Danika ise... Danika'nın bir *eşi* ve bir sürü sırrı varmış. Bense ölene dek birlikte eğleneceğimize inanacak kadar aptal ve sarhoştum. Bir de şimdi bak."

Boğazı yanıyordu. "Sanki kim olduğumu bilmiyorum. Kulağa çok klişe geldiğini biliyorum ama... o zamanlar kim olduğumu bildiğimi *sanıyordum*. Şimdi ise..." Ellerini havaya kaldırıp yıldız ışığıyla doldurdu. "Asıl hedef ne? Bir şekilde *Asterileri* devirmek mi? Ya sonra? Yeni bir hükümet, yepyeni bir dünya kurmak mı? Ya bu başka bir savaşa neden olursa?"

Hunt onu kollarına alıp çenesini başına dayadı. "Bunları düşünüp canını sıkma. Şu âna odaklanalım, diğer her şeyi sonra düşünürüz."

"Bir komutanın her şeyi önceden planladığını sanırdım."

"Planlarım. Gerçekten. Ama bu planları yapmanın ilk adımı Sofie'nin ne bildiğini öğrenmek. Önemli bir şey değilse her şeyi

yeniden düşünürüz. Ama... bir sabah uyanıp da o eski kaygısız kişiden eser kalmadığını görmenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Evet, annemle o kenar mahalledeki yaşantımız kolay değildi ama annem öldükten sonra... Aniden bir düşten koparılmış gibi oldum. Shahar'la da böyle tanıştım. Sarsılmıştım, öfkeliydim ve... kendimi çözebilmem uzun zaman aldı. Hâlâ da çözmeye devam ediyorum."

Bryce alnını Hunt'ın göğsüne dayadı. "Çok korktuğumu itiraf edebilir miyim?"

"Ben de aynı itirafta bulunabilir miyim?"

Bryce güldü, Hunt'ın beline sıkıca sarılıp kokusunu içine çekti. "Sen burada kalsaydın biraz daha az korkardım ve senin güvende olduğunu bilerek giderdim."

"Ben de."

Bryce Hunt'ın kıçına bir çimdik attı. "Öyleyse aslanın inine birlikte giriyoruz sanırım."

"Daha çok sobek yuvasına benziyor."

"Harika. Gerçekten çok rahatlatıcı."

Hunt kıkırdadı, sesi Bryce'ın kemiklerine işleyip içini ısıttı. "Ruhn Declan'la konuştu. Declan sarayın güvenlik kameralarına girecek, biz içerideyken kameraların yönünü değiştirecek. Sistemi izleyen biri tarafından fark edilmeden kameraları çevirebilmesi için binada izleyeceğimiz yolu ona bildirmemiz gerekiyor. Flynn da ona yardıma gelecek."

"Ya farklı bir koridora girmemiz gerekirse?"

"Declan yedek planlar da yapacak ama... gerçekten birbirimizden ayrılmamamız gerekiyor."

Midesi bulansa da, "Tamam" dedi Bryce.

Hunt onu yanağından öptü. "Birkaç dakika yalnız kal Bryce. Ben diğerlerinin yanında olacağım." Sonra da gitti.

Bryce gözlerini yeniden fotoğrafa dikti. Sabahlığının cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara bastı. Juniper'ın telefonu her zamanki gibi sesli mesaja düştü. Sabahın beş buçuğuydu ama... eskiden olsa Juniper'ın açacağını biliyordu.

"Selam, ben Juniper Andromeda. Lütfen mesajınızı bırakın!"

Arkadaşının güzel, neşeli sesini duyunca Bryce'ın boğazı tıkan-

dı. Bip sesi gelirken nefesini tuttu. "Selam June. Benim. Bak, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama... çok üzgünüm. Yardım etmek istedim ama doğru düzgün düşünemedim, bana söylediğin her şeyde haklıydın. Bunu dinlemeyeceğini biliyorum ama seni sevdiğimi bilmeni istedim. Seni çok özledim. Uzun bir süre boyunca bana hep destek oldun, ben de sana destek olmalıydım ama olamadım. Ben sadece... Seni seviyorum. Hep sevdim, hep de seveceğim. Hoşça kal."

Bryce yanan boğazını ovuşturdu. Sonra fotoğrafı çerçevesinden çıkarıp katladı ve telefon kılıfının içine soktu.

69

Ruhn Cormac'ı Eski Meydan'daki barda otururken buldu, gece haberlerini izleyen Cormac'ın yüzünde sert bir ifade vardı. Parlak saçlı bir ünlü bir ropörtaj esnasında gülümseyerek konuşuyor, arsızca yeni çıkan filminin reklamını yapıyordu.

Ruhn yanındaki tabureye otururken Avallen Prensi, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Flynn nerede olduğunu söylemişti. Bu saatte neden ayakta olduğuna bir bakayım dedim. Yarınki randevumuzu düşünerek."

Cormac onu yan yan süzdükten sonra birasını kafasına dikti. "Biraz kafamı dinlemek istedim."

"Ve bunun için Eski Meydan'da bir bara mı geldin?" Ruhn gümbür gümbür çalan müziği, etraflarında dolaşan kafayı bulmuş müşterileri işaret etti. Arka taraftaki bilardo masasının yanındaki çöp kovasına yeşil bir sıvı kusan güzel kızı.

Kuzeni hiçbir şey söylemedi.

Ruhn içini çekti. "Sorun ne?"

"Senin için bir önemi var mı?" Cormac eliyle işaret ederek bir bira daha istedi.

"Yarın sana bel bağlayacağımız için elbette önemi var." Günışığı ve Bryce'ın prensin hazır ve tetikte olduğuna bel bağlayacağı zaman.

"Bu ilk önemli randevum değil." Ruhn Cormac'a bir göz attı; kusursuz sarı saçlarına, çenesinin kibirle havada duruşuna.

Cormac Ruhn'ı ona bakarken yakaladı ve "Baban bunu nasıl beceremedi hiç anlamıyorum" dedi.

"Neyi?" Ruhn kollarını meşe bar tezgâhına dayadı.

"Seni bozmayı. İçindeki iyiliği yok etmeyi."

"Denedi" dedi Ruhn boğuk bir sesle.

"Babam da denedi. Ve başardı." Cormac hafifçe gülerek barmenden yeni birasını aldı. "Ben olsam seni merak edip aramazdım."

"Yine de Sofie'yi bulmak için onca zaman harcayıp riske girdin."

Prens omuz silkti. "Olabilir ama özümde yine her zamanki kişiyim. Seni ve arkadaşlarını seve seve öldürebilecek bir erkek."

Ruhn dudağındaki halkayı çekiştirdi. "Bunu tam da yola çıkacakken mi söylüyorsun?"

"Sanırım bunu... senden özür dilemek için söylüyorum."

Ruhn şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. "Cormac..."

Kuzeni boş gözlerle televizyona bakıyordu. "Seni kıskanıyordum. Şimdi de kıskanıyorum. Arkadaşlarını. Arkadaşların olduğu gerçeğini. Babanın içindeki iyiliği yok etmesine izin vermeyişini. Ama kız kardeşinle evlenmek zorunda kalsaydım..." Ağzı yana kıvrıldı. "Sanırım zamanla babamın ruhuma verdiği hasarı onarırdı."

"Bryce insanlarda böyle bir izlenim bırakır."

"İyi bir prenses olacak. Senin iyi bir prens olduğun gibi."

"Bu kibarlıklardan rahatsız olmak üzereyim."

Cormac yine birasını yudumladı. "Randevudan bir gece önce hep düşüncelere dalarım."

Ruhn bir an kuzeninin dönüşebileceği erkeği görür gibi oldu, hâlâ dönüşebileceği. Ciddi, evet ama adil. Bir hayatın bedelini anlayabilecek biri. İyi bir kral.

"Bu boktan mesele sona erince" dedi Ruhn boğuk bir sesle, tabureye iyice yerleşirken Gün'e dair düşüncelerini bile bir yana bıraktı, "yeniden başlamamızı istiyorum."

"Biz derken?"

"Sen ve ben. Prens prense. Geleceğin kralları olarak. Geçmişi boşver, Yıldız Kılıcı meselesini de. Babalarımızı da. Kim olacağımı-

zı onların kararına bırakamayız." Ruhn elini uzattı. "Kendi yolumuzu çizeceğiz."

Cormac neredeyse kederle gülümsedi. Sonra Ruhn'ın elini sıkıca kavrayarak sıktı. "Benim için bir şereftir."

Kışla karanlıktı. Hunt'ın odasına girerken koridordan görebildiği kadarıyla dinlenme salonunda da kimse yoktu.

Güzel. Gelip gittiğini kameralardan başka gören olmayacaktı.

Quinlan'ı uyurken bırakmış, nereye gittiğini kimseye söylememişti.

Kapıyı arkasından kapatınca kendini soğuk ve ruhsuz odasında buldu. Quinlan'la tanıştığında o da böyleydi. Hiçbir hayat belirtisi göstermiyordu, duvarlara tek bir tablo asmamıştı, bunun onun odası olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmamıştı. Belki de odanın aslında ona ait olmadığını bildiği içindi.

Gidip boş spor çantasını masanın üstüne koydu. Burada bıraktığı fazladan bıçakları ve silahları çabucak toplayacaktı, silah deposundan bir yığın silah alırken görülmek istemiyordu. Tanrılara şükür Micah hiçbir zaman depodan alınan silahların kaydını tutmakla uğraşmamıştı. Hunt burada... eh, kristal saraya gizlice sızmayı becerecek kadar çok kalmıştı.

Çantanın fermuarını kapattı, gözü masasının üstündeki miğfere ilişti. Miğferin önüne çizilmiş kurukafa gözlerini ona dikmişti, göz yerini tutan siyah çukurlardan acımasız Cehennem bakıyordu. Umbra Mortis'in yüzü.

Hunt miğferi alıp başına geçirdi, siperlikten bakınca dünya kırmızı ve siyahın tonlarına bürünmüştü. Kararını değiştirmeye fırsat vermeden odasından çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Celestina asansörün yanında duruyordu.

Hunt duraksadı. Celestina biliyor muydu? Biri ona yetiştirmiş miydi? Silahlarla dolu çanta kalçasını yakıyordu. Miğferi çıkarmak için elini kaldırdı.

"Bırak kalsın" dedi Celestina, sesi sert çıksa da yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Neye benzediğini hep merak etmişimdir."

Hunt elini indirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Sabahın beşinde gizlice içeri giren ben değilim."

Hunt omuz silkti. "Uyuyamadım." Başmelek asansörün önünde dikilmeye devam ederek yolunu tıkıyordu. "Ephraim'le işler nasıl gidiyor?" diye sordu Hunt.

Celestina'nın kanatları birden kapanıverdi. Açık bir uyarıydı bu. Hypaxia konusunda çenesini kapalı tutması için miydi yoksa başka bir şey için mi Hunt bilemedi. Celestina, "Yarın gidiyor" demekle yetindi. "Önümüzdeki ay kalesini ziyarete gideceğim, tabii eğer... o zamana kadar durumumda bir değişiklik olmazsa."

Eğer hamile kalmamışsa.

"Sessizliğin üzüntünü ele veriyor Athalar." Sesinde bir güç çatırtısı duyuluyordu. "Onunla yatmaya kendi isteğimle gidiyorum."

İçi tiksinti ve öfkeyle dolsa da Hunt başını salladı. Bunu Asteriler emretmiş, onlar yapmıştı. Hamile kalana kadar onu Ephraim'e göndermeye devam edeceklerdi. Canavara dönüştürecekleri küçük bir Başmelek daha. Celestina çocuğunu onların etkisinden korumaya çalışacak mıydı? Yoksa Ephraim çocuğu Asterilere ve küçük Başmelekler için oluşturdukları gizli eğitim merkezine mi teslim edecekti? Hunt bilmek istemiyordu.

"Neden uyuyamadın?" diye sordu Celestina.

Hunt nefesini burnundan saldı. "Prenslik meselesi yüzünden olduğunu söylesem gülünç kaçar mı?"

Celestina acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Böyle olacağını tahmin etmiştim."

Hunt miğferinin yan tarafına vurdu. "Nedense bunu özlemişim. Ayrıca herkes görmeden önce odamda kalan son eşyalarımı almak istedim." Söylediği kısmen doğruydu.

Celestina hafifçe gülümsedi. "Sorma şansım olmadı, bizden ayrılacak mısın?"

"Açıkçası bilmiyorum. Bryce'la birlikte kraliyet vazifelerimi sormadan önce sakinleşmesi için Güz Kralı'na birkaç gün vermek istedik. Havalı davranmam ve bir grup pislikle toplantılara katılmam gerektiğini düşündükçe kusasım geliyor."

Celestina yine sessizce güldü. "Ama?"

"Ama Bryce'ı seviyorum. Birlikte olabilmek için bunları yapmam gerekiyorsa katlanırım."

"Bryce böyle şeyler yapmak istiyor mu?"

"Elbette hayır. Ama... fazla söz hakkımız yok. Güz Kralı Bryce'ı buna mecbur bıraktı. O yüzden şu anki koşullara katlanmak zorundayız."

"Öyle mi? Umbra Mortis ve Yıldız Doğan Prenses bir şeyleri olduğu gibi kabullenecek türden tipler değiller gibi. Partide yaptığınız sürprizle bunu ispatladınız."

Sesinde bir ima mı vardı? Bir şüphe kırıntısı?

Hypaxia'nın yaptıklarını sevgilisine anlatmayacağına güvenmişlerdi, Celestina'nın bilmediğini söylediğinde cadıya inanmışlardı ama... Bryce aklını başından aldığında kim bilir o neler söylüyordu. Arada hatalar oluyordu elbette. Özellikle de işin içinde muhteşem meme uçları varsa.

Ama Hunt yeniden omuz silkti. "Kraliyet saçmalıklarıyla mücadeleye nereden başlayacağımıza karar vermeden önce önümüzdeki savaşı daha iyi tahlil etmeye çalışıyoruz."

Celestina'nın ağzı bir yana kıvrıldı. "Eh, umarım bir müttefike ihtiyacınız olursa bana gelirsiniz."

Bu bir şeyin şifresi miydi? Hunt Celestina'nın yüzünü inceledi ama gizli bir endişeden başka hiçbir şey göremedi. Buradan gitmesi gerekiyordu. Başını eğerek selam verdi. "Teşekkür ederim."

"Bir prensin bir valiye selam vermesi gerekmiyor biliyorsun." Celestina iniş verandasının kapılarına yürüyüp onları Hunt için açtı. Tamam. Eve uçarak giderdi.

Hunt gecenin karanlığına çıktı, omzundan sarkan silah dolu çanta ona sorumluluklarını hatırlatıyordu. Kanatlarını açtı. "Eski alışkanlıklar."

"Gerçekten öyle" dedi Celestina, Hunt'ın sırtından bir ürperti geçti.

Gökyüzüne doğru yükselirken dönüp arkasına bakmadı.

Şehrin üstünden yavaşça uçtu. Şafak ufukta bir fısıltı gibiydi ve ortalıkta fırın ve kafeleri dolaşan birkaç dağıtım kamyonundan başka kimsecikler yoktu. Tüm gökyüzü onundu.

Hunt miğferini çıkarıp dirseğine geçirdi ve Istros'un ferah esintisini içine çekti. Birkaç saat sonra Pangera'ya doğru yola çıkacaklardı, Tharion Komutan Sendes'e ulaşıp okyanustan geçişi ayarlamıştı.

Yarın sabah Sonsuz Şehir'e varmış olacaklardı.

Yarın sabah bu miğferi yeniden takacaktı. Ve eşiyle birlikte bu işten sağ çıkmak için dua edecekti.

70

Tharion, Nehir Kraliçesi adına birçok saldırıya kumanda etmişti. Bazen yalnız gitmiş, bazen büyüklü küçüklü takımlara liderlik etmişti ve genellikle burnu bile kanamadan dönmüştü. Ama selvi ağaçlarıyla çevrili yolun ilerisindeki kontrol noktası göründüğünde üstü açık bir cipin içinde Prens Cormac'ın yanında otururken içinde bugün o kadar şanslı olamayabileceğine dair bir his vardı.

Giydikleri imparatorluk üniformaları güneşin altında ağır ve bunaltıcıydı ama hiç değilse döktükleri endişe terleri sıcak yüzünden belli olmayacaktı.

Kimse her nefeste hissettiği değişimin farkında değil gibiydi: Şimdi iyice gerilmiş olan görünmez bağ kalbinden –o soğuk, ölü şeyden– geriye kalanları Valbara'daki Engerek Kraliçe'ye bağlıyordu. Sürekli verdiği sözü hatırlatıyordu. Yeni hayatını.

Tharion bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Derinlik Savaşçısı'nın hızlı denizaltı kapsülü onları okyanustan hızla geçirdiği için minnettardı. İletişim kurduğunda Sendes ona şehir gemisinin onları zamanında yetiştiremeyecek kadar yavaş olduğunu ama mako'lardan biriyle –bunlar küçük ulaşım kapsülleriydi– bunu halledebileceklerini söylemişti. Böylece kıyıdan kapsüle binmişler, sonra da zamanlarını gemiye kumanda eden merlerden ayrı bir yerde ya plan yaparak ya da uyuyarak geçirmişlerdi.

Cormac kapıdaki dört muhafıza –hepsi de sıradan kurtlardı–

etkileyici bir rahatlıkla el salladı. Tharion elini koltuğunun yan tarafına asılı silahın yakınından ayırmıyordu.

"Asterilere selam olsun." Cormac bunu öyle rahat söylemişti ki Tharion aynı şeyi şimdiye dek binlerce kez söylediğini anladı. Belki de benzer koşullar altında.

"Asterilere selam olsun" diye cevap verdi öne çıkan dişi muhafız. Koklayarak gözlerinin gördüğü şeyi doğruladı: bir Fey ve bir mer erkeği, ikisi de resmi üniformalı. Selam verdi, Tharion da rahat pozisyonuna geçmesi için başıyla işaret etti.

Cormac muhafıza düzmece evrakları verdi. "Doktor Zelis'le görüşeceğiz. Hazır olduğunu telsizle haber verdiler mi?"

Muhafız elindeki kâğıdı gözden geçirdi. Diğer üç muhafız gözlerini arabadan ayırmıyorlardı. Tharion onlara genellikle işleri berbat eden saha ajanlarına sakladığı öfkeli bakışlarıyla baktı. Yine de kurtlar hiç oralı olmadı.

"Burada Zelis'le bir randevu görünmüyor" dedi muhafız.

"Zaten yazıya dökülmemiş olması gerekiyor" dedi Tharion ağır ağır.

Muhafız dikkatle Tharion'ı süzdü, Tharion sırıttı. "Rigelus'un emri."

Dişi yutkundu. Bir Asteri'nin davranışını sorgulamakla ismi güvenlik listesinde olmayan iki görevliyi kabul etme riskini almak arasında kalmıştı.

Cormac telefonunu çıkardı. "Onu arayayım mı?" Telefonu muhafıza çevirip *Parlak El* yazılı iletişim bilgilerini gösterdi.

Kurt hafifçe sarardı. Ama tekrar selam vererek eliyle geçmelerini işaret etti.

"Teşekkür ederim" dedi Cormac, gaza basıp kapılar daha tam olarak yukarı kalkmadan içeri girdi.

Tharion Cormac'la konuşmaya cesaret edemedi. Kurtlar çok yakınlarındaydı. Gözlerini ağaçların arasından dolanarak uzanan toprak yola dikmekle yetindiler. Bir sonraki virajdan sonra geniş yerleşke göründü, muhafızlar şimdiden dikenli tellerin arkasından el sallıyordu.

Bugün gözünü saatten ayırmaması gerekiyordu. Mako yolcu-

luğu sırasında üstüne sıçrayan sular Yukarı'da kalabileceği süreyi uzatmış olsa da bir saat önce tanıdık bir kaşıntı başlamıştı. Bir de o lanet baş ağrılarından vardı: Beş saat sonra suya dalmak zorundaydı. Kıyı buraya iki saatlik mesafedeydi. Yani... üç saat içinde bu işi halletseler iyi olacaktı. Hatta garanti olması için iki saat içinde.

Tharion laboratuvarın önündeki kurtlara başıyla selam verip devasa büyüklükteki alçak binayı gözden geçirdi. Bina güzelliğe değil, işlev ve depolamaya yönelik inşa edilmişti.

En az sekiz yüz metre uzunluğunda ve bunun iki katı genişliğindeki laboratuvarın arkasından bacalar yükseliyordu. Cormac arabayı çelik kapının önünde durdururken Tharion mırıldandı. "Şuraya bak hele." Kapının kanatları görünmez eller tarafından açıldı, onları içeri almak için bir başka muhafız güvenlik butonuna basmış olsa gerekti. Tharion fısıldadı. "Sence Pippa gelecek mi?" Peki içeri nasıl girecekti?

Cormac motoru kapatıp kapısını açtı, enerjik hareketlerle arabadan indi. "Gelmiş bile."

Tharion gözlerini kırpıştırdı, sonra Cormac'ın askerlere özgü hareketlerini taklit ederek arabadan indi. Cormac laboratuvarın açık kapısına doğru döndü. "Ağaçların arasındalar."

Declan bir önceki günü isyancıların haberleşme ağına bilgi sızdırarak geçirmişti: Ydra'daki üssü yok eden Ophion karşıtı isyancılar Pippa ve ajanlarından önce bu laboratuvara bir saldırı düzenliyordu. Pippa'nın Şafak birliğini buraya zamanında getirmesi gerekiyordu.

Tharion ağaçların arasına bakmamak için kendini zor tuttu. "Peki ya dehşet kurtları?"

"Burası buram buram insan kokuyor, kokuyu almıyor musun?"

"Hayır."

Cormac siyah çizmeleri parıldayarak kapıya doğru yürüdü. "İnsan işçi çalıştırıyorlar. Her sabah ve akşam içeri araçlar girip çıkıyor. Pippa gelişlerini buna göre ayarlamıştır, böylece kokuları aşağıdaki dehşet kurtlarından gizlenmiş olacak."

Solas. "Öyleyse neden bizim gelmemizi beklesinler?"

Cormac hırladı. "Çünkü Pippa'nın görecek bir hesabı var."

Bryce insanın neden Sonsuz Şehir'de yaşamak isteyebileceğini anlamıyordu. Şehir Asterilerin kristal sarayının gölgesinde uzanmakla kalmıyordu, aynı zamanda... eskiydi. Tatsız. Yıpranmış. Ne gökdelenler ne neon ışıkları ne de gelip geçen arabalardan gelen gümbür gümbür müzik sesi vardı. Şehir zamanda hapsolmuş gibiydi, başka bir yüzyıla sıkışıp kalmıştı; efendileri şehri ileri götürmek istemiyorlardı.

Bryce, Hunt ve Ruhn'la birlikte sarayın bir kilometre kadar batısındaki zeytinliğin gölgelerinde gizlenirken Asterilerin susturmak için herkese bağıran; ışıkların çok parlak, gençlerin ise çok züppe olduğundan şikâyet eden bir avuç huysuz ihtiyardan başka bir şey olmadığını düşünerek sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

Kesinlikle işe yarıyordu. Ama birazcık.

Bryce Hunt'a bir göz attı, Hunt gözlerini zeytinlikten ve gökyüzünden ayırmıyordu. Üstünde siyah savaş kıyafeti vardı, Umbra Mortis miğferini de takmış olması Bryce'ı çok şaşırtmıştı. Savaşa geri dönen bir savaşçı.

Bu doğru hamle miydi peki? İçine atıldıkları bu tehlike? Belki de Lunathion'da kalıp göze batmasalar daha iyi ederlerdi.

Belki de bunu düşündüğü için korkağın tekiydi.

Gözlerini Ruhn'a çevirdi, kardeşi de gergin bir yüzle zeytinliği gözlüyordu. Destek Bölümü'nün savaş kıyafetini giymişti, siyah saçları sırtındaki Yıldız Kılıcı'nın yanından örgü halinde aşağı iniyordu. Elinde sıkı sıkı tuttuğu bir iletişim kristali vardı, arada bir avucunu açıp kristali inceliyordu. Kristal Gün'ün iyi olup olmadığı hakkında bir ipucu verebilirmiş gibi. Gün'le kurduğu ilk temastan sonra kristali hiç kullanmadığını söylemişti ama buraya gelmeden önce belki diğer eşi Gün'dedir ve yerini bulmasına yardımcı olur diye kristali de yanına almıştı.

Ruhn ağırlığını diğer ayağına aktarırken taşlık kuru toprak siyah çizmelerinin altında çıtırdadı. "Cormac'ın şimdiye gelmesi lazımdı."

Bryce Ajan Günışığı ortadan kaybolduğundan beri her saniyenin kardeşine eziyet gibi geldiğini biliyordu. Ruhn'ın bu kadar önem verdiği ajanın başına ne gelmiş olabileceğini düşünmek is-

temiyordu. Günışığı hayattaysa şanslılar demekti. Biraz daha şansları varsa ajandan geriye kurtarabilecekleri kadar bir şey kalmış olurdu. Ruhn'ın onunla iletişim kurmak için yaptığı her şey –kristali kullanmaya varana dek– sonuçsuz kalmıştı.

"Ona biraz zaman tanıyalım" dedi Bryce. "Uzun bir mesafeyi ışınlanması gerekiyor." Bryce'ın ışınlanamayacağı, hatta teşebbüs dahi etmeyeceği kadar uzun bir mesafeydi. Özellikle de yanında diğerleri varken. Tüm gücünü onları bekleyen şeye saklamalıydı.

"Artık ışınlanma uzmanı mı oldun?" diye sordu Ruhn kaşlarını kaldırarak. Altdudağındaki halka kızgın sabah güneşinde parlıyordu. "Dec beklemede. Onun hesaplamalarından sapmak istemiyorum. Bir dakika bile."

Bryce tam ağzını açmıştı ki ilerideki küçük açıklıkta Cormac belirdi. Dün zeytinliğin uydu haritasını incelemişlerdi. Cormac lokasyonu ezberlemiş, laboratuvardan buraya ışınlanmak için izlemesi gereken yolu planlamıştı. Elbette zeytinlikten saraya ışınlanırken izleyeceği yolu da.

"İçeri girdik" dedi Cormac. "Tharion bekleme salonunda. Ben banyoya sıvıştım. Her şey planladığımız gibi. Hazır mısın Athalar?" Hunt, sonra Bryce, sonra Ruhn. Bir saat tartıştıktan sonra bu sıraya karar vermişlerdi.

Hunt bacağındaki kılıftan silahını çekti. Miğferli başını Bryce'a çevirdi, Bryce siperliğe rağmen bakışlarını hissedebiliyordu. "Öbür tarafta görüşürüz Quinlan" dedi Hunt, Cormac'ın eldivenli elini tutarak.

Prens prense. Bryce hayranlıkla onlara baktı.

Sonra yok oldular, Bryce nefes almakta zorlanıyordu.

"Ben de nefes alamıyor gibiyim" dedi Ruhn bunu fark ederek. "Gün'ün orada olduğunu bilirken." Sonra ekledi: "Ve az sonra senin de orada olacağını bilerek."

Bryce belli belirsiz gülümsedi. Sonra ani bir kararla kardeşine sarılıp onu kollarında iyice sıktı. "Biz Siktir Çekenler Takımı'yız, unuttun mu? Adamın canına okuruz."

Ruhn sımsıkı sarılarak kıkırdadı. "Siktir Çekenler Takımı'nı hiçbir şey durduramaz."

Bryce geri çekilip kardeşinin menekşe rengi gözlerine baktı. "Onu oradan çıkaracağız. Söz veriyorum."

Ruhn'ın altın rengi teni soldu. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler Bryce."

Bryce onu dirseğiyle dürttü. "Biz Yıldız Doğanlar birbirimizi kollarız, değil mi?"

Ama kardeşinin yüzü ciddileşti. "Sanırım eve döndüğümüzde konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Bryce Ruhn'ın yüzündeki bu ciddi ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Cormac'ın dönmesinin bu kadar uzun sürmesinden de.

Ruhn'ın dudakları büzüldü. "Tamam, birkaç dakika sonra pekâlâ ölmüş olabileceğimize göre..."

"Bu çok korkunç!"

"Ortalık sakinleşene kadar beklemek istiyordum ama... Güç bakımından Güz Kralı'nı geride bıraktın."

"Ve?"

"Bence Güz Kralı'nın saltanatının sonu geldi, sence de öyle değil mi?" Ruhn son derece ciddiydi.

"Darbede seni desteklememi mi istiyorsun? Bir Fey darbesinde?"

"Ben *seni* bir Fey darbesinde desteklemek istiyorum. Senin Güz Kraliçesi olmanı istiyorum."

Bryce irkildi. "Ben kraliçe olmak istemiyorum."

"Şu zoraki kraliyet âdetleri kısmını bir kenara bırakalım, tamam mı? İlkbahardaki saldırı esnasında Feylerin ne yaptığını gördün. Babamızın onayıyla masum insanları nasıl yüzüstü bırakıp ölüme terk ettiklerini? Sence Feylerin yapabileceği en iyi şey bu mu yani? Bunu normal Fey davranışı olarak kabul etmemiz gerektiğini mi söylemek istiyorsun? Buna inanmam mümkün değil."

"*Sen* kral olmalısın."

"Hayır." Ruhn'ın gözlerinde farklı bir ışıltı vardı, Bryce'ın bilmediği ama sezebildiği bir sır. "Sen benden daha güçlüsün. Feyler buna hürmet edecektir."

"Belki de Feylerin çürümesi gerekiyordur."

"Bunu Dec'e söyle. Ve Flynn'e. Ve anneme. Onlara bak ve Feylerin kurtarılmaya değmeyeceğini söyle bana."

"Üç kişi. Tüm nüfusun içinde."

Ruhn'ın yüzünde yalvarır gibi bir ifade belirdi ama o anda Cormac göründü, soluk soluğa kalmıştı ve ter içindeydi. "Athalar bekliyor."

"Bunu düşün" diye mırıldandı Ruhn, Bryce Cormac'a doğru yürürken. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok. Aldığımız bilgi doğruymuş: Sarayın çevresinde büyü duvarları bile yok" dedi Cormac. "Kendini beğenmiş solucanlar." Elini Bryce'a uzattı. "Acele et."

Bryce prensin elini tuttu. Kardeşine son bir kez baktıktan sonra rüzgârın ve karanlığın içinde yok oldu, midesi durmaksızın altüst oluyordu. Cormac iki yer arasındaki boşluğun uğultusu içinde sordu: "Senden kraliçe olmanı istedi, değil mi?"

Bryce gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gerçi fırtınanın içindeyken bunu yapmak hayli zordu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Konuşmanızın sonunu duymuş olabilirim." Rüzgâr şiddetlenirken Bryce Cormac'a daha sıkı tutundu. "Ruhn haklı" dedi Cormac.

"Hadi oradan."

"Tabii sen de haklıydın. Tanıştığımızda Kâhin'in kehanetinin belirsiz olduğunu söylemiştin. Şimdi anlıyorum. Kâhin evliliğimizin halklarımıza refah getireceğini kastetmiyordu. Müttefik olmamızı kastediyordu. Bu isyandaki müttefikler."

Karanlığın sonunda dünya şekillenmeye başladı.

"Ama bugünden sonra..." Cormac'ın sesi ağırlaştı. Bitkin bir hal aldı. "Bence halkımıza liderlik edip etmeyeceğine karar vermek sana kalacak."

Hunt ellerinin titremesine engel olamıyordu. Burada, bu sarayda olmak...

Kokusu aynıydı. Arşivlerin önünde uzanan ve bir girintisine saklandığı koridordayken bile o ağır koku öfkesini pençeliyor, dizlerinin titremesine neden oluyordu.

Kanatlarını yavaş yavaş keserlerken çığlıklar, korkunç bir acı...

Shahar ölmüştü, Sandriel paramparça cesedi buraya kadar sokaklarda sürükleyerek getirdiği için hâlâ tozla kaplıydı...

Taht odasının ortasında Shahar'ın cesedine işerken kahkahalar atan Pollux...

Kanatları, kanatları, kanatları...

Hunt hatıraları kafasından atarak yutkundu, dikkatini koridora verdi. Etrafta kimsecikler yoktu.

Bryce ve Cormac göründü, Bryce tam teşekkür ederken Cormac laboratuvara ışınlanmadan önce Ruhn'ı getirmek için tekrar kayboldu. Prensin yüzü ter içindeydi, benzi sararmıştı. Tükenmiş olmalıydı.

"İyi misin?" diye mırıldandı Hunt eldivenli eliyle Bryce'ın saçlarını arkaya atarken. Bryce başını salladı, gözlerinde endişe ve... başka bir şey daha vardı. Ama Hunt Bryce'ın çenesine küçük bir fiske attıktan sonra sonra koridoru gözlemeye devam etti.

Gergin sessizliğin içinde beklerlerken Ruhn ve Cormac göründü. Cormac'ın rengi şimdi kül gibiydi. Laboratuvara gitmek üzere yeniden yok oldu.

"Declan'a söyle gidiyoruz" dedi Hunt.

Ruhn Declan'ın izlenmesinler diye modifiye ettiği telefonda mesaj yazarken gölgeleriyle etraflarını sararak gözlerden gizlenmelerini sağladı. Birkaç dakikaya Tharion onlarla temas kurup harekete geçip geçmeyeceklerini söyleyecekti.

Bryce'ın parmakları Hunt'ın eline kayıp sımsıkı kavradı. Hunt da onun elini sıktı.

Hunt birkaç dakikanın nasıl geçtiğini hiç anlamadı. Gözünü önlerindeki koridora dikip nefesini tutmuştu. Bryce Hunt'ın eldivenli elini bir an bile bırakmamış, dişlerini sıkmış bekliyordu.

Sonra Ruhn başını kaldırdı. "Tharion Cormac'ın az önce cipi havaya uçurduğunu söyledi."

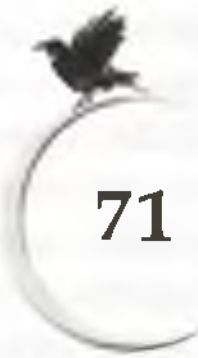
Hunt kanadıyla Bryce'ı dürttü. "Sıra sende Quinlan."

"Unutma, içeride geçirilen her dakika fark edilme riskini artıracak" dedi Ruhn. "Zamanı iyi hesapla."

"Moral konuşması için teşekkürler" dedi Bryce ama başını kaldırıp Hunt'a gaddarca gülümsedi. "Göster kendini Athalar."

Hunt bir elini Bryce'ın göğsüne bastırdı, şimşeği hafif bir parıltıyla yara izine aktı. Şimşeğin son parıltısı da sönerken Bryce arşivlere ışınlandı.

Orada yatan gerçek her ne ise bulmaya.

71

Bryce öyle soluksuz kalmıştı ki karanlıkta tek başına yürümeye çalışırken neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu.

Asterilerin sarayındaydılar. Kimsenin girmesine izin verilmeyen kutsal arşivlerinde.

Ve Bryce... bir merdiven boşluğunda mıydı?

Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışırken tamamen beyaz kuvarstan yapılmış olan spiral merdiveni inceledi. İlk ışığın altın sarısı parıltısı kıvrılarak aşağı inen basamakları aydınlatıyordu. Bryce'ın arkasında bir kapı vardı, kamera görüntülerini izlerlerken diğer tarafından Sofie'nin içeri girdiğini gördükleri kapı.

Üstünde Sofie'nin koluna kazıdığı sayılar olan kapı.

Bryce usulca basamaklardan inmeye başladı, siyah çizmeleri kuvars basamaklarda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Kimseyi görmedi. Hiç ses duymadı.

Kalbi deli gibi atıyordu, kuvarstaki ilk ışık damarlarının kalbinin her atışında titreştiğine yemin edebilirdi. Cevap verir gibi.

Bryce basamakların bir dönemecini aldıktan sonra durup önündeki uzun koridoru gözden geçirdi. Ortada muhafız göremeyince koridora girdi.

Etrafta hiç kapı yoktu. Sadece yedi metre genişliğe, yirmi metre kadar uzunluğa sahip bu koridor vardı. Muhtemelen yirmi bir metre, yedinin katı olması için. Kutsal rakam.

Bryce koridoru inceledi. Koridorda sadece tavana doğru yükse-

ken kristal borular vardı; boruların altında plakalar, plakaların yanında da küçük siyah ekranlar bulunuyordu.

Yedi boru.

En yakın plakaya doğru yürürken kristal zeminin ışıltısı ayaklarına vuruyordu.

Hesperus. Akşam Yıldızı.

Bryce kaşlarını kaldırarak bir sonraki boru ve plakaya yürüdü. *Polaris.* Kuzey Yıldızı.

Bryce tek tek bütün boruları ve plakaları gezerek her bir Asteri'nin ismini okudu.

Eosphorus. Octartis. Austrus.

Sondan bir öncekinde neredeyse tökezliyordu. *Sirius.* Çukur Prensi'nin yuttuğu Asteri.

Daha yanına varmadan son plakada ne yazdığını biliyordu. *Rigelus.* Parlak El.

Burası neydi böyle?

Danika'nın Sofie Renast'ın hayatını tehlikeye atacak kadar önemsediği bu muydu? Asterilerin sır ortaya çıkmasın diye Sofie'yi ortada kaldıracak kadar saklamak istediği şey?

Ayaklarının altındaki kristal parlamaya başladı, ilk ışık yanardöner bir parıltıyla fışkırmaya başlarken Bryce'ın gidecek ya da saklanacak hiçbir yeri yoktu.

Yere çömelerek gözlerini sımsıkı yumdu.

Ama hiçbir şey olmadı. En azından ona.

İlk ışığın parlaklığı azalınca Bryce gözlerini hafifçe aralayıp ışığın boruların altısına aktığını gördü.

Plakaların yanındaki küçük siyah ekranlar açılıp yazılarla doldu. Sadece Sirius'un borusu karanlık kalmıştı. İş göremez durumdaydı.

Bryce Parlak El'in ekranını okuyunca donakaldı: *Rigelus Güç Seviyesi: %65.*

Bryce hızla bir sonraki plakaya döndü. Yanındaki ekranda, *Austrus Güç Seviyesi: %76* yazıyordu.

"Tanrılar adına" diye fısıldadı Bryce.

Asteriler ilk ışıkla besleniyordu. Asteriler... ilk ışığa *muhtaçtı.*

Bryce yere baktı, kristalin içindeki damarlardan geçen ışık borulara akıyordu. Kuvarsa.

Bir güç yolu. Tıpkı Hilal Şehir'deki Kapılar gibi.

Bütün sarayı kuvarstan yapmışlardı. Kuvarsa dolan ilk ışığı besleyip kullanmak için.

Fury'nin kabaca çizdiği saray planını incelemişti. Bu alan Asterilerin kristal tahtlarında oturdukları taht odasının yedi kat altındaydı. O tahtlar Asterileri güçle mi dolduruyordu? Görünüşe göre bu ilk ışıkla batarya gibi dolduruluyorlardı.

Bryce kusacak gibiydi. İnsanların yaptığı tüm o Dalış'lar, ölülerden elde edilen ikinci ışık... Midgard'da yaşayan tüm insanların gücü, insanların Asterilere *verdiği* güç... Asteriler tarafından yalanıp yutuluyor ve Midgard vatandaşlarına karşı kullanılıyordu. Onları kontrol etmek için.

Savaşırken ölen Vanir isyancıların ruhları bile devirmeye çalıştıkları canavarları besliyordu.

Hepsi Asteriler için yiyecekten ibaretti. Hiç bitmeyen bir güç ikmali.

Bryce titremeye başladı. Ayaklarının altından geçen ışık damarları parlak ve canlıydı... Berrak taşın içindeki damarların aşağıdaki parlak kütleye uzandığını görebiliyordu. Bir ilk ışık çekirdeği. Bütün saraya ve ona hükmeden canavarlara güç sağlıyordu.

Sofie'nin öğrendiği buydu. Danika'nın şüphelendiği buydu.

Acaba Asterilerin göğsünde kutsal yıldızlar var mıydı yoksa o da insanlardan çaldıkları ilk ışık mıydı? Şehirleri ve teknolojiyi... ve bu dünyaya hükmeden derebeylerini beslemesi için Dalış'ta sorgusuz sualsiz teslim edilmesini *emrettikleri* ilk ışık. Ölülerden koparılıp alınan, insanların gücünün son damlasına kadar emilen ikinci ışık.

İlk ışığı kesmek, bu güç aktarımını yok etmek, enerjilerini çekip başka yere aktaran o merkezlerde yaptıkları Dalış esnasında insanların gücünü onlara teslim etmesine son vermek, ölülerin ikinci ışığa dönüşmesine engel olmak...

Asterileri yok edebilirlerdi.

72

Athalar küçük bir dare çizerek volta atıyordu. "Şimdiye dönmüş olmalıydı."

"İki dakikası var" diye hırladı Ruhn, iletişim kristalini avucunda o kadar sıkıyordu ki kristalin kenarlarının parmaklarını kesmemesi hayret vericiydi.

"Kesin bir şey oldu" dedi Hunt. "Şimdiye burada olması gerekirdi."

Ruhn bileğindeki saate göz attı. Zindanlara inmeleri gerekiyordu. Ve hemen işe koyulmazlarsa... Elindeki kristale baktı.

Gün dedi ajanın ismini boşluğa söyleyerek. Ama cevap gelmedi. Deminden beri Gün'e ulaşmaya çalıştığı her sefer olduğu gibi.

"Ben önden gideceğim" diye mırıldandı kristali cebine koyarak. "Kendimi gölgelerimle gizlerim. On dakika sonra dönmemiş olursam bensiz gidersiniz."

"Hep birlikte gidiyoruz" dedi Hunt sertçe ama Ruhn başını iki yana salladı. "Biz sizi buluruz."

Ruhn bir şey söylemeden koridora süzülüp karanlığa karıştı ve saray yerleşkesini dolaşan geçitlere yöneldi. Zindanlara ve orada tutulan ajana doğru.

Bryce koşarak merdivenleri çıkarken ağzına acı sular geliyordu.

Burada çok fazla kalmıştı. Artık en fazla bir-iki dakikası vardı.

Kapıya ve sahanlığa varınca Hunt'ın verdiği güçten ne kaldıysa toplayıp yeniden ışınlanmaya hazırlandı ama o anda gözüne parıl-

dayan kapı tokmağı ilişti. Burada başka ne vardı? Öğrenmediği ne kalmış olabilirdi? Madem bu sahip olduğu tek fırsattı...

Bryce fazla düşünmeden ana arşiv koridoruna daldı. Koridor loş ve tozluydu. Son derece sessizdi.

Etrafında kitaplarla dolu raflar yükseliyordu, Bryce kitapların adlarını tarayarak ilerledi. İlginç bir şey yoktu, işe yarayacak bir şey...

Bölümlerin isimlerini okuyarak kütüphanenin içinde elinden geldiği kadar hızla koşmaya başladı, bir yandan da Declan'ın onu takip edip kameraların yönünü değiştirmesi için dua ediyordu. Rafların üstünde belli belirsiz görünen bölüm isimlerini taradı. *Vergi Kayıtları, Tarım, Su Arıtma...*

Bu bölümdeki kapılar birbirlerine benzer şekilde isimlendirilmişti, şifreyle değil, temalarla.

Şafak. Gece yarısı. Gün ortası. Bu isimlerin ne anlama geldiği ya da kapıların arkasında ne olduğu hakkında Bryce'ın hiçbir fikri yoktu. Ama ortadaki kapılardan biri dikkatini çekti: *Alacakaranlık.*

Usulca kapıdan içeri girdi.

Bryce gecikmişti. Hunt'ı yerinde tutan tek şey güvenli telefonuna Declan'dan bir mesaj gelmiş olmasıydı. *Bryce iyi. Alacakaranlık adında bir odaya girdi. Seni haberdar etmeye devam edeceğim.*

Elbette Quinlan *ekstra* araştırmalara girişecekti. Elbette kurallara uymayacak ve gerektiği zamanda geri dönmeyecekti.

Ayrıca *Alacakaranlık*'ın Alacakaranlık Gerçeği'yle bir ilgisi olabilirdi. Bryce'ın o odaya girmesine şaşmamak gerekti.

Hunt tekrar volta atmaya başladı. O da Bryce'la gitmeliydi. Tam yeteneklerine ihtiyaç duydukları zaman bütün gücünün tükenmiş olmasına yol açsa bile onu da beraberinde ışınlamasını istemeliydi.

Ruhn gideli üç dakika olmuştu. Bu süre içinde bir sürü şey gerçekleşebilirdi.

"Hadi Bryce" diye mırıldandı Hunt, eşini koruması için Cthona'ya dua etti.

Ruhn gölgelerin içine gizlenerek koridorlarda koşarken kimseyle karşılaşmadı. Tek bir muhafızla bile.

Ortalık çok sessizdi.

Koridor geniş bir çatal halinde ikiye ayrılıyordu: Sol tarafta zindanlar vardı. Sağda da saraya çıkan merdivenler. Ruhn hiç tereddütsüz sola döndü. Basamakları inerken hareli kuvars özü çekilmiş gibi yerini kara taşlara bıraktı. Ruhn'ın içine bir ürperti yayıldı.

O zindanlar... Athalar oradan çıkmayı başarmıştı ama pek çok kişi çıkamazdı.

Ruhn'ın midesi bulanıyordu, adımlarını yavaşlatarak onu bekleyen sınava hazırlandı. Muhafızların beklediği kontrol noktaları – bunları gölgeleri sayesinde atlatması kolaydı–, kilitli kapılar, sonra da hücrelerle ve işkence odalarıyla dolu iki koridor. Gün orada bir yerlerde olmalıydı.

Derinlerden çığlık sesleri gelmeye başladı. Neyse ki bu bir erkekti. Ama insanın içini burkuyordu. Yalvarıyordu. Ağlıyordu. Keşke kulaklarını tıkayabilseydi. Gün de benzer acılar içinde böyle sesler çıkarıyorsa...

Ruhn ilerlemeye devam etti, ta ki karşısına yüzünde vahşi bir sırıtışla Mordoc çıkana kadar. Mordoc bir kez kokladı, tazı yeteneği sayesinde bir sürü bilgi edindikten sonra, "Arka sokaklarında casuslarla fink attığın Lunathion'dan çok uzaktasın Prens" dedi.

Tharion Cormac'ın arkasından koşuyor, prens dumanlar içindeki karmakarışık laboratuvara birbiri ardına ateş topları fırlatırken etraflarını bir su kalkanıyla sarıyordu. Kırılan makinelerin parçaları tüterek üstlerine uçuyor, Tharion bunları elinden geldiğince savuşturmaya çalışıyordu.

Doktor onları hiç şüphelenmeden doğruca laboratuvara götürmüştü. Cormac fazla beklemeden erkeğin kafasına bir mermi sıkmış, sonra da çığlık çığlığa bağrışan biliminsanlarının ve mühendislerin işini bitirmişti.

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı Tharion koşarlarken. "Fazla ceset olmayacak demiştin!"

Cormac onu duymazdan geldi. Adi herif kafayı yemişti.

Tharion hırladı, içinden prensi yere indirmek geliyordu. "Bunun Pippa Spetsos'un yaptığından ne farkı var?"

Tharion cevabını az sonra aldı. Arkalarından silah sesleri duyuldu ve isyancılar içeri dolmaya başladı. Tam zamanında.

Vanir takviye kuvvetleri büyük bir uğultuyla içeri doldu ve sesleri kurşun yağdıran silahlar tarafından boğuldu. Pusuya düşmüşlerdi.

Bu Asterilerin dikkatini çekmek için yeterli miydi? Cormac doktoru vurmadan hemen önce ateş büyüsüyle cipi yakmıştı, bu muhakkak Asterilere gereken mesajı verecekti. Ve sürmekte olan bu kaos...

Cormac birden durdu, Tharion da onunla birlikte durmuştu. İkisi de sessizliğe büründü.

Siyahlar giymiş tanıdık bir dişi elinde tüfekle karşılarında dikiliyordu.

Pippa silahı Cormac'a doğrulttu. "Ben de dört gözle bu ânı bekliyordum." Tüfek ateş aldığı an Cormac ışınlandı ama fazla yavaştı. Gücü azalmıştı.

Cormac yok olmadan hemen önce etrafa kanlar sıçradı, Cormac birden Pippa'nın arkasında beliriverdi.

Mermi omzunu sıyırmıştı, Pippa prense dönerken Tharion atıldı.

Ama yer birden sarsılmaya başlayınca durdu. Tam önüne elektrik kıvılcımları içinde bir kılıç saplandı.

Mekanik zırhın kılıcı.

Cormac Tharion'a bağırdı, *"Buradan hemen kaç!"* Prens yeniden Pippa'ya döndüğü anda kadın bir kez daha ateş etti.

Tharion bu ses tonunu tanıyordu. O bakışı tanıyordu. O zaman anladı.

Cormac kafayı yememişti. Buradan canlı çıkmayacağını zaten biliyordu.

Üstünde *Alacakaranlık* yazan kapı kilitli değildi. Bryce elektronik tuş takımının çalışmamasını Declan'a borçlu olduğunu düşündü.

Köşelerde yanan ilk ışık maltızları odayı hafifçe aydınlatıyordu. Tam ortada yuvarlak bir masa vardı. Etrafında da yedi sandalye.

Bryce'ın kanı dondu.

Masanın ortasında küçük metal bir makine duruyordu. Bir projeksiyon aleti. Ama Bryce'ın dikkatini kâğıt kaplı taş duvarlar çekti.

Yıldız haritaları... karalanmış notlarla ve kırmızı noktalarla işaretlenmiş takım yıldızlar ve güneş sistemleri. En yakınındakine doğru yürürken ağzı kurumuştu. Bu bilmediği bir güneş sistemiydi, devasa bir güneşin yörüngesinde dönen beş gezegenden oluşuyordu.

Yaşama uygun bir gezegen işaretlenip etiketlenmişti.

Rentharr. Fet. A.E. 14000

A.E. Bryce bu tarih sistemini bilmiyordu. Ama Fet.'in ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu.

Fethedilmiş... Asteriler tarafından mı? Hiç Rentharr diye bir gezegen duymamıştı. Gezegenin yanında kısa bir not vardı: *Suda yaşayan savaşçı bir halk. İlkel kara canlıları. Sınırlı kaynaklar. A.E. 14007'de işi bitirildi.*

"Ah tanrılar" diye fısıldadı Bryce, sonra bir diğer yıldız haritasına geçti.

Iphıraxia. Fet. A.E. 680. A.E. 720'de kaybedildi.

Yandaki notu okuyunca Bryce'ın kanı dondu. *Gezegen sahipleri yöntemlerimizi çok çabuk öğrendi. Birleşik cepheleri karşısında çok kayıp verdik. Tahliye edildik.*

Evrenin bir yerlerinde Asterileri defetmeyi başarmış bir gezegen vardı.

Bryce harita harita gezerek notları okudu. Midgard'da duyulmamış yer isimlerini. Asterilerin fethettiği; yanına ilk ışığı nasıl kullandıkları, gezegeni nasıl kaybettikleri ya da kontrol altına aldıklarına dair notlar düşülmüş dünyalar. Geriye hiçbir şey kalmayana dek onlarla beslenmişlerdi.

O gezegenlerin gücüyle beslenmişlerdi... tıpkı Bryce'ın Kapılar'la beslendiği gibi. Onun da Asterilerden aşağı kalır yanı var mıydı?

Odanın arka duvarında bu dünyanın haritası vardı.

Midgard diye yazıyordu. *Fet. A.E. 17003.*

A.E. her ne ise, on beş bin yıldır *bu* gezegendelerse evrendeki varlıkları bundan çok çok daha eskiye dayanıyor demekti.

İlk ışıkla besleniyorlarsa, her gezegende bir şekilde ilk ışık üre-

tiyorlarsa... sonsuza dek yaşayabilirler miydi? Gerçekten ölümsüz müydüler? Altısı bu dünyayı yönetiyordu ama daha önce yedi kişiydiler. Onlardan başka kaç Asteri vardı?

Duvara Midgard'a dair notların yanı sıra yaratıkların çizimleri asılmıştı.

İdeal dünya. Yerel yaşam sürdürülebilir değil ama koşullar koloni kurmak için çok uygun. Mükafatı paylaşmak için diğerleriyle temas kurduk.

Bryce kaşlarını çattı. Bu da ne demekti?

Bir kurt şekil değiştirenin yanındaki mer çizimine baktı. *Suda yaşayan şekil değiştirenler hibrid forma karada yaşayanlardan daha kolay geçebiliyor.*

Bryce bir Fey dişisinin çiziminin bulunduğu bir sonraki sayfayı okudu. *Uzaydan ve zamandan elini uzatan eski düşmanı görmediler. Oltaya takılan balık gibi kapıları bize kendi istekleriyle açtılar. Kendi dünyalarını bırakıp bizim davetimizle kapılardan geçip Midgard'a girdiler.*

Bryce duvardan geri geri uzaklaşırken masaya çarptı.

Asteriler onları kandırıp diğer gezegenlerden bu dünyaya getirmişti. Kuzey ve Güney Uçurumu'nu kullanarak, ya da dünyalar arasında seyahat ederken hangi yolu kullanıyorlarsa oradan... hepsini buraya sürüklemişlerdi. Onları sömürmek için. Onlardan beslenmek için. Sonsuza kadar.

Her şey bir yalandı. Bryce kabul gören tarihin büyük ölçüde saçmalık olduğunu biliyordu ama bu...

Masanın ortasında duran projeksiyon aletine dönüp elini uzatarak düğmeye bastı. Evrenin üçboyutlu yuvarlak bir haritası belirdi. Yıldızlar, gezegenler ve nebulalar. Çoğunun yanında duvardaki kâğıtlarda olduğu gibi dijital notlar vardı.

Bu dijital bir güneş sistemi modeliydi. Çocukken Güz Kralı'nın çalışma odasında gördüğü metal güneş sistemi gibi. Astronom'un salonundaki gibi.

Danika soylar üzerine yaptığı çalışmalar sırasında bunu mu öğrenmişti? Hepsinin başka bir yerden geldiğini ama kandırılıp buraya tıkıldığını? Sonra da bu ölümsüz sülükler tarafından sömürüldüğünü?

Evren haritası etrafında dönüyordu. Bir sürü dünya vardı.

Bryce elini uzatıp birine dokundu. Dünyanın yanında hemen dijital bir not belirdi.

Urganis. Beslenme için ideal çocuklar. Yetişkinler uygun değil.

Bryce yutkundu, boğazı kupkuruydu. Bu kadardı. Uzak bir dünyadan kalan tek şey buydu. İnsanlarının beslenmeye uygun olup olmadığına ve Asterilerin çocuklara ne yaptığına dair bir not.

Bir asıl gezegen var mıydı? Asterilerin geldiği bir orijinal gezegen var mıydı, orayı öyle kurutmuşlardı ki uzayın derinliklerinde avlanmaya çıkmak zorunda mı kalmışlardı?

Birer birer gezegenlere dokunmaya başladı, yıldızları ve toz bulutlarını tek tek geçti.

Birinde kalbi duracak gibi oldu.

Cehennem.

Yer ayaklarının altından kayıyordu sanki.

Cehennem. A.E. 17001'de kaybedildi.

Notu okuyunca sandalyelerden birine çökmek zorunda kaldı. *Zorlu gece yaratıklarıyla dolu karanlık, soğuk bir dünya. Oltaya gelmediler. Bir zamanlar birbiriyle çatışan Cehennem orduları birleşip bize karşı koydu. Yenildik ve dünyalarından çekildik ama peşimize düştüler. Esir düşen teğmenlerimizden diyarlar arasındaki çatlaklardan nasıl geçeceklerini öğrendiler.*

Bryce vücudunun tir tir titrediğinin, soluğunun tıkandığının belli belirsiz farkındaydı.

Bizi 17002'de Midgard'da buldular. Tuzağa düşürdüğümüz avlara bizim ne olduğumuzu anlatmaya çalıştılar, bazıları onlara inandı. Yemeğimizin üçte birini onlara kaptırdık. Savaş neredeyse 17003'ün sonuna dek sürdü. Yenilip Cehennem'e geri gönderildiler. Bu dünyaya yeniden ulaşmalarına izin vermek çok tehlikeli, yine de deneyebilirler. Midgard kolonisinde yaşayanlarla duygusal bağ geliştirdiler.

"Theia" diye fısıldadı Bryce boğuk bir sesle. Aidas Fey kraliçesine âşık olmuştu ve...

Cehennem tıpkı Apollion'un söylediği gibi yardıma gelmişti. Cehennem Asterileri kendi dünyalarından kovmuştu ama... Bryce'ın gözleri yaşlarla doldu. İblis prensler bir daha asla başka bir dünyayı yiyip bitirmesinler diye ahlaki bir yükümlülük hissederek Asterilerin peşine düşmüştü. Diğerlerini kurtarmak için.

Bryce yeniden gezegenleri incelemeye başladı. Bir sürü dünya. Bir sürü insan ve onların çocukları.

Asterilerin asıl evi de burada olmalıydı. Bryce onu bulacak ve Cehennem Prenslerine söyleyecekti ve bu pisliklerin işini Midgard'da bitirdikten sonra asıl gezegenlerine gidip onu da havaya uçuracaklardı...

Bryce dişlerini sıkarak ağlıyordu.

Bu imparatorluk, bu dünya... onu yöneten altı varlık için devasa bir büfeden ibaretti.

Cehennem onları kurtarmaya çalışmıştı. On beş bin yıldır Cehennem buraya gelmenin bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçmemişti. Onları Asterilerden kurtarmak için.

"Hangi cehennemden geldiniz?" dedi Bryce öfkeyle.

Dünyalar Asterilerin duygusuz notlarıyla birlikte parmak uçlarından geçip gidiyordu. Çoğu gezegen Cehennem kadar şanslı değildi.

İsyan ettiler. Hepsini küle çevirdik.

İlk ışık tatsızdı. Dünyanın işini bitirdik.

Gezegen sakinleri bize bomba attığı için gezegen ve canlılar besin açısından işe yaramayacak kadar radyasyona maruz kaldı. Kendi çöplüklerinde çürümeye bırakıldılar.

İlk ışık çok zayıf. Dünyanın işini bitirdik ama bize seyahatler esnasında yetecek kadar ilk ışık sağlayan birkaç vatandaşı alıkoyduk. Çocuklar doyurucu olsa da seyahat yöntemimizden hoşlanmadılar.

Psikopat, ruhsuz *canavarlar...*

"Ana yurdumuzu burada bulamazsın" dedi soğuk bir ses masadaki interkomdan. "Biz bile yıkıntılarının nerede olduğunu unuttuk."

Bryce soluk soluğaydı, damarlarında sadece öfke akıyordu. "*Seni geberteceğim*" dedi Rigelus'a.

73

Rigelus bir kahkaha attı. "Ben de buraya sadece Sofie Renast ve Danika Fendyr'ın uğruna öldüğü bilgiyi elde etmek için girdiğini sanmıştım. Beni de mi öldüreceksin?"

Bryce titreyen ellerini yumruk yaptı. "Neden? Bunları neden yapıyorsunuz?"

"Neden su içip yemek yiyorsun? Biz daha üstün varlıklarız. Biz *tanrılarız*. Besin kaynaklarımız sana uygun gelmiyor diye bizi suçlayamazsın. Sağlıklı ve mutlu bir ömür sürmenizi sağlıyoruz, bu gezegende özgürce dolaşmanıza izin veriyoruz. İnsanların bile bunca zaman yaşamasına izin verdik, sırf siz Vanirlerin hükmedeceği birileri olsun diye. Karşılığında sadece gücünüzün birazını istiyoruz."

"Siz asalaksınız."

"Kendilerine gereken kaynaklardan beslenen tüm yaratıklar öyle değil mi? Bazılarının kendi gezegenlerine ne yaptığını görmüş olmalısın... çöpler, kirlilik, zehirli sular. Bizim sayemizde ettiklerini bulmuş olmaları adil değil mi?"

"Kahraman kurtarıcı rollerine giremezsiniz."

Rigelus kıkırdadı, Bryce kıkırdama sesini duyunca öfkesinden sıyrılıp Hunt ve Ruhn'ı hatırladı; ah tanrılar, Rigelus burada olduğunu öğrendiğine göre onları bulacak ve...

"Senin yaptığın da bu değil mi?"

"Bu da ne demek?"

"Arkadaşın Juniper'a ne kadar da asil bir ses kaydı bıraktın. Tabii kaydı duyunca gidebileceğin tek bir yer olduğunu anladım. Burası. Bana gelecektin. Tam da umduğum ve... planladığım gibi."

Bryce kafasındaki soruları bir kenara bıraktı. "Buraya gelmemi neden istiyordun?"

"Uçurumları yeniden açman için."

Bryce'ın kanı dondu. "Yapamam."

"Öyle mi?" İnterkomdan süzülen ses buz gibiydi. "Sen Yıldız Doğan'sın, Boru bedenine ve gücüne bağlanmış durumda. Ataların bu dünyaya girmek için Boru'yu ve bir başka Fey objesini kullandı. Elbette onları asıl sahiplerinden çaldılar... benim halkımdan. Bu dünyada orduları için korkunç savaşçılar yetiştiren halkımdan. Hepsi de bu dünyadaki meleklerin prototipleriydi. Ve hepsi de biz Midgard'a gelmeden bin yıl önce kız ve erkek kardeşlerimi devirmek için yaratıcılarına ihanet edip Feylere katıldı. Kardeşlerimi öldürdüler."

Bryce'ın başı dönüyordu. "Anlamıyorum."

"Midgard bir üs. Vatandaşlarını kandırıp buraya getirmek için kapıları diğer dünyalara açtık... bir sürü güçlü varlık, hepsi de yeni gezegenler fethetmeye istekli. Asıl bizim onları fethettiğimizin farkında değiller. Ama kapıları aynı zamanda o diğer dünyaları fethetmek için de açtık. Feyler –Kraliçe Theia ve iki aptal kızı– bunun farkına vardı ama çok geç kalmışlardı. Halkı çoktan buraya gelmişti ama Theia ve prensesler kardeşlerimin dünyalarındaki erişim noktasını nereye gizlediğini keşfetti."

Rigelus'un her kelimesi öfke doluydu. "Senin Yıldız Doğan ataların dünyalarını bir kez daha istila edip gerçek efendilerinin kim olduğunu hatırlatmayalım diye kapıları kapattılar. Bunu yaparken kapıları bütün diğer dünyalara da kapatmış oldular, sadık müttefikleri Cehennem de dahil. Biz de buraya sıkışıp kaldık. Evrenle bağlantımız kesildi. Halkımızdan geri kalanlarla da, gerçi sarayın altındaki mistiklerimiz uzun zamandır hayatta kalan diğerlerini, saklanmış olabilecekleri gezegenleri aramayı sürdürüyor."

Bryce titriyordu. Astronom burada mistiklerin bulunduruldu-ğunu söylerken demek doğru söylüyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"İlkbaharda canını neden bağışladık sanıyorsun? Dünyalar arasındaki kapıları yeniden açacak olan anahtar sensin. Cahil bir prensesin on beş bin yıl önce yaptıklarını telafi edeceksin."

"Asla."

"Eşin ve kardeşin de burada seninle değil mi?"

"Hayır."

Rigelus güldü. "Danika'ya çok benziyorsun... doğuştan yalancısın."

"Bunu iltifat kabul ediyorum." Bryce başını yukarı kaldırdı. "Danika neler yaptığınızı öğrenmişti ve sen de bunu biliyordun."

"Elbette. Danika'nın gerçeği arayışı tazı yeteneğiyle başladı. Bedensel güce değil *büyüye* dair bir yetenek, şekil değiştirenlerin sahip olmaması gereken bir yetenek. İlginç güçleri olan diğer şekil değiştirenlerin kokusunu alabiliyordu."

Sofie gibi. Ve Baxian. Danika Baxian'ı soyunu araştırırken bulmuştu, peki kokusunu da almış mıydı?

"Bu Danika'yı kendi soyunu araştırmaya yöneltti, yeteneklerinin nereden geldiğini öğrenmek için şekil değiştirenlerin bu dünyaya ilk gelişine kadar. Sonunda gerçeğe dair şüphelere kapıldı."

Bryce yutkundu. "Bak, bu kötü adam monoloğunu ilkbaharda Micah'dan zaten dinledim, o yüzden sadede gel."

Rigelus yeniden kıkırdadı. "Hemen geliyorum." Sonra devam etti: "Danika şekil değiştirenlerin Fey olduğunu keşfetti."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Elbette senin türünden Feyler değil; senin soyun yemyeşil, güzel topraklarda büyü bolluğu içinde yaşıyordu. Belki bilmek istersin diye söylüyorum, senin Yıldız Doğan soyun tam olarak anakaranın birkaç mil uzağındaki küçük bir adadan geliyor. Anakarada her türden diyar bulunurken ada güzel ve sürekli bir alacakaranlığın içinde bulunuyor. Ama tüm dünyanız içinde yalnızca seçilmiş bir azınlık insanımsı formdan hayvana dönüşebiliyor. Midgard şekil değiştirenleri farklı bir dünyadan gelmiş Feylerdir. O dünyadaki tüm Feyler bir hayvanla aynı formu paylaşır. Merler de onların soyundan geliyor. Belki bir zamanlar sizin Fey soyunuzla aynı dünyayı paylaşıyorlardı ama dünyalarında o kadar uzun süre yalnız kaldılar ki kendi yeteneklerini geliştirdiler."

"Onların sivri kulakları yok."

"Ah, onları özellikle bu şekilde melezledik. Birkaç nesil sonra kulaklar yok oldu."

Alacakaranlıkta bir ada, Fey soyunun anayurdu... Alacakaranlık diyarı.

"Alacakaranlık Gerçeği" diye fısıldadı Bryce. Danika'nın Sofie'ye sözünü ettiği sadece bu odanın adı değildi.

Rigelus sessiz kaldı, Bryce bundan ne çıkarması gerektiğini bilemedi. Ama sordu: "Neden herkese yalan söylüyorsunuz?"

"İki Fey soyuna mı? İkisi de büyü gücüne sahip soylara? Onlar ideal yiyecekler. Bize karşı birleşmelerine izin veremeyiz."

"O yüzden de onları birbirine düşürdünüz. Kavgalı iki tür haline getirdiniz."

"Evet. Şekil değiştirenler bir zamanlar ne olduklarını kolayca unutuverdiler. Kendilerini seve seve bize teslim edip emirlerimizi yerine getirdiler. Ordularımıza liderlik ettiler. Hâlâ da ediyorlar."

Lider de buna benzer bir şey söylemişti. Kurtlar bir zamanlar sahip oldukları benliği kaybetmişlerdi. Danika bunu biliyordu. Danika şekil değiştirenlerin bir zamanlar Fey olduğunu *biliyordu*. Hâlâ Fey olduklarını... ama farklı bir tür Fey.

"Ya Thurr Projesi? Danika onunla neden bu kadar ilgileniyordu?"

"Thurr birinin hakkımızda Danika kadar bilgi edinebildiği son girişimdi. Tabii sonu onlar için iyi olmadı. Sanırım Danika harekete geçmeden önce onların yanlışlarından ders almak istemişti."

"Gerçekte ne olduğunuzu herkese söyleyecekti."

"Belki ama bunu yavaş yavaş yapması gerektiğini biliyordu. Ophion'dan başladı. Ama şekil değiştirenlerin soyu ve kökenleri üzerine araştırmaları, onların bir zamanlar farklı tür bir dünyada yaşayan farklı bir tür Fey olduğuna olan inancı o kadar önem taşıyordu ki en yetenekli isyancılardan biriyle temasa geçti: Sofie Renast'la. Anladığım kadarıyla Sofie ve sahip olduğu güçler Danika'nın çok ilgisini çekmişti. Ama Sofie'nin bir de teorisi vardı. Enerjiye dair. Bunu ilk ışığı kullanırken fırtınakuşu yetenekleri sayesinde sezmişti. Hem böylesi Danika için daha iyiydi: Sofie'yi kimse tanımıyordu. Danika dikkat çekerdi ama Sofie arşivlerde ça-

lışan bir insan olarak hiç de göze batmazdı. O yüzden Danika da daha fazlasını öğrenmesi için onu gönderdi, sizin deyiminizle gizli görevli olarak."

Bryce buraya gelmekle büyük hata yapmıştı.

"Sonunda buradaki mistiklerimizden biri Ophion Komutanlığı'ndan birinin zihnine sızarak öğrendiklerini bize haber verdi. Biz de biraz eşeledik. Micah'yı sentezin peşine taktık. Danika'nın da."

"Hayır." Kelime Bryce'ın ağzından fısıltı halinde çıkmıştı.

"Micah yalnız başına mı hareket ediyordu sanıyorsun? O küstah, kendini beğenmiş bir erkekti. Biraz dürtünce Danika'yı bizim için öldürdü. Bunu bizim adımıza yaptığını bilmiyordu ama her şey planladığımız gibi gitti: Sonunda yakalanıp huzurumuzu bozmaktan öldürüldü. Bunun için sana teşekkür ederim."

Bryce oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. Sırları ortaya çıkmasın diye Danika'yı öldürmüşlerdi. Onları parça parça edecekti.

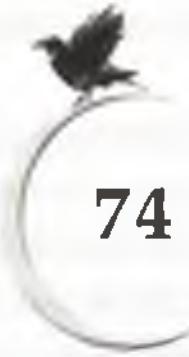
"Kaçmayı deneyebilirsin" dedi Rigelus. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa."

Bryce ona başka bir şey söyleme şansı vermeden ışınlanarak girintiye döndü. Hunt'ın gücü içinde sönmekte olan bir alev gibi azalıyordu.

Ruhn ortada yoktu. Ama Hunt...

Hunt dizlerinin üstüne çökmüştü, Umbra Mortis miğferi taş zemine bırakılmıştı. Başının arkasındaki ellerine gorsian kelepçesi takılmıştı.

Hunt'ın gözlerinde vahşi, yalvarır gibi bir ifade belirdi ama buz gibi taş onun bileklerine de kapanırken Bryce'ın yapabileceği bir şey yoktu. Harpy sırıtarak tam karşısında duruyordu.

74

Tharion kaçıyordu... daha doğrusu kaçmaya yeltenmişti. Mekanik zırh devasa bir silahla önüne dikilip dışarı çıkmasını engelledi.

Kıyafetin içindeki pilot sırıttı. "Kızarma vaktin geldi balık."

"Zeki şey" dedi Tharion dişlerinin arasından, top ateşlenirken geriye sıçradı. Az önce üzerinde durduğu betondan geriye dumanı tüten bir yığın moloz kalmıştı.

"*Kaç!*" diye bağırdı Cormac yeniden, Pippa'nın tüfeği gürledi.

Tharion arkasına dönünce prensin göğsünde bir delikle dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü.

Onu buradan çıkarmak zorundaydı. Onu böyle bırakamazdı, muhtemelen başını kesip iyileşmesine engel olacaklardı. Ama kalırsa, anında öldürülmezse...

Suya ulaşmak için dört saati vardı. İsyancılar bunu ona karşı kullanabilirdi. Hayatını Engerek Kraliçe'ye satmış olabilirdi ama yüzgeçleri olmadan yaşamak... Ruhunun bu parçasını kaybetmeye hazır değildi.

Tharion'ın bakışını görünce Cormac'ın gözlerinde ateşler belirdi. *Kaç* diyordu bu gözler.

Tharion kaçmaya başladı.

Mekanik zırh arkasından bir kez daha ateş etti, Tharion zırhın devasa bacakları arasından yuvarlandı. Ayağa fırlayıp mekanik zırhın duvarda bıraktığı deliğe doğru koştu. Dumanların arasından içeriye güneş ışığı vuruyordu.

Göğsündeki o bağ –Engerek Kraliçe'nin taktığı kayış– fısıldıyor gibiydi. *Suya git seni aptal, sonra da bana dön.*

Tharion delikten dışarı atlarken cesaretini toplayıp arkasına bir göz attı. Mekanik zırh Cormac'a yaklaşıyordu. Pippa da şimdi kıyametin yanında muzafferane bir gülümsemeyle yürüyordu.

Biraz ötelerinde yapımı henüz bitmemiş sıra sıra zırh hibrid uyukluyordu. Aktive edilmeyi ve öldürmeyi bekliyorlardı. Kimin tarafında savaşacakları önemli değildi.

Cormac kanlı elini kaldırıp Pippa'nın arkasını işaret etmeyi başardı. Pippa birden durup arkasına dönünce alanın diğer ucunda duran beş parlak varlıkla karşılaştı.

Asteriler. Ah tanrılar. Gelmişlerdi.

Cormac birden bir ateş topuna dönüştü.

Once Pippa yandı. Sonra da pilot zırhın içinde diri diri yanmaya başladı.

Ama ateş topu büyümeye, kükreyerek yayılmaya devam etti, Tharion ateş bir şekilde, tüm olanaksızlığa karşın, Asterilerin işini de bitirir mi diye görmeyi beklemeden tekrar koşmaya başladı.

Açık havaya koşup onu suya, Valbara'ya doğru çeken kayışı takip ederken şimdi binaya doğru koşmakta olan kurt muhafızların yanından geçti. Sirenler çalmaya başladı. Beyaz ışık gökyüzünde dalga dalga yayılıyordu... Asterilerin öfkesi.

Tharion ağaçların arasından geçti. Kıyıya doğru koşmaya devam etti. Belki şansı yaver gider de bir araç bulurdu... çalması gerekse bile. Ya da sürücünün başına bir silah dayaması.

Hemen hemen bir kilometre uzaklaşmıştı ki bina Cormac, zırhlar ve isyancılarla birlikte havaya uçtu.

Ruhn hücrede yere yığılmıştı, yediği dayaktan tüm vücudu ağrıyordu. Mordoc dehşet kurtlarıyla birlikte etrafını sarmıştı, gölgeleri Ruhn'ı tazılardan gizleyemezdi. Kokusundan onu hemen bulmuşlardı.

Gün onu ele mi vermişti? Buraya gelmesi için yakalanmış numarası mı yapmıştı? O kadar kördü, o kadar *kördü* ki şimdi...

Asteri sarayının bodrumundaki hücrenin kapısı açıldı. Gorsian

zincirleriyle duvara bağlanmış olan Ruhn korkuyla başını kaldırırken Bryce ve Athalar içeri girdi, onların elleri de zincirlerle bağlıydı. Kız kardeşinin yüzü bembeyazdı.

Athalar Bryce'ı içeri iten Harpy'ye dişlerini gösterdi. Mordoc hâlâ hücrenin kemerli girişinden onlara sırıttığı için Geyik'in yakınlarda olduğundan ve onun eline bırakılacaklarından Ruhn'ın şüphesi yoktu.

Athalar da Bryce da duvara zincirlenirken karşı koymadı. Bryce titriyordu. Öfkeden mi korkudan mı titrediğini Ruhn bilmiyordu.

Kiminle dalaştığını anlasın diye gözlerini ona bakmakta olan Mordoc'a dikti. "Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

Dehşet kurtlarının şefi yaslandığı duvardan doğrulurken her hareketinden tehdit yayılıyordu. "Çünkü Rigelus böyle planladı. Tıpış tıpış gelip eline düştüğüne hâlâ inanamıyorum aptal herif."

"Biz buraya Asterilere yardım etmek için geldik" diye şansını denemek istedi Ruhn. "Yanlış düşünüyorsun."

Göz ucuyla Bryce'ın dikkatini çekmeye çalıştığını görebiliyordu.

Ama Mordoc'un yüzü zalimce bir zevkle çarpıldı. "Ya? O ara sokakta ileri süreceğin bahane de bu muydu? Ya da mistiklerle görüşürken? Kiminle konuştuğunun farkında değilsin galiba. Ben bir kokuyu asla unutmam." Bryce ve Hunt'a doğru alaycı alaycı güldü. "Lunathion'da gittiniz her yerde sizi izledim, Rigelus neler yaptığınızı duymaktan çok memnun oldu."

"Senin Geyik'e hesap verdiğini sanıyordum" dedi Athalar.

Mordoc yaklaşırken yakasındaki gümüş oklar parlıyordu. "Rigelus'un size karşı özel bir ilgisi var. Benden etrafı koklamamı istedi." Hunt'ı kokluyormuş gibi yaptı. "Belki de kokunda bir sorun olduğu içindir melek."

Athalar hırladı. "Bu da ne demek?"

Mordoc başını yana eğip dikkatle Athalar'a baktı. "Diğer melekler gibi kokmuyorsun."

Harpy gözlerini devirdi. "Bu kadar yeter. Bizi yalnız bırak."

Mordoc'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Burada bekliyoruz."

"*Bizi yalnız bırak*" dedi Harpy sertçe. "Bryce keyfimi kaçırma-

dan işe başlamak istiyorum. Rigelus'a rapor etmek için onu izlediğine göre bunu da biliyor olman gerek." Mordoc kabardı ama hafifçe hırlayarak çekilip gitti.

Ruhn'ın zihni allak bullaktı. Buraya hiç gelmemeliydiler. Mordoc kokusunu hatırlamış ve onları haftalarca takip etmişti. Gittikleri her yeri Rigelus'a bildirmişti. Kahretsin.

Harpy sırıttı. "Uzun zamandır seninle eğlenmedik Athalar."

Hunt Harpy'nin ayaklarının dibine tükürdü. "Gel de eğlen o zaman."

Ruhn, Harpy Bryce'a saldırmasın diye böyle yaptığını biliyordu. Bu beladan kurtulmanın bir yolunu bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Bryce'ın panik dolu gözlerine baktı.

Bryce gorsian zincirler yüzünden ışınlanamazdı. Cormac buraya gelebilir miydi? Bu zincirlerden kurtulmak için tek şansları Cormac'tı... hayatta kalabilmek için. Dec yakalandıklarını görmüş müydü? Görmüş olsa bile gönderilecek bir takviye yoktu.

Harpy korkunç görünümlü kısa bir bıçak çekti. Öyle mükemmel bir bıçaktı ki en hassas yerlerin derisini bile ustaca yüzebilirdi. Harpy bıçağı elinde çevirirken zincirli olmasına rağmen Athalar'ın erişemeyeceği bir mesafede duruyordu. Gözleri Ruhn'a kaydı. Bu gözler nefretle parlıyordu.

"Ne oldu küçük prens, artık ukalalık yapamıyor musun?" Bıçağı Ruhn'ın kasıklarına doğrulttu. "Bir erkeğin taşaklarının yeniden çıkması ne kadar sürer acaba?"

Ruhn korkuyla ürperdi.

Bryce tısladı. "Pis ellerini ondan uzak tut."

Harpy bir kahkaha attı. "Erkeklerine bu kadar kaba muamele edilmesi seni rahatsız mı ediyor Prenses?" Ruhn'a yaklaştı, bıçağı yanağında kaydırırken Ruhn'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Çok güzel" diye mırıldandı Harpy, gözleri Cehennem gibi kapkaraydı. "Bu güzelliğe çok yazık olacak."

Hunt hırladı. "Gel de ilginç biriyle eğlen."

"Hâlâ asil piç kurusu" dedi Harpy bıçağı Ruhn'ın yüzünün diğer tarafından aşağı kaydırarak. İyice yaklaşırsa Ruhn boğazını dişleriyle parçalayabilirdi ama Harpy çok temkinliydi. Fazla yak-

laşmıyordu. "Demek diğerlerine zarar vermeyeyim diye dikkatimi çekmeye çalışıyorsun. Yalvarmana rağmen askerlerini nasıl parça parça doğradığımı unuttun mu yoksa?"

Bryce zincirlerine asılarak *"Ondan uzak dur!"* diye bağırınca Ruhn'ın içi burkuldu.

"Ruhn'ın bağırsaklarını deşerken attığın çığlıkları dinlemek çok zevkli olacak" dedi Harpy, sonra da bıçağı Ruhn'ın boğazına kaydırdı.

Acıyacaktı. Acırdı ama Vanir kanı sayesinde Ruhn ölmeyecekti... daha değil. Harpy kestikçe Ruhn'ın yaraları kapanacaktı.

"ONDAN UZAK DUR!" diye haykırdı Bryce. Kelimeler gırtlağından kopan bir kükreme gibiydi. Ruhn kardeşinin böyle tam bir Fey gibi kükrediğini daha önce hiç görmemişti.

Bıçağın ucu Ruhn'ın boğazına girerken canını korkunç derecede yaktı. Ruhn derinlere daldı, babasının işkencelerinden kaçmak için hep saklandığı yere.

Buraya öyle aptalca girmişler, öyle körlemesine hareket etmişlerdi ki...

Harpy nefesini tutup bıçağı etine batırırken kasları gerilmişti.

Birden altın sarısı ve rüzgâr kadar hızlı bir şey yan tarafından çarpıp onu yere devirdi.

Bryce bağırıyordu ama tanıdık, hoş bir koku akın edince bütün gürültüler, Ruhn'ın kafasındaki bütün düşünceler girdaplar halinde yok olup gitti. Ayağa fırlayan dişi şimdi Harpy'yle arasında bir duvar haline gelmişti.

Geyik.

75

"Seni *pislik*" dedi Harpy uzun kılıcını çekerken.

Geyik de ince kılıcını çekerken Ruhn yattığı yerde kımıldayamıyordu. Geyik'in onu çağıran kokusu üstüne akın ediyordu. Her nasılsa kendi kokusuyla iç içe geçmiş bir kokuydu bu. Gölge kadar hafif ve belirsiz olduğundan Ruhn bir başkasının ona ait olan kokuyu aldığını sanmıyordu.

Sonra Geyik'in kokusunun en başından beri tanıdık olduğunu çünkü Hypaxia'nın üvey kız kardeşi olduğunu hatırladı. Aile bağları yalan söylemezdi.

"Biliyordum. Başından beri *biliyordum*" dedi Harpy öfkeyle, kanatları hışırdıyordu. "Hain kaltak."

Bu mümkün değildi.

Bu... mümkün değildi.

Bryce ve Hunt şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Ruhn fısıldadı. "Gün?"

Lidia Cervos omzunun üstünden Ruhn'a baktı. Ruhn'ın çok iyi bildiği o sakin ses tonuyla, Geyik olarak kullandığını hiç duymadığı o ses tonuyla, "Gece" dedi.

"Asteriler seni parçalayıp kendi dehşet kurtlarına yedirecek" dedi Harpy kılıcını havaya kaldırarak. "Ben de bunu yapmalarına yardım edeceğim."

Altın sarısı saçlı dişi –Lidia, *Gün*– "Tabii önce ben seni öldürmezsem" demekle yetindi.

Harpy ileri atıldı. Geyik hazırlıklıydı.

Kılıçlar birbirine çarptı, şekil değiştiren meleğin hamlesini savuşturarken Ruhn'ın elinden izlemekten başka bir şey gelmedi. Gün'ün kılıcı cıva gibi parlıyordu, Harpy kılıcını bir kez daha kol kopartacak bir güçle aşağı indirirken Lidia'nın diğer elinde bir bıçak belirdi.

Geyik hançer ve kılıcı çaprazlayarak Harpy'nin kılıcını durdurdu, Harpy'nin hareketinden faydalanarak savunmasız kalan karnına bir tekme savurdu. Melek kanatlardan ve siyah saçlardan oluşan bir yığın halinde yere yuvarlandı ama anında kalkıp Geyik'in etrafında daire çizmeye başladı. "Bence Asteriler üstüne Pollux'u salacak." Ardından gaddarca bir kahkaha attı.

Pollux... o erkeğin yaptıkları... Korkunç bir beyaz gürültü Ruhn'ın kafasında çın çın öttü.

"Pollux da layığını bulacak" dedi Geyik kılıç darbesini savuşturarak, sonra dizlerinin üstünde kayarak Harpy'nin arkasına geçti. Harpy hızla dönüp Geyik'in kılıcını durdurdu ama bu arada Ruhn'a bir adım daha yaklaşmıştı.

Kılıçları bir kez daha birleşti, Harpy bastırıyordu. Geyik'in kolları gerilmişti, ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarındaki gösterişli kaslar beyaz dar pantolonunun altından belli oluyordu. Siyah çizmelerini yere sağlamca basmıştı, Harpy karşısında zayıf kalıyordu.

Lidia'nın altın rengi gözleri Ruhn'a kaydı. Hafifçe başını salladı. Emir verir gibi.

Ruhn eğilerek hazırlandı.

"Yalancı pislik" dedi Harpy öfkeyle, bu arada Ruhn'a birkaç santim daha yaklaştı. Birazcık daha... "Aklını ne zaman çeldiler?"

Ruhn'ın kalbi deli gibi atıyordu.

İki dişi dehşet verici bir beceriyle vuruşup geri çekildiler, sonra tekrar vuruşmaya başladılar. "Yalancı olabilirim" diye hırladı Lidia, vahşice gülümsedi, "ama en azından aptal değilim."

Geyik onu birkaç santim daha iterken Harpy gözlerini kırpıştırdı.

Tam Ruhn'ın erişebileceği yerdeydi.

Ruhn Harpy'yi ayak bileğinden yakalayıp *çekti*. Melek bağırarak yeniden yere yuvarlandı, kanatları iki yanına açılmıştı.

Geyik saldırıya geçti.

Bir kobra kadar hızlı hareket ederek kılıcını Harpy'nin omurgasının tepesinden boynuna sapladı. Kılıcın ucu zemine çarptığı anda Harpy'den kanlar fışkırmaya başladı.

Harpy bağırmaya çalıştı ama Geyik kılıcı eğerek ses tellerini parçaladı. Diğer hamleyi hançeriyle indirip Harpy'nin kulağından kafatasına bir kesik attı. Bir sonraki hamlede Harpy'nin kafası yere yuvarlandı.

Sonra sessizlik. Harpy'nin kanatları seğiriyordu.

Ruhn yavaşça gözlerini yerden kaldırıp Geyik'e baktı.

Lidia kan içinde başında dikiliyordu. Vücudunun önceden görüp hissettiği her çizgisi gerilmişti. Tetikteydi.

"Çift taraflı mı çalışıyorsun?" diye fısıldadı Hunt.

Ama Lidia hemen harekete geçip Ruhn'ın zincirlerini tuttu, imparatorluk üniformasının cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açtı. "Fazla zamanımız yok. Buradan çıkmanız gerek."

Ruhn'ın başı belaya girerse yardıma gelmeyeceğine yemin etmişti. Ama işte buradaydı.

"Bu bir tuzak mıydı?" diye sordu Bryce.

"Düşündüğünüz şekilde değil" dedi Lidia. Geyik olarak alçak ve yumuşak sesle konuşuyordu. Gün'ün –*bu* kişinin– sesi ise daha yüksek çıkıyordu. Ayaklarındaki zinciri çözerken iyice yaklaşınca Ruhn kokusunu tekrar duydu. "Rigelus'un buraya gelmenizi istediği, geleceğinizi bildiği konusunda seni uyaracaktım ama... fırsat verilmedi." Pollux tarafından. "Sonunda sana yeniden ulaşmayı başardığımda Rigelus'un planını sadece biz Sandriel'in triarii'sindekilerin bildiği ve Mordoc'un nerede olduğunuza dair Rigelus'a bilgi verdiği anlaşılmıştı. Sizi uyarırsam kendimi ele vermiş olacaktım."

Hunt ters ters bakarken Ruhn gözlerini Geyik'e dikti. "Buna izin veremezdik tabii" dedi melek.

Mordoc... tazı Lidia'nın kokusundaki hafif değişimi nasıl fark etmemişti? Ruhn'ın kokusundaki değişimi? Yoksa fark etmişti de tuzağa düşürmek için uygun zamanı mı kollamıştı?

Lidia ters ters Hunt'a baktı, hiç beklemeden Bryce'ın zincirlerini çözmeye koyuldu. "Anlamadığınız çok şey var."

Geyik çok güzeldi. Ve son derece ruhsuz.

Bana yaşadığımı hatırlatıyorsun demişti Ruhn'a.

"Sen Sofie'yi öldürdün" diye tısladı Bryce.

"Hayır." Lidia başını iki yana salladı. "Onu kurtarmak için şehir gemisini çağırdım. Ama çok geç geldiler."

"Ne?" dedi Athalar.

Geyik cebinden beyaz bir taş çıkarırken Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "Bunlar çağrı taşları... işaretleyiciler. Okyanus Kraliçesi onlara büyü yaptı. Suya atıldıkları zaman en yakındaki şehir gemisini çağırıyorlar. Belli bir bölgede gemiye ihtiyaç duyulduğunda kraliçenin mistikleri bunu seziyor, taşlar da yeri tam olarak belirlemek için kullanılıyor."

O gün Ydra'da da aynını yapmıştı. Onları kurtaran gemiyi çağırmıştı.

"Sofie senin yüzünden boğuldu" diye hırladı Ruhn çakıltaşlarını andıran bir sesle. "İnsanları öldürdün..."

"Anlatacak çok şey var Ruhn" dedi Lidia usulca, adını onun dudaklarında duyunca...

Ruhn başını çevirdi. Geyik'in irkildiğine yemin edebilirdi.

Umurunda değildi. O anda Hunt Bryce'a sordu: "Gerçeği öğrendin mi?"

Bryce'ın rengi attı. "Öğrendim. Ben..."

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Uzaktaydılar ama yaklaşıyorlardı. Geyik olduğu yerde donup kaldı. "Pollux."

İşitme duyusu Ruhn'ınkinden iyi olmalıydı. Belki de pisliğin ayak seslerini iyi bildiği için uzaktan da olsa tanıyabiliyordu.

"İnandırıcı olmak zorundayız" dedi Bryce ve Ruhn'a, sesi çaresizce yalvarır gibiydi. "İletişim hatlarının kesilmemesi lazım." Sesi çatallaştı. "Anladınız mı?"

Bryce'ın anladığı açıktı. Sırıttı. "Neden bu kadar eğleniyorum bilmem."

Ruhn bir tepki gösteremeden Bryce şekil değiştirenin yüzüne bir yumruk attı. Geyik yere yığıldı. Ruhn bağırınca koridordan gelenler koşmaya başladı.

Bryce Geyik'in üstüne atlayıp yumruklarken ikisinin üstüne de

Harpy'nin yerdeki kanları bulaşıyordu. Hunt zincirlerine asılırken Ruhn ayağa kalkıp dişilere doğru atıldı...

Kapıda Pollux göründü.

Harpy'nin cesedine, Geyik'i altına almış yumruklayan kanlar içindeki Bryce'a, onlara doğru yaklaşmakta olan Ruhn'a baktı ve kılıcını çekti.

Ruhn Geyik'in Bryce'ın kulağına bir şey fısıldadığına yemin edebilirdi, sonra Pollux Bryce'ı boynundan yakalayıp diğer dişinin üstünden çekti.

"Merhaba Prenses" diye mırıldandı canavar.

Nefret ettiği erkek, eşini boynundan yakalarken Hunt bir şey bulup da söyleyemedi. Pollux Bryce'ı havaya kaldırdı, Bryce'ın spor ayakkabılarının burunları kanlı zeminde sürünüyordu.

"Arkadaşıma yaptığına bak" dedi Pollux o ölü, ruhsuz sesiyle. "Ve sevgilime."

"Sana da aynını yapacağım" dedi Bryce zar zor, havada tekmeler savurmaya başladı.

"*Onu yere bırak*" diye hırladı Hunt.

Pollux alaycı bir tavırla güldü, dediğini de yapmadı.

Geyik kılıcını Harpy'nin cesedinden çıkarıp Ruhn'a doğrultmuştu. "Duvara yaslan yoksa kız ölür." Sesi alçak ve duygusuz çıkıyordu... Hunt'ın hep duyduğu gibi. Az önceki yumuşak, gür ses gibi değil.

Aslında Ajan Günışığı'nın kurtarılmaya hiç de ihtiyacı yoktu. Ve Geyik... Hunt'ın acımasızlığına tanık olduğu dişi...

O bir isyancıydı. O gün çağırma taşıyla şehir gemisini getirerek Ydra'nın sularında hayatlarını kurtarmıştı. Gemiyi çağıran Bryce'ın ışığı değildi. *Mesajınızı aldık* demişlerdi.

Ruhn karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Ruhuna.

Ama Pollux sonunda Bryce'ı yere indirdi, bir kolunu beline dolarken sırıtarak Hunt'a baktı. Bryce'ın saçlarını kokladı. "Gerçekten muhteşem olacak" deyince Hunt'ın gözleri öfkeden kardı.

Bryce titriyordu. Biliyordu... Asterilerin hakkındaki gerçek her ne ise, bütün bunlar her ne demekse biliyordu. Bu bilginin burada ölüp gitmemesi için Bryce'ı dışarı çıkarmak zorundaydılar.

Yani Bryce burada ölmeyecekti.

Birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçti. İçeri muhafızlar doldu. Hunt kendini ayağa kaldırılırken buldu; Bryce yanına zincirlenmişti. Ruhn Bryce'ın diğer tarafındaydı, zindanlardan asansöre doğru yürürlerken Geyik Pollux'un yanı başında ilerliyordu.

"Majesteleri sizi bekliyor" dedi Geyik, bunu öyle duygusuz bir sesle söylemişti ki Hunt bile onlara yardım eden dişiyi kafasında kurduğundan şüphelendi. Ruhn'ı Harpy'den kurtarmak için kendini tehlikeye atan o dişiyi.

Hunt, Ruhn'ın Geyik'e öfkeyle bakışından ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

Asansöre bindiler, Geyik ve Pollux yüzlerini onlara dönmüşlerdi. Çekiç Hunt'a sırıttı.

Pollux'u öldürebilseydiler... ama asansör kameralarla izleniyordu. Koridorlar. O zaman Geyik deşifre olurdu.

Bryce yanında hâlâ titriyordu. Hunt parmaklarını Bryce'ın kandan yapış yapış olmuş parmaklarına doladı, zincirleri bu kadarına izin veriyordu.

Bryce'ın zincirlerini hissedince aşağı bakmamaya çalıştı. Kelepçeler çözüktü. Kilitli değildi. Onları yerinde tutan tek şey Bryce'ın parmaklarıydı, Geyik kelepçeleri kapatmamıştı. Bryce Hunt'la göz göze geldi. Bakışları acı ve aşk doluydu.

Geyik de bunu biliyordu, Bryce'ın öğrendikleriyle birlikte buradan çıkması gerektiğini. Geyik bir şeyler mi planlıyordu? Bryce'ın kulağına bir plan mı fısıldamıştı?

Bryce hiçbir şey söylemedi. Sadece elini tuttu, asansör hızla kristal sarayın üst katlarına çıkarken Hunt son kez el ele tutuştuklarını fark etti.

Eşinin elini son kez tutuyordu.

Ruhn gözlerini tanıdığını sandığı dişiye dikmişti. Onun o ruhsuz, güzel yüzüne. Boş boş bakan altın rengi gözlerine.

Bu bir maskeydi. Ruhn daha az önce gerçek yüzü görmüştü. Günler önce bedenini ve ruhunu onunla birleştirmişti. Orada yanan ateşi biliyordu.

Gece.

Gün'ün sesi zihninde uzak, yumuşak bir yakarı gibiydi. Lidia düşüncelerine yeniden ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu sanki, cebindeki kristal yeniden bir yol açmış gibi. *Gece.*

Ruhn yalvaran sesi duymazdan geldi. *Ruhn* derken titrediğini.

Zihninin duvarlarını güçlendirdi. Tuğla tuğla.

Ruhn. Lidia zihninin duvarlarına vuruyordu.

Ruhn da duvarları çelikle kapladı. Siyah çelikle.

Pollux ona bakıp gülümsedi. Elini Geyik'in kan içindeki boynuna kaydırıp kulağının altından öptü. "Sevgilim nasıl görünüyor küçük prens, hoşuna gitti mi?"

Gün'ün boynundaki o elden ölümcül bir şey yayılıyordu. Boynu tutuşundan, Lidia'nın acıyla hafifçe parlayan gözlerinden...

Gün'ü incitmişti. Pollux Gün'ü defalarca incitmiş ve Gün isyancılara istihbarat sağlamaya devam etmek için buna boyun eğmişti. Bunun için Pollux gibi bir canavara katlanmıştı.

"Belki işimiz bitmeden sizin için bir gösteri yaparız" dedi Pollux, Lidia'nın boynuna sıçramış kanları yalayarak.

Ruhn sessizce hırlayarak dişlerini gösterdi. Pollux'u öldürecekti. Her dokunuşun, Lidia'ya acı verip işkence eden ellerinin cezasını vererek yavaş yavaş öldürecekti.

Böyle hissetmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kanı Pollux'u öldürme isteğiyle ulurken Lidia'yla arasına o çelik duvarı çekmeyi neden istemiş, buna neden gerek duymuştu? Aynı anda Lidia'dan nasıl hem tiksinip hem de ona doğru çekilebilir, ona ihtiyaç duyabilirdi?

Pollux dudaklarını Lidia'nın boynuna bastırarak güldükten sonra başını kaldırdı. Lidia sakince gülümsüyordu. Bunun hiçbir anlamı yokmuş, hiçbir şey hissetmemiş gibi.

Ama zihninin duvarlarına çarpan o ses haykırıyordu, *Ruhn!*

Lidia durmadan siyah çelik ve taştan duvarlara vuruyordu. Sesi yeniden titredi. *Ruhn!*

Ruhn onu içeri almadı.

Lidia sayısız insanın canını almıştı... ama diğer yandan onları kurtarmaya çalışmıştı. Bu bir şeyi değiştirir miydi? Gün'ün yük-

sek rütbeli biri olduğunu biliyordu... Asteriler içinde bu kadar yetki sahibi birinin masum olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Ama Gün'ün Geyik olması... Bu Ruhn hakkında ne söylüyordu, *onun* gibi birine karşı hisleri konusunda ne söylüyordu?

Müttefiki düşmanıydı. Düşmanı sevgilisiydi. Gözlerini Lidia'nın üstündeki kanlara dikti.

Lidia'nın elinde o kadar çok kişinin kanı vardı ki temizlenmesi mümkün değildi.

Bryce kimsenin onları kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu. Bunun kendi hatası olduğunu da biliyordu. Uzun kristal koridorda yürürlerken elinde Hunt'ın parmaklarını hissetmeye dayanamıyordu. Harpy'nin kurumuş yapış yapış kanına dayanamıyordu.

Hiç bu kadar uzun bir koridor görmemişti. Bir tarafta sarayın bahçesine ve bahçenin ötesinde uzanan eski şehre bakan pencereler yer alıyordu. Diğer tarafta Asterilerin çeşitli formlardaki büstleri kaidelerin üzerinden kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

Efendileri. Derebeyleri. Onları kandırıp bu dünyaya getiren asalaklar. On beş bin yıldır kanlarını emenler.

Rigelus onu salmayı planlayıp planmadığını söylememişti.

Keşke annesini ve Randall'ı arayabilseydi. Seslerini bir kez daha duyabilseydi. Juniper'la arasını düzeltebilseydi. Göze batmadan normal bir hayat yaşayıp Hunt'la uzun ve mutlu bir ömür sürebilseydi.

Gerçi normal olamazdı ya. Kabullenilmiş bir cehalet olurdu bu. Ve doğacak çocukları... onların güçleri de bir gün bu şehirleri ve onlara hükmeden canavarları beslemek için çekilip alınırdı.

Bu döngünün bir yerde son bulması gerekiyordu. Diğer dünyalar Asterileri devirmeyi başarmıştı. *Cehennem* onları kovmayı başarmıştı.

Ama Bryce döngüye son verenlerin o, Hunt ve Ruhn olmayacağını biliyordu. Bu görev diğerlerine kalıyordu.

Cormac savaşmaya devam edecekti. Belki Tharion, Hypaxia ve Ithan da kendilerini davaya adarlardı. Belki Fury de.

Tanrılar adına, Jesiba biliyor muydu? Parthos'tan kalan kitaplar ondaydı, Asterilerin onayladıkları tarihi yalanlayan kayıtları yok

edeceklerini biliyordu. Öyleyse Jesiba buraya hükmedenlerin ne tür varlıklar olduğunu biliyor olmalıydı, değil mi?

Geyik koridorda önlerinden yürürken Pollux da arkalarından geliyordu. Bryce koridorun en ucunda küçük bir kemer gördü.

Bir kuvars Kapı.

Bryce'ın kanı buz kesti. Rigelus Uçurumları açmadan önce küçük bir deneme yapmak için Bryce'a o kapıyı açtırmayı mı planlıyordu?

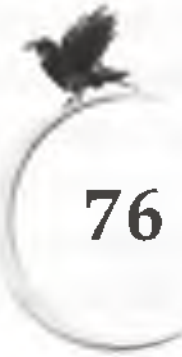
O halde yapacaktı. Rigelus Hunt ve Ruhn'ı pençesine almıştı. Eşinin ve kardeşinin hayatlarının buna değmeyeceğini söyleyeceğini biliyordu ama... değmez miydi?

Geyik koridorun üçte birini geçince kanatları açık duran büyük bir kapıya doğru döndü.

Devasa kristal salonun bir ucundaki platformun üzerinde yedi taht duruyordu. Biri dışında hepsi boştu. Ortadaki taht, dolu olan... ilk ışıkla parıldıyordu. İlk ışığı doğruca üstünde oturan varlığa aktarıyordu.

Bryce'ın ruhunda vahşi bir şey gözünü açtı. Ve hırladı.

"Harpy'yi öldürerek listene bir melek daha eklemek istedin sanırım" dedi Asterilerin Parlak Eli ağır ağır, bakışlarını Bryce'ın üstündeki kurumuş kan lekelerinde gezdirdi. "Umarım bedelini ödemeye hazırsındır."

76

Hunt gözlerini Asterilerin tahtlarının arkasındaki duvara asılmış olan kesik kanatlarına dikmişti.

Onun kanatlarının üstüne, kesik kanatların tam ortasına da Shahar'ın bembeyaz kanatları asılmıştı; geçen yüzyıllara rağmen hâlâ parlıyorlardı. Isaiah'nın kanatları Hunt'ınkilerin solundaydı. Bir sürü kanat. Bir sürü Düşmüş. Hepsi burada saklanıyordu.

Kanatların Asterilerde olduğunu biliyordu ama onları görünce...

Bu yaptığı hatanın kanıtıydı. Buraya asla gelmemesi gerektiğinin; Ophion, Tharion ve Cormac'a siktirip gitmelerini söylemeleri gerektiğinin kanıtı...

"Harpy'yi öldürerek size iyilik yaptım" dedi Bryce Rigelus'a, Rigelus cansız gözlerle onu izliyordu. Neyse ki diğer beşi burada değildi. "Aptalın tekiydi."

Hunt gözlerini kırpıştırarak üstü başı kan içindeki eşine baktı. Bryce'ın gözleri isyan ve öfkeyle yanıyordu. Kanatları o da görmüştü.

Rigelus kemikli dirseğini tahta yaslayarak ince çenesini yumruğuna dayadı. Koyu renk saçları ve leylek bacaklarıyla on yedi yaşlarında bir Fey delikanlısı gibi görünüyordu. Arkasındaki yaşlı canavarı gizlemeye yetmeyen bir görünümdü bu. "Biraz daha çene çalalım mı yoksa senden işbirlikçilerinin isimlerini itiraf etmeni isteyeceğim kısma mı geçelim Bayan Quinlan?"

Bryce sırıttı, Hunt onu hiç o anda olduğu kadar sevmemişti. Diğer tarafında Ruhn bir plan düşünmeye çalışıyormuş gibi bir Asteri'ye bir kardeşine bakıyordu.

Hunt'ın burnuna tanıdık bir koku geldi, başını çevirince Baxian ve Mordoc'un arkalarından içeri girdiğini gördü. Sütunların yanında durarak çıkış yolunu kapatan Geyik ve Çekiç'e doğru yürüdüler.

Onlar daha Pangera kıyılarına varmadan Rigelus buraya ne amaçla geldiklerini öğrenmişti, hatta daha yola çıkmadan önce. Mordoc tazı yeteneğiyle şehrin her yerinde kokularını takip etmiş, gittikleri her yeri doğruca Parlak El'e bildirmişti.

Hunt bir de buraya kadar izlenmemek için telefonunu Lunathion'da bırakmıştı. Baxian riski göze almayı kabul etse bile onları uyaramazdı.

Hunt Baxian'la göz göze geldi. Erkeğin ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Yüzünden hiçbir şey belli etmiyordu.

Söylediği her şey onları tuzağa düşürmek için miydi? Onları buraya getirmek için dümen mi çevirmişti?

Bryce'ın sesini duyunca Hunt yeniden ona döndü; "Başka kimse yok. Ama hadi ilk ışığımızla beslenebilmek için bizi kandırıp Dalış yaptıran galaksiler arası asalaklar olduğunuzdan bahsedelim. Öldüğümüzde de ruhumuzun ikinci ışığıyla beslenen asalaklar."

Hunt kaskatı kesildi. Arkasında birinin –Baxian ya da Geyik'in– irkildiğine yemin edebilirdi.

Rigelus sessizce güldü. "Öğrendiklerini arkadaşlarına böyle mi anlatıyorsun?"

Bryce gözlerini kaçırmadı. "Kesinlikle. Ayrıca şu gerçeği de es geçmeyeyim ki bu sarayın altındaki ilk ışık çekirdeğini yok edersek..."

"Sus" diye tısladı Rigelus, salon güçle sarsıldı.

Ama Hunt'ın zihninden düşünceler geçip duruyordu. Asteriler, ilk ışık... Bryce Hunt'ın gözlerine baktı, gözleri öfke ve kararlılıkla doluydu. Söyleyecek başka şeyleri de var gibiydi. Asterilere karşı kullanılabilecek şeyler.

Rigelus parmağıyla Ruhn'ı gösterdi. "Eminim sen size kimin yardım ettiği konusunda beni aydınlatabilirsin. Prens Cormac'ı biliyorum, yürüttüğü isyancı faaliyetlerinin bir gün işimize yarayabileceğini ummuştum. İhanetini öğrendiğimiz zaman diğer-

leri onu öldürüp bu işi bitirmek istedi ama ben düşündüm ki... Cormac'ın bizi götürebileceği yerleri ve kişileri görmek önemli olabilirdi. Bir Fey Prensi elbette diğer güçlü Vanirlerin çevresine girecekti, hatta bazılarını ona katılmaya ikna edebilirdi; böylece sadık tebaamızdaki çürümeyi bulup kökünü kazıyabilirdik. Çok daha fazlasını öldürebilecekken neden tek bir haini öldürelim ki? Heyhat, şimdi öldü. Diğer kardeşlerimin olduğu yerde... şüphesiz tam da olmasını beklediğiniz gibi laboratuvara çekilen kardeşlerimin. Ama prensin yanında bir başka erkeğin daha olduğunu ve kaçtığını bildirdiler."

Bryce gırtlağından hafif bir ses çıkardı.

Rigelus ona döndü. "Ah evet. Cormac kendini de laboratuvarı da havaya uçurdu. Ne kadar işimize yaradığını düşünürsek gerçekten büyük aksilik ama elbet bunu da atlatacağız. Özellikle de Pippa Spetsos da ölüler arasındayken."

Hiç değilse Tharion tanınmadan kaçmayı başarmıştı.

"Belki sorguya yardım etmesi için babanı çağırabiliriz" diye devam etti Rigelus sıkılmış ve soğuk bir sesle Ruhn'a dönerek. "Çocukluğunda seni konuşturmak için ateşini kullanmak konusunda çok becerikliydi."

Ruhn kaskatı kesildi.

Hunt Bryce'ın kan içindeki yüzüne baktı. Bu kadar öfkelendiğini daha önce yalnızca bir kez görmüştü. Öfkesi Rigelus'a değil, babasınaydı. Micah'yı öldürdüğü gün de bu kadar öfkelenmişti.

"Bu kadar çok dövmenin sebebi de bu değil mi?" diye konuşmaya devam etti Rigelus. "Babanın sende bıraktığı yara izlerini gizlemek için? Korkarım bu kez dövmelerin bir kısmını mahvetmek zorunda kalacağız."

Kahrolası. Bryce'ın dudakları sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Gözleri akıtılmamış yaşlarla parlıyordu.

Ruhn kardeşine bakıp usulca, "Hayatıma büyük keyif kattın Bryce" dedi.

Belki de bir daha veda etme şansları olmayacaktı.

Hunt elini Bryce'ın parmaklarına uzattı ama Bryce öne çıktı. Çenesini Hunt'ın bayıldığı o asi, siktir git duruşuyla yukarı kaldır-

dı. "Senin için bir geçit açmamı mı istiyorsun? Tamam. Ama gitmelerine müsaade edecek ve onlara bir daha zarar vermeyeceksin."

Hunt'ın kanı dondu. "Bu yüzden mi bizi tuzağa düşürüp buraya getirdin?" diye sorarken buldu kendini, oysa Bryce'ın teklifi yüzünden duyduğu öfke içinde kükrüyordu.

"Sizi sokaktan kapıp gelemezdim" dedi Rigelus. "Herkesin tanıdığı, nam salmış kişilersiniz. Hakkınızda geçerli bir suçlama olmadan sizi buraya getiremezdim." Bryce'a bakıp sırıttı. "Arkadaşın Aidas gerçek Uçurum Prensi'yle beni birbirinden ayıramadığını öğrenince büyük hayal kırıklığına uğrayacak. O kadar da kibirlidir."

Hunt irkildi ama Bryce, "O akşam Aidas'ın kılığına girdin" dedi öfkeyle.

"Dairenin büyü korumalarını başka kim aşabilirdi ki? Seni isyancılarla işbirliği yapmaya teşvik ettiğinde bile şüphelenmedin. Gerçi o konuda hakkımı vermek gerekir, sence de Theia ve Pelais konusundaki öfkesini çok iyi canlandırmadım mı?"

Kahretsin. Atacakları her adımı önceden biliyordu.

Rigelus devam etti: "Ayrıca sizi dürtsün diye bu şehirden gönderdiğim Azrillere bile pek dikkat etmedin. Kemik Mahallesi gerçek gücün için bir test alanıydı çünkü yaz boyunca gücüne karşı bir farkındalık ya da ilgi geliştirmedin. Gücünü bileyecektin ki işimize yarasın. Güzelce oltaya geldin."

Hunt yumruklarını sıktı. Anlaması gerekirdi, Bryce'ı bu işten uzak tutması gerekirdi, daha belayı sezdiği anda Bryce'ı alıp kimsenin onları bulamayacağı bir yere gitmesi gerekirdi.

Ama burası Midgard'dı. Nereye giderlerse gitsinler, Lunathion ya da Sonsuz Şehir'den ne kadar uzaklaşırlarsa uzaklaşsınlar Asteriler onları bulurdu.

Rigelus sessizliğe gömüldüklerini görünce abartıyla iç geçirdi. "Bütün bunlar çok tanıdık geliyor, değil mi? Bir Cehennem Prensi'yle işbirliği yapan Yıldız Doğan kraliçe. Prense çok güvenen ve sonunda bunun bedelini ödeyen bir kraliçe."

Hunt kendini toplayıp her zaman boş duran yedinci tahtı işaret etti. "Ama Cehennem sonunda birinizi aldı sanırım."

Rigelus'un bedeni hiddetle ışıldadı ama sesi hâlâ ipek gibi yu-

muşaktı. "Apollion'u tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Mordoc Yıldız Yiyen'in son haftalarda dikkatinizi çekmeye çalıştığından şüpheleniyordu... sizi kendi yoluna çekmek için."

Demek Cehennem Prenslerinden biri sahte, diğeri gerçekti. Apollion gerçekten ölüm avcılarını göndermişti, herhalde Bryce'ın –tıpkı Rigelus'un da istediği gibi– ve Hunt'ın gücünü test etmek için. Ve bunu o kadar istiyordu ki Bryce'ın görevi başaramayıp ölmesi riskini bile göze almıştı.

Ama Bryce o gece ışınlanmıştı. Ölüm avcılarını yenmek için ışınlanma yeteneğini kullanmıştı. Yeteneğini kavramaya başlamış, ondan sonra da hızla ilerleme kaydetmişti.

Apollion Bryce'ın bu becerilere ihtiyacı olacağını biliyor olmalıydı. Belki de tam şu an için.

Bryce'ın bileklerindeki gorsian zincirleri açıktı. Zincirleri fırlatıp atarsa kaçabilirdi. Geyik bir yolunu bulup zincirlerini çözerse Hunt Bryce kaçarken Asteri'nin önünü kesebilirdi.

Hunt son bir denemede bulundu. "Hepsi saçmalık, Mordoc da burnunu bir kontrol ettirsin. Biz isyancı değiliz. Celestina bunu teyit edebilir."

Rigelus bir kahkaha atınca Hunt kabardı. "Celestina mı? Birkaç hafta önce Bayan Quinlan'ın ailesini ziyarete gidiyoruz diye yalan söylediğinizi, sonra da seni silahlarla kışladan çıkarken gördüğünü bana anında bildiren Başmelek mi?" Sözler Hunt'ın karnına hayalet bir yumruk gibi indi.

Aşk bir tuzaktır demişti Celestina. Sevdiklerini böyle mi koruyordu? Hypaxia'yı öğrenirlerse tepki göstermesinler diye Hunt ve arkadaşlarını ele vererek Asterilere ne kadar güvenilir olduğunu mu kanıtlamıştı? Sevdiği cadının da işin içinde olduğunun farkında mıydı?

Rigelus bu soruları Hunt'ın yüzünde okumuş gibiydi çünkü, "Celestina bir zamanlar Shahar'la dostluk etmiş olabilir Orion" dedi ama çıkarları gereği senin dostun olamaz. En azından iş en çok sevdiklerini korumaya gelince."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Ruhn boğuk bir sesle.

Rigelus öfkeyle kaşlarını çattı. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

Bryce'a bir göz attı. "Gerçi bize karşı ilk vazifesi... sanırım kişisel bir mesele olacak."

"Cehennem'e saldıracaksınız" diye fısıldadı Hunt. Apollion da bunu öngörmemiş miydi? Neden onlara Cehennem ordularının hazırlanmakta olduğunu tekrar tekrar söylemişti?

Bu dünyaya saldırmak için değil, Cehennem'i savunmak için. Asterilere karşı koyacak birileriyle ittifak kurmak için.

"Hayır" dedi Rigelus. "Cehennem bile intikam listemizin en başında değil." Tekrar Bryce'a bakıp gülümsedi. "Göğsündeki yıldız... onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Diyelim ki bilmiyorum" dedi Bryce sert bir sesle.

Rigelus başını yana eğdi. "Feylerin geldiği dünyaya bir işaret ışığı. O dünyadan safkan soya sahip bir Fey'e yaklaştığında parlar. Prens Cormac'ta olduğu gibi."

"Hunt için de parlıyor" dedi Bryce hemen.

"Sadık dostların olarak seçtiklerin için de parlar. Şövalyeler için."

"Ne olmuş yani?" dedi Bryce.

"Yani o yıldız bizi doğruca o dünyaya götürecek. Senin sayende. Bir zamanlar orada hüküm süren biraderlerimi devirdiler... bunu unutmadık. İlk intikam girişimimiz göğsünde bu yıldızdan taşıyan atan tarafından engellendi. Feyler kız ve erkek kardeşlerimi öldürmenin bedelini hâlâ ödemedi. Dünyaları büyü açısından zengindi. O gücü ele geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Bryce titredi ama sırtını dikleştirince Hunt'ın yüreği sızladı. "Teklifim geçerli. Hunt ve Ruhn'ın zarar görmeden gitmesine izin verirsen sana yardım ederim."

"Bryce" dedi Ruhn yalvarırcasına ama Hunt Bryce'a karşı çıkmanın işe yaramayacağını biliyordu.

"Tamam" dedi Rigelus, sonra da gülümsedi, sırığa benzeyen bedeninin her çizgisinden zafer okunuyordu. "Yardımlarınızdan duyduğum minnettarlığın bir göstergesi olarak birbirinizle vedalaşmanıza izin veriyorum."

Bryce Hunt'a döndü, Hunt eşinin kanlı yüzündeki dehşeti ve acıyı görünce neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Zincirli ellerini Bryce'ın başına dolayarak onu kendine çekti. Kulağına bir şeyler

fısıldadı. Bryce sessizce onaylar gibi parmaklarıyla Hunt'ın tişörtünü sıkıyordu.

Hunt geri çekilip eşinin güzel yüzüne son bir kez baktı.

Sessizce güldü, bu gülüşte kristal taht odası ve içindeki canavarlarla hiç örtüşmeyen hayret dolu bir tını vardı. "Seni seviyorum. Keşke bunu daha çok söyleseydim. Ama seni seviyorum Quinlan ve..." Boğazı tıkandı, gözleri yanmaya başladı. Dudakları Bryce'ın alnına dokundu. "Bizim aşkımız zamandan daha güçlü, bütün mesafelerden daha büyük. Bizim aşkımız yıldızları da dünyaları da aşar. Seni yine bulacağım, söz veriyorum."

Bryce'ı öptü, Bryce dudaklarını Hunt'ın dudaklarından ayırmadan sessizce ağlıyordu. Hunt dudaklarının sıcaklığını ve tadını ruhuna kazıdı.

Sonra geri çekildi, Bryce Ruhn'a döndü.

Bunu yapamazdı.

Kalbi parçalara ayrılıyor, içinden bir ses bu *yanlış, yanlış, yanlış* diye haykırıyordu.

Onları bırakamazdı. Hunt'ın kulağına fısıldadığı şeyi yapamazdı.

Kardeşine sarılırken hıçkırıklarına engel olamadı. Cebine küçük bir ağırlık düşerken bile.

Ruhn kulağına fısıldadı. "Çocukken Kâhin'in dedikleri hakkında Güz Kralı'na yalan söyledim." Bryce taş kesildi. Ruhn çabuk çabuk devam etti: "Kâhin bana kraliyet soyunun benimle son bulacağını söyledi. Soyun son temsilcisinin ben olduğumu söyledi Bryce." Bryce şaşkınlıkla yüzüne bakmak için geri çekilecek oldu ama Ruhn onu sıkıca tuttu. "Ama belki de senin geleceğini göremedi. Bu yoldan yürüyeceğini. Yaşamak zorundasın. Bunu yüzünde görebiliyorum... bunların hiçbirini yapmak istemiyorsun. Ama yaşamak zorundasın Bryce. Kraliçe olmak zorundasın."

Bryce Güz Kralı'nın Ruhn'a neler yaptığını tahmin edebiliyordu, çocukken ona nasıl işkence ettiğini ama doğrulama şansı hiç olmamıştı. Ve bunu bir gün... babasına ödetecekti.

"Buna razı olamam" diye fısıldadı Bryce. "*Yapamam.*"

"Ben razıyım. Hem de başından beri. Şimdi ölsem ne fark eder,

nasıl olsa kısırım. Kıkırdadı. "Neden o kadar partilediğimi sanıyordun?"

Bryce gülemedi. Buna gülemezdi. "İşte buna hayatta inanmam."

"Şu anda bunun bir önemi yok."

Sonra Ruhn zihninden konuşmaya başladı *Giderken Yıldız Kılıcı'nı al.*

Ruhn...

O senin. Al onu. İhtiyacın olacak. Zincirleri açtın mı?

Evet. Sarılırlarken Geyik'in gizlice verdiği anahtarla Hunt ve Ruhn'ın kelepçelerini açmıştı.

Güzel. Athalar'a işareti söyledim. Hazır mısın?

Hayır.

Ruhn alnını Bryce'ın alnına bastırdı. *Ordulara ihtiyacımız var Bryce. O Kapı'dan geçip Cehennem'e gitmen ve bu pisliklerle savaşmak için Cehennem ordularını buraya getirmen gerek. Ama Apollion'un bunun karşılığında istediği bedel fazla büyük olursa... bu dünyaya geri dönme.*

Kardeşi geri çekildi. Ve gurur dolu bir sesle, "Kraliçemiz çok yaşa" dedi.

Bryce diğerlerine bunun ne anlama geldiğini çözme şansı tanımadı.

Bileklerini çevirince zincirler yere yığıldı, Ruhn'dan Yıldız Kılıcı'nı alıp Rigelus'a döndü.

Tüm gücünü bir anda toparladı. Parlak El bağırmaya fırsat bulamadan yıldız ışığını üstüne boşalttı.

Ruhn *kraliçemiz* dediği anda Hunt zincirlerini yere attı. Eşi kör edici gücünü Rigelus'a yöneltirken Hunt da kendi gücünü erkeğe boşalttı.

Şimşek kristal tahtın hemen üstündeki mermer sütuna çarptı.

Bu bir kumardı: İlk güç dalgasını Bryce'ı güçlendirmek için değil, ondan erken davranıp saldırıda bulunabilecek Rigelus'u engellemek için kullanmıştı.

Arkalarından bağırtılar yükseldi, Hunt başını çevirince Bryce'ın elinde Yıldız Kılıcı'yla kapıya doğru koştuğunu gördü.

Pollux Bryce'ın üstüne atıldı ama Baxian oradaydı. Pollux'u

kristal zemine yuvarladı. Arkasında duran Mordoc'un boynundaki kesikten kanlar akıyordu. Geyik yerde baygındı. Baxian'ın ihaneti onu şaşırtmış mıydı acaba? Hunt'ın umurunda değildi. Baxian Pollux'u devirmişti ve Bryce kapıdan çıkarak sonsuz koridorda koşmaya başlamıştı. Bryce kızıl saçları arkasında dalgalanarak sola döndü ve gözden kayboldu.

Hunt hemen Rigelus'a döndü ama çok geç kalmıştı.

Yakıcı bir güçle yakındaki sütuna çarptı. Rigelus bir tanrı gibi ışık saçarak platformdan yere atladı, kristal zemin ayaklarının altında un ufak olurken gözlerinde ölümcül bir öfkeyle Bryce'ın peşinden koştu.

Taht odasından uzaklaştığı her adımda Bryce'ın kalbi biraz daha parçalanıyordu.

Uzun koridorda koşarken Asteri büstleri nefret dolu yüzleriyle onu lanetliyordu.

Arkasında bir güç dalgası yükseldi, Bryce başını çevirince Rigelus'un peşinden geldiğini gördü. Rigelus büyünün bembeyaz ışığıyla parlarken etrafına öfke saçıyordu.

Hadi Hunt. Hadi, hadi...

Rigelus bir güç dalgası gönderince Bryce sola kaçtı. Asteri'nin gücü bir pencereye çarpıp camı paramparça etti. Bryce cam kırıklarının üstünde kaysa da koridorun ucundaki kemere doğru koşmayı sürdürdü. Onu Cehennem'e götürmesi için açacağı Kapı'ya doğru.

Aidas, Thanatos ve Apollion'la şansını deneyecekti. Ordularını toplayıp Midgard'a getirecekti.

Rigelus bir güç mızrağı daha fırlattı, Bryce tam zamanında eğilince mızrak Austrus'un mermer büstünü parçaladı. Mermer parçaları yüzünü, boynunu, kollarını kestiği halde Bryce kalkıp yeniden koşmaya başladı. Yıldız Kılıcı'nı o kadar sıkı tutuyordu ki eli acıyordu.

Kayması iyi olmamıştı.

Rigelus üç metre arkasındaydı. İki metre. Elini Bryce'ın havada dalgalanan saçlarına doğru uzatmıştı.

Koridora dalan şimşek pencereleri ve heykelleri paramparça etti.

Bryce şimşeği kalbinde, sırtında mutlulukla karşıladı. Hunt'ın gücünün kanını yakarak dövmesinde kıvılcımlanmasına izin verdi.

Şimşek yara izinden mermi hızıyla fışkırdı. Tam kemerli Kapı'ya doğru.

Bu kusursuz atıştan sonra Hunt'ın hâlâ ayakta olup olmadığına bakmaya cesareti yoktu. Kapı'nın kemeri şimdi bulanık bir karanlığa bürünmüştü.

Rigelus'un parmakları saçlarını yakalamak üzereydi.

Bryce kendini rüzgâra ve karanlığa bırakıp Kapı'ya ışınlandı.

Ama gücü bir duvara çarpmış gibi ancak Rigelus'un üç metre uzağına ışınlanabildi. Bryce şimdi onları hissedebiliyordu... büyülü koruma duvarlarını, tıpkı Hypaxia'nın sözünü ettiği, Yeraltı Kralı'nın onu ve Ithan'ı içine hapsettiği duvarlar gibi.

Ama Rigelus Bryce'ın bu kadar uzağa ışınlanabilmesine şaşırmış gibi öfke ve hayretle bağırarak güç mızrağını yeniden savurdu.

Demek bir seferde üç metre ışınlanacaktı. Bryce ışınlanınca bir heykel daha kafasını kaybetti.

Tekrar, tekrar, tekrar Rigelus gücünü mızrak gibi fırlattıkça Bryce ışınlanmaya devam etti, zikzaklar çizerek duvardan duvara geçiyordu, camlar ve Asteri egosunun sayısız heykeli parçalara ayrılırken Kapı giderek yaklaşıyordu...

Bryce *geriye* ışınlandı, Rigelus'un tam arkasına.

Rigelus hızla dönünce Bryce yüzüne bir ışık duvarı gönderdi. Rigelus ulurken Bryce yeniden ışınlandı...

Kapı'nın ağzından üç metre öteye ışınlanıp koşmaya devam etti.

Onu bekleyen karanlığa atlarken Rigelus arkasından kükrüyordu.

Karanlık örümcek ağı yapışkanlığıyla Bryce'ı sardı. Zaman damlarcasına yavaş akmaya başlamıştı.

Rigelus hâlâ kükreyerek mızrağını fırlatmaya devam ediyordu.

Bryce gücünü zorlayarak Kapı'nın sadece onu almasını emretti; kemerin altında havada asılı kalmış halde hiç kımıldamadan dururken düşüyor, düşüyor, düşüyor, geriye doğru çekilirken saçları önüne, Rigelus'un uzanmış parmaklarına doğru savruluyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı Rigelus.

Kapı'nın içindeki karanlık onu bütünüyle yutmadan önce Bryce'ın son duyduğu buydu.

Yavaş ve sonsuz bir düşüşe geçti... yanlamasına. Aşağı doğru inmiyor, yana doğru çekiliyordu. Kulaklarında öyle bir basınç vardı ki beyni akacak gibi hissediyordu. Rüzgâra, yıldızlara, boşluğa çığlıklar atmaya başladı; kristal sarayda kalmış olan Hunt ve Ruhn'a. Çığlıklar...

77

Hunt ağzına tıkılmış olan taştan ötürü zor nefes alıyordu. Bileklerine ve boynuna kenetlenenlerin aynısından bir gorsian taşı. Rigelus ve adamları tarafından taht odasının kapısına doğru götürülen Ruhn ve Baxian'a takılanlar gibi.

Hunt'ın bedeninde tek bir şimşek zerresi kalmamıştı.

Geyik Rigelus'un yanı sıra yürüyor, kapının önünde dizlerinin üstüne çökmüş olan Hunt'ın yanından geçerlerken Rigelus'a usulca bir şeyler söylüyordu. Ruhn'a bakmadı bile. Prens ise gözlerini karşıya dikmekle yetindi.

Pollux'la dövüşmekten yara bere içinde kalmış olan Baxian'ı getirdiler. Boğazındaki yara kapanmaya başlayan Mordoc yerde kanlar içinde yatarken etrafına nefret saçıyordu. Hunt tazıya vahşice gülümserken Rigelus'un gücünden bir şerit onu tutup ayağa kaldırdı.

"Zindanlardan önce küçük bir mola vereceğiz" dedi Rigelus sola, harabe haline gelmiş koridora dönerek. Şimdi boş olan Kapı'ya doğru.

Hunt öyle halsizdi ki Ruhn ve Baxian'la birlikte itaat etmekten başka bir şey yapamazdı. Bryce o muhteşem koşuşunu gerçekleştirip küçük Kapı'nın içine açılan siyah boşluğa rüzgâr hızıyla ışınlandığı zaman Hunt koridorun ucundaydı. Şimdi karanlıktan da Bryce'tan da eser kalmamıştı.

Hunt'ın elinden Bryce'ın Cehennem'e ulaşması için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Aidas'ı bulması ve onun koruma-

sında Cehennem ordularını toplayarak Uçurum'dan Midgard'a gelmeleri için. Onları kurtarmaları için.

Hunt bunu görebileceğinden pek emin değildi. Ruhn ve Baxian'ın görebileceğinden de.

Rigelus Kapı'nın önünde durdu. "Meleğe diz çöktürün."

Kapı'nın içindeki boşlukta hâlâ Bryce'ın kokusu vardı. Pollux onu Kapı'nın önüne iterken Hunt sadece bu kokuya odaklandı.

Zamanı geldiyse Bryce'ın kurtulduğunu bilerek rahatça ölebilirdi. Bryce bir Cehennem'den gerçek bir Cehennem'e geçmişti ama... kurtulmuştu. Kurtulmak için tek şansları olmuştu.

"Başla bakalım Çekiç" dedi Rigelus Hunt'a gülümseyerek, hiç yaşlanmayan gözleri ölüm kadar soğuktu.

Hunt Ruhn ve Baxian'ın sessiz bir dehşet içinde izlediğini hissedebiliyordu. Dizlerinin üstüne eğilip boynuna inecek darbeyi beklemeye başladı.

Bryce, Bryce, Bryce...

Pollux'un elleri yüzünü iki tarafından kavradı. Boynunu kıracakmış gibi yukarı kaldırdı.

Pollux sessizce güldü.

Hunt nedenini az sonra anladı, Rigelus kör edici beyazlıkta bir ışıkla parlayan elini havaya kaldırmış yaklaşıyordu. "Bu kez kocakarılardan birine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum" dedi Parlak El.

Hayır. *Hayır.* Her şeye razıydı ama buna katlanamazdı.

Hunt debelenmeye başladı ama Pollux gülümsemeyi sürdürürken onu sıkıca tuttu.

Rigelus ışık yayan elini Hunt'ın alnına koydu; Hunt'ın kafatasına, kaslarına, kanına korkunç bir acı saplandı. Sanki ilikleri kavrulup buharlaşıyordu.

Asteri'nin gücü Hunt'ın alnında zikzaklar çizerek kayıyor, alnına dövmesini yaptığı halenin dikenleri etine geçiyordu.

Hunt bağırmaya başladı. Sesi taşlarda, Kapı'da yankılandı.

Baxian yanında kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Zebani sırada kendisinin olduğunu biliyor gibiydi.

Hunt'ın alnına saplanan acı dayanılmaz bir hal alınca gözleri kararmaya başladı.

Kafatasının üzerinde genişleyen hale gorsian prangalarından da kötüydü. Artık halenin demir mengenesinde kıvranan gücü onun kontrolünde değildi. Tıpkı kendi hayatı gibi, özgürlüğü, Bryce'la olan geleceği gibi... gücü de yok olmuştu.

Hunt yine bağırdı, karanlığa teslim olurken Rigelus'un asıl istediği hale değil de bu canhıraş çığlık mı diye düşünmeden edemedi. Sanki Asteri acı dolu çığlığının Kapı'dan Bryce'ın onu duyabileceği Cehennem'e sızabileceğini düşünüyordu.

Hunt kendini kaybetti.

78

Cehennem'de otlar vardı. Ve sis.

Kendini Cehennem'de bulduğunda, daha doğrusu orada ortaya çıktığında Bryce'ın ilk düşündüğü bu olmuştu. Yanlamasına düşerken sağ omzu yeşil bir duvara çarpınca otların üstünde yattığını anlamıştı.

Soluk soluğaydı, başı öyle çok dönüyordu ki sürüklenen soğuk sisin içinde yatmaktan başka elinden bir şey gelmedi. Parmaklarını yemyeşil otlara geçirmişti. Elleri kanla kaplıydı. Tırnaklarının içinde kurumuş kanlar vardı.

Ayağa kalkmak zorundaydı. Cehennem yaratıklarından biri kokusunu alıp onu paramparça etmeden harekete geçmeliydi. O ölüm avcıları onu bulursa anında öldürürdü.

Yıldız Kılıcı...

İşte oradaydı. Başından yarım metre kadar uzakta.

Bryce titreyerek dizlerinin üzerinde doğrulurken dengesini sağlamak için öne doğru eğildi.

Hunt... Düşerken sisin içinde Hunt'ın yankılanan çığlığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Ayağa kalkmak zorundaydı. Aidas'a ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ama kımıldayamıyordu. Ayağa kalkmak kendi dünyasından, şimdi kim bilir Asteri'nin elinde neler çekmekte olan Hunt ve Ruhn'dan uzaklaşmak anlamına geliyordu.

Dişlerini sıkarak *Kalk* dedi kendine.

Az ileride sis aralandı, Bryce'ın diz çöktüğü yerin on beş metre kadar ötesinde usulca akarak çayırlığı geçen turkuvaz rengi bir nehir göründü.

Bryce birinin biçilmiş, bakımlı çayırındaydı. Ve nehrin diğer tarafında, sislerin arasında...

Bir şehir. Eski ve güzel bir şehir... Pangera kartpostalları gibi. Nehrin karşı yakasındaki sisin içinde belirsiz şekiller dolaşıyordu... Cehennem iblisleri.

Kalk.

Bryce güçlükle yutkundu, sanki titremesini yutabilirmiş gibi, kalkmak için bir bacağını öne uzattı. Harpy'nin kanına bulanmış taytı tenine yapışmıştı.

Boğazına soğuk ve sivri bir şey dayandı.

Yukarıdan, arkasından, bilmediği bir dilde bir şeyler söyleyen bir erkeğin sakin sesini duydu. Ama kısa kelimelerden ve ses tonundan ne dediği anlaşılıyordu: *Sakın kımıldama.*

Bryce ellerini havaya kaldırarak gücüne ulaştı. Gücünden geriye sadece küçük parçacıklar kalmıştı.

Erkek o tuhaf dilde bir şey emredince Bryce dizlerinin üzerinde kaldı. Erkek tıslad, sonra güçlü bir el Bryce'ı omzundan kavradı, ayağa kaldırıp kendine doğru çevirdi.

Bryce siyah çizmeleri gördü. Uzun, kaslı bedenin üstündeki pullardan oluşmuş gibi görünen koyu renk zırhı.

Kanatlar. Büyük, siyah kanatlar. Bir iblisin kanatları.

Ama sisin arasından bakan ciddi ve tehditkâr erkek yüzü... ela gözlerinde hiç merhamet olmamasına rağmen güzeldi. Erkek tehdit dolu yumuşak bir sesle yeniden bir şeyler söyledi.

Bryce göğsünün hızla inip kalkmasına engel olamıyordu. "Aidas. Aidas'ı görmem gerek. Beni ona götürebilir misin?" Sesi çatallaştı.

Kanatlı erkek temkinli bakışlarla onu iyice süzdü. Üstündeki kanın ona ait olmadığını fark etti. Bakışları ikisinin arasındaki otların üzerinde yatmakta olan Yıldız Kılıcı'na kaydı. Gözleri hafifçe büyüdü.

Bryce erkeği karmaşık zırhının önünden kavramak için bir adım yaklaştı. Erkek hemen yana çekildi, Bryce sakin bir yüzle sordu: "Beni Prens Aidas'a götürebilir misin?" O anda gözlerinden yaşlar boşandı. Erkek kaşlarını çattı.

"Lütfen" diye yalvardı Bryce. "Lütfen."

Erkek yüzünde bir yumuşama olmaksızın kınında duran Yıldız Kılıcı'nı yerden alıp Bryce'a yaklaşmasını işaret etti.

Bryce titreyerek itaat ederken karşı koysa mı bağırsa mı diye düşünüyordu.

İblis yara izleriyle kaplı elleriyle zırhının içindeki gizli cepten bir parça siyah kumaş çıkardı. Kumaşı kaldırarak yüzüne takıyormuş gibi yaptı. Gözbağı.

Bryce derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak başını salladı. Erkek nazik ama becerikli ellerle gözlerini bağladı.

Sonra Bryce elleri dizlerinde ve sırtında hissetti, yer yok oldu... uçuyorlardı.

Bryce sadece iblisin derimsi kanatlarının ve iç çeken sisin sesini duyuyordu. Hunt'ın kanatlarının uçarken çıkardığı hafif hışırtıdan çok farklı bir sesti bu.

Bryce havada geçirdiği zamanı titremesini durdurmaya çalışarak değerlendirmeye çalıştı ama yapamadı. Doğru düzgün düşünemiyordu.

Aşağı süzülürlerken hareketin etkisiyle midesi ağzına geldi, sonra yere kondular; iblisin yere çarpan çizmelerinin çıkardığı tok ses Bryce'ın kemiklerinde yankılandı. İblis onu yere bırakıp elinden tuttu. Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bryce'ın üstüne sıcak hava vurdu, sonra kapı kapandı. İblis anlamadığı bir şey söyledi, Bryce yere yıkılacak gibi oldu...

İblis onu tutarak içini çekti. Bryce sesinde bıkkınlık sezdiğine yemin edebilirdi. İblis birden omzundan tutup kaldırarak bir dizi basamaktan indirdikten sonra onu bir yere soktu... güzel kokan bir yere. Güller? Ekmek?

Cehennem'de ekmek mi yiyorlardı? Çiçekler mi vardı? Gezegenler için yazdıkları notlarda Asteriler Cehennem için *Karanlık, soğuk bir dünya* diyordu.

Döşeme tahtaları iblisin çizmeleri altında gıcırdadı; sonra Bryce tekrar yere bastığını hissetti, ayaklarının altında halılar vardı. İblis elinden tutup onu aşağı doğru itti. Bryce gerilerek karşı koydu ama iblis aynı şeyi yeniden yapınca oturdu. Rahat bir koltuğa.

İblis ipeksi sesiyle bir şeyler söyledi, Bryce başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum" dedi boğuk bir sesle. "Cehennem dillerini bilmiyorum. Ama... Aidas? Prens Aidas?"

İblis cevap vermedi.

"Lütfen" dedi Bryce yine. "Prens Aidas'ı bulmam gerek. Dünyam, Midgard... büyük tehlike altında ve eşim..." Sesi kısıldı, karanlıkta iki büklüm oldu. *Seni yeniden bulacağım* diye söz vermişti Hunt.

Ama bulmayacaktı. Bulamazdı. Buraya gelmesi mümkün değildi. Bryce'ın geri dönmesi de.

Ama Aidas ya da Apollion, Boru'nun nasıl kullanılacağını biliyorsa iş değişebilirdi. Boru'yu harekete geçirecek büyüye sahiplerse.

Hunt ve Ruhn'ı bırakmıştı. Onları bırakıp kaçmıştı... Bryce hıçkırdı. "Ah tanrılar" diye ağlamaya başladı. Gözbağını yırtar gibi çekip alarak dişlerini gösterdi. *"Aidas!"* diye haykırdı soğuk yüzlü erkeğe. "Bana *AIDAS*'ı getir."

İblis kılını bile kıpırdatmadı. Umursadığına dair en ufak duygu belirtisi göstermedi.

Ama... bu oda. Bu... ev?

Koyu renk meşeden döşeme tahtaları ve mobilyalar. Gösterişli kadife kumaşlar. Çıtırdayarak yanan ateş. Duvardaki raflara sıralanmış kitaplar. Siyah mermer şöminenin yanındaki kristal sürahilerle dolu içki arabası. Ve kanatlı erkeğin arkasındaki kemerli geçitten görünen antre ve oturma odası.

Odanın tarzı babasının çalışma odası gibiydi. Jesiba'nın galerisi gibi.

Erkek temkinli gözlerle onu izliyordu. Bryce ağlamayı keserek sırtını dikleştirdi. Boğazını temizledi. "Neredeyim? Cehennem'in hangi katında?"

"Cehennem mi?" dedi erkek sonunda.

"Evet ya Cehennem!" Bryce eliyle evi işaret etti. Burası beklediğinin tam tersiydi. "Hangi kat? Çukur mu? Uçurum mu?"

Erkek başını iki yana sallayarak kaşlarını çattı. Antrenin kapısı açıldı, içeri birkaç kişi girdi; erkekler ve dişiler, hepsi o tuhaf dilde konuşuyordu.

Bryce içeri giren ilk kişiyi görünce ayağa fırladı.

Koyu renk saçlı, badem gözlü ufak tefek dişi Fury'nin küçülmüş hali gibiydi. Kırmızı boyalı dudakları şaşkınlıkla aralandı, Bryce'ın yüzündeki ve bedenindeki kanlara şaşırdığına şüphe yoktu.

Bu dişi... Fey'di. Güzel ama modası geçmiş giysilere bürünmüştü. Tıpkı Avallen'de giyilen türden giysilerdi bunlar.

Diğerinden daha yapılı bir başka kanatlı erkek kasılarak içeri girdi, yanında kahve-altın sarısı saçlı güzel bir dişi vardı. O da Fey'di. Fantastik bir filmin kostümünü giymiş gibiydi.

Bryce kendini tutamadı, "Ona sormaya çalıştım ama anlamadı. Burası Cehennem mi? Prens Aidas'ı görmem gerekiyor."

Koyu renk saçlı dişi diğerlerine dönüp bir şeyler söyleyince hepsi başını çevirip Bryce'a baktı. Kasıntı erkek Bryce'ın üstündeki kanı anlamaya çalışarak havayı kokladı.

Bryce güçlükle yutkundu. Kendi dili dışında tek bir dil biliyordu, o da...

Kalbi deli gibi atmaya başladı. Feylerin eski dilinde, Yıldız Doğanların dilinde, konuşarak, "Burası Cehennem mi?" dedi. "Prens Aidas'ı görmem gerekiyor."

Koyu renk saçlı ufak tefek dişi bir elini ağzına götürürken sendeleyerek geri çekildi. Diğerleri ağzı açık bakakaldı. Dişinin bu kadar şaşırdığını pek görmemişlerdi sanki. Dişi o zaman Yıldız Kılıcı'na baktı. Sonra da ilk kanatlı erkeğe... Bryce'ı yakalayan kişiye baktı. Başıyla erkeğin belindeki siyah kabzalı bıçağı işaret etti.

Erkek bıçağı çekince Bryce irkildi.

İrkildi ama... "Bu da ne demek oluyor?" Bıçak Yıldız Kılıcı'nın ikizi gibiydi: siyah kabzalı ve siyah bıçaklıydı.

Gerçekten kılıcın ikiziydi. Yıldız Kılıcı kınının içinde uğuldamaya başladı, derinin siyah kabzayla birleştiği yerden parlak beyaz bir ışık sızıyordu. Hançer...

Erkek hançeri tüylü halının üstüne attı. Hançer cevap verir gibi siyah bir ışık saçarken hepsi geri çekildi. Alfa ve Omega.

"Gwydion" diye fısıldadı koyu renk saçlı dişi Yıldız Kılıcı'nı göstererek.

Yapılı erkeğin şaşkınlıktan bir an nefesi kesildi. Sonra Bryce'ın anlamadığı o dilde bir şeyler söyledi. Yanındaki esmer dişi onu azarlar gibi tersledi.

"Burası Cehennem mi?" diye sordu Bryce tekrar eski Fey dilinde.

Koyu renk saçlı dişi Bryce'ı tepeden tırnağa süzdü: Kendi giyimlerine hiç benzemeyen kıyafetine, kan ve kesiklere baktı. Sonra eski dilde cevap verdi: "On beş bin yıldır burada kimse bu dili konuşmuyor."

Bryce yüzünü ovuşturdu. Bir şekilde zamanda yolculuk mu yapmıştı? Yoksa Cehennem'de farklı bir zaman mı hüküm sürüyordu da...

"Lütfen" dedi. "Prens Aidas'ı bulmam gerek."

"Aidas'ın kim olduğunu bilmiyorum."

"Öyleyse Apollion. Çukur Prensi'ni muhakkak tanıyorsunuzdur."

"Bahsettiğin kişileri tanımıyorum. Burası Cehennem değil."

Bryce yavaşça başını iki yana salladı. "Öyleyse... ben neredeyim?" Sessizce bekleyen diğerlerini gözden geçirdi, sakince izleyen kanatlı erkekleri ve diğer Fey dişisini. *"Burası hangi dünya?"*

Kapı yeniden açıldı. İçeri önce Bryce'ın karşısında duran dişininkilerle aynı kahve-altın sarısı saçlara sahip güzel bir dişi girdi. Kahverengi pantolonunun üstüne beyaz renkte bol bir tişört giymişti, ikisi de boya lekesi içindeydi. Elleri dirseklerine kadar karmaşık girdaplardan oluşan dövmelerle kaplıydı. Ama mavi-gri gözlerinde temkinli bir bakış vardı... yumuşak ve meraklı ama temkinli.

Dişinin arkasından içeri giren koyu renk saçlı, kanatlı erkek...

Bryce hafif bir çığlık attı. "Ruhn?"

Erkek gözlerini kırpıştırdı. Gözleri Ruhn'la aynı eflatuna çalan mavi tondaydı. Kısa saçları aynı onunki gibi parlak siyahtı. Teni daha kahverengiydi ama yüzü, duruşu... tıpkı kardeşi gibiydi. Ayrıca diğer iki erkek gibi kanatları olsa da kulakları sivriydi.

Yanındaki dişi ufak tefek kadına kendi dillerinde bir şey sordu.

Ama erkek gözlerini Bryce'tan ayırmadı. Üstündeki kanlara, hâlâ zıt ışıklar saçmakta olan Yıldız Kılıcı'na ve bıçağa baktı.

Sonra gözlerini Bryce'a kaldırdı, gözlerinde yıldızlar vardı. Gerçek yıldızlar.

Bryce ufak tefek dişiye dönüp yalvarır gibi, "Benim dünyam" dedi. "Midgard... büyük tehlike altında. Eşim..." Gerisini getiremedi. "Niyetim buraya gelmek değildi. Cehennem'e gitmek istiyordum. Prenslerden yardım istemek için. Ama burası neresi bilmiyorum. Cehennem'i nasıl bulacağımı da. Bana yardım etmeniz gerek."

Yapabileceği bir tek bu kalmıştı: Kendini onların insafına bırakıp düzgün insanlar olmaları için dua etmek. Başka bir dünyadan gelmiş olsa bile Fey olduğunu anlayıp merhamet göstermelerini bekliyordu.

Ufak tefek dişi Bryce'ın söylediklerini diğerlerine tekrarlıyor gibiydi. Elleri dövmeli dişi Bryce'a kendi dillerinde bir soru sordu. Ufak tefek olan tercüme etti: "Adını öğrenmek istiyor."

Bryce gözlerini dövmeli dişiden yanındaki erkeğe çevirdi. İkisinde de dingin bir otorite havası vardı. Diğerleri onların ne diyeceğini bekliyordu sanki. Bu nedenle Bryce da başını yukarı kaldırarak onlara cevap verdi. "Adım Bryce Quinlan."

Erkek kanatlarını sırtında toplayarak ileri çıktı. Hafifçe gülümseyerek olağanüstü bir geceye benzeyen sesiyle Eski Dil'de, "Merhaba Bryce Quinlan" dedi. "Ben de Rhysand."

Sonsöz

Ithan Holstrom yere çömelmişti, iri kurt Astronom'un binasının önünde yağmurun kamçıladığı gölgelerin arasına gizlenerek sokakta fırtınaya karşı koyarak yürümeye çalışan birkaç kişiyi gözlüyordu.

Pangera'dan haber yoktu. Sadece şehrin dışındaki bir laboratuvardaki patlamadan söz edilmişti o kadar. Ertesi güne kadar Bryce ve diğerlerinden haber almayı beklemiyordu.

Ama sokağın karşısındaki kapıyı gözlerken ileri geri yürümekten kendini alamıyordu. Astronom hiç görünmemişti. Gelen müşteri de olmamıştı. Mordoc Ithan ve arkadaşlarının ziyareti konusunda sorguya çekmek için rezil herifi alıp götürmüş müydü yoksa? Ve mistikleri burada korumasız ve yalnız mı bırakmıştı?

Hypaxia'nın korumalığını yaparken fena çuvallamıştı. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. Şu kapıların arkasına hapsolmuş mistiği korurken hata yapmayacaktı.

Lider olabilecek bir Fendyr varisi daha. Sabine'e meydan okuyacak bir Alfa.

Sokağın ilerisinde, dövme salonlarının ve barların üstündeki neon ışıklı tabelaların ötesindeki gölgelerin içinde bir şey kımıldadı. Hızlı ve büyük bir şey... Ithan havayı kokladı. Yağmura rağmen tanıdık kokuyu alabiliyordu. Yağmurlu karanlığın içinde parlayan altın rengi gözleri tanıyordu.

Ithan'ın ıslak tüyleri kabarırken hırıltısı kaygan sokak taşlarının üstünde gümbürdedi.

Eski Alfası Amelie Ravenscroft da ona hırlayıp sokakta dolaşanların binalara kaçışmasına neden olduktan sonra karanlığın içinde kayboldu.

Ithan nefesini salmak için Amelie'nin kokusunun yok olmasını bekledi. Demek ki buraya gelmekle iyi etmişti. Burada olmasaydı... Tekrar kapıya bir göz attı.

Sürekli burada kalamazdı. O dinlenirken diğerlerinin nöbet tutması gerekiyordu.

Sokaktaki kapı aralıklarından birine bıraktığı telefonu çalmaya başladı, Ithan insan formuna geçtikten sonra telefonu açtı. "Flynn. Ben de seni arayacaktım." Büyük bir iyilik istemek için. Sabine buraya gelirse ya da Amelie yanında diğer kurtlarla geri dönerse...

Fey lordu hemen cevap vermedi. Ithan Flynn'in yutkunduğunu duyduğuna yemin edebilirdi.

Donup kaldı. "Ne oldu?" Flynn kesik kesik nefes almaya başladı. "Flynn."

"İşler boka sardı." Fey lordu konuşamıyor gibiydi. Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Yoksa..." Buna dayanamazdı. Bir kez daha aynı şeyi yaşayamazdı. Hayır...

"Asteriler Ruhn ve Athalar'ı yakalamış. Dec sarayın kameralarından görmüş. Tharion *Derinlik Savaşçısı*'ndan arayıp Cormac'ın öldüğünü söyledi."

Ithan başını iki yana sallamaya başladı, bir yandan da bunu telefonda konuşmanın riskini düşünüyordu. Nefes almakta zorlanarak fısıldadı: "Ya Bryce?"

Uzun, upuzun bir sessizlik.

Ithan kayarak ıslak taşlara oturdu.

"Ortada yok. Gelip Dec'in anlatacaklarını dinlemen gerek."

"Hayatta mı?" Ithan'ın hırıltısı yağmuru delip tuğlalarda sekti.

"Onu bu dünyada son kez gördüğümüzde... hayattaydı."

"*Bu dünyada* da ne demek?" Ama içinde bunun ne demek olduğunu zaten bildiğine dair korkunç bir his vardı.

"Kendi gözlerinle görmelisin" dedi Flynn çatlak bir sesle.

"Yapamam" dedi Ithan. "Yapmam gereken bir şey var."

"Sana ihtiyacımız var" dedi Flynn, sesinde Destek Bölümü dışından insanların pek duymadığı otoriter bir tını vardı. "Biz artık dostuz kurt. Tüylü kıçını kaldır da buraya gel."

Ithan yüksek kapıya baktı. Kendini bizzat Urd tarafından parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

"On beş dakikaya oradayım" dedi telefonu kapatırken. Telefonu cebine koydu. Sokağın karşısına geçti.

İlk yumruğu metal kapıyı göçertti. İkincisi kilidi kırdı. Üçüncü yumrukta kapı içeri doğru yıkıldı.

Astronom ortada yoktu. Bu çok kötüydü. Bu akşam canı kan dökmek istiyordu.

Ithan hızla en yakındaki tanka gitti. Kurt mistik bulanık tuzlu suyun içindeydi, saçları suya yayılmıştı, gözleri kapalıydı. Solunum maskesi ve borular yerine gelmişti.

"Uyan." Sesi alçak bir hırlama halindeydi. "Gidiyoruz."

Mistik cevap vermedi, zihninin götürdüğü yerde kaybolmuştu.

"Beni duyabildiğini biliyorum. Bir yere gitmem gerekiyor ve seni burada bırakmayacağım. Ortalıkta ölmeni isteyen insanlar dolaşıyor. O yüzden ya kendin kalkarsın ya da ben kaldırırım."

Yine cevap gelmedi. Ithan'ın parmakları gerildi, tırnakları dışarı çıktı ama elini yanında tutmaya devam etti. Her an kapının parçalandığını gören biri ne olduğuna bakmak için içeri girebilirdi ama mistiği o uykulu halinden koparmak... geçen sefer bu ona çok fazla acı vermişti.

"Lütfen" dedi Ithan yumuşak bir sesle başını eğerek. "Dostlarımın bana ihtiyacı var. Sürümün bana ihtiyacı var."

Artık bir sürüydüler.

Abisini kaybetmişti, abisinin sürüsünü de –bir gün onun olacak sürüyü– ama bu sürü...

Bu sürüyü kaybetmeyecekti. Onu korumak için ölene dek savaşacaktı.

"Lütfen" diye fısıldadı paramparça bir sesle. Mistiğin eli seğirdi, su dalgalandı. Ithan'ın soluğu kesildi.

Mistiğin alnı kırıştı. Tanka giren borular ötmeye, kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Ithan'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Mistiğin göz kapakları kıpırdadı, Alfa uyanmak için tüm gücüyle çabalıyor gibiydi, sonra kayıp Fendyr varisi gözlerini açtı.

Teşekkür

Robin Rue'ya: Hem temsilcim hem de dostum olarak yaptıklarından duyduğum minneti nasıl ifade edebilirim ki? (Bu kitabı sana ithaf etmek az kalır!) Verdiğin destek ve cesaret için sana tüm kalbimle teşekkür ederim, her ihtiyaç duyduğumda yanımda olduğun için de. Ayrıca her zamanki gibi güzel yemekler yiyip şarap içerken arkadaşlık ettiğin için de teşekkürler!

Noa Wheeler'a: Yollarımız kesiştiği için evrene her gün şükrediyorum. Zekice yorumların ve eşsiz detaycılığınla şimdiye dek çalıştığım en muhteşem editörsün. (Ayrıca *NYT* bulmacalarına ve Spelling Bee'ye olan takıntımı gerçekten anlayan tek kişisin.) Birlikte daha nice kitaplara!

Erica Barmash'a: Seninle tekrar çalışmak büyük zevk! Yıllardır kitaplarıma verdiğin destek ve harika dostluğun için çok teşekkür ederim.

Benim gibi deniz biyolojisine düşkün, aynı zamanda pırlanta gibi bir insan Beth Miller'a: Bunca emek harcadığın ve daima güneş ışığım olduğun için teşekkür ederim! (Harika vahşi deniz yaşamı fotoğrafları için de!)

Dünyanın her yerindeki Bloomsbury ekibine: Nigel Newton, Kathleen Farrar, Adrienne Vaughn, Ian Hudson, Rebecca McNally, Valentina Rice, Nicola Hill, Amanda Shipp, Marie Coolman, Lauren Ollerhead, Angela Craft, Lucy Mackay-Sim, Emilie Chambeyron, Donna Mark, David Mann, Michal Kuzmierkiewicz, Emma Ewbank, John Candell, Donna Gauthier, Laura Phillips, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Nick Sweeney, Claire Henry, Nicholas Church, Fabia Ma, Daniel O'Connor, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah

Knight, Liz Bray, Genevieve Nelsson, Adam Kirkman, Jennifer Gonzalez, Laura Pennock, Elizabeth Tzetzo, Valerie Esposito, Meenakshi Singh ve Chris Venkatesh. Daha iyi çalışma arkadaşları düşünemiyorum. Özverili çalışmanız için teşekkürler! Ayrıca kitaba katkı sağlamak için hemen yardıma koşan Grace McNamee'ye binlerce teşekkürler! Özellikle de olağanüstü redaktör Kaitlin Severini ve keskin gözlü düzeltmen Christine Ma'ya içten teşekkürler!

Cecilia de la Campa: Sen tanıdığım en çalışkan ve hoş insanlardan birisin. Tüm yaptıkların için teşekkürler! Tüm Writers House ekibine: İnanılmazsınız çocuklar, sizinle çalışmaktan gurur duyuyorum.

Pek çok hayalimi gerçeğe dönüştürdüğü ve keyifli bir çalışma arkadaşı olduğu için azimli ve tatlı Jill Gillett'e (ve Noah Morse'a!) teşekkür ederim. Maura Wogan ve Victoria Cook'a: Sizinle çalışmaktan mutluluk duyuyorum.

Ron Moore ve Maril Davis'e: Siz iki rock yıldızıyla çalışmak *hayatımın* olayıydı. Ben McGinnis ve Nick Hornung'a da çok teşekkür ederim, harikasınız çocuklar!

Kardeşim Jenn Kelly'ye: Sen olmasan ben ne yapardım? Hayatıma neşe ve ışık katıyorsun. Seni seviyorum.

Her zaman beni destekleyen ve dostum oldukları için gurur duyduğum bu muhteşem ve yetenekli kadınlar hakkında bin sayfa yazabilirim: Steph Brown, Katie Webber, Lynette Noni ve Jillian Stein. Size hayranım!

Her zamanki gibi aileme ve akrabalarıma sevgiyle teşekkürlerimi sunuyorum.

Sadık dostum ve yazı arkadaşım Annie'ye: Seni çok seviyorum köpüşüm.

Josh ve Taran'a: Beni her zaman güldürdüğünüz için teşekkürler. Sizi gökteki yıldızlardan da çok seviyorum.

Ve kitaplarımı okuyup desteklediğin için *sana* da teşekkür ederim sevgili okuyucu. Sen olmasan bu kitap da olmazdı.

Sürpriz Öykü

Bryce ve Hunt

Bryce çalışmak üzere masasına yeni oturmuştu ki telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce yüzünü buruşturdu.

"Cormac. Bu zevki neye borçluyum?"

"Benimle bir öğle yemeğine katılman gerekiyor."

"Biz burada ona *Öğle yemeğini beraber yiyelim* deriz."

Cormac'ın duraksaması üzerine Bryce gülümsedi. Avallen Prensi gergin bir sesle, "Lord Hawthorne'un evinde resmi bir davetten söz ediyorum" dedi. "Az önce bana eşlik etmen gerektiği konusunda bilgilendirildim."

Bryce oturduğu yerde doğruldu. "Kim tarafından?"

"Babam."

Şimdi duraksama sırası Bryce'taydı. "Peki *benim* babam ne diyor bu işe?"

"Hiçbir şey. O davetli değil." Çok şükür. "Hawthorne ve Donnall'ların soyu çok eskiye dayanır. Bu aileler arasında bir yemek. Sen de güya aileme katılmak üzere olduğundan..." Bryce Cormac'ın sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordu. "Orada olman gerekiyor."

Bryce bir an itiraz etmeyi düşündü ama... masasını, küçük çalışma odasını gözden geçirdi. Çevrelerindeki değişimi gerçekleştiren güçlerle nasıl da büyük bir tezat oluşturuyorlardı. Hayatıyla. Kafasını biraz dağıtmak için Feylerle bile takılabilirdi. "Süslenmeme gerek var mı?"

Otuz dakika sonra Bryce Cormac'la birlikte BeGü'nün merkezindeki gösterişli villaya giriyordu. Villa babasının evinden sadece iki blok uzaktaydı ve onunla hemen hemen aynıydı: Açık renk mermerler, zeytin ve portakal ağaçları, ağaçların altındaki yatakla-

rında rüzgârda salınan lavanta öbekleri, güneş ışığında parıldayan deniz yeşili fıskiyeler... her şey *para* diye bağırıyordu.

Flynn'in burada büyüdüğüne inanmak zordu. Baston yutmuş gibi dimdik duran bir uşak onları bir müze kadar ışıltılı ve kişiliksiz koridorlardan geçirdi. Ne duvarlarda bir televizyon ne de ses sistemi vardı; villanın bu yüzyıla ait olduğunu gösteren tek şey arada bir gördükleri ilk ışıktı.

Ama Cormac kaşlarını kaldırmıştı. Etkilenmişti.

Uşak önden yolu gösterirken Bryce prense fısıldadı. "Tam sana göre bir yer olacağını tahmin etmeliydim. Teknoloji karşıtı yaşamın zirvesi." Yanından geçtikleri kapalı ahşap kapıyı işaret etti. "Zindan aşağıda. Şimdi gidersen herhalde saat ikideki köylü kırbaçlama seansına yetişebilirsin."

Cormac ayıplar gibi yan yan bakıp aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi: "Yemek salonuna girmeden önce bu uygunsuz esprilerini dizginlemeni tavsiye ederim. Burada soyunun bir temsilcisi olarak bulunuyorsun... ve halkımızın."

Bryce gözlerini oymalı pervazlara kaldırıp güç vermesi için Cthona'ya dua etti.

Uşak yemek salonunun açık duran kapısına yaklaşırken koridora mırıltılar sızıyordu.

Bryce sesleri duyunca bir an gerildi. O salondakiler sadece Fey değildi. Fey *soylularıydı.*

Dantelli beyaz elbisesini ve altın sarısı sandaletlerini gözden geçirdi. Temizdiler. Ne bir kırışık ne de toz vardı. Üstünü değiştirmişti, iyi ki acil bir toplantı çıkabilir diye ofisindeki dolapta giysi bulunduruyordu.

"İyi görünüyorsun" diye mırıldandı Cormac ona bakmadan.

"Çok da umurumdaydı" diye tısladı Bryce. Ama... bu insanlar babasının tebaasıydı. İlkbahara kadar kralın kızı olduğunu bilmiyorlardı ama... o zamandan beri sokakta gözlerini Bryce'a dikip bakıyorlardı. İblisler saldırdığında villalarının –*bu* villanın– kapısını kapatıp sokaklarda kaçışan insanlara sırt çevirdiklerini Bryce asla unutmayacaktı. Şu kapıların önündeki kaldırımda kaç kişi merhamet dilenerek ölmüştü?

Uşak Cormac'ın kraliyet isimlerinin ve unvanlarının onunu da sayarak geldiklerini yemek salonundaki kalabalığa bildirirken Bryce çantasından telefonunu çıkarıp rehberden Hunt'ı buldu.

Daha doğrusu bu sabah Hunt diye kayıtlı olan ismi buldu. İsim şimdi *Hemen Üstüne Atlamak İstediğim Hunt* olmuştu.

Gülmemek için kendini zor tuttu. Bunu ne zaman değiştirmişti? Gerçi dün ara sokaktaki o öpüşmeden sonra buna hiç itirazı olmazdı. Çabuk çabuk mesaj yazdı.

Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin. Bu arada güzel isim. Tamamen doğru.

"Kaldır şunu" diye fısıldadı Cormac uşak şatafatlı anonsunu bitirirken. "Ayıp oluyor."

Bryce bir kez daha telefonuna baktı, Hunt cevap yazmıştı. *Toplantıdayım. Bir saate ararım.*

Bryce *Peki!* yazdıktan sonra Cormac'a ters ters bakarak telefonu çantasına koydu.

Uşak yana çekilip yerlere kadar eğilerek geçmelerini işaret etti. Bryce derin bir nefes alıp kendini topladıktan sonra arka bahçeye açılan uzun, aydınlık koridora adımını attı. İçeri girerken Cormac elini beline koyunca bir an bu eli itmeyi düşündü.

İçerisi bön bön bakan insanlarla doluydu. Kimse ona gülümsemedi.

Pekâlâ. Öyleyse o da onlara gülümsemeyecekti.

Cormac Bryce'ı Flynn'in birebir kopyası olan uzun boylu, yakışıklı bir Fey erkeğine doğru götürdü. Adam Flynn'den yaşlı olmakla birlikte kahverengi saçlarından yeşil gözlerine kadar neredeyse Flynn'in aynısıydı. Lord Hawthorne. Bryce adamın koyu gri renkli dar kesim takım elbisesine hayran kaldığı için kendine sinir oldu. Lord'un yanında daracık beyaz bir elbise giymiş olan ince yapılı sarışın bir dişi duruyordu; yüzü ince uzun, bakışları soğuktu. Leydi Hawthorne.

Flynn, tanrılar onu korusun, lavanta yataklarına bakan tavan yüksekliğindeki pencerelerin önünde bir kadeh şampanya içmekle meşguldü. Bryce onu hiç takım elbiseyle görmemişti ama... Eh, son zamanlarda ne kadar çok akla hayale gelmeyecek şey olduğu düşünüldüğünde buna şaşırmalı mıydı?

Bryce ve Cormac ev sahiplerinin önünde durdu. Lord ve Leydi Hawthorne başlarını eğerek selam verdi.

Bryce gözlerini kırpmamaya çalıştı. Öyle ya. O bir... prensesti. Daha doğrusu gerçek bir prensle nişanlı, resmi olmayan bir prenses.

Solas onu diri diri yaksındı.

Lord Hawthorne tiksinti dolu bakışlarla Bryce'ı şöyle bir süzdü ama hiçbir şey söylemedi. Salondaki herkes hâlâ onlara bakıyordu. Bryce kaçının bu soğuk karşılamayı görünce kibirli kibirli gülümsediğini görmek için dönüp bakmadı.

"Sanırım aradığınız kelime *Majesteleri*" dedi genç Flynn, yanlarına doğru yürürken boş flüt kadehini bir hizmetçiye verdi. Bu sözler üzerine yaklaşık otuz kişiden oluşan davetliler yeniden birbirlerine dönüp sohbet etmeye koyuldu. Bryce yine de tüm dikkatlerin onların üzerinde olduğunu biliyordu.

Flynn bunu umursamıyormuş gibi yanına gelip yanağından öptü. "Selam B."

Annesinin burun delikleri öfkeyle açıldı. Ya bu küstahça sevgi gösterisinden rahatsız olmuştu ya da biricik oğlunun böyle iğrenç birine dokunmaya tenezzül etmesinden.

Belki Flynn de bunu bu iki sebepten yapmıştı. Kardeşinin arkadaşına yumuşak davrandığı pek görülmese de Bryce içinin minnetle dolmasına engel olamadı.

Cormac ise dişlerini göstererek yapmacık yapmacık gülümsedi. "Lord Tristan." Sesi uyarı doluydu. *Çek arabanı.*

Flynn çekilmedi. Yılanlarla dolu bu salonda müttefiktiler.

Bryce zoraki bir gülümsemeyle Flynn'in anne babasına döndü. "Sizi gördüğüme sevindim."

Flynn'in annesi Bryce'ı küçümseyen bakışlarla süzmekle yetindi. Babası ise kaşlarını çattı.

Sessizliği Cormac bozdu. "Davetiniz için teşekkürler. Onur duydum."

"Bizim için bir zevk." Flynn'in annesi prense dönerken buz gibi tavırları yerini sıcak bir gülümsemeye bırakmıştı. "Sevgili Sathia'mızın fikriydi. Gerçekten çok düşüncelidir." Flynn kardeşinin adını duyunca kıs kıs güldü, babası uyarır gibi ona baktı.

İki erkek beden yapısı ve yüz olarak birbirlerine çok benzeseler de karakter olarak bundan daha zıt olamazlardı. Söylentilere göre evin muhteşem bahçeleri Lord Hawthorne'un toprak büyüsünün eseriydi ama Bryce bu kadar taş kalpli bir erkeğin nasıl böyle güzel şeyler yetiştirebildiğine anlam veremiyordu.

Cormac başını yana eğerek salonu gözden geçirdi, sonunda bir grup uzun boylu Fey erkeğini etrafına toplamış olan koyu renk saçlı ufak tefek Fey dişisini buldu. Kadının oval biçimli güzel yüzündeki işveli gülümsemeden bundan büyük keyif aldığı anlaşılıyordu.

"Sathia koca avlama şansını hiç kaçırmaz" dedi Flynn keyifle, annesi yine öfke dolu gözlerle ona baktı. "Belki bu kez şansı yaver gider de zavallının birini kapıverir."

"Terbiyeni takın delikanlı" diye gürledi babası. Bryce yıllardır duyduklarından Lord Hawthorne'un Destek Birimi'nde hiç görev yapmadığı halde son derece eğitimli bir savaşçı olduğunu biliyordu. Geniş omuzlarına ve tehdit dolu gürlemesine bakınca insanın bundan şüphesi kalmıyordu.

Bryce anlayışlı gözlerle Flynn'e baktı.

Cormac ise son derece kibar bir tavırla, "Gidip kendisine saygılarımı sunayım" dedi, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Flynn'in annesi adeta ağzının suları akarak gülümsedi ama Bryce'ın sırıttığını görünce gözleri buz gibi bir küçümsemeyle parıldadı. Öyle olsun bakalım.

Bryce Flynn'in koluna girerek Cormac'a döndü. "Sen gidip merhaba de. Benim Flynn'le konuşacaklarım var."

Cormac antisosyal davranışlar sergilemek için değil, oynadıkları oyunu sürdürmek için burada olduğunu anlatmak ister gibi baksa da Bryce Flynn'le birlikte pencerelere doğru uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Flynn yanından geçmekte olan hizmetçiden iki kadeh şampanya alıp birini Bryce'a verdi. Bryce şampanyasından bir yudum aldı. Lanet olsun, davet için iyi şampanya çıkarmışlardı.

Bryce yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde durup salonu gözden geçirdikten sonra, "Annen benden çok hoşlanıyor

anlaşılan." dedi. Diğer konuklar karşıdan baksa da uzak duruyorlardı. Bryce umursamadı.

Flynn şampanyasından bir yudum aldı. "Kız kardeşim pençelerini geçiremeden Cormac'ı kaptığın için sinir oluyor. Sathia'yı hep bir prenses olarak düşündü. Sathia da hep prenses olmak istedi."

"Ruhn'a ne dersin?"

Flynn neredeyse annesi gibi ters ters Bryce'a baktı. "Dostlar dostlarının pisliklerle evlenmesine izin vermez."

Bryce güldü. "Kız kardeşin o kadar kötü ha?"

"Sathia'nın ne istediğini Ruhn'a söyledim." Flynn omzunu silkti. "Aslında Sathia'da sorun yok. Hayatta kalmak için elinden geleni yapıyor. Hırslı olduğu için onu suçlayamam. En azından hayattan ne istediğini biliyor."

Bryce Flynn'in hayattan ne istediğini bilip bilmediğini sormaktan kaçındı. "Sathia neden prenses olmak istiyor ki? Zaten paraya ve güce sahip." Evet, buna bir de unvan eklemek onu bir basamak yukarı taşıyacaktı ama uğraşması gereken bir sürü işi ve sorumluluğu da beraberinde getirecekti.

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Belki parıltılı taçlar hoşuna gidiyordur." Flynn içkisinden bir yudum daha aldı. "Götler Prensi'nin seni buraya sürüklemesine nasıl izin verdin, hayret."

"Anlaşmanın bir parçası. Görünüşü kurtaralım falan filan."

Flynn sessizce güldü. "Evet, ben de aynı durumdayım." Flynn playboy'u oynasa da onun bile kaytaramayacağı bazı vazifeler vardı. Bryce Flynn'in özenle takındığı duygusuz, bıkkın yüz ifadesini inceledi. Bütün bunların altındaki erkek kimdi? Eğlencenin ve küstahlığın altındaki?

Bryce bir kaşını yukarı kaldırdı. "Tüm bunlardan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Flynn kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar şaşırdın?"

Bryce omuz silkti. "Bilmem. Bunu daha önce fark etmediğim için sana özür borçluymuşum gibi geldi."

Flynn göz kırptı. Ama keyfi kaçmış gibi sesini alçaltarak, "Zaten Ruhn'la da bu yüzden dost olduk" dedi. "Çünkü ikimiz de bu zırvalardan nefret ediyoruz. Çocukluğumuzdan beri."

"Ya Dec?"

"Onun ailesi zengin ama soylu değil. Onlar böyle çevrelerde bulunmuyor. Dec de bu yüzden normal bir çocukluk geçirmiş." Hafifçe güldü. Neden en uyumlumuzun o olduğunu sanıyorsun? Ana babası onu gerçekten önemsiyor."

Hiç bu kadar kişisel konulara girmemişlerdi. Flynn devam etti: "Bu yüzden Ruhn ve ben –ve Dec– kendi ailemizi kurduk." Yine göz kırptı. "Artık sen de bu ailedensin."

"Çok etkilendim. Gerçekten."

Flynn eğilip kulağına fısıldarken nefesinden şampanya kokusu geliyordu. "Bir gün Feylerin de melekler kadar iyi olup olmadığını öğrenmek istersen gelip beni bul B. Korkma ısırmam. Tabii güzelce istemediğin sürece."

Bryce geri çekildi. "Git belanı başka yerde bul."

Flynn güldü ama gözlerinde neşeden eser yoktu. Bryce söylediklerinin tek kelimesinde bile ciddi olmadığını biliyordu. Burada olduğu için kapana kısılmış gibi hissedip sinirlendiğini, hislerini dışa vurmak için de her fırsattan faydalandığını biliyordu.

Gerçekten de soluk tenli, uysal görünümlü bir Fey dişisiyle konuşmakta olan annesi eliyle işaret ederek onu çağırıyordu. Flynn alçak sesle inledi. "Vazife beni çağırıyor." Şampanyasını kafasına dikip hoşçakal demeden annesinin yanına gitti. O çekici, çocuksu gülümsemesini takınarak her ne dediyse kız yüzü kızararak başını eğip bir şeyler mırıldandı.

Bryce sessizce güldü. Kıza bol şanslar. Flynn'e de.

"Zor bir gündü ha?" diye sordu Hunt iki saat sonra Okçu Sokağı yakınındaki gastropub'da Bryce'ın yanındaki bar taburesine otururken.

Bryce bir elindeki espresso shot'ı ve diğerindeki viski shot'ı havaya kaldırdı. "Hangisine daha çok ihtiyacım olduğuna karar veremiyorum: Ruhumu uyuşturacak olana mı, yoksa beni o öğle yemeği görünümlü cenazeden uyandıracak olana mı?"

Hunt kahkaha atarken kanadı Bryce'ın çıplak omzuna değdi, sıcacık bir dokunuş. Bryce sırtından bir ürpertinin geçmesine engel olamadı. "O kadar kötü müydü?"

Hunt barmenden kendisi için bir kahve isterken Bryce espresso'yu kafasına dikti. "Benden nefret eden insanlarla dolu bir salonda vakit geçirmek eğlence anlayışıma pek uymuyor."

Hunt kollarını siyah mermer tezgâha dayadı. "O duyguyu iyi bilirim."

Gerçekten biliyordu. Bunu anlayabilecek biri varsa o da Hunt'tı. Bryce Hunt'ın omzuna yaslanıp derin derin içini çekti. "Sinirimi bozmalarına hâlâ izin verdiğim için zavallının tekiyim, değil mi?"

Hunt geri çekilip dikkatle ona baktı. Bryce gözlerini Hunt'ın soru dolu gözlerinden kaçırmadı. "Yüzyıllardır kendi kendine görmezden gelmeyi telkin ettiği halde hâlâ onu sinir etmeyi başaran birini patakladığı için daha yeni Comitium zindanlarına atılmış adamla konuşuyorsun. Yani sen zavallıysan ben eziğim demektir."

Bryce gülerek yeniden Hunt'a yaslandı. "Seni herkesten çok seviyorum."

"Ben de seni Quinlan." Hunt bir koluyla Bryce'ı sardı, Bryce şimdi onun bitip tükenmez gücünün tadını çıkarıyordu. Bryce'ınkini alt eden bir güç değildi bu, bilakis tamamlayan bir güçtü... destekleyen, gücünün artmasına yardımcı olan bir güç. Hunt'ı ona gönderdiği için Urd'a ne kadar teşekkür etse azdı.

Barmen Hunt'ın kahvesini getirene kadar böyle oturdular, sonra Hunt sıcak kahvesini içmek için kolunu çekti. Bryce onu izlerken omuzlarındaki, kanatlarındaki belli belirsiz gerginliği fark etti. Yavaşça sordu: "Ne toplantısındaydın sen?"

Evet, bunu duyunca Hunt'ın kanatları kıpırdandı. "Eziğin tekiyim demiştim, unuttun mu?"

"Pollux mu?"

"Evet." Hunt'ın yanağında bir kas seğirdi. "Celestina'yla personel toplantısı vardı. Pollux da her zamanki gibi yapacağını yaptı. Beni sinirlendirmeye çalıştı. Isaiah ve Naomi'yi de. Ama daha çok beni."

"Buluşalım deyince buraya o kadar hızlı uçmana şaşmamalı."

Hunt yan yan sırıttı. "Hiç de değil. Ben tuvalette sevişelim diye çağırdığını umuyordum."

Bryce bir kahkaha attı. "Ona da varım Athalar."

Hunt'ın siyah gözleri kıvılcımlandı. "Ya?" Kahvesini elinden bıraktı.

Bryce'ın karnının alt kısmında bir şey gerildi. Parmağını tezgâhın üstünde gezdirdi. "O davetten sonra biraz... rahatlamaya ihtiyacım var."

Hunt mermerin üstünde gezinen parmağı takip etti, şimdi sesi bir oktav düşük çıkıyordu, "Sadece on dakikam var, sonra Comitium'a dönmem gerekiyor."

"Eminim oyalanacak bir şeyler bulabiliriz" diye mırıldandı Bryce Hunt'ın bakışlarındaki arzunun tadını çıkararak.

"Öyleyse doğru tuvalete Quinlan" dedi Hunt içini gıcıklayan o hırıltılı sesiyle. "Ben de hemen arkandan geliyorum."

Bryce taburesinden aşağı atladı, apış arası şimdiden ıslanmıştı. Hunt'ın kulağına fısıldadı. "Ben de tam orada olmanı istiyorum Athalar."

Katıksız arzu dolu bir hırıltı onu yanıtladı ama Bryce pub'ın arka tarafındaki tuvalete doğru yürümeye başlamıştı bile. Hunt'ın arkasından baktığını bildiğinden kalçalarını biraz kıvırtıyor da olabilirdi. Karşılığında şimşeğin vücudunu yaladığına yemin edebilirdi... şehvet dolu bir vaadin de.

Tek bölmeli tuvaletin kapı kilidi işler vaziyetteydi, Bryce ona tek gerekenin de bu olduğunu düşünerek kapıyı kapatırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Sırf bir şey yapmış olmak için ellerini yıkarken aynada arzuyla yanan gözlerini, kızarmış yanaklarını gördü. İstediğini almaya hazır bir kadın.

Kapı açılıp kapandı, kanat hışırtıları duyuldu. Bryce aynadan Hunt'ın kilidi yavaşça yerine itip gözlerini poposuna dikişini izledi. "Bu elbise yasadışı olmalı."

Bryce ellerini lavaboya dayayarak omzunun üstünden arkasına baktı. "Neden gelip el koymuyorsun?"

Hunt dudaklarında hınzırca bir gülümsemeyle yaklaştı. Savaş kıyafetinin önünden belli olan kabartı Bryce'ın gözünden kaçmadı. Bunu görmek bile daha çok ıslanmasına yol açtı.

Hunt hemen arkasında durup dudaklarını ensesine bastırdı.

"Bakıyorum hazırsın" dedi dudaklarını teninden ayırmadan dikkatle koklayarak. Uyarılmış dişiliğinin kokusunu içine çekti.

Bryce poposunu Hunt'ın önüne bastırdı. "Ben de aynısını sana söyleyecektim" dedi Hunt bir tıslama koyuverirken.

"Hımm" dedi Hunt kulağının altından öperken. "Sanırım bunu doğrulamam gerek." Elleri bacaklarından aşağı kaydı. "Kontrol edeyim mi?"

Bryce bacaklarını iki yana açtı. "Doğrula bakalım."

Hunt dudaklarını kulak memesine sürdü, hafifçe ısırıp çektikten sonra bir elini elbisesinin altına kaydırdı.

Evet, kesinlikle *evet*. Parmakları bacaklarını okşayarak yukarı çıkarken Bryce yay gibi gerildi, soluğu kesilmişti.

Hunt kulağını yeniden dişleyip hafifçe ısırırken parmaklarını külotunun önüne kaydırdı. Islaklığı bulunca bir kez daha tısladı. "Solas aşkına Quinlan."

Bryce soluk soluğa inledi. Hunt parmaklarını hafifçe bastırarak vajinasının üstünde gezdirdi. Bryce dudağını ısırdı, neredeyse tangasını parçalaması için yalvaracaktı.

"On dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak" dedi Hunt parmaklarıyla daireler çizerek. "Seni kontrol etmek için *günler* gerek." Yeniden ensesini öptü. "Haftalar." Bir öpücük daha. "Aylar."

Bryce yine inleyince Hunt parmağını tam klitorisinin üstüne bastırdı. Şu anda bile, külotunun üstünden bile birkaç kez okşayarak boşalmasını sağlayabilirdi. Alçak da bunun farkındaydı, dudaklarını alev alev yanan ensesine bastırdı. "Biraz sabırsız mıyız ne?"

Bryce poposunu yine o sertliğe bastırıp sürtündü. Hunt'ın iniltisini duyunca boşalmaya daha da yaklaştı.

Hunt yemeğiyle oynayan bir kedi gibi külotunun bantıyla oynuyordu. Herhalde Bryce söyleyene, *yalvarana* kadar külotunu indirmeyecek ve...

Kapı zorlandı.

Bryce donup kaldı, arzudan sersemlemiş zihniyle kapının zorlanmasının ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştı. Biri içeri girmeye çalışıyordu. Pekâlâ fotoğraflarını çekebilecek ve tuvaletten Hunt'la birlikte çıktıklarını haber verebilecek biri. Herkes

Cormac'la nişanlı olduğunu sanarken, daha bugün nişanlısı olarak Cormac'la bir davete katılmışken...

"Kahretsin" dedi Hunt ellerini Bryce'tan çekerek.

Bryce dışarı seslendi. "Dolu!"

Hunt keyifle hırıldadı.

Tabii ikisinden birinin tırmanıp kaçabileceği bir pencere de yoktu. "Ne yapacağız?" Bryce birkaç adım attı.

"İzle de öğren Quinlan."

Hunt savaş kıyafetindeki küçük bir cepten bir parça sargı bezi çıkardı. "Kolunu uzat" deyince Bryce elini ona doğru uzattı.

Hunt kolunu sargı beziyle sardı. Sonra bir kutu antiseptik merhem ve küçük bir şifa iksiri çıkardı. İkisini de lavaboya boşaltınca içeriyi tatlı ve steril bir koku kapladı. Ambalajları kâğıt havlunun tepesindeki çöpe attı.

Hunt kapıyı açarken Bryce da bozuntuya vermeden "yaralı" kolunu göğsünde tutuyordu.

Hunt koridora çıkarken "Sargıyı en az bir saat çıkarma" diyor, bir yandan da tuvalet için bekleyen satir erkeğe başıyla selam veriyordu. "İksir o zamana kadar kesiği iyileştirmiş olur."

Bryce dik dik bakan satire kederle gülümsedi. "Ne kadar da sakarım. Dilinden kurtulamam artık."

Satir hafifçe gülümseyip tuvalete girmekle yetindi, derin soluğu antiseptik merhem ve şifa iksirinin güçlü kokusunu aldığını gösteriyordu. Bunlar ortada acil bir tıbbi durum olduğunu kanıtlamakla kalmamış, cinsel uyarılmalarına dair geride kalmış olabilecek kokuları da silmişti.

Satir kapıyı kilitleyince Bryce başını kaldırıp Hunt'ın ona baktığını gördü, meleğin gözleri hâlâ arzunun koyu alevleriyle doluydu. "Akşam evde görüşürüz" dedi Hunt sessizce. Sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Belki tıp cadısı rolüne girip *yarana* bakım yaparım."

Bryce altdudağını ısırdı. Ama Hunt cevap vermesine meydan bırakmadan yürüyüp pub'dan çıktı. İnsanlar kenara çekilip ona yol açıyordu, sonra havaya sıçrayıp gökyüzüne yükseldi.

Bryce hâlâ gülümsemekte olduğunu ancak arşivlerin basamak-

larını çıkarken fark etti. Davete dair tüm düşüncelerin yok olup gittiğini de.

Bu Hunt'ın sayesinde olmuştu. Bunun için Hunt'a ne kadar minnet duysa azdı. Kalbi sıkışırken damarlarına yıldız ışığından da parlak bir şey doldu.

Günün geri kalanında da içinde gizli gizli ışıldamaya devam etti.

EN ÖLÜMCÜL GÜÇ.
EN VAHŞI TUTKU.
EN ACIMASIZ KADER.

"*Taht Oyunları*'nın *Buffy Vampir Avcısı* ile buluştuğunu ve üzerine bir tutam da E.L. James eklendiğini hayal edin."
—Telegraph

"Baş döndürücü, her fırsatta yarattığı merak uyandıran sürprizleriyle sizi içine çeken bir girdap."
—Daily Mail

Bryce Quinlan ve Hunt Athalar bir anlaşma yaptılar: Aralarındaki çekimin gücüne kapılmayacak ve Kış Gündönümü'nü bekleyecekler. Çünkü henüz kimse güvende değil. Fakat birbirlerine her yaklaştıklarında çakan kıvılcımlar, neredeyse tüm Hilal Şehir'i alevler içinde bırakmaya yeter.
Bryce ve Hunt isyancılara katılırken ve isyanın nedenlerini öğrenirken, çevrelerini güvende tutmak için susmak zorunda olduklarını fark ettiler. Ama bildiğiniz gibi ikisi de sessiz kalmak konusunda hiç de başarılı değiller…

Cam Şato ve ***Dikenler ve Güller Sarayı*** serileri 37 dile çevrilen Sarah J. Maas ***Hilal Şehir*** serisindeki ikinci ustalık eserini kutlamak için kitabın sonunda okurlarına **sürpriz bir öykü** hediye ediyor.

ISBN 978-625-8021-67-7
9 786258 021677
DEX